

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Canadiana

(ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.)

LUCIANI (SAMOSATENSIS)

O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

**CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS**

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS TERTIUS.

L I P S I A E

**IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.**

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

196844
23.6.25.

PA
4230
A2
1822
L3

1822
A2
L3

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A.

M E N I Π Π Ο Σ

Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α . ^{a)}

Reitz.
Tom. I.
P. 455.

M E N I Π Π Ο Σ Κ Α Ι Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Η Σ .

Argum. Amico narrat Menippus ex Orco redux, quibus artibus usus ad inferos descenderit, quid ibi viderit audieritque, quaque tandem via ad superos redierit. Perstringuntur autem poetarum fictiones de deorum moribus indignae, philosophorum vita cum ipsorum praeceptis pugnans, et magorum artes arcanae; gravissime inprimis petuntur divites ac potentes; eorumque sors olim exspectanda tamquam miserrima depingitur.

De auctore libelli quae conjicere licet, vide in limine Adnott.

MEN. Ω ^{b)} χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς

ὦς ἄσμενός σ' ἐξεῖδον ἐς φάος μολών.

1
Eurip.
Herc. f.
v. 523.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενονν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὅλος ^{c)}. τί δ' ^{d)} αὐτῷ p. 456.

V A R I A E L E C T I O N E S .

- a) **NEKTOMANTEIA**] Sic *Fl.* In reliquis *Νεκνομαντία*, quas caussa non erat, cur sequeremur, licet in *Hesychio* idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* *Νεκνομαντεία* in *Ἀνεστής Διαβόητος Κάθοδος*. b) Ω] deest in *Par. cod.* 1428. c) παραβλ. — ὅλος] *Vulg.* παραβλέπω Μένιππος ὅλους. d) τί δ'] τί οὖν *P. J.* et *marg. A.* 1. *W.* nec non *Par.* 2957.

M E N I P P U S

SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

M E N I P P U S E T P H I L O N I D E S .

Men. Salve domus, aedisque vestibulum meae! ut te lubens adspexi luci reditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane Menippus ipse est.

P. 456. βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ^e); προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ^f). χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει^g); πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας^h) ἐν τῇ πόλει.

Eurip.
Hecub.
v. 1.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Αἰπῶν, ἔν' Αἰδῆς χωρὶς ὥκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανόν·
καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

Eurip.

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουνⁱ) Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία^k) σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου
ταύτης ἀποδημίας;

Eurip.
Andr.
Fr. XI.

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ^l) πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτως

e) λεοντῇ] λεοντῇ F. A. 1. 2. J. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. f) προσιτέον — αὐτῷ] πλὴν ἀλλὰ προσιτέον γε αὐτῷ codd. 1423. 3011. et ed. Schm. Sic et 2954., omissa tamen partic. πλὴν. g) ἀφίξει] ἀφίξει F. ἀφίξε J. Verum recte ἀφίξει A. 1. 2., quod reliquae secutae. h) πολὺν — πέφηνας] πολὺς γὰρ χρόνος οὐ πέφηνας quatuor Pariss. Unde Belin. ἐξ οὗ πέφ. aut χρόνιος γὰρ πέφηνας. Hae sunt exercitationes ingenii, nullius quidem ad genuinum textum restituendum pretii. Vide modo Timon. c. 9. πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀνέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν. i) ἔμπνουν] ζῶντα P. margo A. 1. W. Est interpretatio genuinae vocis. Sequentem vocem conj. Guyetus metri causa legendam Ἀΐδονεύς. k) Τίς δ' ἡ αἰτία] Τίς ἀν. αἰτία σοι codd. 2957. Τίς δὲ ἡ vult Belin. l) τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. J. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νοῦ, nisi quod in P. Bourdelotius dederit τε νέον. Pro θράσος Stobaeus habet σθένος.

Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe ad-eundum est ad illum. Salve, Menippe: et unde tu nobis advenisti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Phil. Hercules tuam fi-

dem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae caussa tibi fuit novae et fidem superantis hujus peregrinationis?

Men. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone,

πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι p. 456.
τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ
ἀσπασίος ἡ ὁδός.

MEN. ὦ φιλότης,

P. 457.

χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀἶδα,

Homer.

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαιο.

Od. XI,
163.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ ^{m)} παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως
ἐμμέτρως *) ἐρῶσφώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ
καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν
ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ 2
εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν,
ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ⁿ⁾
ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ

m) ἀλλ' ἢ] Ita L. et J. ἀλλ' ἢ ceteri omnes, ἄλλως marg. A. 1.
W. *) ἐμμέτρως] ἀμέτρως conj. Seager. n) οἷα ἔναγ-
χος] ὅσα ἐν. conj. Belin.

tragicos numeros recitare,
et dic ita simpliciter pede-
stri sermone, ubi descende-
ris a jambis, quis ille sit
ornatus? quid tibi itinere
ad inferos suscipiendo opus
fuerit? est enim alioquin
haud jucunda, neque expe-
tenda via.

Men. Amicorum suavis-
sime, negotium me neces-
sarium deduxit ad Orci do-
mos, umbram ut consule-
rem Thebani Tiresiae.

Phil. Attu plane deliras:
aliter enim non ita modu-
latos versus occentares ho-
minibus amicis.

Nen. Ne mirere, mi soda-

lis: nuper enim Euripidem
et Homerum cum convene-
rim, nescio quo pacto re-
pletus sum versibus, et
sponte sua mihi numeri in
os veniunt. Verum dic mi-
hi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in
urbe?

Phil. Nihil quidem novi,
sed perfinde atque antehac
rapiunt, pejerant, sordide
foenerantur, usuras exten-
dunt.

Men. Miseros atque infe-
lices! ignorant enim, qua-
lia nuper admodum sancita
sint apud inferos, et qua-
lia sint perlata cunctis suf-

P. 457. ψηφίσματα °) κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, ἀδ-
δεμία μηχανὴ τοῦ P) διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φής; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν
ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά γε °). ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν
P. 458. αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ
τις ἡμᾶς γράψεται °) γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς °), ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ °). πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν
ἔρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον °).

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τούπιταγμα, καὶ οὐ πάν-
τη ἀσφαλές °). πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ
τοῖς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον
κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας °) — —

o) τὰ ψηφίσματα] Omittunt articulum codd. 1428., 2954.
et 3011. nec non ed. Schm. p) τοῦ] τὸ P. marg. A. 1. W.
Modo οὐ δὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. q)
πολλά γε] γε e tribus codd. Pariss. et ed. Schm. Vulg. ab-
est. r) γράψεται] γράφηται P. A. 1. W. codd. Pariss. qua-
tuor et hinc Schm. Vid. ad Diall. Mortt. X, 1. s) Μηδα-
μῶς] μὴ δῆτα codd. 1428. 2954. et 3011. Belin. et Schm. t)
τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ] ἀνδρὶ φίλῳ τ. λ. mutato ordine
codd. 2954. et 3011. Belin. et Schm. u) μεμνημένον] με-
μνημένον vitiose in B. 2. P. et Lips. Vid. Navig. c. 11. x) ἀ-
σφαλές] εὐσεβές codd. 1428. et 3011. probante Belino, injuria.
y) φυλάττοντας] Nondum finitam orationem vulgo non
indicarunt signo suo.

fragiis scita adversus divi-
tes, quae sane per Cerber-
um nullis machinis effuge-
re licebit.

Phil. Quid ais? novum-
ne aliquod factum est ab
inferis decretum de supe-
ris, qui hic sunt?

MEN. Per Jovem sane
multa: verum fas non est
illa efferre ad omnes, neque
arcana evulgare, ne quis
etiam nobis dicam scribat
impietatis apud Rhadaman-
thum.

Phil. Ne tu, Menippe,
per Jovem, ullo pacto in-
videas hosce sermones ho-
mini amico: ad eum, qui
tacere sciat, dixeris; prae-
tereaque ad initiatum.

MEN. Difficile quidem
mandas mandatum, neque
usque quaque tatum: attra-
men tui gratia audendum
est. Visum igitur est divi-
tes illos, ac pecuniosos,
qui aurum occlusum, tan-
quam Danaën, servant —

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γὰρ, τὰ δεδογμένα, πρὶν p. 458.
ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἦ ἐπί-
νοιά σοι ²) τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγε-
μὼν· εἶθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς ^a). εἰκὸς
γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς πα-
ραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι ³
τις, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν
γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην ^b) πρὸς τὴν κατάβασιν.
ἔγὼ γὰρ, ἄχρῃ μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιό- p. 459.
δου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων,
ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ
βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην ^c) εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
παρέργως ἐκνώμην ^d) πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν

2) τίς ἦ ἐπίνοιά σοι] Vulg. ἥτις αἰτία σοι. Thom. Mag. s.
Κάθοδος laudat verba: τίς ἦ ἐπίνοιά σου. Sic et codd. 2954.
3011. et 1428. probante Schm. Nos Hemsterhusii iudicium
secuti, retinuimus tamen σοι ex vulgata. Cf. Icarom. c. 3.
a) παρ' αὐτοῖς] παρ' αὐτῶν cod. 1428. b) ὠρμήθην]
ὀρμήθην F. et Lips. c) ἡγούμην] ἐνόμιζον tres codd. Pa-
riss. et Schm. d) ἐκνώμην] Sic tres codd. Pariss. et Schm.
Vulg. ἐκινούμην.

Phil. Ne prius dixeris, o
bone, quae decreta sunt,
quam ista fueris persecutus,
quae libentissime audiverim
ex te; quae caussa tibi de-
scensus constiterit, quis-
que fuerit itineris dux?
tum deinde quae visu, quae-
que auditu acceperis apud
eos: quippe credibile est, te
hominem elegantem nihil
eorum, quae videri audiri-
que merebantur, praetermi-
sisse.

Men. Haec etiam opera
tibi navanda est: quid enim
aliquis faciat, quando blan-
de vir amicus cogit? Jam-

que primum tibi enarrabo
consilium meum, et unde
impetum descendendi ad in-
feros ceperim. Equidem
dum adhuc in pueris eram,
audiebamque Homerum et
Hesiodum bella et factio-
nes narrantes non solum
semideorum, sed ipsorum
etiam Deorum, praeterea-
que eorum adulteria, vim,
raptus, judicia, parentum
expulsiones, fratrum nu-
ptias, cuncta illa ducebam
esse honesta, nec medio-
criter ad ea commovebar
(titillabar). Ubi vero viri-
lem aetatem ingredi coepi,

p. 459. ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ^{e)} ἀμφιβολία, οὐκ ^{f)} εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους ^{g)}, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον ^{h)}. οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τάναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4 Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν ⁱ⁾, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα ^{k)} παρὰ τοὺς καλούμενους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλήν ^{l)} καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι ^{m)} τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί,

p. 460. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὗρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ⁿ⁾ ἀπέδειξαν οὔτοι τὸν τῶν

e) καθειστήκειν] καθιστήκειν J. et Arg. καθεστήκειν Lips. Mox ὅτι F. et Lips. f) οὐκ] μηδὲ codd. 1428. et 3011. g) ἡγοῦμην — πρὸς ἀλλήλους] alio ordine μοιχεῦσαι κ. στ. πρ. ἀλλ' ἡγοῦμην. Codd. tres Pariss. h) ἐγίνωσκον] ἐγίνωσκον F. codd. 2957. et 3011. et hinc Schm. i) διηπόρουν] ἡπόρουν codd. 1428. et 2954. k) ἐλθόντα] ἐλθόντι conj. Belin. praecipitanter. Cf. paullo post c. 6. καὶ μοι — ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι etc. l) ἀπλήν] ἀπλήν Arg. et Lips. ἀπαλήν tres codd. Pariss. m) ὑποδεῖξαι] παραδείξαι C. et Sch. G. n) χρυσοῦν] χρυσόν conj.

e contrario tum leges audiebam, quae pugnancia poetarum praeceptis jubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse judicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam,

visum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uteretur, et viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod ajunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum (auream) esse persuaderent

ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ p. 460.
μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον.
ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ὀνυπῶντα, καὶ ἀνχημῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρ-
στοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιβόραψωδῶν τὰ °)
πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν p. 461.
ἰδρωῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον ^{p)} οἶεσθαι τὴν κτῆ-
σιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις αὖ πάλιν ^{q)}, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦ-
τον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρῆ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ
τοιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων
ἐναντίων ^{r)}. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ^{s)} ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ
τῶν ἐναντιωτάτων ^{t)} ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας

Hemst. Sed χρυσοῦς βίος simili sensu de Mort. Peregr. c. 33.
o) ἐπιβόραψωδῶν τὰ] ἐβόραψοῦντα πάνδ. cod. 1428. vi-
tiosius, quam *Belino* visum. p) ἀδιάφορον] διάφορον F.
In reliquis edd. bene correctum. q) αὖ πάλιν] ἔμπαλιν
Schmiederus; seductus lectione cod. 2957. et temerario *Belini*
judicio. cf. supra c. 3. *Piscat.* c. 45. Vid. *Schaefer.* *Mcletemm.*
p. 39. r) ἐναντίων] In cunctis edd. ἐναντίων. *Benedictus*
praeterea ἀκούων mutaverat in ἡκουον structurae juvandae
caussa. Ego certissimam emendationem reposui. T. H. Con-
firmata cod. 2954. et recepta a *Schm.* s) δεινῶν] Suspe-
ctum *Jacobzio*, quod aut ejiciendum, aut mutandum in ἐκεί-
νων. At vid. adnot. t) ὅτι περὶ τῶν ἐν.] περὶ μὲν γὰρ
τοιῶν ἐν. F. et codd. 2954. et 1428.

idiotarum vitam. Ecce enim
hic eorum praecipiebat om-
nino voluptati indulgere,
idque solum omni modo
persequi; nam ea in re si-
tam esse felicitatem: ille
contra, in labore perpetuo
versari, corpusque contun-
dere sordidum et squalen-
tem, cunctis offensum et
convicia ingentem, dum
continuo inculcat illa per-
vulgata Hesiodi de virtute
carmina, sudoremque, et
insummum verticem adscen-

sum: alius despiciere opes
adhortabatur, et indifferen-
tem putare possessionem ea-
rum: at alius iterum in bo-
nis etiam esse divitias de-
cernebat: nam de mundo
quid attinet dicere? Siqui-
dem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, ta-
lemque turbam vocabulo-
rum quotidie ab iis dum au-
diebam, nausea mihi orie-
batur. At omnium illud
absurdissimum, quod de re-
bus plane contrariis eum

- p. 462. καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο ^{u)}), ὥστε μήτε τῷ θερμῷ ^{x)} τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρῷ, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη ^{y)} καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ^{z)} ὁμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον ^{a)}). τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας ^{b)}). ἡδο-

u) ἐπορίζετο] ἀπορίζετο A. 2. x) τῷ θερμῷ] τὸ θερμὸν codd. 1428. et 3011. y) θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρ.] θερμ. εἴη τι καὶ ψ. cod. 2957. z) τούτοις] τοῦτο conj. Hemst. At vid. adnot. a) ἔτι δὲ — ἀτοπώτερον] πολλῷ δὲ τούτων ἐκείνω γελοιότερον cod. 2957. γελοιότερον habent etiam P. L. margo A. 1. W. b) αὐτῆς ἔνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. Ad quae Hemsterhusius haec notavit: „αὐτοῖς F. vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας: cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας. Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa veterum membranarum fide niterentur: formula loquendi solennis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.“ Atqui exhibent codd. 1428. et 3011. αὐτῆς ταύτης ἔνεκα, quod recepit Schm. et in cod. 2957. legitur: αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέ-

unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmeret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox

vice versa renuerem. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituire. Eos itaque, qui contemnere praecipiant opes, animadvertēbam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non pecuniae causa

νῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ p. 463. προσηρημένους. Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης °) τῆς ἐλπίδος ἔτι ὅ μᾶλλον ἐδυσχέλαινον, ἡρέμα παραμυθοίμενος ἑμαυτὸν, ὅτι d) μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τᾶληθές ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν p. 464. βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάρβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὥς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι *) τινος τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῶ

γοντας. Ergo tot testimonia non duximus reprobanda. c) τὰ αὐτῆς] τῆς δὲ cod. 2957. probante *Belino*. d) ὅτι] ἐπεὶ codd. 1428. et 3011. et hinc *Schm.* *) συγγίνομαι] συγγίνομαι in codice Par. nescio quo: e *Belini* enim nota non certo patet.

perpeti: illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, hujus ipsius caussa cuncta et agere et dicere; voluntatem denique paene omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos. Frustratus igitur hac spe magis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus et valde ob prudentiam celebratis demensim, et veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum caussa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium

cujusdam magorum, Zoroastris discipulorum et successorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus et sacris quibusdam aperire Orci fores, et demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate et sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam rec-

P. 464. μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ^{e)} ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ ^{f)}, ἐφ' ὧν βούλοιο μισθῶ, P. 465. καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα ⁷ μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν ^{g)}, πρὸς ἀνατέλλοντα ^{h)} τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἥς ⁱ⁾ οὐ σφόδρα κατῆκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφές ^{k)} ἐφθέγγετο· πλὴν ἄλλ' ἐφκει ^{l)} γέ τινας ^{m)} ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν ⁿ⁾ τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μου ^{o)} πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήειν ^{p)} πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων ^{q)} προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ^{q)}

e) μόλις] μόλις et ἔπετυχον pro ἔτυχον tres codd. Pariss. et hinc Schm. f) αὐτοῦ τοῦ] Articulum vulgo praetermissum inseruimus mōnitu Hemsterhusii. g) ἐπὶ τ. Εὐφ. ἔωθεν] alio ordine ἔωθεν ἐπὶ τ. Εὐφρ. tres codd. Pariss. h) πρὸς ἀνατέλλοντα] Secuti sumus V. 2. B. 2. S. et A. In ceteris edd. prave προσανατέλλοντα. In tribus codd. Pariss. πρὸς ἀνίσχοντα, quod recepit Schmied. i) ἥς] ἦν sola F. k) ἀσαφές] Sic legitur in quatuor codd. Pariss., ed. J. et S. In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo A. 1. W. itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdclotius addiderat in P. οὐκ ἀσφαλές. l) πλὴν ἄλλ' ἐφκει] πλὴν ἐφκει 2957. m) γέ τινας] addit ἁγίους cod. 2957. n) γοῦν] δ' οὖν tres codd. Pariss. et Schm. o) μου] μοι conj. Belin. temere. p) ἐπανήειν] Hanc Hemsterhusii emendationem confirmat cod. 3011., recepit et Schm. Olim ἐπανήει. q) ἀπαντῶντων] „Hunc in modum recte J. V. 2. B. 2. S. In F. ἀπάντων in pluribus accentu (spiritu) perverse posito ἀπαντῶντων.“ Hemst. q) μὲν] ἦν tres codd. Pariss. et Schm.

ta Babylonem. Ibi con-
venio quendam Chaldaeo-
rum virum sapientem, et
arte divinum, qui canus
erat coma, barbainque pla-
ne venerabilem promitte-
bat, nomine Mithrobarza-
nem: eum multis precibus
obtestatus vix exoravi, ut,
qua vellet, mercede se mi-
hi ducem praeberet viae.
Tum me adsumtum ille vir
primum dies novem et vi-
ginti, a luna nova initio

facto, lavabat deducens ad
Euphratem summo mane,
et ad orientem solem carmen
aliquod longum effatus,
quod equidem non admo-
dum exaudiebam: ut enim
mali, qui sunt in ludis,
praecones, volubile quid-
dam et inconditum profere-
bat; nisi quod videretur ge-
nios aliquos invocare. At
post incantationem, cum ter
in faciem meam inspissset,
redibam rursus neminem ob-

ἡμῖν τὰ ἀκρόδρουα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ p. 465.
 Χοάσπου ὕδαρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις
 εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα p. 466.
 ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε
 δαδὶ ^r), καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν
 ἐκείνην ὑποτονθορούσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
 ριελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτὸίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων ^s), ἐπ-
 ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν
 ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐνέδου ^t) 8
 στολήν, τὰ πολλὰ ζοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων
 ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ·
 καὶ παρεκελεύσατο ^u), ἣν τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον
 μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. p. 467.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμι τὴν
 αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο ^x), καὶ οὐ παντελῶς

r) δαδὶ] δαδίοις iidem. s) φαντασμάτων] φασμάτων
 tres codd. Pariss. et Schm. Sed redolet alumnum Thomae
 Mag., qui φαντάσματα negat Attice de spectris recte dici
 posse. Cod. 2957. σφαλμάτων, ridiculum σφάλμα. t) τινα
 ἐνέδου] Sic tres codd. Pariss., quibus commendatur jam Hem-
 sterhusii conjectura, a Schmiedero quoque recepta. Praeterea
 cod. 1428. μαντικὴν pro μαγικὴν. u) παρεκελεύσατο] F.,
 a qua merito omnes reliquae discesserunt.
 x) πρόδηλόν γε τοῦτο] πρόδηλον τοῦτό γε codd. 1428.

viorum intuens. Cibus au-
 tem nobis arboreae nuces;
 potus lac, mulsum et Choa-
 spis aqua; lectus sub divo
 in herba. Postquam vero
 satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad
 Tigrin fluvium deductum
 lustravit me, deterisitque,
 et circumtulit teda, scilla,
 aliisque pluribus; simul et
 istam incantationem sub-
 murmurans: deinde me to-
 tum cum artemagica incan-
 tasset, et circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit
 me domum, ut eram, re-

trocedentem: tum porro na-
 vigationi parandae intenti
 eramus. Ipse quidem ma-
 gicam quandam induebat
 stolam, persimilem Medi-
 cae: me vero istis omnino
 instruxit, pileo, leonina
 pelle, itidemque lyra: prae-
 cepitque, si quis rogaret
 me nomen, Menippum ut
 ne dicerem, sed Herculem,
 aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Me-
 nippe? neque enim intelli-
 go causam vel habitus, vel
 nomen.

Men. Atqui perspicuum

- p. 467. ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς Ἀίδου κατεληλύθεσαν^γ), ἤγειτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. "Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατον^z), καὶ ἄλλα, p. 468. ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χορήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Hom. O.
XI, 5.

- Βαίνομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐς-επλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν^a) λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. παραιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τὴν χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ^b) ἀποβάντες p. 469. (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ

et 3011. et Schm. γ) κατεληλύθεσαν] κατεληλύθεισαν cod. 2954. z) μελίκρατον] μελίκρατα vulg., error haud dubie e proximis Pluralibus ortus, quid, quid ad defendendam vulgatam lectionem proferat Pierson. ad Moer. Attic. p. 255. Singularem flagitat usus solemnus, habet Homerus l. c., qui a nostro auctore exprimitur, et exhibent codd. 1428. et 3011. Unde jure eum et Solanus desideravit, et Schmiederus recepit. a) καὶ τὴν] καὶ εἰς τὴν tres codd. Pariss. b) ἐς ὃ] ἐς ὃ δὴ απ. codd. 1428. et 3011. et hinc Schm.

illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, et sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Jam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et victimae, et mulsum, et quae-

cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post investisimus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, silvestrem et sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

μηλα ἐσφάξαμεν ^{c)} καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βύθρον ^{d)} ἐσπείσα- P. 469.
μεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρε-
μαία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δέ, ὥς οἶός τε ἦν ^{e)}, ἀνακραγὼν,
δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, Parodia
καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἔπαινήν ^{f)} Περσεφόνειαν, Hom. l.
παραμειγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο- c. v. 47.
λυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο ^{g)}, καὶ ὑπὸ 10 p. 470.
τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνεβρόχηντο, καὶ ἡ ὕλακῃ τοῦ Κερβέρου
πόρρωθεν ^{h)} ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ
σκυθρωπὸν ⁱ⁾).

"Εδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρον Ἀιδωνεύς. Hom. Π. XX, 61.
κατεφαίνετο γὰρ ἡδὴ τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυρι-
φλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ'

c) ἐσφάξαμεν] κατεσφάξαμεν codd. 1428. et 3011., quod mi-
re placuit *Belino*, quippe rato, κατασφάττειν proprie de sa-
eris infernalibus adhiberi. Sed vid. modo de Sacrif. c. 12.
Schmiederus tamen recepit. d) περὶ τὸν βόθρον] περὶ
αὐτόν codd. 2954. et 3011. et hinc *Schm.* e) ὥς οἶός τε
ἦν] ὥς οἶόν τε ἦν ed. Fl. et codd. 1428. et 3011. Mox δαίμο-
νας ὁμοῦ τι πάντας vult *J. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XI. a.
1812. p. 133. quamobrem, non conjicio. f) ἐπαινῆν] αἰ-
πεινῆν in plerisque edd. καιπεινῆν P. ἐπεινῆν F. quod proxime
ad veram lectionem accedit, quam etiam cod. 3011. tuetur.
g) πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο] Contra *Hemst.* conjectu-
ram, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλ. jure suo vulgata tuetur *Courier.*
ad *Asin.* p. 283. laudatis locis. De *Merc. Cond.* c. 18. et *Quom.*
hist. conscr. c. 22. Pro πάντα in 1428. et 3011. est ἅπαντα,
quod recepit *Schm.* h) πόρρωθεν] καὶ πόρρωθεν cod.
3011. *Belin.* explicat *quoique de loin.* i) ὑπερκάτηφες
ἦν, καὶ σκυθρωπὸν.] κατηφές καὶ σκυθρωπὸν ἦν tres
codd. *Pariss.* et hinc *Schm.* minus graviter ac rotunde.

oves mactavimus, et san-
guinem circa scrobem ad-
persum libavimus. Magus
interea tedam ardentem te-
nens non jam sedata voce,
sed quam poterat maxima
exclamans, daemones si-
mul omnes invocabat, Poe-
nas et Furias, et nocturnam
Hecaten, et tremendam Pro-
serpinam, admixtis etiam
barbaris quibusdam ignotis.

que nominibus, et multa-
rum syllabarum. Statimigi-
tur omnia ibi quassabantur,
potentique carmine solum
fissum discedebat, latratus
Cerberi procul audiebatur,
adeo ut res valde formido-
losa foret, ac truculenta.
Ipse pertimuit in inferna
regione rex manium Pluto:
adparebant enim jam plera-
que, lacus, Pyriphlegethon,

- P. 470. ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶ-
 τα μικροῦ δεῖν ^{k)} ὑπὸ τοῦ δέους ^{l)}). ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε
 μὲν τι ^{m)}, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δὲ μουκρούσαντος τὴν λύραν,
 παραχοῤῃμα ἐκλήθη ⁿ⁾ ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν ἡλίμ-
 νην ἦλθομεν ^{o)}, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ πλῆ-
 ρες ἤδη ^{p)} τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι.
 P. 471. δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ
 ἄλλο τι συνταρτιμμένος, ἑμοὶ δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου παρόν-
 τες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν,
 οἰηθεὶς πε τὸν Ῥακλέα εἶναι, ἐσεδέξατο ^{q)} με, καὶ διεπόρθ-
 μευσέ τε ἄσμενος ^{r)}, καὶ ἀποβάσι διεσήμηνε ^{s)} τὴν ἀτραπὸν.
 11 Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῤῃ μὲν ὁ Μιδροβαρζάνης,

k) μικροῦ δεῖν] Recte sic habent P. L. margo A. 1. W. et S. perperam in plerisque edd. μικρῶ. l) τοῦ δέους] τοῦ φόβου codd. 1428. et 3011. m) μὲν τι] Sic J. V. 2. codd. 2954. et 2957. et hinc Schm. elegantius certe, quàm vulg. μέντοι. n) ἐκλήθη] ἐκοιμήθη vulg. Genuinam vocem exhibent tres codd. Pariss. et recepit Schm. Est autem proprium vocabulum κηλεῖν de vi Musicae, inprimis Orphicae, ut Imagg. c. 14. adv. Indoct. c. 12. etiam de Sirenum cantu, ut de Dom. c. 19. et Musarum, Diall. Deor. XIX, 2. o) ἦλθομεν] ἀφικόμεθα tres codd. Pariss. et Schm. p) πλήρης ἤδη] Sic iidem codd. Vulg. ἤδη πλήρες. q) ἐσεδέξατο] ἐκδέξατο F. pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. r) καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος] Cod. 2957. ἐσεδ. με ἄσμενος, omissis negligenter verbis καὶ διεπόρθμευσέ τε. Plene cod. 2954. sed pro ἄσμενος habet ἄσμένως. s) διεσήμηνε] Sic codd. 2957. et 3011. et Schm. pro vulg. διεσήμαινε. Pro ἀποβάσι cod. 3011. exhibet ἀποβάς.

Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus (*delinitus*) est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatu-

que plena; quippe saucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine,

εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα p. 471.
 μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὴ ^{t)}
 περιπτόντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον
 δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω ^{u)} δικαστήριον·
 ἐτύγγανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρ-
 ειστήκεσαν ^{x)}· δὲ αὐτῷ Ποινὰι, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑριν-
 νύες. ἐτέρωθεν ^{y)} δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει
 μακροῦ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ,
 καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ^{z)}
 ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε p. 472.
 πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὥχροι, καὶ προ-
 γάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα ^{a)}
 διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ
 γηγόμενα, καὶ ἡκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ
 αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ζήτορες.

t) δὴ] δὲ Arg. u) τοῦ Μίνω] forma Attica. Vid. *Mait-
 taire de dialectt.* p. 19. et 370. *Fragm. Lexici graeci in Her-
 manni libro de emendanda ratione Gr. Gramm. P. I. p. 351.*
Lectionem trium codd. Pariss. Μίνωος non debebat, opinor,
Schmiederus recipere, quantumvis allectus locis Lucian. Anach.
c. 39. et Philops. c. 20. x) παρ εἰστήκεσαν] Sic codd.
 2957. et 3011. et *Schm.* Vulg. παρ εἰστήκεισαν. Supra c. 8.
 vulgo κατεληλύθεισαν. y) ἐτέρωθεν] ἐτέρωθι tres codd.
 Pariss. z) τοιοῦτος] ὁ τοιοῦτος, praefixo articulo, codd.
 1428. et 3011., quos inconsiderate secutus *Schm.* a) κόρα-
 κα] σκύλακα conj. *Hemst.* Sed vid. adnot.

praeibat Mithrobarzanes, se-
 quebar ego pone illi adhae-
 rens, donec ad pratum in-
 gens pervenimus asphodelo
 consitum: ibi tum circum-
 volitabant nos stridulae
 mortuorum umbrae. Sen-
 sim autem progressi accessi-
 mus ad Minois tribunal,
 qui quidem in solio quodam
 sublimi sedebat: adstabant
 autem ipsi Poenae, scele-
 rum vindices genii, et Fu-
 riae. Ab alia vero parte ad-
 ducebantur ordine multi sa-
 ne longa catena vincti, qui

dicerentur esse adulteri, le-
 nones, publicani, adulate-
 res, sycophantae, talisque
 turba hominum cuncta per-
 miscentium in vita. Seor-
 sim porro divites sordidique
 foeneratores accedebant pal-
 lidi, ventre projecto, po-
 dagra capti, boiam singuli
 canemque (*corvumque*), qui
 bina talenta pendat, im-
 positum ferentes. Nos igitur
 prope stantes videbamus,
 quae fierent, audiebamus-
 que caussam suam agentes,
 dum adcusarent eos novi

p. 472. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν.

MEN. Οἷσθ' ἂν πού τινας τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας^{b)} σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὐταὶ τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσιν τε καὶ καταμαρτυροῦσιν, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα (τινὲς αὐτῶν^{*}) ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι^{c)}, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι
 12 τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 p. 473. πεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις^{d)} τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχί καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαξονεῖαν αὐτῶν^{e)}, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι

b) ἀποτελουμένας] ἀποτεινομένας codd. Hemst. vel, si ἀποτελουμένας retineatur, vult ὑπὸ τῶν σωμάτων pro ἀπὸ τ. c. Belinus mavult ἀποτεταγμένας. Sed emendatione non opus. Vid. adnot. *) τινὲς αὐτῶν] Schmiedero haec corrupta esse videbantur, praeunte Guyeto, qui conjiceret καὶ σφόδρα τε αὐταὶ ἀξιοπ. Mihi vero omnino suspectae sunt voces τινὲς αὐτῶν, quippe huc translatae e prioribus κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παραδόξοι ἦτορες. Uncinis itaque inclusi. c) συνοῦσαι] ξυνοῦσαι codd. 2954. et 3011. d) πλοῦτοις] πλούτῳ tres codd. Pariss. et hinc Schm. Infra tamen idem retinuit πλούτους, quamquam unus cod. Par. exhibet πλούτον. Vid. quae Reitzius disputat ad Hermot. c. 9. e) ἀλαξονεῖαν αὐτῶν] αὐτῶν ἀλαξονεῖαν cod. 1428., in

quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quae-so per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, adcusant, testimonium adversus nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per

vitam sunt acta; et valde videntur (earum quaedam) esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque unquam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros meritis pro facinoribus patrat. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias et imperia fuerant inflati, et tantum non adorari se

μὴ ἐμέμνηντο θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τε p. 473.
 τυχηκότες: οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα,
 πλούτους^{f)} λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω
 νενευκότες παρειστήκεσαν^{g)}, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπα-
 ζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦθ'^{h)} ὁρῶν
 ὑπερέχαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίζαιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἦσιν
 καὶ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον
 ἐφύσαⁱ⁾ τότε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων^{k)}
 παρειστήκεσαν, τὴν προόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί
 τε, καὶ ἀποκλειόμενοι^{l)} πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγισ^{m)} p. 474.
 ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περιχρυσος, ἢ

quo ordine quid insit suavius, non equidem sentio cum *Belino*. f) πλούτους] πλοῦτον cod. 2957. g) παρειστήκεσαν] παρειστήκεισαν vulg. Quod nos receimus, reperitur in codd. 2954. et 3011. ut et paullo inferius in 1428. et 3011. h) ταῦθ'] Sic vulgo. In editionem *Reitz.* et hinc in *Bipont.* per errorem haud dubie typographicum irrepsit ταῦτ'. *Schm.* ταῦτα e cod. 3011. i) ἐφύσα τότε] Vitium B. 2. *Bourdelotius* expresserat in P. Etiam *Schmiederus*, fidem, ut ait, trium codd. *Pariss.* et duarum insuper edd. secutus. Sed illi, *Belino* quidem testante, habent ἐφυσᾶτο τότε. Et in *Lips.* reperio ἐφυσᾶτό τε, manifesto errore sic scriptum. Nec scite *Schmiederus* ad defendendam pravam lectionem suam provocavit ad c. 18. ubi τὰ τοῦ Σωκράτους σκέλη ἐπεφύσθητο nulla ratione convenit cum formula nostra, cui illa notissima subest μέγα φυσᾶν, non φυσᾶσθαι. k) πυλῶνων] P. L. *Margo A. 1. W.* προδύρων, quae interpretatio est. Sic et cod. 2957. Vid. adnot. l) ἀποκλειόμενοι] ἀποσειόμενοι P. *margo A. 1. W.* et J. male. m) μόγισ] una *Lips.* μόλις.

postulabant, ostentationem eorum brevissimi temporis inanem, et fastum detestatus; itidemque quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis inquam, genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu adstabant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.

Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, et quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum ejus expectantes, impulsu exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario co-

- P. 474. διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς
 προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτεινὼν δοίη
 13 καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι ⁿ⁾) μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ
 Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τοι
 Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ^{o)}) ὑπὸ τε Δίωνος
 κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς ^{p)}) καταμαρτυρηθέντα,
 παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ,
 καὶ δύνатаι ^{q)}) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαί-
 ρᾳ προσδεθέντα ^{r)}), παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς
 αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων ^{s)}) πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
 14 Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς ^{t)}) τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον
 P. 475. ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἔλεεινὰ ἦν ἀκοῦ-
 σάί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ^{u)}) ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο ^{x)}),

n) ἐκεῖνοι] *Hemst. et Bipont. ἐκεῖνο, haud dubie invito edi-
 tore Batavo, quum vertat: et illi quidem etc. et omnes edd.
 et praeterea quatuor codd. Pariss. habeant ἐκεῖνοι. o) πολ-
 λὰ καὶ ἀνόσια] πολλὰ τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια tres codd.
 Pariss. et Schm. ingrate et languide. Cod. 2957. deinceps
 ὑπὸ τοῦ Δίωνος, omissis, quae sequuntur, καὶ ὑπὸ τ. σκ.
 καταμαρτυρηθέντα. p) σκιάς] Ineptam cunctarum edd. lec-
 tionem στοᾶς mutavit *Hemsterhusius* ex emendatione *J. Fr.
 Gronovii* certissima. q) καὶ δύνатаι μεγ.] καὶ δ. καὶ μεγ.
 Argent. non male. r) προσδεθέντα] *Solan. conj. παρα-
 δοθέντα. Propius accesserit παρατεθέντα. Sed vid. adnot.*
 s) πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων] πολλ. αὐτ.
 πεπαιδευμένοις cod. 2957. t) ὁμῶς] *Jacobs. conj. ὁπέ πως,*
valde improbabiliter. Vult, opinor, auctor: quamquam mul-
rum delectabamur iudicio isto (ὑπερέχαιρον c. 12.) tamen etc.
 u) et x) γὰρ et ἤκούετο] ejicienda putat *Abresch. Dila-**

lore distincta, felices pu-
 tabat beatosque se redditu-
 rum salutatores, si pectus,
 aut dextram porrectam de-
 derit osculari. Et illi qui-
 dem pungebantur his audi-
 tis. A Minoë vero unum
 quoddam in gratiam disce-
 ptatum est iudicium: et-
 enim Siculum Dionysium,
 multorum ac nefariorum a
 Dione criminum insimula-
 tum, umbraeque suae te-
 stimonio pressum, in me-

dium progressus Aristippus
 Cyrenaeus (eum in honore
 habent, multumque pollet
 apud inferos) jam jam Chi-
 maerae adligatum exsolvit
 poena, dum diceret, in
 multis eruditorum pecunia
 juvandis eum dextre fuisse
 versatum. Digressi tamen
 a tribunali ad supplicii lo-
 cum pervenimus: ibi enim-
 vero, amice mi, multa mi-
 serandaque erat audire ac
 videre; nam simul et flagel-

καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ π. 475.
κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρ-
βερος ἐδάρδαπτεν γ). ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί z). καὶ μετέ-
μελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν a) καὶ ἐγνωρί-
σαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ
δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν,
μᾶλα δουλοπρεπές τι b), καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
οἷε βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο c), καὶ διαναπαυόμε-
νοι d) πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴ κᾶκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη,
τὸν Ἰξίονα e), καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον p. 476.
χαλεπῶς ἔχοντα f), καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος·

cidd. Thucyd. p. 726. quippe ab emendatrice manu invecta.
Sic scilicet multa quoque alia ejici possent, praesertim in hoc
libello. γ) ἐδάρδαπτεν] Sic in tribus codd. Pariss. et Schm.
pro vulg. ἐδάρδαπτε. z) πτωχοί] καὶ πτωχοί iidem, mi-
nime vero recte. a) ἐνίους δὲ αὐτῶν] ἐνίους δὲ κατε-
γνωσμένων tres codd. Pariss. et Schm. e glossmate. Deinceps
καὶ ἐγνωρίσαμεν γε ἰδόντες. codd. 1428. et 3011. importune.
b) δουλοπρεπές τι] Sic L. margo A. 1. W. et J. In ce-
teris τε. T. H. Praeter Argent. et Lips., ubi iidem τι. Lehm.
c) ἐδίδοτο] Sic tres codd. Pariss. et Schol. unde et Schm.
Vulg. ἐδίδοτο. d) διαναπαυόμενοι] Restitui lectionem
P. J. Ald. 2., Arg., Lips. et quatuor codd. Pariss., quam
nec Hemsterhusius improbat, et Schmiederus recepit. e)
Ἰξίονα] Excepta S., quam sequi solet Amst., (et Lips.)
omnes edd. Ἡξίονα. f) ἔχοντα] Neque sentio cum Solana

lorum sonitus exaudieba-
tur, et ploratus eorum, qui
in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotae:
Chimaera discerpebat, Cer-
berus laniando vorabat: una
autem omnes puniebantur,
reges, servi, satrapae, pau-
peres, divites, mendici;
cunctosque poenitebat pa-
tratorum: nonnullos agno-
vimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui
nuper vitam finierant: illi
vero prae pudore vultus te-

gebant, seseque avertabant:
quod si forte respicerent,
valde quidem servilem in
modum, atque adulatorie,
illi ipsi, qui fuerant quam
putas graves, et superbi
aliorum contemtores in hac
vita: at pauperibus pro di-
midia parte malorum immu-
nitas erat concessa; et cum
interquievissent, denuo poe-
nis adficiebantur. Porro illa
etiam vidi fabulosa, Ixi-
onem, Sisyphum, Phrygem
Tantalum male se habentem,

p. 476. ἔκειτο γὰρ ^g) τύπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελθόντες δὲ καὶ τού-
 15 τούς, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερουσίον· εὐρίσκομέν τε
 αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωῖνας, καὶ τὸν ἄλλον
 ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φύλα ^h) διαιτωμένους·
 τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν
 Ὅμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς δὲ νεαλεῖς ⁱ), καὶ συνεστηκότας·
 καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτούς ^k) διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς
 ταριχείας. το μέντοι διαγινώσκειν ^l) ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν
 ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται ^m) ὅμοιοι,
 τῶν ὁστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγισ, καὶ διὰ πολλοῦ ⁿ)
 ἀναθεωροῦντες, αὐτοὺς ἐγινώσκομεν ^o). ἔκειτο δ' ἐπ' ἀλλή-

frigus orationis, neque, quid opus sit Hemsterhusii emenda-
 tione ἔχοντας, video. Cf. adnot. Ceterum χαλεπῶς τε ἔχον-
 τα habent tres codd. Pariss. g) γὰρ] γοῦν iidem. Pro ὅσος
 autem J. Gronov. maluit ὅσον, non male. Sed correctione
 non opus est. h) καὶ κατὰ φύλα] Sic in tribus codd.
 Pariss. et Schm. sonis ac numeris Homericis adcommodate.
 Vulg. κατὰ omissum. i) τοὺς δὲ νεαλεῖς] τοὺς δ' ἐπὶ
 νεαλεῖς tres codd. Pariss. et Schm. k) αὐτούς] Solan. αὐτοὺς
 conjecit, Hemsterh. ἀλύτους, utrumque admodum ingeniose.
 Vid. tamen adnot. Praeterea vero in tribus codd. Pariss. le-
 gitur: καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, perperam. Traug.
 Freder. Benedict in Observatt. ad Lucianum Torgaviae scrip-
 tis a. 1814. conj. τοιοῦτους pro αὐτούς. J. Seager. τοὺς Αἰ-
 γυπτίους αὐτῶν. l) διαγινώσκειν] διαγινώσκειν cod.
 3011. et hinc Schm. m) γίνονται] γίνονται Schm. ex suo
 arbitrio. n) πλὴν μόγισ, καὶ διὰ πολλοῦ] πλὴν ἀλλὰ
 μόγισ τε καὶ διὰ πολλοῦ ἄν. tres codd. Pariss. et Schm. satis
 verbose ad fastidium usque. o) ἐγινώσκομεν] ἐγινώσκο-
 μεν tres codd. Pariss. et Schm.

terrigenam Tityum: Hercu-
 le, quantus erat! jacebat
 enim spatium occupans a-
 gri. His quoque praeteritis,
 in campum nos inferimus
 Acherusium, invenimusque
 ibi semideos, et heroïdas,
 veteramque mortuorum in
 populos et tribus disparti-
 tam turbam ibi commoran-
 tem; veteres alios situque
 mucidos, et, ut ait Home-
 rus, roboris expertes; alios

recentes et compactos, il-
 losque inprimis Aegyptio-
 rum fere insolubiles (inpri-
 mis vero illos Aegyptiorum
 ipsos) ob conditurae durabi-
 litatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non
 admodum erat facile: om-
 nes enim plane sibi invicem
 fiunt similes ossibus nudo-
 tis: vix tamen (ac) permul-
 tum tempus contemplati eos
 noscitabamus. Jacebant au-

λοις^{p)} ἀμαυροί, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν^{p. 477.}
καλῶν φυλάττοντες. ἀμέλει^{q)}, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων^{r)}, φοβερόν τι^{s)}, καὶ διάκρυ-
γον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων,
ἠπόρουν πρὸς ἑαυτὸν, ὃ τινι διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ
τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ-
δὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν,
ἀλλ' ὅμοια τὰ^{t)} ὅστ' ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ'
οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι 16
ἐδόκει μοι^{u)} ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ^{x)}
προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ^{y)} καὶ διατάττειν ἕκαστα ἢ Τύχη
διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι^{z)} σχήματα^{a)} προς-
ἄπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι^{b)}, βασιλικῶς διε-^{p. 478.}

p) ἐπ' ἀλλήλοισι] ἐπ' ἀλλήλοι, καὶ ἀμ. καὶ ἄσ. codd. 1428. et 3011. q) ἀμέλει] ὥστε P. L. J. margo A. 1. W. est interpretamentum. A. 2. ὥστε ἀμέλει. r) ὁμοίων] ὁμοίως F. s) φοβερόν τι] καὶ φοβερόν τι καὶ cod. 2957. t) ὅμοια τὰ] idem Articulum non habet. u) ὁρῶντι ἐδόκει μοι] ὁρῶντι μοι ἐδόκει codd. 3011. et 1428., qui ordo minus debebat Belino placere, quam placuit. x) μακρᾷ] μικρᾷ tres codd. Pariss. inepte. y) δὲ] τε iidem. z) τοῖς πομπεύουσι] τοῖς πομπεύταις P. L. J. margo A. 1. W. et cod. 2957. In Ald. 2. πομπεύταις, in Argent. et Lips. itidem πομπεύταις. a) σχήματα] τὰ σχήματα tres codd. Pariss. non male. b) εἰ τύχοι] Sic iidem unice recte pro vulg. ἢ Τύχη. Probarunt illam et Belinius ac Schmied.

tem acervatim obscuri, igno-
tique, et nihil eorum, quae
apud nos pulchra videban-
tur, servantes. Quin imo,
multis eodem in loco scele-
tis jacentibus, cunctisque
similibus, qui terribile quid-
dam per vacuos oculorum
orbes intuerentur, nudos-
que dentes ostenderent, me-
cum haesitabam, quo signo
discernerem Thersiten a for-
moso Nireo, aut mendicum
Irum a Phæacum rege, aut
Pyrrhiam coquum ab Aga-

memnone: nihil enim am-
plius pristinorum indicio-
rum ipsis adhaerebat, sed
consimilia ossa erant, in-
certa, nullisque notis in-
scripta, sic ut a nemine
amplius distingui possent.
Tum vero ista videnti vide-
batur mihi hominum vita
pompaе cujusdam longae si-
militudinem habere; admi-
nistrare vero atque ordinare
singula Fortuna, diversos
ac varios pompam ducenti-
bus habitus adtribuens:

p. 478. σκεύασε^{c)}), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδούσα,
καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα
περιέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέ-
σθαι^{d)} τὴν θέαν. πολλάκις δὲ^{e)} διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέ-
βαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἕς τέλος διαπομπεῦσαι,
ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε
τὴν^{f)} οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαι-
άνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Πολυ-
κράτους^{g)} τυραννίδα μετενέδυσε^{h)}). καὶ μέγρι μὲν τινος εἰσῆς
χρησθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ'ⁱ⁾ ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρ-
έλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ^{k)}), ἤ-

c) διεσκεύασε] ἐσκεύασε P. A. 1. W. d) παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι] δεῖν γίνεσθαι A. 1. W. παντ. γὰρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι edit. P. et cod. 2957. non male. e) πολλάκις δὲ] addunt καὶ quatuor codd. Pariss. et Schm. f) τὴν οἰκέτου] praeeruntibus tribus codd. Pariss. et Schm. eieci τοῦ ἀντὶ οἰκέτου, quippe prorsus alienum. Cf. paullo superius τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα. g) τὴν τοῦ Πολυκράτους] Easdem auctoritates secutus praefixi Polycratis nomini Articulum. Cf. infra τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθίδος σχῆμα. h) μετενέδυσε] „Jure sic repositum in B. 1. 2. P. S. A. cum in vetustis foret μετενέδωκε.“ Sic notatum in Reitz. edit. At B. 1. habet μετενέδωκε. i) ἐπειδὴν δ'] ἐπειδὴν δὲ cod. 3011. k) ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ] E codd. tribus Pariss. Schmiederus hunc locum sic dedit: — σώματος, ἐγένοντο, οἱ οἰκέταις πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησ. διαφέροντες, in

hunc enim oblatum regali (si casus ita ferret) cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, et capite diademate coronato: alteri servilem schemam circumdedit: alium quendam formae decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per mediam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud sine ad finem

usque pompae interesse, quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum coegit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio contra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permisit uti habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, ex-
attoque habitu cum corpore,

γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ¹⁾ ὑπ' ἄγνω- p. 478.
 μούνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύχη, ἄχθον-
 ται γε ^{m)}, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥςπερ οἰκείων τιτῶν στερισκό- p. 479.
 μεναι, καὶ οὐχ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἷ-
 μαι δέ σε ⁿ⁾ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς
 τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους ^{o)}, πρὸς τὰς χρεῖας τῶν δραμά-
 των ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ
 Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
 σεμνῶς τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
 ὀλίγον οἰκείτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἦδη
 δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν
 τὴν χρυσοπάστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέ-
 μενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων, πένης καὶ ταπεινὸς
 περιέρχεται ^{p)}, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ
 Μενεικῆως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος,

quibus multa offendunt, maxime vero verbum γενέσθαι his
 deinceps positum diverso significatu. Nihil mutandum vide-
 batur, nisi quod auctor οἷόςπερ pro ὥςπερ scripsisse existi-
 mandus sit. Eandem lectionis varietatem vidimus supra in
 Somnio c. 17. in simili syntaxi. 1) ἔνιοι δ'] ἔνιοι δὲ cod.
 1428. m) γε] τε codd. quatuor Pariss. et Schmied. ex in-
 scitia ortum. n) Οἷμαι δέ σε] Hoc loco ex A. 1. W. σε
 inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι. Hemst. o)
 ὑποκριτὰς τούτους] τούτους ὑποκριτὰς cod. 1428. p)
 περιέρχεται] περίεισιν tres codd. Pariss. et Schm.

qualis erat ante, fit, nihil
 ab alio quolibet diversus.
 Sunt autem, qui prae de-
 mentia, quando repetit or-
 natum instans ipsis Fortu-
 na, graviter ferunt, atque
 indignantur, quasi propriis
 suis rebus orbat, non ea
 reddentes, quae ad parvum
 tempus mutua sumserant.
 Opinor autem, eorum, qui
 versantur in scena, saepe
 te vidisse tragicos actores
 istos, qui, prout usus fa-
 bularum poposcerit, nunc
 Creóntes, alias Priami fiunt,

aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paullo
 ante valde magnifice Cecro-
 pis aut Erechthei personam
 sustinuit, confestim servus
 prodire solet a poeta jussus:
 at finito jam dramate, cum
 exuerit eorum quisque auro
 sparsam illam vestem, per-
 sonam posuerit, et descen-
 derit a cothurnis, pauper
 et humilis obambulat, non
 amplius Agamemnon Atrei
 filius, neque Creon Menoe-
 cei, sed Polus Charichis Su-
 niensis nomine nunc suo

P. 479. ἡ Σάτυρος ὁ Θεογαίτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

P. 480. 17 ΦΙΛ. Εἰπέ^{q)} μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους^{r)} ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Αἰρεῖς, ὦ αὐτός. εἰ γοῦν^{s)} ἐθεάσω τὸν Μαν-
σωλὸν αὐτὸν. (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόη-
τον.) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινός^{t)} ἔρ-
ριπτο ἐν παραβύστῃ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν
νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ'

q) Εἰπέ μοι] εἰπέ δέ μοι cod. 3011. quod probatum *Belino Schmiederus* recepit nimia facilitate. Nam quum satis crebro occurrat εἰπέ δέ, ita tamen, nisi cum magna offensione, occurrere non potest, ut statim aliud δέ sequatur, ut h. l. An forte Diall. Deor. XXII, 4. in. *Lucianum*. credamus scribere potuisse: Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας δὲ ἡδῆ; vel Diall. Marinn. III, 2. ἐκείνο δέ μοι εἰπέ, ποῦ δὲ τὴν Ἀρεθονσαν εἶδες; Minime. Scripsit auctor: εἰπέ μοι, — οἱ δέ, ratione ea, quae cum dialogi natura plane conveniat. E. g. Char. s. Contempl. c. 12. Solon ad Croesum: Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Ἀνδρία; et Diall. Deor. IV, 2. in. vulgo recte legitur: Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα etc. neque debebat δὲ eidem *Schmiedero* suspectum videri, quod in uno cod. Paris. non reperiretur. Praeterea cf. Somn. s. Gall. c. 24. in. Anachars. c. 21. Diall. Mortt. III, 2. r) τάφους] omis-
sum in cod. 3011. et καὶ ante ὑψηλοὺς abest a B. 1. s) γὰρ] γοῦν P. L. Hae particulae in codd. inter se crebro permutantur. T. H. Ego γοῦν eo minus dubitabam scribere, quum etiam in Ald. 2. legatur. *Lehm.* t) ταπεινός] ταπεινός P. L. margo A. 1. W. quod vulgata lectione non est deterius.

dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti adparuit.

Phil. At dic mihi, quae-
so, Menippe, qui sumptuo-
sa ista sepulcrorum et celsa
monumenta habent in ter-
ris, columnas, imagines,
atque inscriptiones, nihil-
ne sunt honoratiores apud
eos, quam plebeji mortui?

Men. Deliras, o bone:
quod si conspexisses Mau-
solum ipsum, Carem illum
dico, cujus ex monumento
late fama circumfertur, id
quidem bene scio, te es-
saturum non fuisse a riden-
do; tam humiliter abjectus
erat in angulo quodam re-
moto, latens in reliqua mor-
tuorum gente, tantum, opi-
nione mea, fructus capiens
ex monumento, quantum

ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς p. 480. εἰαῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τύπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεόν ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας^{u)}), εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας^{x)}), καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυγόν- p. 481, τος ὑβρίζομένους, καὶ κατὰ κόδῳς παιομένους, ὥςπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος^{y)}) τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράταις^{z)}).

T. H. Exhibetur etiam a cod. 5011. Unde cum Schmied. restitui. Pro ἐξ ὅ π τ ο autem codd. 1428. et 2954. habent ἐκκί- το, manifestum interpretamentum. *Lehm.* u) ἐγέλασας] Sic recte tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* Sensui suo obsecutus, aut veteribus versionibus, *Hemsterhusius* reddidit: *risisses*, tanquam legisset ἐγέλασας. Contra ἐγέλας esset: *ridetes*. Frequens autem est in libris Imperfectorum et Aoristorum permutatio, etiam in his Lucianeis. x) βασιλέας] βασιλεῖς tres codd. Pariss. et *Schmied.* Sed formam plenam s. ionicam vid. in Charon. c. 18. Ver. Hist. II, 34. Saturn. c. 9., quamquam et τοὺς βασιλεῖς reperiās in Navig. fin. y) ἀκού- μενος] ἀκούμενος cod. 1428. per errorem. z) Πολυκρά- τεις] Πολυκράτας idem cod., si recte vidit *Belinus*. Forsitan Πολυκράτας scriptum ab isto librario, neque vero, opi- nor, ab hujus libelli auctore.

gravabatur tam grandi one- re pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est suum singulis locum, (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro mul- to magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui re- ges apud nos et satrapae fue- rant, mendicantes ibi, et vel salsamentarios ex ino- pia, vel elementa prima do-

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, et ala- pas in caput impactas pa- tiuntur, perinde ac man- cipiorum vilissima. Phi- lippum ergo Macedonem quando contemplantur, pla- ne me continere non pote- ram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritōs calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes in- quam, Darios et Polycrates.

18 ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα, τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης ἀρκεῖ περιέροχεται ^{a)} διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι ^{b)} δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο ^{c)} αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ ^{d)} μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελεῶν. P. 482. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ^{e)} ἀναμετρούμενων ^{f)}, γελᾷ τε καὶ τέρεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

a) περιέροχεται] περίεισι codd. 1428. et 2954. et hinc Schm. Eadem variatio; quae c. 16. b) σύνεισι] σύνεσι cod. 2954. probatum Belino, temere. c) ἐπεφύσητο] Hoc notatum ad oram A. 1. W. probavi, quod mihi juxta cum H. Stephano rectius videtur, quam ἐπεφύσητο omnium Edd. excepta J. et V. 2. (nec non B. 4. Lehm.) Aristoph. Plut. v, 699. — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. T. H. d) παροικεῖ] συμπαροικεῖ Belin. et Schm. codd. 1428. et 2954. συμπαροικεῖ. Retinui vulgatam ob similitudinem loci Diall. Mortt. II. in. e) τὴν παλαιὰν τύχην] τὴν τύχην τὴν πάλαι conj. Belin. Sic mutatur quidem textus, neque vero emendatur, nedum restituitur. f) ἀναμετρούμενων] ἀναμετρούντων A. P. T. H. Sic et Ald. 2., quum Ald. 1. habeat ἀναμετρονύμενων.

Phil. Absurda narras de regibus, et parum abest, quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Dio-

genes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, et alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remetientes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce ejulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταῦτ' ἐμὲν ἱκανῶς· τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν 19 ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου ^{g)} λέγειν προθέμενος, πάμπαν ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ^{h)} οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. διωκθήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ ⁱ⁾ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ ^{k)} αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερο- p. 483. ψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν 20 βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιάζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πνήτων καταφρονοῦντες, Δέδοκται ^{l)} τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ,

Vid. infra Adnot. *Lehm.* g) περὶ τούτου] addunt codd. 1428. et 2954. ἐν ἀρχῇ, ex antecedenti quaestione huc delatum. h) ἰδὼν] ὁρῶν cod. 1428. i) περὶ] F. παρὰ correctum in A. 1. quam reliquae sequuntur. k) ἐπεὶ γὰρ] conj. *Hemst.* ἐπεὶ γοῦν. Vid. Adnot. l) Δέδοκται] δαδῶθω codd. 1428. et 2954.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus

in concionem veniendi jus erat: tum igitur et alia sunt administrata, et denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum adcusati essent multorum et gravium, violentiae, adrogantiae, superbiae, injustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa et injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,

p. 483. ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ^{m)} ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ ἑκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι ⁿ⁾, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, φυλῆς Ἀλιβαντίδος ^{o)}).

Τούτου ἀναγνώσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν
p. 484 αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάπησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται,
21 καὶ κύρια ^{p)} τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι ^{q)} τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἐκέλευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωρον)

^{m)} καταδύεσθαι] Ex A. J. V. 2. quibus adsentitur Margo A. 1. W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur. T. H. Vid. Adnot. Lehm. ⁿ⁾ γιγνόμενοι] γινόμενοι cod. 1428. ^{o)} Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum in ora A. 1. W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος. T. H. Sic et cod. 1428. ergo ceteri Pariss., ut opinari licet, Ἀλιβαντίδος. Cf. Adnot. Lehm. ^{p)} κύρια] κυρία, ut paroxytonon utraque Ald. et Bas. 1. et 3. ^{q)} σοι] σου cod. 1428.

visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transigerint bis centum et quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantide.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, et latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt et rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce) fili,

ᾧ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου^{τ)} τῆς ἀπορίας, p. 484. ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ^{ς)} γινωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ p. 485. τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὧ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιῖδης με σοῦ τυφλότερον^{τ)} περιϊόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν^{η)}, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύνσας πρὸς τὸ οὐς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης πανσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆθρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος^{χ)}, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν p. 486. ξεπουδακῶς.

τ) σου] σοι P. Margo A, 1. W. Defendi poterat: sed longe melior vulgata. s) τὰ αὐτὰ] ταῦτα cod. 1428. t) τυφλότερον] Sic non paucae Edd. in his Ald. 1. 2. Arg. et Lips. pro vulg. τυφλώτερον, quam ego improbam habeo scripturam: recte scriptum μικρότερον Charon. c. 16. Prom. s. Cauc. c. 13. Calumn. N. Tem. Cred. c. 3. σφοδρότερον Adv. Indoct. c. 9. Pisc. c. 23. θερμότεροι Nigr. c. 5. τερπνοτέρα Amorr. c. 12. σεμνότερα Diall. Mortt. XI, 3. de Sacriff. c. 15. Pisc. c. 39. et σεμνότατος Prometh. in Verbb. c. 6. Nigr. o. 21. Vit. Auct. c. 2. Pise. c. 23. 25. etc. η) ἀπαγαγὼν] ἀγαγὼν codd. 1428. et 2954. x) εὖ θέμενος] εὐθέμενος uno verbo in Arg. et Lips. quemadmodum paullo ante ἐξᾅπαντος, etiam in Ald. utraque.

inquit, causam novi tuae fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior ob-errem in vita. Ille enim vero, cum me seduxisset, longeque ab aliis (a ceteris) abstraxisset, leniter incli-

natus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, et prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, et fines ac principia rerum inspiciendi, despice solertes illos syllogismos, et haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consec-

Par. H.
e.g. Od.
XI, 538.
572, etc.

ὥς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

22 Ἐγὼ δὲ, (καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν), ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐτίς ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον ^{γ)} φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται ^{z)} οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθύς ἔλαβ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνεπαύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ^{a)} ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

γ) ἐσρέον φῶς] φῶς εἰσρέον codd. 1428. et 2954. z) κατέρχονται] κατιᾶσιν tres codd. Pariss. et hinc Schm. De iisdem in eandem speluncam descendantibus idem verbum κατέρχεσθαι in Diall. Mortt. III, 1. a) οὐκ οἶδ' ὅπως] οὐκ οἶδα ὅπως conj. Belin. paene pueriliter.

teris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, (etenim jam serum erat,) Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, et non abimus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi et minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis (altero) caliginosio-rem,

ostendensque manu procul obscurum aliquod et tenue tanquam per fenestram influens lumen, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeoti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν ^{a)}

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Argum. Fingit *Lucianus* Charonem, venia in unum diem cymbae relinquendae impetrata, ad res superas escendisse, ibique Mercurio forte obviam factum, hujusque vetere amicitia et insigni solertia rerumque humanarum cognitione usum, ex edito quodam loco multiplicem hominum paene omnium tum stultitiam, tum miseriam, partim cum risu, partim cum aliqua misericordia, contemplari. Ingeniosissime et artificiosissime compositum opus, abundans verae sapientiae decretis et praeceptis, nec destitutum humanitatis cujusdam vere christianae vestigiis, quantum quidem id per satyrae licentiam licebat. Forma est illa *Luciani* propria, quam constat dramatica et dialogica mixta contineri. Tempus, quo haec acta finguntur, est aetas Cyri majoris, Croesi et Solonis, circa annum a Ch. sexcentesium. Locus, unde contemplatio vitae terrestris fit, Phocidis et Thessaliae confinium.

ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν ¹ δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ^{b)} οὐ πάνυ εἰσθῶς ἐπιχωριάσεις τοῖς ἄνω πράγμασιν;

^{a)} ΧΑΡΩΝ] Sic A. 1. et 2. et recentiores. In B. 1. et 3. prolixius inscriptum: Ἐρμού, Χάρωνος, Κροίσου καὶ Σόλωνος, ἢ Ἐπ. ^{b)} ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν] ἐς τὴν ἡμετέραν

C H A R O N

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. Quid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde solitus frequentare res superas?

Lucian. Vol. III.

C

- p. 487. XAP. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῇ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς^c). οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἰδίου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκείνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καὶ μοι δοκῶ^d) ἐς δέον ἐντετυχημέναι σοί· ξυναγῆσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα^e), ὥς ἂν εἰδὼς ἅπαντα.

- ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθηεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ^f) ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπίνων· ὁ δὲ ὀξύθυμος^g) τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά^h) με ὅλον ὑμέτερον ἔαση εἶναι, παραδούς τῷ ζῳφῷ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρόην *Hom.* ἐποίησε, εἴψῃ καὶ με τεταγών^h) τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου
Il. I. v.
 590. sq.

codd. Pariss. 1428. 2954. 3011. „minus bene“, ait *Belinus*. Ceterum veram distinctionem restituit *Hemsterhusii* acumen, quum olim distinctum fuisset post ἡμέραν. Modo pro δεῦρο ἀνελήλυθας in cod. 2957. legitur δεῦρ' ἐλήλυθας. c) ἡμᾶς] ὑμᾶς F. d) δοκῶ] δοκεῖ vitiose S. et A. e) ἕκαστα] ἅπαντα 1428., si recte vidit retulitve *Belinus*, per errorem e sequentibus ortum. f) τῷ] Sola F. τῶν male. g) βραδύναντα] βραδύνοντα 1428. h) τεταγών] Ita ex *Homero* rescriptus cum *Schm.* e *Schol.* et codd. 1428. 2954. 3011. *Gorl.* pro vulg. τεταγώς. In *Gorl.* voces τοῦ ποδὸς omissae. Pro καὶ με *Guyet.* conj. χαμαί.

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos: nullus enim eorum sine lacrimis trajecit. Quare postulata ab Orco, non secus ac Thessalus ille juvenis, ad unum diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quoque videor in te peropportune incidisse: non enim dubito,

quin hospitem amice ducturus sis, necum obeutudo singula monstrandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor: etenim propero curaturus supero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vulcano nuperi me fecit, me quoque projiciat pede correptum desa-

βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων ¹⁾) γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνο- p. 489.
χοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ ξυνδιάκτορος ^{k)}) ὦν;
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὧ παῖ Μαίας ^{l)}), ἐκείνων γοῦν σε με- p. 490.
μνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκο-
πον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγνεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἑκα-
θεῖς, ὧμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλουν ^{m)}) νεκρὸν
εὗροις, ἐκείνω παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη ⁿ⁾). ἐγὼ δὲ πρεσ-
βύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ
πατρὸς, ὧ φίλτατον Ἑρμίδιον ^{o)}), μὴ καταλίπης με· περιή-
γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι·
ὥς ^{p)}) ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ
γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ^{q)}) ἐν τῇ σκότῃ, οὐ-

- i) ὑποσκάζων] ὑποσκάζοντα 3011. per errorem librarii. k)
ξυνδιάκτορος] Ita Schm. e 2950. et 3011. pro συνδ. vulg.
In B. 3. συνδιάτορος, quod Palmerius, non consultis aliis
edd., sua ratione emendare conatus est. Vid. Adnot. l) ὧ
παῖ Μαίας] ὧ Μαίας καὶ 1428. 2954. 3011. m) λάλουν]
ex emendatione Benedicti et Brod., quam Hemst. et recentt.
receperunt pro vulg. ἄλλων. Deinceps εὗρης 3011. n) δια-
λέγη] διελέγη 3011. o) Ἑρμίδιον] Sic Solan., Hemst.
et recentt. Vulg. Ἑρμῆδιον. Marg. A. 1. W. et codd. quatuor
Pariss. et Gorl. Ἑρμάδιον. p) ὥς] ὅς conj. T. Fr. Benedict.
Paullo post ἀφεις 2954. q) διολισθαίνοντες] διολισθέ-

cro coeli limine, ut subclau-
do gressu risum et ipse prae-
beam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei
cura tanget temere oberran-
tis in terra, idque cum so-
dalis sis, mecumque simul
naviges et umbras transve-
has. Atqui non indecorum
erat, Majae filii, eorum qui-
dem ut meminisses, quod
nunquam te antliam ducere
jussi, nec remis admovi:
quin stertis in transtris por-
rectus tu, qui humeros ha-
bes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram

inveneris, quacum per to-
tum cursum confabuleris:
ego interea vetulus binos
remos agens solus remigo.
At per patrem te obsecro,
suavissime Mercuriole, ne
me destituas: imo age, per
partes, in hominum vita
quae sint, omnia mihi de-
monstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione
referam. Quod si tu me
deserueris, nihil inter me
et caecos intererit: quem-
admodum enim hi vacillant
frustratis per lubrica vesti-
giis in caligine, similiter

P. 491. τω δὲ κ' ἄγ' ἔγω σοι ἔμπαλιν ^{r)} ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ ^{s)} τὴν χάριν.

2

ΕΡΜ. Τουτὶ τὸ προῶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταιί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιγηγέσεως οὐκ ἀκόνδουλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι ^{t)} τις, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο; Πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἔτων ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα, ὑπὸ τοῦ Διός·

P. 492. σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ^{u)} ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν ^{x)}· ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις ^{y)}; τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

νοντες F. In P. J. et A. 2. καὶ διολισθαίνουσι. Mox σκότει 1428. 2954. 3011. r) ἔμπαλιν] Sic cum Schm. et suadente Jo. Seagero in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. edidimus e codd. 1428. 2954. et 2957. pro vulg. πάλιν, pro quo Hemsterhusio placuerat πάλαι. Vid. Adnot. s) μεμνησομένῳ] μεμνημένῳ B. 1. et 3. t) πάθοι] Sic Schm., praeunte Solano, e codd. quatuor Pariss. et Gori., Long. Exc., et edd. B. 2. et 3. pro vulg. πάθῃ, quod Hemst. injuria aequae probum judicavit, atque Optativum. u) καὶ] κατὰ Schm. e codd. 1428. 2954. 3011. nullo jure. x) ἐμπολῶν] ἐμπαλῶν 1428. minus Attice, Belino judice. y) ἴδοις] Sic Schm. et

sane et ego tibi contra acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum

enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem impediret, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est.

XAP. Αὐτός, ὦ Ἑρμῇ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ P. 492. οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τιнос ἡμῖν ἔδει ²) χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ ^a), εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν ^b)· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις P. 493. εἰδῶλοις αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν ^c).

XAP. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῇ, ἅπερ εἶπθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3 ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπότεν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγαν πλαγία τῇ ὁθόνην ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην στεῖλαι ^c), ἡ ἐν-

Matth., a *Belino* moniti, e codd. 2954. 2957. 3011. scripserunt pro vulg. ἴδης. Imagg. c. 1. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; Et similem in modum crebro. 2) ἔδει] δεῖ ex iisdem et *Gorl.* iidem. At cf. supra καλῶς εἶχεν. *Diall. Deor.* I, 1. ἐχρῆν. *Diall. Mort.* VII, 2. ipsum ἔδει. Mox κατίδοις pro ἴδοις iidem ex iisdem et *Gorl.* praeterquam quod in 2954. est κατίδης, quod recepit *Matthiae*. a) σὺ δὲ] „σοὶ *Ald.*“ Ita notari in ora A. 1. W. tradit *Hemst.* At in utraque *Ald.* est σὺ δέ. Σοὶ δὲ *Schm.* e codd. 1428. 2954. 3011. σοὶ δέ *Matth.* Vid. Adnot. b) ἐκάμνομεν] Sic *Schm.* e Mss. *Pariss.* et *Gorl.* pro vulg. ἐκάμνον. In 1428. δυνατὸν ἡμῖν ἀνελθεῖν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. *Belinus* vult: σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τ. οὐρ. ἀνελθ. δυν. εἴη, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. perperam. c) περισκοπεῖν] ἐπισκοπεῖν 3011. e) στεῖλαι] συστεῖλαι 3011. et *Gorl.*

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum adscendendi jus tibi foret, non laboraremus: ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui

cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quando navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obliquum (*ex obliquo in*) velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos prae imperitia jubetis velum contrahere, aut laxa-

P. 493. δοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι^{f)}. ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω^{g)}. κατὰ ταῦτα^{h)} δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς

P. 494. ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥςπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενοςⁱ⁾ κελεύοντι σοι.

ERM. Ὅρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τὸ^{k)} ποιητέον, καὶ ἄξενρῆσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἄμφοιν ὁ Ὀλυμπος ἔκεινοσί^{l)}; καίτοι οὐ φαῦλόν τι^{m)} ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδῶν· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

XAP. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ERM. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως νίεας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάρθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον

f) τῷ πνέοντι] Ita G. et Schol. pro vulg. τῷ πνεύματι. Vid. Adnot. ad Schol. et Schaefer. ad L. Bos p. 32. g) τὰ βελτίω] τὸ βέλτιον 1428. h) ταῦτα] ταῦτα B. 3. i) πειθόμενος] πεισόμενος 1428. 2954. k) τὸ ποιητέον] Sic Matth. c. 2957. P. J. pro vulg. τί ποιητ. Pro ποιητέον margo A. 1. W. habet πονητέον, neutrum bene, iudice quidem Hemsterhusio. At vid. Adnot. ad Diall. Deor. IV, 5. Belindus conjecit ὅ,τι ποιητ. Ceterum mira est A. 2. lectio εἶσομαι διὸ τί ποιητέον, nescio, an ex ὅ,τι orta. l) ἔκεινοσί] οὗτος 1428. et 2954. m) φαῦλόν τι] φαῦλον δ' iidem et 3011.

re paullulum pedem, aut obsecundare vento rapien-
ti: ego vero vos, ut quie-
tem agatis, admoneo; me
enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Simi-
lem in modum tu, qui nunc
vicem gubernatoris geris,
fac, quodcumque putaveris
e re esse: ego, ut vecto-
rum est officium, silentio
sedebo, per omnia morem
gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam
ipse scivero, quid fieri con-
veniat, et invenero ido-
neam speculam. Num igi-

tur Caucasus opportunus?
an Parnassus altior, an u-
trisque Olympus iste? At-
enim non inscitum aliquid
mihi in mentem venit ad O-
lympum respicienti: verum
te quoque operam mecum
laboremque consociare o-
portet.

Char. Impera modo: ad-
juvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta A-
loeī filios, et ipsos duos,
ait adhucdum pueros voluis-
se aliquando Ossam ex fun-
damentis revulsam impōne-
re Olympo, tum Pelion Os-

ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρὸς βα- P. 494.
 σιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὸ μαιρακίω, (ἀτασθά-
 λω γὰρ ἦσθην,) δίκας ἐτισάτην. νῶ^α) δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῶ
 τῶν θεῶν^ο) ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ P. 495.
 αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοι-
 μεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

XAP. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἐρμῇ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι 4
 ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

ERM. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεν-
 νεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν, καὶ ταῦτα, θεοὺς
 ὑπάρχοντας;

XAP. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα
 τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ERM. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμιστα
 ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα
 ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε^π) τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥαδίως συνθεῖς^q)

n) νῶ] Fl. νῶν, „quod cur mutaretur, nulla erat caussa; nisi
 „vetusti Codd. alterum stabiliant.“ Hemst. At personarum
 est h. l. comparatio, non temporum: ἐκείνω μὲν οὖν τὸ μαι-
 ρακίω — νῶ δὲ etc. νῶν δὲ sequi non facile potuit, nisi prae-
 cedens ποτε vim aliquam habeat, quam non habet. Lectio
 νῶν per errorem videtur in Florentinam Ed. migrasse. ο)
 τῶν θεῶν] τῶ θεῶν ead. Fl. p) αὐτίκα ἡμῖν ἀμβα-
 τὸν ἐπ.] ἀμβατὸν αὐτίκα ἡμῖν ἐπ. 2954. q) συνθεῖς] Ita e
 Gorl. scripsimus: antea legebatur συντιθεῖς, pro quo

sae, illamque se scalam ido-
 neam habituros putasse, et
 adscensum in coelos. Illi
 quidem utrique adolescentu-
 li, utpote perditissime
 improbi, poenas luerunt:
 nos autem, quibus in Deo-
 rum fraudem haec consilia
 non capiuntur, cur non
 structuram et ipsi similem
 adornamus convolutis aliis
 super alios montibus, ut
 nanciscamur ab altiore loco
 adcuratiorem prospectum?

Char. Et poterimus, Mer-
 curi, nos duo in altum ex-

tollere levatum Pelium aut
 Ossam?

Merc. Quidni, Charon?
 an nos statuis ignaviores
 esse puerulis istis? idque,
 ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: ve-
 rum res mihi videtur im-
 probabilem quandam habe-
 re operis adgrediundi ma-
 gnitudinem.

Merc. Sane; quippe lite-
 rarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica fa-
 cultate praeditus: at animo-
 sus ille Homerus binorum

- P. 495. τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὰ
 "Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδóτι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ᾧν, φέρει
 ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ γε ¹⁾ ἴσως καὶ τοῦ ἐμαῖ
 ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους ²⁾, ὡς διαδέξαιτό ³⁾ ποτε αὐ-
 τὸν ⁴⁾ ἐκείνον τὸν "Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ
 P. 496. ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ἔστι ⁵⁾, σὺ ἂν,
 ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε ⁶⁾).

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνας γὰρ ἔνεκα σοφοὶ
 ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν "Οσσαν πρῶ-
 τον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων "Ο-
 μηρος,

Homer.
 Od. XI,
 314. sq.

— — — αὐτὰρ ἐπ' "Οσση
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον· — —

Hemst. maluit συνετίθει. r) δέ γε] Posteriorem interjeci-
 mus praeeruntibus codd. 1428. 2954. 3011. et Gorl. et Edd.
 Schm. et Matth. f) Ἡρακλέους] Sic ex iisdem codd. Pa-
 riss. probante Belino, rescripsit Schm. pro vulg. Ἡρακλῆος.
 t) δὲ αδέξαιτο] lectio ab Hemst. commendata, iisdem
 codd. et Gorl. confirmata, et recepta a Schm. et Matth. in
 locum vulgatae διαδέξαιτο. u) αὐτόν] αὐτὸς maluit Hemst.,
 omnino ejici voluit Seyb., nec non sequentia τὸν "Ἀτλαντα, in
 quibus Articulus abest a B. 1. et 3. x) ἔστι] abest a 3011.
 Deinceps Belinus malit σὺ δ' ἂν, euphoniae scilicet gratia,
 quam equidem non audio. y) εἰδείητε] Sic Schm. e codd.
 tribus Pariss. pro vulg. εἰδῆτε. Optativo scilicet hic est lo-
 cus, ut Diall. Deor. IV, 5. αὐτὸς ἂν εἰδείης, et saepius.

versuum opera statim nobis
 aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat
 montes. Equidem miror,
 si ista tibi esse portentosa
 videantur, quem Atlas sci-
 licet non fugit, qui polum
 ipsum unus fert, sustinens
 nos simul omnes. Etiam
 inaudiveris forte de fratre
 meo Hercule, ut successerit
 aliquando in vicem ipsius
 illius Atlantis, eumque
 recrearit interquiescentem
 tantisper, dum ipse subdi-

tis humeris onus coeli ge-
 staret.

Char. Audivi et ista: sint-
 ne vera, tu, Mercuri; poë-
 taeque sciveritis.

Merc. Verissima, Cha-
 ron: nam quam ob rem sa-
 pientes viri falsum dice-
 rent? Itaque emoliamur
 Ossam primum, uti nobis
 praemonstrat carmen, et ar-
 chitectus Homerus; dein
 super Ossam tremulum ar-
 boribus Pelion. Viden',

ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργάσμεθα ^z); φέρε p. 496. οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά ^a), ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ οὐρανοῦ· 5 ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγεις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ τάδε ^b) τοῦ Ἰστροῦ μόνα· καὶ κεῖθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς· μετακινήτέα ἡμῖν, ὥς πορθεῖν, καὶ ἡ Οἴτη, ὥς ἔοικεν· εἰτα ὁ Παρνασσός ^c) ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὄρα μόνον, μὴ λεπτότερον ^d) ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἰτα συγκαταρρόφθεντες ^e) αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς ^f) πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων ^g).

ΕΡΜ. Θάρσει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατίθει

z) ἐξεργάσμεθα] Sic *Matth.* e conj. *Solan.* In Edd. pris-
cis legitur vitiosa forma ἐξεργασόμεθα, pro qua *Hemst.* et
plerique recentt. e B. 2. S. A. et marg. A. 1. W., quibus et
B. 3. addi potest, ediderunt ἐξεργασάμεθα. a) εἰ καὶ ταῦ-
τα ἱκανά] εἰ καὶ αὐτῇ ἔτι ἱκανά 1428. et 2954. εἰ αὐτῷ ἐποι-
κοδομεῖν ἔτι δεήσει, reliquis omissis, 3011. b) τάδε] abest
a 3011. c) Παρνασσός] Παρνασσός etiam in sqq. 2954.
Modo pro ἡμῖν vitiose in Ed. Fl. ὑμῖν. d) λεπτότερον]
λεπτότατον 3011. e) συγκαταρρόφθεντες] συγκαταρρό-
φέντες 2954. 3011., quo certe non eam ob causam, quam fin-
xit *Belinus*, opus erat, quo scilicet rectius sic responderetur
sequenti ξυντριβέντες. f) οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς
1428. 2954. 3011. e Scholio. g) τῶν κρανίων] τὸ κρανίον
conj. *Guyet.*

quam facile simul et poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia et Lydia adparet; ab Occidente non plus, quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide.

Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur (*par est*); tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem: deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt

P. 496. τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ^{h)}) ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ δὴ ¹⁾),
ἐπάνειμι αὐτοῖς· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ·

XAP. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῇ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικρὰν
με τούτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

P. 497. EPM. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ^{k)}), ὦ Χάρων, ἅπαντα·
οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονά εἶναι· ἀλλ'
ἔχου μου ¹⁾) τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ
πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέπερ δικόρουμβος ὁ
Παρνασσός ἐστι. μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι ^{m)}) καθε-
ζώμεθα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

6 XAP. Ὁρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην πε-
ριρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυρι-
φλεγέθοντος μείζονας ⁿ⁾)· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ
τίνας φωλεοὺς αὐτῶν.

EPM. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

h) καὶ] „Hac particula non plane necessaria caret F.“ Hemst.
i) δὴ] insertum a Matth., auctoribus codd. 1428. 3011. et
probante Belino. k) ἐθέλεις] ἐθέλοις 1428. l) μου] μοι
conj. Belin. inepta. m) ἐπιλαβόμενοι] ἐπιλαβόμενος Gorl.
ἀπολαβόμενος 3011. ἀπολαβόμενοι 1428. n) καὶ ποταμούς
— μείζονας] καὶ ποταμούς μείζονες τοῦ Κ. καὶ τ. Πυρ. Gorl.
lectio nihili, casui, opinor, potius, quam consilio alicui,
tribuenda.

haec omnia. Transfer Oe-
tam: subvolvatur etiam
Parnassus. En iterum e-
scendo: recte habet; cun-
cta video: jam tu quoque
huc subi.

Char. Porrigē, Mercuri;
manum: haud enim in par-
vam istam me machinam
elevas.

Merc. Siquidem contem-
plari velis, Charon, om-
nia: etenim non licet utrum
que, et tutum, et spectan-
di cupidum esse. At tu te-
ne dextram meam firmiter,
et parce pedem in lubrico
ponere. Euge, tu etiam

huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnas-
sus, ubi alterum uterque
verticem occupaverimus,
consideamus. Tu vero jam
mibi in orbem circumspi-
ciens, contuere omnia.

Char. Video terram am-
plam, eamque lacum quen-
dam magnum circumfluen-
tem; tum montes, et flu-
vios Cocyto ac Pyriphlege-
thonte majores: deinde ho-
mines valde parvos, eorum-
que quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes,
quas tu lustra putas.

XAP. Οἶσθα οὖν ^ο), ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδέν-ἡμῖν πέπρα- p. 497.
πται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ ^ρ) Κασταλία, καὶ
τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ERM. Ὅτι τί;

XAP. Οὐδέν ^α) ἀκριβὲς ἔγωγε ^β) ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρω·
ἐδεόμην ^γ) δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γρα-
φαῖς, ὄραν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι,
καὶ οἷα ^δ) λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐντυγῶν εἶδες γε-
λῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι ^ε) γελῶν· ἀκούσας γάρ τινας
ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ERM. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

XAP. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεῖς ^ς) ὑπὸ τινας τῶν

- ο) οὖν] addidi cum Schm. e codd. 1428. 3011. et Gorl. p) αὐτῇ] αὐτοῖς 1428. vitio. In Gorl. ambae voces αὐτ. Καστ. omissae. q) Οὐδὲν] „Ὅτι adscriptum est ad oram marg. A. 1. W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδέν. ut in Platonē solet sequi post ὅτι τί:“ Hemst. Cf. Catapl. c. 13. Fugit. c. 32. Sed in responsione ὅτι etiam omitti posse, docet rei natura, omissum etiam nonnunquam esse, testatur inter alia locus Demosth. Encom. c. 22. r) ἔγωγε] ἐγὼ γοῦν 1428. 2954. 3011. s) ἐδεόμην] Sic rescripsi ducibus codd. iisdem tribus Pariss. pro vulg. ἐβουλόμην, cui glossematis nota impressa. Quod deinde pro ὄρη αὐτὰ μόνον Fr. Jacobsius in Animadvy. ad Achill. Tat. p. 697. suspicatur scribendum ὄρη αὐτὸ μόνον, caussam, ob quam id fieri debeat, equidem non perspicio. t) οἷα] & Gorl. u) ὅ, τι] Sic praeter Fl. etiam B. 3. In reliquis vetustis minus accurate ὅτι. x) κληθεῖς] κληθεῖς τις 1428. Omissi Subjecti τις exempla vid. Plat. Gorg. c. 46. Sophocl. Oed. Tyr. v. 314. Cf. Hermann, ad Viger. p. 725. not. 111, et Schaefer. ad L. Bos p. 476.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oetam, et alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos ho-

mines, quaeque agant, et qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quae-rebasque, quid riderem; etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam

P. 497. φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος ^{γ)}), ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτέλε-

P. 498. σαντος ^{z)}) τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομι, καὶ ἀκούοιμι.

7 EPM. "Εχ' ἀτρέμας ^{a)})· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ λάσομαι σοί, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινα, καὶ πρὸς τοῦτο ἐπωδὴν λαβών· κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν ^{b)}).

XAP. Λέγε μόνον.

Homer.
Iliad.V,
127. sq.

EPH. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλουν, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

"Οφρ' εὖ γινώσκῃς ^{o)}) ἡμὲν θεοῦ, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

XAP. Τί ἐστίν ^{d)});

γ) ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος] ἐμπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τοῦ οἰκήματος 1428. 2954. 3011. Unde *Belinus* edi vult οὐκ οἶδα ὅπως, ἐκ τοῦ οἰκήματος. quippe oblitus praegressi ἀπὸ τοῦ τέγους. Nihil omnino mutandum videtur. z) ἐπιτελέσαντος] ἐπιτελέσαντος conj. *Belin.* incommoda. a) ἀτρέμας] ἀτρέμα notatur in marg. A. i. W. et reperitur in cod. 1428. Utrumque habet *Noster*, ἀτρέμας Imagg. c. 10., ἀτρέμα *Hermot.* c. 41. Vid. *Etymol. Magn.*, qui utrumque probat. b) ὁρᾶν] „ὄρα P. L. Idem in marg. A. i. W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paullo inferius exstat.“ *Hemst.* c) γινώσκῃς] γινώσκεις Fl. γινώσκεις 2954. d) Τί ἐστίν;] Haec *Mutthiae* Mercurio adscribit, *Hemsterhusii* conjecturam secutus,

amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, (*descendendum censeo*) ut magis videam et audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem et huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi

reddam, ab Homero quaedam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et hominem.

Char. Quid est?

ΕΡΜ. Ἡδὴ ὀρᾷς;

P. 498.

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γέ· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκείνους, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ *) με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε ^{f)}), ὥς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ^{g)} ὄντα με τῶν Ὀμήρου ^{h)});

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ⁱ⁾ ὢν;

P. 499.

ΧΑΡ. Ὀρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ βραψωδοῦντος ^{k)} ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς ^{l)} οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν ^{m)}). Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιὸν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὥς *) ὁ Ποσειδῶν συνή-

quam etiam Wielandius in versione amplexus est. Vid. Adnot. e) προδίδασκε] προσδίδασκε P. probatum Seyboldo, et Schmiedero receptum. At vid. Adnot. f) κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε] κἀγὼ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαι σε 1428. κἀγὼ τῶν Ὀμήρου ἐρήσομαι Gorl. g) ἀμελέτητον] Sic P. L. J. nec non marg. A. 1. W. unde Hemst. et recentt. In prioribus fuerat ἀμελή, praeterquam quod in A. 2. legitur ἀμελίτατον, per errorem, opinor, scriptum pro ἀμελέτητον. h) τῶν Ὀμήρου] τῆς Ὀμήρου Gorl. i) πρόσκωπος] πρόκωπος F. k) πολλὰ βραψωδοῦντος] παραβραψωδοῦντος 1428. 2954. 3011. l) ἡμᾶς] ὑμᾶς B. 3. m) κατέλαβεν] κατελάμβανεν 1428. 3011. *) ὥς] ὥς volunt Viger. de Idiott. p. 571. (ed. Zeun.) et ibi Hoogeveen., sed merito castigati ab Hermanno ibid. p. 808. Ed. 1. Herm.

Merc. Jamne liquide vides?

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta semper remoque adfixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pon-

P.499. γαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥςπερ τορύντην τι-
νὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνεⁿ⁾,
καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν θάλασσαν^{o)} ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χει-
μῶν ἄφνω καὶ γνώφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν
τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψω-
διῶν τὰς πολλὰς^{p)} αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κυ-
κλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν^{q)} ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα
γοῦν διαφυλάττειν.

8

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

Hom. II.
III, 226.
227.
p. 500.

Τίς γάρ^{r)} ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἧς τε,
μέγας τε,

Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὦμους;

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐπικρο-
τοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει
διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ^{s)} δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὧ Ἐρμῇ, ἐπαι-
νοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγου ξυλλαβὼν ἐνθή-
σομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἁμα-

n) ὠρόθυνε] ὠρόθυνε Solan. ex Homer. Seyboldus in nota in-
vertit Solani consilium perversum. o) θάλασσαν] θέλατ-
ταν Schm. e 2954. p) τὰς πολλὰς] τὰ πολλὰ conj. Belin.
q) οὖν] abest a Gorl. r) γάρ] δ' 1428. s) πόσῳ] πό-
σον 1428.

tum, velut tudicula (rudi-
cula) quadam injecto tri-
dente, omnesque procellas
concitasse, atque alia mul-
ta, dum inare miscet versi-
bus, tanta tempestas subi-
to caligoque ingruit, ut
parum abesset, quin navim
nobis everteret. Tum ille
nausea correptus evomuit
rhapsodiarum plerasque cum
ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope.

Merc. Haud arduum igi-
tur erat ex tanto vomitu
paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quae-
so, quis hicce crassissimus
est vir, fortis magnusque,
qui eminet super alios ho-
mines capite, ac latis hu-
meris?

Merc. Milon Crotonē o-
riundus, athleta: plausus,
ipsi dant Graeci, quod tau-
rum sublatum ferat per sta-
dium medium.

Char. Et quanto justius
me, Mercuri, laudent, qui
ipsum tibi Milonem haud
multo post comprehensum,

χωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς, τοῦ Θανάτου, p. 500. μηδὲ ^{t)} ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θανμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορῇ. τί οὖν ^{u)}); οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

p. 501.

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον ^{x)} οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὅπότ' ἂν πλὴν, μηδὲ ἐμπίδα ^{y)} ἡμῖν, οὐχ ὅπως ταύρον, ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο ^{z)} εἰπὲ, 9
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
οὐχ Ἑλλην, ὥς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

- t) μὴ δὲ] μὴ δὲ F. A. 1. pluresque, prout saepe solet in vetustis codd. et edd. distincte scribi. Hemst. Sic etiam in B. 1. 3. et A. 2. μὴ in 2954. u) τί οὖν;] τί δ' οὖν 1423. 3011. probante Belino. Nexum verborum Edd. B. 1. A. 1. 2. sic exhibent: τί οὖν οἰηθῶμεν, ἄρα etc. et commate omisso ad eundem modum B. 3. Melius distinxit Hemst. Sed ἄρα quoque scribendum erat, ut infra c. 10. itidem vitiose scriptum fuerat: Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ. Vid. ad Timon. c. 32. T. I. p. 433. x) ἔα τοῦτον] ἐαυτὸν τὸν 3011. miro errore. y) ἐμπίδα] „ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemadmodum ὅπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae Edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus.“ Hemst. Etiam B. 1. et 3. eodem mendo laborant. Ce erum addidimus ἡμῖν e codd. 1423. 2954. 3011. quod Belino probatum recepit Matth. z) ἐκεῖνο] ἐκεῖνον 2954. quam formam Neutrius Atticam

imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum et plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse?

Merc. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem (nobis), nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem adparet.

p. 501. EPM. Κύρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἔχόντων ^{a)}, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ^{b)} ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ^{c)} ἐπὶ Λυδίαν ἵκειν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ^{d)} ἀπάντων.

XAP. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν;

EPM. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, p. 502. τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος ^{e)}· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον· βούλει ἀκούσωμεν ^{f)} αὐτῶν, ὃ, τι καὶ λέγουσι;

XAP. Πάνυ μὲν οὖν.

10 KPOIZ. Ὡ ξένε Ἀθηναῖε, (εἶδες γὰρ μου τὸν πλεῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ^{g)} ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,) εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ^{h)} ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι;

figit *Helinus*. a) ἔχόντων] ἔχων 3011. b) καὶ Ἀσσυρίων] addit δ' 5011. c) ἐλασεῖοντι] ἐλάσονται *Gorl.* ἐλασεῖον τι B. 1. d) ἄρχοι] addi vult *Belinus* ἄν, aut cum cod. 3011. legi ἄρχειν, utrumque sine idonea caussa. e) τεῖχος] ἔχουσαν addit 3011. e glossemate manifesto. f) ἀκούσωμεν] ἀκούσομεν 1428. et B. 5. g) ἄσημος χρυσός] ἄσημος καὶ χρυσός 1428. per errorem, opinor, καὶ insertum. h) πάντων] ἀπάντων 1428. 2954. 5011. *Schm.* quod, quum

Merc. Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem et ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae

sunt: ipsumque jam Croesum conspicis in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, et thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum adparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ¹⁾ ὁ Σόλων ἔρεϊ;

p. 502.

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωμα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας, τῆς Ἀργόθεν ^{k)}).

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχοι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι ¹⁾ τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη ^{m)};

p. 503.

ΣΟΛ. Τέλλος ⁿ⁾ ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ^{o)} ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ κάθαρχμα ^{p)}, οὗ σοι δοκῶ εὐδαιμῶν εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε ^{q)}, ἣν μὴ πρὸς τὸ τέλος

olim nimium mihi placuisset, nunc rejicio: *cunctorum* quippe h. l. sensu laborat. i) ἄρα] Emendavi sic vulgatum ἄρα, quemadmodum etiam Diall. Mortt. XX, 4. k) τῆς Ἀργόθεν] vulgo tribuunt Charoni. Nos cum *Schmiedero* secuti codicem 3011., cui etiam Gortitiensis auctoritas accessit, ad Solonis sermonem retraximus. *Solanus*, istorum ducum ignarus, verba τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας cum sequentibus Charonis verbis conjungi voluerat. 1) τὰ πρῶτα ἐκ.] ἐκεῖνοι τὰ πρ. 1428. 2954. 3011. m) ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;] δεύ-τερος τίς ἂν εἴη; 3011. n) Τέλλος] Τέλος F. et J. o) εὖ τε] εὖ τ' 1428. 2954. οὗτ' 3011. ridiculo errore. p) ὦ κά-θαρχμα] ὦ vulgo omissum cum *Schmiedero* recepimus e tribus codd. Pariss. et Gort. q) ὦ Κροῖσε] idem factum iisdem

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin et Bitonem statuo felicissimos existisse, illos inquam sacerdotis filios Argivae.

Char. Eos hic dicit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem

jugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihiliquet, Croese, nisi ad finem per-

p. 503. ἀφίκη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἑλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ^τ) ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

XAP. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλῃσαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον ^ς) αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν
11 τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ^τ) ὁ Κροῖσος ἐκπέμ-
πει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ERM. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ^α) ἀνατίθῃσι, μι-
σθὸν τῶν χρησμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείπεται μικρὸν ὕστερον·
φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ^κ) ἐκτόπως.

XAP. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀπο-
p. 504. στίλβει; τὸ ὕψωχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον,
ἀκούων αἰέ.

ERM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα ^γ), καὶ
περιμάχητον.

XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσκειται,

ducibus. Modo pro οἶδα legitur οἶδας in Gorl. et οἶδα in F. quod quidem in sequentibus Edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuisse iudicat *Hemsterhusius*. r) τὸ] τοῦ conj. *Hemst.*, quam, *Seyboldo* probatam, Gorl. exhibet. Vid. tamen Adnot. s) ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον] ἀλλὰ παρὰ τὸ π. 1428. 2954. 3011. *Bel. Schm.* deinceps αὐτὸς Gorl. t) ἐκεί-
νον] ἐκεῖνος 3011. u) χρυσᾶς] χρυσοῦς id. x) ὁ ἀνὴρ] Articulum vulgo omissum dederunt 3011. Gorl. et *Schm.* y) αἰοίδιμον ὄνομα] *Solunus* voluit αἰοιδ. πρᾶγμα, vel πάντιμον ὄνομα. *Hemst.* maluit αἰοιδ. χρῶμα (χρῆμα;), vel κτῆμα, si-
quidem corrigendum esset. Vid. Adnot.

veneris vitae: mors enim exactissimus index ejusmodi rerum, et vita ad metam usque feliciter peracta.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit bre-

vi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget? subpallidum illud rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, et magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit;

εἰ μὴ ἄρα ἐν τούτῳ μόνον, ὅτι ²⁾ βαρύνονται οἱ φέροντες p. 504, αὐτό.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ φόνοι ^{a)}, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορεῖαι ^{b)}, καὶ δουλεῖαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἐρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἄλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον ^{c)} δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἄλλ' ^{d)} ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος ^{e)}, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτε p. 505. ρίαν ^{f)}, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἔρωσιν ὥχρου καὶ βαρέος ^{g)} κτήματος.

²⁾ εἰ μὴ ἄρα ἐν τούτῳ μόνον, ὅτι] Vulg. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον. Fl. εἰ μὴ ἄρα ἐντιμόν τι, et Gorl. ἢ εἰ ἄρα ἐντιμον. Sed 3011. ἢ εἰ ἄρα ἐν τι μόνον, et 2954. εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον. Sic et Hemst. et recentt. omnes. Nos vulgatam non omnino despiciendam duximus. Vid. Adnot. a) φόνοι] φθόνοι 3011. b) ἐμπορεῖαι] ἐμπορεῖαι F. Certe κατ' ἐμπορίαν nulla variatione editum Scyth. c. 4. et Ver. Hist. I, 34. c) τοῦτον] τοῦτο 3011. quod conspiraret scilicet cum illis, quae bis praecedunt, διὰ τοῦτο. At sequitur καὶ οὗτος, int. ὁ χρυσός. d) ἄλλ'] ἄλλα 3011. e) μόλιβδος] μόλυβδος 3011. Vid. Adnot. f) ἀβελτερίαν] Sic correxi vulgatam formam ἀβελτηρίαν, de qua vid. de Sacriff. c. 1. g) βαρέος] Sic Gorl. Vulg. βαρέως.

nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella exsistant, et insidiae, latrocinia, perjuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novī, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

• *Merc.* Sanē: sed aes qui-

dem abundat: eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam, qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

P. 505. ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὃ Χάρων, ἐρῶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου^{h)}, καὶ τῆς μεγαλουργίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν¹⁾, ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν^{k)}· ἐπακούσωμεν οὖν¹⁾).

12 ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὃ Κροῖσε, οἷε γάρ τι^{m)} δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐνⁿ⁾ τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὃ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοῦς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

h) Κροίσου] Χρυσοῦ conj. Seyb. non male quidem, si codices addicerent. Nam quod in A. 2. legitur Χροίσου, nihil confert ad conjecturam firmandam. Totus autem locus in 2954. et 3011. paullo aliter exhibitus: — φαίνεται, ὃς, ὡς ὁρᾷς, καταγελᾷ τοῦ Κροίσου. Saltem et sic *Lucianus* scribere potuit. i) καί, μοι δοκεῖν] κ. μ. δοκεῖ J. et marg. A. 1. W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι. Hemst. Defendit δονεῖ *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 5. et recepit *Schmiederus*. Nihilominus retinui absolutum illud ἐμοὶ δοκεῖν, de quo *Viger*. de Idiott. p. 203. et *Reitz*. ad hunc *Vigeri* locum p. 732. sq. ed. Herm., quodque, si quid aliud, vere *Lucianeum* est: vid. Adnot. ad *Somn.* Vol. I. p. 206. sq. k) αὐτόν] αὐτοῦ 3011. l) ἐπακούσωμεν οὖν] Haec *Seyboldus*, *Hemsterhusii* nutum secutus, *Charoni* tribui voluit. In B. 1. ἐπακούσαμεν est. m) γάρ τι] γάρ τοι 3011. n) ἐν] σὺν *Schm.* cum codd. 1428. 3011. et *Gorl.* At opti-

Merc. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vi-des: deridet enim Croesum, et jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere lateribus istis Pythium?

Croes. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis

donarium tale ullum deditum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi nar-ras, Croese, paupertatem in coelo, quando Dii eo red-acti sunt, ut aurum ipsis & Lydia sit petendum, si desiderarint.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος p. 505. παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ °);

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάννυ τι.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

p. 506.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσίου ^p);

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθου ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς ^q) αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ ^r) Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσός ἐς Πέρσας αἰχμαλώτος;

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

me habet ἐν τοῖς ἄλλοις, inter ceteras res. ο) Λυδίᾳ] Λυδίᾳ A. 2. p) τοῦ χρυσίου] Articulum, qui olim defuerat, restituit Schm. e cod. 2054. q) πρὸς] παρ' 1428. r) ἦν Κῦρος — ἐπὶ ^r)] εἰ Κῦρος — ἐπὶ 3011. vix tolerabiliter.

Croes. Ubīnam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum?

Croes. Dī meliora, mi homo.

p. 506. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ^{s)} ταῦτα· φαίνη δ' οὖν ἀμείνω ^{t)} τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

p. 507. ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις ^{u)} σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηροῦ ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικὸς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ ^{x)}· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν ^{y)}.

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ ^{z)} σύ μου τῷ πλούτῳ ^{a)} προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

s) οὕτω] deest in Gorl., quod aegre desideres. t) ἀμείνω] „In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. K. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Kροῖ. οὐκοῦν etc. Cogitet aliquis scribi posse: Kρ. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκοῦν etc. ac si Croesus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librum culpam depravatae lectionis conferemus.“ Hemst. Hoc et mihi probabilius videtur; praesertim quum voces τοῦ χρυσοῦ, quae in codd. 1428. 2954. et 3011. post ἀμείνω insertae leguntur, literae illius K: (an forte X.?) in Fl. originem satis certo prodant. Est autem τοῦ χρυσοῦ nihil nisi alienum supplementum, quo haec verba propius accederent ad quaestionem Croesi ipsam, supra propositam: Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ; Neque adeo, cur Schmi-derus id reciperet, justa erat causa. u) κελεύεις] abest a 3011. et post πλίνθους legitur θέλεις. Sic etiam in Gorl. x) τυράννῳ ληστῇ] Hanc veterem et vulgatam lectionem revocavimus, adsentiente Joh. Seagero in Classical Journal a. 1814. num. XVII. p. 158. Hemst. et recentiores Edd. et interpretes praetulerant lectionem Junt. τυράννῳ, ἢ ληστῇ, cui consentiunt P. L. marg. A. 1. W. et A. 2. Vid. Adnot. y) χρυσοποιῶν] vocem suspectam varie tentarunt. Vid. Adnot. z) Ἀεὶ] αἰεὶ A. 1. 2. B. 1. 3. a) τῷ πλούτῳ] τὸν

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse fer- rum fateri.

Croes. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum ve- ro rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, sive aes, sive aurum consecres,

aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam fa- cilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyrannolatrōni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis di- vitiis bellum indicis, et in- vides.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς ^{b)}), ὦ Χάρων, τὴν παρῶσιαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν ^{c)} τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ ^{P. 507.} πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέη ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κῦ- ^{P. 508.}ρου ἀναχθῆναι ^{d)}· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρῶην ἀναγιγνωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κῦρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ^{e)} ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ^{f)} λευκοῦ ἐξελευνούσαν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

πλούτον 3011. Recte Dativum praefert *Belinus*, provocans ad *Pisc. c. 17.* b) *Λυδὸς*] Sic vocem scripsi secundum A. 1. 2. B. 1. 3. et usum solennem: paullo superius *Λυδοῖς* in omnibus libris scriptum. *Hemst.* et *Bip.* et praeterea recentiores omnes vitium admiserunt *Λύδος*. c) *τὴν παρῶσιαν καὶ τὴν ἀλήθειαν*] Inverso ordine *τὴν ἀλήθειαν καὶ τ. π.* 1428. 3011. d) *ἀναχθῆναι*] *ἀχθῆναι* 1428. e) *Μασσαγέτιδος*] Sic *προπαροξενῶνως* hanc vocem scripsi, secutus *Edd.* A. 1. 2. B. 1. 3. et normam aliorum Femininorum plus quam bisyllaborum, quae ex Masculinis primae declinationis, in —ης terminantibus, nascuntur, cujus generis exempla collegit curiosa *Fischeri* manus in *Animm.* ad *Weller.* Vol. II. p. 68. In *Hemsterh.* et recentt. *Edd.* nullo, opinor, jure scriptum *Μασσαγέτιδος*. Nihilominus recte deinceps *Σκυθίδα* habet, quia e bisyllabo *Σκύθης* aequè fit *Σκυθίς*, ac *Πέρσις* (mulier Persica, ut *Xenoph. Cyrop.* VIII, 5, 11.) e *Πέρσης*. neque adeo *Fischerus* in illo, quem modo dicebam, catalogo falsae formae *Σκύθίς* locum dare debuit. f) *τούτου*] olim repudiatum nunc haud aegre recipio cum *Schm.* e *Codd.* 1428. 2954. et 3011. Sed *Belini* conjectura *τουτουτ'*, qua monotonia et ingrata repetitio vitaretur, facile carere possumus. Elegancia aurium, cavendum, ne confundatur cum mollitie.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri jussu imponatur.

Etenim audiavi ex Clothone nuper praelegente, quae cuique forent fato decreta: in quibus et haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo (hoc) albo invec-tam?

Char. Ita sane.

p. 508. *ΕΡΜ.* Τόμυρις ^{g)} ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπο-
τεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος.
ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν νῖδον αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός

● p. 509. ἐστίν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς
ἐν τε τῇ Λιβύῃ ^{h)}, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀπο-
θανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσ-
βλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύ-
σειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ
14 τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκή αἵματος; Ἐκείνος δὲ τίς ἐστίν, ὧ
Ἐρμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ⁱ⁾ ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ
διάδημα ^{k)}, ὧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ^{l)}
ἰχθὺν ἀνατεμῶν

p. 510. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ^{m)}· βασιλεὺς δὲ τις ⁿ⁾ εὕχε-
ται εἶναι;

g) Τόμυρις] Vulg. Τώμυρις. Restituendam duxi eam for-
mam, qua *Herodotus* usus est, quem scriptor *noster* in nar-
randa Cyri morte sequitur. Confirmat *Gorl.* Τόμυρις. h)
ἐν τε τῇ Λιβύῃ] Vulg. articulus omissus reperitur in tri-
bus codd. *Pariss.*, praeterquam quod in 2954. et 3011. ἐν τῇ
Λιβύῃ legitur, ommissa particula τε. Recepit et *Schm.* i)
πορφυρᾶν ἐφεστρίδα] Priorem vocem, in vetustioribus
Edd. πορφυρᾶν scriptam, correxerunt *Solanus* et *Graevius*,
qui posterior etiam pro ἐφεστρίδα, invitus fortasse, scripsit
ἐσθῆτα. k) ὁ τὸ διάδημα] ὧ τὸ δ. conj. *Brod.* imperite.
l) τὸν] abest a 3011. m) ἀμφιρύτῃ] Ita *Hemsterh.* et
recentt. e *F.* et *P.* In plerisque vet. ἀμφιρύτῃ. n) δὲ τις]
Ita scripsi e *B. 3.* in aliis vetustis δὲ τίς. Recentt. ab *Hemst.*
δὲ τίς.

Merc. Illa Tomyris est,
quae caput Cyri praecisum
in utrem injiciet plenum
sanguinis. Viden' etiam fi-
lium Cyri juvenem? iste
Cambyses est, regnabitque
post patrem: is rebus undi-
quaque male gestis in Li-
bya, et Aethiopia, tandem
mente captus interibit, post-
quam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi
materiem! At nunc quis eos

adspicere sustineat tanto
fastu elatos? aut quis in a-
nimum inducat, paullo post
hunc fore captivum, illum
caput habiturum in utre
sanguinis? Verum quis ille
est, Mercuri, qui purpu-
reum amiculum fibula sub-
strictum gerit, diademate
revinctus, cui annulum co-
quus porrigit pisce dissecto,
in insula circumflua? regem
plane videtur prae se ferre.

ΕΡΜ. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην p. 510.
ὄρῳς τὸν Σαμίαν τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον °) εἶναι
ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιαν-
δρίου προδοθεὶς Ὁροίτη τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται,
ἄθλιος p) ἐκπέσῶν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου q).
καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς r) καὶ αὐτοὺς ἀνα-
σκολόπιζε, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημνε, ὥς εἰδῶσιν
ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων s), ὥς ἂν ἀφ'
ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερου t) καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσο-
μαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, p. 511.
μῆτε πορφυρίδα u), μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην x) χρυσεὴν κομί-
ζοντας y).

ο) οἰόμενον] ἡγούμενον 3011. p) ἄθλιος] ὁ ἄθλιος conj.
Matth. At vid. Adnot. ad Diall. Deor. XVI, 2. q) ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ conj. Bel. secundum
Aristoph. Plut. v. 244. itidem corrigi vult Timon. c. 23. igno-
rans utrumque bene Graece dici. Cf. Timon. c. 3. ubi, si
liceret, facilius etiam tentare posses τὸ ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. r)
γεννικῶς] „Obtemperamus J. In reliquis Edd. γενικῶς.
„G. et P. γενική· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενική. sed alte-
rum potius duco.“ Hemsterh. Codd. 1428. 2954. 3011. ὄγα-
μαι Κλωθοῦς γεννικῆς· καὶ αὐτοὺς ὦ β. καὶ τ. κ. ἀπ. Ita vult
Bel. modo abiecto καὶ ante κεφαλὰς. B. 3. γενικῶς καὶ αὐτοὺς·
ὦ β. A. 2. εὐγεν ὦ Κλ., γεννική καὶ αὐτοὺς ὦ β. Schb. conj.
γεννικῶς κατ' αὐτοὺς, ὦ β. Jacobs. conj. καὶ αὐτοὺς. Cor-
ruptum locum qua ratione restituerimus, vid. in Adnot. s)
ἐπαιρέσθων] ἐπαιρέσθωσαν conj. Bourdel. et Jens. frustra.
t) ἀλγεινότερον] ἀλγεινότεροι 3 codd. Pariss. et Gorl.
hinc Schm. Sic etiam voluerat Bel., sed mu'tato simul κατα-
πεσούμενοι in καταπέσωσι. u) πορφυρίδα] τὴν πορφ.
2954. 3011. Belin. τὴν πορφύραν Gorl. x) κλίνην] χλαῖναν
conj. Bel. y) κομίζοντας] κομίζοντα Gorl.

Merc. Belle versum Ho-
meri huc inflectis, Charon.
Atenim Polycratem intue-
ris Samiorum tyrannum,
qui se omni ex parte felici-
cem esse putat: verum hic
ipse ab adstante familiari
servo Maeandrio proditus
Oroetae Satrapae in crucem
agetur miser, ejectus for-
tunis omnibus in puncto

temporis: etenim haec quo-
que ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! for-
titer et ipsos, optima, pa-
lo suffige, et capita praeci-
de, ut se sciant homines
esse: interea in altum tol-
lantur, quippe ab excelsio-
re fastigio acerbius casuri.
Tum ego ridebo, singulos
agnoscens nudos in cymbu-

15 *ΕΡΜ.* Καὶ τὰ μὲν τούτων ὥδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ὧ
 P. 511. Χάρων, ὀρᾶς^z), τοὺς πλείοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας,
 τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς
 προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην^a), καὶ μεστὸν
 ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἑοικυίας τοῖς σμῆ-
 νεσι, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον
 κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι καὶ φέρουσι
 τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τᾶφανοῦς^b)
 οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἑλλίδες, ὧ Χάρων, καὶ δέιματα^c), καὶ ἄνοιαι^d),
 P. 512. καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίση, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄνοια^e) μὲν κάτω ξυναναμείκται αὐ-

z) ὧ Χάρων, ὀρᾶς] ὀρᾶς, ὧ Χάρων 2954. 3011. a) τὴν
 τύρβην] Vulg. sine articulo. Codd. 3 Pariss. et Gorl. τινὰ
 τὴν διατριβήν, unde adsumsi articulum. Vocem διατριβήν
 Belino reliqui, et Schmiedero, utpote multo minus imagini
 propositae convenientem, quam, quod egregie quadrat, τύρ-
 βην. Cf. de Mort. Peregr. c. 32. b) ἐκ τᾶφανοῦς] Sic
 vetustae Edd. Crasi certe tolerabili, quamquam Luciano ipsi
 non familiari, qui alias ἐξ ἀφανοῦς scribit, ut Vit. Auct. 21.
 Calumn. non temere cred. c. 9. et Diall. Deor. XX, 5. aut ἐκ
 τοῦ ἀφανοῦς Navig. c. 44. et ἐκ τοῦ προφανοῦς Calumn. n. t.
 cred. c. 9. Hemst. et recentt., e F. et P., minus recte ἐκ τᾶ
 ἀφανοῦς. c) καὶ δέιματα] absunt a Gorl. In F. et P.
 δέιματα, perperam. d) ἄνοιαι] ἄγνοια 3011. Gorl. Solan.
 Schm. ἄνοια F. e) ἄνοια] Sic reposuimus pro vulg. ἄγνοια,

la, nec purpuream vestem,
 neque tiaram, nec ornatum
 (lectum) aureum secum fe-
 rentes.

Merc. Et illorum quidem,
 quos dixi, talis erit sors.
 Multitudinem autem, Cha-
 ron, istam vides, navigan-
 tes, bellantes, in iudiciis
 versantes, agros colentes,
 foenus exercentes, stipem
 petentes?

Char. Equidem video va-
 riam quandam turbam, ple-
 namque trepidi tumultus vi-

tam; quin et urbes eorum
 persimiles alvearibus, in
 quibus unusquisque pro-
 prium quendam aculeum ha-
 bet, proximumque pungit;
 at pauci nonnulli, tanquam
 vespae, agunt feruntque
 imbecilliores. Quod autem
 circumvolat eos ex occulto,
 agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, et
 metus, et amentiae, volu-
 ptates, avaritia, irae, odia,
 atque ejusmodi plura: ex
 eo numero amentia quidem

τοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία^f), καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ p. 512.
 ὄργη, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυ-
 ρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες^g), ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ
 μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ^h) ἀποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ
 δ'ⁱ) ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα
 οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ὄχοντο*), κε-
 χηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ^k) καὶ τὸν Τάνταλον κά-
 τω πάσχοντα ὄρᾳς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατό- 16
 ψει^l) καὶ Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον,
 ἀφ' οὗ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν^m) ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
 ὄρᾳςⁿ) καθάπερ ἀράχνιάν τινα καταβαίνοντα^o) ἐφ' ἑκάστον
 ἀπὸ τῶν ἀνράκτων;

suffragante etiam *Hemsterhusio*. f) καὶ ξυμπολιτεύεται
 γε, νῆ Δία] καὶ ξυμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος
 etc. 2954. 3011. corrupta genuina *Mercurii* sententia. g) αἱ
 ἐλπίδες] Articulum, vulgo omissum, e cod. 2954., *Belini*
judicium et *Schmiederi* exemplum secuti, revocavimus. h)
 ἐνίοτε καὶ] Varia est hujus loci distinctio, aut nulla a
 verbis ὁ μὲν — ποιεῖ, aut comma post ἐνίοτε, ut in B. 1. et
 3., aut, ut in utraque Ald., ὁ μὲν, ἐμπίπτων, ἐκπλήττει·
 ἐνίοτε καὶ etc. aut, quod eodem redit, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκ-
 πλήττει, ἐνίοτε καὶ etc. Sic in *Hemst.* et recentt. Pro ἐκ-
 πλήττει *Thom. M.* legisse videtur ἐκπλήττειν. i) αἱ δ'] Sic
 A. 1. 2. *Seyb.* αἰδ' B. 1. et 3. αἰδ' *Hemst. Bipont.* et *Schm.* *)
 ὄχοντο] Sic *Schm.* et *Matth.* praeuntibus 1428. 3011. *Gorl.*
 pro vulg. οἴχονται. Ceterum duo illi *Pariss.* etiam ἀποπτά-
 μεναι habent, teste *Belino*, sicut et *Gorl.*; nec hoc male. k)
 ὅπερ] ὥσπερ *F.* prave. *Hemst.* l) κατόψει] exsulat a *F.*
 ἐπόψει 2954. 1428. in quo et ἀτενίσσας. m) ξυμβέβηκεν]
 ἀφ' οὗ καὶ ἡρτῆσθαι καὶ ξυμβ. 2954. mendose. n) ὄρᾳς]
 ὄρᾶσθαι 1428. prave. o) καταβαίνοντα] συμβαίνοντα

infra ipsis adest immixta,
 in eademque, per *Jovem*,
 velut civitate degit, item-
 que odium, ira, aemulatio,
 inscitia, perplexa haesita-
 tio, et avaritia: sed metus
 et spes superne volitantes,
 ille quidem incidens men-
 tem excutit, nonnunquam
 et paventem contrahere se
 facit; hae vero capitibus
 imminentes, ubi maxime
 quis putat se prehensurum

eas, avolarunt repente, hian-
 tesque destituerunt; quod
 ipsum et Tantalos vides ac-
 cidere apud inferos ab aqua
 fugiente. Quod si aciem
 intenderis, conspicias etiam
Parcas stamina singulis ver-
 sato deducentes fuso, unde
 nexos pendere contingat
 omnes ex tenuibus filis: vi-
 denne quasi araneorum fila
 quaedam in singulos a fuis
 demissa?

p. 512. XAP. Ὅρω πάνυ λεπτὸν ἐκάστω^{p)} νῆμα ἐπιτεπλεγμένον^{q)} γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνω, ἐκείνο δὲ ἄλλω.

ERM. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκείνον^{r)} μὲν ὑπὸ τούτου φρονευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλον· καὶ κληρονομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἦ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκείνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι^{s)} ἢ ἐπιπλοκῇ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος p. 513. μὲν ἀνασπασθεὶς^{t)} ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάζεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀποφρητὶ κείσεται, μόγης^{u)} καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

XAP. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ.

17 ERM. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπου-

3011. perperam. . p) ἐκάστω] ἕκαστον 3011. q) ἐπιτεπλεγμένον] ἐπιτεπλεγμένα P. J. probante Solano· περιτεπλεγμένον 1428 2954. non improbanie Belino. r) ἐκείνον] Sic 3011. et mox τοῦτον δὲ pro vulgg. ἐκείνω et τούτω, quae, etsi per se haud improba, tamen cum sqq. τοῦτον μὲν — ἐκείνον δὲ non optime conveniebant. Unde jure Belino praeplacuit nova lectio, et recepta Schmiedero. Idem in Gorl., praeterquam quod μὲν deficit. s) τοιόνδε γάρ τι] τοῖον δὲ γάρ τοι 3011. corrupte. t) ἀνασπασθεὶς] ἀναπτάς 1428. 2954. 3011. quod Belino mendum videtur, mihi vero glossema. u) μόγης] μόλις 3011. Modo pro κείσεται Hemst. mallet πεσῇται.

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et jure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat ejus, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Perspiciasne vero jam a tenui filo suspensos omnes? is quidem sursum adtractus sublimis adparet;

at paullo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum: hic autem paullulum modo a terra levatus, etiamsi ceciderit, nullo jacebit excitato sonitu, sicut a vicinis vix casus ejus exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Imo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Cha-

δαί^{x)} αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρ- p. 513.
 πάστους γιγνομένους^{y)} ὑπὸ τοῦ βελτίστου Θανάτου. ἄγγελοι
 δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ, ὡς ὄρῃς, ἡπίαλοι, καὶ
 πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λη-
 στήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων
 οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν^{z)} εὖ πράττωσιν· ὅταν
 δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦμοι μοι^{a)}). εἰ
 δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν^{b)}, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ
 ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ
 ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔξων τε ἂν σωφρονέ-
 στερον, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπί-
 σαντες χρήσεσθαι^{c)} τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρέ-
 της καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ,

x) αἰ ἄγαν σπουδαί] „τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. J. idemque
 praefert margo A. 1. W.“ *Hemst.* Sic etiam in A. 2. praepla-
 cet tamen vulgata. y) γιγνομένους] γινομένους 1428.
 2954. omnino desideratur in Gorl. z) ἔστ' ἂν] ὅταν 3011.
 casu ex sequenti ὅταν huc delatum. a) καὶ αἰ αἰ, καὶ
 ὦμοι μοι] καὶ τὸ αἰ αἰ, καὶ τὸ οἶμοι 1428. 3011. jejuna ar-
 ticuli repetitione, quam nimis laudatam *Belino* cupidius rece-
 pit *Schm.* In Gorl. οἶμοι. Sed duplex μοι magis etiam ridi-
 culum reddit stultorum hominum eulatum. b) ἐνενόουν]
 ἐνενόουν 3011. quod quid sit, non intelligo, neque adeo, qui
 hoc *Belinus* praesferre potuerit. c) χρήσεσθαι] Ita 2954-
 3011. Gorl. fortassis etiam Schol. et Edd. *Schm.* et *Matth.* pro
 vulg. χρήσθαι.

ron: maxime si spectes eo-
 rum contentissima studia,
 et quod inter medias spes
 intereant correpti ab opti-
 ma Morte. Ejus autem sunt
 nuntii ministrique valde
 multi, ut vides, frigora fe-
 brium et ardores, tabes,
 pulmonum adfectus, gladii,
 latrocinia, cicutae potiones,
 judices, tyranni. Horum
 ipsis nihil in mentem plane
 subit, dum felices agunt:
 simulatque offenderint, mox
 crebrum in ore ottotoe, ah,
 ah, hei mihi. Quod si sta-

tim ab initio secum cogitas-
 sent, (*cogitarent*) tum se
 esse mortales, tum, pau-
 xillum istud temporis in vi-
 tam quasi peregrinatione
 instituta, abituros tanquam
 ex somnio, omnibus super
 terram relictis, vixissent
 (*viverent*) sane sapientius,
 minusque doloris morientes
 cepissent (*caperent mortui*):
 nunc autem perpetuo cum
 se sperent usuros esse rebus
 praesentibus, ubi praesto
 fuerit minister, citaverit-
 que et duxerit vinculis im-

p. 514. ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν ^{d)}), οὗ ποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι ^{e)} αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ^{f)} ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομοῦμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει ^{g)} τέλος αὐτοῦ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἅπεισι ^{h)}), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ ⁱ⁾ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων ^{k)}), ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν ^{l)} αὐτῷ ἢ γυνὴ, καὶ τοὺς ^{m)} φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο, ὥς ἐπτέτης ⁿ⁾ γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρα ἂν σοι δοκεῖ ^{o)} χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ ^{p)}); ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυ-

d) ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν 3011. probante *Bel. temere*. e) ἀποσπασθῆσεσθαι] ἀποσπασθῆσεσθαι *F.* f) οὐκ ἂν ποιήσειεν] ἂν οὐκ ἂν ποιήσειεν 1428. *Belino* haud improbante. g) ἡ μὲν ἔξει] εἰ μὲν ἔξοι 1428. insana lectio. h) ἅπεισι] conj. *Hemst.*, confirmata codd. 1428. 2954. 3011. *Gorl.* et recepta a *Schm.* pro ἀπιοι vulg. i) μὴδὲ] δὲ οὐδὲ *P.* et in ora *A. 1. W.* k) ὁ χαίρων] ὁ Χάρων 2954. 3011. lectio nihili. l) ἔτεκεν] τέτρεκεν *Gorl.* m) τοῦς] vulgo deficientem articulum reposuerat *Schmied.* e 2954. 3011. n) ἐπτέτης] „*Ald. ἐπαίτης*. Hoc notatum invenio ad marginem „*A. 1. W. Ἐπτέτης* et *ἐπταέτης* utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.“ *Hemst.* *Ἐπαίτης* in 1428. neque vero in utraque *Ald.*, ubi clare ἐπτέτης. sed ἐπταέτης in 2954. quod, *Belino* probatum, adoptavit *Schmiederus*. o) δοκεῖ] restituimus e 3011. mōnente *Schaefero Melett.* p. 60. et praeunte *Matth.* pro vulg. δοκῇ. Nam ἂν ad Infinitivum pertinet, ut *Prom.* in Verbb. c. 3. *Nigrin.* c. 23. *Diall.* *Deor.* XX, 8. XXI; 2. *Diall.* *Marr.* I, 1. *Necyom.* c. 3. 8. et alibi. p) γεννωμένῳ] Ita praeferres tres codd. *Pariss.* etiam *Gorl.*, et illinc *Schmied.* et *Matth.* pro vulg. γενομένῳ, quod, etsi per se bonum, ex modo prae-

peditos febris tabisve, indignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnāviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-

tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixè accipit nomina celebrans, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in caussa est, quod illum felicem filii sorte con-

χοῦντα ^{q)} ἐπὶ τῷ παιδί ^{r)} ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πα- p. 514.
τέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ^{s)} ἀφ' οἷας αὐτὸ ^{t)}
κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους
ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, p. 515.
πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων
τῶν ^{u)} ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, 18
τί τὸ ἡδὺ ^{x)} αὐτοῖς παρὰ ^{y)} τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὐ
στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν. ἦν γοῦν ^{z)} τοὺς βασιλέας ἴδη τις
αὐτῶν ^{a)}, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβε-
βαίου, καὶ ὥς φῆς ^{b)} ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων
τὰ ἀνιὰρὰ εὐρήσει ^{c)} προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

cedenti γενόμενος ortum puto. q) εὐτυχοῦντα] εὐ τυ-
χοῦντα complures vett. Edd. r) ἐπὶ τῷ παιδί] ἐπὶ τὸ παι-
δίον 1428. substituta vulgata. s) οἶδεν] εἶδεν Schm. et
Matth. casu fortassis. t) αὐτὸ] Ita e conj. Hemst. pro αὐ-
τῷ vulg. Guyetius voluerat αὐτὸς et ἐκκρέμαται. u) τῶν] ex
meo inserui. In Gorl. scilicet pro ἐπιόντων legitur τῶν,
quod certum vestigium est antiquae et genuinae lectionis.
x) καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ] καὶ
πρ. ἑμαυτὸν γε ἐννοῶ, ὅτι τὸ ἡδὺ tres codd. Pariss. Gorl.
Schm. „F. et J. ὅτι. Bonum est ὅτι, ponique solet non-
numquam pro τι.“ Hemst. At mihi ob sequentia ἢ τί etc.
vulgata τί τὸ ἡδὺ praeplacebat. y) παρὰ] περὶ 3011.
Gorl. z) ἦν γοῦν] Haec et quae adnectuntur usque ad, οἷας
τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀνείη, olim Mercurio tribuebantur. Charo-
ni primus adscripsit Wielandius, secutus Hemst. conjecturam,
etiam Seyboldo illam probatam. a) αὐτῶν] αὐτοὺς conj.
Guyet. b) ὥς φῆς] ὥς φασί L. ὃ φης conj. Hemst. c)
εὐρήσει] εὐρίσκει A. 1. 2. εὐρίσκει B. 1. 3.

templetur, athletae patrem
Olympico certamine victo-
ris; sed vicinum, qui ex-
sequias it infanti, non cer-
nit, neque novit, a quo
stamine pependerit. Jam
de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item
eorum, qui coacervant pe-
cunias, tum, antequam frui
liceat, citantur ab iis, quos
modo dixi, imminentibus
nuntiis et ministris.

Char. Haec omnia video,
et apud animum meum co-
gito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidve sit il-
lud, quo privati indignan-
tur. Porro si quis reges
eorum intueatur, qui esse
felicissimi censentur, prae-
ter instabilem eorum atque
incipitem, quam dicis, for-
tunam, multo plura jucun-
dis ingrata inveniet ipsis
adesse, timores, perturba-

p. 515· καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἔῷ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἔρχοντα αὐτῶν· ὅπου ^{d)} δὲ τὰ τούτων πο-
 19 νηρὰ, λογιζέσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ιδιωτῶν ἂν εἴη. ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ᾧ τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν
 p. 516· ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταρράττοντι ^{e)} ἀνισταμένας; τὰς φουσαλλίδας ^{f)} λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκτραγείσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ^{g)} ἐπὶ πλεον διαρκουσί· καὶ προςχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ^{h)} ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἴτα ⁱ⁾ μέντοι καὶ κείναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων ^{k)} βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

d) ὅπου] οὕτω 3011. deinceps δὴ conj. Guyet. pro δέ. e) καταρράττοντι] καταράττοντι B. 1. 3. f) φουσαλλίδας] φουσαλίδας 1428. 3011. Schm. At bufones, his bullis cognati, ab inflando vel φουσαλοῖ in Philops. c. 12., vel φουσαλλοὶ de Dips. c. 3. dicti: unde nec h. l. ego vulgari scripturae resignare volebam. g) αἱ δ'] Sic corrigebam vitium vulgatum αἱ δ'. h) ὑπερφυσώμεναι] „ὑπερφυσόμεναι prave J.“ Memst. Sic et A. 2., unde haud dubie propagatum vitium in Juntinam. i) εἴτα] ἐπειτα Gorl. k) ἀνθρώπων] ἀνθρώπου 1428. 2954. 3011.

tiones, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque acrumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spec-

tasti sub scatebra violenter praecipitante exsistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: et nonnulli qui-

οἱ δ' ¹⁾ ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὥς- p. 516.
μορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ'
οὖν ἀπορῥαγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἰλασας, ὦ Χάρων,
ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῇ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, 20
καὶ ὥς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ^{m)} ἀρχῶν πέρι, καὶ τι-
μῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας
αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει
οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παρμύγεθες παρ-
αινέσω αὐτοῖς ⁿ⁾, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν
δὲ αἰετὸν τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων ^{o)}, ³ Δ μά-
ταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ
γὰρ ἐς αἰετὴν ^{p)} βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων ^{q)}

1) οἱ δ'] οἷδ' alii libri, alii etiam p. 516. m) καὶ ὥς
φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους] Haec verba opera-
rum culpa desunt in Ed. Reitz. et hinc etiam in Scyb. In ve-
teribus omnibus, quas consului, reperiuntur. n) παραι-
νέσω αὐτοῖς] παρ. ἂν αὐτ. Gorl. Vid. Adnot. o) λέγων]
λέγω 1428. 2954. 5011. satis asperere, ut tamen Belino probari
potuerit. p) ἐς αἰετὴν] ὥς αἰετὴν 1428. vitiose. q) αἰδίων]
„Mendose F. et A. 1. αἰδίων“ adscriptum est in ora libri
Wesselingiani: αἰδίων Ald. Hemst. Scilicet in Ald. 2. est

dem brevissimi temporis ha-
bent et cito pereuntem in-
flationem; alii, simulatque
coaluerint, deficiunt: ve-
rum tamen omnibus bullae
modo ruptis interire neces-
se est.

Mercurius. Nulla quidem par-
te deteriore, Charon,
comparationem instituisti,
quam Homerus, qui cum
foliis genus hominum con-
fert.

Charon. Ejusmodi cum sint,
Mercuri, vides, qualia de-
signent, quamque ambitio-
sa contentione inter se de
magistratibus, honoribus

et possessionibus decertant;
quibus tamen omnibus re-
lictis non effugient, quin
haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vin-
ne ergo, quoniam in alto
sumus, quanta potero ma-
xima voce exclamem, ad-
horterque eos, ut absti-
neant se a vanis laboribus,
eoque modo vivant, ut sem-
per mortem sibi ante ocu-
los habeant positam, sic eos
compellans: Inepti, quid
studium istis in rebus abu-
timini? desinite fatigari,
non enim in perpetuum vi-
vetis: nihil eorum, quae

E

p. 517. ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη; τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀργὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει ^τ) μέγα ὠφελήθῃναι ^σ) τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21 EPM. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιγ-θῇναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς ^τ) τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροά-σεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι ^σ), ἣν καὶ σὺ κεκραγῶς διαβόαγῃς; ὅπερ γὰρ ^υ) παρ' ὑμῖν ἡ Ἀθήνη ^ζ) δύ-νεται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλήν ἄλλ' εἰσὶν αὐ-τῶν ὀλίγοι, οὗ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλινόμενοι ^η), ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες ὅτ' ἔστιν.

αἰδίων, in B. 1. vero αἰόδιον. τ) οἶει] οἶη 2954. ab eadem, opinor, manu profectum, quae c. 17. δοκῇ pro δοκεῖ, ubi vidd. Varr. Deinceps μεγάλα ibid. pro μέγα. σ) ὠφελή-θῃναι] „Ita recte F. et S. In ceteris plerisque ὠφελήθη-ναι.“ Hemst. τ) Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδ. 3011. *] δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι] ἀκοῦσαι δυνηθεῖεν id. η) γὰρ] καὶ id. ζ) ἡ Ἀθήνη] scripsi majori initiali, re ipsa flagitante. η) ἀπο-

in terris maximi fiunt, sem-
piternum est: nihil inde se-
cum abstulerit, qui vita fun-
gitur; quandoquidem ne-
cesse est nudum abire; do-
mum vero, agrum, quic-
quid est auri, aliorum ex
aliis esse, et mutare domi-
nos. Haec atque ejusmodi
si sic, ut exaudiri possim,
ipsis inclamem, non tu cen-
ses magnos inde redundatu-
ros ad vitam fructus, eos-
que multo fore prudentio-
res?

Merc. Mi Charon, ne-
scis, quam ipsos ignorantia
et fraudulentus error occu-

patos teneat, ut ne terebra
quidem perforari queant
aures: tanta cerae copia eas
obstruxerunt, quemadmo-
dum Ulysses fecit sociis,
metuens ne Sirenas auscul-
tarent. Quae ergo spes est,
illi ut audire possint, etiam-
si tu clamando dirumparis?
Quod enim apud vos Lethe
potest, idem hic ignorantia
perficit. Attamen sunt eo-
rum pauci, qui ceram in au-
res non receperunt, verita-
tis partes secuti, acie men-
tis ad pervidendas cognos-
cendasque res humanas pla-
ne singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν ^z).

P. 517.

ERM. Περιττὸν καὶ τοῦτο ^a), λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες ^b) τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοι εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ^c) ἀπὸ τοῦ βίου; p. 518. καὶ γὰρ καὶ ^d) μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας ^e).

XAP. Εὐγε, ὦ γεννάδαι ^f). πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰδὶν, ὦ Ἐρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

XAP. Ἐν ἔτι ^g) ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἐρμῇ ^h), (καὶ 22 μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσθ' τὴν περιήγησιν πεποιημένος ⁱ)), τὰς ἀποθήκας τῶν σωμαίων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

κλίναντες] ἀποκλίνοντες tres Pariss. et hinc Schm. At cf. de Merc. Cond. c. 4. z) ἐμβοήσωμεν] conj. Solani, confirmata tribus Pariss. et Gorl. et recepta jam a Seyb. et Schm. pro vulg. ἐμβοήσαιμεν. Delevi interrogationis signum, vulgo male adfixum. a) Περιττὸν καὶ τοῦτο,] καὶ inserui e Gorl. et distinxi post τοῦτο. b) ἀποσπάσαντες] „Sic scriptum in P. J. et V. 2. R-liquae Edd. ἀποστάντες. Paullo deterius ad marginem A. 1. W. ἀποσπάσοντες.“ Hemst. Etiam A. 2. et cod. 3011. praebent ἀποσπάσαντες. c) ὑμᾶς] „Consentiunt Edd. praefer Par. quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam verit: ad nos: improbanda lectio.“ Hemst. d) καὶ γὰρ καὶ] Hoc alterum καὶ, nescio, quo casu, in Hemst., et secutis Edd. omisum, restitui auctori e R. 1. 3. A. 1. 2. et cod. Gorl. e) ἀμαθίας] „ἀμαθείας F. J. V. 2.“ Hemst. Sic et A. 2. f) γεννάδαι] γεννάδα Schol. g) Ἐν ἔτι] Ἐν ἔτι A. 2. h) εἰδέναι, ὦ Ἐρμῇ,] ὦ Ἐρμῇ, εἰδέναι 2954. Pro εἰδέναι Jacobs. in Porson. Adverss. conj. εἰ δοκεῖ, ingeniose quidem, citra tamen necessitatem. i) πεποιημένος]

Char. Quin illis igitur in-
clamamus.

Merc. Supervacuum (et hoc) fuerit, ad eos si dicas, quae noverunt: viden', ut seducti a vulgo hominum derident, quicquid agitur, nulla ex parte probant? imo vero non obscure patefaciunt, se aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis, quod (etiam) odio sint, dum redarguunt istorum inscitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut speciem.

P. 518. EPM. Ἡρία, ὧ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὄρεας, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι ^k).

P. 519. XAP. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χαίρουσι μύρῳ ^l); οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγγέουσιν;

EPM. Οὐκ οἶδα, ὧ πορθηεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν Αἰδοῦ· πεπιστεύκασι δ' οὖν ^m) τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε ⁿ) περιπετομένας ^o) τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

XAP. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία

Ita cum *Matth.* scripsi ducibus 3011. et *Gorl.*, ποιησάμενος 2954., πεποιηκώς vulg. ^k) ἐστὶ] εἶσι 3011. ^l) μύρῳ] μύρον id. ^m) δ' οὖν] γοῦν tres *Pariss.* δ' εἶναι B. 1. et 3. Modo in B. 3. ita expressum: Οὐκ οἶδα, ὧ πορθηεῦ. τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν Αἰδοῦ; importuna interpunctione. ⁿ) ὥς οἶόν τε] „P. L. J. V. 2. οἶονται, quod et in ora A. 1. W. Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.“ *Hemat.* Etiam in 3011. est οἶονται, quod *Belinus* probat, sine idonea ratione. ^o) περιπετομένας] „Sic recte B. 2. (etiam B. 1. et 3.) in pluribus exstat περιπετομένας· pejus in V. 2. et *Par.* περιπεπομένας.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, et perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, et scrobe quadam effossa, comburunt sumtuo-

sas istas coenas, atque in foveas vinum multumque, quantum conjectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem et fumum, atque haurire de scrobe multum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt

ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατ- P. 520.
 ἄγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιнт' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ
 ὑποχθόνιοι γεόμενοι ^{p)}). ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
 ἔπασχες ^{q)}) οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων ^{*}), εἰ ἔδει μὴ κατὰγειν
 μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πιομένους. ὧ μάταιοι,
 τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκρικται τὰ νεκρῶν,
 καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστί, καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε ^{r)} II. IX,
 τύμβου, 519. 20.
 et 363.

Ἐν δὲ ἰῆ ^{s)}) τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων ^{t)}).

Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰδὼς ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

p. 521.
 Odys.
 X, 521.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ib. XI,
 538. et

p) γεόμενοι] Ineptam interrogandi notam, post hanc vocem
 vulgo positam, delevi: ineptius etiam post ἅπαξ in compluribus
 vett. Edd. commate interpunctum reperitur. q) ἔπασχες]
 Vulg. ἔπασχον. V. Adn. *) πράγματ' ἔχων] Tradit *Bel.*,
 in 2954. et 3011. legi πράγματ' ἔχων, quae non est diversa lectio:
 Voluitne πράγματα; r) ἔλλαχε] „Sic B. 2. (etiam 3.) et Par.
 ex versus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in V. 2. ὅτ' ἔλα-
 χε.“ *Hemst.* Correxuit et *Jens.* supra ad c. 14. s) Ἐν δὲ ἰῆ]
 Ita *Barn.* et *Seyb.* ex *Hom.* pro ἐν δ' ἰῆ. t) κρείων τ' Ἀγα-
 μέμνων] καὶ τ' Ἀγαμέμνων 3011. pessime depravata.

572.

aridissima? ridiculus enim-
 vero sim, haec tibi si di-
 cam, qui quotidie deducis
 eos: tu nimirum optime
 nosti, possintne remeare,
 ubi semel terram subierunt.
 Illud enim vero tibi, (*Mer-
 curi*), qui satis quod agas
 habes negotii, plane risu
 dignum accideret, si oport-
 et non deducere solum ad
 inferos, sed insuper eos ite-
 rum reducere potaturos.
 Vah dementiam! inanissimi
 mortales, qui nescitis, quam
 longinquo finium intervallo

discreta sint mortuorum vi-
 ventiumque negotia, qua-
 lisque rerum sit nostrarum
 ratio; nec, mortuum esse
 simili modo et qui tumulto
 careat, et qui sepulcrum
 fuerit sortitus; uno eodem-
 que honoris esse gradu I-
 rum, regemque Agamemno-
 nem; Thersitae parem The-
 tidis filium, pulchra coma
 conspicuae: omnes namque
 perinde umbrarum sunt in-
 firmas calvarias, nudi ari-
 dique per florentem aspho-
 delo campum.

23 EPM. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπάντλεις, ἀλλ' ἐπέπερ' ἀνέμνησάς με^{u)}), θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον· ὅρῳ τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο^{x)} τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαιπται ἐν τῷ Ποιτείῳ^{y)}).

XAP. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἐρμῇ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις δὲ^{z)} τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι^{a)}), ἃς κάτω ἀκούομεν τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαί διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ^{b)} διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

p. 522. EPM. Ἡ Νῖνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν^{c)} ἔχρος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις^{d)} ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν

u) με] omissum in 3011. et sequitur ἐθέλω. x) ἐκεῖνο] ἐστὶ adjungunt tres codd. Pariss. Pro μὲν autem in B. 1. et 3. ἐπὶ legitur scriptum errore aliquo, ex compendio, opinor, scripturae, quod male ceperat librarius, nato. y) Ποιτείῳ] „Ρητείῳ F. vitiose.“ Hemst. z) δὲ] cum Schm. e cod. 3011. recepi. a) ἤδη δεῖξόν μοι] δεῖξόν μοι ἤδη tres Mss. Pariss. quem verborum ordinem equidem non adeo suaviorem vulgato habebam, ut is mihi aequae ac Belino et Schmiedero prae illo eligendus videretur. b) μηδὲ νεωλῆ. μηδὲ] μήτε — μήτε conj. Belin. Temere factum. Alterum μηδὲ est, ne quidem s. etiam non, alterum neque s. et non. Similiter Timon. c. 8. οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. In tribus Pariss. μὴ νεωλῆ. μηδὲ etc. c) οὐδὲν] οὐδὲ 3011. et B. 3. a Gorl. absunt καὶ et mox ἔτι. d) εἴποις] Ita cum Schm.

Merc. Hercules; quam large nobis Homeri versus ingeris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adjacens? Sigeum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in Rhoe-teo.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sarda-

napali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me trajecisse, adeo ut decem integris annis ne subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus jam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem, turribus ornata, quae magno moenium ambitu est cincta: illa

περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη^e), ὥσπερ p. 522. ἢ Νῖνος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνᾶσι^f) καὶ αὗται. ἐποθνήσκουσι γὰρ, ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον^g), καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν^h) οὐδὲ p. 523. τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται.

XAP. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιος ἱερή, καὶ εὐρυνάγνιαⁱ) καὶ ἐϋκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ 24 μεταξὺ λόγων, τίνες εἰδὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ERM. Ἀργείους ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους,

rescripsi pro vulg. εἴπης secundum tres Pariss., quibus accedit etiam Gorl. In illis etiam πότς scriptum, ut in plurimis Edd. πότ', utrumque falso. e) ζητηθησομένη] ζητημένη B. 1. 3. mendose. f) τεθνᾶσι] Ita Matth. e Schol. et 1428. 2954. Vulg. τεθνήκασι. g) παραδοξότερον] παραδοξότατον 1428. 2954. h) γοῦν] Ita correxi non solum ob ingratissimum verborum vulgatorum Ἰνάχου οὖν hiatum, sed maxime ideo, quod sensus repudiât conclusivam, requirit limitativam particulam. Deinceps τάφρος a recentioribus scriptum pro veteri τάπος e certissima emendatione T. Fubri, quam Anna ejus filia tradit ad Callimach. Hymn. in Del. v. 74. i) Ἴλιος ἱερή, καὶ εὐρυνάγνια] Ita 2954. 3011. Schm. Nec non Gorl. habet ἱερὴ καὶ εὐρυνάγνια, omisso tamen nomine Ἴλιος. vulgo legebatur Ἴλιον ἱερὴν καὶ εὐρυνάγνιαν. Solanus conjecerat εὐρυνάγνια Μυκῆνη, frustra, quod ad hoc nomen attinet.

ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi, maxime vero Ilion: offocabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, (Portitor,) quemadmodum homines, sic et urbes; quodque mirabilius,

fluvii integri: certe Inachine alveus quidem Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nomen splendor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae. Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cujus rei caussa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis,

P. 523. καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκείνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγρά-
φοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι ^k).

P. 524. XAP. Τπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἐρμῇ, ὁ πόλεμος;

ERM. Τπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

XAP. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι, καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσονται, μόγις ἂν πο-
διαίον λάβοιεν ^l) τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ ^m) πεδίου
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρθρων τὸ τρό-
παιον ἀνασπάσαντες ⁿ) τῷ ἀρότρῳ.

ERM. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται ^o). ἡμεῖς δὲ καταβάντες
ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτίς τὰ ὄρη, ἀπαλλατ-
τώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθ' ἃ ^p) ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθ-
μεῖον· ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ^q) νεκροστολῶν.

XAP. Εὐγε ἐποίησας, ὦ Ἐρμῇ· εὐεργέτης ἐς αἰεὶ ^r)

k) αἵματι] Ita L. et 3011. Olim ὀνόματι. Pro αὐτοῦ maluit
Reitz. αὐτοῦ. idem et Belino videbatur, et scripserunt sic
Seybold. et Schm. At tuitus sum genuinam vocem: supra
c. 20., intacta manserunt ἀπάγοι ξὺν αὐτῷ. Verte: „suo ip-
sius sanguine“ l) λάβοιεν] λάβη 3011. m) τὸ δὲ] καὶ
δὲ B. 3. n) ἀνασπάσαντες] ἀναστήσαντες 1428. 3011.
o) ἐσταί] ἔστω 3011. p) καθ' ἃ] Ita 2954. rei convenien-
ter. nec non interpretationi Latinae Hemst. Vulgatum καθὰ
minus conveniebat, iudice etiam Belino. q) μετ' ὀλίγον
καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον 3011. r) ἐς αἰεὶ] Ita
2954. 3011. Schm. εἰς αἰεὶ Gorl. Vulg. Praepositio male omissa.

Charon, et Lacedaemonios,
illumque semianimem impe-
ratorem Othryaden, qui in-
scribit tropaeum suo san-
guine.

Char. Pro qua re, Mer-
curi, bellum inter eos est
ortum?

Merc. Pro illo ipso cam-
po, in quo pugna conseritur.

Char. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant, se,
licet vel totam Peloponne-
sum eorum quisque posse-
derit, vix tamen unius pe-
dis spatium ab Aeaco accep-

turos esse: campum autem
illum alii atque alii usque
colent, ac saepe funditus
illud tropaeum eruent aratro.

Merc. Haec quidem ita
fient: nos vero, ubi jam de-
scenderimus, suisque mon-
tes sedibus reposuerimus,
discedamus, ego ad ea per-
agenda, quorum gratia iter
ingressus sum, tu ad cym-
bulam tuam: neque diu erit,
cum adventabo tibi mortuos
deducens.

Char. Bene de me meri-
tus es, Mercuri: ego sem-

ἀναγεγράφη. ὠνάμην ^{s)} δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. . . . p. 524.
οἷά ἐστι τὰ τῶν νακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! (βασιλεῖς,
πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι ^{t)}). Χάρωνος δέ, οὐ-
δεῖς ^{u)} λόγος.

s) ὠνάμην] ὠνησάμην 3011. minus bene. t) βασιλεῖς, —
μάχαι] Has quinque voces, *Hemsterhusii* iudicium et *Wie-*
landii exemplum secutus, et ego cum *Schmiedero* improbita-
tis nota insignivi. *Solanus* pro ἑκατόμβαι voluerat τύμβοι. u)
οὐδεῖς] οὐδὲ εἰς 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, injuria.
Cf. *Fugit.* c. 28.

per (in aeternum) non vul-
garis beneficii auctorem in
tabulas te meas referam;
haud enim mediocris per te
fructus ex isthac peregrina-
tione ad me redundavit.....

At qualia sunt hominum in-
faustorum negotia! (reges,
lateres aurei, hecatombae,
proelia:) Charontis vero
nulla habetur ratio.

p. 525.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

Argum. Dubitat auctor, sacrificantium vulgus an ab ignorantia magis miserandum, quam a stultitia deridendum sit, quum tot tamque absurdos ritus ac ceremonias observantes aperte ostendant, ineptis se, et indignis, ac vere impiis, opinionibus de diis conceptis, regi ac duci. Argumenta et exempla e Graecorum potissimum, et Aegyptiorum, repetuntur religione, Scytharum quoque, aliarumque gentium, sacris obiter commemoratis. Ejusdem plane generis, indolis et formae est hic liber, ac qui *de Luctu* agit: uterque vindex sanae mentis jurium puriorisque religionis acerrimus, neque adeo atheismi index, cujus quidem non poterant auctorem insimulare, nisi qui ipsi superstitionibus vanis putide infixi haberent. Unde etiam *Wielandius* has duas declamationes deinceps sese invicem excipere jussit in *Versionis* suae Vol. V. p. 201. et 215. *Luciano* autem si quis cum *Jacobsio* in *Porson. Adverss.* p. 290. abjudicare voluerit hunc de Sacrificiis librum, eum credo facilius etiam, an auctor egregii libri, Germanice scripti: *Rosaliens Nachlass*, et editor *Achillis Tatii* novissimus, idem *Fridericus Jacobsius* haberi possit, dubitaturum esse.

1 *A* μὲν γὰρ ^{a)} ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάλιστα πρᾶττονσι, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις ^{b)} τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ

a) γὰρ] abest a Gorl. omissum, opinor, a librario, quem offendisset γὰρ in libelli initio: quippe ignoravit *Lucianum* amasse non solum in dialogis et epistolis, sed etiam in declamationibus passim lectorem statim in medias res abripere. Cff. initia librorum: *Adversus Indoctum*, *Pseudologistae*, *De Domino*, et *Disputationis cum Hesiodo*. b) καὶ προσόδοις] καὶ τοῖς πρ. Gorl. ab eodem isto nasutulo profectum.

DE SACRIFICIIS.

In sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro

εὐχονται, καὶ ἃ γινώσκουσι ^{c)} περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα ^{d)}, p. 525. εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γέλασται τὴν ἀβελτερίαν ^{e)} ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἳ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς, καὶ κολακηνόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦ- p. 526. τοὺς φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα ^{f)} φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρ-ελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων ^{g)} διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ^{h)} ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ⁱ⁾

- c) γινώσκουσι] γινώσκουσι 2954. 3011. d) οὐκ οἶδα] οὐκ οἶδ' 3011. e) ἀβελτερίαν] Ita corrigere placuit vulgatam formam ἀβελτηρίαν, utpote origini suae et naturae adversantem. Sic et Charon. c. 11. Anonymus Grammaticus in *Bekker. Anecd.* T. I. p. 198. 22. ἀβέλτερος· ἀνόητος, μωρός, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. f) ἔργα] deest in 3011. et Gori. g) ἱερείων] ἱερῶν P. marg. A. 1. W. Deinceps διαμαρτία καὶ διαφορὰ 3011. et διαφορὰ loco vocis διαμαρτία 2954. Unum certe superfluum est et alienae manus: alterum autem unde venerit, dubius haereo. h) δοκῶ] „δοκεῖ priores Edd. alterum (δοκῶ) et orationis structura poscit, et praestant G. P. L.“ *Reitz.* i) ἐν] εἰς 2954. εἰς conj. *Duker.* ad *Thuc.* p. 242. *Abresch.* *Dilucc.* *Thuc.* p. 417. et *Jens.* ad h. l.

petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, et ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indi-

geat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Calydoniorum, et tot caedes, et illam Meleagri tabem, universa haec opera ajunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam (ab Oeneo). Tam profunde in animum illius descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc relictam,

p. 526. Οὐνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν,
2 οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ τρις-

p. 527. εὐδαίμονας εἴποι τις ἄν, εἶγε ἀπομνημονεύοι^k) τὴν χάριν
αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν [ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] πρὸς
αὐτὸν ἐπεδείξαντο^l), δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστιάσαντες, καὶ
ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. οὕτως οὐδὲν, ὥς
ἔοικεν, ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν^m). ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς
ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲνⁿ)
ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι^o), βοῦδίου τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων

p. 528. τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ' Ἰλίου ἐς
Πύλον, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλεῦσαι,
παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη^p) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε
τὴν πόλιν^q) ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ

k) ἀπομνημονεύοι] ἀπομνημονεύει L. l) ἐπεδείξαντο] ἐποίησαντο 2954. 3011. ubi et ἦν ante πρὸς αὐτὸν collocatum, sicut in Gorl. unde Schmiedero verba ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως spuria vīsa. Vid. Adnot. m) ὧν ποιοῦσιν] desunt in 2954. et 3011. uncinais propterea inclusit Schm. injuria. n) τὸ μὲν] „In cunctis Edd. fuit τὸν μὲν, et deinde τὸν δέ· quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant.“ Solan. Secuti Reitz. et Schm. o) εἰ τύχοι] εἰ τύχη 3011. vitiose. p) ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] „Insulsa priorum Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη· verissimam impertiunt A. S. R. P. L. J. A. 1. W. in qua tamen omittitur γὰρ.“ Reitz. A. 2. itidem ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, et in meo exemplari B. 1. antiqua manus idem adscripsit margini. q) τότε τὴν πό-

reliquis Diis ad Oeneum profectis, adflificantem se, et conquerentem, quali, quam pingui, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam (in ipso Homeri poëseos principio) ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, tanquam umbras secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt,

absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula; divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Illo Py-lum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia redimendum est. Non (Nam?) Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Con-

πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρονόος, καὶ στε- P. 528
φάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὦνία. Ταῦτά γε^r), 3
οἶμαι, καὶ ὁ^s) Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρον,
καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ^t) τοῦ Ἀγα-
μέμνονος, ὥς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὄνει-
δίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νέων,
τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά
σοι μηρία τάφρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ'
ἀμελεῖς^μ μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν
εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ^u) τοῦ ναυστάθ-
μου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε^x) τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς
αὐταῖς^y) ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ γε^z) περὶ αὐτοῦ οἱ P. 529.

λιν] τὴν πόλιν τότε 2954. 3011. r) Ταῦτά γε] Ita 3011.
et Gorl. In Edd. fuerat ταῦτα δέ, corruptum ex antecedente
δέ. s) ὁ] restituit Schm. e 3011. vulgo omisum. t) ἀπῆει
παρὰ] „Omnes Edd. insederat vitium ἀπεί.“ Reitz. In
3011., referente Belino, legitur ἀπῆει ἐκ. u) ὑπὲρ] ἐπὶ
Gorl. glossema genuinae. x) κατετόξευσε] κατετόξευσε
3011. y) αὐταῖς] Ita 3011. et Schm. pro vulg. αὐτοῖς. z)
ἃ γε] Ita L. qua quidem dictionis elegantia vulgo fraudave-
rant auctorem, scribentes ἃ. Modo ἄλλα in vett. Edd., ut

jicere autem fas est, multa
etiam gallo, aut corona,
aut solo ture adeo, apud
ipsos esse venalia. Puto,
etiam Chryses horum gna-
rus, qui sacerdos esset, et
senex, et divinarum rerum
consultus, cum infectis re-
bus rediret ab Agamemnone,
expostulat cum Apolline,
apud quem in foenore col-
locasset gratiam, et vicem
reposcit, et tantum non
conviciatur, dicens, Equi-
dem, Apollo optime, aedem
tuam, coronarum honore
ad eum diem carentem, sae-

pe coronavi, totque tibi
taurorum caprarumque fe-
mora tuis in altaribus ado-
levi. Tu vero negligis me
talia passum, nulloque nu-
mero habes optime de te
meritum. Itaque tantum
oratione illa pudorem ei ob-
jecit, ut sagittis correptis
insessoque editiore prope
navium stationem loco,
pestilentiae telis ipsos cum
mulis canibusque Achivos
configeret. Cum vero se-
mel in Apollinis incidi men-
tionem, volo etiam reliqua
dicere, quae quidem docti

¶ 529. σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας
 ἐδυετύχησεν, οὐδὲ τοῦ Τακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς Δά-
 φνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς ^{a)} ἐπὶ τῷ
 τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κῆξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ
 εὐράνου· κατεπέμφθη ἐς τὴν γῆν ^{b)}, ἀνθρώπινῃ χρησόμε-
 νος ^{c)} τῇ τύχῃ· ὅτε δὴ ^{d)} καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν
 γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύον-
 τες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ^{e)}
 ἐντελῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσ-
 ῶφλεν ^{f)} αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς.
 5 ^{g)} Ἡ γὰρ ^{h)} οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ ⁱ⁾ τῶν
 θεῶν, καὶ πολὺν τούτων ἱερώτερον ⁱ⁾, περὶ τε Ἡφαίστου, καὶ
 Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς

solet. a) καὶ καταδικασθεῖς] καταγνωσθεῖς, omisso καὶ,
 3011. b) ἐς τὴν γῆν] Articulum vulgo omissum interjeci-
 mus cum Schm. e Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Gorl. ac-
 cessit. c) χρησόμενος] Hanc Gesn. conjecturam pro vulg.
 χρησάμενος confirmavit Gorl. d) ὅτε δὴ] Vulg. ὅτε δὲ, pro
 quo Gesn. maluit ὅτι δὲ, quod responderet praecedenti ἀλλ'
 ὅτι καὶ etc. Genuinum ὅτε δὴ debemus Codd. 3011. et Gorl.,
 receptum jam a Schm. et probatum etiam Jo. Seagero in Clas-
 sical Journal N. XVII. a. 1814. p. 160. e) οὐδὲ] οὐδὲν 3011.
 f) προσῶφλεν] προσώφειλεν 2954. 3011. Gorl. Schm. At
 vid. Adnot. g) Ἡ γὰρ] „Ἡ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe
 solet.“ Reitz. h) περὶ] παρὰ 3011. i) ἱερώτερον]
 μακρώτερον conj. Jacobs. Vid. Adnot.

de illo homines commemo-
 rant, non quam invenustus
 amator fuerit, nec Hyacin-
 thi caedem, neque ut Daph-
 ne adspersa illum fuerit;
 sed quod iudicio damnatus
 ob Cyclopes interfectos, te-
 starumque suffragio de coe-
 lo in terram eiectionis, hu-
 mana conditione atque sor-
 te usus. Tum vero etiam
 servili ministerio, in Thes-
 salia apud Admetum, et a-
 pud Laomedontem in Phry-
 gia, functus est: apud hunc

quidem non ipse solus, sed
 cum Neptuno, lateribus du-
 cendis ambo, et muris stru-
 endis operam locantes ob
 inopiam, et ne integram
 quidem a Phryge mercedem
 auferentes, qui de ea debe-
 ret illis, ajunt, triginta
 amplius drachmas Troicas.
 Numquid enim talia non
 magnifice narrant de Diis
 poëtae, et multum hisce di-
 viniora, de Vulcano, et
 Prometheo, et Saturno et
 Rhea, totaque paene Jovis

τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα, παρακαλέσαντες τὰς Μούσας p. 529. ^{k)} ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέ-
τεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ ^{l)}), καὶ
τὰ τέκνα κατήσθιεν ^{m)}), ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον p. 530.
δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, ὑπ' αἰγὸς ἀντεγράφη, καθάπερ ὁ Τήλε-
φος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς
κυνὸς ⁿ⁾). εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον
καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλ-
λας, ὕστατην δὲ τὴν Ἥραν ^{o)} τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περ-
σῶν τοῦτο ^{p)}) καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς
Ἀφροδίσεια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν,
τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ
τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους. ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνό-
μενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ὅλως,

k) *συνφδοὺς*] *συνάδειν* 2954. 3011. Gorl. nec hoc male; quamquam caussa non est, cur mutetur vulgata. In Gorl. deinde legitur ἐν τῇ ἀρχῇ. l) ἐν αὐτῷ] ἐπ' αὐτῷ conj. Solan. m) κατήσθιεν] ἥσθιεν 3011. n) ὑπὸ τῆς κυνὸς] ὑπὸ κυνὸς 2954. probatum Belino et admissum a Schm. non optimo jure: vim enim suam habet Articulus: ab illa haud ignota cane. o) τὴν Ἥραν] desunt in Gorl. p) τοῦτο] abest ab eodem.

familia? Et haec faciunt, invocatis in principio ver-
suum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo,
ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecto statim
Coelo patre in illo impera-
verit, suosque natos devo-
raverit, ut Argivus Thy-
estes; ut deinde Jupiter,
furto subjicientis lapidem
Rheae, in Creta expositus
et a capra nutritus sit,
quemadmodum nempe Te-
lephus a cerva, et a cane
Persa ille Cyrus superior:
ut deinde expulso patre,

et in carcerem conjecto,
imperium ipse tenuerit; ut
uxores duxerit ille quidem
complures alias, ultimam
vero Junonem germanam
suam, ex Persarum hoc
quidem Assyriorumque le-
gibus: amator vero maxi-
mus sit, et effusus solutus-
que in Venerem, facile coe-
lum liberis ut compleverit;
quorum alios ex sui fasti-
gii matribus, alios vero no-
thos atque hybridas ex mor-
tali ac terrestri genere crea-
verit, cum nunc aurum ge-
nerosus ille, nunc taurus

p. 530. ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην ^{q)} δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφω-
σεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὅπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον
συλλαβὼν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φάσιν ἐκ τῆς μητρὸς

p. 531. ἔτι καομένης ^{r)}), ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρουξε. κα-
6 τα ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. "Ομοία δὲ τοῦτοις καὶ περὶ
τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὅτι
νέμιον αὐτὴν ^{s)} παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλ' ἐν-
τυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βάνανυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην ^{t)}),
καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν ^{u)} βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεον,
οἷα δὲ ^{x)} καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε· χωλευθῆναι
γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅποτε ἐξῆλθη ^{y)} ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐ-
ρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον
αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει καὶ ^{z)} ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὡς-

q) μόνην] μόνος conj. *Belin.* ineptam cogitans oppositionem,
nec reputans huc referri tanquam opposita, quae sequuntur,
τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον etc. r) καομένης] „καυομένης B. 2.
Par. A. illud ἀττικώτερον vett. Edd. probant: i saepe subscribi
solet, nec raro praetermitti.“ *Reitz.* Vid. ad Diall. Marr.
IV, 2. Varr. Lectt. s) αὐτῇ] αὐτῇ 2954. 3011. unde *Belin-*
us vult αὐτῇ, perperam. t) πυρίτην] „πυρρὴν G. P.
πυρίτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρρὴν J. V. 2. A. 1. W.
Reliquae Edd. Fl. sequuntur.“ Utraque Ald. πυρίτην. Cf.
Jov. Conf. c. 8. ubi βάνανυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην, sine
lectionis varietate. u) τὸ πᾶν] τοπᾶν A. 1. 2. Infra tamen
c. 8. τὸ πᾶν separatim in utraque. x) δὲ] abest a Gorl. y)
ἐξῆλθη] „ἐξῆλθη solae B. 2. et Par. quae contra ceterarum
consensum non valent.“ Etiam B. 1. ἐξῆλθη, sed frustra
z) καὶ ἐτεθνήκει] Sic e 2954. 3011. quod *Belino* quoque

aut olor, aut aquila fieret,
et omnino ipso Proteo mu-
tabilior; solam autem ex
suo ipse capite Minervam
ut genuerit, intra ipsum
plane cerebrum conceptam;
Bacchum enim, ajunt, in-
formem adhuc ex matre cum
maxime confligente erep-
tum, in suo ipse femore
defodit, ac deinde instante
partus dolore exsecuit. Si-
milis vero hisce etiam de
Junone canunt, sine viri
consuetudine eam peperisse

filium Vulcanum, quasi au-
ra conceptum, non nimis
illum beatum, sed sordidum
opificem, fabrum aerarium,
igne adustum, in fumo vi-
ventem semper favilla op-
pletum, qui camino adstet
tota vita; et ne recte qui-
dem pedibus valentem, clau-
dum nempe ex casu, cum
de coelo projectus a Jove
esset; et nisi (bonum fac-
tum!) Lemnii, cum ita
praeceps ferretur, illum ex-
cepissent, perierat nobis

περὶ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν p. 531.
 Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεΐα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε,
 διότι καθ' ὑπερβολὴν φιάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐ^a) καὶ
 τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ
 Κανκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν^b) αὐτῷ παρακαταστήσας τὸ ἥπαρ
 ὁσημέραι κολάφοντα. Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. P. 532.7
 ἢ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημο-
 νεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ^c), γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ
 τοσοῦτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα,
 καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα^d)· καὶ ταῦτα, μηκέτι
 χρῆσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμποιτό τις ἢ
 τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυ-
 μίωνα κατιούσῃ πολλάνικς ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Φέρε δὲ ἦδη 8
 τούτων ἀφόμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν,

praeplacuit. Vulg. ἐτεθνήκει ἄν. a) αὐ] abest a 2954. pro-
 bante *Belin.* praetermisit etiam *Schm.* injuria. Αὐ καὶ cum
 vi. quasi per pleonasmum, quem *Wetishius* in libro singulari
 de Pleonasm. p. 142. praetermittere non debebat, dictum,
 ut Lat. nec non, praeterea etiam: quippe indicatur similitudo
 hujus fati cum Vulcani modo narrato. *Xenoph.* Cyrop. III,
 3, 22. ἐκὲν αὐ καὶ (praefer Deos supra commemoratos etiam)
 Ἰγὴν ἠλάσκειτο χοαῖς etc. b) αἰετὸν] αἰετὸν 3011. *Gorl. Schm.*
 supra tamen §. 5. αἰετὸς, ut vulgo. Cf. *Diall.* Deor. I, 1.
 Μοχ ἀποκαταστήσας 2954. προσκαταστήσας *Gorl.* c) ποιεῖ]
 ποιεῖ P. d) φέρουσα] περιφέρουσα 2954. *Belin. Schm.*
 glossema vulgatae.

Vulcanus, ut ille praecipi-
 tatus de turri Astyanax.
 Quanquam Vulcani ista tol-
 lerabilia: Prometheo vero,
 quis ignorat, quae accide-
 rint ea caussa, quod supra
 modum homines complecte-
 retur? abductum enim in
 Scythiam Jupiter Caucaso
 monti tanquam cruci adfi-
 xit, aquila adposita, quae
 jecur viri quotidie rostro
 tunderet. Hic poenas igi-
 tur persolvit. Rheam vero
 (forte enim ista quoque di-
 cenda sunt) quis neget in-

decore se gerere, et indigna
 facere, quae anus licet, et
 effoeta, et tot Deorum ma-
 ter, puerorum adhuc amo-
 ribus ac zelotypia ardeat,
 atque Attin suum, juncta
 leonibus rheda tollat, eum-
 que talem, qui jam nec uti-
 lis illi esse possit? Quae
 cum ita sint, quis jam Ve-
 neri succenseat ob adulteria,
 aut Lunae de media saepe
 via ad suum descendenti
 Endymionem? Age vero jam
 his relictis sermonibus in
 ipsum adscendamus coelum,

- p. 532. ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδόν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω^{e)}). Καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω^{f)}), καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νότου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον^{g)}). ἐσιόντων^{h)} δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὀραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διὸς· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκίον ἀνά-
p. 533. μεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντωςⁱ⁾ περικαλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος.

e) ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω] ὅπως διακεκ. τὰ ἄνω 2954. 3011. minus bene. f) τὸ ἄνω] τὰ ἄνω Schm. e 3011. nec non Gorr. Omnino displicet vox ἄνω. Oppositum τὰ ἔξω flagitat ἐς τὸ (vel τὰ) ἐνθόν s. εἶσω. "Ἄνω suspicor deberi librario aberranti. g) καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον] καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα 2954. 3011. inverso, ac perverso, ordine, quem miror Belino et Schmiedero praeplacere potuisse. h) ἐσιόντων], Ita P. idemque notatur in margine A. 1. W. Lectio minime contemnenda. Reitz. Ita etiam 2954. 3011. nec dubitavimus nos sequi simul cum Bel. et Schm. Vulgata ἐσιόντι ab eo, nisi fallor, profecta, qui structuram hujus enumerationis et proxime praecedentis: ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι etc. concinere inter sese vellet: putide sane factum. Mox pro πρῶτον codd. 2954. et 3011. exhibent πρῶτα. i) πάντως] πάντα iidem Pariss. et hinc Schm. suasore Belino.

poëtarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videmusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. *Et aeneum quidem extrinsecus esse, vel ante nos dicentem audivimus Homerum.* Si quis autem transgressus paullum etiam superiora (interiora) sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum et terga convexa evaserit, illi

vero et lux candidior fulget, et sol purior, et illustriora sidera, ac dies ubique et solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, janitrices nempe; tum Iris et Mercurius, ministri Jovis ac nuntii: deinde aeria Vulcani officina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, et ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata. Consedere

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰζηνὶ καθήμενοι, —

P. 533-9

II. IV, v.

1.

(πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν
ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν
ᾔθρονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἣ ἀναφερομένην κνίσσαν,

— — ἐλίσσομένην περὶ καπνῷ.

Iliad. I.

v. 317.

κἄν^k) μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχνηότες τῷ
καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥς-
περ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι^l), νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ
δείπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνεισιτῶντο, καὶ συν-
έπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὕβρι-
σταί, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος
δὲ τῷ θνητῶν^m) γένει καὶ ἀπόρροτοςⁿ) ὁ οὐρανός. Τοιοῦ- 10
τος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδὰ τού-
τοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ
πρῶτον^o) μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρ-

At venustius longe, quod vulgo editur. k) κἄν] καὶ ἐάν
2954. modo ἐλίσσομένην spiritu leni A. 2. sine spiritu A. 1.
l) οἰκόσιτοι ὥσι] οἰκοσιτῶσι 2954. Gorl. verbum impro-
bum, a quo abhorreant velim Lexicographi. m) θνητῶν]
„θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola.“ n) ἀπόρροτος]
ἀπόρρευτος vel ἀπορος conj. Solan. o) πρῶτον] πρῶτα 2954-
ut supra c. 8.

Dii (deceat enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem et in terram despicunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, et sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar laurientes; domi vero si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem homines etiam ad convi-

vium et comessionem illorum adhibebantur, Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores Dearum essent insolentes et loquaces, ipsi quidem poenas ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his et consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes dedicarunt, et sa-

- P. 533. νεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ^{p)} ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Ἀθήλιος· ὁ δ' ^{q)}
- P. 534. Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· (μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα ^{r)} τῷ ὀνόματι·) τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος ^{s)}· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν ^{t)}, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἡπατήμεθα ^{u)} χρόνον, οἴομενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τε·
- 11 θυνεῶς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, ἔν' αὐτοῖς ^{x)} μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ^{y)} ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην,

p) αὐτῶν] αὐτῶν B. 1. A. 1. 2. forsā genuina lectio. q) ὁ δ'] ὁδ' B. 1. ac deinde οἱδ' αὖ Κρηῖτες, frequens vitium in vet. Edd. r) οἰκειότητα] „οἰκιότητα Fl.“ s) Ἀργεῖος] „Argos omnes“ Edd. excepta V. 2. cui opitulatur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. 1. W.“ Sic etiam in Parriss. Codd. legi videtur: praelerea e 2954. cum Schm. recepimus τὴν Ἥραν δὲ, pro καὶ τὴν Ἥραν. t) λέγουσιν] e 2954. recepit Schm. pro vulg. λέγουσι. Receptam formam exhibet etiam Ald. utraque. u) ἡπατήμεθα] Sic correxeram vulgatum ἡπατώμεθα, priusquam viderem Gorl. quoque sic legere. x) αὐτοῖς] „ἐν αὐτῶν L. an αὐτοί;“ Reitz. Minime: vult auctor: Extruxerunt templa, ne ipsis (qui ea extruxerunt) Dii essent domicilii scilicet et foci expertes. Quippe sua ipsorum caussa id fecerunt homines, ne inhospitales et impii haberentur in Deos suos. y) αὐτῶν] „αὐτοῖς P. et marg. A. 1. W.“ Praestat tamen vulgata.

cras esse iusserunt aves, et suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem: Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine Græco illam conjunctio- nem): Junonem porro Argivus, et Mygdonius Rheam, et Venerem Paphius: rursum Cretenses non

natum modo apud se, neque nutritum modo Jovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Jovem tonare, et pluere, et reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim (dudum) eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis excitatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii,

ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ εἶδ' ὅπου²⁾ ἰδόν· p. 535.
 τες ἀναπλάττονσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰ-
 τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα
 Ἥρανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ
 παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται
 ὄρᾱν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θοράκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλ' αὐ-
 τὸν τὸν Κρόνου³⁾ καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετω-
 πισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
 καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε ὅλων ἔτων θύσει τις αὐτῷ πάρεργον
²Ολυμπίων. Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προῳρήσεις, καὶ περιῳράν- 12
 τήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμῆν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ p. 535.
 πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας^{b)} μόνον τὴν
 αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷ γε^{c)} θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνει-
 μι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες,

2) ὅπου] ὅμως 2954. 3011. Refert autem *Belinus* ita, quasi
 vulgo legatur ὅπως, hand dubie invitus. a) ἀλλ' αὐτὸν
 τὸν Κρόνου] Vulg. ἀλλὰ τὸν Κρ. 2954. ἀλλὰ τὸν τὸν Κρ.
 3011. ἀλλ' αὐτὸν τὸν Κρ. quam veram *Belino* visam lectionem
 recte recepit *Schm.*, praesertim quum eandem prae se ferat
 Codex *Gorl.* b) φιλήσας] σείσας 2954. 3011. e κύσας for-
 tassis ortum, quod equidem genuinum putaverim. Vid. de
 Saltat. c. 17. Deinde idem habent αὐτοῦ, quod mallet *Belin-*
us. At vid. Adnot. c) ἀλλ' οἷ γε] ἄλλοι δὲ *Gorl.* inepte,

signa illis adsimilant, Pra-
 xitele aliquo advocato, aut
 Polycleto, aut Phidia. At
 hi nescio ubi viderint Deos:
 fingunt certe barbatum Jo-
 vem, perpetuo adolescen-
 tem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis juvenem,
 caeruleo capillo Neptunum,
 et glaucis Minervam oculis.
 Tamen qui intrant aedem,
 non jam Indicum sibi ebur
 videntur videre, aut quae-
 situm ex Thraciae metallis
 aurum; sed Saturni ipsum
 ac Rhaeae filium, in terram
 traductum collocatumque a

Phidia, et Pisaeorum deser-
 tis praesidere iussum, ac
 satis habere, si ipsis quin-
 que interjectis annis, per
 Olympiorum occasionem
 obiter aliquis ei sacrificet.
 Positis vero altaribus, et
 edictis, et vasis lustralibus,
 hostias admovent, aratorem
 bovem agricola, opilio o-
 vem, capram caprarius, a-
 lius quidam tus aut libum;
 pauper autem placavit De-
 um adorata solum dextra,
 ipsi vero sacrificantes, (ad
 hos enim redeo), vittatum
 animal, quod quidem diu

- P. 536. εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφράττωσι, προσ-
 ἄγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ,
 γοερόν τι μυκώμενον^d), καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφωμοῦν, καὶ
 ἡμίφωνον^e) ἥδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν
 13 ἦδεσθαι ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεοὺς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα
 φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω τῶν^f) περιρρύαντηρίων, ὅστις μὴ
 καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δ'^g) ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαγ-
 μένος^h), καὶ, ὥσπερ ὁ Κύνλωψ ἐκείνος, ἀνατέμνων, καὶ
 τὰ ἔγκυατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουκλῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ
 περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβεῖς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ
 ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορῇ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς
 P. 537. ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπρεπὴς
 χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡρέμα διασκίδνυται.ⁱ) ὁ
 μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος
 ταπεινὰς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους^k) τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι,

d) μυκώμενον] μυκώμενον 3011. de capris dici solitum, mi-
 nus h. l. convenit. e) ἡμίφωνον] suspectum Solano et
 Reitzio, qui conjicit εὐφωμον, ἡδύφωνον, vel ὁμόφωνον.
 Sed vid. Adnot. f) τῶν] olim omissum, Belino auctore et
 Schmiëdero ducere restituiimus e cod. 3011. g) ὁ δ'^g] ὁ δὲ 2954.
 h) ἡμαγμένος] Ita B. 1. in ceteris ἡμαγμ. sine jota sub η.
 i) ἡρέμα διασκίδνυται] Hoc meliori ordine verba, olim
 inversa, sese excipere jussi cum Schm. praeceuntibus codd.
 2954. 3011. Gorl., in quo postremo etiam proxime sequens
 καὶ deest. Omnino verba: καὶ πάσας — ταπεινὰς laborare
 videntur. k) αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους] Ita ex iisdem tribus

ante probarunt, si sit inte-
 grum, ne quod *impurum aut*
parum idoneum mactent,
 admovent altari, et in ocu-
 lis Dei mactant lugubre
 quiddam sonans, quae bo-
 na illius verba interpretari
 licet, et tibias dimidiato jam
 spiritu ad sacrificium infla-
 tas (*et tibiæ instar dimi-*
diata jam voce sacrificio ac-
cinens). Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident,
 Deos? Et edicti quidem ta-
 bula denuntiat, ne ingredi
 audeat intra vasa lustralia,

si quis manus puras non ha-
 beat. Ceterum sacerdos ip-
 se stat cruentatus, et, ut
 Cyclops ille, secans, et ex-
 ta eximens, et cor protra-
 hens, et sanguinem adfun-
 dens altari, et nihil non
 pium perficiens: denique
 vero igni accenso imponit
 ipsam cum pelle capram, et
 ovem cum sua sibi lana.
 Tum nidor ille sanctus adeo
 ac Deo dignus alta petit,
 et in ipsum coelum paulla-
 tim diffunditur. At Scythæ,
 relictis hostiis omnibus,

καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει τὴν θεόν ¹⁾). Ταῦτα μὲν ἴσως ^{m)} μὲ- 14
 τρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φουγῶν, καὶ P. 537.
 Αὐδῶν. ἣν δ' ἐς τὴν ⁿ⁾ Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὅψει
 πολλά τὰ σεμνὰ ^{o)}, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριο-
 πρὸςωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρὸςωπον δὲ τὸν βέλτιστον ^{p)}
 Ἐρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κρο-
 κόδειλον ἔτερον ^{q)}, καὶ πίθηκον.

Εἰ δ' ἐθέλοις ^{r)} καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Hom. II.
 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν VI, 150.
 ἐξυρμένων ^{s)}, διηγουμένων, (πρῶτερον δέ, φησιν ὁ λόγος,

codd. rescripsi cum Schm. Vulgo deest Articulus, 1) τὴν
 θεόν] Vulg. τῇ θεῷ. Accusativum restituimus, *Belino* mo-
 nente, e duobus Pariss. Vid. Adnot. ad Hermot. c. 21. m)
 Ταῦτα μὲν ἴσως] Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως 2954. 3011. Gorl.
Schmied. Mihi quidem δὴ ex sequentibus τότε δὴ τότε etc.,
 quae varie in iisdem libris leguntur, huc delatum, nec neces-
 sarium ad loci sensum explendum videbatur. Supra c. 6.
 καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα etc. n) ἐς
 τὴν] ἐς αὐτὴν τὴν Gorl. significanter: nos tamen recipere
 non sumus ausi. o) τότε δὴ τότε ὅψει πολλά τὰ σεμ-
 νὰ] ὅψει δὴ πολλά τε καὶ σεμνὰ 2954. 3011. male: *Belinus* ta-
 men hinc scribi vult: τότε δὴ τότε ὅψει πολλά τε καὶ σεμνὰ,
 quae et ipsa vulgatis posthabenda. p) βέλτιστον] abest a
 Gorl. q) ἔτερον] abest ab eodem. Utrumque aegre desi-
 deretur. r) ἐθέλοις] ἐθέλεις 2954. 3011., quod ut Home-
 ricum praetulit *Belinus*. At etiam alibi, ut in Charone, *Lu-
 cianus* ad consilium suum mutavit Homericam. Idem *Belinus*
 ob eandem causam maluit ὄφρα εὖ εἰδῇς. sed rectius *Wol-
 fus Homeri* verba constituit. s) ἐξυρμένων] „Ed. Fl.
 scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέ-
 ρων· δέ φησιν ὁ λόγος etc. ubi ut posteriora recte sunt in se-

quas humiles putat, ipsos
 homines ad aram Dianae si-
 atit, eoque facto Deae pla-
 cēt. At ista forte medio-
 ria non minus his, quae
 apud Assyrios fiunt, et
 Phrygas, Lydosque. In
 Aegyptum quidem si vene-
 ris, tum sane, tum videbis
 magnifica multa et vere dig-
 na coelo: arietina facie Jo-
 vem, canina praeclarum il-
 lum Mercurium, et Pana

caprum usque quaque: et
 aliquem eorum Ibin videbis,
 crocodilum alium, et si-
 miam.

*Haec si nosse velis, ut
 sint tibi cognita plane,
 audies sophistas multos, et
 scribas, et raso capite pro-
 phetas, qui tibi enarrent,
 edicto prius,*

Valvis arcete profanos!
 (*Aures cohibete, profani!*)
 qui tibi enarrent, inquam, ut

- p. 537. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι ^t),) ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων·
 p. 538. καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες ἤκου-
 ἔς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους·
 εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυν τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους·
 ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς
 τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπό-
 15 κείται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ
 παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κό-
 πτονται ^u) περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτου-
 p. 539. σι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αὐτοῖς ^x)
 θεὸς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κό-
 μην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν ^y) καὶ ψιλὸν ^z) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ ^a) πλόκαμον τὸν
 πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ ^b)

quentibus Edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant.“
^t) βέβηλοι] βεβήλοις Angl. Ita corrigi voluit *Belinus*, et
 correctum etiam inveni in Editionis B. 1. exemplari nico a
 vetere quadam manu. Sed vid. Adnot. ^u) κόπτονται] *Ge-
 snerus* videtur maluisse. ^x) αὐτοῖς] ante θεοῖς
 posui e codd. 2954. 3011. *Schm.*, quum vulgo postpositum
 sit. Deinde ἐάν praetulit *Schm.* repertum ita in iisdem. ^y)
 ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν] ὡς οὐκ ἔστιν ὅστις ἀπέξ. 2954-
 3011. quae *Belinus* nescio, qua de caussa, vulgatis multo
 praestare iudicat. Structuram eandem vide sub libelli ini-
 tium. ^z) ψιλὸν] ὑψηλὸν P. J. ὑψιλὸν marg. A. 1. W. Pro
 ψιλὸν ἐπὶ *Jacobs.* conjicit ψιλότῃ. Sed vid. Adnot. ^a)
 ἔχῃ] ἔχει *Schol. Voss.* ^b) ἐπὶ τῷ προτέρῳ] ἐπὶ τῶν προ-
 τέρων 2954. male.

ab hostibus et gigantibus
 seditionem metuentes Dii in
 Aegyptum venerint, ubi late-
 re se sperarent ab hostibus,
 deinde unus illorum caprum
 subierit, arietem prae metu
 alius, bestiam *quancunque*
 alius, aut avem; hancque
 ob causam illas formas ho-
 die quoque servari Diis.
 Haec nimirum in penetra-
 libus templorum reposita
 servantur, scripta ante de-
 cies mille amplius annos.

Ceterum sacrificia etiam a-
 pud illos eadem, nisi quod
 lugent hostiam, et plangunt
 circumstantes modo macta-
 tam, alii vero eam sepeli-
 unt, contenti jugulasse.
 Maximus quidem illorum
 Deus Apis si moriatur,
 quis tanti facit comam,
 quin tondeat, et nudum in
 capite luctum prae se ferat,
 si vel purpureum Nisi cir-
 cum habeat? Est vero Apis
 de grege Deus, priori illi

χειροτονοῦμενος, ὡς καὶ πολὺ καλλίων ^{e)}), καὶ σεμνότερος p. 539. τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασόμενου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ^{d)}), τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρομένου ^{e)}).

e) ὡς καὶ πολὺ καλλίων] Ita 2954. ὡς πολὺ καλλίων Gorl. Prius omittebantur ὡς et καί. d) αὐτῶν] ἀνθρώπων conj. Belin. explodenda: αὐτῶν respicit ad τῶν πολλῶν. Ceterum in Gorl. vice versa legitur: τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν ὀδ. discrimini inter has voces ἄγνοια et ἄνοια, de quo supra ad Charon. c. 15. egimus, minus convenienter. e) ὀδυρομένου] „Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσοντος et γελασόμενου.“ Reitz.

suffectus, (*quippe et*) honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus et augustior. Haec, quae ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non

videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

P. 54^a.B I Ω N Η Ρ Α Σ Ι Σ ^a).

Argum. Variis, quae *Luciani* aetate conditae exstabant, sectis philosophicis quid pretii tum vel statutum fuerit, vel quid ipse *Lucianus* statuendum judicaverit, ostendit is per hoc δραμάτιον, fingens auctionem a Jove constitui, cujus lege, praecone Mercurio, vendantur singularum illarum sapientiarum antistites, Pythagoras, Diogenes Cynicus, Aristippus, Democritus, Heraclitus, Socrates Platonius, Epicurus, Chrysippus, Aristoteles, denique Pyrrho. In quibus aestimandis et judicandis non aequissima quidem libra exspectabatur a Satyrico, cuilibet sectarum studio infensissimo adversario; et quod modum hic illic excederet, condonandum id erat hujus flagelli licentiae. Sed quod interdum sapientissimis et honestissimis viris ea attribuit, quae vel fabulae erant vulgi ore propagatae, vel calumniae ab adversariis adfectae, vel etiam manifesta mendacia, hinc vero non purissimus elucet veritatis ac justitiae amor; et ipse *Wielandius*, alias maximus ingenii *Luciani* cultor et laudator, non sine indignatione quadam censet per hunc libellum *Lucianum* insolentiae et petulantiae suae nimium profecto indulsisse.

- 1 ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε, καὶ

a) ΠΡΑΣΙΣ] πράσεις *Thom. Mag.* in Ἀποκρίντος, Διατίθεμαι etc. et cod. 3011.

V I T A R U M A U C T I O.

Jup. Tu scamna dispone, ante, ut formosae videantur, et locum para advenientibus: tu colloca adductas rimos adliciant. Tu vero, ordine vitas: sed exorna Mercuri, praeconium fac,

συγκάλει ^{b)} ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητάς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ p. 549. πωλητήριον. ἀποκηρύττομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἵδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει ^{c)} τοπαραν- p. 541. τίνα τὰ γύριον καταβαλέσθαι, εἰς ^{d)} νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν ^{e)}: ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον ^{f)} παραγάγωμεν;

ΖΕΤΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς ^{g)}, κατάβηθι, καὶ παρέχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖσθαι ^{h)} τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΤΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς

^{b)} συγκάλει] συγκάλει 3011. Schm. Deinde personas ita disponi vult Solanus, ut ab Ἀγαθῇ τύχῃ incipiat Mercurii praeconium, et legatur ἀποκηρύττομεν. verba autem πολλοὶ συνίασιν — πωλῶμεν οὖν tribuantur Jovi. Vid. Adnot. ^{c)} ἔχει] Ita Schm. e 3011. pro vulg. ἔχει. In 2954. legitur: εἰ δέ τις τοπαραντίνα μὴ ἔχει. ^{d)} εἰς] ἐς 3011. Schm. ^{e)} συνίασιν] ἐννίασιν 2954. Schmied. ^{f)} θέλεις πρῶτον] πρῶτον ἐθέλεις 2954. ^{g)} ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L. et sic scribi vult Belinus, et vere edidit Schmiederus. At vid. Adnot. ^{h)} ἀναθεωρεῖσθαι] Vulg. ἀναθεωρεῖν. Sed requirebatur Passivum, quod suppeditavit 2954. et probatum Belino recepit Schm. Cf. Pro Merc. Cond. c. 1. παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι. Diall. Deor. XVI, 1. παρέχοντες ἑαυτοὺς καταγοητεύεσθαι. Pro σαυτὸν idem 2954. habet

et jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem [forum]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, et sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Jup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Jup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Jup. Jam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis

¶ 542. ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ¹⁾ μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν^{k)}, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπός^{l)} εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ^{m)} ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πρῶταί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξωⁿ⁾ μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὴν^{*}) πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ὄντονα ἐκκλύσας.

σεαυτὸν, nisi *Belinus* erravit scribendo. i) τὴ δὲ] τί δαὶ 3011. *Schm.* Ita fere ille codex, et haec inde editio. Cf. *Diall. Deor.* II, 1. IV, 4. etc. Et infra sic aliquoties. k) γεωμετρίαν] Hanc vocem et mox γοητείαν praetermisit *Görl.* l) Ποδαπός] ποταπός 2954. et hic, et infra c. 7. quam formam Atticam vocat *Belinus*, quum tamen *Phrynichus* damnet, utcumque ibi legatur p. 56. ed. *Lobeck.* Vid. omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. c. m) Ποῦ δὲ] Ποῦ δαὶ 3011. *Schm.* Cf. supra not. i) n) διδάξω] διδάξομαι 3011. *) Καθαρὴν] *Vulg.* καθάραν. *Pythagorae* suam restitui

emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, et reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novi?

Merc. Arithmetica, Astronomia, Praestigias, Geometria, Musica, Impostura. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cujas es?

Pyth. Samius.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius a-

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος p. 542.
τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ ἁφρονίᾳ, καὶ
πέντε ὁλῶν ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. "Ωρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι- p. 543.
δεύειν· ἐγὼ γὰρ ἄλῳς, οἷ' ἀνδριᾶς εἶναι βούλομαι. τί δὲ ^{ο)}
μετὰ τὴν σιωπὴν ὁμῶς, καὶ τὴν πενταετίαν ^{ρ)};

ΠΤΘ. Μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ^{q)} ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον,
κᾶτα εἶναι σοφὸν χρή ^{τ)}).

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμεῖν. 4

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

dialectum. ο) τί δὲ] τί δαί 3011. Schmied. ρ) ὁμῶς καὶ
τὴν πενταετίαν] Haec pro glossa (glossemate) habet
Seyboldus. At unde tum, et quorsum, vox ὁμῶς; q) Μου-
σουργίην καὶ γεωμετρίην] „Ex Coll. G. haec enotavit

Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν] γρ. ^{αι} μουσουργίᾳ καὶ
γεωμετρίᾳ ἐνασκήσεται. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi
scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσεται.
Sed potius credo ordinem inversum, et verbis, quae nunc
habentur, adpositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γε-
μετρίαν ἀσκήσεται.“ Reitz. Notatur tamen similis lectio Codd.
3011. et Gorl. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασκήσεται. quae
quum manifesto laedat linguae leges, quoniam ut recte ἀσ-
κείσθαι τι, ita prave dicitur ἐνασκέσθαι τι (vid. Dorvill. ad
Charit. p. 597. Lips. ed.) melius Belinus eam improbasset, et
Schmiederus misisset. r) χρή] post κιθαρωδὸν inseruit Schm.
e cod. 2954. quia fastidiosiori Belino offensae fuerat monosyl-
laba vox in fine.

nimam, et sordes illius e-
luendo.

Emt. Pone nimirum, me
jam purgatum esse; quis
modus reponendi in memo-
riam?

Pyth. Primum quidem
longa quies, et silentium,
et quinque integris annis
nihil quicquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir,
Croesi filium instituis. Ego
quidem loquax esse volo,

non statua. Sed tamen,
quid post silentium, quid
post quinquennium fiet?

Pyth. In Musicis exerce-
bere et Geometricis.

Emt. Lepide narras, si
prius fieri citharoedum o-
portet, tum deinde sapien-
tem.

Pyth. Post haec deinde
numerare.

Emt. Novi jam nunc nu-
merare.

p. 543.

ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμέεις;**ΑΓΟ.** Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.**ΠΤΘ.** Ὁρᾶς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα ^{α)}, ταῦτα δέκα εἰσὶ ^{β)} καὶ τρίγωνον ἐντελές; καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;**ΑΓΟ.** Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον ^{γ)} τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειότερους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.**ΠΤΘ.** Μετὰ δέ, ὧ ξεῖνε, εἴσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἣτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ· καὶ ὁκοῖα ἔόντα μορφήν, καὶ ὅπως κινέονται.**ΑΓΟ.** Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;**ΠΤΘ.** Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοςύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δέ, γνῶσαι τὸν θεὸν
p. 544. ἀριθμὸν ἔόντα, καὶ ἀρμονίην ^{δ)}).**ΑΓΟ.** Θανμάσια λέγεις.5 **ΠΤΘ.** Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωϋ-
τὸν, ἓνα δοκέοντα, ἄλλον ὀρεόμενον ^{ε)} καὶ ἄλλον ἔόντα εἴσαι.s) τέτταρα] τέσσαρα maluit *Belin.* tanquam magis Ionienum.t) εἰσὶ] ἐστὶ 2954. y) ὄρκιον] ὄρκιον 3011. quod ob praecedens ὄρκιον praetulit *Belinus* sine idonea caussa. In *Gorl.* est ὄρκων. x) καὶ ἀρμονίην] καὶ νόον, καὶ ἀρμ. 2954. 3011. *Bel. Schmied.* Vid. Adnot. y) ὀρεόμενον] ὀρεόμενον 2954. Sequens καὶ abest a 3011. probante *Belino.* Imo quod praecesserat olim καὶ, post δοκέοντα quidem positum,**Pyth.** Quomodo igitur numeras?**Emt.** Unum, duo, tria, quatuor.**Pyth.** Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum jusjurandum.**Emt.** Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audiui.**Pyth.** Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit,

qua sint forma, et quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?**Pyth.** Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui possent habituque et forma cassa moveri?

Ad haec intelliges, Deum numerum esse et harmoniam.

Emt. Mira praedicas.**Pyth.** Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὅσπερ ²⁾ P. 544.
νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι;

ΠΤΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν
ἄλλῳ οὐνόματι ^{a)} ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὐτὶς ^{b)} ἐς ἄλλο με-
ταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον
ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαι- ^{P. 545.}
ταν, ὁποῖός τις εἶ; 6

ΠΤΘ. Ψυχῆτόν μὲν οὐδὲ ἐν τι ^{c)} σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλήν κυάμων.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα; ἦ ^{e)} μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΤΘ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεοί ^{f)} εἰσι, καὶ θωῦμαστί αὐτέων ἡ
φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης

ejiciendum esse recte vidit *Joh. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XVII. a. 1814. p. 160. Sic demum rotunda oratio, et sententia clara. 2) ὅσπερ] Restitui veterem hanc lectionem: quam Ed. Reitz. vulgavit secutaëque oscitantes adoptarunt, ὥσπερ, nihil, nisi mendum typographicum, esse videtur. Recte etiam *Courier.* ad *Asin.* p. 228. ὅσπερ legit. a) οὐ νόματι] Sic *Bel.* et *Schm.* e 2954. Vulg. ὀνόματι. b) αὐτὶς] Sic conj. *Solan.* pro vulg. αὐθὺς. sic scriptum etiam in 3011. et hinc in *Schm.* Pro ἐς ἄλλο idem codex habet ἐς ἄλλον. c) οὐδὲ ἐν τι] „Fl. οὐδὲ ἐν, omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. pleraque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι. quo errore correcto *Par.* οὐδὲ ἐν τι.“ *Reitz.* Ita etiam notatum in margine A. 2. *Schaefer.* d) Τίνος εἵνεκα; ἦ] Ita *Schmied.* e 2954. Prius legebatur: Τίνος εἵνεκα μυσάττη etc. quibus mutatis jam non necesse, ut *Pythagorae* verba ad *Jensii* conjecturam mutantur: Οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεοί εἰσι. f) ἀλλ' ἱεοί] Vulg. ἱεοί. Restitutus Ionismus, jubentibus *Solano* et *Bellino*, qui posterior V. D. etiam ἀλλὰ vult e 3011. Sequentes vo-

Emt. Quid ais? alium de his satis. Quod ad vi-
me esse, non illum ipsum, ctum qualis es?
qui nunc tecum loquor?

Pyth. Animalium edo ni-
hil: sed reliqua, exceptis
fabis.

Emt. Cur? an aversaris
fabas?

Pyth. Non aversor: sed
sacrae sunt, et mira earum

Emt. Hoc dicis, immor-
talem me futurum, mutan-
dum in formas plures? Sed
natura. Primum quantae
sunt, genitura sunt. Si cu-
te nudes fabam viridem,

- p. 545. κύαμον ἔτι χλωρόν ^g) ἔόντα, ὄψαι τοῖσιν ἀνδρητοῖσι ^h) μο-
 ρίοισιν ἐμφορέα τὴν φυήν. ἐψηθέντα δὲ, ἦν ἀφῆς ἐς τὴν σελή-
 ναίην ⁱ) νύξι μεμετρομένησιν, αἶμα ποιήσεις ^k). τὸ δὲ μεῖζον,
 p. 546. Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπό-
 δουδι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυ-
 σοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται
 ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττει;

ΕΡΜ. Δέκα μυνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράψε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

ces vulgo scriptae θανμαστῇ et αὐτῶν etiam a Schm. ad ioni-
 cam normam redactae duce cod. 3011. Omnino *Jacobsius*
 quoque ad *Achill. Tat.* p. 661. de restituenda dialecto ionica
 cum *Solano* facit. g) ἔτι χλωρόν] ἐπιχλωρόν 3011. fre-
 quens librariorum error, de quo supra ad *Diall. Deor.* XVIII,
 2. et ad *Diall. Marr.* X, 1. h) ἀνδρητοῖσι] ἀνδρείοις in
 prioribus omnibus. i) ἐψηθέντα δὲ; ἦν ἀφῆς ἐς τὴν
 σελήναίην] *Reitz.* ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σελήναίην.
 ad quae notavit haec: „Sola Fl. lectionem in egram servavit:
 in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἦν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ.
 Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari:
 hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.“ *Be-
 linus* refert lectionem e 2954. ἐψηθεῖσι (vel potius ἐψηθεῖσαν)
 et e 3011. ἐψηθέντα δὲ, ἦν ἀφῆς ἐς τὴν σελ. quam postero-
 rem cum *Schm.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 661. et nos ad-
 optavimus, idque tanto lubentius, quum accesserit Codicis
 Gorl. auctoritas. k) ποιήσεις] ποιείεις 3011. Gorl. quod
 quum *Belinus* (mire scilicet!) pro Futuro ionico vendiderit,
 facilius justo edidit *Schmiederus*.

videbis eam virilibus mem-
 bris figura similem; coc-
 tam vero si destituas, in
 aura (si lunae exponas collu-
 strandam) certo numero no-
 ctium, sanguinem efficies.
 Quod vero majus, lex est
 Atheniensibus, fabarum suf-
 fragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia di-
 xisti, et ut sacris dignum
 est. Sed exue te: nam et
 nudum te videre volo. Her-

cules, aureum illi femur
 est! Deus, non mortalis a-
 liquis esse videtur. Itaque
 omnino emendus est. Quan-
 ti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tan-
 ti enim emo.

Jup. Scribe nomen emto-
 ris et patriam.

Merc. Videtur, Jupiter,
 Italicus esse de his, qui cir-

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτη Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ P. 546.
εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν¹).

ΖΕΤΣ. Ἀπαγέτωσαν^m). ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; P. 547.7

ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρητημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθὲ, καὶ περὶθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πω-
λῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὀνή-
σεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξⁿ) πῶς ἔφης; πωλεῖς^o) τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΑΓΟ. Εἰτα^p) οὐ δέδιας μή σοι δικάσεται ἀνδραποδι-
μοῦ, ἣ καὶ προκαλέσεται σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι
παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ρυπῶντι, καὶ οὔτω
κακοδαίμονως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ^q) ὅ- P. 548.
δροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

1) αὐτόν] αὐτῶν L. κατὰ κοινὸν absunt a Gorl. m) Ἀπα-
γέτωσαν] „Ita recte scribitur in L. F. B. 2. Par. In ceteris
ferè ἐπαγέτωσαν.“ n) Ὁ κῆρυξ] ὁ κῆρυξ conj. Schm. prorsus
repudianda. o) πωλεῖς] σὺ πωλεῖς 2954. non male. p)
Εἰτα] εἰτ' 2954. q) γε καὶ] ἣ Thom. Mag. in χωρίς, quod

ca Crotonem et Tarentum
et illam Graeciam habitant.
Quamquam non unus, sed
trecenti circiter emerunt
commuiter possidendum.

Jup. Ducant. Nos pro-
ducamus alium.

Merc. Visne squalidum
illum Ponticum?

Jup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram sus-
pense, exserte humerum,
veni, circumi hunc conses-
sum. Virilem vitam vendo,
vitam praeclaram et gene-
rosam, vitam liberalem: ec-
quis emet?

Lucian. Vol. III.

Emt. Quid ais, praeco?
liberum tu hominem ven-
dis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne
dicam tibi impingat plagii,
aut in Areopagum te in jus
vocet?

Merc. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat
enim ubivis (penitus) se es-
se liberum.

Emt. Quis vero usus esse
possit hominis squalidi, et
male adeo a fortuna habiti,
nisi forte fossorem aut aqua-
rium facere velimus.

p. 548. *ΕΡΜ.* Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν ¹⁾ αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κύνων. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς ²⁾ δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μή με ἐλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὁρῶς ὥς διῆρται ³⁾ τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθ'· τιθασσοὺς γάρ ἐστι.

8 *ΑΓΟ.* Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

praetulit Solanus, Seyboldus recte rejecit. 1) *θυρωρεῖν*] „θυρωρὸν P. L. marg. A. 1. W. quod paene vulgato praeferam.“ Reitz. Et Seyboldus praefendum censuit. At *θυρωρὸν* manifestum est interpretamentum verae lectionis *θυρωρεῖν*. Nam *ἐπιστῆσαι* h. l. non est illud, quod cum Accusativo Praedicati junctum significat *praeferre*, sed est *adsignare alicui locum, sistere alicubi*, hinstellen: tum Infinitivus junctus finem hujus rei indicat, intellecto, si vis, ὥστε, ut *ibi aliquid faciat alter*. 2) *Ποδαπὸς*] ποταπὸς 2954. ut c. 3. ubivid. not. in Varr. Lectt. 3) *διῆρται*] Vulg. *διῆρκε*, ubi haec Reitzius: „Ad oram A. 1. W. notatur *διῆρκε* quod scriptum fuerit pro *διῆρται* nam *διαίρειν* et *διαίρεσθαι* ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum.“ Belinus tradit in cod. 3011. legi *διῆρτεται*, et addit ita se legi velle. Quod quum nihil sit, Belinum credo, ut saepe, scribendo lapsum pro *διῆρται*, quod viderat et voluerat, exhibuisse *διῆρτεται*. Illud et ego, ut Lucianum, praefendum duxi. Cf. *διηρημένος τὴν κοπίδα* Toxar. c. 55.

Merc. Non hoc solum, sed si januae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliore illo uteris: et sane cani ei nomen est.

Emt. Cujas est, aut cuius rei usum et exercitacionem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum

hominis vultum atque tristem, ne adlatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, et supercilia contraxit, et minax quidam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Διογ. Omnigena.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

P. 548.

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀρᾷς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν ^{u)} οὐχὶ καὶ λεοντῆν ^{x)} ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὐγε τῆς προαιρέσεως! ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς πᾶτων παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παύξεως προφήτης ^{P. 549.} εἶναι βούλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με ⁹ τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ ^{y)}, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύ-

^{u)} οὖν] εἶναι B. 1. ^{x)} λεοντῆν] „λεοντῆν B. 1. (an B. 2.? in B. 1. enim scriptum λεοντῆν et postea λεοντῇ. *Lehm.*) quo accentu hoc nomen genus in vetustis libris et Edd. saepe insignitur.“ *Reitz.* ^{y)} μετὰ δὲ] τοῦτο addi vult *Belinus* e

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur et leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alieno] jussu, sed mea sponse, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te

dicamus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, et medicus affectionum: in universum autem veritatis, et libertatis in loquendo praeco (*propheta*) esse volo.

Emt. Age, Praeco, (*Propheta*) si te emero, quam me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, et deliciis exutum cum inopia conclusero, palliolo te amiciam: deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem

p. 549. δοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον ^z). τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχης, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι ^a) λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῶαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἥ τάφον οἰκήσεις, ἥ πυργίον ἔρημον, ἥ καὶ πύθον. ἥ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται ^b) μεστή, καὶ ὀπισθογραφῶν βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν ^c) μαστιγοῖ δέ τις, ἥ στρεβλοῖ, τούτων οὐδέν ^d) ἀνιαρὸν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης, ἥ καράβου τὸ δέσμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

2954. et addidit *Schm.* frustra. Vid. supra c. 4. Diall. Mortf. IX, 2. De Sacriff. c. 8. Anachars. c. 1. z) *πιμπλάμενον*] *ἐπιπλάμενον* 2954. quod placuit *Belino* ut magis *Lucianum*. At simplici idem utitur *Noster Nigr.* c. 16. *Schmiederus* scripsit *ἐπιμπλ.* non hoc ad fidem Codicis, neque ad nostri scriptoris exemplum. Vid. infra c. 23. e. a. a) *καὶ πάντα σοι*] *καὶ ταῦτά σοι πάντα* 2954. *Belin.* *Schm.* sine idonea caussa. Non ea solum, quae modo recensuerat, bona intelligit *Dio- genes*, sed alia quoque omnia, quaecunque hominibus humanis cara esse solent. Haec autem complectitur vox *πάντα*. b) *ἔσται*] *ἔστω* 2954. c) *ἣν*] *εἰ* conj. *Belin.* ignorans forte *μαστιγοῖ* et *στρεβλοῖ* *Conjunctivos* esse, quod eum vel *Scholasticus* docere poterat. d) *τούτων οὐδέν*] *οὐδὲ τοῦτ'* 2954. probante *Belino*, non temere.

inter haec, aquam bibentem, et obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, et librorum in tergo etiam scri-

ptorum. Ita constitutus beatior te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρήν σοι ἀλήσει, ἥ δὲ γλώσσα^{e)} ἔσται
ἀνάληγτος.

p. 549.
Parod.
Eurip.
Hippol.
v. 612.

Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἱταμόν χρη εἶ- 10
ναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξίσης^{f)}, καὶ P. 550.
βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέπονται σε, καὶ
ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται^{g)}, καὶ
ἀπηχὲς^{h)} τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσ-
ωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέ-
πονⁱ⁾. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ,
καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυ-
σον^{k)} τοῦ προσώπου παντελῶς. δίδωκε δὲ τὰ πολυανθρωπό-
τατα^{l)} τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοι-
νώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατά-

e) γλῶσσα] γλῶττα 2954. *Belin. Schm.* f) ἐξίσης] *Vulg.*
ἐξῆς. *Genuinam acceptam referimus Codici 2954. Belino*
quoque illam probatam et a Schm. editam. g) ἔσται] ἔστω
3011. *Bel. Schm.* *Gorl.* neque hic, neque supra (not. b)) re-
cedere opuserata *vulg.* h) ἀπηχὲς] ἀπηνὲς *conj. Bel. Vid.*
Adnot. i) τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον] πρέπον τοιούτῳ
προσώπῳ 2954. *Schm.* k) ἀπόξυσον] ἀπόξεσον *Coll. G.*
ἀπόξεσον 3011. *tradente Belino*, qui tamen ἀπόξεσον scribere
voluisse videtur, quum etiam ἀπόξυσον scripserit, quasi in
textu sic legeretur. l) πολυανθρωπότατα] *Correx*i vi-
tium vulgatum πολυανθρωπώτατα. recte scriptum in omnibus
libris *De Mort. Peregr. c. 1. τὴν πολυανθρωποτάτην.* Fre-
quens omnino hoc vitiorum genus in *Luciani* librariis et edi-
toribus. *Mox γελοιώτατα. Diall. Marr. I, 1. fuerat ἀμορφώ-*

Emit. Quodnam?

Diog. Animus dolet, do-
lore lingua sed vacat. Por-
ro quae maxime adesse tibi
debent, haec sunt. Impro-
bum oportet esse, et auda-
cem, et conviciari (ordine)
omnibus regibus pariter et
privatis: ita enim oculos in
te conjicient, fortemque te
virum putabunt. Porro bar-
bara vox erit, et absona lo-

quela, et plane cani simi-
lis: vultus contentus ac ri-
gidus, incessus, qui vultum
talem deceat: verbo, fera
omnia et agrestia. Pudor
vero et aequitas et medio-
critas abesto: frontem per-
fricare ne satis habe, sed
abrade penitus. Loca se-
quere celeberrima, et in
his ipsis solus et insociabi-
lis esse postula, neque ami-

P. 550. λυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς σῆς ἀρχῆς ^m). ἐν ᾧψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρόων ⁿ) ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιότατα ^o). καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολυπόδα ὤμῶν, ἣ σηπῖαν φραγῶν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

11

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

P. 551.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾷστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετέλθειν ^p). οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἄν τις ^q), ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμασίον ^r) εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐδέομαι σου. ναύτης δ' ἂν ἴσως

τατον, in Timon. c. 46. εὐμορφώτατε ante Jensiūm. m) τῆς σῆς ἀρχῆς] Vulg. τῆς ἀρχῆς, pro quibus coniecit Bel. τῆς ἀρετῆς. Nos cur inseruerimus σῆς, v. in Adn. n) θαρρόων] In plerisque vett. post θαρρόων comma positum, recte in B. 1. ante. o) γελοιότατα] Vulg. γελοιώτατα vitiose, ut supra πολυανθρωπώτατα. Legitimam formam restituimus ex A. 1. et 2. In codd. 2954 et 3011. est γελοιώτερα. Jacobs. in Bibl. d. alt. Lit. u. Kunst Sect. I. p. 53. coniecit ἀγελαιότατα cum ingeniosa audacia. p) μετέλθειν] διελθεῖν Gorl. inepte. q) καὶ ἰδιώτης γὰρ ἄν τις] καὶ ἰδιώτης ἂν τις 3011. καὶ ἰδιώτης τις 2954. Schm. Mutatione opus esse non videbatur. r) θαυμασίον] θαυμαστόν P. J. V. 2. θαύμαστον marg. A. 1. W. Sic et 2954.

co admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem, si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura naras, et ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, fa-

cillima, et quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, et literis et nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, et conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum

ἡ κηπωρὸς ^{s)}) ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀπο- p. 551.
δόσθαι οὐτοσί τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχέ^αβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνο-
χλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρί-
ζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς ^{t)}). πολυτελὲς τὸ χρῆμα ^{u)}),
καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς ^{y)}), βίος τρισμακά-
ριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσο- p. 552.
μαι γάρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτόν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνέκρινε·
μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὥς
δρῆς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον
οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει ^{y)}) μύ-

s) κηπωρὸς] κηπουρὸς 3011. probante Belino. t) πρόσεχε
πᾶς] πᾶς πρόσεχε 2954. u) χρῆμα] σῆμα id. x) ἡδύς]
ἡδιστος 2954. Bel. Schm. Verum alienae manus vestigium in
hoc Superlativo agnosco. y) ἀπόζει] ἀναπνεῖ 2954. ἀποπνεῖ
3011. et Gorl. quod Bel. et Schm. praetulerunt, quum illud ἀπό-
ζει glossema haberent genuinae lectionis. Imo contrariam

nauta forte, aut olitor, op-
portune (*utilis*) fias, idque,
hic si duobus summum obo-
lis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi homi-
nem. Gaudemus enim illo
liberari, qui molestiam no-
bis facessat, et clamet, et
in universum omnibus in-
sultet atque maledicat.

Jup. Alium voca, Cyre-
naeum illum, purpura illum
indύum, coronatum.

Merc. Age ergo, adtende
quisquis es: res pretiosa et
locupletem emtorem deside-
rans. Haec vita suavis,

vita ter beata. Ecquis vo-
luptatis cupidus est? quis
emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, et dic,
quae nosti: emam enim te,
si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei
facessere, o bone, nec in-
terroga: ebrius enim est,
ita ut ne respondere quidem
possit, labante, ut vides,
lingua.

Emt. Et quis bene sanus
emet corruptum adeo et ne-
quam mancipium? quot ve-
ro olet unguenta! ut incer-
to labantique pede incedit,

P. 552. ρων! ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παρὰ φθορον! ἀλλὰ κἄν σύ γε^{z)}, ὦ Ἐρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ERM. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι^{a)} δεξιὸς, καὶ συμπιῶν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ ἀνλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως^{b)}, σοφιστῆς ἡδοναπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασιν χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐραυίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

AGO. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ^{c)} οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

sententiam probat Suidas: Ἀπόζων· ἀποπνέων. et ἀποπνεῖ probabile est ab eo esse profectum, qui meminisset similis dicti de eodem Aristippo Diall. Mortt. XX, 5. z) κἄν σύ γε] Vulgo omissum γε restitui cum Schm. e codd. 2954. et 3011. a) συμβιῶναι] ἐνυβιῶναι et mox ἐνυμπιῶν 2954. Schm. b) καὶ ὅλως] καὶ ὅλος conj. C. G. Jacob in Bibl. Crit. Hildes. P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. c) ἐγὼ μὲν γὰρ] Ita 2954. Schm. Vulg. ἐγὼ δὲ, minus eleganter, et ad Luciani consuetudinem. Diall. Deor. I, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας — τί χρὴ λέγειν; Ibid. XII, 1. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. et §. 2. αὐτῇ μὲν γὰρ ἡ Πέα, ποτε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ; Diall. Marr. I, 4. Ἡ μὲν γὰρ Ἥχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν· ἀλλ' ἡσχύνετο etc. Pluribus non videtur opus esse. Etiam Pisc. 27. eadem particulae conjunctae offensioni fuerant imperitiæ librariorum. Vid. ibi Varr. Lectt.

et extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, et quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, et computationi aptus, et qui comissetur cum tibicina apud amatorem herum et luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum sciens, et obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis magister.

Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus; undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis et pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non possum.

ERM. Ἄφρατος^{d)} ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. p. 552.

ZETΣ. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε^{e)}· μᾶλλον δὲ τῷ^{P. 555.}
 δύο τούτῳ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα^{f)}
 τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βούλομαι^{g)}. 13

ERM. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστω βίω πωλῶ·
 τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομεν^{h)}).

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος! ὁ μὲν οὐ διαλείπει
 γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθῶνⁱ⁾· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
 τί ταῦτ', ὦ^{k)} οὗτος; τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρῆγ-
 ματα^{l)} ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ'
 οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

d) Ἄφρατος] „Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. et V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἄφρατος· accedit ora A. 1. W. In ceteris Edd. ἔφρατος.“ Ἄφρατος in recentt., ut par erat. e) παράγαγε] παράγε 2954. ut Belinus tradit. f) κλάοντα] Vulg. κλαίοντα. κλάοντα 2954. 3011. Bel. Schm. Nos eandem et hic legem secuti sumus, quam Diall. Mortt. XVII, in. et Diall. Marr. IV, 2. ubi vid. Varr. Lectt. g) βούλομαι] „Edd. βούλεσθον, excepta J. pro qua stant G. P. et marg. A. 1. W.“ Etiam A. 2. habet βούλομαι, sed 2954. βούλεται. h) ἀποκηρύττομεν] Olim ἀποκηρύξομαι. Veram lectionem restitui e 2954. quin et Activa forma opus esset (cf. c. 1. et infra c. 14. extr.) nec Pluralis numerus alienus a Mercurii persona. Cf. init. c. 15. i) πενθῶν] „Sola J. πενθῶν, quam tamen, etsi suffragentur G. P. et marg. A. 1. W. secutus non sum.“ Confirmat optimam lectionem cod. 3011. et probat Schaefer. ad Long. p. 367. Prius legebatur πενθεῖν. k) ὦ] deest in 2954. l) πρῆγματα] Ita jam in

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, et apud nos mansurus, Jupiter.

Jup. Transire illum in alteram partem jube. Producat alium: quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium

praedico venales.

Emt. Quantum, Jupiter, inter se distant! alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes, et vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?

P. 553. ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενεὰ ^{m)} δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴν, καὶ ἀπειρίην.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὥς ἀληθῶς, καὶ ἄπει-
14 ρος. ὦ τῆς ὕβρεως! οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις ⁿ⁾, ὦ
βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. ^{o)} Ἠγέομαι γὰρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρωπῆϊα ^{p)}
πρήγματα ^{q)} οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
μὴ ἐπικήριον· τῷ δὲ ^{r)} οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ

P. 554. τὰ μὲν παρρόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω ^{s)} χρόνω
ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν τοῦ
ὄλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ
κως εἰς ^{t)} κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἐστὶ τῷτο ^{u)} τέρ-

vett. Edd. B. 1. A. 1. 2. nec non in 2954. 3011. Schm. In ce-
teris recentt. πρήγματα. m) κενεὰ] Ionismum vulgati κε-
νὰ loco restitui, praecedentibus 3011. et Schm. n) κλάεις] „κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur i
subscriptum saepe solet ad latus poni.“ Edidit Reitz. κλάεις,
ut ceteri Editores: mihi vox conformanda videbatur ad eam,
quae alibi placuit, formam, ut supra c. 13. o) ΗΡΑΚ.] „Ηράκλεις F. A. 1. (etiam A. 2. Lehm.) quod vitium in se-
quentibus Edd. facile sublatum.“ p) ἀνθρωπῆϊα] recep-
tum e 2954. et Ed. Schm. pro vulg. ἀνθρώπινα. Eundem in
modum quod praecesserat ξεῖνε, ut vulgo scriptum exstabat,
correxī. cf. c. 4. q) πρήγματα] „πρήγματα F. J. V. 2.
Par. Formam Ionicam A. 1. jam admisit, et in plures Edd.
propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessel. e regio-
ne huius versus, credo pro vulgari μῆ.“ r) τῷ δὲ] „τὸ,
δὲ οἶκτ. etc. F. quod editae lectioni par est.“ s) τῷ, δὲ A. 1. 2.
s) τὰ δ' ὑστέρω] τὰ δὲ ἐν ὑστέρω 2954. Bel. Schm. Ad vid.
ad Anachars. c. 26. χρόνω omissum in B. 1. t) ἀλλὰ κως
εἰς] Vulg. junctim ἀλλὰ κως εἰς etc. perperam in 2954. et hinc
in Schmied. ἀλλ' ὅκως, sequente ἐς. u) τῷτο] τῷτὸν

Dcm. Sic est. Serium e-
nim in iis nihil quicquam:
vana omnia, atomorum im-
petus, imperitia (*infinitas*).

Emt. Enimvero tu vanus
es re vera et imperitus. O
insolentiam! ridere non de-
sines? Tu vero, vir bone,
quid ploras? multo enim
melius credo, te adloqui.

Hcr. Puto enim, Hospes,
res hominum questu et lacri-

mis dignas, neque quicquam
earum non fato obnoxium:
hoc sane nomine miseror il-
las (*illos*) et desleo, et prae-
sentia quidem magna non
arbitror; sed quae in po-
sterum futura sunt, ea de-
mum tristitia, exustiones lo-
quor, et universi calamita-
tem: haec deploro, et quod
stabile nihil est ac firmum,
sed cinno quasi quodam

ψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω p. 554. περιχορεύοντα^x), καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ^y) οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὃ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς^z)· ἀτεχνῶς γὰρ, ὥςπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σέ τις^a) εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελέομαι^b) πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι^c), καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

2954. τῷτὸ *Belin. Schm. Vulg.* τῷτό. Deinceps τέρψεις B. 1. x) περιχορεύοντα] περιχωρεύοντα 3011. quod *Belinus* malit, nisi in illo insit lusus verborum. At unice convenit h. l. proprium de ludicra, quam ipse hic proponit Heraclitus, philosophia sua vocabulum. Mundus ipsi est lusus, ubi omnia promiscue et temere sursum deorsum saltantium instar moveantur. O tristissimum ac vere lacrymabile spectaculum! y) Τί δαί] Τί δὲ 2954. et mox iterum. z) συντιθεῖς] „συντίθης J. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. et A. 1. hoc potius habui.“ In B. 1. inveni συντιθεῖς, nec non in A. 2. vitiose illud scriptum pro συντίθης. a) τις] praetermissum nescio quo casu in *Reitz.* et hinc in *Bip.* et *Seyb.* restituit *Schm.* e 2954. et 3011. habuerant jam veteres Edd. A. 1. 2. B. 1. b) κελέομαι] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. κέλοματ. c) ὠνεομένοισι] ὠνουμένοισι 2954.

permixta et confusa feruntur, idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia (circumsaltantia), et vices in illo seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

Her. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nec tis. Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare

P. 555. ΑΓΟ. Τοντὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι ^d).

ΕΡΜ. Ἄπρατοι ^e) καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκέρυττε.

15

ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθ' σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀποκέρυττομεν ^f). τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. ^g) Παιδευαστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἔρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδί, καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἑραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ

d) οὐδ' ἕτερον, ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι] οὐδ' ἕτερον γε ὅμως ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι 2954. pessime. e) ἄπρατοι] „Quae nos ratio paullo ante movit, ut hanc vocem repone-remus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρατοι. Et sic Guyetus etiam hic et supra emendaverat.“ f) ἀποκέρυττομεν] ἀποκέρυττω 2954. g) ΣΩΚ.] Platonis nomen per totum locum praefigit 2954. inepte; quamquam Platonicus est Socrates ille, quem flagellatum it nostri scriptoris licentia. In Platonem certe ea, quae statim ab initio de puerorum amore dicuntur, minime cadant. Cff. ea, quae infra in Adnott. Bourdelotius et Solanus indicarunt, loca.

jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Jup. Praedica alium.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Jup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem

praedicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Equis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego: animam pul-

ἡγαῦμαι καλήν. ἃ ἔλει, καὶ ὑπὸ ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέ- P. 555.
ωνται^h), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν P. 556.
παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ¹) παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ἐπ'^k) ἐξουσίας,
ὑπὸ¹) τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω^m) γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλειςⁿ) τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν!

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ
ὄρας τὸν Ἄνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος^o)· καὶ τὸν ἐν οὐρα-
νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

^h) κατακέωνται] κατακείμενται 2954. Deinceps in eodem
ἀκούσει, quod *Belinus* ut Atticum praeferendum censuit et
Schmiederus praetulit. Sed vid. c. 22. et *Diall. Mortt. X*, 13.
ⁱ) τὸ] τὸν *Gorl.* mendose. ^k) ἐπ'] *Vulg.* ὑπ'. Elegantio-
rem lectionem acceptam referimus codici 2954. quem etiam
Schmiederus, monente *Belino*, secutus est. Cf. *Alexandr. c.*
44. ἐπὶ πολλῶν παρόντων, multis praesentibus. *Diall. Marr.*
IV, 2. ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν, quum res tam evidentes sint.
Ergo ἐπ' ἐξουσίας h. l. idem est, quod alibi ἐξόν, quum lice-
ret. ¹) ὑπὸ] Sic *Schm.* e 2954. pro *vulg.* ἐν. Confusae h. l.
Praepositiones a librariis vel festinantibus, vel ignorantibus.
Leviter tango, ἱμάτιον et hic, et supra, de lectorum stragulis
capiendum esse, quae et ipsae vocabulo *vestimenta* significan-
tur *Terent. Heaut. V*, 1, 30. et alibi passim. ^m) ὀμνύω]
ὀμνυμι 2954. quam magis Atticam formam iudicat *Belinus*.
Sed Participium ὀμνύων vid. *Timon. c.* 23. ⁿ) Ἡράκλεις]
Ἡράκλῆς J. ^o) τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος] Articulum vulgo
praetermissum recepi cum *Schm.* e 2954. qui et θεός habet pro
ὄσος, temere.

ohram iudico. Noli labo-
rare, si vel sub eadem veste
(stragula) mecum pernocta-
rint, audias dicentes, nul-
la se injuria a me adfectos.

Emt. Supra fidem sunt,
quae dicis, amatorem ul-
tra animum nihil nugarum
tentare, idque ubi plena e-
jus rei sit facultas sub ea-
dem veste (stragula) jacenti.

Socr. At ego canem tibi
juro et platanum, haec ita
se habere.

Emt. Hercules! quam ab-
surdi sunt isti Dii!

Socr. Quid ais? Nonne
canis Deus tibi videtur?
Anubin non vides quantus
ille sit in Aegypto? et il-
lum in coelo Sirium? et
Cerberum illum apud Infe-
ros?

P. 556.
17

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἑμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτεία ξενῇ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἑμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δι' τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· μηδεμίαν ^{p)} αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας ^{q)} νόμους;

P. 557.

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ^{r)} μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ ^{s)} περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔδονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

p) *μηδεμίαν*] Ante hanc vocem vulgo repetebatur *δοκεῖ*. nos cum *Belino* et *Schmiedero* ut importunum ejecimus, prae-euntibus Codd. 2954. et 3011. q) *μοιχείας*] *μοιχείαν* 3011. non adeo prave, ut *Belino* visum: οἱ περὶ *μοιχείαν* νόμοι secundum eandem syntaxin dictum foret, quae in proximo Socratis responso inest. Quin parum abest, ut et *μοιχείας* pro Accensativo habeam: unus dehortatur numerus Pluralis, hic minus, opinor, aptus, quam in Necyom. c. 3. r) *τὰ τοιαῦτα*] *ταῦτα* 2954. s) *Τί δὲ*] *Τί δαί* 3011. *Bel. Schm.*

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republica utor nova, et meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. (Placet,) nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas

abrogatasque de adulterio leges?

Socr. Ita per Jovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, (*illos osculantur*) quoties splendidum et audax facinus ediderint.

ΑΓΟ. Βαβαί τῆς φιλοδοξίας! τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ ^{p. 557-} κεφάλαιον; 18

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων ^{t)} παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρες, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ ^{u)}). εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὁφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας ^{x)}), καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἄλλον ^{y)}). καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής τις ὢν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ;

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσου φῆς ^{z)}). τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐθις καταβαλῶ.

t) τῶν ὄντων] τούτων F. τὸν ὄντων B. 1. u) Οὐδαμοῦ] „Consentiunt omnes Edd. praeter Par. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro.“ x) πάντων ὁρῶ εἰκόνας] πᾶσαν ὁρῶ εἰκόνα 2954. y) ἄλλον] „Ita legitur in G. P. L. V. 2. Par. Edd. reliquae perperam habent ἄλλον.“ z) ὅσου φῆς;] interrogationis nota haec distincta suat in B. 1. pessime.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae et exemplarum. Quicquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, et te quendam alium corporis oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens et visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

P. 558.
19EPM. Τί οὖν σοι τοῦνομα ^{a)};ΑΓΟ. Δίων ὁ Συρακούσιος ^{b)}.

EPM. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον δὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται ^{c)} τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος ^{d)} τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

EPM. Δύο μναῖ.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δέ ^{e)}! ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

EPM. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη ^{f)}, καὶ μάλιστα ^{g)} τὰς ἰσχάδας.

P. 559. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι ^{h)} γὰρ αὐτῷ παλάδας τῶν καρικῶν.

- a) Τί οὖν σοι τοῦνομα;] Τί σοῦ τοῦνομα; 2954. b) ὁ Συρακούσιος] Articulum olim omissum restituit Schm. e 2954. vitium vetustarum Edd. Συρρακούσιος Solanus correxit. c) ὠνεῖται] ὠνήσεται 2954. minus eleganter. Cf. §. 15. in. d) ἀσεβέστερος] δυσσεβέστερος 2954. εὐσεβέστερος 3011. hoc quidem vitiose. e) τὸ δεῖνα δέ!] Ita interpunxi verba, monente Jo. Scagero in Classic. Journ. No. XVII. a. 1814. p. 160. et N. XXXVI. a. 1813. p. 313. Olim continua serie legebantur, tentata tamen a Gesnero et Seyboldo, quorum ille voluit: τὸ δ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, etc. hic: τὸν δεῖνα δέ ὅπως ἴδω (εἰπέ μοι) τίσι etc. et sic vere scriptum in B. 1. sed male. Vid. Adnott. f) τὰ μελιτώδη] Ita 3011. Gorr. Schm. Vulgo aberat Articulus. g) μάλιστα] Addiderunt iidem libri Particulam γε, in prioribus Edd. omissam. h) ὠνήσομαι]

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi et duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius discipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis est impius. Ceterum suavis est, et gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur et mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

ΖΕΤΣ. "Άλλον κάλει ¹⁾, τὸν ἐν χρῶ κυρίαν ^{k)} ἐκείνον, ^{p. 559.}
τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ²⁰

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν ¹⁾ πολὺ τι πλῆθος αὐ-
τὸν περιμένειν τῶν περὶ ^{m)} τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν
τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον ⁿ⁾ τὸν τελειότατον. τίς ἅπαντα ^{o)}
μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΕΡΜ. "Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δι-
καιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ζήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, ^{p. 560.}
καὶ τᾶλλα ^{p)}, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. ⁴⁾ Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ
Δία γε σκυτοδέψης ^{r)}; καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΕΡΜ. "Εοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ, **21**

ὠνησόμεθα 3011. Gorl. i) κάλει] κάλλει A. 1. 2. k) κυ-
ρίαν] „Sic A. P. L. et ex Edd. V. 2. S. Quod in ceteris exstat
κυρίας legitimae structurae adversatur: error emendatus in A.
1. W.“ Praeterea distinctionem verborum e C. 2954. Bel. ita mu-
tari vult: τὸν ἐν χρῶ κυρίαν, ἐκείνον τὸν σκυθρωπὸν etc. sine
idonea causa. l) δ' οὖν, γοῦν 2954. m) περὶ] ἐπὶ id. n) τὸν
βίον] τῶν βίων 3011. non absurde. o) ἅπαντα] Ita Bel.
et Schm. e 3011. pro vulg. πάντα. p) τᾶλλα] „Ita Par. τ' ἄλ-
λα F. pleraeque τᾶλλα.“ Scriptura haec in Edd. vet. frequens.
q) ΑΓΟ] „Quum F. A. 1. et S. ingereret: Ἐμῆς, Ἀγο-
ραστοῦ persona reposita fuit in J. V. 2. Par. quibuscum facit
L. et marg. A. 1. W. Plura variat B. 2. hic quidem itidem
Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ καὶ νῆ Δία γε σκ. tum Ἀγο. εἰ-
κεν. ἐλθὲ ὦ γὰρ etc.“ In A. 2. textu Ἐρ. sed in marg.
Schaeff. correctum ab antiqua manu Ἀγο. r) σκυτοδέψης]
σκυτοδέψος 3011. σκυτόδεψος, ἢ τέκτων Gorl.

Jup. Alium voca; illum
ad cutem rasum, tristem il-
lum de porticu.

Merc. Bene mones: vi-
detur sane multi eum ex-
spectare eorum, qui ad for-
num venerunt. Ipsam vir-
tutem vendo, vitam perfec-
tissimam: quis omnia so-
lus scire cupit?

Emt. Quorsum illud di-
cis?

Lucian. Vol. III.

Merc. Nempe solus hic
sapiens, solus pulcher, so-
lus justus, fortis, rex, rhe-
tor, dives, legislator, et
quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir,
coquus etiam bonus, et me-
dius fidius cerdo, et faber,
et id genus?

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone
vir et dic mihi te emturo,

H

p. 560. ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΤΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ ^{s)} οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ ^{t)} λέγεις.

ΧΡΤΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προσηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ^{u)} ἀποπροσηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

p. 561. ΧΡΤΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ τὴν ^{x)} καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ^{y)} ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Σοφίας ^{z)}, μὴ φθονήσης καὶ τοῦτο εἰ-

s) ὅσα δὲ] ἃ δὲ 2954. t) ἢ] „ὅ, τι καὶ A. P. L. marg. A. 1. W. nihil mutandum: illud ἢ Platoni non infrequens.“ ὅ, τι 2954. u) ἔμπαλιν] ἀνάπαλιν 2954. modo τὰ δ' rescripsi pro τὰ δ', quod priores habent, vitium innumeris paene locis commune. x) τὴν] e Gorr. restitui. Priores Edd. Articulo carebant, quo opus erat ad discrimen illud, quod Stoici statuerunt, inter φαντασίαν καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον significandum, de quo in Adnott. Sed dicere Chrysippus etiam poterat: οὐδὲ καταληπτικὴν τὴν φαντασίαν ἔχεις. y) ὁ ποίων καὶ ὁ πόσων] „Conspirant Edd. Ὅποια καὶ ὁπόσα A. P. ὁποῖον ὁπόσον L. ὁποῖον καὶ ὁποσὸν marg. A. 1. W.“ z) Σοφίας] Vulgatum Φιλοσοφίας glossema esse videtur genuinae lectionis, quam et Belino probatam suppeditavit Codex

quid hominis sis? et primum, an non aegre feras, te vendi et servum esse?

Chrys. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chrys. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

Chrys. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama et parasymbama, [accidens et praeteraccidens] qualibus et quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Sapientiam,

πεῖν τί τὸ σύμβαμα, καὶ τὸ παρασύμβαμα ^a). καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' p. 561.
ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ὀνθυμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΤΣ. Ἄλλ' οὐδείς φθόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐ-
τῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφα-
νοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πον σύμβαμα τὴν χωλείαν,
τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγγινοίας· τί δ' ^b) ἄλλο μάλιστα φῆς εἶ- p. 562.
δέναι; 22

ΧΡΤΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας ^c), αἷς συμποδίξω ^d)
τούς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ,
ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός ^e).

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΤΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

2954. Perstringit autem emtor Stoicum, τὸν μόνον σοφόν,
quem modo dixerat auctionis praeco. a) τί τὸ σύμβαμα,
καὶ τὸ παρασύμβαμα] Plané sic 2954. et hinc *Belin.* et
Schm. Prope accedit lectio 3011. τί σύμβαμα καὶ τὸ παρασ.
In prioribus Edd. fuerat: ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα.
b) τί δ'] τί δαί 3011. *Belin. Schm.* etiam *Gorl.* modo Ὡς
scripsi cum *Seyb.* vulgo Ὡς. c) Τὰς τῶν λόγων πλεκ-
τάνας] Vulgo omissum τὰς, quod restituit *Schm.* e 2954. d)
συμποδίξω] συμβιβάζω 2954. e) ὁ ἀοίδιμος συλλο-
γισμός.] οἱ ἀοίδιμοι συλλογισμοί. 2954.

ne invid eas mihi vel hoc di-
cere, quid rei symbama sit,
et quid parasymbama. Ne-
scio enim quomodo feriit au-
res ipse humerus horum no-
minum et concinnitas.

Chrys. Nulla vero est in-
vidia: si quis enim, clau-
dus cum sit, illo ipso clau-
do pede offendens ad lapi-
dem, vulnus ex improvise
accipiat, ille habuit sym-
bama claudicationem; vul-
nus autem illud, ut para-
symbama, insuper nactus
est.

Emt. Hemsolertiam! Quid
vero amplius te nosse ais?

Chrys. Verborum laqueos,
quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato
ore, et freno injecto, pla-
ne ad silentium redigo. No-
men huic facultati decanta-
tus ille syllogismus.

Emt. Inexpugnabilem mi-
hi et violentum narras.

Chrys. Adtende igitur.
Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

p. 562. ΧΡΥΣ. Τοῦτο ¹⁾ ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ ^{g)} πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὸ σπινθῆται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάληθές ὃ, τι δέδοκται αὐτῷ ^{h)} περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

ΑΓΟ. Δυσἀπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς τοῦ Διὸς ¹⁾ ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα ^{k)}, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

p. 563. ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ

f) Τοῦτο] In 2954. haec ita disposita: Ἀγο. Τί μὴν τοῦτο; Χρυς. Ἦν πως etc. perverse. g) ποταμοῦ] τοῦ ποταμοῦ 2954. Sed Nilusne intelligatur, an quilibet alius fluvius, nihil refert ad syllogismi sententiam. h) αὐτῷ] inseruimus, exemplum Schm. secuti, e 2954. 3011. et Gorl. quod ad sensum declarandum et explendum requirebatur. i) πρὸς τοῦ Διὸς] Articulum, auctore Belino et duce Schmiedero, interposui e 2954. et 3011. k) κυριεύοντα] κυρίττοντα 2954. κεράτινον, vel κεράτινην conj. Solun.

Chrys. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde reditulum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse?

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chrys. Bono es animo. Nam et alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quaenam?

Chrys. Metentem syllogismum, et dominantem, et super omnia Electram et Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Electram naras?

Chrys. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul et non novit. Ad-

αὐτῇ τοῦ Ὁρέστου ἔτι ἀγνωστος¹⁾), οἶδε μὲν Ὁρέστην, ὅτι ἀδελ- p. 563.
φὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὁρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκα-
λυμμένον, καὶ πάννυ θανμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀποκρίναι γάρ
μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμέ-
νον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΤΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν
ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος^{m)}), ἢ τί
πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΤΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαιⁿ⁾).

1) ἔτι ἀγνωστος] In Cod. 2954. haec e Sophocl. Electr. v. 1117. adduntur: καὶ τὰ ὅσα δὴ τοῦ Ὁρέστου ἔχοντος. quae etsi manifesto a Glossario quodam profecta, nec suo loco interposita, nec etiam ad plenam sententiam necessaria sint, tamen in textum recipienda censet *Belinus*, si post Ὁρέστου inserantur. m) τὸ τέλος] „deest in F. sola. Ad oram A. 1. W. notatum invenio τότε, quod non satis adsequor quo pertineat.“ Pertinet haud dubie ad καταγενήσομαι, ubi eadem varia lectio in duobus Codd. n) Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι] Vulgo haec ita fuerant scripta: Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φ. καταγενήσομαι. Sed τότε γενήσομαι exhibent Codd. 3011. et Gori, et notatum forsitan idem etiam in marg. A. 1. W. cf. not. anteced. Tὰ post πρῶτα de meo addidi. *Schmiederus* codicem Paris. secutus. Sed

stante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermonem jam statim audies. Et enim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chrys. Quid igitur, si quempiam hominem operum adstare jubeam, teque

interrogem, huncce nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chrys. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego relecto illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies, cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chrys. In primis naturae

p. 563. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίαν^a), καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα^p) τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν
p. 564. ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἣν μὴ τρεῖς^q) ἐφεξῆς τοῦ ἑλλεβόρου πίνης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου^r) ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρακά. τὸ δὲ Γνίφωνα^s) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΤΣ. Ναί. μόνω γοῦν τὸ^t) δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι^u), τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλ-

Belinus maluit: Τὰ πρῶτα τῶν κ. φ. τότε γενήσομαι. quo nihil infelicius excogitari potuit. Vid. Adnot. o) ὑγίαν] ὑγίαν Gorl. Sed fere Lucianus vulgari forma (vid. Pierson. ad Moerid. p. 380.) uti solet. p) παραθήγοντα] Sic 2954. Belin. Schm. vulg. παραθήγοντα, quod vitium syntacticum aliquatenus correctum in marg. A. 1. W. παρατιθέντα. q) τρεῖς] „Revocatum ex P. L. τρεῖς Edd. praeter B. 1. 2.“ In B. 1. τρεῖς, non τρεῖς. r) σου] σοι 2954. s) Γνίφωνα] „Bene legitur in F. et S. ceterae fere Γνυφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite.“ Γνύφωνα ostendunt B. 1. A. 1. 2. Γνίφωνα primi Seyb. et Schm. majori initiali scripserunt. t) τὸ] „τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρόποι“ Modo γοῦν pro οὖν restitui-mus e 2954. duce Schm. u) τὸ συλλογίζεσθαι] Articulum prius praetermissum reposuimus cum Schm. e 2954.

morabor, divitias dico, san-
nitatem, et similia. Opus
vero est multa ante labora-
re, libris minute scriptis
adhibere faciem (*exacuere
visum*), commentarios con-
gerere, soloecismis impleri,
absurdisque vocibus: et quod
caput rei est, fas non est
sapientem fieri, nisi ter de-
inceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista et
plane viriliter. Sed Gni-
phonem sordidum esse, et

foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi in-
esse video) haecine et ipsa
dicemus esse viri helleboro
purgati et perfecti ad vir-
tutem?

Chrys. Ita sane: solum i-
gitur sapientem foenerari
deceat. Cum enim proprium
illius sit colligere, [*syllō-
gismos facere*]; foenerari
autem et computare usuras,
vicinum videatur colligen-
di industriae: solius esse

λογίζεσθαι ^{z)}), μόνου ^{y)} ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖ· p. 564. νο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς ^{z)}), ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἥ γὰρ ἄγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν, ὅποιά φησιν. — Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον ^{a)} λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ ^{b)} φῶμεν, οὓς 24 σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΤΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος ^{c)} αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης ^{d)}, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

x) πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλ.] πλησίον ἂν εἴη τῷ συλλ. 2954. minus bene Dativus habet; et formula ἂν εἴη ex sequentibus huc delata. y) μόνου] „μόνον F.“ Ita etiam 2954. et deinceps ἂν ἐκείνου εἴη. z) ἀπλῶς] „In ora A. 1. W. ἀπλοῦς· non inepte.“ a) τὸν πρῶτον] Prius in omnibus legebatur καὶ τὸν πρῶτον· sed ineptum καὶ expungendum duxit Jo. Seager in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 160. quem nos sequi non dubitabamus. Omnino autem haec verba: ἀλλὰ μὴν — τὸν δεύτερον in Gorl. desunt. Sic ipsa desit Syllogismi formula, qua h. l. minime potest careri. b) τὰ αὐτὰ] „τοιαῦτα in P. F. in qua prave οὓς συλλαμβάνεις.“ c) τοῦ δὲ διδόντος] τοῦ διδόντος δὲ 2954. d) ἐκχύ-

dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est, solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum?

Chrys. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, prodigus*] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum

p. 565.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοῦναντίον ἔφης *), τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΤΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξέυσω ἀναποδείκτω[†]) συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

25 ΧΡΤΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διανοίαν. "Ο δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω, τάχιστά σε ἀποδείξω λίθου.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ[‡]), ὃ βέλτιστα, εἶναι μοι δοκεῖς.

ΧΡΤΣ. Ὡδέ πως. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί δέ; τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ, ζῶον;

τῆς] ἐκλύτης 3011. quod nihili est. deinde ὁ δέ τις περ. 2954. quod ob orationis concinnitatem praeferri vult *Belinus*, atque adeo recepit *Schmiederus*. Sed putidam hanc censeo concinnitatem, nec tenere ab elegantissimo scriptore observatam. An vero etiam *Necyom.* c. 4. scripsisse auctor videbitur ἀμέλει ὁ μὲν τις αὐτῶν etc. ut modo respondeat sequentibus ὁ δέ τις etc.? ε) ἔφης] ἐχοῖν conj. *Jo. Seager.* in *Diario* paullo superius laudato. At recte habet ἔφης, referendum illud ad superiora *Chrysippi* c. 20., ubi se solum divitem profitebatur; cum quibus hoc, quod modo profert, decretum pugnare videtur emtori. f) ἀναποδείκτω] τῷ ἀναπ. 3011. haud inepte. g) σὺ] inserui e 2954. probatum *Belino*, et receptum etiam a *Schm.*

autem studeo effusorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse, [*frugalem et parcum*] te vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem et magnificum*].

Chrys. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te indemonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chrys. Dubitatio et silentium, et mentis distractio. Quod vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, *Perseus* es.

Chrys. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chrys. Quid vero (?) animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chrys. Tu vero animal?

ΑΓΟ. "Εοικα γοῦν ^h).

p. 563.

ΧΡΤΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ⁱ)
ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΤΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰ
πὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ ^k).

ΧΡΤΣ. Τί δέ ^l); λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὐγε ἐποίησας· ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ
τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαι γε σέ.
πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

- h) "Εοικα γοῦν] Haec, omisso Emtoris nomine, Codex 3011. tribuit Chrysippo, sic lecta: *εοικας γοῦν*. minus commode. i) καὶ] „defuit in F.“ k) Οὐ.] Modo Chrysippus: — *πᾶν ζῶον σῶμα*; nunc: *Αγο. Ναί*. Ita haec scripta in Gorl. non omnino absurde, sed cum hujus syllogismi, vel potius sophismatis, forma et ratione minus convenienter. l) Τί δέ] *δαλ* 3011. *Schm.* paullo ante tamen *τί δέ*. In utroque loco post *τί δέ* interrogative interpunxi, quod quidem res ipsa postulabat.

Emt. Sic quidem videtur.

Chrys. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Jovem, et post liminio quasi me homini redde.

Chrys. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chrys. Quid vero (?) lapis num animal?

Emt. Non.

Chrys. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chrys. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chrys. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum etiam te. Quantum pro ille numerari jubes?

p. 565. EPM. Μνάς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

EPM. Μόνος δ' αὐτὸν ^{m)} ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ⁿ⁾ ὀρεῖς.

p. 566. EPM. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θερίζοντος ^{o)} ἄξιοι.

26 ZETΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

EPM. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν ^{p)}, τὸν
πλούσιον ^{q)}. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν ἅπαν-
τα ^{*}) ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

EPM. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

EPM. ^{r)} Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν ^{s)} εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

m) αὐτὸν] αὐτὸς 2954. n) οὓς] „ὡς P. marg. A. 1. W.“ o)
τοῦ θερίζοντος] λόγον addebant Edd., melius abfore su-
spicatus est Seybold. ac vere abest a 2954. unde ut suspectum
notavit Schmied. p) τὸν καλὸν] „Haec verba omiteban-
tur in S. aderant autem in J. Par. et reliquis.“ q) τὸν πλού-
σιον] καὶ πλούσιον Gorl. *) ἅπαντα] Ita e 2954. et Schm.
pro vulg. πάντα. r) EPM.] „In F. H. et A. 1. haec per-
verse tribuuntur emtori, et Mercurii persona demum ponitur
ante ὥστε ἦν etc.“ Ita scilicet, ut post δοκεῖ interrogationis
nota reperiat. Sic etiam in B. 1. et A. 2. s) ἐντοσθεν]

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum
emisti?

Emt. Non Hercle, sed
hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, et
robusti humeros, et ratio-
ne illa messoria (metente il-
lo) digni.

Jup. Noli tempus terere,
voca alium.

Merc. Peripateticum te
jam dico, pulchrum, divi-
tem. Agite, emite pruden-

tissimum, scientem in uni-
versum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris (mode-
ratus), aequus, vitae ap-
tus, et, quod maximum
est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui ex-
tra adparet, intus autem
videtur alius. Itaque si il-
lum emeris, memento illum
quidem interiorem, exte-
riorem vocare alterum.

ΑΓΘ. Τί δὲ ¹⁾ γιγνώσκει μάλιστα;

p. 566.

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΘ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἰκοσι μνῶν.

ΑΓΘ. Ὁλὸν ²⁾ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ ³⁾ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος ⁴⁾. ἔτι δὲ p. 567. εἶση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅπόσον ⁵⁾ δὲ βάθος ἢ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὅποια ⁶⁾ τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΘ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας!

ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσεις ⁷⁾ ἄλλα πολλῶν ⁸⁾ τούτων ὀξυδερεκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μή-

„ἐντοθεν J. ἐνδοθεν B. 2.“ Promiscue hae formae occurrunt, ut ἐκτοθεν et ἐκποσθεν. Cf. De Merc. Cond. c. 3. t) Τί δὲ] Τί δαί 3011. Schm. u) πολὺ] πολλοῦ conj. Reitz. Sed tuentur omnes libri probam lectionem. x) καὶ γὰρ] Suspiceris post γὰρ excidisse alterum καὶ, quod sensus requirat et usus: at omisum etiam supra c. 23. et Pisc. c. 19. y) ὠνούμενος] ὠνησάμενος Gorl. et Schol. G. neque hoc male. z) ἐφ' ὅποσον] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. Olim ἐφ' ὅσον. a) ὅποια] ὅποια in omnibus; quod accentus vitium meo periculo correxi. Diall. Deor. XX, 14. Ποία δὲ τὴν ὄψιν; Diall. Marr. I, 4. αὐτὴ δὲ ἡ πηκτις οἶα! b) ἀκούσεις] „ἀκούσεις F. quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat.“ In ceteris omnibus erat ἀκούσις sed praestantiorem formam exhibent 2954. 3011. Gorl. quam nos cum Schm. recipere non dubitavimus. c) πολλῶν] recte recepit Schm. e 2954. pro vulg. πολλὰ, quod si legebatur, expectasses sequi deinceps καί. Modo τί δαί edidit idem e 2954. 3011.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim et ipse argenti aliquantum habere. Itaque

non est, cur cesses emere. Porro statim ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, et qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio!

Merc. Quid vero, alia multa si audias hisce acutiora, de semine, et generatione, et illa embryonum in ute-

p. 567. τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὅσος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

27 ΕΡΜ. Εἶπεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν (καταλέλειπται ^d)); ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρῆας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττον κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑποβρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἢ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται ^e);

p. 568. ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. *) Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ^f) ἐσμὲν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἄγνοῶ.

d) καταλέλειπται] „καταλείπεται A. P. J. marg. A. 1. W.¹² Sic et 2954. omnino expungi hanc vocem voluit Seyb. e) ὠνεῖται] ὠνήσεται 2954. Eadem variatio c. 19. *) ΦΙΛ.] Ald. 1. 2. φιλόσοφος. Menag. voluit Φιλ. (i. e. Φίλων) sed Solan. Πυρρῆ. Vid. Adnot. f) ἄρα] Ita rescripsi pro vulg. ἄρα, ut Charon. c. 10. et alibi.

ris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, et utilia plane hujus disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet?

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quicquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀπορίας! τί δαί σοι τὰ σταθμία ^{g)} ταυτὶ p. 568.
βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καῖπειδάν ^{h)} ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ⁱ⁾ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟ. Τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γάρ, καὶ νωθῆς τις εἶναι δοκεῖς.
ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ τὸ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ^{k)};

^{g)} σταθμία] Vulg. στάθμια proparoxytone scriptum. At σταθμίον scribi oportet ut Deminutivum vocis σταθμός. et sic recte exaratum video in Indice Reitziano. ^{h)} καῖπειδάν] Ita Schm. e 2954. pro vulg. καὶ ἐπειδάν. ⁱ⁾ τότε δὴ τότε] Vulg. τότε δὴ, omisso altero τότε. Notatum in Reitz. „τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas τότε δὴ τότε.“ Ubi illa lectio exstet, non est indicatum, conjicio Fl. Ed. Confirmatur autem τότε δὴ τότε Codd. 3011. et Gorl. et jure adeo suo a Schm. receptum. ^{k)} λέγεις] θέλεις conj. Jo. Seager. in Diario supra laudato p. 161. Aliam loco corrupto medellam suppeditavit 2954. ubi emtoris verba sic leguntur: οὐκοῦν καὶ τὸ τυφλὸς ἅμα, καὶ κωφὸς εἶναι λέγεις, quae Belino prorsus ita probantur. Equidem illinc nihil mutuatus sum, nisi

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea ex-
pendo, et exaequo; cum-
que ad amussim pares et e-
jusdem ponderis esse intel-
ligo, tum demum ultra ve-
rior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum
num quid facere recte et or-
dine potes?

Phil. Omnia, nisi quod
fugitivum male persequor.

Emt. Cur vero hoc non
potes?

Phil. Quia, vir bone,
non comprehendo.

Emt. Credibile est: tar-
dus enim et ignarus (igna-
vus) esse videris. Sed quis
finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, et ni-
hil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur si-
mul et caecum esse dicis te
ipsum. (Ergone et surdum
esse dicis simul et coecum esse?)

p. 569. ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός τε ¹⁾ προσέτι, καὶ ἀναλσθητός, καὶ ὄλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν ^{m)} διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὁνητέος εἴ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρῆ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὃ οὗτος; ἐώνημαί σε ⁿ⁾);

ΦΙΛ. Ἄδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατ-
έβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρῆ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἄληθῆ ταῦτα φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἥδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω
εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον.

Articulum τὸ ante κωφός, ut jam hoc sibi velit emtor: *Ergone etiam surditatem et coecitatem dicis?* int. finem esse omnis scientiae. Absurdum, quem vulgata lectio praebet, sensum reddidere *Gesperus* in Latina, et *Wielandius* in Germanica, versione, contra morem suum uterque. 1) τε] Sic e 2954. et Gorl. Etiam *Schmiederus* sic se scripsisse profitetur in Indice Emendatt. p. XXXII. neque tamen in textu sic edidit, sed servavit vulgatum γε haud dubie invitus. m) οὐδὲν] οὐδενί 2954. n) ἐώνημαί σε] Sic 2954. *Bel. Schm.* recte pro vulg. ἐπριάμην σε; Sed nunc fortassis pro sequenti ἐώνη-

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim et pecuniam numeravi.

Phil. Cohibeo me hac de re, et dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, et mina, et praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

ΦΙΛ. Ἐπέχω °) περὶ τούτου.

p. 569.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ
πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ
τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

μαὶ γὰρ reponendum fuerit ἐπρίάμην γάρ. ο) Ἐπέχω] ἔπε-
χε 2954. satis incommode ac jejune. Obstinato philosopho
unice convenit illud ipsum ἐπέχω, quod paullo ante jam pro-
nuntiaverat, quodque constat a Scepticis et Academicis poste-
rioribus usurpari solitum esse, ubi certam vel adfirmationem,
vel negationem, rei cujusquam declinare vellent, significatu-
ri, se, quid verum sit, necne, non posse comprehendere
(καταλαμβάνειν.)

Phil. De hoc cohibeo ad- ti, et sequere emtorem:
sensum. vos autem in crastinum in-

Emt. At ego quid videat- vitamus. Nam idiotas, et
tur pronuntiavi. sellularias, et forenses vi-

Merc. Desine contra ni- tas praeconio vendemus.

P. 570. ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

Argum. Offenderat superioris Dialogi licentia; variisque modis, probabile est, sectarum istius aevi procures in ejus auctorem invectos fuisse: maxime vero hoc ei exprobrasse videntur, quod gravissimos et sanctissimos familiarum philosophicarum conditores per libellum istum cum summa petulantia et injuria risui exposuerit. Hanc accusationem diluere conatus jam ipsos illos eorhythaeos fingit ad ulciscendam sibi illatam injuriam in unum diem ex Orco in vitam rediisse, et nunc Athenis, ubi tum versabatur *Lucianus*, iratos huic nebulari supplicium parare. Vix impetrare ille potest, ut rite ipsi in arce lis intendatur, iudicem ipsa Philosophia, teste Veritate, et praesente Virtute ejusque comilibus, adsidentibus etiam iudicio ipsis, qui laesos se querebantur, philosophis. Ex his accusatorem agit delectus in hoc negotium Diogenes Cynicus; cujus declamatione magis cupida, quam diluenda et composita, ostenditur, *Lucianum* in scriptis suis, maxime vero in novissima Vitarum Auctione, summis philosophis, adeoque ipsi Philosophiae, quam audacissime maledixisse, studiumque philosophiae omne plebi imperitae ridiculum reddidisse. Contra quum reus summa cum calliditate et dexteritate declarasset, nunquam sibi, utpote philosophiae philosophorumque illorum veterum studiosissimo cultori et admiratori, tam insanum consilium in mentem venisse, imo petiisse se potius in illorum gratiam inficetos ac pessime moratos, omnino spurios, qui suam aetatem dedecorarent, philosophiae professores: omnibus suffragiis honorificentissime absolvitur, mandatumque tandem accipit, ut, Elencho adjuvante, piscatoris instar hami ope inescet tentetque, quicumque philosophiae nomen profiteantur, singulos, probosque eorum corona oleaginea ornet, spuris vero, detonsa prius barba, notam inuratur.

ΣΩΚ. ^{a)} Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς ^{b)} p. 570.
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. ¹
παῖς τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ
Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ. καὶ ^{c)} πάν-
τες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρη πῆρηφιν ἀρήγῃ ^{d)}, βάκτρα δὲ βάκτροις. Par. II.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα ^{e)} οὐχ ὕβρι- II, 363.
κε ^{f)}. σὺ δέ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε καὶ ^{g)} ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύ- p. 571.
λῳ, μηδὲ ἀνῆς ^{h)}· διδότη τὴν ἀξίαν, βράσφημος ὢν. τί τοῦ-

a) ΣΩΚ.] „Persona Socratis additur in J. H. Fl. et Amst. in nonnullis deest.“ Addita etiam in utraque Ald. e' significata certe in B. 1. quippe primo loco nominata in philosophorum hic praesentium catalogo. b) ἀφθόνοις τοῖς] „ἀφθόνοις deest in Fl. ἀφθόνοις τοῖς J.“ Sic et A. 2. adsentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. quos secutus est Schm. Vulg. τοῖς ἀφθόνοις. c) καὶ σὺ δέ. καὶ] „Addit δὲ P.“ In 2954. ita, ut edidi. Olim fuerat καὶ σὺ πάντες ἅμα etc. omissis δὲ et καί. d) ἀρήγῃ] „Sic C. Fr. B. 2. Par. ἀρήγει F. A. 1. J. S.“ etiam B. 1. et A. 2. e) οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα] „ὕμῶν Fl. male.“ Sic et 3011. sed ante ὄντινα positum, non post, ut vulgo ἡμῶν. Receptum ordinem exhibuit 2954. et hinc reddidit Schm. f) ὕβρις] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ὕβρις. Cf. Prom. s. Cauc. c. 13. Diall. Deor. II, 1. infra c. 6. et 25. g) καὶ] „Addit καὶ P.“ Addunt etiam 3011. Gorl. Schm. quamquam non necessario requirebatur. Diall. Marr. XI; 2. καὶ εἰποθι ἄλλοθι. h) ἀνῆς] ἀνῆς 2954. 3011.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES.

Socr. Feri, feri execrabilem saxis copiosissimis: ad-
jice glebas: insuper adjice
testas. Pulsa baculis im-
pium, vide ne effugiat. Et
tu, Plato, feri, et tu, Chry-
sippe, et tu. Et omnes si-
mul facta testudine in illum
irruamus,

Ut baculis baculus firmetur,
peraque peris.
Communis enim hic hostis
est, neque quisquam no-
strum, quem contumelia
non adfecerit. Tu vero,
Diogenes, si unquam alias,
clava nunc utere; nec remit-
te quicquam. Jam dignas
maledico illo ore poenas

p. 571. το; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε¹⁾; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Par. II.
VI, 112.
e. a.

Ἀνέρες^{k)} ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Ἀριστοτέλες, ἐπισπούδαςον ἔτι^{l)} θάσσον. καλῶς^{m)} ἔχει· ἔάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μισθρέ. εἴδη γοῦν αὐτίκα, οὔστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃⁿ⁾; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι^{o)} δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις^{p)} γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

(ΠΛΑΤ.^{q)}) Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι^{r)} δοκεῖ, αὐ-

i) ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε] Sic in G. P. et hanc in Reitz. et recentioribus. In veteribus plerisque omnibus omis- sum Ἐπίκουρε. k) Ἀνέρες] Hanc vocem olim omissam et viris doctis ob loca HomERICA desideratam servarunt 2954. et 3011. et restituit adeo Schm. l) ἔτι] ὅτι 2954. Belino sine ratione probatum. m) καλῶς] εὖ 2954. n) μετέλθῃ] Ita Schmied. e 2934. 3011. ad quos accedit Gorl. quamquam nec vulgatum μετέλθῃ improbe dictum, quidquid contra ni- tatur Belinus, qui merum Optativum pro Soloecismo habens, et καὶ, cuius vim non cepisset, sensu carere existimans, scribi vult: τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν ἂν μετέλθῃ; Ad eundem modum idem multa Luciani loca depravatum ivit. Quamquam om- nino fatendum, in haud paucis locis difficulter e Codd. quo- que ipsius Auctoris manum erui posse, quia η et οι a librariis ob eandem utriusque pronuntiationem saepe sunt inter se confusa. o) ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι 2954. p) ἐπτάκις] abest a Gorl. q) ΠΛΑΤ.] „Οὐκ ἐστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ. P. Sed habet Fl.“ Solan. Idem Solan. conjicit ΦΙΛ. vel ΑΛΛ. ΑΛΛ. Wielandius haec verba dissecta tribus philosophis tri- buit, priora usque ad πρότερον Aristippo; quae sequuntur, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκενόφθῳ Chrysippo; reliqua Pythagorae. Seyboldus vero, nomine Platonis deleta, continuo haec quoque a Socrate dici censet. Vid. Adnot. r) ἀνεσκολοπίσθαι]

luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure et Aristippe? Certe non decebat. Sapientes (viri) estote, jam

In pectus vobis calidae ve-
tus impetus irae
redeat. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Cap-
ta est bestia. Cepimus te,
impure. Mox igitur scies,

quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum trac-
tabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogite-
mus, quae sufficere nobis
omnibus possit: dignus e-
nim est, qui septies unicui-
que nostrum pereat.

(Plat.) Ego censeo flagel-
lis caesum palo figi, oculos

τὸν, νῆ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς P. 571.
ἐκκεκόφθω, τὴν γλωτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ^{α)} πρότερον ἀποτε- P. 572.
τμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι^{τ)}
μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ
Ὀρφέα,

Δακιστὸν^{α)} ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον,

Parod.
Eurip.

ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΔΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίου φείσασθέ μου. 8

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὀρᾶς δὲ δὴ καὶ τὸν
Ὀμηρον ἃ λέγει,

Ὡς^{α)} οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

Iliad.
XXII,
262.

ΔΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς^{γ)} ἱε-

ἀνασκολοπισθῆναι 2954. quod sine idonea caussa praefert Be-
lin. et Schmied. etiam recepit. At explicata hoc Praeteritum,
ut quae sequuntur, ἐκκεκόφθω, ἀποτετμήσθω, et Diall. Mortt.
XXX, 1. ἐμβεβλήσθω. Nam dicuntur haec ita, quasi audias:
Ἐμοὶ μὲν οὕτως δοκεῖ, ἀνεσκολοπίσθω — μαστιγωθεῖς etc.
Aliter paullo explicat Abresch. Dilucc. Thuc. p. 298. s) ἐπι-
πολὺ] „ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl.“ t) μάθοι] μάθη 2954.
3011. Belin. Schmied. At cf. Charon. c. 3. extr. et 2. ibique
Varr. Lectt. alia paene innumera loca tacere placet. u) Δα-
κιστὸν] κάκιστον conj. Brod. minime admittenda. x) Ὡς]
extra verum vulgo positum, ipso Homero duce, ei adjunxi.
y) καὶ αὐτὸς ὑμᾶς] Hunc verborum ordinem, a 2954.
suppeditatum, cum Belin. et Schmied. ut elegantiores et gra-
viores praetuli vulgato ὑμᾶς καὶ αὐτός.

illi effodi, linguam ipsam
multo prius praecidi: tibi
quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres dejici
Aetnae, ut discat non ma-
ledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fue-
rit, eum instar Penthei ali-
cujus aut Orphei, lacerum
invenire fatum per petras,
ut etiam partem illius ha-
bens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed
per Jovem supplicum prae-
sidem mihi parcite.

Socr. Decretum est. Non
amplius potes dimitti. Vi-
des vero, quid Homerus di-
cat,

Nunquam foedera fida leo-
nibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Ho-
mero et ego vobis supplica-
bo: reverebimini forte ver-

p. 572. τεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῶ-
δῆσαντά με.

Par. II.
X, 378.
I, 23.

Ζωρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἅποινα,
Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε^z), τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ.

p. 573.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὀμηρικῆς
ἀντιλογίας^a). ἄκουε δὴ,

Par. II.
X, 447.

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς^b).

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὀμηρος ἡμῖν ἄπρακ-
τος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὲ μοι καταφευκτέον
τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Eur. Fr.
CLXXX.

Μὴ κτεῖνε^c) τὸν ἐκέτην· οὐ γὰρ θέμις πιανεῖν.

Eur. Or.
413.

ΠΛΑΤ. Τί δέ^d); οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἐστίν,
Οὐ δεινὰ πάσχειν^e) δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

z) Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε] Sic vulgo haec, ut in *Homero*.
Aliter disposita leguntur in 2954. Χρυσὸν τε, χαλκὸν τε. per
se nihil refert. a) ἀντιλογίας] „Nihil mutant Fr. B. 2.
H. Fl. J.“ Notaverat scilicet *Solan.* in Fl. legi ἀπολογίας. Nec,
quos ego consului, A. 1. 2. B. 1., quidquam mutant. b) ἀ-
μᾶς] Vitiosum, quod vulgatur, ἀμᾶς, emendavi ex textu
Homericō. c) κτεῖνε] Vulg. κτεῖναι. Sed 2954. et Vatt. 87.
et 90. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. Schaeff. ex-
hibent κτεῖνε, ut etiam *Euripidis* editores recentiores, et in
Luciano jam *Schmiederus*, recte ediderunt. d) Τί δέ;] Se-
junxi haec a sequentibus interrogandi signo posito, quod
prioribus, ut saepe in talibus, satis negligerenter omiserant. e)
πάσχειν] πρόσσειν 2954. rejiciendum vel ob *Euripidem*, cujus
verba ad literas proferuntur.

sus, neque adspernabimini
consuentem carmina.

Quem capitis bonus est do-
nis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sa-
pientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis de-
erit Homerica responsio:
audi modo,

Ne meditare fugam, blas-
phema, barbare, lingua,
Ostentans aurum, post-
quam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! *Homerus*
destituit, spes nostra ma-
xima: ad *Euripidem* nem-
pe confugiendum: forte il-
le me servaverit.

Ne caede supplicem; quem
jus vetat mori.

Plat. Quid vero? Nonne
et illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indig-
na qui patrauerint.

ΛΟΤΚ. Νῦν οὖν ἔκατι ἡμεμάτων κτενεῖτέ με^f);

P. 573.
Eur. Fr.
CLXXXI.

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,
Ἀγαλίνων στομάτων
Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
Τὸ τέλος δυστυχία.

Eurip.
Bacch.
385.

ΛΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ^g) δέδοκται πάντως ἀποκτιννύ- 4
ναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ^h) διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο
γοῦν εἴπατέ μοι, οὔτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήμεστον
πρὸς ἡμῶν ἀμείλικταⁱ) ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλή-
φατέ^k) με;

ΠΛΑΤ. Ἄτινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν
ἔρώτα, ὃ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς^l) ἐκείνους σου λόγους^m),
ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς
ὑβρίζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττωνⁿ) σοφοὺς ἄνδρας

f) κτενεῖτέ με] Hanc Guyeti conjecturam praetuli Gesnerid-
nae με κτείνετε. Vulgo legebatur contra metri rationes κτεί-
νετέ με. In Euripide ipso Fragm. 131. jam emendatum locum
dedit Ill. Beck. g) ἐπειδὴ] ἐπεὶ 2954. h) τοῦ] „Sic sola J.
reliquae τὸ male.“ i) ἀμείλικτα] „ἀνήμεστα Edd. sed ἀ-
μείλικτα P. L. et Scholiast.“ Hoc etiam 2954. et Gorl. exhi-
bent, et hinc edidit Schm. k) συνειλήφατε] συνειλ. 3011.
Schm. l) καλοὺς] „καλοῦς L.“ ortum e praecedente κάκι-
στε: longe magis convenit h. l. ironicus sermo. m) σου
λόγους] „συλλόγους Mss. Angl. P. Edd. nihil mutant.“ Et-
iam 3011. habet συλλόγους; non omnino male: quamquam ni-
hil videtur mutandum: in fine capitis iidem redeunt οἱ λόγοι.
n) ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων 2954.
minus eleganter.

Luc. Sic verba propter cr-
go nos occiditis?

Plat. Sic per Jovem. Ait
enim idem ille,

- Effrenis oris

et stuporis impii

solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sen-
tentia; omnino interficere
me, nec ulla arte liceo mi-
hi effugere; agite, hoc mi-
hi dicite, qui sitis; aut
quam inmediate a me

injuriā passi sine ullo re-
medio mihi irascamini, et
supplicii causa me compre-
henderitis.

Plat. Quibus nos injuriis
adfeceris, ipsum te, scelus;
interroga, et praeclaros il-
los tuos libros, in quibus et
philosophiae ipsi maledixi-
sti, et contumelia nos adfe-
cisti, tanquam in foro ven-
dens praeconio viros sapi-
entes, et, quod maximum,

P. 574. καὶ τὸ μέγιστον, ἑλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελή-
λύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀιδωνέα ^{o)},
Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων ^{p)} ἐγὼ,
καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεινοσὶ ^{q)}, καὶ ὁ σιωπῶν ^{r)} οὗτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους ^{s)} διέσωρες ἐν τοῖς
λόγοις.

5 ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἣν μάθη-
τε ^{t)} ὁποῖος ἐγὼ περὶ ^{u)} ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀποθροῦναι
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ
τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ἀηρεῖς. σὲ δὲ χρὴ τήμερον ^{x)} ἀπολωλέναι. καὶ
ἤδη γε

Hom. II.
III, 57.

Λάϊνον ^{y)} ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔσθρας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ᾧ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπάν-
των ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώ-

o) Ἀιδωνέα] "Αἰδὴν 3011. Gorl. At frequens apud Nostrum
et illa magis poetica forma, etiam ubi non tumor quidam
orationis adfectatur. Cf. de Luct. c. 16. ubi paene eadem,
quae hic, verba, et Diall. Mortt. XXIII, 1. p) ὁ Πλάτων]
Articulum praefixi e 3011. et Belino probatum. q) ἐκεινο-
σὶ] Ita 3011. Belin. Schm. pro vulg. ἐκείνος. r) σιωπῶν]
προσιῶν 3011. mendose. s) ὁπόσους] „ὄσους P. nil mutat
Fl.“ ὄσους etiam 3011. t) ἣν μάθητε] „Ita P. L. In alijs
εἰ μάθητε, vel εἰ μάθετε.“ Sic Reitz. et Bip. At ἣν μάθητε
confirmat non solum A. 2., sed et Codd. 3011. et Gorl., et
poscit linguae indoles. Unde et Schm. recte recepit. u) πε-
ρὶ] πρὸς conj. Solan. temere. x) σὲ δὲ χρὴ τήμερον]
σὲ δὲ τήμερον χρὴ 3011. minus bene. y) Λάϊνον] „Nihil
mutat H. et Fl.“ Pro ἔσσο A. 1. 2. ἔσσο.

liberos. Propter haec in-
dignati, contra te ab infe-
ris huc venimus, commea-
tu brevi a Plutone impetra-
to, Chrysippus hic, et E-
picurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic taci-
tus Pythagoras, et Dioge-
nes, et omnes, quos in li-
bris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec e-
nim interficietis me, ubi
cognoveritis, qualem erga

vos me prae buerim. Itaque
abjicite lapides, quin ser-
vate potius: utemini enim
iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie e-
nim periisse te oportet.
Quia

saxea adest toga tantorum
tibi poena malorum;

Luc. Enimvero scitote,
viri optimi, vos interfes-
turos esse eum, quem ut
num omnium laudare o-

μονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἶπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευ- P. 574.
μάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες, ἦν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦ-
τα ὑπὲρ ²⁾ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ ³⁾ τῶν νῦν P. 575.
φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώ-
μονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας! καὶ χάρις σοι τῆς κακη-
γορίας ^{b)} προσοφείλομεν; οὕτως ^{c)} ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ
τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

ΛΟΤΚ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φι- 6
λοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερ-
επαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε ^{d)}, ὁμιλῶν; αὐ-

2) ὁ πὲρ] „περ] Coll. Vulgatam servant H. et Fl.“ Post ἀπο-
κτενοῦντες in Reitz., Bip. et Seybold. positum erat interroga-
tionis signum, quo plana loci structura impeditur. Vetu-
stiores Edd. et Schmied. recte interpungunt: et secundum
hanc normam mutare placuit versionem quoque Latinam,
minus illam concinnam. a) τὸ] „κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl.
Edd. vulgatam tuentur.“ b) κακηγορίας] „Sic Par. Ald.
H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας J. et Angl.“ Genui-
nam etiam A. 2. et B. 1. exhibent. c) οὕτως] „οὕτως S.
male. Sed H. et Fl. vulgatam servant.“ οὕτως ὡς ἀνδραπό-
δοις 3011. unde Belinus scribi vult: οὕτως, ὡς ἀνδραπόδους
οἶε διαλέγεσθαι; pessime. Gorl. quoque exhibet οὕτως ὡς
etc. ut 3011. Vid. Adnot. d) καταλελοίπατε] „καταλε-
λείπ. J.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Sed jam S. restituerat unice
rectam formam.

portebat, familiarem ve-
strum et benevolum, et ea-
rundem sententiarum, et
nisi dictu grave est, vestro-
rum studiorum curatorem
quendam tutoremque, si me
interficiatis, qui tantum
pro vobis laboris suscepe-
rim. Videte igitur, ne i-
dem faciatis, quod qui nunc
sunt philosophi, ingratiq̃ue,
iracundi, et parum officii
memores videamini adver-
sus virum bene de vobis me-
ritum.

Plat. Impudentiam homi-

nis videte! Insuper gratiam
tibi maledicentiae illius
caussa debemus? usque ad-
eone cum mancipiis te pu-
tas disputare veris? etiam-
ne in beneficio nobis impu-
tabis contumeliam tantam,
et ebriam verborum in nos
petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut
quando adfeci contumelia?
qui semper ita vixerim, phi-
losophiam ut admirarer, et
vos ipsos laudibus tollerem,
et in libris, quos reliquistis,
versarer. Haec enim ipsa,

p. 575. τὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν ^e), καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου ^f) τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου ^g), καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἀρμόσαι ^h), ὥς μὴ ἀπρόδειν θάτερον θάτερον. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, καὶ ὡς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι ⁱ) p. 576. τις ¹) ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν ^k) Εὐρυτον· εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν, παρ' ὧν εἴληφε ^l) τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδιᾶναι, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

e) παραλαβὼν] „λαβὼν P.“ etiam 3011. f) ἐκάστου] ἑκάστος 3011. ἐκάστῳ conj. Schm. qua facile caretur. g) παρ' οὗτου] „παρά του Ex. Fl.“ h) ἀναπλέξαι καὶ ἀρμόσαι] Ita rescripsi e 3011. et Gorl. pro vulgatis ἀναπλέξασθαι καὶ ἀρμόσασθαι, quas formas h. l. vix ferendas haud dubie ineptum studium haec ad praecedens ἀναλέξασθαι conformandi genuit. *Belinus* tamen Media praeferenda censuit. i) ἀφ' ὧν εἶναι τις] „ἤδη τις εἶναι ἔδ. P. Angl. εἰδέναι *Marcil.* Edd. vulgatam servant.“ Pro ἀφ' ὧν in 2954. est ὑφ' ὧν. k) ἢ τὸν] „εἰδένου pro variante notatur, non vero unde.“ l) εἴληφε] εἴληφει Gorl. quod minus congruit.

quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde, a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus; si quidem legere illis, sciat aliquis, et nectere, et con-

cinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, male, audeat dicere, viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo *Thamyris* quondam aut *Eurytus*, ut occidat ipsas *Musas*, a quibus canendi artem acceperit, aut cum *Apolline* contendat, jaculari ausus, contra ipsum muneris huius et artis agitando auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἶρη- p. 576.7
ταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ χαλσπωτέ-
ραν σου ἐπιδείκνυναι τὴν τόλμαν, εἶγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ
πρόσεστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα, ὡς φῆς, λαβὼν, καθ'
ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας
ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ'
ὧν σοὶ τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν ^{m)}
δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε
διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΔΟΥΚ. Ὁράτε ⁿ⁾; πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν 8
δικαίων προσέθετε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργῇ Πλά-
τωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν ^{o)}
καθίκοιτο ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοξεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ
τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ p. 577.
δικῆς ἀπρὸ κτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία,

^{m)} ἐκωλύσαμεν] „Ita P. Angl. Vulgatum servant Edd.“ et
retinuit Reitz. et quae secutae sunt, Bip. et Seyb. Sed 3011.
et Gori. habent ἐκωλύσαμεν, quod Schm. recte recepit, quam-
quam et vulgata aliquo modo defendi possit. ⁿ⁾ Ὁράτε;]
Interrogationis signum e vetustis Edd. restitui: colo distinxe-
rant Reitz. et recentt. in his etiam Schm., quamquam ab hoc
in Addend. ad Tom. I. p. XXXVII. notatum, ὁράτε; inter-
pungendum esse. ^{o)} ὑμῶν] „ἡμῶν J. ὑμῶν recte H. B. 2.
Fl. ὑμῶν A. 1. et B. 1. sed cum Junt. facit A. 2.

Plat. Ἰστα quidem, vir
fortis, ex rhetorum arte de-
clamasti: maxime enim re-
bus ipsis sunt contraria, et
eo importunior ostendunt
audaciam tuam, quan-
do quidem injuriae huic in-
gratus etiam animus accedit,
qui acceptis a nobis, quod
faterer, telis, contra nos ja-
culatus sis, hoc uno tibi
scopo proposito, de omni-
bus nobis male uti diceres.
Haec a te praemia habemus,
quod apertis tibi illo prato
nostro, non prohibuimus,
quo minus meteres, et sic

no sinu abires. Itaque vel
propter ipsum hoc mori di-
gnus eras.

Luc. Videtisne? irae au-
scultatis, neque justum quic-
quam admittitis: quamquam
non putabam fieri unquam
posse, ut ad Platonem, ad
Chrysippum, aut Aristote-
lem, aut ad alium quem-
quam vestrum ira perveniat;
verum soli vos ab ejusmodi
rebus videbamini esse remo-
tissimi. Sed quicquid sit,
certe non indemnatum, vi-
ri admirabiles, nec ante ju-
diciū me occideritis. Ne-

Ρ. 577. μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι ^{p)} διδόντας λόγους ^{q)}, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὄντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κῆρα ἦν μὲν ^{r)} τι ἀδικῶν φαίνωμαι ^{s)}, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινώσκον τὸ δικαστήριον, ὑπέξω δὲ λαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφήσουσί με ^{t)} οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε ^{u)}).

9 ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκείνο, εἰς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρὰ κρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις ^{x)}). φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δίκανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὄντινα μὴ σὺ δωροδο-

p) διαλύεσθαι] „λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.“ q) λόγους] λόγον 3011. r) ἦν μὲν] „Ita P. εἰ μὲν Fl.“ Retinuerunt Reitz. et recentt. εἰ. Sed praeter P. etiam 3011. 2954. et Gorl. servarunt genuinum ἦν. nec recipere adeo dubitavit Schm. probavit et T. F. Benedictus. s) φαίνωμαι] „Sic P. B. 2. et Jens. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant.“ Etiam 3011. 2954. et Gorl. praebent φαίνωμαι. t) με] „Ita Angl. Rel. Edd. μὲν.“ quod servavit Reitz. Verum et 2954. exhibet με, unde non dubitabam, Schm. praeceunte, et probante Benedicto, id recipere. u) τρέψετε] τρέψατε 2954. x) ἀπέλθοις] ἀπέλθης 2954. 3011. Bel. Schm. Bened.

strum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto adcusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fecisse injuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum justam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero,

cognitione facta, purus vobis et reprehensione indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, Equum in campum, ut tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem esse, et caussidicum, et versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non mulieribus corruptum; ut multa injusto faci-

κήσας, εἴα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφί- p. 577.
σασθαι;

ΛΟΤΚ. Θαρσέετ^γ) τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον p. 578.
διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ
δυστὶς ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν
αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικά-
σομεν;

ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ
τοῦτο δέδία. ταςοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιου-
σίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν^z), ὧ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; 10
ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι^a) ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ^b) ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικάστηριον,
καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπο-
λογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ^c) οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς
ιδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ

At vide infra c. 11. duo exempla contrarium probantia. γ) Θαρσέετ^ε] θαρσέῃ 2954. ut tradit *Belinus*: *Schmiederus* hinc refert θαρσέει· uirum vere in Cod. legatur, nihil refert exquirere. z) Τί ποιοῦμεν] τί ποιῶμεν 3011. Vid. Adnot. a) δικάζεσθαι] abest a 3011. probante *Belino*. Sed vid. Adnot. b) Τί δὲ] τί δ' 3011. τί δαὲ conj. *Bel.* c) τὸ πρὸ δίκης γὰρ] „Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit *Pell.*“

tis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur adcuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem et adcusate, et iudicate. Neque hoc quicquam metuo; tan-

tum iustitia caussae supero, et ex abundanti caussum me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsumpta Philosophia audiamus, quid caussae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius

- p. 578. χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν ^{d)} γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοῖς λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου ^{e)} πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγο-
p. 579. ρησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μηδὲ ^{f)} τοπαράπεν ὕδατος μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίω-
μεν ^{g)} ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγα-
πήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

- 11 ΛΟΤΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομι-
μώτερα ^{h)}. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὥς ἔφη· δεήσει γὰρ
αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ ⁱ⁾ τὴν Φιλο-
σοφίαν εὗροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πο-
λὺν ἐπλανήθη χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὥς ξυγγενοίμην
αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ
πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦκειν φάς-

d) παρ' ἐξομεν] „παρέξομεν J. Sed vulgatam tuentur reliquae.“
Etiam A. 2. habet παρέξομεν. e) Μελίτου] „Sic H, B. 2.
Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, ut in De-
monact. c. 11.“ B. 1. A. 1. 2. habent Μελίτου. f) μηδὲ]
„μηδὲ J. S. μηδὲ B. 2. et Par. etc.“ μηδὲ A. 1. 2. B. 1. scrip-
tura in vet. Edd. haud infrequens. g) ἀπίωμεν] βαδίζω-
μεν 2954. ut paullo superius. h) νομιμώτερα] νομιμότε-
ρα B. 1. i) ποῦ δὲ] ποῦ δαὶ 3011. Bel. Schm.

in manu ponentium. Prae-
bebimus enim occasiones
volentibus maledenobis di-
cere, si indicta caussa vi-
rum lapidemus, idque ho-
mines gaudere nos justitia
professi: aut de Anyto ac
Melito quid dicemus, meis
adversariis, aut de his,
qui tum erant iudices, si
hic ne aqua quidem attributa
[et clepsydra] moriatur?

Plat. Optime mones, So-
crates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. Illa iudicet,
et nos sententia illius sta-
bimus.

Luc. Euge, viri sapien-
tissimi, meliora ista et ma-
gis legitima. Verum lapi-
des servate, uti dixi: opus
enim paullo post illis erit
apud tribunal. Ubi vero
Philosophiam inveniat ali-
quis? nec enim, ubi habi-
tet, novi, quamquam lon-
go tempore obtravi domo
ejus quaerenda, ut illum con-
suetudine uterer. Deinde
cum incidere in quosdam
palliolis amictos, et proli-
xas barbas submittentem,
qui ab illa se venire dice-
rent, putans hos scire, in-

κουσιν, ολόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλ- P. 579.
 λον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό^k) μοι, ὥς
 μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπε-
 δείκνυν. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον^l) ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν
 οἰκίαν. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς^m) εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός 12
 τινος, ἤκον ἂνⁿ) ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν
 εὐρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐξιόντων τε καὶ ἐξιόν- p. 580.
 των, ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σήματα εὐσταλῶν, καὶ
 φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσ-
 θεῖς^o), καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν^p)· εἴτα ἐώρων γύναιόν τι οὐχ
 ἀπλοῖκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς^q) καὶ ἀπόσμητον
 ἑαυτὴν ἐπερῶθύμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄνε-

k) οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντο] οὐδὲν ὅλως ἀπεκρίναντο 2954.
Belin. Schm. At Imperfectum cum a legibus linguae, tum a
 sequenti ἀπεδείκνυνον necessario flagitabatur: et οὐδ' ὅλως,
 si recte sentio, elegantius dicitur, quam οὐδὲν ὅλως, quam-
 quam nec hoc omnino damnandum. l) καὶ τήμερον] „Sic etiam H. Fr. Fl. et Par.“ m) ἢ αὐτὸς] Priorem vocem,
 in prioribus Edd. desideratam, cum *Bel.* et *Schm.* restitui e
 2954. Post τινος in unam *Reitz.* per imprudentiam irrepserat
 interrogationis nota. n) ἂν] ejici vult *Bel.* temere. Melio-
 ra edocere potuit, si non sequens ἐσῆλθον ἂν, saltem quod
 praecesserat: εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισι — ἀνηρώτων. Omni-
 no vid. Adnot. ad Diall. Deor. X, 2. T. II. p. 318. o) ξυμ-
 παραβυσθεῖς] ξυμπαραβησθεῖς A. 2. et, ut videtur, J.
 mendose. p) ἂν] abest a 3011. et immerito quidem, quam-
 vis *Belinus* ejiciendum censuerit, et *Schmiederus* vere ejecerit.
 Cf. superiorem notulam n). q) ἀφελὲς], „ἀσφαλὲς“ vulgo
 edebatur in Edd. novis et antiq. Sed ἀφελὲς recte P. L. et
 J. Et recte conjecit *Graevius*.“ Et A. 2. ἀφελὲς.

terrogabam. At illi, qui
 multo quam ego magis ig-
 norarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignoran-
 tiaе suae convincerentur,
 aut aliam pro alia januam
 mihi demonstrare. Itaque
 ad hodiernum diem nondum
 invenire domum potui. Sae-
 pe vero vel mea conjectura,
 vel aliquo deducente ad ja-
 nuas quasdam delatus sum,
 firma cum spe tandem ali-
 quando me invenisse; id-

que colligebam ex multitu-
 dine intrantium et exeun-
 tium, qui severi omnes vi-
 derentur, habitu compo-
 sito, et vultu acriorem
 cogitationem prae se feren-
 te. Cum his igitur clancu-
 lum me inferciens et ipse
 intrabam. Deinde vidi mu-
 lierculam minime candidam,
 quantumvis ad simplicita-
 tem quandam cultus exper-
 tem se concinnaret. Sed
 mox mihi adparuit scilicet,

p. 580. τον ^r) δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἔωσα, οὐδὲ τοῦ ἡμα-
τίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ
ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀδέρραπέντρῳ
δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύδιον, καὶ
φῦκος ^s). καὶ τὰ ῥήματα ^t) πάννυ ἐταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ ^u) κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις,
προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμέ-
νη ^x) πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε.
πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων
περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων ^y) παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ
πόδας αὐ ^z) εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτεῖρας δηλαδὴ τοὺς κακο-

x) ἄνετον] Sic scripsi e 3011. probante *Belino*. Ἀνιέναι 'de
coma soluta solenne est, neque vero, quod sciam, ἀφιέναι.
Et alibi hae voces inter se confusae, ut *Timon*. c. 57. ἀνῆς
et ἀφῆς. s) καὶ φῦκος] „deest in Fl. Habent autem H.
et P.“ καὶ φυνίον 2954. Olim scribebatur φῦκος, ut et de
Merc. Cond. c. 33. quam falsam scripturam corrigere placuit.
Produci priorem syllabam, videbis apud *Homer.* Il. IX, 7.
XXIII, 693. Unde et Grammatici plerique recte scripserunt
φῦκος. *Suidas* tamen φῦκος. De re adeas *Polluc.* V. 101. VII,
95. *Schol.* ad *Iliad.* IX, 9. et *Stephan.* *Thes.* T. IV. p. 226.
t) ῥήματα] „*Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύματα. Sed nihil
mutant Edd.“ Pro πάννυ male 3011. πάντα. u) τὸ] „abest
a Fl. Nihil mutat H. Par“ x) παρακαθισαμένη] „παρα-
καθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. Par.“ y) ἐγγέλων]
„κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἐγγέλων.“ κλοιῶν 3011. sed dam-
nat *Belinus* ut glossema vulgatae. z) αὐ] „ἦν J. Sed αὐ
P. L. Et Edd. antiqq. omnes.“ ἂν 2954. quod h. l. jure im-
probat *Bel.* ἐπὶ πόδας αὐ εὐθὺς reliquis omissis *Gorl.*, ut re-
fert *Schm.* Sed quae sint illa reliqua, et quousque pertineant,
non patet.

eam neque comas, quas ne-
gligenter solutas videri vo-
lebat, inornatas reliquisse,
neque vestis amictum sine
adfectione composuisse.
Manifesto autem iis se re-
bus exornaverat, et ad de-
centiam, adsimilato illo cul-
tus neglectu, usa fuerat.
Sublucebat vero etiam ali-
quantum cerussae et fuci;
verbaque omnino merettri-
cia; laudarique se ab amato-

ribus pulchritudinis nomi-
ne gaudebat, et, si quis
quid daret, accipiebat cu-
pide, et, cum ditioribus
prope adsideret, pauperes
amatorum suorum ne respi-
ciebat quidem. Saepe vero
etiam si imprudens nudaretur,
videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora.
Haec videns mea per vesti-
gia mox recessi, miseratus
nempe infelices illos, qui

δαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς θινὸς, ἀλ. p. 581.
 λὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώλω^{a)} ἀντὶ τῆς
 Ἡρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
 δὲ πᾶσι γνώριμος ἢ θύρα· πλὴν ἄλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ
 τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενούμεν αὐτήν·
 ἢ δὲ ἤδη πον ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα^{b)} ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς πε-
 ριπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποι-
 εῖν^{c)} αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσειν^{d)}. ὁρᾷς τὴν κόσμιον p. 582.
 τὴν *) ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηγῇ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ
 συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσιν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βᾶδις- p. 583.
 μα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως^{e)} ἢ γε ἀληθῆς Φι- p. 584.
 λοσοφία καὶ^{f)} ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμέ-
 νη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ 14

- a) εἰδῶλω] εἰδῶλω A. 1. 2. mendose. b) ἐπανιοῦσα] „ἀνι-
 οῦσα Fl. vulgatam servant H. P.“ ἀνιοῦσα etiam 2954. c)
 ἔθος ποιεῖν] ποιεῖν ἔθος 2954. d) πρόσσειν] „προσ-
 ἔρχεται P. Angl. Nihil mutant Edd.“ προσέρχεται etiam 3011.
 *) τῇν] deleri vult T. Fr. Benedictus ut inconcinnum, quod
 equidem non penitus perspicio. e) πάντως] „Fl. Reliquae
 πάντων, male. vid. notas.“ πάντως confirmat 2954. et prae-
 tulerunt recentt. quoque Edd. f) καὶ] ἐστὶν 3011. Gorl. Be-
 lin. Schm. Sed vid. Adnot.

se ab illa non naso quidem,
 sed barba duci paterentur,
 et, Ixionis exemplo, ina-
 nem speciem amplecterentur
 pro Junone.

Plat. Illud quidem recte:
 neque enim in propatulo ja-
 nua, neque nota omnibus.
 Ceterum ne opus quidem est
 domum ad illam ire. Hic
 enim illam in Ceramico op-
 periemur, mox huc ventu-
 ram in reditu ab Academia,
 ut in Poecile inambulet,

quod facere solet quotidie.
 Quin jam accedit. Viden'
 illam decenti habitu, ad-
 spectu propitio, quae co-
 gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video simi-
 les habitu, incessu, atque
 amictu: et tamen inter has
 quoque una tantum est ve-
 ra quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum lo-
 qui incipiet, satis se ipsa
 indicabit.

Phil. Vah, quid Plato et
 Chrysippus apud superos,

P. 584. Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ^g), αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ^h) ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἑοίκατε. καὶ τίνα τοῦτων ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πού λωποδύτης ⁱ) τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων P. 585. ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅπόσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν ^k).

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίαις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτiasάμην πρὸς εἰδοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήδη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀπο- P. 586. σμώμενον ^l) τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φα-

g) καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες] καὶ οἱ ἄλλοι πάντες 3011. h) τις] „τι P. et Angl. Edd. τις.“ τι habent etiam 3011. Gori. et probarunt Bel. et Schm. sine idonea caussa. i) λωποδύτης] „τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.“ τυμβωρύχος etiam 3011. k) καταλελοίπαμεν] „Nihil mutant H. B. 2. Fr. Fl. l) ἀποσμώ-

et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis (a quoquam) apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didicimus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa exposcaverim, sed patiar illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio

νερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγαν- p. 586.
αυτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄρχετε;

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν
ἐπ' ^m) αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ
ἡμῖν διήγγελλον ⁿ) οἷα ἔλεγεν, ἐπιὼν ^o) ἐς τὰ πλήθη, καθ'
ἡμῶν.

ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ^p) ἀποκτε- 15
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ ἄλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα ^q). καὶ
σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ ^r), τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΤΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ
μόνη τάληθες ἂν εὐρεῖν ^s) δύναιο. μόγισ ^t) γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

μεν οὐ] Restitui hanc Ms. Gr. lectionem, consentientibus Graevio; Solano; Hemsterhusio; Gesnero Interprete, Seyboldo et Jacobsio. Vulg. ἀποσπώμενον. P. ἀποσκόμενον. Vid. Adnot. m) ἐπ'] παρ' 2954. n) διήγγελλον] „διήγγελον Fl. H. Par. Sed J. διήγγελλον.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. o) ἐπιὼν] „deest in Fl. Sed nihil mutat H. et P.“ εἰπὼν conj. J. Seager. Vid. Adnot. p) ἀπολογησάμενον] „Sic J. Par. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl.“ q) ἀνεβαλλόμεθα] ἀνελόμεθα 2954. mendose. r) καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ] „ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant Edd. nisi quod δοκεῖ Fl.“ καὶ ὅσον ἂν δοκῇ A. 2. s) ἂν εὐρεῖν] „Sic P. et Ms. Gr. Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L.“ Correximus cum Graevio, quod huc usque vulgatum erat, ἐξευρεῖν. Vid. Adnot. t) μόγισ] Sic scripsimus, auctoritatem Codd. 2954. et 3011. et Schm.

quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

Plat. Commeatu unius hujus diei sumto, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixarit.

Phil. Deinde (Ergone) vos illum ante iudicium, indi-

Lucian. Vol. III.

cta caussa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim respicimus omnia: tua sententia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia dæmina, quae sola nempe invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

K

P. 586. ΠΛΑΤ. Νῦν, ὧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶην δὲ τὸ ἀτιμότετον ^{u)} Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσοῦτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ ^{x)}, κατὰ μέρη δὴ ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὁρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιὰρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΤΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ^{y)} ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' ^{z)} Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς ^{a)} τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν ^{b)}, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα ^{c)} τὰ ἐν τῇ πόλει.

P. 587. ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὧ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ^{d)} ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΤΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὧ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμαι καὶ αὐταὶ δοκροῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκεί-

exemplum secuti, pro vulgata forma μόλις. Vid. Adnot. ad Judic. Vocal. c. 4. T. I. p. 328. sq. u) τὸ ἀτιμότετον] Articulum omittit 2954. haud improbantibus *Belino* et *T. F. Bened.* x) ἀποκηρύττων θεάτρῳ] θεάτρῳ ἀποκηρύττων 2954. y) ἐθέλης] „ἐθέλεις Fl.“ ἐθέλης recentt. sine jota subscripto, et mox c. 17. ἐθέλης, vett. rite ἐθέλης. z) ἐπ'] ἐς *Gorl. a)* εἰς] ἐς 2954. 3011. *Belin. Schm.* b) αὐτὴν] ταύτην conj. *Seyb.* sine idonea ratione. c) καταφανεῖν πάντα] καταφανῇ πάντα εἶη 3011. *Gorl. Belin. Schm.* At non erat, quod mutaretur vulgata. Cf. *Necyom.* c. 10. d) γὰρ] δὲ 2954.

Plat. Nunc, sacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in tanto theatro praeconio vendens, et duobus quidem obolis, genus unumquodque illius disputationum.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si

causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam artem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes!

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim et ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa vira-

νη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παι- p. 537.
δεία *) ἡ ἀμυδρά δὲ ^{f)} αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρώμα, ἡ Ἀλή-
θεια ἐστίν.

ΛΟΤΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦντινα καὶ λέγεις.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν,
τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΤΚ. Ὅρῶ νῦν μόγις ^{g)}. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις,
ὡς πληρὲς ^{h)} γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν
δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ ⁱ⁾ γὰρ
μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ 17
πάσαι οἶδα ὅποιά ἐστίν.

ΦΙΛ. ^{k)} Ἀλλ' ἡμῖν, ὧ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ^{l)} ξυνδικά-
ζοις ἂν, ὡς ^{m)} καὶ κατὰ μνημοῖς ἕκαστα.

e) Παιδεία] „παιδιά male Fl. Sed H. et Par. etc. recte.“

f) ἡ ἀμυδρά δὲ] καὶ ἡ ἀμυδρά δὲ 2954. alterutram parti-
cularum καὶ et δὲ retinendam, alteram abijciendam, statuit
Belinus. Scilicet utraque simul certe h. l. non opus fuit. g)

μόγις] Ita 3011. *Bel. Schm.* ut supra c. 15. pro vulg. μόλις.

h) ὡς πληρὲς] ὡς ἂν πληρὲς conj. *Belin.* dudum haec, nec
semel, refutata. i) οὐ βαρὺ] „οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat
Fl.“ οὐ χαλεπὸν etiam 3011. quod pro glossemate habet *Belin.*

k) ΦΙΛ.] „In Par. Fl. aliisque persona ΛΟΤ. erat, male.
nam recte ΦΙΛ. P. L.“ l) ἐν δέοντι] separatim scripsi,
ut in B. 1., vulgo minus bene ἐνδέοντι junctim. *Traug.*

Frid. Benedictus conj. ἐνδέον τοῦ ξυνδικάζειν ἂν — m) ὡς]

go, Temperantia illa, et
prope illam Justitia, prae-
cedens vero Eruditio: sed
obscura illa et tenui colore,
Veritas est.

- *Luc.* Non video, quam
dicas.

Phil. Nonne vides fuci
illam expertem, nudam,
subducentem se semper et
elabentem?

Luc. Nunc tandem vix
video. Sed quidni has et-
iam adducis, ut plenus per-
fectusque nobis consessus

fiat? Veritatem vero etiam
advocatam mihi adducere in
jus volo.

Phil. Nempe sequimini
etiam vos: nec enim mole-
stum erit, unam judicare
causam, eamque de rebus
nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim
non opus habeo audire,
quae olim (*dudum*) sciam,
uti se res habeat.

Phil. Verum nostra inter-
est, Veritas, te adesse in
judicio, ut indices omnia.

p. 587. **ΑΛΗΘ.** ^{η)} Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευτικῷ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι;

ΦΙΛ. ^{ο)} Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.

p. 588. **ΑΛΗΘ.** ^{ρ)} Ἐπεσθόν, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παύρησία, μεθ' ἡμῶν, ὥς τὸν δέλαιον τοῦτον ἀνθρώπισκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι ^{ι)} δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγγε, αὐτοῦ περίμεινον ^{κ)}).

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεῆσαι μοι ^{λ)}, ἀλλ' ἀλαξόσιν ^{μ)} ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις ^{ν)}, αἰετῶν ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις. ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγγος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ, εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

„deest in Fl.“ Deinde καταμηνύεις 3011. vitiose. ^{η)} **ΑΛΗΘ.]** „Sic P. L. Edd. male **ΦΙΛ.**“ Veritatis verba interrogative edere placuit, ut et *Courierium* video censere ad Asin. p. 231. ^{ο)} **ΦΙΛ.]** „Recte sic L. Edd. male **ΛΟΥΚ.**“ ^{ρ)} **ΑΛΗΘ.]** „Ita P. et L. Edd. rursus male **ΦΙΛ.**“ De his personarum rationibus vid. Adnot. ^{q)} σῶσαι ^{κ)} ἂν γε σῶσαι Gorl. ^{ρ)} περίμεινον ^{λ)} περίμενε A. 2. ^{σ)} μοι ^{μ)} με 3011. minus bene, ut recte judicat *Belin.* ^{τ)} ἀλαξόσιν ^{ν)} ἀλλαξόσιν *Reitz.* operarum errore, quem recentt. emendarunt. ^{υ)} δυσελέγκτοις ^{ξ)} „δυσελέγκτους *Solan.*“

Ver. Ergone adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi?

Phil. Duc. sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, et tu loquendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem, servare possimus. Tu vero, Elenche, [Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, (et)

si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, et convictioni repugnantibus, et effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si Demonstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

ΑΡΙΣΤ. ^{z)} Ὁρᾶς; προσεταιρίζεται ^{γ)} καθ' ἡμῶν, ὡς P. 588. 18
 Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε ^{z)}, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, μήτι ψεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὐσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ^{z)} ἐστὶ, καὶ p. 589. πολυκακικός· ὥστε παραπείθει αὐτήν.

ΦΙΛ. ^{b)} Θαρσύνετε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης ^{ο)} συμπαρούσης. ἀπίωμεν ^{d)} οὖν. Ἄλλ' εἰπέ 19 μοι σὺ, τί σοι ^{e)} τοῦνομα;

ΛΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγκιλέοντος.

ΦΙΛ. Πατρὶς δέ;

z) ΑΡΙΣΤ.] „Vid. nott. Solan.“ Post ὁρᾶς, *Schmiedero* suadente, et praeunte jam *Pirckheymero*, interrogationis notam reposui pro commate vulgato. **γ) προσεταιρίζεται]** Hanc Codicis Gorl. lectionem expresserunt interpretes Latini, et reperi eandem in utraque *Ald.* In B. 1. *Reitz.* et recentt. legitur *προσεταιρίζεται*, minus graviter. **z) δεδίατε]** δέδιτε 2954. vitiose. **a) πανουργός]** πανουργός, omisso circumflexo, *Reitz.* quam imprudenter secutae sunt recentt. Recte vetustae. **b) ΦΙΛ.]** „Ita L. Sed nihil mutat Fl. et reliquae.“ Faciunt cum L. ex antiquioribus *Pirckheym.* e recentt. *Wiel.*, *Belin.* in not., non item in versione, ubi vetus ratio retenta, et *Schm.*, qui sic edidit. Olim nempe, etiam in *Reitz.*, *Bip.* et *Seybold.* fuerat *ΑΛΗΘ.* Vid. Adnot. **c) ταύτης]** ταυτῇ 3011., ut refert *Belin.*, probatum huic, et receptum (ita scilicet, ut exarari debebat, ταύτη) a *Schm.*, sed temere. Mox in eodem Cod. *συμπαρούσης*, quod non attendisse credo *Schmiedero*, quum vulgarem scripturam contra morem suum servavit. **d) ἀπίωμεν]** ἀνίωμεν Gorl. ἀπίωμεν B. 1. operarum errore. **e) σοι]** σοῦ 2954. minus eleganter, ut recte iudicat *Belin.*

Arist. Viden? ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiat pro ipso, cum sit Veritas?

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet.

Phil. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente Justitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alcthionis, Elenxielis. [Confidentius, Veri F. Convincentis N.]

Phil. Sed patria?

p. 589. ΛΟΥΚ. Σύρος, ὃ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδικῶν^{f)}. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ *) τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου^{ε)}, οὐχ ἦντον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἕλαττον^{h)}, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

20 ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλωςⁱ⁾ γοῶν τοῦτο ἡρόμην^{k)}. Ἡ p. 590. τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζῶν εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοφεν-

f) Ἐπευφρατιδικῶν] „Sic una voce Gronov. et Fl. Reliquae male disjungunt ἐπ' Εὐφρατιδικῶν.“ *) καὶ γὰρ] Post γὰρ excidisse videtur alterum καὶ, quae vox, si quae alia, maxime librariorum negligentiam experta est. Non tamen inserere sum ausus, etsi id feci Char. c. 21. Cf. ad Vit. Auct. Varr. Lectt. not. x) p. 123. g) μου] abest a 3011. et omissum propterea etiam a Schm., quod Belini aures nimis fastidiosas offenderat sonus vocum μου, et deinceps redeuntis ἐμοῦ. Sed hanc iudicandi normam admodum esse lubricam et fallacem, sciunt omnes, qui ad veterum elegantias rite aestimandas aliquid sapiunt. H. l. μου nonnisi ex imprudentia librarii videtur praetermissum. T. F. Benedictus tamen expungi vult. h) γένοιτο ἕλαττον] ἕλαττον γένοιτο 2954. 3011. Belin. Schm. quae structura non adeo videtur elegantior esse vulgata, ut hanc relinqui necesse sit. Ceterum T. F. Benedictus non male conjicit ἐλάττων, quamquam sic vox sequens τις prius foret collocanda. i) ἄλλως] ἄλλος B. 1. operarum culpa. Cf. Adnot. k) ἡρόμην] „Ed. H. male ἡρώμην.“ Idem mendum in eandem Ed. illatum Diall. Deor. XX, 3. εἰρόμην 3011.

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros: mores vero et eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quam-

quam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voca sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, et praestigiarum, et men-

δῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν p. 590.
μιαρῶν ἀνθρώπων· πάννυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΤΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ¹⁾ ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν
αὐτῇ πᾶννυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ ^{m)} τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν
ἀρχὴν ἔχουσιν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλα-
πλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶ-
ν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ⁿ⁾ ταπτόμενοι,
καὶ τῷ μίσει οὐκ αἰσθητοί, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν
τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ^{o)} ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πᾶννυ ἡκρι-
βωκέναι.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἔχρην. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φα-
σι, καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνῃ ^{p)}· μία γὰρ ἐστὼν,
δύ' εἶναι δοκοῦσαι.

P. 591.

ΛΟΤΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μὲν-

1) οὐπόσοις] ἐφ' ὅσοις 2954. minus bene, iudice *Belino*. m)
δὴ] δὲ 2954. Mox φίλον conj. *T. F. Bened.* admodum infeli-
citer. Vid. Adnot. n) τῇ ἐναντίᾳ] τῆς ἐναντίας 3011.
male, *Belino* recte iudicante. o) ἀργίας] ἀργίᾳ A. 2.
p) τῷ τέχνῃ] „Sic Edd. Par. S. H. B. 2. Fr. et P. Sed J.
et Fl. τὰ τέχνα.“ Sic etiam Cod. 2954. Sed Edd. B. 1. et
Ald. utraque τῷ τέχνῃ.

daciorum, et tumoris ina-
nis: odi igitur omne hoc
genus impurorum hominum.
Admodum vero multi sunt,
quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, mul-
ti artem facis.

Luc. Bene dicis. vides e-
nim, apud quam multos in
odio sim, et in quae peri-
cula propter eam venerim.
Verum tamen etiam opposi-
tam illi artem accurate no-
vi: illam puto, quae amo-
re constat. Sum enim veri
amicus, et honesti ac pul-
chri, tum simplicitatis, et
quaecunque natura amabi-

lia sunt. Verum pauci ad-
modum digni, in quibus
hac arte utar. Contra alte-
ri illi, oppositae, arti sub-
jecti, et odio aptiores,
quinquagies mille: quare
periculum est, ne alteram
quidem, cujus exercendae
ita rara offeratur occasio,
dediscam; alteram autem
nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat:
ejusdem enim et hoc est, a-
junt, et illud. Noli itaque ar-
tes dirimere, quae duae cum
videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti,
Philosophia. Mea igitur

p. 591. τοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχοῖν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάφῃ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν^{q)}). ἡ Ἱέρεια, διάδεις ἡμῖν τὰ βάρβα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοςούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς^{r)}), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμ-
μαχος^{s)}), ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπισηκούντων ὀσημέραι ἀκούεις
αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ, μόνῃ^{t)}) ὄρεῖς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος
οὖσα^{*)}). νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὰ δὲ ἦν που κρα-
τούμενον ἰδῆς, καὶ^{u)}) πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναί, σὺ προσθεῖ-
σα τὴν σεαυτῆς, σῶζε^{x)}).

22 ΦΙΛ. Εἴεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ^{y)}) καθήμεθα ἔτοιμοι
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοι τινα ἐξ ἀπάντων,
ὅστις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ^{z)}), ξυνείρετε τὴν κατηγο-

q) δικάσωμεν] Sic e 3011. et Gorl. pro vulg. δικάζωμεν. A. 2. δικάζομεν. r) Πολιάς] Πολλιάς A. 2. s) σύμμαχος] ξύμμαχος 3011. Bel. Schm. t) δὲ, μόνῃ] δαιμονίῃ conj. Jacobs. in Animadv. ad Eurip. Tragg. p. 45. Vid. Adnot. *) ἐπίσκοπος οὖσα] „Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. Nott. Sed Edd. constanter vulgatam servant.“ Praetulerunt ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα Belin. T. F. Bened. et Schm. e 2954. u) καὶ] „καὶ L. nil vero a vulgata abit Fl.“ x) σῶζε] σῶξέ με 2954. et 3011. y) καὶ δὴ] ἤδη Marcil. conj. Vid. Adnot. z) κα-
τηγορήσαι ἂν δοκῇ] „κατηγορήσειν δοκεῖ Ms. Gr, et L.“
κατηγορήσειν δοκῇ 3011.

haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare at-
que laudare.

Phil. Jam age, adsumus
enim nunc, ubi oportebat:
hic alicubi in templo urbi-
cae Palladis judicemus. Dis-
poni nobis, Antistes, jube
subsellia: nos interea Deam
adorabimus.

Luo. Custos urbis, prae-
sidio mihi veni contra inso-
lentes homines, recordata,
quot illorum perjuria quo-

tidie audias. Quae faciunt,
sola vides, quae inspectio-
nem habeas: nunc tempus
est illos ulcisci. Me vero
si qua succumbere videas,
et plures sint nigri calculi,
tuo tu adjecto me serva.

Phil. Age, jam sedemus
vobis, paratae vestras au-
dire rationes. Vos autem
electo uno ex omnibus, qui
optime accusaturus videat-
ur, actionem componite,
et reum convincite; neque

ρίαν, καὶ διελέγγετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ^{a)}) ἅμα λέγειν. p. 592.
 σὺ δὲ, ὦ Παρθένισιάδη, ἀπολογήσῃ τὸ ^{b)}) μετὰ τοῦτο.

ANAB. ^{c)}) Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
 πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΤΣ. ^{d)}) Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστή,
 καὶ καλλιφωνία ^{e)}) δεινῶς Ἀττική, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ
 πειθοῦς μεστόν· ἥ τε σύνεσις ^{f)}), καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπα-
 γωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων· πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρὸς-
 εστίν. ὥστε τὴν προηγορίαν ^{g)}) δέχου, καὶ ὑπὲρ ἐπάντων εἰ-
 πὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφό-
 ρει εἰς ^{h)}) τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρό-
 δικον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε

a) οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας] „οὐ πάντας γὰρ οἶόν τε inver-
 so ordine P. Sed vulgatam habet etiam Fl.“ πάντας γὰρ ἅμα
 λέγειν ἀμήχανον 3011. probante *Belino* ob Atticam quidem vo-
 cem ἀμήχανον. b) ἀπολογήσῃ τὸ] „ἀπολογήσῃτο uno
 verbo J, alii τι pro τό.“ ἀπολογήσῃτο itidem A. 2. jota sub
 altero η subscripto. c) ANAB.] „ΠΑΤ. P. L. Sed cum
 vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime sequi. Vid.
 not. *Solan*.“ d) ΧΡΤΣ.] „Aberat haec persona a Par. J.
 H. etc. sed habet L. σὺ vero pro σοῦ habet P.“ σὺ etiam ha-
 bet 2954, et deinde ἦτε γὰρ, probante *Belino*, quem secutus
 est *Schmied*, ἦτε γὰρ etiam in Gori. est et 3011. an vero etiam
 σὺ; — e) καλλιφωνία] ἡ καλλ. 3011. *Belin. Schm.* f)
 σύνεσις] ξύνεσις 3011. *Belin. Schm.* g) προηγορίαν]
 „Sic J. sed προηγορίαν Par. Fr. et Fl. προηγορίαν vero et-
 iam E. Coll. et *Thom. Mag.*“ hoc etiam habent 3011. 2954.
 Gori. *Bel. Schm.* exhibent denique etiam A. 1. 2. et B. 1. Ta-
 men retinuit *Reitz*, προηγορίαν. h) συμφόρει εἰς] ξυμ-
 φόρει ἐς 3011, *Belin. Schm.*

enim fieri potest, ut simul
 omnes dicatis: tu vero post
 haec causam dices, Par-
 rhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum
 huic iudicio aptissimus fue-
 rit?

Chrys. Tua, Plato, co-
 gitandi admirabilis sublimi-
 tas, et mere Attica vocis
 suavitas, et gratia illa, quae
 tantum in persuadendo va-
 let; tum prudentia, et ex-

quisitum illud artificium, et
 illae, ubi demonstrandum e-
 rat, verborum illecebrae:
 omnia haec copiose tibi ad-
 sunt. Itaque orandi susci-
 pe provinciam, et pro om-
 nibus ea, quibus opus est,
 profer. Nunc recordare om-
 nium illorum, et in eun-
 dem locum confer, si quid
 tibi ad Gorgiam, aut Polum,
 aut Prodicum, aut Hippiam
 dictum est: hic enim illis

p. 592. οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας ¹⁾), καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ^{k)} ἐρώτα· κἄν σοι δοκῇ, κἄκεῖνό που παράβυσον, ὥς ὁ μέγας ^{l)} Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη ^{m)} τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. ^{m)} Μηδαμῶς. ἀλλὰ τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην ⁿ⁾ τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτη-

p. 593. τα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρθέσιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων ^{o)} δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισται, δὴ ὁβολῶν πρώην ἀποκεκηρῦγμένος.

ΠΛΑΤ. ^{p)} Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον

i) τῆς εἰρωνείας] „Sic J. et H.“ Reliquae, in his *Reitz.* et posteriores τὰς εἰρωνείας. Sed τῆς habent etiam Ald. 1. et 2. Vid. Adnot. k) συνεχῆ] „Ita ex S. et J. dedimus. Edd. H. Par. male συνεχεῖ.“ Sic etiam B. 1. sed συνεχῆ edunt A. 1. et 2. l) ὁ μέγας] ἐν οὐρανῷ addunt e Platone 2954. *Bel. Schm.* Vid. Adnot. *) ὑπόσχη] Conjecerim scripsisse auctorem ὑποσχολῆ. m) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Sed nihil mutat L. et Fl.“ n) Διογένην] „Sic Edd. J. Par. H. etc. Διογένην Fl.“ Mox τοῦτον ἄν 2954. unde τουτονὶ vult *Belin.* o) τῶν λόγων] αὐτοῦ addit 2954. e priori versu hand dubie iterum descriptum, nisi forte librarius voluit κατ' αὐτοῦ. Pro δεήσεσθαι in O. δέεσθαι. p) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Exc.“

magis formidandus est. Itaque adspere etiam aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: et, si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchri-

tudinem, aut in scribendo vim quandam praesens tempus desiderat; sed apparatus convincendi et judiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus.

τὸν ⁴⁾ ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὧ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ P. 593.
μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὀρεῖν. εἰ γάρ
τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις ¹⁾, σὺ δὲ
τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν
λέγε ²⁾. ὅλως δὲ, ὑπὲρ ³⁾ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει πε-
ρυβρισμένης. καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιαδῶν
λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ
κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ⁴⁾ ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μό-
νον ⁵⁾ προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κιν-
δυνεύεται, ἢ σεμνότερα δοῦναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα
οὗτος ⁶⁾ ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε ²⁾, οὐδὲν ἐλλείψομεν ³⁾, ὑπὲρ πάν- P. 594.
24

g) τὸν] „abest ab O. P.“ τὸν λόγον ἔρεϊ 2954. cuius quidem
structurae maiorem, quam vult *Belinus*, elegantiam equidem
non capio. Secutus tamen *Schmiederus*. r) λόγοις] δόγ-
μασι 2954. *Belin. Schmied.* At glossema hoc est, neque con-
venit a genere cum sequenti ὅστις. Plus semel per hunc li-
bellum φιλοσόφων οἱ λόγοι, i. e. propria cuiusque placita et
decreta. Inferius c. 32. librariorum oscitantia intulit ψόγους
pro λόγους. Et c. 55. idem glossema δογμάτων pro λόγων in
quodam codice legitur. s) νῦν λέγε] „Desunt haec duo
verba in O.“ Modo μηδὲ 2954. et ἐστὶ B. 1. t) ὑπὲρ] περὶ
2954. u) τοῦτο] „(Bud. αὐτοῦ) J. τουτωῦ. nil mutant Edd.
et ita notaverat *Solan.* Sed si hic per J. ut solet *Juntinam* de-
signat, erravit; illa enim τοῦτο habet.“ Sic et A. 2. x) ὅ-
ρα, σὲ μόνον] „ὁρᾷς δὲ μόνον σὲ O.“ Ita etiam 3011.
Gorl. Bel. Schm. Mihi quidem, cur haec vulgatis praeferen-
da sint, non liquet. y) οὗτος] „οὕτως J. οὗτος *Brod.* Et
sic habent H. B. 2. Fr. Fl.“ nec non A. 1, et B. 1. Sed A. 2.
οὕτως. z) Θαρσύνετε] „θαρσύνεται O. male.“ a) ἐλλεί-

Memento autem, vir gene-
rose, ne tuum modo in ac-
cusatione negotium agas,
sed communem causam spe-
ctes. Si quid enim inter nos
non convenit de nostris dis-
putationibus, tu in praesen-
tia quidem noli quaerere,
aut utra sit verior ratio de-
finire; sed in universum
modo pro philosophia ipsa
indignationem ostende, con-
tumeliis obruta, et male au-

diente in Parrhesiadae ser-
monibus; relictisque sectis,
quibus dissidemus, quod
commune habemus omnes,
pro eo propugna. Vide,
solum te praefecimus, inte-
nostra jam omnia pericli-
tantur, ut aut honestissima
videantur, aut talia credan-
tur esse, qualia hic propo-
suit.

Diog. Bono estote animo,
nulla in re deficiemus; di-

p. 594. των ἐρω. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπιπλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶτος ἐστίν) ἀφῆναι διαβουλευήται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο ^{b)} μὲν μηδαμῶς. ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἥπερ ^{c)} τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν ^{d)}. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται ^{e)} τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν ^{f)} μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορεῖται ^{g)} μόνος.

ΦΙΛ. Οὐδέδιαις οὖν μὴ σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΤΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διώγενης, λέγε.

25- ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ ^{h)} τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πᾶν ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λό-

ψομεν] „ἐλλείψομαι Ο.“ b) Τοῦτο] τούτῳ conj. Jens. Vid. Adnot. c) ἥπερ] „ἢ Ο.“ Verba ἄριστον γὰρ absunt ab Gorl. d) δ' οὖν] „γοῦν Ο. Sed nihil mutant Edd.“ e) ἐγκέχυται] „Sic recte Vorst. ἐκκέχυται J. Par. B. 2. H. Fr. Fl.“ Sic etiam B. 1. A. 1. 2. f) ψηφοφορεῖτωσαν] „ψηφοφορήτωσαν Ο. Reliqui stant pro vulgata.“ g) κατηγορεῖται] „κατηγορεῖται Ο.“ h) παρὰ] „παρὰ P. L. O.

cam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto et miti, dimittere illum cogitet; at ego certe caussae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed non li cunctari diutius. Jam enim infusa est in clepsydram aqua, et in te consilium intus.

Luc. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim

γων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, p. 594.
καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρόσιππον, καὶ τοὺς p. 595.
ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐξεκομίσαντο; ἀδὲ
τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τριςκατάρατος οὗτος¹⁾ Περσέσι-
δος ὑβρίζει, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις^{k)}, ὥς φασιν, ὢν,
ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμησεις,
ὀπρόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις,
τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύ-
ων κακῶς γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ
ἀναπείδων καταγελᾶν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν
ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς¹⁾ τῶν πολλῶν ἥδη πε-
ποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν^{m)}, φληνά-
φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαιότατα,
ὢνⁿ⁾ ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ^{*}) διεξιὼν, ὥστε αὐ-
τὸν^{o)} μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν θεατῶν,

Sed cum vulgata facit Fl. At παρὰ etiam in 2954. et 3011.
et Edd. A. 1. 2. Unde recte etiam in Schm. i) οὗτος O. k) τις] εἷς 2954. sed εἴ postea inductum.
Deinceps ὥς φησιν Gorl. l) πρὸς] „Sic P. L. Em. S. Fl.
Sed male πρὸ Par. J. H. Fr. B. 2.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. m)
τὴν Φιλοσοφίαν] otiosa videntur Seyboldo: minime vero
sunt: id enim potissimum agit Noster, ut ipse Accusator vel
imprudens in Rei usum accurate Philosophiam a Philosophis
distinguat, atque adeo secernat. n) ὢν] ἄπερ 2954. „tour-
nure Attique, qu'il faut restituer à Lucien.“ Belin. Recte
morem non gessit Schm. *) χλευασμῷ] χλεύη 2954. o)
αὐτόν] „Sic O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. Par. H.

ut taceam, ecquis vero hunc
Pythagoram, et Platonem,
et Aristotelem, et reliquos
ignorat, quanta in vitam
bona intulerint? quibus ve-
ro nos, tales cum simus,
exsecrabilis ter et amplius
iste Parrhesiades contume-
liis adfecerit, jam dicam.
Cum enim orator, ajunt,
esset, relictis judiciis, et
secunda in illis fama, quan-
tum vel vehementiae vel ma-
turitatis in dicendo ipsi sup-
peteret, omni, inquam, il-
lo instrumento, ac dicendi
copiis contra nos collectis,
male loqui denobis non de-
sinit, cum praestigiatores
atque impostores appellet,
ac persuadeat multitudini,
ut irrideat nos, et, tanquam
nihili simus, contemnat.
Quin et in odium jam et
nos ipsos, et te Philosophi-
am, adduxit, nugas ac de-
liria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos
docuisti, per risum et ludi-
brium enarret, ut ipse qui-

p. 595. ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ ^{p)} τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολλὸς ἁπλῶς, χαίρουσι τοῖς ^{q)} ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρῃται. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκρά-

p. 596. τὴν ^{r)} τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ ^{s)} παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν ἄλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ ^{t)} τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ^{u)}, ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ^{x)} ἐδόκει τῆς ἑορτῆς. καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελως

26 τις ὢν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος ^{y)}, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ ^{z)} βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τοῦτον ^{a)}, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς ἐφεισίσης ^{b)}, οὐτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐ-

B. 2. " Vulg. ἐαυτὸν retinuit Reitz. Sed αὐτὸν habent etiam 2954. 3011. et hinc Schm. Ed probatum etiam T. F. Bened. p) γὰρ] „καὶ O.“ q) τοῖς] „deest in O.“ r) Σωκράτην] Σωκράτη 2954. s) ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπιχλεύῃ una voce 2954. t) τὰ] „deest in O.“ et in Gorl. u) Διονυσίοις] „Διονυσίου Fl. Sed nihil mutant H. et Par.“ x) τι] „Deest vqcula τι in O.“ y) παρασκευασάμενος] συμπαρασκ. 2954. non male. z) παχὺ] „ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl.“ Mox συγγράψας Ed. Seyb. nescio unde. a) τοῦτον] „abest in O.“ et in Gorl. b) ἐφεισίσης] „ἐπιούσης O.“ Sic et in 2954.

dem plausus ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent irrisoribus et maledicis, praesertim cum ea traducuntur, quæ videntur augustissima: ut nimirum et olim quoque Aristophane gaudebant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum risus caussa in scenam producentibus, et absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum

erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus et paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, et in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus injuria. Haberet enim sa-

τῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ^{c)} ἔδρα- p. 596.
 σε. καὶ τὸ ^{d)} πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
 τὸ σὸν ὄνομα, ὧ Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν
 διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ^{e)} ὄντα, τοῦτω ξυναγωνιστῇ καὶ
 ὑποκριτῇ χρῆται· καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας
 ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμωδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος
 οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοῦς τὸ κοινόν.
 Ἐνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί p. 597.
 γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι ^{f)}, τὰ σεμνότατα διασύρας ^{g)} ἐπὶ τοσούτων ²⁷
 μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ
 θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μὴδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρο-
 νοίῃ φιλοσοφίας. ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον
 ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας ^{h)}
 εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν ⁱ⁾ γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά;
 ὃς καθάπερ ἀνδράποδα ^{k)} παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητή-

c) αὐτὸς] „αὐτὸ O.“ d) καὶ τὸ] ὁ δὲ 2954. e) οἰκεῖον]
 „οἰκεῖον O. forsan οἰκοθεν Solan.“ οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην
 habent etiam 3011. et Gorl. et edidit hinc Schm. Vid. Adnot.
 f) ἔχοι] „Sic habet O. ἔχη J. et reliquae.“ g) διασύρας]
 Sic e Gorl. et O. rescripsimus pro vulg. διασύρων. h) οὐ
 μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας] οὐ
 μετριότης, ἀλλ' ἀνανδρία, καὶ εὐηθεία 2954. quod recte im-
 probat Beltn. i) τὰ μὲν] „Abest μὲν in O.“ τὰ δὲ omisso
 γὰρ Gorl. k) ἀνδράποδα] τὰ praefigunt 2954. 3011. Be-
 lino probante.

ne ea res veniam, si defen-
 dens injurias, non ultro lae-
 dens hoc faceret. Omnium
 vero indignum maxime il-
 lud est, quod haec cum a-
 gat, tuum tamen, Philoso-
 phia, nomen subit; et con-
 ciliato sibi dialogo, fami-
 liari nostro, certaminis ad-
 jutore actoreque contra nos
 utitur; qui insuper Menip-
 po persuaserit, nostro so-
 dali, ut comoedias frequen-
 ter secum agat, qui solus
 non adest, neque accusat
 nobiscum, communis caus-

sae proditor. Pro quibus
 rebus omnibus poenas illum
 subire aequum est. Nisi
 forte habet, quod contra-
 dicat, homo res gravissi-
 mas tot sub testibus tradu-
 cens: ut ille igitur etiam his-
 ce tale supplicium, si pu-
 niri istum videant, ne quis
 alius in posterum philoso-
 phiam contemnat: quando-
 quidem si nunc quiescamus,
 et feramus injurias, ea non
 jam moderatio, sed ignavia
 et inscitia videatur merito.
 Ultima enim illa cui tolera-

p. 597. ριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπούλησεν ¹⁾), ὥς φασί, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶ ^{m)}), ἐνίοις δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς ἐμέ δ', ὁ παμ-
πονηρότατος ⁿ⁾ οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων.
ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ
ἀξιούμεν τιμωρήσειν ^{o)} ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

28 ANAB. ^{p)} Εὖγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἀπάντων καλῶς,
ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. ^{q)} Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμέ-
νω. σὺ δὲ, ὦ Παρθησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ ^{r)}
γὰρ τὸ ὕδωρ θεῖ νῦν ^{s)}). μὴ μέλλε οὖν.

p. 598. HAPP. Οὐ πάντα μου ^{t)}), ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε
29 Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα ^{u)} ἦν χαλεπώτερα, οὐκ
οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτου δέω ἕξαρος γε-

1) ἀπημπούλησεν] „Vid. notas.“ m) ἐπὶ πολλῶ] Sic re-
scripsi ex Ox. Vulg. ἐπὶ πολλῶν. Vid. Adnot. n) παμ-
πονηρότατος] Haec, teste Reitzio, lectio est Ox. et Gorl.
quoque, referente Schmiedero; quae magis placuit, quam, quae
et ipsae per se bene habent, vulgata πονηρότατος, et quam
e 2954. et 3011. Belinus et Schmiederus praetulerunt, παμ-
πονηρός, vel, ut Schm. scribere libuit, παμπονηρός. o) τι-
μωρήσειν] „τιμωρ. Fl.“ τιμωρῆσαι conj. Jens. et Reitz. At
vid. Adnot. Pro αἰσχίστα 2954. habet ἕχατα, cui favet Bel.
p) ANAB.] „Phil. J. male, cum reliquis; sed prius recte
habent L. Vorst. Em. et Par.“ q) ΦΙΛ.] „Deest in B. 2.
male. ΦΙΛ. Fl. J. Par.“ r) σοὶ] „ἔσθι O.“ s) θεῖ νῦν]
„νῦν θεῖ O.“ t) μου] „μοι O.“ u) καὶ ὅσα] Ita J. In
reliquis, etiam Reitz., deest καί. Sed reperitur in 2954. et
3011. et hinc recepit Schm. Probabile est, etiam in O. in-
veniri.

bilia? cum mancipiorum in-
star in forum nos productos,
praecone constituto, alios,
ut narrant, magno, quos-
dam vero mina Attica, me
quidem pessimus duobus o-
bolis, cum risu praesentium,
vendidit. Quibus de caus-
sis et ipsi indignabundi in
vitam rediimus, et te roga-
mus, ut vicem nostram ul-
ciscaris, qui turpissimis con-
tumeliis sumus adfecti.

Rev. Euge, Diogenes,

praeclare, quae opus erant,
omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare:
infunde jam caussam dictu-
ro. Tu verò, Parrhesiade,
nunc vicissim dicito: tua
nunc aqua fluit; noli ergo
cunctari.

Parrh. Non omnia contra
me dixit, o Philosophia,
Diogenes: sed pleraque,
et difficiliora quidem, ne-
scio qua re motus praetermi-
sit. Ego vero tantum ab-

νέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογία τινὰ μεμελετηκώς p. 598, ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ^x) ἀπεισιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην ^y) εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ· οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὐστυνας ἀπεκίρουττον, καὶ κακῶς ἡγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ^z) ἔρω. εἰ δέ τι βλάβη, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγοντα ἐμὲ, ἀλλ' ^a) ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ^b) ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὧ Φιλοσοφία, καὶ ὁρμήσας ^c), ἡξίουσιν ὅπου οὐκ ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιδόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ ^d) σκεπόμενος, κα-

x) οὗτος] „Deesse hoc verbum in Fl. notat *Solanus* ad marg. *Sunt.*, in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in Fl.“ y) ἐφθην] „ἐφθην J. et Fl. ἔφθασα O. ἐφθην Par. B. 2. H. et P.“ ἔφθασα 2954. 3011. quod praestare ait *Bel.* atque recepit *Schm.* Utraque forma utitur *Lucianus*: vid. Indic. Neque adeo h. l. probam lectionem vulgatam mutandam censi. z) πάντων] αὐτῶν 2954. 3011. *Schm.* a) ἀλλ'] Ita *Schm.* e 3011. pro vulg. ἀλλά. b) τάχιστα] „ταῦτα E. P. L. J.“ c) ὁρμήσας] Vitium per tot manus totque secula propagatum ὁρμήσας emendari tandem jussit *Jo. Seager.* *Class. Journ.* XVII. a. 1814. p. 161. d) σοὶ] σοῦ 2954. *Bel.*

est ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos et impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me,

Lucian. Vol. III.

qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mihi vitae esset, tanquam ex procella et aestu in serenum quendam

L

- p. 598. ταβιῶναι. Καπειδὴ μόνον παρέκλυσα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν,
 30 ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρί-
 στον βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ^{e)} ἐπειγομένοις
 p. 599. χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ συμφωρότατα ^{f)} παραινοῦν-
 τας, εἴ τις μὴ παραβαίνει ^{g)} αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀ-
 τενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνους, οὓς προτεθεῖκατε, πρὸς
 τούτους (ὠθυμίζοι ^{h)}), καὶ ἀπειθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ,
 31 νῇ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ⁱ⁾ αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὁρῶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μό-
 νον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ ^{k)} τὰ μὲν πρό-
 χειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι δῆδιον,
 εὖ μάλα ἑοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ
 βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγ-
 μάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ^{l)}
 ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως,

e) αὐτὸν] αὐτοὺς 2954. *Belin.* f) συμφωρότατα] συμφέ-
 ροντα 3011. *glossema, iudice Belino.* g) παραβαίνει] *Fl. male. H. et reliqua recte —οι.* h) ὠθυ-
 μίζοι] „ὠθυμίζει *Fl.* Sed *P. Par. et H. etc. —οι recte.*“
Modo τούτοις 2954. inepte. i) ἡμᾶς] „ὕμᾶς *L. male. nihil*
mutant Fr. et ceterae.“ k) ἐφιεμένους, καὶ] *Haec ver-*
ba, quae vulgo absunt, inserui e 2954. l) ὑμῖν] „ἡμῖν
male J. Par. H. B. 2. Fr. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L.“ *Etiam*
A. 1. 2. B. 1. ἡμῖν, absurde.

portum invectus, sub tua
 tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res ve-
 stras, te quidem, quod ne-
 cesse erat, et hosce omnes
 admirabar, vitae beatae le-
 gislatores, et manum festi-
 nantibus ad eam porrigen-
 tes, honestissimis praecep-
 tis proponendis utilissimis-
 que, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fal-
 lente labatur, sed intentis
 in regulas a vobis proposi-
 tas oculis, ad illas compo-
 nat vitam suam ac dirigat,
 quod me hercules vestrorum

etiam aemulorum (*nostrorum*
etiam aequalium) pauci fa-
 ciunt. Cum vero viderem
 multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae
 ab illo negotio sperari pot-
 est, gloria ductos, prom-
 tis istis et publicis, quae-
 que imitari unicuique faci-
 le est, satis bene referre vi-
 ros bonos, barbam dico,
 incessum, et amictum; vi-
 ta vero et actionibus con-
 tradicere habitui, et con-
 traria vestris studia habere,
 dignitatemque professionis
 corrumpere: indignabar e-

ἡγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν p. 599. εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας^{m)}, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενοςⁿ⁾ ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν^{o)} ἢ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεικίότα· οὐχ ὅπως δ' Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιςτ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ^{p)} παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθλυσμένος^{q)} πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ αἱ τὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὄρων, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι^{r)}, p. 600. ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος, ἡξίον λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγιοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγκωμενος μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρη δὲ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέονταλδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε

m) γυναικίας] „γυναικεῖος J. verum prius exhibent Par. H. Fl. B. 2. S.“ Et 3011. γυναικεῖος. n) φθεγγόμενος] βοῶν 3011. Gorl. lepidum glossema. o) οὐδ' ἂν] οὐδὲ neglecto ἂν 3011. p) ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιςτ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ] ἀλλὰ, μοι δοκεῖ, τάχιςτ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπάλῳ conj. Schm. q) κατατεθλυσμένος] „Sic H. B. 2. Fr. Fl.“ Sic et B. 1. Ald. 1. 2. Sed κατατεθλυμμένος 3011. κατεθλυμμένος Gorl. καταθλυνόμενος 2954. Vid. Adnot. r) περιθέσθαι] ἐπιτίθεσθαι 3011.

quidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisu-

rus, a quo ignominiose ad eo in feminam fractus esset. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cerne-rem, non tuli illam histri-oniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari, qui leoninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros ejus rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redar-

p. 600. παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὃ Φιλοσοφία, κατεφαίνεται, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι ^{s)}), εἴ τινα τούτων ^{t)} ἐώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρα, ἢ ὅτου αὐτὸν ^{u)} ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ^{x)} p. 601. ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν ^{y)} εἰκάζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ^{z)} ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς ^{a)} μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκεῖνον δὲ ἐώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε ^{b)} μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ 33 τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἦνεγκα ὀρῶν

s) οἱ γὰρ ἄνθρωποι] οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι 2954. quod mirifice placuit *Belino*, subtilius explicatum. t) τούτων] „τούτον Par. J. H. τούτον Angl. Sed τούτων recte P. Fr. S. *Marcil. et Vorst. τοιοῦτον*.“ u) ὅτου αὐτὸν] „αὐτὸν J. Par. etc. male. τούτου τὸν Schol.“ ἢ τουτουῖ τοῦ *Διογένους τοῦ Κυνικοῦ* τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο 2954. Vid. Adnot. cf. not. ad Schol. x) οὐ τοὺς λόγους] „οὗτος ψόγους P. ψόγους Angl. *Vulgam* οὐτ. λ. tuentur Edd.“ οὐ τοὺς λόγους 2954. Sic et A. 1. 2. Sed καὶ τοὺς λόγους B. 1. Prius ἐποιεῖτο ejici vult *Seyb.* Pro altero malunt ἐπονεῖτο *Guyet. Gron. et Belin.* προσεποιεῖτο *Brod. et Solan.* ἐνεπορεύετο *Jacobs. et Goeller.* ἐμιμεῖτο *Seager.* Vid. Adnot. y) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male; ceterae ὑμῶν recte.“ Mox εἰκάζων 3011. z) ἐξέτασις αὐτοῦ] „Ita J. H. S. Fr. etc. Deerat αὐτοῦ in Par. sed restituumus ex reliquis.“ Deinceps ἐγίνετο 3011. Schm. a) ὑμεῖς] „ὑμᾶς L. Nihil a vulg. abit A. et Fl.“ b) ἐρήμην ἡλίσκεσθε] αἰρομένην ἡλίσκεσθαι 3011.

gueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, et Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscunque se cognominem peccator ille ferret,

disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discēsseratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne et inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, et in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego

ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν ^{c)}). ὑμεῖς p. 601.
 δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν
 τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν ^{d)} τὰ
 ἀπόρρητα, καὶ ἐξορκούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ p. 602.
 τὸν ἀσεβοῦντα ^{e)} ἠγγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ
 οἱ ἀθλοθέται ^{f)} μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἦν τις ὑποκριτής, Ἀθη-
 νᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ^{g)} ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς
 ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν ^{h)} που
 ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι ⁱ⁾, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ
 προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς
 μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοιντ' αὖν, οἶμαι, μᾶλλον ^{k)} μα-
 στιγουμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον ^{l)}, μὴ δεξιῶς ὑπο-
 κρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα· τὸν Δία ^{m)} δὲ, ἢ τὸν Ἥρα-
 κλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον

c) ὑμῶν] „ἡμῶν J. male.“ d) ταῖν θεαῖν] τοῖν θεαῖν 3011.
 e) ἀσεβοῦντα] ἀδικοῦντα Schm. e Schol. et 3011. f) ἀθ-
 λοθέται] ἀγωνοθέται 2954. Belin. Schmieder. Vid. Adnot.
 g) τὸν Δία] „Thom. Mag. v. Εἰς ἡεὶ haec verba adducens
 omittit articulum τόν.“ h) οὐδέν] οὐδὲ Gorl. i) ἐκεῖ-
 νοι] οἱ θεοὶ super ἐκεῖνοι scriptum in 2954. explicationis
 gratia. Pro ὅτι ibid. διότι. k) ἡδοιντ' αὖν, οἶμαι, μᾶλ-
 λον] Ita ex 2954. refixi, monente Jacobsio Animadvv. ad
 Achill. Tat. p. 597. pro vulg. ἡδοιντο αὖν, οἶμαι, μαστιγ. l)
 ἄγγελον] τινα e 3011. addi vult Belin. et addit Schm. m)
 τὸν Δία] „τὸ male Par. τὸν recte reliquae.“

videns non tuli, sed redar-
 gui illos, et a vobis discre-
 vi. At vos, qui honorem
 mihi ea de caussa debebatis
 habere, in jus me trahitis.
 Igitur si quem ego initiato-
 rum observans, Dearum
 mysteria effutientem et ex-
 tra sanctum illarum chorum
 impie saltantem, indigna-
 tus fuero, eumque redar-
 guero; mene impium esse
 putabitis? injuste illud qui-
 dem: cum etiam sacrorum
 certaminum praesides fla-
 gris objurgare soleant, si

quis histrio Minervae aut
 Neptuni, aut Jovis perso-
 nam qui suscepit, non bene
 neque ex dignitate Deorum
 perferat; nec ideo illis ira-
 scantur Dii, quod personas
 suas gerentem, et habitu
 suo indutum, flagellis cae-
 dendum virgatoribus tradi-
 derint; sed (imo potius) fa-
 veant, puto, vapulantibus.
 Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus
 fuerit error: Jovem vero
 aut Herculem non pro dig-
 nitate demonstrare specta-

- p. 602. ὥς ⁿ⁾ καὶ αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὐ³ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατον
³⁺ ἔστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάννυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ
αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτοὺς,
p. 603. καὶ μελετῶντες, ὥς τάναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι. πάν-
τα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δό-
ξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι,
καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν ^{o)}, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς
διαλέγεσθαι, καλὰ ^{p)}, ὧ³ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λί-
αν ^{q)} ὥς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκου-
σι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχί-
νασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ
τῶν λαγῶν ^{r)}, κολακευτικώτεροι ^{s)} δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελ-
γέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι ^{t)} δὲ τῶν γυλῶν, φι-

n) ὥς,] „Sic Edd. sed delevit comma post ὥς Solanus.“ Scri-
bitur in antiquis ὥς, cum accentu et commate, nec sane in-
epte, quamquam Solani scripturam et interpunctionem et ego
praeferam. Jacobsii conjectura ὅλως facile carebimus. Pro
ἀποτρόπαιον in 2954. est τῶν ἀποτροπαίων. o) πάντα μὲν
γὰρ — ὑπερορᾶν] In 2954. aliquantum immutatus legitur
hic locus: τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησί, δεῖ καταφρο-
νεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθόν οἶεσθαι, καὶ μὴν
τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν. Sed talem orationem vel in-
concinnitas, qua laborat, admodum molesta suspectam red-
dit. Belinus saltem καὶ μὴν recipiendum censet. p) καλὰ]
ἀλλ' 2954. mendose. q) λίαν] λέγοντες Id. et mox ἀληθῶς
A. 2. r) λαγῶν] „λαγῶν Fl. Sed J. Par. H. etc. λαγῶν.“
s) κολακευτικώτεροι] „κολακικῶτ. Fl.“ κολακευτικῶτ.
B. 1. t) ἀρπακτικώτεροι] „Sic recte J. H. S. etc. Sed
ἀρπακταιώτεροι male Par.“ ἀρπακτιῶτ. B. 1.

toribus, mali ominis instar
et turpe nimis fuerit. Rur-
sus illud omnium est absur-
dissimum, quod dogmata
quidem vestra studiose vul-
gus illorum exquirat; caete-
rum perinde vivunt, ac si
ad hoc solum ea legerent,
et meditarentur, ut contra-
ria omnia sequantur. Quae
enim dicunt omnia, exem-
pli caussa, divitias gloriam-
que contemnere, et sola,
quae bona sunt, honesta

putare, et irae expertem
esse, et splendidos hosce
despicere, et tanquam eum
aequalibus agere, pulchra,
Dii boni! sunt et sapientia,
et vere sane admiranda. Ve-
rum enimvero, isti merce-
de haec ipsa docent, et di-
vites admittuntur, et argen-
to inhiant, et caniculis irae
cundiores sunt, et lepori-
bus timidiores, magis adu-
latores quam simii, libidi-
nosiores asinis, felibusque

λονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρονίων ^{u)}). τοιγάρ οὖν γέλωτα ὀφλι- p. 603.
σκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα ^{x)}), καὶ περὶ τὰς τῶν πλου-
σίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι ^{y)}), καὶ δεῖπνα πο-
λυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες
φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι ^{z)}), καὶ
μεμφίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπώ-
δὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ^{a)} ἰδιῶ- p. 604.
ται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι ^{b)}), γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύου-
σι φιλοσοφίας, εἰ ^{c)} τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάν- 35
των αἰσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν,
ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν
ὑστερον αἰτεῖ προσελθὼν ^{d)}), καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον,

u) ὀργιλώτεροι μὲν — ἀλεκτρονίων] Haec omnia
omissa sunt in 3011. x) ἐπὶ ταῦτα] ἐπ' αὐτὰ 3011. y)
παραγκωνιζόμενοι] „Sic L. Angl. Ms. Gr. P. et marg.
A. 1. W. vid. Scholiast.“ Sic et 2954. et hinc Schm. monen-
te Belino pro vulg. παρωθούμενοι. Idem Cod. 2954. modo
pro περὶ τὰς τῶν πλ. θύρας exhibet περὶ τοὺς τῶν πλ. πνλῶ-
νας, quod et ipsum Schmiederus adoptavit. z) ἐμφορού-
μενοι] ἐμπιπλάμενοι 2954. glossema genuinae. Eadem fere
verba legas Diall. Deor. XVIII, 2. rem eandem in Nigrin.
c. 25. et Timon. 54. 55. a) οἱ] abest ab A. 2. b) ξυμπί-
νουσι] ξυμπίνουσι B. 1. per errorem. πάρεστι 2954. glossema,
judice Bel. Mox absunt ab Gorl. γελῶσι et καί. c) εἰ] ὅτι
2954. „minus bene.“ Belin. d) αἰτεῖ προσελθὼν] προς-
ελθὼν αἰτεῖ 2954. quam, meliorem Belino constructionem
dictam, tacite arripuit Schmiederus. Ergone etiam infra ver-
ba ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν transponenda censebis? Credibile
scilicet, amicum prius accessisse, quam petierit.

rapaciores, et in contentio-
nibus quam gallinacei galli
pertinaciores. Itaque ludi-
brium debent, cum circa i-
sta conflictantur, et circa
divitum januas alii alios de-
trudunt, et celebriores coe-
nas frequentant, et in illis
ipsis sine more modoque
laudant, et ultra decus se
ingurgitant, seque attributa
sibi parte non contentos
produnt, et in vino insua-
via quaedam atque absurda

philosophantur, et merum
non continent. Idiotae au-
tem quotquot convivae sunt,
rident scilicet, et despuunt
philosophiam, talia quae
purgamenta educat. Quod ve-
ro turpissimum omnium est,
nulla se re indigere unus-
quisque eorum cum dicat,
sed solum divitem esse sa-
pientem clamet, paullo post
rogandi caussa accedit, et,
nisi acceperit, indignatur:
non aliter quam si quis in

p. 604. ὥς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέη λαμβάνειν^{f)}, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ, ὥς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων^{g)} διαφέρων. ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ^{h)}, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶνⁱ⁾, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία τῶν λόγων^{k)} πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἄρετῇ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἷδ' ὅποι ποτὲ^{l)} οἴχεται πάντα^{m)} ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν.

p. 605. 36 ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος

e) προσαιτοίη, τῶν] προσαιτῆς ὧν φάνοιτο, καὶ τῶν 2954. incerti auctoris verba, quae tamen ob Atticismi quandum speciem mirifice *Belino* placuerunt. f) ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν] ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτοὺς δέη 2954. „minus bene.“ *Belin.* g) ψηφίδων] ψήφων 2954. 3011. Omnem locum olim male ita distinctum ediderunt: — ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τ. αἰγ. ψηφ. διαφέρων; h) παλαιοῦ] παλαιοῦ A. 2. i) ἀπὸ πολλῶν] ἀπ' ὀλίγων 3011. „vitiose.“ *Belin.* k) λόγων] δογμάτων 2954. manifestum glossema, quod *Schm.* supra c. 23. perperam in textum recepit. l) ὅποι ποτὲ] „ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. et S.“ Hae scilicet, ut et *Reitz.* ὅπη ποτέ. Verum recte ὅποι 2954. et 3011. et hinc *Schmied.* m) πάντα] „πάντως Par. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.“ πάντως B. 1. sed πάντως A. 1. 2. Post οἴχεται sponte deleui incommodum comma.

regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens divitiae, et: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis

vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, et virtusq; et honestum, nescio quo abiere haec omnia, avolando, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles puellas ludunt. Eo enim va-

ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ 4605.
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἣν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξῃται ⁿ⁾) μόνον,
 λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ
 τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται ^{o)}), καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ
 οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅσπου ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμ-
 βάλλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπά-
 σαντα τὸ ὅσπου ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύ-
 πτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρῆχίζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μι-
 μηλότατα ^{p)}) δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ
 ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμε-
 να. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θεάν, ἄχρι δὴ τις θεατῆς
 ἄστεϊος, κάρυα ^{q)}) ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον·
 οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ^{r)})
 ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρῆχιστῶν, καὶ ξυνέτρι-
 βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεβρόχηννον, καὶ ἐμάχον-
 το περὶ τῆς ὀπώρας ^{s)}) πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς

n) ἐπιδείξῃται] ἐπιδείξῃ 3011. quod *Bel.* probat, sed inju-
 ria: neglexerat enim librarius ultimae syllabae compendium.
 o) ἐξαλήλιπται] „ἐξαλήλιπται *J. Par. H. S.* etc. male. ἐξ-
 ῆλιπται *B. 2.* Sed ἐξαλήλιπται recte in *Catapl. c. 24.* habe-
 bant *Edd.* Minime Vid. *Adnot.* p) μιμηλότατα] μι-
 μηλώτατα *B. 1.* solenne vetustarum *Edd.* vitium. q) κάρυα]
 ὀπώρας 2954. Deinceps ὑπὸ κόλπου malle videtur *Solan.* Sed
 vid. *Adnot.* r) τοῦθ' A. 2. typorum vitium. s)
 ὀπώρας] τῶν καρῶν addit 2954.

que unusquisque eorum a-
 micus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum
 non fuerit. Si quis vero
 obolum unum ostenderit,
 ilicet rupta pax, ut nec
 jam foederi locus, nec prae-
 conii sit securitas: libri de-
 leti, fugit virtus. Canibus
 simile quiddam usu venit:
 si quis os in medios illos
 projecerit, exsiliunt, mor-
 dent invicem, eumque, qui
 os praeripuit, allatrant. Di-
 citur autem rex etiam aliquis
 Aegyptius simios quondam
 docuisse saltare Pyrrhicham,

easque bestias (facillime
 autem humanas imitantur
 actiones) didicisse celeri-
 ter, et saltasse in vestibis
 purpureis, et personatas,
 diuque probatum spectacu-
 lum; donec spectator ali-
 quis urbanus (*festivus*), qui
 nuces in sinu gereret, pro-
 jiceret eas in medium: tum
 vero simii, visa re, obliti
 saltationis, repente pro
 Pyrrhichistis simii, quod
 erant scilicet, facti, larvas
 contrivere, laceratisque ve-
 stibus de fructibus invicem
 depugnarunt; illa autem

p. 605. πυρόδλης ^{t)} διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτρον ^{a)}).
 p. 606. Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς
 37 ἡγόρευνον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων ^{x)}), καὶ κωμωδῶν.
 περὶ ὑμῶν ^{y)} δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ, εἰσὶ
 τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες ^{z)}), καὶ τοῖς ὑμέτεροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς ^{a)}) βλάβσημον
 εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν
 τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ^{b)}) ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς
 ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ
 Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλες, τί φατε προσήκειν
 ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ^{*}) ἐπιδείκνυσ-
 θαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς ^{o)}), φασι, καὶ πίδηκος ^{d)}).

t) τῆς πυρόδλης] „τοῖς πυρόδλοις male Fl. At P. Par. J. H. aliaque vulgatam servant.“ u) τοῦ θεάτρον] τῶν θεά-
 τῶν 2954. explicationis caussa additum: τὸ θεάτρον de specta-
 toribus vide Apol. pro Merc. Cond. c. 5. De Saltat. c. 72.
 Adv. Indoct. c. 9. ubi τὸ θεάτρον et οἱ θεαταὶ promiscue le-
 guntur. Cf. etiam Courier. ad Asin. p. 315. x) διελέγχων]
 ἐλέγχων 2954. y) ὑμῶν] „ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero
 mutant P. H. J. Par.“ z) ζηλοῦντες] ζητοῦντες 2954.
 „minus bene.“ Belin. a) ἐγὼ, ὡς] ἔγωγε, ἢ ὡς 2954. bene,
 inquit Belin. imo contra puram Graecitatem, quam cognove-
 ris ex illis Junonis verbis Diall. Deor. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
 μανείην, ὡς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν etc. Deinceps βλάβσημον
 ostendit A. 2. b) τοὺς δ'] „Particula δὲ abest ab J. et B. 2.
 Ceterae omnes eam habent.“ Etiam B. 1. *) οἰκεῖόν τι
 καὶ ξυγγενὲς] οἰκεῖόν τε καὶ ξυγγ. conj. T. F. Benedict.
 Vid. Adnott. c) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλῆς J. Sed Schol. et
 Edd. omnes Ἡρακλῆς. d) πίδηκος] „In J. Par. S. etc.

Pyrrhiches institutio disso-
 luta risui fuit spectatoribus.
 Talia igitur hi quoque fa-
 ciunt. Talibus ego maledi-
 xi, nec unquam desinam
 convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propina-
 re: de vobis vero vestrum-
 que similibus, (sunt enim,
 sunt quidam vere sectantes
 philosophiam, legumque ve-
 strarum observantes) absit
 a me insania illa, ut con-
 tumeliosum quidquam, aut

sinistrum dicam. Aut quid
 habeam dicere? quid enim
 horum simile est in vita
 vestra? At insolentes illos
 et Diis invisos odio perse-
 qui, puto, fas est. Nisi
 forte tu, Pythagora, et
 Plato, et Chrysippe, et A-
 ristoteles, ad vos pertinere
 quidquam dicetis tales, aut
 proprium quidquam vestrum
 et cognatum vita sua demon-
 strare: quanta scilicet Her-
 culi cum simia necessitudo

ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι ^ο), καὶ σκυ- p. 606.
 θρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρηὶ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα
 ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ
 θαῦτον ἂν γνῇ ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα
 τὰ ὑπὲρ ἑμαντοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια ^ε), μαρτύρεν
 πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἔστι.

ΦΙΛ. Μετέστηθι, ὦ Παρθήσιάδη, πορρώτερω ἔτι. τί p. 607.
 ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; 38

ΑΛΗΘ. ^ς) Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος
 αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναμι ἠνύχομην· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἴ-
 πεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ ^η),
 κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε·
 τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως, ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναρ-
 γῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας ^ι),

hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset.“ Sic et in A. 1. 2. B. 1. e) φάσκουσι] „ἀκούουσι J. Par. et reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. et Angl. Ms. Gr.“ διδάσκουσι 3011. et Gorl. in quo posteriore etiam desunt, quae sequuntur: καὶ σκυθρωποὶ εἰσι. f) σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια] Haec, et quae sequuntur, in Cod. 2954. Philosophiae adscribuntur, quod *Belinus* adoptat, sine idonea caussa. g) ΑΛΗΘ.] „AP. Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. *Solanus*.“ Reperitur sic vere in 2954., unde, *Belino* suadente, *Schmiederus* rectum restituit nomen: idem consilium secutus fuerat in versione *Wielandius*. h) αὐτὰ] αὐτὸ 3011. i) προσεικότας] εἰκότας 3011. Gorl. *Schn*.

est. An forte quod barbas submitunt, et philosophari se praedicant, et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, *Parthesiade*, recede interim.

Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Verit. Equidem, *Philosophia*, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino ostendit homines dilucide, ut in pictura quadam similes

p. 607. οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον^{k)} ἀπεικάσας.

ΣΩΦΡ.¹⁾ Κἀγὼ πάνυ ἡρυνθρίασα, ὦ Ἀλήθεια.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ^{m)} ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαιⁿ⁾; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν^{o)} τινὰ τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμποράς. ἄδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδεῖτω.

p. 608. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

k) ἐς τὸ ἀκριβέστατον] ἐπ' ἀκριβέστατα 2954. 1) ΣΩΦΡ.] Ita notavimus nomen loquentis cum *Belin.* et *Schmied.* e 2954. et a verbis demum ὑμεῖς δὲ sermonem inchoavimus *Philosophiae*, cui vulgo haec conjuncta tribuebantur. Pro vulg. ὦ Ἀρετῇ, quod ortum fuerat ex male notatis superioribus verbis, (*AP.*) jam, quum ibi correxerimus *ΑΛΗΘ.* et hic ut corrigeremus ὦ Ἀλήθεια, necesse erat. m) Τί δὲ] τί δαλ 3011. *Belin. Schm.* n) ἀναγεγράφθαι] „ἀνεγράφθαι *Coll.* Prius servant *H. Fl.* etc.“ Consentiant etiam *A. 1. 2.* et *B. 1.* in ἀναγεγράφθαι. Sed 2954. dat ἀναγράφεσθαι, ut *Schol.*, unde *Belinus* fieri vult ἀναγράφεσθαι, mire corrumpens optimam, quae vulgatur, Graecitatem. Nec *Schmiederus* prudenter egit, quod ἀναγράφεσθαι praetulit *Usus* ille Infinitivi Praeteriti ut elegantissimus, ita et *Luciano* admodum familiaris. Et quid de ἀφεῖσθαι cogites, ubi ἀναγεγράφθαι mutare in animum induxeris? o) τραγῳδόν] τραγῳδίαν 3011. „male.“ *Belin.*

per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Temper. Et ego plane erubesceram, o Veritas.

Phil. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. *Iliensium*

enim exemplo *Tragoedum* hunc in nos commovimus, qui *Phrygum* canat calamitates. Canat igitur, et illos *Diis* invisos *tragoediis* suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, *Philosophia*, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

ΦΙΛ. Εὐ ἔχει· πρόσιθι ^{p)}), ὦ Παῤῥησιάδῃ· ἀφιέμεν σε P. 608.
τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις ^{q)}) κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέ- 39
τερος ὧν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα ^{r)}) τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τρα-
γικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ,

^{s)} Ω μέγα σεμνὰ Νίκα ^{s)}), τὸν ἐμὸν

βίοτον κατέχοις,

καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

Eur. fir
Phoen.,
Or. et
Iphig.
Taur.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα,
προσκαλῶμεν ἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. ^{t)}) Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ
Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκλήρουτε τοὺς φιλο-
σόφους.

ΣΤΑΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρό- 40
πολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ
Δικαιοσύνης ^{u)}).

p) Εὐ ἔχει· πρόσιθι] Haec pro vulg. εὖγε cum Belin. et
Schm. reposui e 2954. Seyboldus jam conjecerat in eundem
sensem: Ἐλθέ. q) ἀπάσαις] „ταῖς πάσαις P. et marg. A.
1. W.“ r) Προσεκύνησα] „προσεκύνησα L.“ Vocem vul-
gatam corruptam habet Bel. et edidit Schm. προσεκύνησα. Vid.
Adn. s) σεμνὰ Νίκα] Ita 2954. et Schm. pro communibus
formis vulgatis σεμνὴ Νίκη. t) ΠΑΡΡ.] ΦΙΛ. conj. Jacobs.
cujus necessitas non patet. u) Δικαιοσύνης] „Leg. Δι-

Phil. Bonum factum, ac-
cede nunc, Parrhesiade, sol-
vimus te accusatione: vin-
cis suffragiis omnibus, et,
quod reliquum est, scito,
te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio jam
adoravi. Jam vero Tragi-
co magis orationis genere
(id) faciendum videtur: au-
gustius enim fuerit. Splen-
dida, quaeso, Victoria,

me comitare tuum, viridi
nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero jam
cratere libemus, et vocemus

etiam istos, ut poenas sua-
rum in nos contumeliarum
nobis persolvant. Accusa-
bit unumquemque Parrhe-
siades.

Parrh. Bene istud, Vir-
tus. Itaque tu, Syllogisme
puer, despiciens in urbem,
praeconio huc evoca philo-
sophos.

Syll. Audi, tace. Veni-
unto philosophi in arcem
causam dicturi ad tribunal
Virtutis, Philosophiae, Ju-
stitiae.

p. 608. ΠΑΡΡ. Ὅρας; ὀλίγοι συνέρχονται ^χ), γνωρίζαντες το κήρυγμα. ἄλλως γὰρ ^γ) δεδίασι τὴν δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐ-

p. 609. τῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὧς Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὧς Παρήρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

41 ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε, σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἑκάστω δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται ^z), καὶ καλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἑκάστον σωφροσύνην μὲν, καὶ ^a) δικαιοσύνην, ἣ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα ^b) γὰρ ταῦτά γε, ἣν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

καιοσύνης. *Solan.* Nihil mutant Edd. a vulgata Δίκης. " Sine dubitatione recepi *Solani* conjecturam, et paullo inferius scripsi δίκην pro Δίκην, quod vulgatum fuerat. x) συνέρχονται] ἀνίστα 2954. *Belin.* translatum huc e cap. 42. ἀνῆσαν. γ) ἄλλως γὰρ] καὶ ἄλλως 2954. probante *Belino*. z) ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται] ὅς δ' ἂν βαθύτερον πώγωνα ἐπιδείξειεν 2954. improbae notae, ut tamen *Belino* placere potuerint. a) καὶ] ἢ 2954. *Bel. Schmied.* b) ἀναγκαῖα] ἀναγκαῖον 2954. male.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam et alioqui iudicium metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, *Parrhesiade*, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nomi-

nis caussa ad illos pertinere se judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, et de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, justitiam, continentiam minime, neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι ^{ο)} δύο χρυσοῖο τάλαντα, p. 609.
Hom. II.
XVIII,
 Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.
 Βαβαί, ὡς ^{δ)} πλήρης μὲν ἢ ἄνοδος ὠθιζομένων ἐπὶ ^{ε)} τὰς 507.
42
 δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι,
 καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ παρὰ ^{ζ)} τὸν Ἄρειον πάγον
 ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, p. 610.
 καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρουσι βομ- Hom. II.
II, 89.
 βηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἔσμου ^{ς)} δίκην, ἵνα καὶ καθ' II, 89.
 Ὅμηρον εἶπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν
 Μυριοί, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι ^{h)}. Hom. II.
 Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, II, 468.
 καὶ πανταχοῦ πήρα, πώγων ⁱ⁾), κολακεία, ἀναισχυντία, βα-

- ο) μέσσοισι] „Sic Par. sed J. H. S. aliaeque male μέσσοισι.“
 δ) ὡς] ὅσοι! 2954. Belin. e) ἐπὶ] „ἐπεὶ H. B. 2. Par. S.
 In J. videtur fuisse ἐπει sine accentu, quem Solanus manu
 sua imposuit.“ ἐπὶ, quod Solanus et Gesnerus restituendum
 suspicati erant, exhibet 2954. et recepit hinc Schm. Jam non
 opus est alia conjectura, ut J. Seageri in Class. Journ. XVII.
 a. 1814. p. 161. proposita: ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς εἰσηκουσαν μό-
 νον. f) παρὰ] „παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. Par.
 Fl.“ Edebatur enim, etiam a Reitzio, περὶ, sed παρὰ exhi-
 bet 3011. et probarunt Belin. et Schm. κατὰ est in 2954 g)
 ἔσμου] ἐς μού duabus vocibus B. 1. satis festive. In 2954.
 praemittitur huic voci μελίσσων, quod probavit Belin. et rece-
 pit Schmiederus, qui saltem scribere debebat μελίσσων. nam a
 Belino haec diligentia vix exspectari poterat. Sed omnino re-
 jicienda erat vox, quippe a male sedula manu adscripta ex
 Homeri loco v. 87. h) ἤρι]. „ὦρη A. G. L. Sed vulgatam
 servant Edd. omnes.“ ὦρη 3011. Gori. Belin. Schm. sed ἤρος
 2954. i) πώγων] „Deest h. v. in Fl. Reliquae habent.“

*Proposita in medio sunt au-
 ri bina talenta,
 Praemia, qui reliquos rixa
 superaverit omnes.*

Vah, quam plenus est ad-
 scensus invicem se truden-
 tium ad duas minas, cum
 primum audiere. Ad Pelas-
 gicum autem alii, ad Ae-
 sculapii alii, et circa Areo-
 pagum etiam plures, alii
 vero etiam ad Tali sepul-
 crum: alii ad Dioscurorum

aedem scalis admotis cum
 bombo in altum enituntur,
 atque examinis instar apum
 glomerantur in uvam, ut
 Homeri verbo utar. Verum
 inde etiam bene sane multi,
 et hinc sexcenti,

*Quot folia, et flores quot
 nascens exigit annus.*

Brevi autem plena illorum
 arx erit, cum clangore sibi
 invicem adsidentium, et u-
 bique pera, barba, adulatio,

p. 610. κτηρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαργυρία. οἱ^k) ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἄφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαιτό σου¹) μάλιστα, τὸ μηδὲν^m) ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. "Εσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς.

43 ΠΛΑΤ. n) Ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν.

ΠΤΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ ὁ ο) Πυθαγόρας ἦν.

k) οἱ] abest a 3011. probante *Belino*. At monstrantur pauci illi, qui vix dignoscuntur, utpote ἄφανεῖς καὶ ἄσημοι. l) σοῦ] σοι mavult *Belin.* non memor illius in *Diall. Deor. XX*, 2. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; aliorumque ejus generis dictorum. m) μηδὲν] „Sic A. G. P. L. J. μηδὲ Par. S. μὴ δὲ vero discrete H. Fl. B. 2. male.“ μὴ δὲ etiam in B. 1. A. 1. 2. Omnem locum corrupte sic habet 3011. καὶ ὅστις ἂν μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον μηδὲν ἐπικαλεῖν. In his certe μηδὲν notabile. n) αὐτοῦς. ΠΛΑΤ.] „H. J. integre Πλατωνικός. αὐτοῦς ἡμ. Sed optime αὐτούς. ΠΛ. A. G. Ms. Gr.“ Sic et 2954. *Belin. Schm.* In *Reitz.* Ed. vetus ratio retenta, quae et in B. 1. A. 1. 2. reperitur. Ceterum quae sequuntur verba *Schmiederus* ex eodem illo 2954. ita finxit: ἡμᾶς χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς πρῶτον λαβεῖν. o) ὁ] inserui cum *Schm.* articulum e 2954. 3011. vulgo praetermissum.

impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum

imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paullo post: sed jam eos excipiamus.

Plat. Nos Platonicos accipere primos oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

ΣΤΩΙΚ. *Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.* p. 611.

ΠΕΡ. *Οὐμενονν^{p)}· ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτον ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.*

ΕΠΙΚ. *Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενουῦμεν, καὶ ὅταν ὑστάτους δέη λαμβάνειν.*

ΑΚΑΔ. *Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι.*

ΣΤΟΙΚ. *Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.*

ΦΙΛ. *Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ 44 μήτε ὠθεῖτε^{q)} ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε^{r)} κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς^{s)} φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὗρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν^{t)} δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι^{u)}·*

p) Οὐμενονν] Sic rescripsi *Luciani* more servato, de quo ad *Timon.* c. 54. *Varr. Lectt. Vetustae Edd.* habent *Οὐ μὲν οὖν*, recentiores paullo rectius per se, sed longius etiam ab auctoris manu aberrantes *οὐ μὲν οὖν*. **q) ὠθεῖτε]** „*αἰεῖτε* male ex *Fl.* Recte *ὠθεῖτε* *P.* et *Edd.*“ **r) ἴστε]** ἴστε 2954. ut interpretationes Latinae, quae vertunt: *ad alia enim vocati estis!* **s) τίνες οἱ ὀρθῶς]** οἷ τίνες ὀρθῶς 2954. unde *Bel.* vult οἷ τίνες οἱ ὀρθῶς, qua emendatione non opus est. **t) ἡμῖν]** „Sic *L. J. Par.* ὑμῖν male *Ex. H. Fl. S.*“ ὑμῖν etiam *A. 1. 2.* et *B. 1.* **u) ἄριστοι]** ἄριστα 3011. perperam.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis exspectabimus, et si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquimus contentiosiores.

Stoic. Nequaquam, no-
Lucian. Vol. III.

bis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Desinite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim scitote vos vocatos esse, et jam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestram vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad

- p. 611. κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κα-
 κούς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῦντο ^x) τῶν ὑπὲρ αὐ-
 τούς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν
 γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις·
 πλὴν ὀλίγων τούτων, ὅποσοι μεμενῆκασιν, οὐ φοβηθέντες.
 p. 612. τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος
 45 ἀπέδρῳσεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θερμοὺς,
 ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μα-
 χαιρίδιον θυτικόν ^y), καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς
 ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξιόους λουδορεῖσθαι ἅπασιν, καὶ
 τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν οὖν ^z) ἡμῖν οὔτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς
 σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ δια-

x) ἀντιποιοῦντο] ἀντιποιοῦνται 2954. quod Belinus prae-
 tulit, aversatus, ut saepe alias, sed injuria, Optativum sine
 ἀν positum. Secutus eum Schmiederus. y) θυτικὸν] „κον-
 γικὸν conjicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant
 Fl. B. 2. H. Par.“ θυπητικὸν conj. Bel. probante Bastio, sed
 ὄνυχικὸν vel ὄνυχιστικὸν Jacobs. adsentiente viro quodam Ano-
 nymo. Omnino verba καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν absunt a 3011.
 et Schol. Sed vid. Adnot. z) οὐν] vulgo abfuit; nunc re-
 stitutum e 2954. et 3011. praeunte Schm.

nos pertinentes malos male
 conteremus, ne superbia
 quadam ea, quae supra i-
 psos sunt, adfectent. Quid
 hoc? fugitis, per Jovem,
 per ipsa praecipitia desilien-
 tes multi. vacua igitur arx
 est, praeter paucos illos,
 qui remansere, nihil metu-
 entes judicium. Famuli, tol-
 lite peram, quam minutus
 ille Cynicus in fuga abjecit.
 Age, videam, quid habeat?
 num forte lupinos, aut li-
 brum, aut panes ex atro-
 rum genere?

Parrh. Non. sed hoc au-
 rum, et unguentum, et
 cultrum ad sacrificiales epu-
 las, et speculum, et tesse-
 ras.

Phil. Bonum factum, vir
 fortis. haec igitur tibi ha-
 bebas exercitationis tuae
 viatica: his instructus po-
 stulabas maledicere omni-
 bus, et reliquos disciplina
 continere?

Parrh. Tales quidem no-
 bis hi sunt. Oportet autem
 vos videre, quemadmodum
 ista ignorari desinant, di-

γνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν ^{a)}), καὶ p. 612. οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ ^{b)} τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ ^{c)} σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι ^{d)}).

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάζη ^{e)} ποιησά- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον ^{f)}), ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ
σε, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ
τὸν Ἐλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰθ' p. 613.
ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὥς ἀληθῶς φιλοσοφίας ^{g)}), στεφανώσάτω
θαλλοῦ ^{h)} στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τις
(οἱοὶ πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύ-
χη, τὸ τριβῶνιον περισπάσας, ἀποκειράτῳ τὸν πώγωνα ἐν χρῶ

- a) αὐτῶν] εἰς adjectum in 2954. probante *Belin.* b) γὰρ] γοῦν 2954. c) ἐπικρατῇ] ἐπικρατήσῃ 3011. d) σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι] „τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. γ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant Edd. omnes.“ Vulgo scilicet, ut et in *Reitz. Ed.*, ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. Sed quam nos, suadente *Belino* et praeunte *Schmiedero*, dedimus lectionem, eam exhibent etiam 2954. 3011. et *Gorl.* e) Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάζη] Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ Παρρησιάζη (sine jota subscr.) B. 1. Sed in A. 1. 2. ἐπ' αὐτῷ εἰδοκεῖ (una voce) Παρρησιάζη, etc. Sed dudum haec emendata erant. f) τοιοῦτον] τοιοῦτο 2954. g) φιλοσοφίας] φιλόσοφον 2954. glossema, iudice *Belino.* h) θαλλοῦ] „θαλοῦ J. Par. H. S. Fl.“ Sic et A. 1. 2. et B. 1. Sed θαλλοῦ 3011. et *Gorl.* ut paullo inferius θαλλῶ 2954. quae nos, auctore *Belino* et duce *Schmiedero*, recepimus. In *Hermot.* c. 63. θαλλῶ in plerisque legiur.

gnoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, et qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invallescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam te lateant pravi homines bonos imitati.

Ver. Ipsi, si videtur, *Parthesiadae* hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis

benevolus, et tuus, *Philosophia*, admirator maximus, ut, adsumto *Elencho*, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in *Prytaneum* vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histriionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa

p. 613. πάνν τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρενον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος ¹⁾), ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. ^{k)} Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος ¹⁾), ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν ^{m)} πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε πᾶρκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς ⁿ⁾ ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλλῷ ^{o)} στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον ^{p)} τὸν πώγωνα.

i) καυτήρος] καυστήρος 2954. male, inquit *Belinus*. Mox καυτήριον reperies, et in fine libelli καυστηρίων quidem vulgo legitur; sed tres Codd. suppeditant praestantiorē formam, quae et Pro Merc. Cond. c. 2. reperitur sine variatione, καυστηρίων. k) ΦΙΛ.] „Παρρ. L. Nihil mutat Fl. etc.“ l) Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος] Εὖ, ἐν ἀληθείᾳ φῆς· ὁ δὲ ἔλεγχος 2954. turpiter depravata. ὁ δ' ἔλεγχος B. 1. m) ἀετῶν] αἰετῶν 2954. *Schm.* n) ἴδῃς] Sic *Bel.*, *Schm.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tat.* p. 503. e Codd. 2954. et *Gorl.* Cf. *Hermot.* c. 12. o) θαλλῷ] Sic cum *Schm.* e 2954. et *Gorl.* Cf. supra not. h). p) πρότερον] „προτοῦ Fl. Vulgatam servant Edd. et P. πρότου Ex.“ Modo quod typorum errore in *Reitz.* Ed. est ἀποκείραντα, tacite id emendarunt *Bipp.* Edd. Sed in Codd. 2954. et 3011. legitur ἀποκείραντας, et mox verba ὡς ἔδοξεν in priori Cod. Philosophiae verbis adiunguntur, avulsā a Parrhesiadae sermone. Utraque mutatione corrumpitur integerrimus locus. *Belinus*, dum Pluralem praeferebat, non tenuit illum *tondentem* necessario non nisi unum *Lucianum* habendum esse, Pluralem vero non vidit omnino

cute eo genere cultri, quo capri tondentur, resecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut et illi adversus lumen contueantur, et ad

illud examinentur. Sed auro proposito, et gloria, et voluptate, quem illorum videris despiciere ista, et nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto illo ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν, ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅψει αὐτίκα μάλα ¹⁾ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπενκίας, ἢ πιθη- ⁴⁷
κοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους ²⁾. εἰ βούλεσθε
μέντοι κᾶνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν ³⁾).

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυχόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἦνπερ ἡ ἱερεῖά μοι ἐθελήσῃ ⁴⁾ πρὸς
ὀλίγον χοῆσαι τὴν ὀρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ⁵⁾
ὁ ἄλιεύς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λαβὲ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὥς πάντ'
ἔχοις.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

non necti cum reliquis posse. Verba autem ὥς ἔδοξεν cum
praecedentibus nexa, quemadmodum ea *Schmiederus*, *Belini*
consilium secutus, dedit, admodum inficete ac sinistre se
habent; nisi paullo majori ante interpunctione facta scribere
velis: ὥς ἔδοξεν. At nusquam hercle minus de emendandis
Edd. cogitandum erat, quam h. l. q) μάλα] μάλιστα 2954.
r) ἐστεφανωμένους] ἐστεφανομένους B. 1. operarium cul-
pa. s) ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν] ὑμῖν ἀνά-
ξω τινὰς αὐτῶν 2954. prave mutilata. t) ἐθελήσῃ]-Vulg.
ἐθελῇ, et supra ἦν, quae nos, *Belino* et *Schmiedero* obsecuti,
mutavimus praeceuntibus Codd. 2954. et 3011. u) ὅπερ]
„ὅπερ J. sola.“ Accepit *Juntina* ab A. 2. et probavit *Solanus*.
At vid. Adnot. Deinceps Articulus ὁ in *Reitz.* Ed. impruden-
ter omissus, sed a recentt., ut par erat, restitutus.

Parrh. Fient ista, ut vo-
bis visum est, Philosophia,
et videbis confestim vulgus
illorum, vulpe notatos aut
simia; sed paucos quosdam
etiam videbis coronatos.
Verum si vultis, etiam huc
profecto quosdam illorum
vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes
huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si qui-
dem antistes velit paullum

mihi commodare lineam il-
lam cum hamo, quem pis-
cator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una
cum arundine, ut habeas
omnia.

Parrh. Ergo fac, Anti-
stes, ut mihi des etiam ca-
ricas aliquot, et pauxillum
auri, quo negotium absolva-
tur.

Ant. Cape.

Phil. Quid facere vir co-
gitat?

p. 614. IEP. ^{x)} Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ ^{y)},
 p. 615. καθέζομενος ^{z)} ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθήκειν ^{a)} ἐς τὴν
 πόλιν.

ΦΙΛ. ^{b)} Τί ταῦτα, ὦ Παρθησιάδῃ, ποιεῖς; ἦπου τοὺς
 λίθους ἀλιεύσειν ^{c)} διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην περι-
 μενε· σὺ δὲ, ὦ Πρόσειδον ^{d)} ἄγρευ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ φίλῃ,
 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἀλλ' ὄρω τινα λάβρακας
 εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ ^{e)} χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. ^{f)} Οὐκ· ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ· προσέρχεται ^{g)} δὴ
 τῷ ἄγκιστρῳ κεχηνώς. ὁσφραῖται ^{h)} τοῦ χρυσίου, πλησίον
 ἦδη ⁱ⁾ ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπώσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε ^{k)}, νῦν ξυνεπιλαβοῦ ^{l)} τῆς

x) IEP.] „L. J. B. 2. Et sic emendare jussit Solan. Deest
 plane in P. PAPP. Edd. reliq.“ y) χρυσίῳ] τῷ χρυσίῳ
 2954. statim Belin. vult τῇ ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ. z) καθέ-
 ζόμενος] καθίσας 2954. a) καθήκειν] „καθίκειν Al.
 Marc.“ b) ΦΙΛ.] „Deest in P. Comparet in Edd.“ c)
 ἀλιεύσειν] „Vid. Thom. Mag.“ De Futuro vid. ad c. 27.
 d) ὦ Πρόσειδον] Priorem vocem cum Belin. et Schm. prae-
 fiximus e 2954. e) δὲ] „σε Ex. Fl. Prius vero etiam habet
 P. cum reliquis.“ f) ΕΛΕΓ.] „Deest in P.“ Ἐλεν. in utra-
 que Ald. Ἐλ. in B. 1. g) προσέρχεται] πρόσκειται 2954.
 Belin. Schm. ut infra cap. seq. h) ὁσφραῖται] „ὡς φέροι-
 το Coll. Edd. vulgatam servant.“ Cf. Adnot. ad Schol. i)
 ἦδη] δ' ἦδη 2954. k) Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε] καὶ σὺ ἀνα-
 σπᾶ (forte ἀνάσπα) Ἐλεγγε 2954. quae jure suo reprobatur Bel.
 l) ξυνεπιλαβοῦ] „ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat H.
 Par. et P. nec ceterae.“ συνεπιλαβοῦ 2954.

Ant. Escam hamo im-
 positam ficum et aurum, se-
 dens ipse in lorica muri de-
 misit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis,
 Parrhesiade? Numquid la-
 pides piscari cogitas e Pe-
 lasgico?

Parrh. Tace, quaeso, Phi-
 losophia, et capturam ex-
 spectata. Tu vero, piscator
 Neptune, et tu, cara Am-

phitrite, multos nobis haec
 mitte pisces. Verum video
 lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus
 est. Accedit sane ad bat-
 tum hians. jam auri odor-
 rem captat. prope jam est,
 attigit. captus est. extraha-
 mus!

Parrh. Et tu, Elenche,
 manum lineae admove. Jam

ὁρμιᾶς ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἴ, ὃ βέλτιστε ἰχθύων; κύων^m) p. 615.
 οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων! τί τοῦτο, ὃ γενναιότατεⁿ); p. 616.
 εἴληψαι λιγνέων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν^o) ἤλπισας,
 ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί.
 κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὺς ἤδη προσέσχηται^p), καὶ
 τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ^q).

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία ἐξεμεσάτω^r)· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δε-
 λεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φῆς, ὃ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς-
 τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν
 γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

m) κύων] „Sic recte L. Deest in *Angl.* et P. Edd. J. H. Par. S. et ceterae omnes αὐῶν male. Vo. forte χαίνων. ἀνύων Ex.“ Ceterum haec verba: κύων οὗτός γε. *Elencho* tribuit mallet *Schmiederus*, et quae sequuntur: Ἡράκλεις etc. rursus *Parrhesiadae* adscribi; quae ratio nemini facile probabitur. n) ὃ γενναιότατε;] In Edd. B. 1. A. 1. 2. nulla hic distinctionis nota reperitur. o) λήσειν] „*Gronov.* ληΐζειν, male. vid. nott.“ Certe ληΐζειν exspectabatur. At non opus est emendatione, quamquam et *Seyboldus* ei fuisse videtur. p) προσέσχηται] „Sic H. Fl. B. 2. S. Ita adnotat *Solan.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde?“ q) ἐν τῇ κοιλίᾳ] μὰ Δί' ἐπιεν addit 2954. male. r) Νῆ Δία ἐξεμεσάτω] Sic dedi verba, partim vulgatam lectionem, Μὰ Δία ἐξεμεσάτω, partim Codicis 2954. Ἐξεμεσάτω νῆ Δί', ὥς καὶ ἐπ' ἄλλ. secutus. *Schmiederus* et *Belinus*: Ἐξεμεσάτω νῆ

supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, et hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, et

aurum descendit in ventrem.

Diog. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Bene habet. Quid ais, Diogenes? nostin hunc, quis sit, et ad tene aliqua ratione hῆε vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi.

p. 616. ΔΙΟΓ. Πολὺν ^a) λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εὐ-
δεχθής, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῇν
κατὰ τῆς πέτρας ^t)· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἄγκι-
στρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρήσιādη, μὴ καμπτόμενός
σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν
ἀφυνῶν ^u) ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφνέστατοί γέ· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

p. 617.
49

ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς ^x), ὥσπερ ἡμί-
τομος ἰχθὺς προσέρχεται ^y); ψῆττά ^z) τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκι-
στρον, κατέπιεν, ἔχεται.

ΔΙΟΓ. Ἀνασπάσθω. τίς ἐστιν ^a);

ΕΛΕΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. ^b) Καὶ σὺ, ὦ κατάρκατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

Δι', ὡς δὴ καὶ etc. strictius ad Codicis exemplum. *Pirckheym.*
At per Jovem evomuit; festinantius scilicet inspexerat textum.
s) πολὺ] πολλοῦ *Reitz.* et recentt. e P. et L. Nos lectionem
omnium vett. editionum, quae et Codicum 2954. et 3011. est,
restituendam putabamus. t) ἐπὶ κεφαλῇν κατὰ τῆς πέ-
τρας] Sic cum *Belin.* et *Schm.* rescripsi e 2954. pro vulg.
κατὰ τὴν κεφαλῇν ἀπὸ τῆς πέτρας. u) τῶν ἀφυνῶν] τῆς ἀ-
φυνῆς (potius ἀφύνης) 2954. x) οὗτος ὁ πλατὺς] ὑπόπλα-
τος 2954. mendose. y) προσέρχεται] πρόσκειται 2954. *Bel.*
Schm. ut praeced. cap. z) ψῆττά] „ψιττά Fl. a) τίς ἐ-
στιν] „*El.* ante τίς hic inserit P.“ Omnem loci formam
varie descriptam qua ratione, quibusque auctoribus, muta-
verim, vid. in Adnot. b) ΠΛΑΤ.] „Personam ΠΑΡΡ. hic
habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ.“ Cum Junt. con-

Diog. Multum narras. ne-
que enim edulis est, et hor-
ridus aspectu, et durus,
et nullius pretii. Demitte
illum per petram praecipi-
tem: tu vero alium hamo
demisso extrahe. Illud ta-
men vide, *Parrhesiade*, ne
inflexa tibi arundo franga-
tur.

Parrh. Noli metuere, *Dio-
genes*: leves enim sunt, et
minoris, quam apuae, pon-
deris.

Diog. Ita sane: maxime
sunt cognati apuis, infeli-
cissimi ingenii homines.
Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius
ille latus [*Platys*] et quasi
dimidiatus piscis accedit?
Passer est hians ad hamum:
deglutiit: tenetur.

Diog. Extrahatur. quis-
nam est?

Elen. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, sacerrime, ad
aurum venis?

ΠΑΡΡ. °) Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; p. 617.

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

50

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον ^{d)} τὴν χροάν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρῶσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο ^{e)}. περισκόπει ^{f)} ἀκριβῶς, αὐτίς ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, ἐλλήπται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη ^{g)} με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὦ Ἀριστότελες ^{h)}, κατὰ τῶν πετρῶν ⁱ⁾).

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἦν ἰδοῦ ^{k)} πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ p. 618.

51

sentit Ald. 1. cum reliquis A. 2. et B. 1. c) ΠΑΡΡ.] „Deest in J. Sed EA. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. Par. B. 2. Amst. S.“ d) ποικίλον] ποικίλην 3011, male, iudice Belin. e) ἀπενήξατο] ἀπεισι 2954. „glossema.“ Belin. f) περισκόπει] περισκοπῆ conj. Seyb. non inepte: neque tamen mutatione opus est. g) ἀνέρη] ἔρη 3011. „minus bene.“ Bel. h) ὦ Ἀριστότελες] Priorem voculam cum Schm. praemisi e 2954. i) πετρῶν] Post haec Parrhesiadae verba, interrogative sumta, inserit Pirckheymerus Aristotelis responsum: Et maxime. Legisse itaque, aut, quod magis placet, supplevisse ipse, videtur: Αρ. Καὶ μάλα. Male: non interrogat enim Parrhesiades. k) ἦν ἰδοῦ] „ἦν ἰδοῦ Schol. Al. ἦν ἰδοῦ Fl. Ἰδοῦ Edd. reliquae et P.“ Cum Scholiasta et Fl. faciunt 2954. Belin. Schm. Reitzius retinuerat merum ἰδοῦ.

Parrh. Quid ais, Plato? quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium jam demittatur hamus.

Parrh. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui

Aristotelis se esse praedicat.

Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: biat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem lo-

p. 618. κατὰ ταυτὸν ὁμοχρόας¹⁾), ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐρίων^{m)} δυσληπτοτέρους· ἦπουⁿ⁾ σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἦξει^{o)} δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτερος ᾗ.

ΕΛΕΓ. Κάθες^{p)}), εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμῆς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ᾧ Πόσειδον, ταχεῖαν^{q)} ἐπιτέλει τὴν ἄγρην. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξύναμα^{r)} πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρῃ τις μάλα καρτερός. φέρε' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γε-

1) ὁμοχρόας] Correxī omnium Edd. vitium ὁμόχροας. m) ἐρίων] „Suffragatur L. et Fl. et J. Par. aliaque *Ἐρίων* H.“ ἐρίων B. 1. A. 1. 2. n) ἦπου] Restitui pro ἦπου, quod *Reitz.* habet et recentt., veterem scripturam B. 1. A. 1. 2. ἦπου simul cum interrogationis signo post δεήσει, quod servavit B. 1. Vid. supra c. 47. Diall. Mortt. IX, 4. XXVII, 9. Timon. c. 7. o) ἦξει] *Pirckh.* accessit. Legit itaque ἦκει, nisi negligentia fuit interpretis; sententia certe haec foret absurdissima. p) κάθες] Id. *conside*, ac deinde καθῆμα, *desedi*; foede huc transverso verbo καθῆσθαι. q) ταχεῖαν] „ταχεῖαν post Πόσειδον inserit *Angl. Ms. Gr. et P.* Abest autem ab Edd.“ Restituit *Schm.* monente *Belino* e Codd. commemoratis et 2954. qui tamen omittit ἐπιτέλει, et recte scribit ταχεῖαν, non, ut *Schmiedero* placuit, ταχεῖαν. Cf. *Schol.* ibique not. r) ξύναμα] Vulg. ξυνάμα. Transposui accentum, linguae legibus certissimis obsecutus, quod et alibi factum in hac voce.

co concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Numquid sagena ad illos opus erit? verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea,

ne auro devorato dentibus illam serratis resecet.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, cito piscatum perfice, Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multi ficum arroduct, alii vero mordicustenent aurum. Bene habet. Trajectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui

λοιὸς γέ^s) εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί^t). p. 618.
ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγγε, εἰπὲ ὄντινα ἔχει διδάσκαλον (αὐτοῦ^u)).

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον, οἶμαι, προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἴσθα τοὺς ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρθησιάδη, p. 619.
προσῆκιν τι^x) ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὐγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὗτος^y) γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστὶ· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλης, ὦ Παρθησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις σοι, 52
οἶοι^z) πολλοὶ εἰσιν, οἷηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεῖᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν

s) γε] Sic jam rescripseram pro vulg. τε, quum videbam etiam Jo. Seagerum Vol. XVII. p. 161. eundem in modum corrigi velle. Ceterum eandem sermonis formam legeris in Charon. c. 22. med. t) αὐτοί γε. 2954. Bel. Schm. quam lectionem, etsi haud malam per se, cur tamen vulgatae praeferrem, non mihi evidens erat. u) αὐτοῦ] quid sibi velit, doceri cupiam. Quod dum factum fuerit, suspectam habebam hanc vocem, quae in utraque Ald. commate a praecedentibus sejuncta deprehenditur. x) τι] γε 2954. y) οὗτος] „οὗτος Fl.“ Vulg. οὗτω. Sed οὗτος δὲ καὶ αὐτός 2954. Bel. Schm. οὗτος γοῦν Gorl. quod probum. Vid. Adnot. y) οἶοι] Sic e 2954. et conj. Seageri l. c. p. 161. pro vulg. οἶον. Saepius haec orationis forma a librariis corrupta. Cf. ad Somn. c. 17.

loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Jam percipio: id eo quod aurum [Chrysus] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos jubebas?

Chrys. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens,

ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere antistitae cogaris. Itaque nos quidem am-

p. 619. ἀπίωμεν περιπατήσους. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκατε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε ^{a)} τῆς προθεσμίας. σφῶ δὲ, ὦ Παρῶησιάδῃ, καὶ ὁ Ἑλεγχος ^{b)}, κύκλω ^{c)} ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακάετε ^{*}), ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν ^{d)}. ἡμεῖς δὲ κατῴωμεν, ὦ Ἑλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα ^{e)}. ποῖ δὲ καὶ ^{f)} πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἷδά γε ἐγὼ ^{g)}, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ^{h)} ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων ⁱ⁾ δεησώμεθα.

a) γένησθε] Sic cum *Belin.* et *Schm.* pro vulg. γενήσεσθε scribendum duxi e 2954. 3011. Gorl. b) σφῶ δὲ, ὦ Παρῶησιάδῃ, καὶ ὁ Ἑλεγχος] Vulg. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἑλεγχος, ὦ Παρῶ. Sed σφῶ δὲ, σὺ καὶ Ἑλεγχος, ὦ Παρῶ. 2954. *Belin.* *Schmied.* Nos, recepto σφῶ, delevimus importunum σὺ, quod e σφῶ ortum est, verbisque ὦ Παρῶ. commodiorem locum assignavimus. Cf. *Diall. Mortt.* III. init. c) κύκλω] ἐν κύκλῳ 2954. *Schm.* temere. Vid. *Ind.* *) ἐγκατακάετε] ἐγκαίετε 3011. unde *Belin.* ἐγκατακάετε. rectius erat — κάετε. Cf. *Diall. Marr.* IV, 2. *Diall. Mortt.* XVII, 1. d) ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν 2954. priorem ut glossema repudiat *Belin.* e) παρηγγελμένα] παραγγελόμενα 3011. f) ποῖ δὲ καὶ etc.] Varia de omni hoc Parrhesiadae sermone tentamina vid. in *Adnot.* g) οἷδά γε ἐγὼ] γε, praeunte *Schm.*, inserui e 2954. h) ὅποι ποτ' ἂν] ἐνθα ὅν 3011. damnatum pro glossemate a *Belin.* i) καυτηρίων] ,καυτηρίων *Em. Vo.* male. Nihil variant *Edd.* in voce καυστηρίων. forsitan καυστήρων *Solan.* καυτηρίων exhibent 2954. 3011. Gorl. praetulerunt itaque optimo jure *Belin.*, *Schm.* et *Seyb.* Cf. supra c. 46.

bulatum ibimus, [*in Peripatum*] sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Vos vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut jussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valetate, viri

optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae injuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ^a). p. 620.

Argum. Simile et forma, et argumento, hoc dramation est dialogo Mortuorum decimo. In utroque a Charone Stygem traji-
ciuntur variae umbrae; in utroque perstringitur hominum stultitia,
per Menippum in altero, in altero maxime per Cyniscum, utrumque
olim Cynicae sectae philosophum. Eo tamen differunt, quod illic
varia stultitiae genera deridenda, hic unum potissimum, immo-
derata dominandi libido, et quae cum hac fere conjuncta esse so-
lent, flagitia et scelera despicienda vel aversanda propinquantur.
Deinde in illo cum trajectu finitur actio, in hoc etiam ad judi-
cium Rhadamanthi scena extenditur, ubi Megapenthi tyranno,
primariae dramatis personae, a iudice severo, cognita caussa,
digna maleficiorum poena irrogatur. Merito hunc librum omnes,
quibus iudicium de talibus competit, ingeniosissimis et utilissimis
Luciani accensent.

ΧΑΡ. Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ. τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι 1
εὐτρεπὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ,
τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχνηται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὀθόνη
παρακέκρουσται^b), καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρώπεται. κω-
λύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀπο- p. 621.

- a) Τ Τ Ρ Α Ν Ν.] „ΧΑΡΩΝ addit J. et H. Prior continua se-
rie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest
autem in Fl. et Par.“ b) παρακέκρουσται] „παρακκέ-
ρουσται J. sola male. Reliquae recte, sicut et Baroccian. Co-
dex“ Solan. perperam conj. παρακέρουσαι.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. Satis de his, Clotho. At scapha nobis diu instru-
cta, et ad trajectum parata
optime est: exhausta enim
sentina, erectus malus, ve-
lum passum, suo loco sus-
pensus unusquisque remus;
neque quidquam in me mo-
rae est, quo minus sublata
ancora solvamus. Sed mo-

- p. 621. πλεῖν. ὁ δ' ^{c)}) Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν, ὡς ὀρεῖς, τὸ πορθμεῖον ^{d)}), τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν. ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν ^{e)}). εἴτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ^{f)}) ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα, παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, εἴπερ τις ^{g)}) ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Δήθης
- p. 622. ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἣ καθαρίζει, ἣ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ ^{h)}). ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας ⁱ⁾) παρελθὼν ^{k)}). μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ^{l)}) ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

2 ΚΛΩΘ. Τί δέ; οἶδας ^{m)}), ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία

c) ὁ δ'] ὁ δὲ 3011. Schm. d) τὸ πορθμεῖον] ἔστι τὸ π. 3011. 2954. Gorl. Belin. Schm. At ἔστι manifesto Grammatici manum prodit. e) ἐμπεπολ.] „Vid. supra Pisc. c. 27.“ f) οἶδ' ὅτι] οἶδα ὅτι 3011. 2954. g) εἴπερ τις] „ὥςπερ τις Edd. et Codd. εἴπερ C.“ Et Schol. indicat εἴπερ, quod nos non dubitavimus recipere. De Goelleri conj. vid. Adnot. h) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Par. Fl. S. Sed H. et J. recte αὐτοῦ.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. i) γεννάδας] „Recentiores Edd. vitiose γενάδας.“ k) παρελθὼν] „Deest in B.“ l) οὖν] οὐκ 3011. quod merito displicet Belino, etsi tum ἐλευθεριάζειν πρὸς τινὰ bonam in partem acceptum explicari posset, liberalliter cum aliquo versari. At haec ratio cum ipsius Charonis illiberalitate prope servili minime convenit. m) οἶδας]

ras nectit Mercurius, qui olim (*dudum*) adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: et prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, si quis alius, supra ipse aquis Lethes potis

redire ad nos obliviscitur, et vel luctatur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse nostrer sit.

Cloth. Quid vero? nosti, Charon, an quod negotium

προξέπεισεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεον δεηθέντος ἀποχρησασθαι p. 622.
πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε ⁿ), ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου
δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ^o) ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
ἀπιέναι δέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ'
ἡμῶν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ
ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ἐν
δὲ τῷ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλή, καὶ
τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν
ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἐνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμοτηρίου p. 623.
τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ
βάδην, μόγισ ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γὰρ αὐ- 3
τὸς οὗτος, ὡς ὀρέξ, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἔγων· μᾶλλον δὲ ὥς-

„οἶσθ' B.“ Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 236. sq. Ceterum
incommodo verborum, ut vulgabatur, nexui: Τί δὲ οἶδας
etc. succurri levissima mutatione: Τί δέ; οἶδας etc. et se-
cundum hanc etiam versionem correxi. n) ὥστε] „οἶός τε
B. οὕτως P.“ o) οὐδ'] οὐδὲ 3011. Gorl. Schmied. Mox pro
ποτε mavult Belinus πώποτε secundum regulam, de qua Brunck.
agit ad Aristoph. Lysistr. v. 301. et Thesmoph. v. 32. et Pier-
son. ad Moerid. p. 460. sq. Verum omni alia auctoritate de-
stitutus tanto minus volebam a vulgari lectione recedere,
quum passim etiam οὔποτε et οὐδέποτε cum Praeteritis con-
iuncta occurrant; quod et ipse Piersonus l. l. monere non
omisit.

illi inciderit, si forte Jovi
opus fuerit opera illius diu-
tius abuti, ad superna ne-
gotia? Herus autem et ille
est.

Char. Verum non ita,
Clotho, ut ultra modum
imperitet communi manci-
pio: quandoquidem neque
nos unquam illum retinui-
mus, cum discedendum es-
set. Verum causam novi
equidem. Apud nos enim
asphodelus solum est, et li-
bationes, et placentaе, et
inferiae; ceterum obscuri-

tas, nebulae, tenebrae: in
coelo vero laeta (serena)
sunt omnia, et multa ambro-
sia, et copiosum ultra invi-
diam nectar: itaque suavi-
us apud illos morari mihi
videtur: atque a nobis qui-
dem evolat, tanquam e car-
cere quodam fugiens; cum
vero descendendi tempus
est, otiose, et lento gra-
du, vix tandem aliquando
adest.

Cloth. Desine indignari,
Charon: prope enim est, ut
vides, multos nobis addu-

p. 623. περ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὀρεῶ^p), ἕνα δὲ τινὰ καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα, δορυμὲν ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὀρεῶς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι θεόμενον, καὶ τὸ πόδε κεκονι- μένον^q), καὶ πνευστιῶντα; μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα^r). Τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδὴ; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν οἴκας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλσθήριον ἀποδράντα^s) μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε;

• ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ἤν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι

p) ὀρεῶ] hic inserui post γελῶντα, auctore 3011. et praeunte Schm. Olim post ἐν τῇ χειρὶ positum reperiēbatur. q) κεκονιμένον] „κεκονισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt Par. B. 2. H. Coll. P.“ nec non B. 1. A. 1. 2. Cf. Diall. Deor. XXIV, 1. Timon. c. 45. r) μεστὸν γοῦν — τὸ στόμα] Haec pro glossemate habet Belin. Mihi non ita videtur; imo ad variandam orationem etiam necessaria duco. Sed interrogationis signo, post στόμα vulgo posito, locum suum assignavi post πνευστιῶντα. s) ἀποδράντα] Obsecutus Codicum 2954. 3011. et Gorl. auctoritati et Schmiēderi exemplo, dedi ἀποδράντα, formam Luciano usitatiorē, (Somn. c. 4. Char. c. 2. Bis Accus. c. 17. Asin. c. 39.) vulgatae ἀποδράσαντα loco, quamquam nec hanc probatis scriptoribus inusitatam esse, vel ex iis exemplis patet, quae Fischērus collegit Animadvv. ad Weller. T. III. a. p. 72.

gens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, et alium ridentem video, alium vero peram ab humeris suspensam, et clavam in manu habentem, torvum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, et anhelantem? plenum enim

spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est?

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem ma-

δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν P. 623. ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερηθῆσθαι λέγων ^t).

ΚΛΩΘ. Εἰθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὥς ἐπιβιδῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτοῦ νήμα—P. 624. τος ^u);

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος 4 οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ^x) ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παρέδωκεν ^y) αὐτὸν ἢ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε ^z), καὶ ἀντέσπα· καὶ τὴν πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαρος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος.

t) λέγων] λέγει 2954. 3011. minus bene, ait Bel. Scilicet ἀπὸ γοῦν — ἀνακωκύει cum antecedentibus nectenda erant, ut in simillimis Charon. c. 9. οὐχ Ἑλλην, ὥς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. atque adeo colon, a Reitzio et recentt. Editt. post τύραννος positum, magnopere impendebat facilem orationis cursum. Sed λέγων cum ἀνακωκύει cohaeret. In Edd. vett. recta reperitur distinctio. u) νήματος] Interrogationis notam, a Reitz. et recentt. neglectam, e vetustis Edd. restitui. x) καὶ ^y) „Sic Par. et B. 2. Reliq. Edd. καὶ. Sed οὐκ ἂν male B.“ Ne quid taceam, etiam B. 1. habet καὶ. y) παρέδωκεν] „παρέδωκεν B. παραδέδοκεν Fl.“ Illud etiam 2954. exhibet, recte probante Belino: nam Praeterito nullus erat hic locus. Nihilominus vulgatam παραδίδωκεν retinuit Schm. Deinceps αὐτὸν omittit 3011. z) ἀντέβαινε] Vulg. ἀντέβαινε, glossema genuinae lectionis, quam, monente Oranno ad Philemon. p. 239., e Lexic. Inedit. Paris. restitui. V. Adn.

luisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, et quatenus ejulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente jam, quod netum ipsi a me fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille

Lucian. Vol. III.

fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, et obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit; interdum vero supplicavit etiam, et blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum

N

- p. 624. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν ^{a)}), ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς, ὡς ἔθος, ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ εἶδ' ὅπως, ὁ τρισεκατάρατος ἀπὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνα-
- p. 625. τείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ᾧ Ἑρμῇ, φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαί ^{b)}· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα ^{c)}). τέτταρας, ὡς ὁρᾷς, πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ^{d)} ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἦκεις ἄγων· εἴ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ

a) ἀνίειν] ἀνίην conj. Guyet. et lectio Cod. 3011. quam formam antiquioris Atticismi propriam vocat Bel. Sed vid. Fischer. Animadv. ad Weller. T. II. p. 478. et Struvii Grammat. Gr. p. 250. b) παιδίαί] Suae syllabae restitui accentum ex Edd. vett., quum in Reitz. et recentt. coeco casu exaratum sit παιδίαι. c) δυνάμενα] „δυνάμεθα B.“ d) σύμβολον] „συμβόλαιον B.“

rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clanculum execrabilis illi abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, et subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi solertia uti: sufficiant tibi, qui apud superos sunt lusus; mortuorum res accu-

ratae, neque latere quidquam potest. Quatuor et mille, ut vides, insculptos habet (*habes?*) tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte insectus me est vir optimus

βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, κατα-p. 625.
λαμβάνομεν ^{e)} αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε
διαφρυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγορίαν ἤδη τοῦ Ἑρ- 5
μοῦ κατεγινώσκομεν ^{f)}).

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὥς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγε-
νημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισά-
μένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ ^{g)} τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη ^{h)}),
ὥς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ p. 626.
πόθεν, καὶ ὅντινα τεθνεὺς τὸν ⁱ⁾ τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβά-
νων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ ^{k)} τὰ νεογνὰ
ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ ^{l)} σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν, οὗ-
τοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων ^{m)}).

e) καταλαμβάνομεν] „κατελαμβάνομεν B.“ Sic et Gorl.
Verum non videbatur mutandum, quod omnium Edd. est,
Praesens, fervori narrationis conveniens. f) κατεγινώ-
σκομεν] „κατεγινώσκ. B. et Fl. Sed cum vulgata faciunt
B. 2. et reliqq.“ g) παρὰ] Sic cum Schm. rescripsi e 3011.
pro vulg. περί, minime illo ferendo. h) καθεζομένη]
„καθεζομένη J. male. Recte Fl. et reliqq.“ i) τὸν] „deest
in B.“ k) σὺ δὲ] Sic in omnibus, quos consului, libris.
Sed haud immerito suspecta visa sunt J. Seagero Class. Journ.
Vol. XI. p. 199., qui corrigi vult καὶ δὴ· faciliior foret emen-
datio, νῦν δέ. l) δὴ] „deest in B. Habet autem Fl. etc.“
m) ἐκτεθειμένων] „ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata
stat Fl. etc.“ ἐκτιθειμένων 2954.

hicce: itaque velut emissi
carceribus currentes com-
prehendimus hominem in i-
pso jam Taenaro; tantillum
aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon,
negligentiae Mercurium da-
minabamus.

Char. At quid cunctamur
adhuc, quasi non satis jam
morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, inscen-
dant. Ego vero libro in

manus sumto ad scalas ad-
sidens, uti mos est, ingre-
dientem unumquemque co-
gnoscam, quis sit? unde?
et qua ratione mortuus sit?
tu vero, Mercuri, adsum-
tos stipa et compone. Sed
hosce recens natos primum
inijce: quid enim mihi re-
spondeant?

Merc. En tibi, Portitor,
numerus: trecenti hi sunt,
cum expositis.

p. 626. ΧΑΡ. Βαβαί τῆς εὐαγγελίας! ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἦκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου (πῶς γάρⁿ);) νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσίν μου^ο), βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους^p) ἀράμενον παραγαγεῖν.

p. 627. ΕΡΜ. Ἴδου πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι^q), τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετραυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί'^h), ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσὶ. 6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῆ, παράγαγε· καὶ πρῶτόνⁱ) μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκτε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀποθα-

n) πῶς γάρ;] „πῶς abest ab O. et Fl. Sed habent P. Par. B. 2. J. etc.“ Abest etiam a Gorl. sed πῶς enclitice scriptum dant A. 1. 2. B. 1. Nos etiam γάρ ex conjectura inseruimus. Vid. Adnot. ο) μου] με una Reitz. haud dubie per errorem, quem Bip. correxit. In ceteris quoque omnibus est μου. p) τούτους] τούτοις Reitz. Sed Bip. mendam correxit secundum ceteras omnes Edd. q) τετρακόσιοι] καὶ τετρ. 2954. 3011. male, iudice Belin. h) Νῆ Δί'] Μὰ Δί' 2954. 3011. quod Bel. praefert, quod verbis Parcae contineatur negatio, quam vereor, ne nemo ibi invenerit. i) πρῶτον] πρῶτοι Gorl. non male, quamquam nec vulgata male habet.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis et immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senesne dicis? Ita fac. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, (qui enim hoc fiat?) quae ante Euclidem acta sunt? Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt

illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes et suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim jam omnes et corrugati sunt. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: et primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, reco-

νεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ ^{k)} τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ p. 627.
τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεσι

ΚΛΩΘ. Αἰ' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ φιλό-
σοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταῖραν ^{l)} τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοῖ' πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπο-
θανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευ-
θείς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ
τοὺς ἐκ τυμπάνου ^{m)}, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ
ληστῶν ἀποθανόντες ἑκατάδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἐρμῆ; p. 628.

ΕΡΜ. Πάρεσιν οὔδε οἱ τραυματῖαι, οὓς ὄρεξ. τὰς δὲ
γυναικας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ
τεθνᾶσι ⁿ⁾, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρε-

k) Μηδίᾳ] Μυσία 3011. errore, opinor. l) ἑταῖραν] Com-
munem omnium Edd. errorem ἑταῖραν ultro correxi. m) ἐκ
τυμπάνου] „ἐκ δὲ τυμπάνου B. Sed vulgatum servant
Edd.“ καὶ τοὺς ἐν Gorl. n) τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε

gnoscam. In pugna mori
oportuit heri in Media tres
et octoginta, et in his Go-
barem Oxyartis filium.

Merc. Adsunt.

Cloth. Amoris impatien-
tia interfecerunt se septem:
et Theagenes philosophus
propter Megarensem mere-
tricem.

Merc. Hic prope te isti.

Cloth. Ubi vero sunt,
qui regnandi caussa alter ab
altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero
et uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Jam iudicio dam-
natos adduc. Dico autem
illos fustibus et fidiculis ex-
cruciatos, itemque palo suf-
fixos. Sexdecim vero a la-
tronibus interfecti ubi sunt,
Mercuri?

Merc. Adsunt saucii isti,
quos vides. Vin mulieres
simul adducam?

Cloth. Sane: et naufra-
gos, simul enim et eodem
modo perierunt; et a febri

p. 628. τοῦ °) δὲ, καὶ τοιαύτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγα-
7 θοκλέα ^p). Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκά-
της τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων ὡς, καὶ
πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ^q) ὥμην, ἀποθανεῖν;

KTN. Πάλαί σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῦ. τί δέ
με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἰσάσας ^r) ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας ^s). καίτοι πολλάκις
ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρ-
ῆκτον ἦν.

KΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἁμαρτημάτων ^t) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

KTN. Μὰ Δι', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμέ-
νον ἐμβιβασώμεθα ^u)· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος.
p. 629-8 KΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστίν.

ἅμα γὰρ τεθνᾶσι] τοὺς ἀπὸ ναυσίων, οἳ γε ἅμα τεθνᾶσι
Gorl. τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα· καὶ γὰρ τεθνᾶσι τὸν ὅμοιον
τρόπον conj. Schmied. At salva est vulgata. o) τοῦ πυρε-
τοῦ] Vulgo sine articulo: sed articulum praebent B. 2954.
et Gorl. et recepit Schm. monente Belino. p) μετ' αὐτῶν
Ἀγαθοκλέα] Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν 2954. Belin. Schm. q)
σηπῖαν] „σηπύαν J. Par. Fl. et reliqq. male. σηπῖαν B. P.
et B. 2.“ et B. 1. sed A. 1. 2. σηπύαν. r) εἰσάσας] „εἰσας
B.“ et Gorl. s) ἐπέκλωσας] ἀπέκλωσας A. 2. t) ἁμαρ-
τημάτων] „πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata
abeunt Edd. et B. C.“ u) ἐμβιβασώμεθα] „ἐμβιβασό-
μεθα B.“

confectos simul, et cum illis
Agathoclem medicum. Ubi
autem Cyniscus ille philo-
sophus, quem coena Heca-
tes devorata, et ovis piacu-
laribus, insuperque sepia
cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum,
Clotho optima. Ob quod
vero peccatum meum diu
adeo me apud superos reli-
quisti? fere enim totum
mihi fustum glomeraveras:
quamquam saepe tentarem
abscisso huc venire: at illud

nescio quomodo rumpi non
poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut
inspector esses et medicus
eorum, quae peccant homi-
nes. Sed incende, quod
faustum felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule,
quam vinctum huncce im-
posuerimus: metuo enim,
ne precibus te suis praeter
fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis
sit?

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

p. 629.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὃ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ^{κ)} ἦξω, καλοῦντος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὃ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω ^{γ)} τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θυσσαυρὸν κατορυσυμένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν ὁ χρυσὸς ^{ζ)} τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτου γε ἔνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως! ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ βραθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα;

κ) αὐτόμολος] αὐτόματος 3011. *Belin. Schm.* Sed vid. Adnot. γ) ἐπισκῆψω] „Nihil hic variant Edd. J. Fr. Par. Fl. H. S. Vid. notas.“ ζ) ὁ χρυσὸς] Articulum, monente *Be-*

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Inscende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paullum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius caussa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Venum inscende.

Meg. Non multum, o

Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam.

Cloth. Statsententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci!

p. 63o. ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοι ἔτη τετραράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰμὰ τοῖς πολέμιωτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναίωτατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παῖδια^a) ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει^b) σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμον δώσειν ὑπισχνούμαι τήμερον^c).

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν^d), ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει^e), προσθή-

lin., restituit *Schm.* e 3011. cum quo conspirat *Gorl.* a) τὰ παῖδια], „τὸν παῖδα B.“ b) ἐξήκει] „*Marcil.* ἐξήκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt *Edd.* et *BC. B. 2. H. Par.*“ Et in meis omnibus est ἐξήκει, ut par erat. c) τήμερον] Sic, consentientibus 3011. et *Gorl.*, dedi cum *Schm.* pro vulg. σήμερον. d) χρυσόν] „*χρυσίον B.*“ e) εἰ βούλει,] εἰ abest a 3011., probantibus *Belino* et *Jacobs.* ad *Achill.*

Cloth. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus, et vestem, et aurum tuum universum.

Meg. Injuriam mihi, *Clotho*, facis, quae res meas inimicissimis attribuas.

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum *Cydimachi* fuissent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis?

Meg. Sed jam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, *Clotho*, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi aurisignati talenta dare hodie promitto.

Cloth. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si

σω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας· Κλεόκριτον ¹⁾), ἔλκοντας ἐκάτερον p. 630.
χρυσοῦ ἀπέφθου. ⁵⁾) τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ζοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι p. 631.
ἡμῖν ἐκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ
νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ^{h)}) ἡ-
μέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὐγνωμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι ¹⁾)
Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνημῆμα ἑαυτῷ ^{k)})
παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ
στρατηγικὰ παρὰ ^{l)}) τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ^{m)}) ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

Tat. p. 698. et post δύο deest δὲ in Gorl., eodem *Jacobsio*
suffragante. Vid. Adnot. f) Κλεόκριτον] „Θεόκριτον
B.“ Sic et *Wiel.* Sed Λεόκριτον 3011. et 2954. hoc haud du-
bie casu ortum. Vulgatum nomen cur mutarem, non equi-
dem videbam. g) ἀπέφθου] „ἀπέμφθου Fl. male. Nil
mutant vulgatam J. Par. H. etc.“ h) πέντε μόνας] „πέν-
τε καὶ δέκα P. et Angl. i) ὑπαγάγωμαι] „ὑπάγωμαι B.“
et Schol., pro Πισίδας autem 2954. et 3011. habent Πέσας,
male seduli, opinor, lectoris commentum. k) ἑαυτῷ] ἑμ-
αυτῷ conj. *Solan.* et Anonym. in Novv. Actt. Lipss. Vid. Ad-
not. l) παρὰ] „Sic Edd. et B. κατὰ J. et B.“ m) μίαν]

vis, adjiciam, quos inter-
fecto Cleocrito accepi, u-
trumque auri excocti et pu-
rissimi talentorum centum
pondo.

Cloth. Rapite hominem!
sponte enim sua insensu-
rus non videtur.

Meg. Antestor vos. Im-
perfecta manent moenia et
navale, quae perfecturus
eram, si vel quinque ipsos
dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, stru-
et alius.

Meg. Verum hoc quidem
omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut super-
stes sim, quoad Pisidas sub-
egero, et Lydistributa impo-
suero, et monumentum mi-
hi ipsi maximum excitavero,
cui inscribam, quot et quan-
ta imperatoria in vita faci-
nora ediderim.

Cloth. Heus tu, non jam
diem unum postulas, sed
viginti fere annorum me-
ram.

p. 631. 10 **MEΓ.** Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ⁿ⁾ ἔτοιμος παρασχεῖσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐραυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν,

ΚΛΩΘ. ^{o)} ὦ μιὰρῆ, ὃν ἡὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;

MEΓ. Πάλαι ταῦτ' ἡνύχόμην· νυνὶ δ' ^{p)} ὁρῶ τὸ βέλτιον ^{q)}.

p. 632. **ΚΛΩΘ.** "Ἡξει ἀγκεινός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὲ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

11 **MEΓ.** Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς, ὦ Μοῖρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

MEΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ ^{r)} μετ' ἐμὲ ὄντινα ἔξει τὸν τρόπον ^{s)}.

ΚΛΩΘ. "Ἀκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθῶν. τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοί-
χευεν.

„ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, et Edd.“
Et cod. 3011. praebet ταῦτα, quod indicare videtur, non integrum esse locum: forsitan in ἐτι vitium, nescio quod, latet.
n) ὑμῖν] εἰμι Gorl. sordida lectio. o) ΚΛΩΘ.] „Deest in Fl. adest in P. H. et reliqq.“ p) δ'] δὲ 3011. Schm. q) τὸ βέλτιον] „Articulus τὸ aberat a Par. et B. 2. male.“ et a B. 1. Sed A. 1. et 2. habebant. r) τὰ] „Iterum abest articulus in Coll. male.“ s) τὸν τρόπον] „Rursum omissus erat articulus τὸν in Par. et B. 2.“ et in B. 1.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et redditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet et ille tibi paullo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugēbis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ, πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα p. 632.
ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σοι ¹⁾, ταῖς παλλακίσι ²⁾ τοῦ
νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται ³⁾. εἰκόνες δὲ καὶ ἀν-
δριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμ-
μένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς
δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας (δι-
καίας ⁴⁾) γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦν-
τες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες,
ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη p. 633.
τῇ φωνῇ ἐπηνύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκα-
στος αὐτῶν ἔτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι ⁵⁾. καὶ ὅλως ⁶⁾, ὅρκος
αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέ-

t) σοι] Ita 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm. pro vulg. σου. u)
ταῖς παλλακίσι] „ταῖς νῦν παλλακίσι B.“ x) ἐγκατα-
λεχθήσεται] ἐγκαταλογήσεται Schol. ἐγκαταλεγήσεται 2954.
y) δικαίας] abest ab Gorl. et sane per se alienam manum
refert. z) εἶναι] εἴη conj. Goeller. Vid. Adnot. a) καὶ
ὅλως] „καὶ ὅλος J. sola.“ habebat ex A. 2. cum qua et Co-
dex 3011. facit. At vid. Adnot.

Meg. Sacerrimus homo,
quem ego illi obsecutus ma-
nu misi.

Cloth. Filia tua in pelli-
cibus ejus, qui nunc impe-
ritat, adnumerabitur. Ima-
gines vero et statuæ, quas
olim tibi posuit respublica,
eversæ omnes ludibrium
præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amico-
rum nullus indigne fert ea,
quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus
tibi fuit, aut qua (justa)
caussa fuisset? Ignoras,

etiam qui adorabant te, et
quæcunque diceres faceres-
ve laudabant, eos univer-
sos, aut metu, aut spe qua-
dam hoc fecisse, imperii
tui amicos, et rationem ha-
bentes temporis?

Meg. At illi libantes in
conviviis magna voce multa
mihi et magna bona appre-
cari solebant, vicariam pro
me mortem, si fas esset,
subire parati omnes: et o-
mnino per genium meum ju-
rabant.

Cloth. Igitur apud unum

p. 633. θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθέν, ἐκείνο δὲνρὶ κατέπεμψέ σε·

MEΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἐπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ἐμβῆναι δέον.

12 MEΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γὰρ τι παμμέγεθες εἶναι.

MEΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δέλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἐνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ^b) ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει,) ἐπισπασάμενος^c) τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα^d) ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ

b) οὐδὲ] οὐκ 3011. quod jure repudiat Belin. c) ἐπισπασάμενος] „Παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. et B. 2. et Par. etc.“ κεκοινωνήκεσαν, παραγάγων (rectius παραγαγὼν) 3011. Belin. Schm. Sic et Gorl. Sed vid. Adnot. d) εἶτα] εἴτ' 3011.

illorum coenatus heri peristi. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse.

Meg. Cario servus meus,

cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum adscendisset in conclave, ubi jacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; et cum his diotis vellicavit me, et ma-

ταυτ' ἅμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κούρῃς ἔπαιε· τέ- p. 634-
 λος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ, ἐς τὸν
 τῶν ἄσεβων χώρον ἄπιθι, ἐπειπὼν ^e), ὥχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμ-
 πράμην ^f) μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δρᾶσαιμι ^g) αὐ-
 τὸν, αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ
 ψόφου προσιώντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ ^h). χρίσασα τοὺς ὀ-
 φθαλμοὺς, ὥς δακρύσασα ⁱ) ἐπ' ἐμοὶ, κωκύνουσα, καὶ τοῦνο-
 μα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη σε ^k) 13
 ὁπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
 λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ
 Ῥαδάμανθους, ὃν ἀντίκα μάλ' ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
 ἐπιτιθέντα ἐκάστῳ τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ^l) ἔχον, μὴ διάτριβε. p. 635.

- e) ἐπειπὼν] „ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν J.“ hoc ex A. 2. f) ἐνε-
 πιμπράμην] „ἐπεπιμπράμην Coll. et B. Sed cum vulgata
 facit Scholiast.“ g) δρᾶσαιμι] αὐν δρᾶσαιμι conj. Belin.
 saepe jam rejecta ineptia. h) σιέλῳ] „σιάλῳ L. Th. Mag.“
 i) δακρύσασα] „δακρύσουσα B. et Fl. Sed vulgatam ser-
 vant P. Par. B. 2. etc.“ Cf. Adnot. k) σε] σοι Bel. et Schm.
 e 3011. Uterque casus omnino quidem in hac locutione recte
 adhibetur; sed h. l. Dativus sermoni nonnihil ambiguitatis
 infert. l) τὸ δὲ νῦν] „Sic B. et Coll. Edd. omnes τὸ νῦν
 δέ.“ Sic conjecerat etiam Gesner., nec non ἔχων, qua muta-
 tione tamen minime opus est. Modo post κατ' ἀξίαν comma
 poni vult Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 199. inficete.

las mihi percussit: denique
 pituitam lato screatu adduc-
 tam in me cum exspuisset,
 et in impiorum loca abire
 me jussisset, discessit. Ego
 vero, quamvis excande-
 scens, non habebam, quo
 ulciscerer hominem, qui
 exsanguis jam et frigidus
 essem. Scelesti vero puella,
 strepitu quorundam super-
 venientium animadverso,
 saliva madefactis oculis,
 quasi me lacrimasset, plo-
 rans et nomen meum appel-

lans discessit. Quos ego si
 nanciscar.

Cloth. Parce minis, sed
 inscende: tempus est, te
 jam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit con-
 tra virum tyrannum sumere
 tabellam?

Cloth. Contra tyrannum
 quidem nemo; contra mor-
 tuum vero Rhadamanthus,
 quem statim videbis justum,
 et juste de unoquoque pro-
 nuntiantem. Jam vero mo-
 ras diutius nectere noli.

p. 635. ΜΕΓ. Κἄν ιδιώτην με ποιήσων, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, κἄν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιβῶναι με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ 'στιν ὁ^m) τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῇ, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἔπου νῦν, δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ, πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς

ΧΑΡ. Ἀμέλειⁿ), πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεδέξεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. ὁ^o) Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. p) Εἴτ' οὐ δικαίως^q) σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, οὕτωςι σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν^r) τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

m) Ποῦ 'στιν ὁ] „Ποῦ δὲ ἐστὶν B. et Fl. Sed omittunt ἐστὶν J. Par. B. z. etc.“ hinc et Reitz. ac Bip. Sed ποῦ ἐστὶ ὁ 2954. ποῦ 'στι ὁ 3011. Schm. et sic Gorl. n) καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . . ΧΑΡ. Ἀμέλει] Vulg. καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρ. τ. ἱστ. δεδ. Sed nomen Χαρ. indicant 3011. et Gorl. et innuit quodammodo 2954. spatium inter ἀσφαλῶς et ἀμέλει vacuum relinquens. Secutus Schm. In Gorl. omittitur καὶ ante ὅπως. Praeterea Bel. conj. καὶ τὸ δῆμα (Schmieder. refert δέμα), et funem. Courierius vero ad Luc. Asin. p. 309. καίτοι δεινὰ ποιοῦντα. Vid. Adnot. o) ΚΛΩΘ.] ΧΑΡ. Gorl. p) ΚΛΩΘ.] „Κλω. J. Sed K. simpliciter Fl. unde et KT. possis facere.“ q) δικαίως] δίκαιος 3011. quod Belino magis, quam vulgatum, placuit. r) δ' οὖν] γοῦν Gorl.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? et tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere jam, fugitive: adsume hunc, portitor, et illum alterum: utque tuto....

Char. Noli curare, ad malum adligabitur.

Meg. Atqui loco primo adsidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, et satellites decies mille habui.

Cloth. Et non juste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus subinde gustanda.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι ^{a)} μοι p. 635.
τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τρα-
χὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. ^{t)} Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῶ προσπεπατ-
ταλευμένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ εὐδείς ὑμῖν λόγος; ^{p. 636.}
ἢ διότι πένης εἰμί, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ¹⁴

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ^{u)} ὀρᾶς ὅποσα ὁ
τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθείς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα
γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ
τοῦ Κύκλωπος (ἐκείνου ^{x)}) εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶ- ^{Homer.}
τον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν ^y). ἄλλως ^{Od. IX,}
369.

s) ἐπανατείνασθαι] „ἐπανατείνεσθαι B.“ t) ΚΛΩΘ.]
„K. Fl. quod aequè personam Κν. Cynisci significare potest.“
Non aequè, ut ego censeo, quum in antecedentibus K. sem-
per non potuerit non *Clotho*, minime vero *Cyniscum*, signifi-
care. Cf. Adnot. ad superiorem sermonem. u) οὐχ] οὐκ
sola A. 2. x) ἐκείνου] „Sic P. et L. ἐκείνη male Edd. J.
Par. B. 2. Fl. et S.“ Deest omnino in 2954. et 3011. unde
maximè suspectum redditur. y) περιμένουσιν] „με πε-
ριμένουσιν B.“

Μεγ. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi bacu-
lum? Non ego te nuper,
cum procax nimium et as-
per esses, et increpare me
ausus, vix continebar, quin
clavis adfigerem?

Cloth. Propterea et tu
nunc ad malum defixus ma-
nebis.

Μικ. Dic mihi, Clotho,
mei plane nulla a vobis ha-
betur ratio? An quod pau-
per sum, ideo ultimo etiam
inscendendum mihi est?

Cloth. Tu verò quis es?

Μικ. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris mo-
ram? non vides, quanta
daturum se pollicetur tyran-
nus, ad exiguum tempus
si dimittatur? miror igitur,
nisi tibi etiam grata videtur
mora.

Μικ. Audi, Parcarum o-
ptima. Non sane illud me
Cyclopiis munus delectat,
cum promittit, ultimum e-
go Utin devorabo: sive pri-
mum enim, sive ultimum,
iidem dentes manent. Cae-

P. 636. τε, οὐδ' ὁμοῖα *) τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῖν ^{z)} οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ ^{a)} τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν ^{b)} βίον, φοβερός ἅπασιν, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον ^{c)}, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους ^{d)}, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἡνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος ^{e)} αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἔξω τινι προσέχεται P. 637. τοῖς τοιοῦτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαϊ προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτούς μετὰ βίας ^{f)}, ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι ^{g)}. καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀἰδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ ^{h)} πόρρωθεν

*) ὁμοῖα] Nulla est in libris, quos consului, hujus formae variatio. z) ἡμῖν] „ἡμῖν O.“ Sic et Gorl. unde recepi pro vulg. ἡμῶν. Deinceps articulus οἱ deficit in sola A. 2. a) γὰρ] γε 2954. 3011. minus bene, ait *Belin.* b) τὸν] „J. sola articulum vitiose exprimit, τῶν.“ c) ἀργύριον] „ἀργυρον B.“ d) ἵππους] ὑπνους (ὑπνους;) 3011. mendose. e) ἀποσπώμενος] „J. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. Par. B. 2. etc.“ f) μετὰ βίας] κατὰ addit 3011. quo non opus est, quum ἀπάγειν quid sit, per se intelligatur. g) καὶ ἱκετεύουσι] „ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. et Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque comparat in J. Par. nec B. 2.“ Sed comparat etiam in 3011., unde, probante *Belino*, recepit *Schmiederus*: nec nos dubitavimus sequi. h) πόρρω] Vulg. καί. Sed καὶ 2954. 3011. Gorl. nec

terum nec par mea ac divitum ratio est: e diametro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, et vestibus, et equis, et coenis, et pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, et ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam ta-

libus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, ejulatus tollunt et supplicant; et cum audaces sint caetera, meticolosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retrō ad ea, quae a tergo sunt,

ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος p. 637. ἀπολεί· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθ' αὖ σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ 15 ἄγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὖζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀποῤῥίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, (κρηπίδα γάρ· τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον ¹), ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος ^k), οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγοῦμην ἕς τὸ πρόσω ὄρῶν. οὐδὲν γάρ ¹) με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ^m) ὄρῳ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, p. 638. καὶ μηδὲνα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεά τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ⁿ)

injuria id probatum *Belino* et *Schmiedero*. Expressum etiam a *Gesnero* et *Wielandio* in versionibus. i) κρηπίδα γάρ· τινα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχον] Ita 2954. 3011. *Gorl.* et *Schm.* Olim fuerat κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων. Vid. *Adnot.* κρηπίδα pro vulg. κρηπίδα dedimus ex *Anap. Pell.* k) ἀνυπόδετος ^k) „ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. Par. etc.“ Vid. *Adnot.* l) γάρ] Vulgo δέ. Sed recte γάρ 2954. 3011. *Gorl. Schm.* m) πάντα] πάνθ' 2954. n) μηδὲ] „μηδὲ J. H. S. et hic et ubique hac periodo, μηδὲ Par. μὴ ὀνγούν, omisso δὲ B.“ Et in B. 1. A. 1. 2. μὴ δέ.

ut invenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, et ad primum Atropi nutum laetus, abjecto scalpro et coriis, (crepidam enim forte in manibus habebam), exsiliista-

tim, ut eram discalceatus, ac non abluto prius atramento, serutus sum, vel praeivi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam eorum, quae a tergo erant, advertit me et revocavit. Et Hercules, jam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debitores, nec tributa pendere; et, quod maximum,

p. 633. ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ^{c)} ὑπὸ τῶν δυνατῶν
τέρων ῥαπίζεσθαι· εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τοῦτ'
παλιν ἀνεστραμμένα ^{p)}· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν,
ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

16 ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίνυλλε, γελῶντα ἑώρων· τί
δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ τιμιωτάτη· μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω
τυράνῳ, πᾶν ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιννόμενα ὑπ' ^{q)} αὐτοῦ,
καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσοθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ
ἄνθος ὀρῶν, ἐμακάριζον ^{r)}, καὶ τῶν ἀκολουθεούντων τὸ πλήθος,
καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλί-
νας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων

p. 639. ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥστε ὑπεράνθρωπός ^{s)} τις ἀνὴρ
καὶ τριςόλβιος κατεφαίνετο ^{t)}, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ

o) μηδ'] „μηδ' B.“ Unde correxit Solanus vulgatum μηδ',
quod tamen retinuerunt Reitz. et recentt. Debebat certe scri-
bi μῆθ', ut legitur in B. 1. A. 1. 2. Vid. Adnot. p) ἀνε-
στραμμένα] ἀνατετραμμένα 2954. 3011. minus bene. q) ὑπ'] παρ' 2954. 3011. quod Belinus praefert, reddens, chez
lui, quod Graece foret παρ' αὐτοῦ dictum. Idem Codd. et-
iam γινόμενα praebent. r) ἐμακάριζον] commate a sequen-
tibus sejuncti: supplendum autem αὐτόν. Ita etiam in vett.
Edd. distinctum video. s) ὑπεράνθρωπός] ὥσπερ ἄν-
θεός 2954. 3011. quae recte glossematis nomine repudiat Bel.
t) κατεφαίνετο] μοι addit 3011. quod placuit Belino et
Schmied. perperam: quis ferat in enuntiationibus sese exci-
pientibus ἀπέκναιέ με, et κατεφαίνετό μοι, in utriusque fine

neque frigere per hiemem,
nec aegrotare, nec pulsari
a potentioribus. Pax vero
ubique, et res plane in con-
trarium versae: nos enim
ridemus pauperes, at illi di-
vites afflictantur et plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu
te ridere observavi; Micyl-
le. Quid vero est, quod
risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda
mihi maxime Dearum. Cum
apud superos vicinus essem
tyranni, accurate, quae fie-

rent ab illo, observavi, et
videbatur mihi nonnun-
quam par Diis esse. Quip-
pe florem purpurae cum
viderem, et ministrantium
multitudinem, et aurum,
et pocula gemmis distincta,
et lectos aureis fultos pedi-
bus, beatum hominem prae-
dicabam: enecabat me por-
ro nidor eorum, quae in
coenam illi parabantur, adeo
quidem, ut ille egressus
mortalium sortem ac ter bea-
tus mihi videretur, ac tan-

ὑψηλότερος ὢλω πήχει βασιλικῷ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ ^{u)}), καὶ p. 639. σειμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοις ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κἄμυντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθασμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦ- 17 τον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ^{x)} ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον ^{y)}) οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς αἶε, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις p. 640. τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθσόμενα ^{z)} πρὸς

posita? *Moi manifesto alienae manui debetur.* u) τύχῃ] ψύχῃ 3011. pessime. x) Γνίφωνα] „Sic B. Fl. B. 2. H. Par.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. y) κατὰ τὸν νόμον] παρὰ τῶν νόμων 3011. quod elegantius ducit *Belinus*, ego vero ne bene quidem Graece dictum existimo. z) ἐκχυθσόμενα] „Sic

tum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nido- re aestimans illius felicitatem, et beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem

foeneratorem viderem, ingemiscentem et cruciantem se poenitentia, qui fructus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relictis substantia Rhodochari luxurioso, qui proximis genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *hacc, inquam, cum viderem, compescere risum non potui, recordatus praesertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta et myriades computaret, minutatim ea colligens, quae*

p. 640. τοῦ μακαρίου ^{a)} Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ^{b)} ἤδη; καὶ μεταξύ γὰρ ^{c)} πλείοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰώ-
ζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ^{d)} ἀνιμῆσται ^{e)} ὁ πορθμεὺς
τὸ ^{f)} ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πῆλῃρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ
περίμενε· ἐς αὖριον ἔωθέν σε διαπορθεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπά-
νων· ἀμέλει γράψομαι σε παρὰ νόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.
οἱμοὶ τῶν κακῶν! ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περι-
λελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέ-
δια μὴ ἀπαγορεύσας ^{g)} ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεὼς· ἄλλως, σε

p. 641. οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα ^{h)} καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμενον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις
οὕτω σε διελθεῖν.

A. O. et P. et Angl. Ms. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. "
a) μακαρίου] „μακαρίτου B.“ b) οὐκ ἀπερχόμεθα]
„οὐ κατερχόμεθα B.“ c) γὰρ] „Abest haec vocula in B.“
d) καὶ] „Et haec conjunctio desideratur in B.“ e) ἀνιμῆ-
σται] „ἀνασπάσῃ R.“ f) τὸ] aberat a Reitz. Sed recte a
Bip. et Schm. restitutus articulus, praeceuntibus Edd. vett.
monuit idem etiam Schaefer. ad Long. p. 338. g) ἀπαγο-
ρεύσας] „ἀτονήσας Ms. Bo. Nihil variant Edd.“ h) πορ-
θμῖα] „πορθμεία Schol. πορθμῖα H. Sed vulgatam servant
B. Fl. Par. S.“

paullo post effundentur a
beato illo. Sed cur non jam
solvimus? etenim inter na-
vigandum ridebimus reli-
qua, plorare illos videntes.

Cloth. Ingredere, ut tol-
lat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo ten-
dis? plena jam est cymba:
illic exspecta; cras mane
trajiciemus te.

Mic. Injuriam mihi, Cha-
ron, facis, si relinquis me
hesternum jam mortuum.
Crede mihi, legum te vio-

latarum apud Rhadaman-
thum reum faciam. Heu
mihi malorum, jam navi-
gant, ego vero solus hic
destituatur! quamquam cur
non post illos transnato?
neque enim metuo, ne vi-
ribus defectus suffocer, qui
jam sim mortuus; praeser-
tim cum nec obolum habeam,
unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? exspe-
cta, Micylle: non est fas
ita te transire.

MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

p. 641.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον ⁱ).

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα, ὡς ὄρεῖς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν ^k), καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς ^l) δ' εὐπλοῶμεν. — —

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν ^m) ὄρεῖς, καὶ τουτουῖ ⁿ) τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἔτοιμος, καὶ πρόσκωπος ^o) εἶναι· μέμνη δὲ οὐδὲν, ἣν εὐῆρες ^p) καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

i) *συνανάσπασον*] „Sic A. G. P. L. *συνάσπασον* Edd. et B.“

k) *ἀνάβαινε οὖν*] Haec usque ad εὐπλοῶμεν, auctore Cod. 3011. et suffragante *Belino*, *Schmiederus* tribuit *Charoni*; sine idonea caussa. Imo Clotho domina ipsa rectius ea loqui videtur. l) *ἡμεῖς*] „Sic J. S. et B. 2. recte. Adsentiantur O. L. ὑμεῖς male Par. Fl. Ald. (utraq.) H. et P.“ m) *ἣν*] ὡς Gori. inepte. n) *τουτουῖ*] „τουτουῖ B. Sed vulgatam (τούτου) servant Edd.“ Confirmant *τούτου* 2954. 3011. Gori. unde *Schm.*, monente *Belin.*, recepit. o) *πρόσ-κωπος*] „πρόκωπος Fl. Nil movent vulgatam P. Par. J. H.“ p) *εὐῆρες*] „εὐῆρη P.“

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi caussa, et tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahere.

Char. Ubi jam sedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Adscende igitur, et services impii cen-

culca. nobis vero felix cursus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post trajectum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, peram, et hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum et robustum mihi remum dederis.

- p. 641. XAP. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν ἡρὰ σου λαβάν.
 p. 642. KTN. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει^{q)};
 XAP. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 KTN. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων (τῶν ναυτικῶν^{r)}).
 ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρυόντες· ὥστε ἡμῖν τὸ ἄσμα
 ἐπιταραχθήσεται.
 20 ΠΑ.^{s)} Οἴμοι τῶν πτημάτων!
 ΑΑΑ.^{t)} Οἴμοι τῶν ἀγρῶν!
 ΑΑΑ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον!
 ΑΑΑ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει παραλα-
 βῶν^{u)}!
 ΑΑΑ. Αἴ, αἴ, τῶν νεογνῶν μου^{x)} παιδίων!
 ΑΑΑ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐσυν-
 τευσάμην;
 ΕΡΜ. Μικυλλε, σὺ δ' οὐδὲν^{y)} οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα.

q) δεήσει] δεήσῃ 2954. vitiose. Sic tamen et Schol. legisse videtur. r) τῶν ναυτικῶν] desunt in 2954. 3011. nec possunt non suspecta videri, quippe imprudenter repetita e praecedente versu: notavimus itaque ea hoc nomine ad exemplum Schmied. s) ΠΑ.] ΝΕΚΡ. Gorl. rectius, meo iudicio. t) ΑΑΑ.] „Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta S.“ u) παραλαβῶν] Ita rescripsi, monente Belino, e 2954. pro vulg. λαβάν. x) μου] μοι 2954. 3011. Belin. Schm. y) οὐδὲν] „οὐδὲ Par. At reliquae et B. οὐδέν.“

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plorantibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitiae!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? et tamen nefas est, sine lacrimis quamquam trajicere.

MIK. "Απαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι ^{z)} εὐ- p. 642.
πλοῶν.

ΕΡΜ. "Ομῶς κἄν ^{a)} μικρόν τι ἐς ^{b)} τὸ ἔθος ἐπιστέ-
ναξον.

MIK. Οἰμώξωμαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἐρμῇ ^{c)}, δο-
κεῖ. οἷμοι τῶν καττυμάτων! οἷμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν!
ὄττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων! οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔω-
θεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδε-
τός ^{d)} τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ^{e)} ἔξει, καὶ τὸ p. 643.
κεντητήριον; ἱκανῶς ^{f)} τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ κατα-
πεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. "Αγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ^{g)} ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ ^{h)}, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω ⁱ⁾· δός καὶ σὺ τὸν ὀβο-
λόν, ὦ Μίκυλλε.

z) οἰμώξωμαι] οἰμώξομαι B. " Statim sequuntur in 3011.
οὕτω μέγα εὐπλοῶν, admodum languidum additamentum, et
insuper ambiguum. a) κἄν] Ita B. Gorl. 2954. 2957. 3011.
Belin. Schm. pro vulg. ἂν. Ceterum ἂν injuria Belinus negat
cum Imperativo conjungi posse. Nec magis recte Seagerus
Class. Journ. Vol. XI. p. 200. conjicit οὖν. b) ἐς] Ita B. C.
2954. ὡς Angl. πρὸς Edd. Lucianum ἐς vel ab ignorante mu-
tatum, vel a perito ad notioiorem et magis vulgarem rationem
revocatum censeo. Cf. Timon. c. 4. Diall. Morti. XXVII, 3. ubi
vulgata ἐς τὸ βαρβαρικόν nullo modo tentanda. Adde Bis
Accus. c. 27. c) σοι, ὦ Ἐρμῇ] ὦ Ἐρμῇ, σοι 2954. 3011.
d) ἀνυπόδετος] „ἀνυπόδητος B." Sic et 3011. quem se-
cutus est Schm. At vid. Adn. ad cap. 15. e) σμίλην] σμή-
λην B. 1. mendose. f) ἱκανῶς] „καλῶς B." g) ἡμῖν]
abest ab Gorl. h) δὲ] abest ab eodem. i) ἔχω] τὸν ὀβο-

Mic. Apage, nihil est,
quod secunda adeo naviga-
tione plorem.

Merc. Tamen vel pauxil-
lum quiddam dicis caussa
ingemisco.

Mic. Plorabo igitur, cum
tibi ita videtur, Mercuri.
Hei frusta corii! hei crepi-
das veteres! hei hei putres
calceos! Non jam infelix
ego a mane ad vesperam si-

ne cibo manebo, nec hieme
sine calceis oberrabo semi-
nudus, stridens prae frigo-
re dentibus. Quis igitur
scalprum meum habebit et
subulam? Satis ploratum
est, et prope trajecimus.

Char. Age, jam vecturae
pretium nobis primum date:
da tu quoque; ab omnibus
jam habeo: tu quoque obo-
lum da, Micylle.

p. 645. **MIK.** Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη ^{k)} τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν ^{a)} ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὁ ὀβολός ¹⁾, ἢ στρογγύλον ^{m)}).

ΧΑΡ. ὦ καλῆς ναυτιλλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον ⁿ⁾! ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ^{o)} ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ξῶα μέτειμι, διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἐρμῇ, παραλαβάν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ ^{p)}, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀναπλευσοῦμαι ^{q)}, Ἰνδοπάτην ^{r)}, καὶ Ἡραμίθρην ^{s)} τοὺς Σήρας ^{t)} διάξουσα· τεθναῖσι γὰρ δὴ ^{u)} πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπεισθέ μοι.

22 **MIK.** Ἡράκλεις ^{x)}, τοῦ ζόφου! ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-

λὸν ἔχω 2954. 3011. otiosum supplementum. k) ἤδη] abesse poterat, ne dicam, debebat, ob modo praecedens ἤδη. Verum exstat in omnibus libris. 1) ὁ ὀβολός] Articulum vulgo praetermissum restitui e Gorl. m) στρογγύλον] „στρογγύλος B.“ n) τήμερον] „σήμερον B.“ o) δ'] δὲ 3011. p) αὐτῇ] αὐτῇ Codd. nonnulli. q) ἀναπλευσοῦμαι] Vulg. ἀποπλευσοῦμαι. Nos restituumus lectionem Codd. 2954. 3011. r) Ἰνδοπάτην] Ἰνδοπάτην 2954. 3011. s) Ἡραμίθρην] Ἡραμίθρην Gorl. ex Jotacismo, ut modo illud αὐτι, ortum. t) Σήρας] „Σήρας J. Σύρας S. H. et recentiores; sed Σήρας recte Par. Fl. B. 1, et 2. Item B. et Schol.“ Σύρας A. 1. 2. u) δὴ] omissum in 3011. ἤδη 2954. Gorl. Schm. Belinus, quando γὰρ δὴ negat simul collocari posse, ne ipsum quidem Lucianum suum attente legit, in quo quidem haud raro occurrant, e. g. Diall. Deor. XXI, 1. Sed plura exempla qui desideret, quaerat in Indic. x) Ἡρά-

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie et lucrosam! Excendite tamen. Ego vero ad equos, et boves, et canes, et reliquas

animantes transeo: trajici enim et has oportet.

Cloth. Accipe istos abduccendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatē et Hera-mithrē Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic

μίλλος; ἢ τῷ διαγνώ τις ^γ) ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμ. p. 643. μίχη ^z); πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, p. 644. οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, τὸ πρότερον ^a) τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν ^b), ἰσότημον γίγνεται ^c) τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδευκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

KTN. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα, εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

MIK. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, (ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια ^d),) οὐχ ὅμοια τῷς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

KTN. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα ^e)· ἢ ἄρα ^f) πονῆρινός ἐστιν;

MIK. Ἔοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

κλεις] Ὡς Ἡράκλειος 3011. Gori. γ) διαγνώ τις] διάγνωσις 3011. vitiose. z) Σιμμίχη] Ita recte Schm. Antiquiores omnes inconcinne Σιμμίχη. a) τὸ πρότερον] Articulum necessarium h. l. restituit Schm. c 2954. b) δοκοῦν] μοι δοκοῦν 2954. Belin. Schmied. perperam. Vid. Adnot. c) γίγνεται] „γίνεται B.“ d) τὰ Ἐλευσίνια] „δηλονότι τὰ Ἐλευσ.“ B. Sed abest δηλονότι a reliq. Habet δηλονότι etiam 3011. unde optimo jure suo Belinus et Schmiederus verba δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια glossatori adscribenda censuerunt. Vid. Adnot. e) προσβλέπουσα] „βλέπουσα B.“ f) ἄρα] Vulg. ἄρα. Vid. ad Charon. c. 12.

obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne quam Phryne sit Simmiche? omnia enim aequalia, et ejusdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed jam detrita illa lacerna, quae turpis paullo ante videbatur, aequum honorem regis purpuræ obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisco?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus.

Mic. Benemones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Esce igitur accedit cum facibus mulier, terribile et minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

p. 644. **ΕΡΜ.** Παραλάμβανε ^{g)} τούτους, ὧς Τισιφώνη, τέτταρας
23 ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτούς ^{h)}, ὧς Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὧς Ἑρμῇ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

p. 645. **ΚΤΝ.** Ὡς Ῥαδάμανθον, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΤΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορεῖσθαι τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῷ παρὰ ¹⁾ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ^{k)} ἀξιοπίστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς ¹⁾ φανεῖς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τὸν ^{m)} τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σὺ;

ΚΤΝ. Κυνίσκος, ὧς ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθῃ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

g) Παραλάμβανε] παράλαβε 2954. 3011. h) αὐτούς] τούτους 2954. 3011. quod immerito praefert *Belin.* i) παρὰ] „παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. περὶ tamen habent Edd.“ k) οὐν] desideratur in B. l) αὐτὸς] „αὐτοῖς B. Paullo post ad οἷος notaverat *Solanus* μοι male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert.“ Pro εἰμι, si recte conjicio, in B. fuit μοι, quod recte tamen damnavit *Solan.* m) τὸν] revocavi e 2954. 3011. Gorr. monente *Belino* et praecunte *Schmiedero.*

Merc. Adsume hosce quatuor supra mille.

Tis. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos expectat.

Rhad. Adduc eos, Erinys: tu vero, Mercuri, praeconium fac et advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita pertrahit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, et primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τουτουῖ κατηγορεῖ, δεῦρο p. 645.
προσῆτω. 24

ΚΤΝ. Οὐδεὶς προσέρεται.

ΡΑΔ. Ἄλλ' ⁿ⁾ οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὧ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δέ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; -

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσεται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕναστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΤΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ ^{o)} στίγματα. p. 646.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὔτοσί, πλήν τούτων τῶν ^{p)} τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καί-
τοι, τί τοῦτο; Ἰχνη μὲν, καὶ σημεία πολλὰ ^{q)} τῶν ἐγκαυμά-
των ^{r)}, οὐκ οἶδα δ' ^{s)} ὅπως ἐξαλήλιπται ^{t)}, μᾶλλον δὲ ἐκκέ-

n) Ἄλλ'] „*ΡΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. ante ἄλλ' habet J. In ceteris abest.*“ Cum J. convenit Gorr. ita, ut etiam ante οὐδεὶς nolet ΚΤΝ., quam unice rectam rationem ego non dubitabam recipere. *Reitzius* et recentt. *Rhadamanti* sermonem a verbo οὐδεὶς sine idonea causa incipere jubent. o) τὰ] „omittitur in B.“ p) τῶν] in prioribus omissum recepi e 3011. q) πολλὰ] vulgo omissum servarunt Schol. et 3011. r) τῶν ἐγκαυμάτων] „πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore.“ Confirmat haec lectio quodammodo, quod modo recepimus πολλά. Pro ἐγκαυμάτων autem Schol. legisse videtur ἐκαυμάτων. Vid. *Hemsterh.* ad *Diall. Marr.* XI, 2. s) δ'] δὲ 3011. *Schm.* t) ἐξαλήλιπται] „ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36.“ Cor-

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

Cyn. Nemo accedit.

Rhad. Verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita pataverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino et vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem et signa multa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se ha-

p. 646. κοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς *) ἀναπέφηνας;

KTN. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ **) τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

PAA. Ἀγαθὸν γε, οὗτος γ), καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος *) τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῆς τυράννου ζ). ἄλλους προσκάλει.

25 MIK. Καὶ τούμῳ, ὦ Ραδάμανθ, μικρὸν ἔστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοὶ καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

PAA. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

MIK. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

rex i formam vulgatam ἐξαλλήλειπται ex B. Vid. Adnot. ad Revivisc. l. l. u) ὑπαρχῆς] ἀρχῆς 3011. x) ἐκ] abest ab Gorl. κηλίδας B. 1. Sed valet de hoc, quod de κρηπίδα ad cap. 15. adnotavi. Cf. etiam Amor. c. 15. y) οὗτος] „Sic J. Par. H. Fl. B. 2. Ita hic et interdum alibi notavit Solanus, nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus.“ Non tamen omnino supervacuas equidem judicaverim, quandoquidem certe haud indoctissimi et inelegantissimi viri suspicionem aliquam indicarunt, licet non semper justissimam. Certe hic locus sanus est, et si οὕτως legatur in 2954. 3011. Vid. Adnot. *) χρησάμενος] χοισάμενος conj. Belin., lepidus certe ingenii lusus. ζ) τυραννοῦ] Suspecta vox Jacobsio, nec plane immerito. Vide tamen Adnot.

bent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum

insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advocat alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, et brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicere igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus;

ΡΑΔ. Εὖγε, ὦ Μικυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπί· p. 646.
γραφὸς, ἅπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί· τὸν τύραννον
ἤδη προσκάλει.

ΕΡΜ. ^{a)} Μεγαπένθης Λακύνδου ^{b)} ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ;
πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τι-
σιφόνῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα.

ΡΑΔ. Σὺ δὲ ^{c)}, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγγε
ἤδη· πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν 26
αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ τοὺς
ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον·
οὐτοσί γάρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε,
παρалаίψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεται-
ρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει

a) **ΕΡΜ.**] „*Erynnos* Fl. male. *ΕΡΜ.* recte J. Par. H.“ b)
Λακύνδου] „ὁ Λακύνδου B.“ Articulum praefigendum cen-
suit *Belinus*, et praefixit *Schmiederus*. At non necessarius erat.
Macrobius c. 21. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεύς, i. e. ut
recte interpretes, *Sandonis filius*. Neque ab hac parte im-
probata est *Tim.* c. 44. *Brouaei*, *Fabri* et *Solani* conjectura
Τίμων Ἐχεκράτιδου, licet inferius c. 50. legatur Τίμων ὁ Ἐχε-
κράτιδου. Sacrorum nominum, ut Σίμων Ἰουδα, Σίμων Ἰου-
νᾶ, Σίμων Πέτρον, Ἰουδᾶς Σίμωνος etc. ne mentionem qui-
dem faciam. c) **ΡΑΔ.** Σὺ δὲ] Nomen *Rhad.*, in omnibus
reliquis omisum, restitui e *Gorl.* Quum enim per se haec
melius iudici ipsi, quam ejus praeconi, convenient, tum ea,
quae statim *Cyniscus* verba facit, — γνώσῃ γὰρ αὐτὸν etc.
necesse est ad *Rhadamanthum* dicta haberi, qui ipsum modo
ad accusationem deferendam provocaverit.

Rhad. Euge, Micylle,
purus plane es, et nulla no-
ta inscriptus: abi et tu ad
Cyniscum illum. *Tyrannum*
jam advoca.

Merc. *Megapenthes* *Lacydae* filius prodito. Quo
te vertis? accede. te ty-
rannum advoco. Protrude
illum, *Tisiphone*, praeci-
pitem in medium.

Rhad. Tu vero, *Cynisce*,
accusa jam et convince;
prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem
neque opus erat oratione.
Statim enim illum, qualis
sit, cognosces ex notis: ta-
men et ipse detegam tibi vi-
rum, et oratione mea cla-
rius ostendam. Quae igitur
sacerrimus iste, quamdiu
privatus fuit, perpetraverit,
omittenda arbitror. Post-
quam vero, adsumtis in sce-
leris societatem audacissi-
mis quibusque, et condu-
cto satellitio, insurgens con-

- p. 647. τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ^{d)} ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλοῦτον πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὁμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τράπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνον-
 τας φρουράγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιτο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν
 p. 648. τὴν δίκην· ῥᾶδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδα-
 μυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὁμό-
 τητα καινουργὸν αὐτοῦ τις ^{e)} ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅς γε
 μὴδὲ τῶν οἰκαιοτάτων ἀπέσχετο· καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κακῇ
 τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολῇ, αὐτίκα εἶση, προσκαλέσας τοὺς
 ὑπ' αὐτοῦ πεφρονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι, ὡς ὁρᾷς, πά-
 ρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὧ

d) πλείονας] „πλείους B.“ Sic *Belin. et Schm.* At *πλείονα* *Somn.* c. 8. et alibi passim, quamquam rarius, quam, quae vulgo habentur, Atticae formae, *πλείους* et *πλείω*. e) *τις*] Olim *τίς*, et omnis enuntiatio ad interrogationis modum notata erat. Emendavit autem *Schaeferus* ad *Long.* p. 348. et lectionem et interpunctionem, idque simplicissime. Vide tamen, an non minus simpliciter, retenta interrogatione et voce *τίς*, pro οὐ μὴν legeris καὶ μὴν.

tra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni et contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corripuit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, et fastus, et fremebundae illius erga allo-

quentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis et nihil coniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam *hand facile* quis enarret, qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari juseris ab isto interemptos. Quin invocati, ut vides, adsunt, et circumfusi illum

*Ραδάμανθον, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναι- p. 648.
κῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς
ὑβριν ἀπαγομένων ^{f)} ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν·
οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἡρέσκον-
το τοῖς δοωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῆς, ὦ μιαρὲ σύ ^{ε)});

27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἰργάσμαι, οὓς λέγει ^{h)}· τὰ δ'
ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας ⁱ⁾, καὶ τὰς τῶν ἐφίβων ὑβρεις, καὶ
τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου
κατεψεύσατο.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ραδάμανθον, παρέξω σοι
μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΤΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ
τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράτ-
τοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ ^{k)} Μεγαπένθους παρ· p. 649.
ἔστω· εὗγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

f) ἀπαγομένων] „Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulga-
ta abeunt P. Par. J. H. etc.“ g) σύ] abest ab Gorl. h) λέ-
γει] λέγεις 2954. sinistre. i) μοιχείας] „Sic recte S. μοι-
χίας J. Par. H. Fr.“ μοιχίας etiam B. 1. A. 1. 2. k) ὁ] „De-
est articulus in B.“ τοῦ 2954.

angunt. Hi omnes, Rha-
damanthe, ab exsecrabili ho-
mine perierunt: alii quidem
insidiis, quas ob uxores
formosas illis struxit; alii,
quod indignarentur filiis
suis contumeliae caussa ad
ipsum perductis; alii, quod
essent divites; alii, quod
dextri essent ac prudentes,
iisque, quae fierent, mini-
me delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, im-
purate, respondes?

Meg. Caedes quidem per-
petravi, quas dicit; reli-

qua vero omnia, adulteria,
adulescentum contumelias,
corruptelas virginum, haec
omnia, inquam, contra me
Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur et horum ex-
hibebo tibi, Rhadamanthe,
testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mer-
curi, lucernam ipsius et le-
ctum. Haec enim pro te-
stimonio dicent, quae se
consciis fecerit.

Merc. Lectus et Lucerna
Megapenthis adsunto. Bo-
num factum! paruerunt.

2. 649. PAA. Εἴπατε οὖν ὑμεῖς ¹⁾ ἃ σὺνίστε ^{m)} Μεγαπένθει
τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

KΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι
ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα
ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ ⁿ⁾ διεπράττετο.

PAA. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν
αὐτὰ ὑπομένονσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΤΧ. ^{o)} Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα ^{p)}· οὐ
γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέ-
γειν· πλήν ἄλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρῶντα, καὶ πᾶσαν
ὑβριν ὑπερπεπαικότα ^{q)}. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ^{r)}
ἔπινον, ἀποσβῆναι ^{s)} θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρω-
μένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινε.

28 PAA. Ἄλῃς ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδουθι τὴν
πορφυρεῖδα, ἵνα καὶ ^{t)} τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν ^{u)} τῶν στιγμά-

1) ὑμεῖς] „ἡμεῖς J. sola, male.“ Sic et A. 2. m) σὺνίστε]
συνεπίστασθε 2954. glossema, ut recte statuit *Belin.* quod et
Gorl. habet. n) ἐμοῦ] „ἐμὲ B. male.“ o) ΛΤΧ.] „ΚΤ.
J. male. Item H. Ceterae recte.“ Κλ. A. 2. ΛΤΚ. *Reitz.*
casu peccatum. p) οἶδα] „εἶδον B.“ Sic et 2954. 3011.
Gorl. minime recte, quamquam *Schm.* secutus est Codicum
auctoritatem. Melius οἶδα convenit cum sqq. οὐ γὰρ παρῆν.
q) ὑπερπεπαικότα] „ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil va-
riant in vulgata.“ ἐκπεπαικότα 3011. Vid. Adnot. r) οὐκ]
abest a 2954. 3011. pessime. s) ἀποσβῆναι] ἀποσβεσθῆ-
ναι Gorl. t) καὶ] „deest in B.“ u) ἴδωμεν] „ἴδωμαι B.“

Rhad. Dicite igitur vos, quorum consciī sitis huic Megapenthi.

Lect. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna ejus facinora non novi; neque enim

aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, et contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, extingui cupiens: at ille et admovit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae, to-

των. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον p. 649. δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων· τίνα οὖν ἂν ^{*)} κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, p. 650. ἢ παραδοτέος τῷ ^{γ)} Κερβέρω;

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις ^{α)}, ἐγὼ σοι καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὥς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἰδομαι.

ΚΤΝ. Ἔθος ἐστίν, οἶμαι, τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Αἴθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνν μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν μόνος οὗτος ἐξ ^{α)} ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διὰ τί δὴ;

ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν

29

*) οὖν ἂν] ἂν restitui e 2954. 3011. Gorl., in quibus tamen οὖν desideratur, quemadmodum ἂν in Edd. deficit, excepta Schm., quae ἂν recepit in locum temere omissi οὖν. γ) τῷ] „Deficit articulus in B. 2. reliquae habent.“ Nec non B. 1. A. 1. 2. z. θέλοις] „θέλεις Fl. Sed οἷς H. J. Par. S.“ θέλεις etiam 3011. haud rara in hac formula variatione. α) μόνος οὗτος ἐξ] Mediam vocem vulgo omissam inserui ex B. et Gorl. Modo πάνν μὲν εἶναι invenio in B. 1.

mus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam et dignum illo supplicium subijciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Lucian. Vol. III.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omniibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos, et delicias illas animo revolvat.

Rhad. Bene mones. Da-

P

p. 650. Τάνταλον ἀπαχθεις οὐτοσί ^{b)} δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἐπραξε
παρά ^{c)} τὸν βίον.

b) οὐτοσί] „Sic J. Par. H. S. Fl.“ Nec aliter B. 1. A. 1. 2.
Vid. Adnot. c) παρά] In Editt. omnibus κατὰ, quod, duce
Codice 3011. in παρά mutavi, usu Luciano flagitante, quem
et alibi a librariis eodem modo violatum observavimus.

mnas esto, et ad Tantalum citor, memor eorum, quae
abductus heus homo iste vin- in vita agerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΝ ΣΥΝΟΝΤΩΝ. p. 651.

Argum. Erat Romae genus quoddam hominum literatorum, natione Graecorum, qui mercede quadam conducti in opulentiorum Romanorum domibus vivebant, quo nobilium familiarum splendor etiam a literarum patrocinio et studio, quod domini saltem simulare solebant, quam maxime augeretur. Hanc vitae rationem quum etiam amicus quidam Luciani, Timocles, initurus esse videretur, summam ibi felicitatem et maxima omnis generis commoda et emolumenta se inventurum esse sperans: Lucianus per huncce libellum, cum maxima cura et arte compositum, ejus vitae imaginem proponit, vividissimis ac verissimis coloribus depictam; unde clare intelligitur, nihil conditione ista vel indignius et illiberalius, vel molestius et operosius, omnino nihil miserius ac detestabilius, esse posse. Haud dubie Timocles, siquidem sapiebat, ab aura ista pestifera deterritus est. Ceterum si quis hanc dissuasionem amicam formae potius tribuere, non ultimum libelli finem in ea ponere, velit, neque hoc ego a satyrico scriptore alienum ducam; et videtur etiam, si operae pretium esset, ex Apologia sequente quodammodo demonstrari posse.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασί, κατα- 1
λέξω ^{a)} τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ ^{Homer.}
συνόντας, καὶ ^{b)} ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξετα- ^{Od. IX,}
14.

a) φασί, καταλέξω] καταλέξω, φασί 2956. b) καὶ] Vitiatam in Edd. vocem καὶ emendavimus duce utraque Ald.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiiis beatorum istorum volunt? modo amicitiam no-

p. 651. ζομένους, εἰ χρή φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιοῦτου πειραθεῖς ^{c)}). (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο ^{d)}), μηδὲ, ὧ θεοί, γένοιτο,) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποῖα ἔπασχον· οἱ δ' ^{e)}), ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόν-
p. 652. θεσαν ^{f)}· ἀλλὰ γὰρ ^{g)} ἠὺφραίνοντο ^{h)}), ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὥς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς διεξεληλυθότες ⁱ⁾), καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουσον αὐτῶν ^{k)}), καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν ^{l)})

c) *πειραθεῖς*] βίου addit 2956. probante *Belino*. At nihil est, nisi supplementum grammaticum. d) *ἐγεγένητο*] „*Heins. ἐγένετο*.“ Sic et 2956. quod praeferendum censet *Belin.* frustra: nam Plusquamperfecto suus est hic locus, nec *ἐγένετο* aliud, quam erratum librarii. e) οἱ δ'] οἱ δὲ 2954. 2956. *Schm.* f) *ἐπεπόνθεσαν*] *ἐπεπόθεισαν* 2956. referente *Belino*, qui tamen, ni fallor, volebat *ἐπεπόνθεισαν*, quae est vulgaris forma ejusdem, quam textus suppediat, vocis. Vid. Tom. II. p. 107. in Varr. Lectt. g) *ἀλλὰ γὰρ*] *ἀλλὰ καὶ* conj. *Solan.* Vid. Adnot. h) *ἠὺφραίνοντο*] „*εὐφραίν.* male Fl. H. Par. S. et M. *εὐφραίνοντο* pejus Fr.“ Vid. ad Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. i) *διεξεληλυθότες*] „Sic W. et V. recte. *ἐξεληλυθότες* Edd. omnes.“ k) *αὐτῶν*] „Sic M. P. et V. Defuit autem in omnibus Edd.“ Saltem non deest in B. 1. A. 1. 2. l) *αὐτῶν*] „Ex M. P. et V. in Edd. omissum erat.“

minare fas sit hanc illorum servitutem. Novienim multa, et fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa et qua-

lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpassi essent non sine jucunditate memorantes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quod-

παράλογον διηγουμένων, οἳ οἱ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ^{m)} ἱεροῖς ἔξυ-p. 652. φημένοι τὰς κεφαλὰς, σύναμα ⁿ⁾ πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστών ^{o)} κλάσεις, καὶ πηδάλιων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοι γε) ἢ τιν' ἄλλον ^{p)} ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδάλιοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡΐονα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ ^{q)} προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ ^{r)} τοῦ θεοῦ. ἐκείνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν παρ-
αυτίκα ^{s)} ἐπιτραγωδοῦσιν, ὥς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, p. 653. οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

m) πρὸς τοῖς] „Sic J. Fl. B. 2. H. et M.“ et B. 1. et A. 1. 2. Tamen *Belinus* mavult παρὰ τοῖς, licet memor etiam ejus, quod paullo post legitur πρὸς τοῖς πηδάλιοις ἐστῶτα, quod falso interpretatur: *se tenant sur les gouvernails*, quum sit, ut fere Latinus vertit: *stantem ad gubernaculum*. n) σύναμα] Vulg. σύν ἅμα, duobus verbis. Obsecutus *Belino* correxi, mutato tamen accentu, quum *Belinus* scripserit συνάμα. Cf. Timon. c. 23. o) ἰστών] „ἰστοῦ W. et V. Edd. vero omnes ἰστών servant.“ ἰστοῦ 2956. 3011. Nihilominus retinui pluralem, narrationis hujus indoli aptiorem. p) ἢ τιν' ἄλλον] Sic correxi vulgatum vitium ἢ τιν' ἄλλον, praeuentibus Edd. B. 1. et *Wolf*. Similiter peccatum fuerat Catapl. c. 26. med. q) οἱ] οὐ 2956. ἢ 3011. r) εὐμενείᾳ] „Sic M. S. A. εὐμενία Edd.“ s) τὴν χρεῖαν τὴν παρ' αυτίκα] Ita W. V. 2954. 2956. 3011. Gorl. In Edd. praeter *Schm.* omnibus τὴν παρ' αυτίκα χρεῖαν, neque hoc tamen male.

dam et insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, et procellas, et promontoria, et jacturas, et malos fractos, et gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio

sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim et otiose solveretur, ipsi vero gratia et benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.

p. 653. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς ^{t)} τρικυμίας,
² καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ ^{u)} οἷόν τε
 εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὥς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ
 ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν
 πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπερ-
 αντλούμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὥς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφα-
 λον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιρῶρήξαντες τὸ δύστηνον σκα-
 φίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξηνήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐν-
 δεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τοῦτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσαι,
 ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ

p. 654. ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι ^{x)} αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα,
 καὶ τιν' ^{y)} ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ^{z)} ξυντιθεῖς, εὐρίσκω προσόντα
 ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ^{a)} οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ
 καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κα-
 3 τανανοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε,
 ὀπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπῆνεσέ τις

t) τὰς] „Omissus articulus in Edd. et S. Sed habent M. V. J. Fl.“
 u) εἰ] ὡς 3011. x) ἐπιλανθάνεσθαι] „ὄντες ἐπιλανθά-
 νεσθε male Thom. Mag.“ y) τιν'] „ἐστὶν addit V. notante
 ad h. l. Solano: sed non satis commonstrante inter quae ver-
 ba inseri id velit; nam alienum est hoc loco.“ z) ἐκ τῶν
 λόγων] „ἐκ τοῦ λόγου M. V.“ Sic et 2956. sed minus bene.
 a) ἃ] „Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu.“
 Non abest a B. 1. A. 1. 2.

At hi tempestates domesti-
 cas, fluctusque triplices,
 aut ~~h~~ele quintuplices, vel
 decem ~~h~~ices adeo, si fas sit
 ita dicere, enarrant; et ut
 primum oram solverint,
 tranquillo ad speciem mari,
 et quos deinde labores per
 totam navigationem susti-
 nuerint, vel siti, vel nau-
 sea, vel abundante ultra ex-
 haurientium vires aqua sal-
 sa; et denique, ut ad cae-
 cum aliquem scopulum, aut
 praeruptam rupem, fracta
 infelici scapha, miseri ae-
 gre enataverint, nudi et re-
 rum omnium necessariorum

indigentes. Inter haec sa-
 ne, et in harum rerum e-
 narratione, videbantur mi-
 hi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum ob-
 livisci. At ego et illa, et
 quaedam alia ex sermonibus
 illorum conjectura quadam
 componens, invenio ades-
 se ejusmodi familiaritatibus,
 quae non gravabor tibi o-
 mnia, mi bone Timocles,
 enarrare: quippe diu est,
 cum intellexisse mihi vide-
 or, hujus te vitae ineun-
 dae consilium agitare. Et
 primum quidem, si quando
 sermo incideret de talibus,

τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν ^{b)}), τρισευδαίμονας ^{P. 654}
 εἶναι λέγων, οἷς ^{c)} μετὰ τοῦ ^{d)} τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρί-
 στους ^{e)} Ρωμαίων ^{e)}), καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμ-
 βολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ὁρσώ-
 νης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζον-
 τας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τοῦ-
 των ^{f)} λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ^{g)}. ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
 καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι ^{h)}. ὁπότε οὖν
 ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐ- ^{P. 655}
 τὰ, καὶ πάνν σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες
 τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσαῦθις ⁱ⁾ ποτε ἀνάτιον ἤ,
 μηδ' ἔχοις λέγειν ὥς ὀρώντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος
 ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν
 τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμεί-
 ναντες ἐξελκομένου ^{k)}, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ

b) μισθοφορὰν] „Sic Fl. J. Par. H. S. Fr. A. 1.“ Nec non
 B. 1. A. 2. Nihilominus-μισθοφορίαν maluerunt Solan. et Bel.
 Sed vid. Adnot. c) οἷς] „ὄς margo A. 1. W.“ d) μετὰ
 τοῦ] „μετὰ τὸ male W. et Fl.“ e) Ρωμαίων] Ρωμαίους
 3011. f) τοῦτων] τοῦτον 2954. Bel. g) ἐστὶν] „Habent
 hoc verbum Edd. omnes.“ h) φύεσθαι] φύεται 2954. i)
 εἰσαῦθις] „Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. et P.
 quae εἰς αὐθις disjunctim habent, cum J. et A. 1.“ k) ἐξελ-
 κομένου,] „ἐξελκομ. Gron. Sed vulgatam servant Edd. et

ac deinde laudaret praesen-
 tium aliquis vitam illam
 mercenariam, ter eos bea-
 tos praedicans, quibus cum
 eo, quod amicos haberent
 Romanorum nobilissimos,
 et coenarent nihil ipsi con-
 ferentes coenas sumtuosissi-
 mas, et pulchre habitarent,
 et peregrinarentur commo-
 dissime jucundissimeque, re-
 supini, si res ita ferret, in cur-
 ru equis albis juncto; mer-
 cedem insuper amicitiae, et
 perceptarum, quas dixi,
 commoditatum, non exi-
 guam capere contigisset;

hos enim plane esse, qui-
 bus nec serentibus, neque
 colentibus, nascerentur o-
 mnia: quoties igitur haec
 et his similia audires, vide-
 bam te hiare ad illa, et pa-
 tens ad escam os praebere.
 Ut igitur ego in posterum
 culpa sim vacuus, neque
 dicere possis, nos, licet vi-
 deremus, te talem cum Ca-
 rica hamum glutire, manum
 tibi non injecisse, neque
 prius, quam immergeretur
 gutturi, retraxisse, neque
 ante indicasse adeo, sed ex-
 spectasse, dum videremus,

- P. 655. πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὄρα¹ν), ὅτ' οὐδὲν^m) ὄφελος, ἐστῶ-
 τεςⁿ) ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα,
 ἣν λέγεται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὥς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμη-
 νύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων^o), καὶ τὸ δίκτυόν γε^p)
 αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλ-
 λά μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησόν· καὶ τοῦ ἀγκί-
 στρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀνα-
 στροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς^q) εἰς τὰς χεῖρας λα-
 P. 656. βῶν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἣν
 μὴ πάνυ ὀξεία, μηδ' ἄφυστα, μηδ' ἐνιάρᾳ ἐν τοῖς τραύμασι
 φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς
 μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνάγραφε· σεαυ-
 τὸν^r) δὲ παρακαλέσας θαρσύνειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις,
 4 καθάπερ ὁ λάρος^s), ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται
 δὲ πᾶς ὁ^t) λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὗ γε

M. " 1) ὄρα¹ν] ὄρωντες *Solan.* ἐωράκαμεν (vel ἐώραμεν),
 καὶ ὅτ' e't.c. conj. *Bel.* probante *Schmiedero* Tom. II. p. XXXVIII.
 m) οὐδὲν] „οὐδὲ *W.*“ n) ἐστῶτες] εἰ ἐστῶτες 2954. o)
 ἀπάντων] „ἀπαντα *Pell.*“ p) γε] τε 2956. q) ἀκμὰς]
 „αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant *Edd.* et M. “ Demceps ἐς
 τὰς χ. 3011. *Schm.* r) σεαυτὸν] „σεαυτὸν *W.*“ ita etiam
 2954. 2956. *Schm.* Vulg. σεαυτόν. s) λάρος] „λάβραξ *marg-*
go A. 1. W.“ quo proverbium scilicet indicaretur, quod *Diall.*
Mortt. VIII. legitur. t) πᾶς ὁ] Ita 2954. *Belin. Schm.* pro

te introtracto et fixo firmi-
 ter jam trahi et necessitate
 duci, et jam, cum nihil ti-
 bi ea res prosit, stantes illa-
 crimari; ne, inquam, ta-
 lia dicas aliquando, ratio-
 nabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam
 dicere non possimus, quin
 videamur injurii in te illo
 silentio nostro fuisse: audi
 nunc a principio omnia, et
 rete ipsum, et nassam ut
 exitum non habeat, otiose
 extra illam constitutus, non
 intus ex recessu, ante con-
 sidera: et hami aduncita-

tem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acu-
 mina, in manus sumens, et
 ad inflatam buccam tentans,
 nisi acuta omnino, nisi in-
 evitabilia, nisi ipso vulnere
 molestissima intelligas, tra-
 hentia violente, et invicte
 contra urgentia; nos qui-
 dem in meticulosus, et ob
 id ipsum esurientibus adscri-
 be. Ipse vero animo con-
 firmato venatum aggredere,
 si volueris, et lani more
 totam escam biatu comple-
 ctere. Habebitur autem om-
 nis oratio in universum

περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων ^{u)}), οὐδ' ὁπόσοι σπου- p. 656.
 δαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
 γραμματιστῶν ^{x)}), καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλως ^{y)}),
 τῶν ἐπὶ παιδείᾳ ^{z)} συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων.
 κοινῶν δὲ ^{a)} ὡς ἐπίπαν ὄντων ^{b)}), καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόν- p. 657.
 των ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ
 ὄντα γίγνεται τοῖς ^{c)} φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλ-
 λοις ^{d)} ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ
 ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τοῦ-
 του τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ
 ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀλη-
 θείας καὶ παρῳήσιας ἐπιτίμιον ^{e)} τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλ-

vulg. ὁ πᾶς. u) μόνων] μόνον 2954. 2956. quod sine ido-
 nea ratione *Belinus* praeferendum judicat. x) γραμματι-
 στῶν] „Γραμματικῶν alios legere notat *Solanus*. Non au-
 tem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν constanter servant
 cum Cod. M.“ Etiam C. G. *Jacobo* placet γραμματικῶν. Sed
 vid. Adnot. y) καὶ ὅλως] Ita 2954. 2956. *Bel. Schm.* Ac-
 cedit etiam *Jacob*. Vulgo inepte ὅλων. z) παιδείᾳ] „παι-
 δείαις etiam 2954. et 2956. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. J. Par. H.“ παι-
 δείαις etiam 2954. et 2956. Sed vid. Adnot. a) δὲ] „Sic
 Edd. et M. et V.“ Nihilominus γὰρ conj. *Solan.* b) ἐπὶ παν
 ὄντων] „Ἐπιπαρόντων Ms. B. Sed vulgatam exhibent Edd.
 et M.“ c) τοῖς] „τῆς vitiose J.“ d) ἄλλοις] „Forsan
 πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan.* At ἄλλοις habet M. H. Fl.
 Par. etc.“ e) ἐπιτίμιον] „ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτιμὸν το
 Edd. item M. et V. Sed margo Ald. 1. W. ἐπιτίμιον recte.“
 Codd. Parr. ἐπιτίμιον.

quidem tua forte caussa:
 verum non de vobis solum
 philosophantibus, aut his,
 qui serium et grave vitae
 genus amplexi sunt, sed de
 Grammaticis etiam, et Rhe-
 toribus, et Musicis, omni-
 busque adeo, qui doctrinae
 caussa familiares esse, et e-
 jus rei mercedem ferre, e
 sua dignitate putant. Cum
 enim (vero) communia ut
 plurimum sint, et similia,
 quae usu veniunt omnibus;
 manifestum est, non exi-

mia quidem esse ista, sed
 eo turpiora, quatenus ea-
 dem eveniunt Philosophis,
 si ipsi eadem, quae aliis,
 sibi convenire putant, et
 illi conductores nulla parte
 honestius ipsos tractent.
 Quidquid autem progressus
 orationis hujus deprehende-
 rit, eorum caussam maxime
 quidem ipsi, qui faciunt,
 deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent meri-
 to: ego vero innocens, ni-
 si veritatis et libertatis poe-

p. 657. λου πλήθους, οἷον γυμναστάς^{f)} τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον^{g)} τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν^{h)}), οὐδὲ p. 658. γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιασθαι χαλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶνⁱ⁾), εἰ καὶ πάννυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ'^{k)} αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλιναντας αὐτοὺς^{l)}), παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἦν τις αὐτῶν ἀφέλη^{m)} τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πᾶσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρίζονται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα, φασὶνⁿ⁾), ἐνουρουںτες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας^{o)}· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γινόμενα.

f) γυμναστάς] γελοιαστάς conj. Jacobs. g) ἄξιον] „ἀξιῶν W. P. ἀξίω L. Vulgatam tuentur H. Fl. Par. S.“ h) ξυνουσιῶν] „ξυνουσιῶν W. Misere Fl. ὅ. μου σιῶν.“ ξυνουσιῶν 2954. 2956. 3011. Schm. Olim scribebatur συνουσιῶν. i) μισθοδοτῶν] „Sic W. L. V. et marg. A. 1. W. μισθωτῶν Par. H. Fl. S.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. k) ὑπ'] παρ' 2954. Belin. Schm. l) αὐτοὺς] „αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς.“ Suspisor hanc variam lectionem ad sequens αὐτοὺς pertinere, quod, etsi in omnibus Edd. reperitur, vel sine Codicum suffragiis in αὐτοὺς mutandum erat. m) ἀφέλη] ἀφέλοι 3011. soloece, ut recte iudicavit Belin. n) φασὶν] ὡς φασὶν 2954. Pro ἀμίδα, quod in omnibus Edd. habetur, Wolf. ἀμίδα leni spiritu, forsā rectius. o) οἰκίας] „οἰκίας W. male.“ Modo παρέρχονται mavult Bel., cui ad-

na est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo et humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deterere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: et

alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrant; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos isti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt, et perpeti. Ho-

περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, p. 658. καὶ πειραῖσθαι ὡς ἐνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι ^{p)} καλῶς ἂν ποιῆσαι ^{q)}, 5 εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνται τινες, προξετάσας ^{r)}, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίως. p. 659. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδοουλείας ^{s)}. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν ^{t)} τοῦτο προκάλυμμα οἶονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆναι ^{u)} αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ^{x)}

Theog.
v. 177.

sentitur *Jacobus*. Sed vid. Adnot. p) δέ μοι] δ' αὐ μοι 2956. non ita male, ut visum *Belino*. q) ποιῆσαι] „ποιεῖσαι J.“ r) προξετάσας] „Sic M. et V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.“ *Wolf*. revocavit vetustam lectionem. Sed e *Belini* silentio colligendum videtur, in *Pariss.* quoque *Mss.* reperiri *Reitzianam*. s) ἐθελοδοουλείας] „Sic Edd. et M. Sed manus recentior fecerat ἐθελοδοουλείας, male.“ t) ἱκανὸν] „καινὸν P. A. et margo A. 1. W. Cum vulgata faciunt Edd. omnes et M.“ u) ἀποχρῆναι] Ita A. 2. sola: in reliquis omnibus ἀποχρῆν, ubi αἰ sequenti αὐ cessisse videtur: quamquam non fugit me, alteram quoque formam χρῆν et ἀποχρῆν passim occurrere, e. c. infra c. 23. Vid. *Matthiae* *Gramm.* Gr. p. 354. x) δεδμημένος] *Reitzius* in

rum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indignari aequum est, et tentare, quantum ejus potest fieri, reducere possint, et erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commodè facturum, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valde urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praesidatur illis caussa, quam possint dicere, et primum volun-

tariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, et necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, et frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

p. 659. καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ^γ) ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτοὺς φυγὴν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὗρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς πονεὶς ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσοῦντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ ^{Dem. Olynth.} καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς, αἰὲν μενούσης ^{III. fin.} ^{p. 660.} ^z) ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς αἰὲν, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, καὶ δοθῇ, καὶ ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς ^a) καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέ-

parenthesi posita haec adjunxit: οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται, cum hac nota: „Haec omnia usque ad δέδεται deerant in omnibus omnino Edd. et M. Sola vero *Juntin.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, et vitiose descripta sunt.“ Ergo prorsus erant omittenda, ut in *Wolf.* omissa sunt. Ald. 2. ea habet, in his tamen scriptum οὐδ' ἔρξαι. In *Gorl.* autem Cod. desunt. Omnino hinc manifesta eorum origo. γ) δειματα] δειγματα *Reitz.* typothetae haud dubie culpa: nam omnes reliquae Edd. praeter *Bip.*, quae *Reitzianam* e vestigio secuta est, et omnes Codd. *Parr.*, nec non *Gorl.*, δειματα exhibent. Supervacuum itaque, quamquam haud indoctam, nec infelicem, *Jacobus* posuit operam in refutanda *Reitziana* lectione. z) μενοῦσης] μὲν οὐσης 2956. a) ἐνδεῶς] „ἐνδεῆς L.“

et quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt; quomodo efficiant, ut non et hac parte

male sibi consuluisse videntur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est, quod reponant, aut tantumquam superfluum in praesentia custodiant; sed quid datur, quantumvis datur, quantumvis crebro accipitur, ad assem omne et in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse ratio-

λεον ἔξαιρήσουσι· καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκλή- p. 660.
 τια πόντον ἴσως ῥίπτειν ἔδει^{b)}), ὃ Θεόγνι, καὶ πετρῶν^{c)}), ^{Theogn.}
 ὡς φῆς, κατ' ἡλιβάτων. εἰ δέ τις αἰὲ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ^{l. c.}
 ὑπόμισθος ὢν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ
 οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἔξαπατᾶν. Ἄλλοι 6
 δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονουῦντες, ἐκπορίζειν
 τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ
 γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥάστην οὔσαν τὴν μισθοφορὰν^{d)}),
 ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ^{e)} ἐκ τοῦ p. 661.
 ῥάστου περιγίγνεται^{f)} αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ
 πλείω τῶν ἄλλων πονουῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε,
 μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ
 ἔστι καὶ ρηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονουῖσι καὶ
 κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ

- b) ἔδει] „Sic J. Par. Fl. H. S. εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male.“ c) πετρῶν] „πετρώων omnes Edd. male. Solan.“
 d) μισθοφορὰν] „Nihil variant Edd. et Mss.“ μισθοφορὰν tamen habet c. 2956. probatum Belino et Schm. Sed vid. ad c. 5. Adnot. e) εἰ] „deest in W. et Fl. Habent reliquae.“ f) περιγίγνεται] „Vid. notas.“

nes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, et mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem, quo alii, modo laborantes victum para-

re. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera praedicent, et an ex facili adeo redeant illis ea, quae dantur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia, praesentem pecuniam accipere. Sed quam contra omnia se habeant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores sustinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipsum

- p. 661. τοῦτο ^{g)} μάλιστα τῆς ὑγείας ^{h)} δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέ-
 ραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν
 καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ,
 ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιώμεν. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὥς οὐδ' ¹⁾ οἱ διὰ ταύτην λέγοντες
 7 αὐτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν
 δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα ^{k)} δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον,
 ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδᾶν
 αὐτοὺς ἐς ^{l)} τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ
 χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου ^{m)}, εὐδαιμονήσαντας ⁿ⁾ δὲ ἐπὶ τοῖς
 δέλτοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας ^{o)} δ' ὅσον αὐτίκα
 χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πῖεσθαι τοῦ χρυσαίου. ταῦτα
 ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἢ
 p. 662. τῶν ἀναγκαίων χρεῖα, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων
 ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος.

g) ἐπὶ τοῦτο] ἐπὶ τούτῳ 2954. quod injuria praefert *Bel.* h) ὑγείας] „ὑγιείας J. M. V. Prius vero reliquae Edd. servant.“ i) οὐδ'] „Sic J. Par. H. Fl. et M. Sed οὐχ' *Coll.*“ k) ἥκιστα] „ἡδονὴ margo A. 1. W.“ l) ἐς] Ita 2956. *Bel. Schm.* Vulg. εἰς. m) ἀργύρου] ἀργυρίου 2956. n) εὐδαιμονήσαντας] „εὐδαιμονήσ. Edd. Prius (εὐδαιμονίσαντας, quod. *Reitz.* recepit) vero habet Ms. *Vat.* 1. Vid. notas.“ Nos veterem lectionem restituere non dubitavimus. Vid. notas. o) ἐλπίσαντας] ἐλπίσαντες 2954.

valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, et ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de caussa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis caussa illos, et mul-

tas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis et deliciis aliis, sperantes quantum auri statim plenis faucibus, nemine obdurante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, et ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, et multarum illarum atque pretii magni

τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς p. 662. ἔντεχνοί ^{p)} τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες. ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζήλοτύπως φυλάττουσι. τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι ^{q)}. δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται. προσμεδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ αἰεὶ, ὥς ^{r)} ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται ποτε αὐτῶν πολυτελῶς ^{s)}. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω ^{t)} γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ p. 663. ἐρῶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδύναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος ^{u)}. Τὸ μὲν δὴ δι' 8 ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ^{x)} ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαί-

p) ἔντεχνοί] „ἄτεκνοι V.“ q) ἔχουσι] ὀχοῦσι conj. Schaefer. Meletemm. p. 92. r) καὶ ὑπισχνοῦνται καὶ αἰεὶ, ὥς] Ita Schm. e 2956. pro vulgatis: καὶ ὑπ., καὶ αἰεὶ ποιήσ. Belinus conjicit: καὶ ὑπ., ὥς αἰεὶ π. s) πολυτελῶς] „πολυτελῶν Edd.“ πολυτελῶς emendaverant Vorst. et Solan. Verba autem ποτε αὐτῶν inserui, duce Schmiedero, et commendante Belino, e 2956. t) ἄμφω] ἄφνω J. S. H. male. Sed ἄμφω Fl. Par. Item W. L. P.“ ἄφνω B. 1. A. 1. 2. u) πέρα τῆς ἐλπίδος] παρ' ἐλπίδα conj. Solan. At vid. Adnot. x) ἐπιθυμίαν] καὶ ἐπιθυμίαν 2956. male, ut judicat Belin.

rerum affectatio. Itaque istos, tanquam invenustos et infelices amatores cum nacti sunt, astuti et veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amoribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur excludunt, et summo cavent studio. caeterum spe semper amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio

illum a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat. Arrident igitur, et pollicentur etiam semper, se facturos esse, et praebituros, et curam eorum aliquando habituros magnifice: inter haec amobus non sentientibus anni obrepunt, ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter (ultra) spem actum est. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum

- p. 663. τιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαν-
τος θεραπεύει ^{y)}), ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως,
καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ
ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἔχέτω τινὰ συγ-
γνώμην αὐτῆς ^{z)}), εἰ ἐπιτυγχάνοι ποτέ ^{a)}). τὸ δὲ δι' ἡδονῆς
ἐλπίδα μόνην ^{b)}) πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον, οἶμαι, καὶ
ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὀρῶντας, ὥς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδη-
λοι, καὶ ἀναγκαστοὶ τὸ δ' ἐλπίζόμενον ἐκείνο, ὅ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ
p 664. ἡδὺ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενήσε-
σθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε ^{c)})
τοῦ Ὀδυσσεως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμέ-
λουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων
κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντα ^{d)}) ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τοῦ κα-
λοῦ, πρὸς ^{e)}) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ

y) θεραπεύει] θηρεύῃ (vel potius θηρεύει) conj. Gesner.
Vid. Adnot. z) αὐτῆς] Ita L. probantibus Gesnero et Schmie-
dero, qui adiri jubet Stephan. Thes. Tom. I. p. 1861. Vulgo
αὐτοῖς. Vid. Adnot. a) τυγχάνοι ποτέ] Ita restitui lo-
cum vulgo mutilatum et corruptum. Vid. Adnot. b) μόνην]
Sic Gr., probante Jacobo, pro vulg. μόνον. Cf. infra ὑπ'
ἐλπίδος μόνης et cap. 9. μόνῃ τῇ δόξῃ, et alia, quae partim
Jacobus contulit, loca. c) οἱ μὲν γε] οἱ μέντοι γε 2954.
d) πάντα] cum Wolfio restitui ex Edd. vet. jota subscrip-
tum, in Reitz. et recentt. neglectum. e) πρὸς] „περὶ mar-

fuerit; sed venia indulgen-
da, si quis voluptate gau-
deat, et undique illam per-
sequatur, ut particeps illius
fiat: quamquam illud tamen
forte turpe ac servile, ip-
sum se propter eam vende-
re; multo enim major ea,
quae ex libertate contingit,
voluptas est: verumtamen
veniam aliquam habeat, ea
si (tandem) potiatur. At
enim propter solam spem
voluptatis insuavia ita mul-
ta sustinere, ridiculum et a-
mens esse arbitror: idque,
cum videant, labores qui-

dem manifestos esse et aper-
tos, et necessarios; spera-
tum autem illud, quidquid
demum sit suave, neque
contigisse unquam tanto
tempore, neque adeo, si
quis recte rationem putet,
ut contingat, futurum vi-
deri. Ac socii quidem U-
lyssis, dulci illo Loto gu-
stato, neglexerunt reliqua,
et prae eo, quod in prae-
sentia suave videretur, ho-
nesta et pulchra neglexe-
runt; ut non omnino ab-
surda esset illorum oblivio
honesti, animo in suavita-

λιμῶ ξυνόντα^ε) παρεστῶτα ἄλλω τοῦ λωτοῦ ἐμπορουμένῳ, p. 664.
 μηδὲν μεταδιδόντι, ὅπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ^h) αὐτὸν πα-
 ραγεύσασθαι ποτε δεδοσθαιⁱ), τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων
 ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τι-
 νων Ὀμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον! Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς 9
 τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἂν^k) φέ-
 ροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν
 ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλήν εἰ
 μὴ καὶ κείνων τις μεμνησθαι ἀξιόσκει, τῶν καὶ μόνη τῇ δό-
 ξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύ-
 φοις ἀνδράσιν. εἰδὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ
 τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε, τοῦ μὲν ἴδιον, οὐδὲ βα- p. 665.
 σιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον^l) συνεῖναι, καὶ συνῶν ὀρεῖσθαι,

go A. 1. W. " Deinceps pro vulgatis τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο, e W. V. et 2954. rescripsi τῷ ἡδεῖ ἐκεῖνω, quod etiam Schmiederus, Belino probatum, receperat. Vid. Adnot. g) τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα] τὸ δὲ λιμῶ αὐτὸν ἐχόμενον 2956. quod pro glesse- mate habendum esse recte judicat Belin. h) καὶ^h] καὶ 2956. Belin. Schm. At vid. Adnot. i) δεδοσθαι] „Sic Par. H. S. Fr. Item P. M. et V. δεδοσθαι vero Fl. et J. ἀποδεδοσθαι margo A. 1. W. omisso ποτέ." δεδοσθαι B. 1. Ald. 1. 2. δι- δοσθαι conj. Gesn. Vid. Adnot. k) αὐτοὺς] Sic Reitz. et recentt. pro eo, quod olim legebatur, αὐτούς. l) αὐτὸ μόνον] αὐτῷ μόνῳ 2954. 2956. δι' αὐτὸ μόνον Bel. conj. αὐτῷ μόνον mavult Schm. omnia haec perperam. Vid. Somn. c. 9. (ἔση) αὐτὸ μόνον ἐργάτης, nil, nisi operarius. H. l. re- cte vertit interpres Latinus.

te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ip- sesodalis adstet alii Loto se ingurgitanti, neque imper- tienti quidquam, hac sola spe ductus, fore ut sibi et- iam aliquando degustandus detur; atque interim bona et recta obliviscatur: illud mehercules risu dignum, et Homericis plagis vere indi- gens. Quae igitur ad con- victus istos agunt, et pro- pter quae divitibus se prae- bent, ut ipsis pro arbitrio

abutantur, haec sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam mentionem injecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver- sandi cum generosis viris et praetextatis. Sunt enim, qui hoc etiam illustre quid- dam et vulgo superius pu- tant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum ma- gno Rege esse, et in con- victu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque a-

p. 675. μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν. Τοι-
 10. αὐτῆς δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς
 αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυ-
 χεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐπὶ
 πᾶσι δὲ ^m), ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίνεται.
 οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὖ-
 ληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι
 δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς
 μὲν τῆς διαδρομῆς ⁿ), συνεχοῦς δὲ ^o) τῆς θυραυλίας ^p), ἔω-
 θέν τε ἔξανιστάμενον, περιμένειν ὠθεούμενον, καὶ ἀποκλειό-
 μενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀκληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ
 θυρωρῶ κακῶς Συρίζοντι ^q), καὶ ὀνομακλήτορι ^r) Λιβυκῶ
 ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα ^s) τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος·

m) δὲ] „δὴ J. H. S. Fl. δὲ Par. W.“ δὴ etiam A. 1. 2. B. 1.

n) διαδρομῆς] δεῖ addit 2954., quod quum necessarium
 h. l. visum esset *Belino*, edidit *Schmiederus*. Mihi videbatur
 alienae manus additamentum esse. o) δὲ] „καὶ male S. so-
 la.“ p) θυραυλίας] „Vid. schol. ap. *Bourd.*“ q) κακῶς
 Συρίζοντι] „Ita constanter legitur. fors tamen *συριάζον-
 τι. Solan.*“ κακῶς Σύρω ὄντι conj. *Jacob.* Vid. Adnot. r)
 ὀνομακλήτορι] „Duabus vocibus et duobus adeo accenti-
 bus vulgo in Edd. male.“ In B. 1. tamen una voce legitur.
 s) τελοῦντα] „τελοῦντι L. male. Vulgatum exhibent Fl.
 J. H. Par.“

liud quidquam boni ex illa
 consuetudine ad me redeat.
 Hoc igitur cum *rationis suae*
 argumentum et quasi funda-
 mentum habeant, age jam
 inter nos videamus primo,
 quae sustineant, priusquam
 admittantur, et votorum
 fiant compotes; quae dein-
 de, cum ibi sunt, illis eve-
 niant; post omnia vero,
 quae ipsis conversio fiat fa-
 bulae. Neque enim hoc di-
 cere licet, vilia quidem is-
 ta esse, sed ob id ipsum fa-
 cilia ad adipiscendum, ne-
 que multo labore opus ha-

bere; sed modo opus esse,
 ut velis, dein reliqua facile
 perfecta omnia. Quin mul-
 to discursu *opus est*, et mul-
 tis ad januam excubiis. Ma-
 ne surgendum, exspectan-
 dum deinde est, ac duran-
 dum, si impellaris interea
 et excludaris, et impudens
 nonnunquam molestusque
 videaris, sub imperio quasi
 janitoris Syrum male sermo-
 nem admiscentis, aut no-
 menclatoris Libyci consti-
 tutus, quibus mercedem sol-
 vas etiam oportet, quod
 nomen tuum meminere.

καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελεῖ- p. 665.
 θῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώμα- p. 666.
 τα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκείνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ
 προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ
 ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ
 προπομπήν ¹⁾ ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν
 ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, **11**
 καὶ προσκαλέσας ἔρηται ^{u)}), ὧν ἂν τύχη ^{x)}), τότε δὴ τότε ^{y)}
 πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόους δὲ ὁ ἵλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαι-
 ρος ^{z)}), καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις
 ἀποκρίνασθαι δεόν τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλια
 νῆες ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν.
 σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν.
 ἐπειδὴν δὲ

- 1) προπομπήν] Ita Codd. 2954. 2956. et Ed. Schm. pro vulg.
 πομπήν. Προπομπεύειν de e dem re positum infra c. 35. u)
 προσκαλέσας ἐῖρηται ^{u)}], „Sic Edd. etc. προσκαλέσεται
 τι W.“ Reitzianam et Bipontinam lectionem εἰρ.ται non nisi
 in B. 1. deprehendi, Aldina vero utraque. ut Codd. 2956. et
 3011. et Edd. Wolf. et Schm. ut par erat, ἐῖρηται habent.
 x) τύχη] τύχοι Gorl. y) δὴ τότε] „deest in S.“ z) ἄ-

Quin etiam vestium curam
 majorem, quam pro facul-
 tatibus, suscipere oportet,
 ad dignitatem nempe ejus,
 quem colas, et colores eli-
 gere, quibus ille delectetur,
 ne discrepes ab illo, neque
 offendas, si forte te videat:
 tum studiose illum assecta-
 ri, vel praecedere potius,
 impulsus a servis, et quan-
 dam quasi pompam implere.
 Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te.
 Si vero aliquando felicissi-
 mus sis, et videat te, et ad
 se vocatum rogaverit fortui-
 torum quiddam: tum sane

sudor multus, et crebra ver-
 tigo, et tremor intempesti-
 vus, et risus praesentium
 de aestu tuo: et saepe cum
 respondendum sit, quis A-
 chivorum rex fuerit? re-
 spondes, mille illis naves
 fuisse. Hoc boni quidem
 viri pudorem appellant, au-
 daces vero timiditatem, et
 maligni, inscitiam: tu ve-
 ro primam tibi humanita-
 tem periculosissimam exper-
 tus, discedis, tuam ipse
 damnans meticulosam diffi-
 dentiam. Cum vero mul-
 tae tibi inde

p. 666.
Hom. II.
IX, 325.

— — πολλὰς μὲν ἄπνους νύκτας ἰαύσης^a),

ἧματα δ' αἵματόεντα

διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου
Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης^b) δὲ
καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοῦντεῦθεν, εἰ
οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἀγ-
p. 667. δῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς
ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκειῖσθαι δο-
κεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μῆδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχ-
θῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι
ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν
ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν
αὐτῶν ἀντιποιοιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νο-
μίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου
πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφραυλίζοι τι τῶν λεγομένων,

καιρός] ἄπειρος conj. Jacobs. neutiquam admittenda, quum
ἄκαιρος h. l. minime sit ἄκαιρον. a) ἰαύσης] „ἰαύης W.“
Sic et 2954. 2955. 3011. Gorl. Belin. Schm. sed minus legitime.
b) τύχης] τύχης 3011. quod amplectendum censet Belinus,
et reddendum par fortune, par hazard. Quippe non vidit,
quomodo τύχης δὲ cum antecedentibus ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν
— ἰαύσης etc. cohaereret. Neque adeo admittendum, quod
vult J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. ἐπειδὴν δὲ
π. μ. α. ν. ἰαύης, ἧματα δ' αἵμ. δ. — —, Τύχης δῆ, καὶ etc.

— noctes sine munere somni,
Sanguineique dies
transierunt, non Helenae
sane caussa, aut Pergamo-
rum Priami, sed quinque,
quos speras, obolorum, et
jam Tragicus tibi Deus ali-
quis obveuerit, qui te com-
mendet; examen inde in-
stituitur, an literas noveris.
Ac diviti quidem illa non
insuavis exercitatio, qui
laudetur per hanc occasio-
nem, et felicitatis nomine
praedicetur; tibi vero cer-
tamen de ipsa anima, et vi-
ta universa videtur esse pro-

positum. Nec immerito e-
nim subit, nec ab alio rece-
ptum te iri, rejectus a prio-
re aliquo, et reprobatus si
fueris. Necesse igitur est
in sexcentas tum partes a-
nimum distrahi, qui invi-
deas his, qui tecum simul
examinantur, (pone enim,
alios (*quoque*) esse eadem,
quae tu, appetentes) te ip-
sum vero tenuiter nimis di-
xisse omnia arbitreris; por-
ro metuas et speres, et ip-
sius in vultu oculos defigas.
ita ut si ipse respuere quid
eorum, quae dicis, videas.

ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούει *), γεγηθότα καὶ εὐέλπιν p. 667.
καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρο- 12
νοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ
ἐκ λόχου ^{d)} τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ
πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον,
καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ
χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος·
κἂν μὲν τις ἢ πολιτῆς ὑπὸ φθόρου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτε-
λοῦς αἰτίας προσκεκουκῶς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ
παιδεραστήν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν
δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ
δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως p. 668.
ἐναντιωθῆναι· μόνως ^{e)} γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν· καὶ
δὴ ἡνύχῃται ^{f)} σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως ^{g)}· αὐτὸς τε γὰρ

c) ἀκούει] „Sic M. et V. Edd. omnes ἀκούει deterius.“ d)
λόχου] λόγον Reitz. menda typographica, quam recentt.
emendarunt. e) μόνως] „μόλις margo A. 1. W.“ f) ἡνύ-
χῃται] Sic necessario corrigendum duxi vulgatum, neque
id raro a librariis commissum, vitium εὐνύχῃται. Cf. c. 1.
et Adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. g) τῆς εὐχῆς μειζόνως]
„ἐκ τύχης μειζονος J. Par. S. H. etc. Prius vero, quod in tex-
tum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῆς μειζόνως G. P.
εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχεις μειζόνως adscriptum erat
ad marg. A. 1. W.“ εὐτύχεις μειζόνως et 2954. 3011. εὐτύχειν
μειζόνως 2956.

tur, perisse te putes; si ve-
ro cum subrisu audiat, gau-
deas; et bona cum spe ad-
stes. Est autem vero simile,
multos esse, qui obtrecent
tibi, et alios tibi opponant,
quorum unusquisque velut
ex insidiis occulte jacule-
tur. Jam cogita, virum
prolixa cum barba et canis
capillis explorari, si quid
norit utile; et aliis quidem
videri nosse, aliis non item.
Tum tempus intercedit, quo
scrupulose inquiritur vita
tua omnis superior: et si

quis vel tuus civis invidia,
aut vicinus levi quadam de
caussa tibi offensus, inter-
rogatus de te, aut moechum
dixerit, aut puerorum amo-
re infamem, ilicet, is pu-
tatur ex Jovis ipsius tabu-
lis datus testis: sin ad unum
omnes ordine te laudent,
suspecti habentur, et am-
bigui, et corrupti. Opor-
tet igitur multa te felicitate
uti, et nusquam omnino op-
pugnari: hac sola enim ra-
tione viceris. Esto. Feli-
citer tibi omnia a majori

- p. 668. ἐπὶ ἤνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότεροι, καὶ οἷς
 μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ
 γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ^h) ὁ ἐπίτροπος, οὔτε
 ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό ⁱ) σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα
 13 ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά· Κεκράτηκας οὖν, ὦ
 μακάριε, καὶ ἔσσεσθαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰ-
 ληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς
 Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοὶ ἀντὶ
 τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ
 φύλλινος μόνον ^k) ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀ-
 πραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοῦς πολ-
 λούς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων,
 καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς,
 p. 669. ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνᾳ ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν
 ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ· ἐχρῆν μὲν

h) οὕτε] „Sic W. et V. οὐ δὲ discretim J. H. Fl. (et A. 1, 2.) οὐ-
 δὲ conjunctim Par. S. et Fr. (et B. 1.)“ Articulum ante ἐπίτρο-
 πος omisit Reitz., haud dubie invitus, quum in omnibus, quot-
 quot consulti sunt, libris reperiatur. i) ἐμέμψατο] ἐπέμ-
 ψατο Reitz. operarum errore. k) μόνον] μόνος A. 2. In
 A. 1. et B. 1. μόνον, unice recte.

quadam fortuna (*ultra vo-
 tum*) evenerunt: et ipse e-
 nim tuam laudavit oratio-
 nem, et amicorum honora-
 tissimi, et quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non
 averterunt: porro idem vult
 uxor, neque procurator con-
 tradicit, nec dispensator:
 neque vitam tuam quisquam
 reprehendit, sed placata om-
 nia, et litatum undique.
 Vicisti igitur, beate, coro-
 natus es Olympiis, vel po-
 tius, Babylonem cepisti,
 aut Sardiniam arcem expu-
 gnasti: et Amaltheae cor-
 nu habebis, et gallinarum

lac mulgebis. Oportet e-
 nim pro tantis tibi labori-
 bus mirum quanta bona con-
 tingere, ne foliacea modo
 corona sit; mercedem oportet
 constitui minime con-
 temnendam, eamque, quo
 tempore opus est, sine dif-
 ficultate solvi, aliumque
 etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et quietem
 jam contingere laborum il-
 lorum, et luti, et cursuum,
 et vigiliarum; et illud quod
 in votis fuerat, ut porre-
 ctis pedibus dormire liceat,
 ac sola ea agere, quorum
 causa adsumtus initio fui-

οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύναν- p. 669.
 τα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον,
 ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ· μύρια
 γὰρ ἐστὶν ἀφόρητα ἐλευθέρω ἄνδρσι ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνου-
 σίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ
 ὑπομῆναι δύναίτο, παιδεία καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὠμοληκώς. "Αρ- 14
 ξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπ-
 νήσιν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρὸς-
 εἰσι παραγγέλλων τις ἤκειν ἐπὶ τὸ δείπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰ-
 κέτης, ὃν χρὴ πρότερον ¹⁾ ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα
 ἐς τὴν χεῖρα, ὥς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς ^{m)}, τοῦλάχιστον πέν-
 τε δραχμᾶς· ὁ δὲ ἀκκισάμενος ⁿ⁾, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ
 ἐγώ; καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο! ἐπειπὼν ^{o)}, τέλος ἐπέισθη· p. 670.
 καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγγανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαράν προχει-
 ρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὥς ^{p)} κοσμιώτατα σχηματίσας, λευ-

- 1) πρότερον] πρώτου 2956. 3011. minus bene, ait *Belin.* m)
 δοκῇς] „Sic M. et emend. *Vorst.* δοκῆς Edd. omnes.“ n)
 ἀκκισάμενος] „ἀκκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ.
 reliquae et M.“ o) ἐπειπὼν] „Sic Edd. omnes, et *Codd.*
 plurimi.) Sed ὑπειπὼν M.“ Sic et 2954. 2955. improbante *Be-*
lino. p ὥς] „ex M. In Edd. aberat.“

sti, et quorum nomine ca-
 pis mercedem. Sic quidem
 oportebat, Timocles, nec
 magnum sic malum foret,
 submissa cervice jugum fer-
 re leve et commodum, et,
 quod maximum est, inau-
 ratum. Sed multum abest,
 immo omnia. Sexcenta e-
 nim sunt intolerabilia libe-
 ro homini, quae in ipso
 jam convictu fiunt. Con-
 sidera autem ipse, dum de-
 inceps audies, utrum ferre
 ea possit, si cui vel ad bre-
 vissimum tempus consuetu-
 do cum eruditione fuerit.
 Incipiam autem a prima
 coena, si ita videtur, quam

te coenaturum probabile est,
 aditiam quasi futurae con-
 suetudinis. Statim igitur
 accedit, qui ad coenam te
 vocet, non inhumanus ser-
 vulus, quem placare prius
 oportet, in manum demis-
 sis, ne rusticus esse videar-
 is, quinque minimum
 drachmis. Ille vero per si-
 mulationem recusans initio,
 et, apage, inquiens, a te-
 ne ego? et, me Hercules
 non fiet, subjiciens, deni-
 que persuaderi sibi patitur,
 et albis te dentibus ridens
 abit. Tu vero pura veste
 deprompta, et quam orna-
 tissime compositus lotus-

p. 670. σάμενος ἦκεις, δεδιὼς μὴ ^{q)} πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρό-
καλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν ^{r)}
τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάντι ἐν-
τίμως ἐδέξαντο ^{s)}· καὶ παραλαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ
15 τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ
δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας,
καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γὰρ σοὶ
καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία ^{t)} εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ
τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ
δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἴκε-
τῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ
πολλάκις ^{u)} ἐκ περιωπῆς ^{x)} ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συν-
δείκνων ἀκόλουθοι ὀρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν
τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ
p. 671. παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν ^{y)} εἶναί σοι

q) μὴ] „εἰ μὴ P.“ r) οὐν] γοῦν 2956. Belin. Schm. s) ἐδέ-
ξαντο] ἐδέξατο 2956. t) οἰκετεία] „οἰκετία W.“ οἰκία
2956. 3011. minus bene, ait Bel., addo, hoc scilicet loco,
ubi in eo ipso vis est, quod sint οἰκέται, non οἰκίοι. u) εἰ
πολλάκις] „ἢ εἰς πολλάκις Th. Marcil. Sed vulgatum ser-
vat M. et Edd. omnes.“ x) ἐκ περιωπῆς] „deest in J.“
y) τὸ καινὸν] „καὶ τὸ καινὸν Edd. J. Par. S. etc. Recte
autem abest καὶ in Fl. et M. quamvis dein manu recente in
Fl. additum sit.“

que venis, metuens, ne
ante alios adsis: parum e-
legantis enim hoc fuerit,
ut superbum, venire ulti-
mum. Ipso igitur medio
observato tempore, ingres-
sus es, et cum honoris te
significatione exceperunt,
teque prehensum aliquis ac-
cumbere jussit paullum su-
pra divitem, post duos cir-
citer amicorum veterum.
Tu vero tanquam Jovis do-
mum ingressus admiraris
omnia, et ad unumquodque
eorum, quae fiunt, suspen-
sus aestuas: peregrina enim

tibi et incognita omnia:
porro hinc familia in te in-
tendit oculos, hinc convi-
varum quisque, quid agas,
observant. Nec ipse dives
non hoc curat, sed praece-
pit etiam servorum quibus-
dam, ut attendant, quomo-
do erga pueros et uxorem
te geras, utrum saepe cir-
cumlati oculis eos adspi-
cias. Ac convivarum qui-
dem servi attonitum te vi-
dentes, inscitiam eorum,
quae facis, rident, signum-
que etiam ex illo capiunt,
te nunquam apud alium

καὶ τὸ χειρόμακτρον ²⁾ τιθέμενον ^{a)} ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν p. 671. τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μῆτε διψῶντα πιεῖν ^{b)} αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνόφλυξ τις εἶναι, μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ^{c)} ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χειρὰ ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκείνον ζηλοῦν ^{d)} καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, 16 καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὥς ^{e)} τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ κἀκείνο ὑπείσχεταί ^{f)} σε, ὥς ζηλω-

2) καὶ τὸ χειρόμακτρον] „Sic J. In reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ.“ a) τιθέμενον] „τιθέμενοι J. et Fl. m. Deesse autem in H. notaverat *Solan.* falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea et omnibus reliqq. excepta J. quae — oi habet cum FL.“ b) πιεῖν] „ποιεῖν Fl. male. ποεῖν P.“ c) καὶ πρὸς τινα τάξιν] Copulam, monente *Belino* et praeeunte *Schm.*, praefiximus e *Cod.* 2956. *Courtierius* ad *Luc. Asin.* p. 296. ποικίλως πρὸς τινα τάξιν ἐσκ. conjecit. Vid. *Adnot.* d) ζηλοῦν] „δηλοῦν W. male.“ Idem vitium in 2954. 3011., et insuper κἀκείνο. e) ὥς] ὅς conj. *Jo. Seager.* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 200. At nihil isto opus est. Nam ὥς etiam ad Objectum enuntiationis significandum adhiberi pro ὅτι, inter omnes constat. Nihilominus saepe tentatum, ut ὥς ἄν με ἀφῆς *Charon.* c. 1., ubi frustra ὅς vult *T. Benedictus.* f) ὑπείσχεταί] Ita margo A. 1. W. probantibus *Belino* et *Schmied.* Vulg. εἰσέχεται. Cf. c. 11.

prius coenasse, quod novum tibi insoleusque sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus (opsoniis) adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, et illum imitari, et ab illo

discere coenae ordinem. Caeterum varius es, et tu multu animi plenus, perturbatus ad singula, quae fiunt; et nunc quidem beatum praedicas divitem auri causa et eboris, et tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis ad hunc comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnunquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui

P. 671. τὸν τινὰ βιώσῃ ^g) τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφῆσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ ἐς αἰὲ ^h) Διονύσια ξορτάσειν· καὶ που καὶ μειράκια ὠραῖα διακονούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν ⁱ)· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγεσθαι ^k),

Hom. II.
III. 156.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
P. 672. πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ ^l) αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἣ ὅ, τι δῆποτε προσειπὼν σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι ^m) μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, 17 ἡγνόησας ὑπ' ἀπειρίας ⁿ), καὶ ἀγροικίας δόξαν ὥφλες. Ἐπιφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἤκων, προὔκρίθης ἀνδρῶν πο-

g) βιώσῃ] βιώσεις 2956. *Belin. Schm.* pessime. h) ἐς αἰὲ] Ita 2956. *Bel. Schm.* sed conjunctim ἐσαεῖ. *Vulg.* εἰσαεῖ. i) τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβήν τὴν μέλλουσαν 2956. *Belin. Schm.* Grammatici cujusdam variatio. k) ἐπιφθέγγεσθαι] Ita M. et *Gorl.* pro *vulg.* φθέγγεσθαι. Cf. *Quom. Hist. Conscr.* c. 23. et, quod frequentius etiam occurrit, ἐπειπεῖν, ut c. 14. *Somn.* c. 3. etc. l) τινὰ] „Sic M. recte. *Edd.* omnes τίς.“ Servatum hoc in *Wolf.* Ed. sine justa ratione. m) ὅ, τι] ὅτι mavult *Jacobs.* Verum optime habet vulgata scriptura. n) ἀπειρίας] „ἀπορίας male *Fl.* Reliquae vulgatam servant, cum P.“

ad delicias usque omnibus illis usurus, et aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, et leviter adridentes, venustiores tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigcat Troasque ocreati
et cruris Achivos
multa pati et facere tantae
felicitatis gratia. Hinc a-

micitiae libabitur, et magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, et rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, et jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum

λυετῇ δουλείαν ἡντληκότων· εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ p. 672. σου λόγος ἐν αὐτοῖς °). τοῦτο ἡμῖν p) πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο °), καὶ τῶν ἄρτι ἐξεληλυθότων r) ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ, μόνοις τοῖς Ἑλλησι τούτοις ἀνέωρται ἡ Ῥωμαίων πόλις· καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτω προτιμῶνται ἡμῶν; ἡ s) ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβῶν κατέφαγεν t); ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεῖς, οὔτε u) γε Νομα- p. 673. δικοῦ, ἡ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄρεσθε αὐτόν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τι

o) περὶ σου λόγος ἐν αὐτοῖς] „ἐν αὐτοῖς περὶ σου λόγος M.“ p) ἡμῖν] „ἡμῶν M.“ q) ἐλείπετο] „ἐλείπετο M.“ r) ἐξεληλυθότων] „Constans scriptura.“ Addo, et superior omni suspicione. s) ἡ] Ita sensus flagitabat, ut corrigeretur, quod omnibus Edd. insidet, vitium οὐ. Cf. Deor. Diall. XIV, 1. σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἡ τὸ κατὰ τὴν Λάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ubi vid. Adnot. Deinceps ad vocem ῥημάτια Jacobaeus addi vult τινὰ, frustra: nam ῥημάτια jam per se, uñ alibi λόγοι (Somm. c. 7.), significat inutiles, ineptos, sermones, nugae. Cf. Hermot. c. 72. Conviv. c. 30. t) κατέφαγεν] „κατέπιεν W. et Fl. Vulgatam servat P. Cod. et reliq. Edd.“ u) οὔτε] οὔτε reperiō in A. 1. 2. B. 1. Unde *Leitzius*, quem recentt. omnes secuti sunt, correxerit, minus ego conjicio, quam qua ratione ductus.

jam annorum servitutem exhausere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones: Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: et, solis hisce Graeculis Romanorum utbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num sermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim

vidisti, inquit, quantum biberit? et quomodo adposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, et esuritionum plenus, ne per quietem unquam candido pane satiatius aut Numidica gallina, vel Phasiana, quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut

- p. 673. καὶ ἐπιμελεία ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ
 πηλοῦ ^{z)} ἀναπλασθῇ ^{y)}, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ^{z)} ἐρῶνεται,
 κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ
 σοῦ πολλὰ ^{a)} στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες
 18 αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο,
 σὸν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀη-
 θείας πλέων ^{b)} τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμύτος,
 πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προ-
 εξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεينوμένου
 τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων ^{c)}, καὶ
 θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι
 p. 674. σοι τὰ αὐτοῦ ^{d)} βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μή-
 τε ὁρῶν τὰ γινόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ ^{e)} κιθαρί-

^{z)} καὶ τοῦ πηλοῦ] „καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola
 margo A. 1. W. omittit ὑπό.“ Sic Reitzius, quem secuti sunt
 recentt. Nos veterem lectionem, monente Gesnero, restitui-
 mus. Vid. Adnot. ^{y)} ἀναπλασθῇ] „Const. ἀνεπλασθῇ
 male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ
 constantem esse lectionem. At margo A. 1. W. recte habet
 ἀναπλησθῇ.“ Solani et Reitzii lectionem mutatam receperunt
 recentt. At vid. Adnot. ^{z)} ἀθλίως] ἀθρόως 2954. ^{a)} πε-
 ρὶ σοῦ πολλὰ] „πολλὰ περὶ σοῦ W.“ ^{b)} πλέων] πλείων
 2956. Cf. Diall. Morit. VII, 1. πλέων τοῦ ἱκανοῦ ἐμπαγών.
^{c)} γιγνομένων] „Sic Fl. Par. H. S. γιγνομένων J. et M.“
 Illud et nostri libri habent. ^{d)} αὐτοῦ] Ita recte correxerat
 Reitz. vetus vitium αὐτοῦ. ^{e)} ἢ] καὶ 2956. probante Belino
 admodum tenuem ob causam.

novi calcei in honore quo-
 dam et cura est: cum vero
 calcatus fuerit aliquoties,
 et luto oppletus (*oblitus*),
 sub lecto jacebit misere, ci-
 micibus non minus, quam
 nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa ver-
 sant, et forte jam ad calu-
 mnyas se parant quidam eo-
 rum. Convivium igitur il-
 lud totum tuum est, ac de te
 sermones plerique. Tu vero,
 insustus videlicet, plus ju-

sto qui biberis vini tenuis et
 acris, olim urgente ventre
 male habes: et tamen neque
 ante reliquos surgere deco-
 rum tibi est, neque maneret u-
 tum. Producta ergo compo-
 tatione, dum sermo alius ex
 alio nascitur, dum spectacu-
 lum succedit spectaculo: (om-
 nia enim sua ostentare ti-
 bi vult) poenam non par-
 vam sustines, prae qua
 nec vides, quae fiunt, ne-
 que audis, si quis cantat,

ξει, πάνν τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγ- p. 674.
 πης, εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν
 τινὰ προσαγγεληθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.
 Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο
 δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδιον,
 ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον, ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ^f). ἵνα
 γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν^g) τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν
 τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑ-
 μᾶς^h), ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρη λαμβάνειν. παρόν-
 των οὖν δύο ἢ τριῶνⁱ) φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθί-
 ξεσθαι^k) κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά
 ἐστιν, ἐώρακας ἥδη, καὶ ὥς τύφος^l) ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς, ἀτρα-

1) ἐσθιομένῳ] „ἐσθιομένων W. et Fl. et margo A. 1. W. Vulgatam habent J. Par. H. et P.“ Latet aliquod vitium. g) ὀξυρεγμίαν] „ἑξορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes excepta Par.“ ubi ὀξυρεγμίαν. h) ὑμᾶς] „ἡμᾶς male M. et Fl. Nihil a vulgata abeunt P. et reliquae Edd.“ i) δύο ἢ τριῶν] „ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed, prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri.“ Mihi etiam ineptum videtur, licet in 2954. et 2956. inveniatur, *Belinoque* probatum, et a *Schmiedero* receptum, sit. Accipe *duobus* *tribusve*, ut recte *Gesnerus* vertit, neque vero, *aut duobus, aut tribus, amicis*. k) καθίξεσθαι] καθίξεσθαι 2956. quod praestare dicit *Belinus*. At cf. *Pisc. c. 24.*, nisi forte ibi pro καθίξεσθαισαν legendum καθιζόντων *Jov. Trag. c. 12.* Cf. etiam infra cap. 33. l) τύφος] Ita correxī vitiosam, quae in omnibus Edd., excepta *Wolff.* reperitur, scripturam τῦφος. Et infra c. 25. corrigendum: alibi

vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suavissima illa coena: mihi non item, de cepa et candido sale jucundius, cum volo et quantum volo, libere su-

menti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, et vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, et quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere iussu, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, et quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil

- p. 674. γρόδητα δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικὰ· χρὴ δὲ σε οὕτως
 ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ
 κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑαυτοῦ ^m), ἢ καὶ, νῆ Δία,
 p. 675. τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπι-
 τρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ⁿ) ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ
 καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες τοῦ σοῦ
 τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας
 ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ'
 ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρί-
 σθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ,τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ᾧ
 φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς διετησίοις ^o) εἰκὸς ἡμᾶς
 παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν
 αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ ^p) δὲ, οἶσθα ^q), τοῦ ἔτους αἱ τοι-

rectius scriptum, ut Diall. Mortt. X, 4. 8. XIV, 6. XX, 4. etc.
 m) ἑαυτοῦ] „ἑαυτοῦ] Sic Par. S. et Fl. item W. et L. et
 margo A. 1. W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. J. pejus ἑαυτοῦ,
 unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere
 licet.“ Haec *Rehzius*, quem recentiores secuti sunt. Etiam
 A. 2. ἑαυτοῦ habet, quod nihil est, nisi correctio gram-
 matica, quam lectioni veteri, eidemque aliis exemplis compro-
 batae (vid. ad Catapl. c. 9. et infra ad c. 29) postponendam
 duxi. n) ἐπίσης] „Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης,
 et Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.“ o) διετησίοις] Vulg. ἐτη-
 σίοις. Receptam debemus Codd. M. 2954. 2956. et Gorl. Prae-
 ierat jam *Schm.* p) πολλὰ] „πολλάκις margo A. 1. W.“
 q) οἶσθα] ὡς οἶσθα 2954.

hic tragoediarum, pedestria
 [humilia] omnia et civilia:
 caeterum ita te existimare
 volo, et ita te instituere,
 ut communia nobis futura
 memineris omnia. Ridicu-
 lum enim fuerit, si, quod
 principatum tenet, animum
 tibi meum, aut Hercle li-
 berorum, (si sint illi liberi
 institutionis egentes) cum
 credam, reliquorum te non
 ex aequo dominum arbitrer.
 Quandoquidem vero et de-
 finiri aliquid opus est, vi-
 deo quidem mediocritatem

tuam et mores sua virtute
 beatos contentosque, atque
 intelligo, non mercedis spe
 nostram te domum accessis-
 se, sed aliarum rerum caus-
 sa, benevolentiae nostrae,
 et honoris, quem omnes ti-
 bi habebunt: attamen etiam
 definiatur aliquid. Tu ve-
 ro ipse, quid volueris, di-
 cito, sed memineris, caris-
 sime, illorum etiam, quae
 in solemnitatibus annuis
 daturus nos facile asseque-
 ris: neque enim negligemus
 ista, licet de his nihil jam

αὐται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτε- p. 675.
ρον δηλονότι ἐπιβάλοις ^{r)} ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ
πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρη-
μάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασεύσας ταῖς ἐλπί- 20
σι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ
μυριάδας ὄνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας,
συνίης ^{s)} μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
ὑπόσχεσιν ^{t)}, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ
ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ^{u)} ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην ^{x)}, ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηνε.

Hom. II.
XXII,
495.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, p. 676.
οὗ φησιν ἔρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει,
μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνεται ^{y)}
ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι,

r) ἐπιβάλοις] „ἐπιβάλλοις W.“ Sic et Gorl. ἐπιβαλεῖς 2954.,
quod praefert *Belinus*, quippe caeco seductus odio Optativi
sine ἂν positi. At cf. φαίη τις Prom. in Verb. c. 3. μάτην ἀε-
τός εἴην Diall. Deor. IV, 2. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην ibid. V,
3. e. a. s) συνίης] „συνείης M. male.“ t) σαίνεις δὲ
ὅμως τὴν ὑπόσχ] „Al. ἐπαινείς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.
Coll. Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, et M. in
textu, et iterum in margine.“ Vid. Adnot. u) εἰδὼς] „εἰ-
δὼς male S. et A. Ceterae recte ut exhibuimus.“ x) ἐδίην] „ἐ-
δίηεν omnes Edd. et M. male.“ y) γίγνεται] „γίνοιτ'
M.“

inter nos conveniat: mul-
tae autem, nosti, singulis
annis ejusmodi sunt occasi-
ones. Ad haec ergo respi-
ciens, moderatiorem nobis
scilicet mercedem impones:
et alioquin decet vos erudi-
tos superiores esse pecunia.
His ille dictis totum te com-
movit spe varia, et mansue-
tum sibi reddidit. Tu vero,
qui talenta olim et millia
somniaveras, et agros totos
vicosque, intelligis quidem
paullatim minutam parsi-

moniam; interim tamen
adularis promissionem (*re-
spiciens*), et illud, commu-
nia nobis erunt omnia, fir-
mum verumque esse putas,
nesciens haec talia.

*Labra rigasse quidem; non
humectasse palatum.*

Denique prae pudore ipsi
permittis. At ille, se qui-
dem dicturum negat, ami-
corum autem praesentium
unum jubet intercedere, et
dicere, quod neque sibi gra-
ve sit, qui in alia etiam ma-

p. 676. μήτε τῶν ληψομένων εὐτελής. ὁ δὲ, ὁμογέρων ^z) τις, ἐκ παιδων κολακεία σύντροφος, ὥς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὧ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδα ^a) πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἰδῶς ^b) δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν, εἰ καὶ ^c) προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι ^d) τούτῳ, καὶ ὀρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας, οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτίας μακαρίσω· ὅς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης ^e) εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ

z) ὁμογέρων] „ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes Edd. ὁμογέρωντις conjunctim J. et M.“ Imo recte Edd. veteres omnes ὁμογέρων, quod restituerat jam Wolf. Sed Schm. et Bip. secuti sunt Reitz. et Solanum. Vid. Adnot. a) Μίδα] Ita Gorl. Sed Μίδου Edd. hucusque omnes. Nos Doricam formam praetulimus, quam haud raro a librariis in communem mutatam esse probavit Fischerus Animadv. ad Weller. T. I. p. 357. Cf. Matthiae Gr. Gr. p. 66. b) εἰδῶς] „εἶδον] εἰδῶς L. male.“ imo vero unice recte: nec opus adeo erat Gesneri emendatione ἰδῶν pro εἶδον. c) εἰ καὶ] „εἰ deletum est in A. 1. W. et ante δέοι repositum.“ εἰ δέοι καὶ προσδ. A. 2. d) συνεῖναι] „τοῦ συνεῖναι margo A. 1. W.“ Sic et A. 2. e) τῆς τοιαύτης] „Sic J. Ald. (1. et 2.) S.

gis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem (*crudae*) senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine et communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum

imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi tanta et Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim (*norim*) multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, et conspici circa hunc, et sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem (*hujus felicitatis*) insuper etiam mercedem ac-

μη̄ πάνυ ἄσωτος εἴ^f), τοσόνδε^g) τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ p. 677. μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾷν δ' ὁμως ἀναγ- 21 καῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ *). δέχη τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὀρώντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὀρώς, οὔτινος ἔνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις, τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἥλπισας, γίνεται· καὶ, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ Μανδραβοῦλου^h) χωρεῖ τὸ πρῶγμα, καθ' ἑκάστην, ὥς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ

Fl. H. et M. ἐκ τοιαύτης Par. Fr. B. 2. εὐ τοιαύτ. Marcil. et Graev. male.“ ἐκ τοιαύτης et B. 1. ἐπὶ τοιαύτης conj. Gesner. At vid. Adnot. f) ἄσωτος εἴ] „ἄσωτός εἰ Vorst.“ g) τοσόνδε] conjunctim rescripsi ad exemplum Edd. vet. et Wolf. Ceterae recentt. male divisim τοσόνδε. *) γενομένῳ] γεγεννημένῳ 2954. quod Belinus praefert tenui de causa. h) Μανδραβοῦλου] „Μανδροβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1. W.“ Nec non 2956. ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου, sed 2954. ἐπὶ Μανδραβοῦλου. Articulum saltem ex illo codice recepit Schmied., probatum et Belino. Sed proverbium fert articuli defectum.

cepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus et nequam es, hic certum quiddam dieit idque valde exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum et os comprimis, et primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra

familiam sunt homines, ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, et interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, quare felix illis esse videaris: gaudes interim, et ipse te decipis, et futura semper meliora putas futura. At illud plane contra, quam tu speraveras, accidit, et, quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope

- P. 677. 22 εἰς τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον^{κ)} ὤσ-
 P. 678. περ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατα-
 νοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ'^{κ)} ἢ φῦ-
 σαί τινες ἦσαν ἐπὶ χρυσοῖ· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραι-
 τητοί, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι, ἴσως ἐρήση με· σὺ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι, μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συν-
 ὅλως δουλοπρεπεῖς, οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος.
 23 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείπων ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας¹⁾ εἰσῆης. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεῖσελθεῖν, ἐφ' οὕτως

i) Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον] Sic praefer W. et P. etiam tres codd. Parr. legunt, probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Tria posteriora verba in omnibus Edd., quemadmodum *Reitzius* observat, desunt; unde et ipse omisit. Vid. Adnot. k) ἄλλ' ἢ ἄλλ' accentu auctum constantem esse lectionem tradit *Reitzius*, atque adeo ita edidit, nec recentt. Edd. sequi dubitarunt. Unus *Wolfius* restituit lectionem B. 1. ἄλλ', i. e. ἄλλὰ. Quod autem *Solanus* corrigi vult ἄλλο, prorsus imperite id factum fuerit. Vid. Adnot. l) ἀπεμπολήσας] „Constans Edd. lectio, cui consentit M.“

diebus minuatur, et retro pedem ferat. Paullatim itaque et *sensim* quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas *aquas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime,

et non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, et omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia te extra limen illud relicturum scito; cum primum ad illud ministerium a te ipso mansipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum Libertas volet,

ἀγεννῇ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ ^{m)} p. 678.
πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν. δοῦλος
ἀναγκαιῶς ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἔωθεν ἐς ἐσπέ-
ραν,

— — ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ.

Parod.
Od. xix,
341. e. a.

καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας
δὲ, καὶ πόρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ
πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. διαφθεί-
ρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα ⁿ⁾, καὶ ἀποσκιρ-
τῶν ἐνίστε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ^{o)} ἀπ-
αλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις,
τὸ μὴ Πυρρῶν μὴδὲ Ζωπυρίωνος ^{p)} υἱὸν εἶναι, μὴδ' ὥς-
περ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφάνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι.
ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νοσηνίας ἐπιστάσης, ἀνα-
μιχθεὶς τῷ Πυρρῷ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι ^{q)}, προτείνῃς ^{r)} τὴν
χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ^{s)} οἰκέταις, καὶ ^{t)} λάβῃς ἐκεῖνο ὃ, τι

m) εἰ καὶ] „κἄν L.“ n) ὑπιοῦσα] „ὑπιουσα M. male.“
o) πονήρως] „πονηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant
ceterae.“ p) Ζωπυρίωνος] „ζοπυρ. male Fl. reliquae re-
cte Ζωπ. et M.“ q) Ζωπυρίωνι] „ζωπυρίωνι male J. so-
la.“ r) προτείνῃς] „προτείνεις 3011, quod adeo proba-
tum Belino, ut etiam mox mallet λάβεις (sic enim editum),
quo nihil poterat magis barbarum fingi. s) ἄλλοις] „Sic
W. recte. Edd. αὐτοῖς male.“ καλοῖς 2954. quod ironice su-
mit Belin. t) καὶ] „deest in J.“

qui ad ignobilia adeo nego-
tia et humilia ingrediare.
Servus itaque, quantumvis
hoc nomen graveris, nec
unus, sed multorum ser-
vus eris necessario, et ser-
viles operas obstipo capite
praestabis a mane inde us-
que ad vesperam, mercede
iniquissima: et tanquam
homo non a puero inde ser-
vituti innutritus, sed qui se-
ro discas, atque aetate jam
provecta instituendum te
illi tradideris, non valde
probaberis, nec magni pre-

tii videbere domino. Cor-
rumpit enim te subiens li-
bertatis recordatio, et resi-
lire facit nonnunquam, et
ea ipsa de causa servitute
male (*misere*) defungi. Ni-
si forte illud satis esse pu-
tas ad libertatem, quod non
Pyrrhiae neque Zopyrionis
filius es, neque ut Bithy-
nus aliquis sub vocali prae-
cone veniisti. Verum enim-
vero, cum tu, vir optime,
instantibus Kalendis per-
mixtus Pyrrhiae ac Zopy-
rioni, ^{u)} manum non minus

- p. 679. δῆποτε ἦν τὸ γιγνόμενον ^{u)}), τοῦτο ἢ πρᾶσις ^{x)} ἐστὶ· κῆρυ-
 κος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακροῦ
 24 χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην ^{y)}). Εἴτ', ὦ κῆ-
 ραγμα, (φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκον-
 τα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστῆς συλλαβῶν, ἢ ληστῆς
 ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἄν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυ-
 χοῦντα· ἢ εἴ τις σου λαβόμενος ^{z)}), ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων,
 ἔβρας ἄν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ,
 ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δέ,
 ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει
 p. 680. δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὄραν, αὐτῇ
 ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς
 ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρῦσιπ-
 πος, ἢ Ἀριστοτέλης ^{a)} διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαι-

u) γιγνόμενον] „διδόμενον] γιγνόμενον W. prius vero ha-
 bent Edd. omnes, excepta Fl. quae διδόμενον expressit.“ γιγ-
 νόμενον et Gorl. et tres Mss. Parr. exhibent: recte itaque
 probavit *Belinus*, et recepit *Schmied*. x) πρᾶσις] Vulg.
 πρᾶσις, inepto accentu, quem etiam Vit. Auct. 27. et aliis lo-
 cis, quae in Indice videbis, mutari oportuit. y) τὸν δεσ-
 πότην] „Sic J. Par. H. S. M. et P. δεσπότη male Fl.“ z)
 λαβόμενος] Ita cum *Schmied*. rescripsi e Codd. M. Gorl.
 2954. 2956. pro vulg. συλλαβόμενος, quod e praecedenti voce
 effectum videtur. a) Ἀριστοτέλης] ὁ praefixit *Schmied*.
 e 2956.

quam reliqui servi porriges,
 capiesque, quidquid est,
 quod tibi datur, (*redit*)
 haec vero venditio est: prae-
 cone quidem non erat opus
 in viro, qui ipse suo se
 praeconio venderet, et lon-
 go tempore herum *ambiret*
et quasi proicaretur. Tu ve-
 ro, purgamentum hominis,
 prope dixerim, praesertim
 ad eum, qui philosophum
 se ferat, si te navigantem
 hostis, qui submergere na-
 vim posset, vel pirata ven-
 didisset, miserareris te,
 ut praeter dignitatem cala-

mitosum. Aut si quis,
 manu injecta, servum te
 suum perhibens abduceret,
 leges proclamares, et quiri-
 tareris, et indignareris, et
 terram Deosque magna voce
 testareris; et te ipsum pau-
 cos propter nummos, in hoc
 aetatis, cum si natus esses
 servus, tempus erat liberta-
 tem circumspicere, cum ip-
 sa te virtute et sapientia
 vendidisti? nihil veritus
 multas illas disputationes,
 quas pulcher Plato, et Chry-
 sippus, et Aristoteles, in
 laude libertatis, et servilis

νοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ p. 680.
 κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξετα-
 ζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ^{b)} μόνος ξενίζων
 τῷ τρίβωνι^{c)}, καὶ πονήρως τὴν^{d)} Ῥωμαίων φωνὴν βαρβα-
 ρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα,
 συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς
 ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔω-
 θέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ
 ἡδιστον, συμπεριθεῖς^{e)} ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν^{f)}
 ἔχων πηλὸν^{g)} ἐπὶ^{h)} τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρ-
 μων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλειπον δὲ καὶ αἱ κοῖναι
 ῥέουσai τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηστίας p. 681.
 ἔλθειν; ἀλλὰ δῆλον ὥς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θερμῶν, ἀλλὰ πεμ-
 μάτων, καὶ ὧσωνⁱ⁾, καὶ οἶνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐά-

- b) Ῥωμαϊκῷ] „Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. ἀστικῶν L. ἀστέ-
 κῷ P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt.“ Ῥωμαϊκῷ
 Gorl. cum W. conspirans. Ῥωμαίων conj. C. G. Jacob.,
 quod longe minime placet. c) τριβωνι] πώγωνι A. P. et L.
 d) Ῥωμαίων] Ῥωμαϊκῇ conj. C. G. Jacob. e) συμπε-
 ριθεῖς] συμπεριθεῖς Edd. vett. nec non Reitz. et Wolf.,
 quod commune mendum emendavit Bip. et secutus est Schm.
 f) χθιζὸν] „χθυσὸν J. male.“ ex A. 2. vitium illuc trans-
 latum. g) ἔχων πηλὸν] Sic Schm. e M. 2954. 2956. pro
 vulgato ordine πηλὸν ἔχων. h) ἐπὶ] „ἐν Th. Marcell.“ i)
 ὧσων] „ὧσου M.“

humilitatis vituperatione,
 consumserunt; neque pu-
 det te cum adulatoribus,
 et forensi turba, et nidorem
 sectantibus componi, et in
 tanta Romanorum multitu-
 dine solum peregrino cum
 pallio conspici, et male
 (misere) nec sine barbarie
 Romanorum lingua loqui,
 tum coenas coenare tumultu-
 osas et multorum homi-
 num, convenarum, et ma-
 jorem partem malorum? In
 his ipsis conviviis laudas
 importune, et bibis ultra

mediocritatem, et mane ad
 tintinnabuli sonum surgens,
 excussa somni parte suavis-
 sima, sursum deorsum cur-
 ris cum aliis, hesternum
 adhuc lutum in cruribus
 circumferens. Adeone in-
 ops lupinorum eras, aut
 agrestium olerum? adeone
 defecerant te fontes frigida
 manantes, ut prae despera-
 tione ad haec devenires?
 Sed apertum scilicet est, te
 non aquae, neque lupino-
 rum, sed bellariorum et pul-
 pamentorum, et vini odo-

- p. 681. λως^k), καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς^l). παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας^m) ταύτης ἀπείχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίδαχοι, κλοιῷ δεθείς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαντῷⁿ) δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐστὶ σοι τῶν ἰσχυάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἢ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλέταις καὶ
- 25 φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχροὺς προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἂντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρεῖληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν, φασί, λύρα καὶ ὄνυ; πάνν γοῦν, (οὐχ
- p. 682. ὀρᾶς;) ἐκτετήκασι^o) τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης; ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγύριον,

k) ἐάλως] ἐάλως, leni spiritu, Wolf. l) διαπαρεῖς] διαπαρεῖς 2954. m) λιχνείας] „Sic recte sola S. et margo A. 1. W. Ceterae λιχνείας. Recte ergo coniecit Solanus.“ n) σαντῷ] σεαντῷ 2956. o) πάνν γοῦν (οὐχ ὀρᾶς;) ἐκτετήκασι] πάνν γὰρ, ὡς ὀρᾶς, ἐντετ. 2954. Belin. Schm. Vid. Adnot.

rati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, et instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Caeterum libertas et generositas cum ipsis tribulibus et sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod jam pro libero servus

videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat et argentum, et earum rerum curas; quod

καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενον ἔστι τῷ-Ρ. 682. φος^{p)} καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε^{q)} γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμερίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προῖοῦσι^{r)}), καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὡ γένναϊε, ἀντὶ τῶν θανμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὀραῖσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεωρατείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίότῃ^{s)} σοι τὴν χεῖρα, ὅ,τι αὖν τύχη^{t)}, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ^{u)} ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἔσται^{x)} τῶν p. 683.

p) τῷ φος] Ita jam Wolf. Vulgo vitiose scriptum τῷ φος. Vid. Varr. Lectt. ad cap. 19. q) σε] γε Reitz. operarum culpa. r) προῖοῦσι] „προσιούσι P. Sed in vulg. conspirant. Edd. omnes.“ s) ἐνίότῃ] „ἐνί ὅτῃ vitiose M.“ t) τύχη] Ita, monente Schaefero Meletemm. p. 24., correxi ex W., quod vulgatum fuerat, τύχοι. Sequentia in utraque Ald. pessime sic disposita leguntur: ληρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐπιδεικνύμενος ὡς etc. Rectius in B. i. et ceteris. u) οὐδ'] οὐδὲ 2954. 3011. Schm. x) ἀμελής ἔσται] „Nihil hic variare Edd. no-

superest, fastus est, et molities, et voluptas, et luxuries, et contumelia, et ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum, quod barbam habes prolixam, et vultum venerabilem, et Graeco pallio decenter amictus es, et quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum et deducentibus: videbitur enim ipsa

hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, et universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, et nec unquam desiderari, sed maxime surgentem praebere te videntum in officio, nec deserre ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi injecta, quod in buccam venerit,

P. 683. Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχο-
 26 λήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βράδην ἀναν-
 τα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) πε-
 ριελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κᾶκείνου ἔνδον τινὶ τῶν
 φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μηδ' ὅπου καθίζης ^{γ)}
 ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις ^{z)} τὸ βιβλίον προ-
 χειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε ^{a)} καὶ ἄποτον ἢ νύξ κατα-
 λάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ
 μεσονύκτιον ἤκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος,
 οὐδὲ περιβλεπτός τοῖς παροῦσιν ^{b)}. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπειςέλ-
 θη νεαλέστερος, ἔς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἔς τὴν ἀτιμοτάτην
 γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι, μάρτυς μόνον ^{c)} τῶν παραφε-
 ρομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο ^{d)} μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύν-
 νες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, (ὃ τὰ
 ἄλλα συνειλοῦσιν ^{e)}), εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμέ-

tavit Solanus, quare, nescio.“ γ) καθίζης] „καθίζης L.
 καθίζεις Edd. καθίζης W. recte.“ καθίζοις conj. Jens. sed
 καθίζης 2954. ut L. z) ἀναγινώσκεις] „ἀναγινώσκεις M.
 Sed prius servant Edd.“ a) ἄσιτόν τε] „ἄσιτόν σε L.“
 b) παροῦσιν] „παριοῦσιν margo A. i. W.“ c) κατὰ-
 κεισαι, μάρτυς μόνον] Male in Ed. Reitz. ad Aldinae
 utriusque exemplum ita haec disjuncta: κατὰκεισαι μάρτυς,
 μόνον etc. Sed emendarunt vitium recentiores. d) ἀφί-
 κοιτο] „ἐφίκοιτο M. et Fl.“ e) ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦ-

nugatur, ostendens obviis,
 se neque in via curam Mu-
 sarum deponere, sed ipsum,
 quod in itinere contingit,
 otium bene collocare. Tu
 vero miser partim una cur-
 rens, partim lente ingres-
 sus, per ardua multa et de-
 clivia, (talīs enim est urbs,
 ut nosti) post circuitum il-
 lum sudas et anhelas: et
 dum ille intus cum amico-
 rum aliquo, ad quem invi-
 sit, colloquitur, tu, quine
 sedendi quidem copiam ha-
 beas, adstans, cum nihil
 sit, quod agas, deprompto

libello legis. Cum vero ci-
 bi potusque expertem nox
 oppressit, lotus male in-
 tempestive, circa ipsam fe-
 re mediam noctem ad coe-
 nam venis, non jam ut an-
 te honoratus, neque con-
 spiciendus praesentibus, sed
 si quis alius supervenit re-
 centior, tu post tergum:
 atque ita in contemtiissimum
 angulum expulsus testis mo-
 do accumbis eorum, quae
 praeterferuntur, ossa sola,
 modo ea ad te perveniant,
 rodens canum instar, aut
 siccum malvae folium, (cui

νων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος^{f)}. οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη p. 633-
 ὕβρις ἄπεισιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν p. 634-
 ἔστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖ-
 σθαι· ἀγνωροσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε·) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς
 ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ^{g)}, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ,
 νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς,
 καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι^{h)} ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως
 ἐπιπαρόντοςⁱ⁾, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέ-
 ρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος
 εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστροῦ, ἢ
 ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν
 Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσῳ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ.
 τὸ γὰρ τῷ^{k)} μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν
 ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν,

σιν] spuria esse videntur. Conjecit autem Casaub. τοὺς ἄλ-
 λᾶντας εἰλοῦσιν, Jacob. τὰ ἀπαλὰ, vel τοὺς ἄλας. Vid. Adnot.
 f) παραψώμενος] „παραψάμενος] Sic J. et P. παραψό-
 μενος reliquae Edd. et M. παρεψόμ. B. 2.“ παροψώμενος
 conj. Jens. sed rectius Gesner. παραψώμενος. g) πλουσίῳ]
 „πλησίον M.“ idque non sane male. h) ἦν ἐπιλίποι]
 „ἐπεὶ λίποι W.“ i) ἐπιπαρόντος] „Sic Gronov. recte vo-
 luit: nam P. et W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος dis-
 junctim. Παριόντος margo A. 1. W.“ k) τὸ γὰρ τῷ] „Γὰρ
 τῷ P. male.“

involyunt alia,) si qua de-
 spiciatur ab his, qui ante te
 accumbunt, lubenter (*prae-
 fame*) abradens. Verum nec
 alia contumelia abest: sed
 neque ovum solus habes:
 (neque enim opus est, et
 te eadem adfectare semper,
 quae hospites et ignoti: il-
 la enim esset impudentia
 tua) neque avis tibi similis
 aliarum apponitur; verum di-
 viti pinguis et saginata, tibi
 vero pullus dimidiatus, aut
 palumbus exsiccus, quae qui-
 dem aperta contumelia est et
 contemptus. Saepe etiam, si

qua desit, alio repente con-
 viva superveniente, mini-
 ster, ablata ea, quae tibi
 apposita fuerant, ponit illi,
 admurmurans illud: tu e-
 nim noster es. Quoties qui-
 dem carpitur in medium ap-
 positus aut porcellus sub-
 rumis, aut cervus, omnino
 aut propitium habeas divi-
 sorem, opus est, aut Pro-
 methei partem feras, oīsa
 dico pinguedini involuta.
 Quod enim supra te accum-
 benti adstat patina, donec
 satietate victus renuntiet,
 te vero celeriter adeo prae-

p. 685. τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κᾶν ὁπόσῃν ¹⁾) αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἡδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν ^{m)}), ὥς μὴ ἐλεγχθεῖης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἶθε γε κᾶν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πίνειν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς

Hom. II.
XXIII,

430.

— — οὐδ' αἰοῦντι ἔοικεν.

27 Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε ⁿ⁾) παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ὡνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια ^{o)}) ὑπὸ κῆλον διακομίζουσι, πόθεν σὺ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς ^{p)}), στένεις ὥς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν ^{q)}).

1) ὁ πόσῃν] „ὁπόσοι W. male.“ m) πίνειν] „Sic M. et Edd. optimae omnes et Palm. Πίνων tamen B. 2. et 3.“ Sed B. 1. habet πίνειν. n) ὅταν σε] „ὅτάν σε Edd. et M.“ o) γραμματίδια] „γραμματεῖδια W. Sed mutatum est.“ p) καταδεδυκὼς] „καταδεδοικὼς W.“ q) ἐπιψεκάσασαν] „ἐπισκενάσασαν P. L. et margo A. 1. W. Nihil a vul-

terit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis cōnviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret! Jam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat. Molestia sane te adficiunt mul-

ta et crebra, et paene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos et cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim amatoriarum voluptatum hisce ministris, et literulas sinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, et fortunam accusas, quae ne tantillum

ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς ^τ) καὶ ποιητῆς γενέσθαι τῶν ἱρωτικῶν p. 686.
 ᾄσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως ^ς).
 ὁρᾷς ^ι) γὰρ οἷ ^α) τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκίμειν ἔστιν. ὑ-
 ποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι,
 τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς
 πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φε-
 ρομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι
 γούν ^χ) τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ πε-
 ριττὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ.
 τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶ p. 687.
 ζοντα καὶ ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίδυ- 28
 ρος οἰκίτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπήνεις ^γ) τὸν τῆς δεσποίνης παι-
 δίσκον ὁρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα ^ζ),

gata abeunt H. Par. J. Fl.“ Nec B. 1. A. 1. 2. ^τ) δοκεῖς] „Fl. at reliquae et M. δοκῆς.“ Cf. Charon. c. 17. ἄρα ἂν σοι δοκεῖ (olim δοκῆ) χαίρειν etc. ^ς) ἀξίως] δεξιῶς conj. Jacobbs. ad exemplum loci Adv. Indoct. c. 10. At ἀξίως absolute positum, ut ἀξιὸν ἔστι pro ἄξιον σπουδῆς, ergo scite, ut operae pretium sit audisse. ^ι) ὁρᾷς] „Constans lectio Edd. et M.“ ^α) οἷ] „οὖν male L.“ ^χ) γούν] „οὖν W.“ ^γ) ἐπήνεις] Ita M. 2956. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ἐπήνεσας. ^ζ) διψῶντα] „Constans lectio. διψῶτος (διψῶντος) margo A. 1. W.“ Genitivum praefert Belin. temere. Cf. Adv. Indoct. c. 20.

quidem tibi venustatis ad-
 sperserit. Libenter autem vi-
 dearis et ipse poëta velle fieri
 amatoriarum cantilenarum,
 aut ab alio composita canere
 posse commode; cum vi-
 deas, quibus rebus honor
 et plausus adjunctus sit.
 Sustineas vero, si magum
 aut vatem agere oporteat
 ex eorum genere, qui here-
 ditates multorum talento-
 rum, et imperia, et con-
 fertas divitias pollicentur:
 vides enim, hos quoque fe-
 licem in amicitiiis cursum

habere, et magna in digni-
 tate versari. Horum igitur
 unum aliquid libenter fie-
 res, ne plane rejiculus es-
 ses et superfluous. Sed nec
 ad ista, infelix, probabilis
 es. Itaque necessario mi-
 nueris, et silentio occultis-
 que lacrimis perfers negle-
 ctum tui. Si enim deferat
 te susurro servus, solum te
 non laudasse puerum domi-
 nae saltantem, aut canen-
 tem cithara, periculum ex
 ea re non parvum. Opor-
 tet igitur terrestris ranae

- p. 687. κεκραγένοι, ὡς ἐπίσημος ἔσθ' ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακίαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον ^{a)}). ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ^{b)}) ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐω-
 29 χοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. "Ἦν μὲν γὰρ ^{c)}) καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὧσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω ^{d)}) Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ
 p. 688. πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθ' ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ^{e)}) ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων,

a) ἡρέμα καὶ γελοῖον] χοῆμα παγγέλοιον conj. Gish. Koen. ad Gregor. p. 26. ed. Schaefer. et Belin. At vid. Adnot. b) ἄγοντος] ἀγόντων conj. Courier. ad Luc. Asin. p. 312. c) γὰρ] γοῦν Marci. d) πόρρω] „ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae adsentitur P. et Edd. ἔξω marg. A. 1. W.“ e) ἐπεὶ]

instar sitientem clamare, et, ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subicere meditatam quandam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem, ungi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, et coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt et epulantur ea, quae

parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, et formosi liberi (pueri), aut mulier juvenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis et oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum

α¹) μὴ θέμις ὀρῶντα, διαπείρας⁵) τῷ ὁῖστῳ μεταξὺ πίνον- p. 688.
τος, τὴν γνάθον^h). Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρὸν τι 30
κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὥδῃν ἀλεκτρούνων ἀνεγρόμενος, ὃ δει-
λαιος ἐγὼ, φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπο-
λιπὼν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους¹), εἰς οἶον
βάραθρον φέρων ἑαυτὸν^k) ἐνσέσεικα! τίνος ἔνεκα, ὦ θεοί, p. 689.
ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός¹) ἐστίν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι
πλειὸν τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον,
καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη
δεθείς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον,
οὐδ' εὐδοκίμειν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος.
ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα
παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς

„ἔπειτα Pell.“ f) α] εἰς α coni. Brod. g) διαπείρας] „διαπείραι ἄν Marcil. et Pell. διαπείρας Edd. omnes. διαπή-
ρας W.“ διαπείρα (?) Belin. coniecit, vertens: *perce celui qui regarde etc.* διέπειρέ σου Solan. Vid. Adnot. h) γνά-
θον] „γνάθον ἔτρωσεν margo A. 1. W.“ i) ἐλευθέρους]
„ἐλευθερίους W. et P.“ k) ἑαυτὸν] „ἑμαυτὸν] Sic recte
Par. Fl. et W. et margo A. 1. W. ἑαυτὸν male J. H. B. 2. Fr.
S.“ Sic etiam A. 1. et B. 1. Sed A. 2. ἑμαυτὸν, ut et recen-
tiores Reitziana. Vid. Adnot. l) μισθὸς οὗτος] „οὗτος
μισθὸς W.“

alius Eunuchus intentum
jam arcum habeat, qui ad-
spicientis, (*videntis*) quae
fas non est, buccam sagitta
inter bibendum trajiciat.
Deinde egressus convivio
paullum obdormiisti. Sub
gallorum vero cantum exci-
tatus, miserum me, inquis,
et aerumnosum! quibusego
exercitationibus relictis, et
sodalibus, et quam otiosa
vita, et somno, quem sola
metiretur dormiendi libido,
et ambulationibus liberis,
in quod me barathrum ip-
se praecipitavi! Cujus rei

caussa, Dii boni! aut quae
splendida illa merces? Non-
ne enim alio etiam modo
plura ipsis parare mihi li-
cuit, libertate manente et
omnium rerum potestate?
Nunc vero tanquam leo,
quod est in proverbio, li-
cio devinctus, sursum deor-
sum trahor, et, quod om-
nium miserrimum est, nec
bonam de me opinionem
concitare, neque gratiosus
esse possum. Idiota enim
ego his in rebus et iners,
maxime si cum hominibus
comparer, qui artem sibi

- p. 689. δὲ ^m) καὶ ἀχάριστός ⁿ) εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὥς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ ^o) εἶναι θέλω ^p). σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω
- p. 690. ὅπως ἀρμόσωμαι ^q) πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος. ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον, κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον μοι ^r) δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ^s) ἄλλον ὁ μάταιος ἐμ-
- 31 αὐτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλω βεβιωκώς; Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ ^t) περινοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄθλον. εἴτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν

m) ὡς δὲ] „ᾧστε L.“ ὅς γε conj. J. Seager. Vid. Adnot. n) ἀχάριστος] „Sic omnes Edd. et M. ἀχαρις margo A. 1. W.“ ἀχάριτος Solan. conj. Vid. Adnot. o) αὐτοῦ] „αὐτοῦ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ.“ Imo recte. Vid. Adnot. p) θέλω] „θέλη Edd.“ Correxuit Jensi. q) ἀρμόσωμαι] „Sic ex V. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσομαι.“ r) μοι] abest a 3011. s) τίνα] „Sic Par. S. et Pell. τίνα edd. reliquae.“ τίνα habet et B. 1. sed τινὰ A. 1. 2. t) καὶ] „καὶ M.“

hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus etiam sum, et minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, et in universum non video, quomodo aptus illi esse possim: si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, et tantum non fugiendus; sin rideam et ad suavitatem componam vul-

tum, contemnit statim et despuit; et similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas, cum tintinnabulum sonuit, et consuetus vitae tenor servandus est: circummeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, et in eandem

περιηγμένον. καὶ σοι ^{u)} τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον p. 690.
 ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρώς, καὶ ὁ κάματος,
 ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν ^{x)}, ἡ φθόγη, ἡ περιπνευμονίαν, ἡ
 κώλου ἄλγημα, ἡ τὴν καλὴν ^{y)} ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀν-
 τέχεις δὲ ὁμως, καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι θέον, οὐδὲ τοῦτο
 συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φρυγὴ τῶν καθηκόν-
 των ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάντων ὠχρὸς αἰί, καὶ ὅσον οὐδέπω τε p. 691.
 θνηξομένῳ ζοικας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἦν δὲ 32
 πον ^{z)} καὶ ἀποδημῆσαι δέη ^{a)}, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕοντος δὲ
 πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται)
 καὶ ^{b)} τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς,
 τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν,
 οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι 33
 καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ^{c)} ὁ Στωϊκὸς διηγῆ-

n) σοι] σε conj. J. Seager. in Class. Journ. Vol. XI. p. 200.
 quo vix opus est. etsi ὑπορύττουσιν quorum casum requirere
 videatur. x) ὑπορύττουσιν] „Sic octo Edd. antiquiores;
 sola tamen Juntin. ὑπορύπτουσιν.“ y) καλὴν] κακὴν conj.
 Villoison. ad Long. Pastor. p. 30. quod merito improbat
 Schmiederus. z) πον] „poī margo A. 1. W.“ a) δέη] Sic
 e Codd. W. 3011. et Gorl., praeunte Schmiedero, rescripsi
 pro vulg. θέοι. b) καὶ] deleri vult Solanus, emendari κατὰ
 Jo. Seager. l. l. Vol. XI. p. 200. Vid. Adnot. c) οὗτος]
 „οὗτος J. male.“ Repetitum vitium ex A. 2.

horam protracta. Inter haec
 victus ratio superiori vitae
 contraria, tum vigiliae, et
 sudor, et fatigatio paulla-
 tim cunicolis te suffodiunt,
 et vel tabem, vel respiran-
 di difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram
 podagram elaborant. Ob-
 duras tamen, et saepe, cum
 decumbendum esset, neque
 hoc tibi concessum est. Si-
 mulatio enim morbus tuus
 videtur et officiorum fuga.
 Itaque ob haec omnia pal-
 lidus semper, et parum ab-
 est, quin jam morituro si-

milis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio.
 Si qua vero etiam iter in-
 stituendum sit, reliqua o-
 mitto. Saep̄ vero cum pluit,
 ultimus tu veniens, (hoc
 enim sors tibi tribuit) et
 jumenta exspectas, donec,
 cum jam non amplius sit
 vecturae copia, cum coquo
 te aut ciniflone dominae in
 vehiculum compingunt, et
 ne virgultorum quidem sa-
 tis substernunt. Non pi-
 gebit etiam narrare tibi, quod
 sibi accidisse Thesmopolis
 hic Stoicus mihi narravit,

- p. 691. σατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάννυ γελοῖον, καὶ, νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταῦτόν ^{d)} συμβαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι ^{e)} παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιτωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἰκὸς, ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδου ἀπε-
- p. 692. μνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον ^{f)}, σκυθρωπῷ ^{g)} καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι ^{h)} φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι ⁱ⁾ αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ

d) ταῦτόν] ταῦτό *Wolf*. e) συγκαθίζεσθαι] „συγκαθίζεσθαι M.“ f) ἡλίκον] κακὸν addit 2956. e glossemaie, ut arbitrat *Belinus*. g) σκυθρωπῷ] „σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. et M.“ h) παρακαθίζεσθαι] „Sic J. et Codd. W. P. L. Edd. vero Par. B. 2. H. Fl. et S. παρακαθίζεσθαι.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. Deinceps vulgatum φῦκος de meo correxi. Vid. ad Pisc. c. 12. i) δεηθῆναι] δεηθῆνε mendose A. 2. ἐδεήθη conj. *Brod.*

ridiculum sane, quod aliis quoque usu venire possent improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis et delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, adsidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus et rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam ci-

naedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico et seni viro, et cano mento, (nosti vero, quam prolixam barbam et venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, et pictis genis, et natantibus oculis, et fracta cervice, non hirundinem sane, [quae nominis illius vis est] sed vulturem quendam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum

κεφαλῇ ἂν συγκαθίζεσθαι ^k). τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν p. 692. ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ^l) ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετίζοντος ^m). εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, φησιν, **34** οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπῶν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου δεήσομαι ⁿ) περιμείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ' ^o), ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα ^p), ἣν οἶσθα, τὴν Μυρρίνην ^q), ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεῆς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτεξ p. 693. ἔστιν· οἱ δὲ κατάρτατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ^r) ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσειν ^s) με, τὸ

k) συγκαθίζεσθαι] „Sic J. Par. H. S. Fr. συγκαθίζεσθαι W. et Fl.“ Prins et A. 1. 2. et B. 1. habent. l) ἀηδίας] „ἀηδείας M.“ Cf. c. 8. m) τερετίζοντος] „Sic W. τερετίζοντος male Edd. omnes.“ n) δεήσομαι] „Sic Edd. et M. δεήσωμαι B. 2.“ o) τοῦτ'] τοῦτο 2956. Belin. p) κύνα] κῦνα B. 1. q) Μυρρίνην] „Littera M quadrata recte B. 2. et Par. μυρρ. littera minore J. H. S.“ Majore etiam B. 1. r) πολὺν ποιοῦνται λόγον] ποιοῦνται λόγον πολὺν 2956. s) εὐποιήσειν] Ita Reitz. et recentt. sed

habentem ait fuisse adsesurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via inolestias sustinuisse, cantillante illo et minuriente; qui nisi ipse retinisset, forte et jam in ipso plaustro esset saltaturus. Verum injectum sibi etiam aliud hujusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit, hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem. Illo vero, quod facile credas,

pollicito, se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, et diligentem, et a natura factum ad amorem: canem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, et curam illius gere, ne qua re indigeat; utrum enim gerit misera, et prope abest a partu: exsecrabiles autem illi et immorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur, te mediocriter de

p. 693. περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα ^{t)} εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ γε ⁿ⁾ κύναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῷ τοῦ Θεσμο-
 35 πόλιδος ^{x)} ἐπνυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῇθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ^{y)}

εὖ ποιήσῃν divisim B. 1. et εὖποιήσῃν conjunctim A. 1. 2. t) μάλιστα] καὶ μάλιστα 3011. u) ὁ γε] Ita M. et Gorl. Vulgo desideratur γε. x) τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος] Ita M. et Gorl. In Edd. omnibus deest τῷ. y) καρχάρων] ὁ Καρχάρων (majori initiali) omnes Edd. καρχάρων Palm. litera minore.“

me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, et saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et cinac-

dus, adsector, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos et patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis

ἐπὶ τῷ δείπνῳ ^{z)} κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ p. 694.
ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς ^{a)}), καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπη-
νεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετροημένον,
ἀλλὰ πρὸς οἶνου ἀμφορέα ^{b)} λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι ^{c)})
τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραγμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν
ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλού-
σιος ἦ; παρὰ τὸ δείπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλι-
στα διαῤῃαγῆναι χρῆ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα ^{d)}), καὶ
τρόπους ἐπαινῶν καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ
κάλλει θανμάζεσθαι ἐθέλουσι ^{e)}). καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοῖς,
καὶ Ῥακίνθους ἀκούειν, πῆχγεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ
δ' οὖν ἔαν ^{f)}) μὴ ἐπαινῆς, ἔς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου
εὐθύς ἐφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρῆ δὲ
καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἄν εἴ τι σολοικίδαν-
τες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ ^{g)}) τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ῥηττοῦ με-
στοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέ- p. 695.

z) τῷ δείπνῳ] „τὸν δείπνον L.“ a) ἀλλὰ πάνυ τορῶς]
ἀλλὰ πάνυ μάλλον θυρῶς 2956. b) ἀμφορέα] „ἀμφορέας
W.“ c) ὑποστῆναι] ὑποστῆνε A. 2. ut supra c. 33. δεη-
θῆνε not. i) d) καὶ κολακεύοντα] „καὶ deest in S. ad-
est in reliquis et in W.“ e) ἐθέλουσι] ἐλπίζουσι 2956. f)
ἔαν] „ἂν M.“ g) τὸ] „τοῦτο margo A. 1. W.“

jussum in coena declamare,
non inerudite profecto, sed
vehementer et concinne:
laudabatur igitur inter po-
cula, qui non ad aquam
demensam diceret, sed ad
vini amphoram; dicebatur
autem pro ducentis illam
rem drachmis ausus esse.
*Verum haec quidem fortassis
utcunque toleranda.* Si vero
dives ipse vel poëticam ad-
fectet laudem vel histori-
cam, qui in convivio sua
recitet, tum maxime est,
ubi rumpatur aliquis lau-
dando, adulando, modis
laudandi novis excogitan-

dis. Sunt vero, qui etiam
pulchritudinis nomine ad-
mirationi esse postulant,
quos Adonidas, vel Hya-
cinthos audire oportet, cu-
bitalem licet nasum inter-
dum habeant. Tu vero si
non laudes, ilicet in Dio-
nysii lautumias venies, ut-
pote qui inideas ipsi et
insidieris. Oportet autem
doctos esse ipsos et rheto-
ras, et licet soloecismos
committant, Atticae tamen
et Hymetti plenos videri il-
lorum sermones, et legem
esse in posterum ita dicendi.
Quamquam tolerabilia for-

p. 695. γειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ^h) οὖν γυναικες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορεῖω παρεπομένους ⁱ)) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων ^k) αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται, ὥς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ὅσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφουῆς ^l) ἀποδόντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ ^m) περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι ⁿ), καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι ^o), ἥ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἥ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον ^p)·

p. 696. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ'

l.) δὲ] Ita, monente Seager. Vol. XI. p. 200. et loci natura clamante, correximus vulgatum δῆ. Perpetuo autem has particulas a librariis esse confusas constat. i) παρεπομένους] ἐπομένους 2956. παρ' ἐπομένους A. 1. 2. k) καλλωπισμάτων] „Sic recte Edd. Par. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. et S. Sola Junt. male καλλοπ.“ l) τῆς Σαπφουῆς] Excidit fortassis τῶν ante τῆς Σ. m) καὶ αὐταὶ] καὶ αὐταὶ conj. Seager. l. c. At probari esse vulgatam vix est, quod moneatur. n) κοσμούμεναι] „Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Ms. W. et B.“ o) περιπλεκόμεναι] „παραπλεκόμεναι M.“ Sic et 2956. p) γραμματίον] „γραμματεῖον W.“ Edd. omnes, quas vidi, habent γραμματίον, accentu in alieno loco posito.

te videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, et lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse et philosophae, et carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercesarios circumducunt

Rhetores, et Grammaticos, et Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, et comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistunt, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripse-

ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἐκρῶα- p. 696.
 σιν. Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ 37
 Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-
 θλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ
 καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς
 ἔτι σκεπτομένου ^{q)} παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν,
 καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας
 προλαβὼν ^{r)}). ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι καμίζοντες, ἕνα- p. 697.
 στος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεῖς,
 τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
 λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν 38
 γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ ^{s)} τέτταρας· καὶ βα-
 ρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀκληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολα-
 κευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκο-
 νόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος ^{t)}). οὐκ ἀμελη-
 τέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος ^{u)} καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἥδη ^{x)})

q) ἔτι σκεπτομένου] „Sic L. et O. ἐπισκεπτομένου P. ἐ-
 πισκεπτομένου Edd. omnes.“ r) προλαβὼν] Ita 2956. quo
 recte probavit Bel. et recepit Schm. pro vulg. προςλαβὼν. s)
 ἢ] „Sic recte P. et L. καὶ Edd.“ t) ἄλλος — τρόπος]
 „ἄλλον τρόπον margo A. 1. W.“ u) ξύμβουλος] „ξύμβο-
 λος male S. Ceterae recte ut edidimus.“ x) ἥδη] „ὁ ἥδη
 Ex. Fl.“

rit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tem-
 pore aliquando Saturnalibus
 instantibus vel Panathenai-
 cis, mittitur tibi amiculum
 miserum aut tunica fere pu-
 tris, tunc maxime multam
 institui magnamque pom-
 pam oportet. Et primus
 quidem, qui deliberante
 domino illud sublegit, prae-
 currens et indicans, non
 parvo ablato nuntii prae-
 mio, redit. Mane vero tre-
 decim veniunt ferentes mu-
 nus, quorum unusquisque,
 ut multa dixerit, ut monue-

rit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, com-
 memorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper
 cum fastidio quodam mur-
 murant, quod plura non
 dederis. Merces ipsa mi-
 nutatim tibi solvitur, obolis
 binis aut quaternis: si pe-
 tas, gravis videris ac mole-
 stus. Ut igitur accipias,
 adulandum primo ipsi et
 supplicandum: colendus au-
 tem etiam est dispensator,
 quod aliud culturae genus
 est; nec vero negligendus
 consiliarius et amicus. Por-

- p. 697. προωφείλετο ἱματισκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. ἄδω-
 p. 698. ρα^{γ)} οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ φθόνος,
 39 καὶ πού καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται^{z)}; πρὸς ἄνδρα
 ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἥδη σὲ
 μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυνωμένον, καὶ πρὸς τὴν
 θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπ-
 ανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅσον περ^{a)} ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί, ἀπαν-
 p. 699. θισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιό-
 τατον τοῦ σώματος ἐπιτρέψας^{b)}, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐρ-
 γασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορῥίψῃ^{c)}
 φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν
 προσλήψεται. καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε^{d)},
 ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας^{e)},

y) ἄδωρα] „Sic recte Coll. et Gron. Edd. omnes male ἄωρα.“
 E recentioribus *Gailius* retinuit ἄωρα. z) ὑπεξανίστα-
 ται] ἐξανίσταται 2956. a) ὅσον περ] Ita 2956. probante
Belino, quem secutus est *Schm.* Vulgo erat ὅπερ. b) ἐπι-
 τρέψας] ἐπιστρέψας 2956. c) ἀπορῥίψῃ] „ἀπορῥίπτει
 margo A. 1. W.“ Sic et 2956. quod celerius justo amplexi
 sunt *Belin.* et *Schm.* Correctio est Grammatici, vocem vul-
 gatam ad sequentis προσλήψεται formam exigentis. Cf. infra
 c. 41. ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσι, e. a. l. d) τότε]
 „πότε] Conjecit *Jens.* confirmat Ms. L. τότε Edd. omnes ma-
 le.“ Vid. Adnot. e) διαφθείρεις] „Sic W. recte, ait
Solanus. διαφθείρας Edd. male. διέφθειρας correctum in
Ald.“ Scilicet secunda *Aldina*: nam prior habet διαφθείρας.

ro quod accipis, jam debe-
 batur vestiario, aut medico,
 aut sutori cuidam. Mu-
 nera igitur illa non munera,
 et nullius utilitatis. Inter
 haec forte etiam calumnia
 quaedam paullatim contra te
 insurgit apud virum, ser-
 mones, qui contra te haben-
 tur, libenter jam excipien-
 tem. Videt enim te jam
 perpetuis laboribus detri-
 tum, et ad officia claudican-
 tem, et defectum viribus,
 subeuntemque paullatim po-
 dagram. Omnino enim post-

quam florem aetatis valetu-
 dinisque tuae praecerpsit,
 postquam fertilissimam vi-
 tae tuae partem, et sum-
 mum vigorem corporis con-
 trivit, et pannum te undi-
 que fissum concinnavit, jam
 circumspicit, te quidem in
 quod sterquilinum abjiciat,
 alium vero, qui labores sus-
 tinere possit, ut adsumat.
 Tum igitur vel tentasse pue-
 rum, vel ancillam virginem
 dominae imminuisse, homo
 senex, vel quiddam aliud
 huic simile incusatus, no-

ἢ ἄλλο τι ^{f)} τοιοῦτον ἐπικληθεῖς ^{g)}, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, p. 700. ἐπὶ τράχηλον ὥσθεις, ἐξεληλύθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἀπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἂ μὲν τέως ἦδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοςούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους ^{h)}· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέ- 40 ξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέσμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ' Ἕλληνα, καὶ δάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκόλος· τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς ⁱ⁾ εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν ^{k)}, κατακρυπτομένην τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ^{l)} ἐς τὰς οἰκίας

Sed διαφθείρεις 2956. f) ἄλλο τι] „ἄλλο τι Edd.“ g) ἐπικληθεῖς] „ἐπεκληθεῖς margo A. 1. W.“ Cf. de hoc non frequentissimo verbi ἐπικαλεῖν usu Nigr. c. 5. in. h) ἐκ τοῦ ἔθους] An scripsit τὰ ἐκ τ. ἔθ.; i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς S. male. At prius recte reliquae, et W.“ k) ἡμῶν] „ὑμῶν male S. Vulgatam nostram exhibent J. Par. Fl. etc. et W.“ l) οἱ] „deest in W.“

ctu, capite obvoluto, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus hoc tanto tempore interjecto eorum, quae ante sciebas, ventre auctus majore, quam culeus est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim et gula poscit te ex consuetudine, et cum indignatione et querela dediscit. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam et equis vetulis similem, quorum neque pellis

aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, et majus quid suspicata, ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus et levis ingenii, et ad scelus omne facilis. Tales enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod ni-

- p. 700. παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαν-
 τείας ^{m)} καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρω-
 τικοῖς ⁿ⁾, καὶ ἐπαγωγὰς ^{o)} τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα, πεπαι-
 δεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβοντας ἀμπεχόμενοι, καὶ πόγωνας
 οὐκ εὐκαταφρονήτους ^{p)} καθευμένους. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν
 περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιού-
 τους ὀφθαλμοὺς, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς
 δαίπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μι-
 σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως
 ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξα-
 γορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκείνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα,
 ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκό-
 τες ^{q)}. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς
 ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ

m) μαντείας] μαγείας conj. Valcken. Animadv. ad Ammian.
 p. 223. et Wytttenb. Epist. Crit. p. 45. ille et μαγικείας com-
 mendat. n) τοῖς ἐρωτικοῖς] τῆς ἐρωτικῆς 2956. vitiose.
 o) ἐπαγωγὰς] „Sic J. Fl. Ald. (?) Fr. A. et W. ἀπαγωγὰς
 B. 2. (et 1.) H. S. Par. Ald. (1. et 2.) ἐπαγωγὰς margo.“
 p) εὐκαταφρονήτους] „εὐκαταφρονήτως P.“ q) ἐπω-
 πτευκότες] „ἐποπτ. J. ceterae recte ἐπωπτ. item M.“ Mo-
 do ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες mallet Belinus ad exemplum Cod.
 2956. Verum non opus est tali emendatione.

nil aliud utile scirent, va-
 ticia et veneficia polliciti
 sunt, et gratiam ab amasiis,
 et malorum in hostium ca-
 pita aversiones: idque cum
 facerent, se eruditos dice-
 bant, et pallia induti erant,
 et barbas submittebant mi-
 nime contemnendas. Non
 absurde ergo similia de om-
 nibus suspicantur, cum ta-
 les esse videant, quos pu-
 tabant praestantissimos, ob-
 servantque eorum in coenis
 et reliqua consuetudine adu-
 lationem, et quam servilem

lucri causa personam sus-
 cipiant. Quos vero ejece-
 runt, illos etiam, ut valde
 consentaneum est, odio ha-
 bent, et undique quaerunt
 funditus, si queant, perde-
 re. Etenim arbitrantur,
 illos enuntiaturus esse mul-
 ta illa in natura ipsorum ac
 moribus secreta, ut qui no-
 rint accurate omnia, et nu-
 dos ipsos inspexerint. Hoc
 igitur est, quod illos angit.
 Omnes enim accurate simi-
 les sunt pulcherrimis illis
 libris, quorum aurei umbi-

ὄμφαλοι, πορφυρᾶ^{τ)} δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, p. 701.
 ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ
 ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων^{ς)}). τοιοῦτοι καὶ
 αὐτοὶ εἰσι, ἄμφοι, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορ-
 φύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν
 ἦν ἐξεκλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ p. 702.
 Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς^{ι)}), καὶ χρυσοῦς
 ὁ ὄμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ
 ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐ-
 τοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔρεϊ. Βούλομαι δ' ὅ- 42
 μως^{υ)} ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιού-
 του σοὶ βίου^{χ)} γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν^{γ)} ἀποβλέπων, εἰ-
 δῆς, εἴ σοι παριτητέον^{ζ)} ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν
 Ἀπελλοῦ^{α)} τινος, ἢ Παύρσιου, ἢ Ἀετίωνος^{β)}), ἢ καὶ Εὐ-

τ) πορφυρᾶ] „πορφυρᾶ] Constans lectio.“ Nihilominus hoc inveteratum vitium correxi. Vid. ad Char. c. 14. s) ὀπύων] „W. ὀπύων Edd.“ t) εὐανθῆς] „εὐανθῆς male S. εὐανθῆς pejus A.“ u) ὅμως] ὁμοίως conj. J. Seager Vol. XI. p. 200. non male. At non erat, cur a communi omnium librorum lectione recederem. x) σοὶ βίου] „βίου σοι W. σοι L. σοῦ Edd.“ y) αὐτήν] „ταύτην W. Sic et 2956. z) παριτητέον] „προσιτητέον margo A. 1. W. προσιτέον A. et P. παραιτέον M. Sed emendatum est postea.“ In vulgata consentiunt Edd.“ a) Ἀπελλοῦ] Ἀπολλοῦ Reitz. errore operarum, quem emendarunt recentt. b) Ἀετίωνος] „deest in W.“

lici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales et hi sunt, splendidi et conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida,

et umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent et struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, et in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingredendum sit. Libenter itaque Appellem quandam aut Parhasim, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad

- P. 702. φράνορος ἄν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὥς οἶόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ ^{c)} γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὥς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος ^{d)}, ὥς δοκεῖ, πάννυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις
- P. 703. ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τούντεϋθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς ἀεὶ προηγείσθω ^{e)}. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν ^{f)}, ἐγχειρισάτω ^{g)} αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα,

c) δὴ] „Hanc voculam adesse in S. M. H. Fl. notat *Solanus*, quare, nescio: nam adest etiam in reliquis Edd.“ d) ὅλος] „ὅλος P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.“ e) προηγείσθω] „Sic Edd. et M. προηγέσθω B. 2.“ Item B. 1. f) τελευτῶν] Sic *Wolf.*, ceterae omnes τελευτῶν, sed τελευταῖον 2956., quod praefert *Belinus*, imperite. Cf. *Hermot.* c. 46. et 67., quibus tamen et ipsis locis τελευτῶν vulgatum est. g) ἐγχειρισάτω] „Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάσθω.“

picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus (*valde*) sit et arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evellantur. Intra vero Plutus

sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre adscendit, et ad januam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Adsumtum vero Spes, formosa et ipsa, et pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, et Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum,

καὶ τετραμμένον τὴν χρóaυ^h)· ὑστάτη δὲ ἡ Τβρις¹) ἐπιλαβο- p. 703.
 μένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλλίς, τὸ ἀπὸ τού-
 του, ἀφανῆς ἀποπτάσθω^k), καὶ μηκέτι καθ' οὗς εἰσῆλθε
 τοὺς χρυσοῦς^l) θυρῶνας, ἕκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λελη-
 θυίας^m) ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνός, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρον,
 τῇ ἑτέρᾳⁿ) μὲν τὴν αἰδῶ^o) σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς
 οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω
 τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς
 ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἰ σοι καλῶς ἔχει, p. 704.
 προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην
 τὴν^p) ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πρῶττης,

h) τετραμμένον τὴν χρóaυ] „τετριμμένον τὴν (τὸν) χρῶτα
 Ms. Gr. G.“ i) ἡ Τβρις] „Deerat articulus in J. aderat
 in ceteris et in M. et S.“ Deest etiam in A. 2. k) ἀποπτά-
 σθω] „ἀποπτέσθω W. et Fl. Vulgatam retinent H. et reli-
 quae.“ l) χρυσοῦς] χρυσοῦς Wolf. invito haud dubie edi-
 tore. m) λεληθυίας] „Ita ex M. et S. rescripsi. Nam
 λεληθείας ceterae Edd. omnes male.“ n) ἑτέρᾳ] „ἐταίρᾳ
 male J. sola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum Ms. M.“ ἐταί-
 ρᾳ A. 2. o) αἰδῶ] Ita B. 1. A. 1. 2. et Wolf., quemadmo-
 dum et alibi hunc ipsum Casum vulgo in hisce libris scriptum
 reperimus, ut supra c. 11. Amor. c. 13. Rhet. Praec. c. 15.
 Fugit. 12. Reitzius vero, et qui ejus vestigia secuti sunt, Bip.
 et Schm., nescio, quare, ediderunt Αἰδῶ. Omnino consu-
 lendus Schweigh. ad Herodot. VII, 69. Tom. VI. p. 334. p)
 ἐκείνην τὴν] „ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reli-
 quae, et M.“

commendet eum Senectuti,
 jam aliquantum aegrotan-
 tem et colorem vertentem:
 ultima vero Contumelia
 comprehensum abducatur ad
 Desperationem. Spes ab
 hoc inde loco avolet, nec
 conspiciatur amplius: ipse
 vero non jam per aureum,
 qua ingressus fuerat, vesti-
 bulum, sed per aversum
 quendam et latentem exitum
 nudus extrudatur, ventre
 prominulo, pallidus, senex,

altera manu pudenda tegens,
 altera autem suum ipse col-
 lum angens. Occurrat ex-
 eunti Poenitentia nequid-
 quam plorans, et magis per-
 dens perditum. Hic quidem
 picturae finis erit. At tu,
 Timocles optime, ipse jam
 diligenter inspiciens singu-
 la, cogita, an bonum tibi
 putes, ingressum te in vitam
 depictam per illas portas,
 altera illa januat urpiter ad-
 eo elabi. Quidquid autem

p. 704. μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ
Plat. de ἐλομένου.
 Rep. X.
 520. C.

feceris, sapientis viri me- quit, Deus est, culpa vero
 mento, qui, innocens, in- eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α

P. 704

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Argum. Quem *Lucianus* conscripserat libellum de iis, qui mercede conducti in ditiorum domibus viverent, ejus principia et praecepta contenderunt nonnulli pugnare cum instituta ipsius auctoris vita, qui aliquanto post ipse aetate provectior munus publicum, idque admodum quaestuosum, ab Imperatore Romano accepisset, atque adeo jam ipse quoque operam suam ac libertatem pro mercede quadam potentiori domino locasset. Quod quidem inconstantiae crimen diluit auctor hacce Apologia ostendens, multum inter se differre vitae rationem ab ipso initam, quae publicae saluti sit dicata, et illam, quam in libro modo dicto notaverit et deriserit, privatis illam usibus et commodis venditam. Omnino autem neminem, ac ne summum quidem civitatis principem, sine mercede quidquam facere in publicam utilitatem: quapropter nec ignominiosi quidquam per se huic rationi inesse videri.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἑμαντὸν, ὃ καλὲ Σαβῖνε, ἃ τινά σοι εἰ- 1
κὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν ^{a)}), ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ
συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ ^{b)} διεξήεις αὐτὸ,

a) ἐπελθεῖν εἰπεῖν] Ita Fl. et cod. 2954. Vulg. ἐπελθεῖν ἢν εἰπεῖν, pro quo W. ἐπ. ἢ εἰπ., quod *Reitzius* amplexus, recentt. quoque secum abstraxit. b) ἀγελαστὶ] „ἀγελασθῇ. Par. ἀγελασθῇ pejus H. B. 2. (et 1.) A. 1. (et 2.) Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A. 1. W. B. 1. (?) et J.“

D E F E N S I O

EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI

IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

Olim apud me considero, probabiliter credam, legenti pulcher Sabine, quid in nostrum de mercenariis mentem tibi venisse dicere familiaribus libellum. Nam

p. 705. καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξύ καὶ ἐπὶ ^{c)} πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἔλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις ^{d)}. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ ^{e)} μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς ^{f)}, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιοῦτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὁστράκου, φασὶ ^{g)}, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περίβλεπτον ἐνέσεικε ^{h)}; πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πакτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθημῶ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι ⁱ⁾, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τιμ

c) καὶ ἐπὶ] desunt in 3011. d) ἀνεγνωσμένοις] „Constans Codd. et Edd. lectio.“ e) κακὸς ἐγὼ] „Sic dedi ex L. W. P. J. et marg. A. 1. W. κακῶς ἐγὼ Par. Ald. (1.) Fr. Fl. B. 2. (et 1.) H. κακῶς ἐγὼ S. etc.“ Receptum κακὸς ἐγὼ A. 2. exhibet. f) εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς] εἰτά τις οὗτος; αὐτὸς ὁ τ. γεγρ. 2954. probante *Belino*. Vulgata omnes Edd. tuentur, praeterquam quod pro εἰτά τις in B. 1. legitur εἰτα τις, -accentu mutato. g) φασὶ] „Ex P. φησὶ Edd. et M.“ Voluit igitur *Reitz.* φασὶ, neque, ut vere edidit, φησὶ. Recentt. textum, non mentem, *Reitzii* secuti, dederunt φησὶ, quod *Goellerus* ad *Dionys.* de Comp. Verb. p. 132. in φασὶ mutari vult, *Courierius* vero ad *Luc. Asin.* p. 230. retineri. Nos non dubitavimus ex P. scribere φασὶ, praesertim quum etiam A. 2. hanc lectionem suppeditet. h) ἐνέσεικε] „ἐνῆκε] ἐνέσεικε W. et Fl. Vulgatam servant reliquae et P. ἐνῆσεικε L.“ ἐνέσεικε 2954. 2957. 3011. quod *Belino* probatum et *Schmiedero* receptum, nec nos repudiandum putavimus. i) φέρεσθαι] „σύρεσθαι W. L. Vulga-

id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, et post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, et gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente

omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutum demiserit? Quot hunc Midiae et Croesi et Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relictis amica illa a teneris inde, et cui innutritus est, libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, et tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* haberet, praerberet se trahendum

χρουσῶ τὸν ἀνχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων^{p. 705.}
 τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουράλια^{k)}); πολλή γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ^{p. 706.}
 νῦν βίου^{l)} πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ^{m)}^{p. 707.}
 χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖνⁿ⁾ πρὸς
 τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ
 τῶν ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν πρὸς 2
 ἐαυτὸν^{o)}, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκται σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλι-
 κήν, καὶ οἷω σοι χρηστῶ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν
 μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς^{p)} τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνω-
 μαι^{q)}, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι^{r)}, καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν· εἰ δὲ μὴ,^{p. 709.}
 ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὦρα τοίνυν μετασκευάσαντας
 ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον,

tam servant Edd. " Σύρεσθαι habent et 2954. 3011. et hinc Schmieder. k) κουράλια] κουράλλια W. 2954. 3011. non minus corrupte, quam quod vulgatur. Conjecturas varias, a VV. DD. prolatas, vid. in Adnot. l) βίου] „deest in W. male." m) τοῦ ποταμοῦ] „τοὺς ποταμούς L." Sic et 2954. Bel. Schm. neque aliter voluerat Gesner. At vid. Adnot. n) παλινωδεῖν] „Sic recte Edd. et W. παλινοδεῖν male Coll." o) ἐαυτὸν] „εαυτὸν L." p) ὑποδύς] „Sic L. et marg A. 1. W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus Edd. erat." Ὑποδύεσθαι etiam 3011. vitiose, ut ait Belin. q) ὑποκρίνωμαι] „Const. et Vo. δύνωμαι, notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire Edd. et M." r) ἔχοι] „Sic dedi ex W. et L. ἔχη Edd.

agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales sunt delicatiorum divitum simiolae et parvi sciuri? Multum ergo haec vita et illa scriptio discrepant, et hoc sane fuerit illud, quod ajunt, contra flumen retro ire, et inversa omnia, et in pejus recantare, non de Helena per Jovem, aut his, quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere et factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum et sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, et Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae desunt, adjicies. Tempus igitur est, conversa scena me silentio

- p. 709. καὶ καιόμενον, εἰ δέοι ^{s)}), ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν
 φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ
 καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ρήτραν, σὺ ταῦτα
 3 πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὃ φιλότης, ὥς ^{t)})
 εἰκὸς, ἠὺδοκίμηται ^{u)}) σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολλῷ
 πλήθει δειχθὲν, ὥς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ
 p. 710. παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπόσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χει-
 ρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, οὐ μεμ-
 πτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμπειρία ^{x)}) τῶν πραγμάτων,
 καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ ^{y)}) μέγιστον, ὅτι χρήσι-
 μα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὑπ'
 ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δὲ σοι μετέ-
 δοξε βελτίω ταῦτ' ^{z)}) εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἑλευθερίαν μακρὰ ^{a)})
 χαίρειν ἔχῃ, ζηλωσάι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ^{b)}) ἐκεῖνο λαμβεῖον,

s) καὶ καιόμενον, εἰ δέοι] „Desunt haec in W.“ t) ὥς]
 „deest in W.“ u) ἠὺδοκίμηται] Ita correxi vulgatam
 formam εὐδοκίμηται, quemadmodum εὐτύχηται correctum
 De Merc. Cond.-c. 12. ubi vid. not. et ibid. ad cap. 1. x)
 ἐμπειρία] Articulus ἥ, monente *Belino*, praefixit *Schm.*
 e Cod. 3011. At innumera exstant omissi secundo, tertio etc.
 loco Articuli exempla, ut supra c. 1. πολλή γοῦν ἡ διαφωνία
 — — καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ
 πάντα, καὶ παλινωδεῖν etc. y) τὸ] „deest in W.“ z) ταῦτ']
 „ταῦτα W.“ a) μακρὰ] „μακρὰν P.“ b) ἀγεννέστα-
 τον] ἀγεννὲς 2954.

secundum urendumque, si
 opus sit, salutis caussa prae-
 bere; te vero medicamenta
 inspergere, cultrumque in
 promptu habere, et candens
 cauterium. Jamque sumtis
 dicendi partibus tu haec ad
 me, Sabine, dicis. Olim
 sane, amice, ut par erat,
 ad famam tibi hoc scriptum
 profuit, et eo tempore, quo
 in magna concione recitare-
 tur, ut narrarunt mihi, qui
 tum audiere, et privatim
 apud eruditos, qui cogno-
 scere illud et in manu ha-

bere dignati sunt. Etenim
 verborum in eo apparatus
 non contemnendus, et hi-
 storiae multum, et rerum
 peritia, et quod aperte om-
 nia dicerentur: et maxime,
 quod utilia omnibus essent,
 eruditis praesertim, ne per
 ignorantiam ipsi in servitu-
 tem se conjiciant. Post-
 quam vero mutata sententia
 tibi visum est, meliora haec
 esse, et longum Libertati
 valedicere, imitarique igna-
 vum illum versiculum,

“Οπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον·

p. 710.

ὄρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃται ^{c)} σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ^{Eurip. Ph. 398.}
ἀλλὰ μηδ’ ^{d)} ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου ^{e)} βίον (406.)
ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ’ ^{f)} Ἑρμῇ τῷ
χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην κατα-
σκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ ^{g)} τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτὸν τι πε-
πονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφῶς τὸ βιβλίον.
μὰ γὰρ τὸν Δί’, οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἣτις ἂν εὐπρόσω- p. 711.
πὸς σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἢν ^{h)}
σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ
τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύον-
τα ὁρῶντες, καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ 4
ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν ⁱ⁾, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ ^{k)}
γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιόν, ἄλλο-
τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὅμοιά σε τῷ

c) ἀκούσῃται] „ἀκούσεται W. et Fl. non male, sed et vul-
gata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod Par. ἀκού-
σῃται cum jota subscripto, quo nihil opus.“ Et Cod. 2954.
habet ἀκούσεται, h. l. tamen minus recte. d) μηδ’] μηδὲ
2954. e) σου] „Sic L. recte; σοι Edd.“ f) δ’] δὲ 2954.
Schm. g) τῷ] „τῷ vel τὸ L. dubie.“ h) ἢν] ἢν Schm. er-
rore typothetae. i) ἂν λέγοιεν] λέγοιεν ἂν 2954. 2957.
3011. Belin. Schm. k) τοῦ] Vulg. τοῦ. Recte conjecit Jo.
Seager. Class. Journ. Vol. XI. p. 200. τοῦ enclitice scriben-
dum: et sic legitur in utraque Aldin.

*Ubi lucra magna, serviant
et liberi:*
vide, ne quis in posterum
audiat te illud praelegen-
tem, sed nec alii cuiquam
eorum, qui praesentem vi-
tam tuam inspiciunt, co-
piam facito legendi; sed in-
fero Mercurio vota nun-
cupa, ut hos, qui prius au-
diere, Lethaeis aquis per-
fundat: alioquin videbitur
idem tibi usu venisse, quod
est in fabula Corinthia, et
ipse contra te Bellerophon
scripsisse libellum. Ita e-

nim me Jupiter amet, ut
non video, quam caussam,
quae quidem speciem ha-
beat, contra accusantes pos-
sis dicere: praesertim si
cum risu hoc faciant, lau-
dantes scripta, et, quae in
illis elucet, libertatem, ip-
sum vero scriptorem servire
videntes, qui sponte collum
jugo submiserit. Non ab-
surde itaque dixerint, si
dixerint, aut alterius cu-
jusdam fortis viri esse li-
brum, teque graculum alie-
nis superbire pennis; aut,

- p. 711. Σαλαίθω¹⁾ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θείς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ^{m)} πόδα τοίνυν καὶ σέⁿ⁾ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον^{o)} φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνος, ἔρωτι μὲν ἁλοῦς, ὥς ἔωασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλ-
p. 712. λόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐν-
διδόντων^{p)} φυγεῖν^{q)}, εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μι-
κρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοι-
οῦτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλου-
σίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία
τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν· ἐν γῆρᾳ δ'^{r)} ὑστάτῳ, καὶ
σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῇ λατρείαν ἐπανηρη-
μένου, καὶ μονονουχί καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσω γοῦν,
φασιν^{s)}, ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσοῦτ' ἀκαταγελαστότε-

1) Σαλαίθω] „In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεῦκω. Sed vulgatam servant Edd.“ m) περὶ] „παρὰ J. Fl. et L. Compendio, περὶ significante, scriptum in Ald. (1. et 2.) περὶ integre reliquae et M.“ n) σέ] σοι conj. Seager. minime recte. o) ἐκείνον] „ἐκείνον εἶναι W.“ p) ἐνδιδόντων] „Sic M. et Edd.“ q) φυγεῖν] „φυγῆν W.“ r) δ'] δὲ 2954. Schm. s) φασιν] πάνιν 2954.

si tuus sit, idem te, quod Salaethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatae lege contra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita multo post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad amussim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmodum in causa dicenda commemoravit, et ultro in ignem atque animose insilierit, misericordia licet illius jam tangerentur Crotoniatae, et fugae atque

exsilio, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens et concludens se, sexcenta incommoda et pati et facere sustineat; extrema vero senectute, et superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, et tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquirunt, insignior esse videris, tanto

ρος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. p. 712.
Καίτοι τί δεῖ καινήν ^{t)} ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν 5
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι ^{u)} δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδει-
γμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς ^{x)} εἰ-
κάσουσιν· οἱ ^{y)} ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐ-
τῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς ^{z)} εἰσιν· ἔξω δὲ ^{a)}, Πῶ- p. 713
λος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ^{b)}
ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίο-
τε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν ^{c)} τῷ θεάτρῳ δοκῇ.
ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σέ φήσουσιν, ὃν Κλεο-
πάτρα τῇ πάννυ ^{d)} φασὶ γενέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα
τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάννυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ

Eurip.
Fr. Inc.
CXI.

t) καινήν] „L. et Anon. κενήν Edd. omnes et M. exc. J. quae
καὶ νῦν.“ u) ἀπορήσουσι] „ἀπορήσουση male J.“ x) ὑ-
ποκριταῖς] Post hanc vocem σς excidisse suspicatur Schae-
fer. Melet. p. 27. y) οἱ] οἱ prave B. 1. z) αὐτὸς Ἡρα-
κλῆς] Ἀυτοῖρακλῆς conj. Schuef. l. c. Certe amare Lucianum
talem in formam compositas voces, patet ex Adnot. ad
Timon. c. 54. et Varr. Lectt. ad Rhet. Praec. c. 12. a) ἔξω
δὲ] ἔξωθεν δὲ 2954. b) γίνονται] γίνονται 2954. 2957.
c) ὡς ἂν] ὅταν conj. Seager. l. l. p. 201. qua emendatione
non videtur opus esse, quum ὡς ἂν δοκῇ sit: prout placuerit.
d) τῇ πάννυ] βασιλίδι τῇ πάννυ 2954. glossematis instar, ut
et Belino videtur.

magis idem videare ridicu-
lus, reclamante, quam nunc
agis, vita libello tuo. Quam-
quam quid opus est, novam
contra te accusationem cir-
cumspicere, post admirabi-
lem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, Sophistam,
qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accu-
sare volent, etiam alia in te
argumenta: sed alii Tragi-
cis te actoribus adsimila-
bunt, qui in scena quidem
Agamemnon unusquisque
aut Creon, aut ipse adeo

Hercules sunt; extra vero
Polus aut Aristodemus per-
sonis depositis fiunt merce-
narii tragoedi, qui exci-
dunt interdum exsibilantur-
que, interdum vero etiam,
si ita videatur spectatori-
bus, flagellis quidam illo-
rum caeduntur. Alii idem
tibi usu venisse dicent,
quod simiae, quam Cleo-
patrae. (celeberrimae) ajunt
fuisse. Illam enim edoctam
aliquamdiu quidem saltasse
decenter admodum, modu-
lateque, ac multae fuisse

P. 713. θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττον-
 τα, καὶ ^{e)} τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον ^{f)} ὁ Τμέ-
 ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρῳ κτι-
 μένην, μακρὰ ^{g)} χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς,
 καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντες κατατρῶγειν, ἀπορρίψαντα,
 6 μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον ^{h)}). Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν
 ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιητῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομο-
 θέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανεΐσης, ἡ-
^{Hom. II.} λέγχθης πίθηκος ὢν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ
^{IX, 313.} ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ⁱ⁾),
^{P. 714.} ἂν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι
^{Homer.} ἀξιοῖς, χεῖλεα μὲν σου ἐδίηεν ^{k)}), ὑπερώην δ' ἀνὴμῶσαν κα-
^{II. XXII,} 495. ταλέλουπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας ^{l)} εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
 πετῶς μὲν θρασυνόμενος ^{m)} πρὸς τὰς ἀνθρῳπῶν χρείας, μετὰ

e) καὶ] „ἐν P. et margo A. 1. W. non male.“ f) συγκινού-
 μενον] Ita B. et marg. 2954. probante *Belino*. Edd. omnes,
 excepta *Schm.*, quae secuta est *Belini* iudicium, exhibent
 συγκείμενον. g) μακρὰ] μακρὰν 2954. h) πρὸς ὄνον]
 προσώπειον 2954. i) εἰκότως] „εἰκότος J. et Fl. male. Re-
 liquae recte, cum M.“ Et in A. 2. legitur εἰκότος. k) ἐδίη-
 εν] Ita ex *Ald.* utraque. In ceteris Edd. ἐδίηεν. Cf. Var.
 Lect. ad De Merc. Cond. c. 20. Deinceps ὑπερώην ex *Home-*
 ro scripti, non, ut vulgo, ὑπερώην, et hic, et illic. l) πα-
 ρὰ πόδας] „Sic W. J. Fl. H. Par. πόδα S.“ m) θρασυ-
 νόμενος] θρασυνόμενος 2954. sicut et *Solan.* minus bene.

admirationi, quae et habi-
 tum suum servaret, et de-
 corum custodiret, et hyme-
 naeum voce tibiaque canen-
 tibus motus accommodaret:
 conspectis vero ficubus, o-
 pinor, aut amygdala procul
 jacente, longum vale dixis-
 se tibiis et modis et saltatio-
 nibus, correptosque fru-
 ctus, abjecta vel contrita
 potius persona, devorasse.
 Et tu igitur, dixerint, non
 actor, sed poeta rerum pul-
 cherimarum et legislator
 qui fueris, ab hac ostensa

ficu simius esse, et a pri-
 moribus labris philosophari
 convictus es, atque

*Mente aliud celare, aliud
 sed promere verbis;*
 ut jure aliquis de te dicat,
 quae dicis, et propter quae
 laudem adfectas, ea

*Labra rigasse quidem, sic-
 cum liquisse palatum.*
 Itaque e vestigio statim poe-
 nas dedisti, qui temere au-
 daciam sumseris contra ho-
 minum necessitates, paullo
 post autem tantum non sub

μικρόν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἔλευθε- P. 714.
ρίαν. καὶ ἔφκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφρεστῶσά σοι εὐδο-
κιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν
θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν
διὰ ποικίλας τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γ
γοῦν ὑπόδοτό ^{η)} τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε ^{ο)} παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν ἠϋθυνεν ^{ρ)} ἐπὶ τοῖς καθ' ὧραν ἡ-
μαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἦδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρη-
νόμει ^{q)}, τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακαπώλῃ ζοικας, ὅς
ἀποκηρύττων ^{ρ)} βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν ^{ς)} τοὺς P. 715.
πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς
ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα ^{τ)} πολλὰ ἕτερα εἶποι τις 8

η) ὑπόδοιτο] ὑποδείτο 3011. mendose. ο) οἶε] οἶη id.
Cod. temere. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 20. extr. et
cap. 17. ρ) ἠϋθυνεν] Sic 3011. male, inquit *Belinus*. At
vid. supra ad cap. 3. Var. Lect. u) Edd. omnes exhibent εϋ-
θυνεν. q) παρηνόμει] παρενόμει 2954. quod merito reji-
cit *Belin*. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 170. p. 202. ρ) ἀποκη-
ρύττων] „Sic edidi ex L. et M. ἀποκηρύττειν Edd.“ Conje-
cerant sic etiam *Brod.* et *Jens.* s) καὶ αὐτίκα παύσειν]
καὶ καταπαύσειν 2954. Unde existimet aliquis scripsisse au-
ctorem, καὶ αὐτίκα καταπαύσειν. Verum nihil equidem prae-
stabo. t) τοιαῦτα] τὰ τοιαῦτα 2954.

praecone libertatem ejura-
veris. Ac videtur, laudi-
bus tibi hominum ab accu-
satione aliorum florenti, a
tergo adstans Adrastea te
derisisse, quae, tanquam
Dea, futuram tuam ad idem
vitae genus mutationem vi-
deret, atque illud etiam,
quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos,
qui per quandam fortunae
varietatem facere talia sus-
tinerent. Si quis igitur
hoc declamationi argumen-
tum ponat, Aeschinem post

Timarchi accusationem ip-
sum deprehendi patientem
similia; quantum a spectan-
tibus risum putas oriturum,
si Timarchum quidem in
judicium vocet ob ea, quae
in flore aetatis peccaverit,
ipse vero jam senex, eadem
in se designet? In summa,
Pharmacopolae illi similis
es, qui tussis remedium
praedicans, et statim libera-
turum se illa laborantes pol-
licitus, ipse interim convul-
si a tussi cerneretur. Haec
igitur, et in hoc genere

p. 715. ἄν, οἷος σὺ, κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἦν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἀρὰ μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα^{u)}, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν, (λέγω δὲ τὴν Τύχην, καὶ Μοῖραν, καὶ Εἰμαρμένην,) καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπίτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν^{x)}). ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με^{y)}, ὦ φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον^{z)}, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ῥαψωδοῦντα,

p. 716.
Hom. II.
VI, 488.

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν^{a)}.

u) ἐθελοκακήσαντα] „ἐθελοκακήσαντι P.“ Sic et 2957. et deinde ἐπιστρέψαντι et ἀρνούμενον, quam structuram ut magis Atticam praeferri vult Belin., ego vero a nasutulo quodam Grammatico profectam puto. x) ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν] ἂν λέγομεν ἢ ποιοῦμεν 2954. Belin. Schmieder. Minime haec erant admittenda: nam ἀναίτιος h. l., ut saepe, absolute positum est, et particula ἂν ejecta multum sane de vi sententiae detrahit. y) σύ με] με σὺ 3011. z) προῖσχύμενον] προῖσχύμενον 3011. a) ἔμμεναι ἀνδρῶν] Ita ex

multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, et mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam dispicio, qua via ad causam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, et tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, et Parcā, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sci-

ant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice, ferat, talem defensionem si praetendam, et Homerum advocatum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

καὶ τὸ ^{b)}),

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

p. 716.

Ib. XX,

128.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖ- 9
νο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος
τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλ-
λὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς
θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοι-
κα μὴ πρὸς ^{c)} τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν
προσλαβὼν ^{d)}), κατὰ εὐρίσκωμαι ^{e)} ἤλω, φασίν, ἐκκρούων
τὸν ἥλον, καὶ ^{f)} μεῖζονί γε ^{g)} τὸν σμικρότερον, ὅσω κολα-
κεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κακοῖν τὸ ^{h)} δουλοπρεπέστατον εἶναι,
καὶ ταύτῃ χεῖριστον νενομίσται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μή- 10
τε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστίν, ἢ ὁμολογεῖν μὴδὲ
^{h)} ὕγιες εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβρο-

Homero Reitzius scripsit, monentibus Solano et Jensiō. Edd.
vett. pessime ἀνθρώπων εἶναι. Sed 3011. ἀνθρώπων εἶναι, ni-
hilo melius. b) τὸ] „τῷ male Fl.“ c) μὴ πρὸς etc.]
„Haec et sequentia verba usque ad αἰτίαν desunt in W.“ d)
πρὸς λαβὼν] προσλαβεῖν 2954. προσλάβω conj. Scāger. Vid.
Adnot. e) εὐρίσκωμαι] εὐρίσκομαι A. 2. operatum haud
dubie culpa. f) καὶ] τῷ 2954. Belin. Schm. g) γε] „Abest
haec particula ab Fl. adest in alijs, item in M. et P.“ h)
τὸ] deleri vult Belinus, quod nullum praebeat sensum. i)
μὴδὲ ἐν etc.] „μὴδὲν ὕγιες τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vul-
gata faciunt Par. H. J. Fl.“ μὴδὲν ὕγιες etiam 2954. minus
bene.

et illud,

Nascenti nevī, genitrix
cum funderet alvo.
Sin relictā hac oratione
tanquam non valde proba-
bili, illud dicam, me neque
a pecuniae neque ab alia id
genus cupiditate illectum,
subiisse praesentem convic-
tum, sed prudentiae, for-
titudinis, et magnanimitatis
in hoc viro admiratione
voluisse in communionem
venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam ac-

cusationem adulationis in-
super. Timen subeam, de-
prehendarque clavo, quod
ajunt, clavum ejicere, ma-
jori minorem, in quantum
adulatio malorum omnium
reliquorum maxime servile
esse, et hoc ipso nomine
pessimum, perhibetur. Quid
igitur, si neque haec neque
illa dicenda videntur, aliud
relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani
me, quod dicam, habere?
Illa forte una mihi ancora

p. 717. χος, ὁδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείδουσιν, ὡς ἐκφυγοὶ ^k) τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθούσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ λαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρωδήσασαν.

Eurip.
Med.
1078.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δοῶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν ^l) βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος, κἄν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, Theogn. οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥί-
v. 175. πτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων ^m), εἰ μέλλοι ⁿ) τις
11 οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ
τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάννυ εὐπρόσω-
πον ^o) ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδε-

k) ὡς ἐκφυγοὶ] ὡς ἂν ἐκφυγοὶ conj. Belin., aut vult ὡς ἐκφυγή, ut 3011. exhibet, et Schm. edendum curavit. At plus sexcentis Luciani locis refutatur mala ista Belini sedulitas, ut supra cap. 3. ὡς μὴ — ὑπάγοιεν. Charon. c. 1. ὡς ὑποσκά-
ζων γέλωτα παρέχομι. Ibid. mox: ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθού-
μι. Ibid., c. 2. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδοῖς etc. Cap. 3. extr. ὡς ἔχοιμεν ἄφ' ὑψηλοτέρου etc. Sed taedet vel ex uno Charone omnia describere exempla. l) κρείσσων τῶν ἐμῶν] „Κρείσσων δὲ πείνα] Bourd. At nil mutant Edd. nec M.“ Secundum ea, quae in Adnot. leguntur, videtur Bourdelotius voluisse: Κρείσσων δὲ πείνα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Quisnam vero ille alius sit, quem dicit sic exhibuisse verba, non patet. Acquiescamus igitur in vulgatis. m) ἡλιβάτων] ἡλίβατον Schol. legisse videtur. n) μέλλοι] μέλλει 3011. 2954. o) εὐπρόσωπον] δ' εὐπρ. conj. Guyet. importuna.

adhuc in sicco est,* deplorare senectutem, et morbum, et cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelestam moliar,

Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde specios-

νὶ τούτων ἔμου χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς κατα- P. 718.
 λάβαι τὸ Ἄργος, ὥς τὴν Κυλλάραβιν ^{p)} σπείρειν ἐπιχειρεῖν.
 οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ^{q)} ἀπο-
 ρίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλ-
 λά μοι ἐκείνο ἐννόησον, ὥς πάμπλου τὰ τοιαῦτα ^{r)} διαφέρει,
 ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν,
 καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά P. 719.
 τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ πα-
 ρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν ^{s)} δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθεῖς
 ἐκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν ^{t)} δὴ τοῦτο,
 δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα ^{u)}· καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις
 τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνε-

p) Κυλλάραβιν] „Edd. omnes habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed *Συλλαν ῥαβιήν* ἢ *Σκυλλαραβίαν* L. *Σκυλλαραβείην* W. *Σκυλλαραβίαν* Ms. Gr. *Κυλλάραβιν* legit *Solanus*. Vid. notas.“ *Σκυλλαραβίην* cod. 3011. Sed *Κυλλάραβιν* emendatio est *Graevii*, quam recentiores omnes probarunt. q) ὑπ'] „ὑπὸ W.“ r) τὰ τοιαῦτα] absunt a 2954. et 3011. probante *Belino*, quem secutus *Schmiederus* ea uncis inclusit ut suspecta. s) διελθὼν] „Ita Edd. optimae omnes; forsitan διελών. Perii in W. putri hoc in loco membrana.“ *Solan.* t) μουσικῶν] *μουσικῶν Reitz.* typorum mendum. u) πρᾶγμα] „Sic Edd. S. et Amst. item Ms. L. et margo A. 1. W. Sed *γράμμα* J. Par. Fl. A. 1. et reliqq. item W.“ Sic et 2957. et 3011.

sum. At bono te, sodalis, animo esse jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat. ut *ca-
 vam Arabiam* (*Cyllarabim*) serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, et ibi serviat, sustineatque,

quaecunque mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, et pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat? Nimirum percurrere, et separatim unumquodque horum situm (*separatim positum*), considera. Invenies sanè Musicorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum,

P. 720, μώνη ῥόδου^x), καὶ ἀνθρώπων πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κακεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην^y) ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτριβῶν διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες^z). οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρήσιμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιτο^a), καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὁρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόςεστιν. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνός, οἶμαι,

x) ἀνεμῶνη ῥόδον] „Sic Edd. J. Par. H. Fl. Fr. S. etc. ῥόδον W. L. et ἀνεμῶνη, cui posteriori Codici jota est subscriptum a recentiore manu. 'Ρόδον etiam margo Ald. 1. W.“ Qui primus scripsit ἀνεμῶνη ῥόδον, voluit is, opinor, ordinem verborum eundem efformare, qui antecedentium est verborum, ut vilius praepōneretur cariori. Verum non attendit simul, quae ultimo loco posita sunt, ἀνθρώπων πίθηκος. y) παμπόλλην] „Sic recte L. marg. A. 1. W. B. 2. Par. S. παμπόλῳ male J. Fl. Fr. H. A. 1.“ Sic et A. 2. sed παμπόλῳ B. 1. z) προσιόντες] „εἰσι (forsan εἰσιόντες) W. Vulgatam tumentur reliqq. et Edd. omnes.“ εἰσιόντες 2954. et τοιοῦτῳ 3011., quod, momente Belino, recepit Schm. a) διαβάλλοιτο] „διαβάλλοιτο] διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. etc.“ Cum W. facit Cod. 3011., neque hos ego sequi dubitabam, quum manifesto Passiva requiretetur forma, et quae etiam sequenti καθέλκοιντο responderet.

aes auro, et anemoneae rosa, et homini simius. Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis (et vernis) distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, et uribus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, et

in similitudinem communemque criminis datrabi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones et exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco,

χρηὲς ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούν- p. 720.
των καθιστάναι. Τὸ δ' ^{b)} ὅλον, οὐ τοὺς μισθαυνοῦντας 12
ἅπαντας ἐγὼ φανύω βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν ^{c)} p. 721.
ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον.
τουτὶ δὲ, ὃ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖόν
ἔστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς με-
γίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν,
ἔγωγ' οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκειριγίσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ
τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττομέ-
νων καὶ λεγομένων ἀπαξάπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ
τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ
ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον
σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ
πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισόμενας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτι-
κὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ p. 722.
πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ

b) δ'] δὲ 2954. Schm. c) ἐν] Ita Schm. e 3011. pro vulg. ἐπὶ,
quod festinans librarius et proxime sequentia una cogitatione
commiscens importune h. l. scripsit.

qui mercedem accipiunt, omnes habere. In univer-
sum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem man-

datam habere, judicia dare, et ordinem illis decentem adhibere, et eorum, quae aguntur dicunturque, omnium commentarios scribendos curare, et litigantium orationes moderari, et decreta principis, quam disertissime potest et accuratissime, cum fide maximā conservare, et publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: et post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum

p. 722. τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ^{d)} ἔθνος ἐπιτραπήναι, ἢ τινὰς ἄλλας
 13 πράξεις βασιλικὰς. Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ
 παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι,
 καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μη-
 δὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς,
 ὅπου μὴδὲ βασιλεὺς αὐτοὺς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν·
 ἀλλ' ἔστι βασιλεὺς μισθοὺς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶ-
 σιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. καὶ
 εἰκόνες δὲ ^{e)}, καὶ νεῶ ^{f)}, καὶ τεμένη, ὅπόσα παρὰ τῶν ἀρχο-
 μένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων,
 καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ
 βελτίω ποιοῦντες. ὥς δὴ μικρὰ μεγάλους εἰκάξουν, ἣν ἐθέλῃς,
 ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ ^{g)} κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τού-
 των, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὅψει ὅτι μεγέθει καὶ
 σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθο-

d) ἀλλ'] „ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus.“ e)
 καὶ εἰκόνες δὲ] Praefixi καὶ e Cod. 3011. vulgo omissum.
 f) νεῶ] νεῶ Edd. sed νεῶι M. ut tradit Reitz., unde rescri-
 psi νεῶ. g) σωροῦ] „Sic bene Par. S. Fl. σωροῦ male J.
 A. 1. (et 2. et B. 1.) H. B. 2.“ ὄρους 2954. quod praefert
 Belinus.

est fieri; sed futurum ut
 gens integra nobis commit-
 tatur, aut actiones aliae
 principales. Volo equidem
 ex abundantī, utens fidu-
 cia, et cōminus congressus
 intentato crimini, ultra et-
 iam quam oportet causam
 dicere, et illud nempe dico
 tibi, neminem quidquam
 sine mercede facere. Ne-
 que tu mihi eos nomines,
 qui res maximas gerunt;
 cum neque ipse Imperator
 mercedis expers sit. Non
 vectigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quoti-
 annis veniunt; sed est Im-

peratori merces maxima lau-
 des, et gloria apud omnes,
 et quod beneficiorum caus-
 sa adoratur; statuæ porro,
 et aedes, ac templa, quae
 habent a civibus, merces et
 ista sunt pro curis et provi-
 dentia, quam adhibent pro-
 curanda semper publica re
 et in melius augenda. Nem-
 pe ut parva adsimulemus
 magnis, si volueris a verti-
 ce quasi acervi ad unum-
 quodque eorum, quibus
 constat. descendere, vide-
 bis magnitudine nos et par-
 vitate differre ab his, qui
 summi sunt; caeterum mer-

φόροι ὁμοίως ἅπαντες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεδείκειν τὸν νό- P. 722.
μον, μηδὲνα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ 14
παρὰνομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι,
χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον P. 723.
αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ ἂν^h) τῷ
μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦ¹) διδοῦς, ὅπως ἔχει^k) πί-
στεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς
μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη¹).

Hom. II.
XVIII,

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρὴ τοῖς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ 104. 15
σοφῶ ὄντι μοι, (εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός,) ἐπιτι-
μήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκή-
σαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ'^m) αὐτοῖς, πρὸς δὲ
τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετῇ, οὐ πάνυ γεγυμ-
νασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον,

h) καὶ ν] καὶ inapte omnes Edd. i) αὐτοῦ] Non variant li-
bri, nec cuiquam suspicio suborta est de vocis αὐτοῦ probi-
tate: quamquam recte Gesnerus, sui vertit. Vid. infra Adnot.
ad De Merc. Cond. c. 30. k) ἔχει] „ἐχῆ W. Edd in ἔχει
consentiunt.“ 1) εἶη] Scripsit forsitan auctor: Ἐτώσιον
ἄχθος ἀρούρης εἶη, ut sonus quoque *Homerum* referret. Sed
inversum verborum ordinem omnes Edd. tuentur. m) ἐπ']
παρ' 2954.

cenarios aequae esse univer-
sos. Si igitur eam ego le-
gem scripsissem, neminem
quidquam oportere agere,
tenerer merito violatae legis
meae. Sin vero hoc qui-
dem nusquam in libello di-
ctum a me est; ac porro
bonum virum efficacem esse
oportet: quodnam aliud ad
officium applicet se, quam
ut elaboraret cum amicis in
iis, quae optima sunt, et
in medio atque sub divo
quasi constitutus experi-
mentum sui praebeat, qua-
lis sit fide, diligentia, a-
more quodam eorum, quae

commissa ipsi sunt, ne sit,
ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero et hoc me-
minisse oportet, qui repre-
hendere nos voluerint, ip-
sos non tanquam sapientem
me (modo usquam sit ali-
quis sapiens) reprehensu-
ros, sed unum de multis,
qui dicendi facultatem ex-
ercuerit, ille quidem, me-
diocrem ex ea re laudem
consecutus; ad summam
autem illam eorum, qui ca-
pita ac duces sunt, virtu-
tem non sit exercitatus.
Neque Hercules, eo nomi-

- P. 723. ὅτι μηδὲ ἄλλω ἔγωγ' οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχε-
σιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου
τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμώης ^{u)}), ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥη-
τορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κα-
τὰ θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὀκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν
ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμου-
μένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις
ὦν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρόργῳ θέμενος τὴν λευ-
P. 724. κὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλ-
λους, καὶν σύναμα ^{o)}) πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι
τὸ, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ.

n) ἐπιτιμώης] Vulg. ἐπιτιμώης sine jota subscripto. o)
σύναμα] συνάμα priores Edd. Correxī accentum, ut Timon.
c. 23. cf. De Merc. Cond. c. 1.

ne dolere mihi fas est, quan-
do quidem nec in alium ego
quemquam incidi, qui sa-
pientis professionem imple-
ret. Ac equidem mirer et-
iam, si reprehendas vitam
praesentem nostram: eum
enim hominem reprehendas,
quem olim noras rhetorices
nomine maximas publice
mercedes capere, cum Oc-
cidentalī Oceani videndi
caussa, et Celticam eadem
peragrans, in nos incideres,

qui in illis Sophistarum nu-
meraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec
apud te, sodalis, maximas
licet inter occupationes, ta-
men defendendi criminis
caussa scripsi, non obiter
id agendum ratus, ut album
a te et plenum calculum fe-
ram. Apud alios (ceteros)
enim, si vel simul omnes
me accusent, satis mihi il-
lud fuerit, Non curat Hip-
poclides.

ΤΗΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ P. 724.
ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Argum. In matutina viri cujusdam nobilis salutatione acciderat Luciano, ut pro solenni formula χαῖρε inepte uteretur verbo ὑγιαίνε. Quem quidem lapsum excusat nunc non minus urbane, quam docte, ita, ut tum ex ipsius vocis genuina significatione, tum ex antiquitatis usu, ostendat, non modo non prorsus ineptam esse hanc apprecandi formulam, verum etiam quodammodo usitatori alteri praeferendam, quatenus ei non solum optatum insit, sed etiam monitum, ut alter scilicet valetudinem suam curet.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν δια- 1
φυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγου
καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφοτέρω νῦν ἐμοὶ συμβέβη-
κεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ ^{a)} σε, ὡς προσεῖποιμι τὸ ἔωθινόν,
δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν,
ἐγὼ δ' ^{b)} ὁ χρυσοῦς ^{c)} ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίουν,

a) παρὰ] „πρὸς Thom. Mag. v. χαίρω. Edd. consentiunt in παρὰ.“ b) δ'] δὲ 2954. Schm. nec non Schol. c) χρυσοῦς] „χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic Solanus notavit, nempe L. voluisse χρηστὸς dare. Sed χρυσοῦς etiam Th. Mag.“

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Difficile est, homo natus cum sis, Dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum et immissum divinitus errorem. Quae quidem utra-

que modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, et ave (Gr. gaude) dicere: ego vero homo aureus obli-

- p. 725. εὐφημόν μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὥς οὐ ^{d)} κατὰ τὴν ἔω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθύς ἰδίον ^{e)} τε, καὶ ἡρυνθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παρ-
καίειν, ὥς τὸ εἰκὸς, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθεσι-
νῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλι-
στα σὺ ἐπιεικῶς ἠνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρω τῷ μει-
διάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν
οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαντῷ συγγράφαι, ὥς
μὴ πάνυ ἀνιῶμην ^{f)} ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοί-
μην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχον-
τος, ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει,
οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης.
- P. 726. ² Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι
ᾧ μὴν τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα.
οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ,

d) οὐ] οὐδέ 2954. male. e) ἰδίον] „Sic A. 1. Fl. S. Fr. H. et, ni fallor, J. vid. nott. ἰδίων Par. B. 2.“ Sed B. 1. et A. 2. edunt ἰδίον. f) ἀνιῶμην] Vulg. ἀνιῶμην. Restitui literae ω suum jota, quod idem factum in voce ἐπιτιμῶς sub finem praecedentis libelli. Deinceps μῆδ' falso scriptum erat in omnibus Edd., quod alibi quoque tacens correxi.

vione lapsus, *valere* te jusserim, quod boni et ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescbam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesternae crapula adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Fa-

ciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea di-

καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. p. 726.
Τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωθι-
νῇ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρωῶτον
μὲν ^ε) ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὥς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας. Incert.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους πρεπόμενοι, ὥς Auct.
τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς, Hom. II.
'Οδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐβόητο- IX, 225.
ρευε ^h). καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὥς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν ⁱ) θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι Emped.
θνητός. V. not.

ἴδιος δὲ καιρὸς εὐδεῖς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὥς νῦν p. 727;
μόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπενκτο-
τάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὥς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης
ἤδη τελευτῶν τὸν βίον,

g) μὲν] „μὴ] Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta Amst. quae
recte quoque μὴ servavit.“ Sed Codd. 2954. 3011. et Gorl.
consentiunt cum vett. Edd. probante *Belino*, quem secutus est
Schm. Vid. Adnot. h) ἐβόητορεύε] „ἐβόητορευε Fl.“
ἐβόητορευσε 2954. i) ὕμιν] „ὕμιν Edd.“ *Olearii* haec est

cam, quam de ipsis verbis
Gaudere, Bene agere, et Va-
lere, quae opportuna vide-
buntur praedixero. Atque
Gaudere (si quem jubeas),
est illa quidem (vetus) sa-
lutatio, verum non matuti-
na solum, neque quae ad
primam modo congressio-
nem pertineat: sed uteban-
tur ea quidem etiam, qui
prius non (primo quidem)
viderant alterum, quale est,
Gaude potens telluris o Ti-
rynthiac;
verum post coenam quoque
ad comessionem et liberiores
in vino sermones jam con-
versi,

Lucian. Vol. III.

Gaude, verum epulis pari-
bus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum man-
datam sibi legationem apud
illum orat: et, qui jam dis-
cederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam
nunc Deus, haud homo,
versor.

Proprium autem tempus
nullum attributum erat huic
appellationi, neque, ut nunc,
solum matutinum: cum et-
iam minime auspicatis tem-
poribus et abominandis ma-
xime, tamen illa uterentur,
ut Euripidis ille Polynices,
jam finiens vitam, inquit,

V

p. 727.
Eurip.
Phoen.

Καὶ χαίρει' ^{k)} ἤδη γὰρ με περιβάλλει θόσος.

v. 1462. καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν **β** μακρὰ ^{l)} χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντισεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ^{m)} ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεφροντικότητας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν ⁿ⁾ τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι ^{o)}. Ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων p. 728. ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν προῦθηκέν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε ^{p)}, μετ' ἐκείνον ὁ Νικίας

emendatio, quam receperunt Reitz. et recentt. Sed in 2954. legitur εἶμι, probante Belino. k) Καὶ χαίρει' Vocem καὶ ad Luciani verba retulerunt et a voce χαίρει' incepterunt verum tragicum Reitz. et recentt. Editt. Rectius contra, et Euripidi ipsi accommodate, legitur versus in B. 1. A. 1. 2. ut etiam καὶ ad versum pertineat. l) μακρὰ] „μακρὰν] μακρὰ P. Cum vulgata faciunt Fl. H. Pax. S.“ At cum P. facit 3011. atque adeo μακρὰ praetulerunt Belinus et Schmiederus. Supra Pro Merc. Cond. c. 3. et 5. in eadem phrasi vulgo legitur μακρὰ, sed in priori loco P., in posteriori Cod. 2954. habent μακράν. m) Φιλιππίδης] „Φεδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.“ Corrigi etiam Solanius et Belinus volunt. Vid. Adnot. n) συναποθανεῖν] ἐναποθανεῖν Valcken. conj. o) καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι] καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι conj. Belin. p) καὶ ὅλως γε] καὶ ὅμως γε conj. J. Seager. Vol. XI. Class. Journ. p. 201. nihilominus tamen, haud inepte quidem, et ita etiam

Gaudete, jam nox atra me
complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret alter se usum altero. Qui enim longum gaudere alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat. Primus autem illud verbum Philipides cursor dicitur usurpasse, cum a Marathone victo-

riam nuntiaret, et dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae exitu sollicitos, Gaudete, vincimus, eoque dicto suo nuntio immortalis esse, et in ipso gaudendi verbo exspirasse. In epistolae autem principio Cleon Atheniensium orator ejus, quam Sphacteria dederat, victoriae illius et Spartanorum caëptorum nuntiam, primus illud Gaudere praeposuit:

ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμει- p. 728.
 νεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμα- 4
 στὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ
 μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζει^q) ὡς μοχθηρὸν
 ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ'
 αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμέ-
 νων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐ-
 τόν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσέειπεν,
 ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ^r) ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' p. 729.
 ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, 5
 εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλω^s) τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν^t), οὔτε τὸ εὖ

Wielandius vertit. Verum nec ὁλως inepte dictum, ut tandem ad eandem, quam *Seagerus* vult, sententiam pervenias. q) τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζει] Vulg. τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζειν, quae *Erasmus*, *Brodaeus* et *Marcilius* sic expleri voluerunt; τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζειν. Nos, praeeunte *Schmiedero*, verba dedimus secundum Cod. 2954., quam emendationem jam *Jensius* suspicando occupaverat. r) οὐχ] οὐκ A. 2. s) Ὀκέλλω] „Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliquae Edd. vulgo *Okeλλω*. In Cod. L. tamen Ὀκέλλω uno 2 scribitur.“ t) οὔτε τὸ χαίρειν] Haec in Ed. *Reitz.* et antiquioribus ommissa restituerunt, *Belino* auctore, Editor *Bipontinus* et *Schmiederus*. Supplentur etiam in *Gorl.*

et omnino post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistolarum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud Gaudere quidem jubere plane rejicit, velut malum et nihil honesti significans: sed alterum Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter et animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dionysium accusat illum,

quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio, et non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis decorum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis proprium relinqueret suorum scriptorum dignatus est, quantum tamen ex Lucano Ocello, et Archyta, et reliquis ipsius familiaribus colligere licet, neque (Gaudere, neque) ipsum illud Bene agere praescipsit, sed a

- p. 729. πράττειν ^{u)}) προῦγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἀρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε^{x)}) σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο, ὥς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀρμοδιωτάτον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιεληφὸς τάνθρωπον ἀγαθὰ. καὶ τό γε
- p. 730. τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως^{y)}) ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν εἶναι, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν^{z)}). εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρα-

u) εὖ πράττειν] „εὐπράττειν una voce margo A. 1. W.“ x) ὅποτε] ὅπως A. 2. y) ὅλως] „Ita ingens asteriscus in Juntin. typis expressus suspect. lect. indicat.“ z) ἡγοῦντο τῷ μὲν — τὸ ὑγιαίνειν] Totum hunc locum olim sic depravatam et mutilatum ediderunt: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Notavit autem Reizius in Varr. Lectt. ad v. εἶναι] „... ναι Fl. vacuo spatio ante ναι. At margo A. 1. W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι.“ Tum ad v. τὸ εὖ πρ.] „τῷ εὖ πρ. Coll.“ Porro ad τὸ χαίρ.] „τῷ χαίρειν Coll. et margo A. 1. W.“ Deinde ad καὶ] „For- te δὲ Solanus.“ Denique ad ὑγιαίνειν] „ὑγιαίνειν εἶναι margo A. 1. W.“ Addit Belinus legi in 3011. τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν, et Schmiederus refert, in Gorl. quoque legi τῷ μὲν ὑγιαίνειν. Hinc jam felicissime Schmiederus locum sic emendavit et supplevit, ut nos nunc eum restitutum dedimus. Ad eandem fere normam, quamquam paullo licentius et audacius, Belinus voluerat scribi: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν.

verbo *vale* (Lat. *salve*) jussit incipere. Omnes enim ab illo docti in epistolis quoties serium quiddam scriberent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio jubebant, tanquam et ipsum animo pariter et corpori convenientissimum, et bona hominis complexum in universum omnia: et triplex illud triangulum sibi implexum, quinque descri-

ptum et inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse etiam ipsum *bene agere* et *gaudere*; sed neque illi *bene agere*, neque *gaudere*, necessario inesse etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum, jusjurandum, qui perfectum secun-

πὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ ^{a)} τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀ- p. 73: ριθμὸν ἀποτελεῖν ^{b)}). οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ P-732-6 Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρούμενος, ἐν ταῖς σπονδαιοτέrais ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

σαφῶς ^{c)} προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

ᾧ δέσποθ' ^{d)}), ὑγίαινε, ὥς χρόνιος ἐλήλυθας!

ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Homer.
Odyss.
XXIV,
401.

Alexid.
Com.
Fragm.

a) ἢ] „ἢ (ἢ) Brod. et Marcil.“ b) ἀποτελεῖν] „ἀποτελεῖ, ἢδη Marcil.“ Scilicet ἢδη pro οἱ δὲ vult, ni fallor, Marcilius. Atque sic vertit Gesnerus, nec non Wielandius. Paene eodem redeunt, quae J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 201. substituit: εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Equidem, quamquam persuasum habens, verba vulgata laborare, nec malam intelligens esse medicinam, quae iis inprimis a Marcilio offeratur, tamen, dum certiora deficiant praesidia, satius duco retinuisse, quam mutasse, vitiatum textum. Ita et Schmiedero visum. c) σαφῶς] „Sic dedimus ex L. σαφῶς Edd.“ d) ᾧ δέσποθ'] ᾧ δέσποθ' 2954. 5011. mendose.

dum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (valetudinis) initium vocarent, in quibus et Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus, vir valde gaudens gaudio (verbo gaudere), et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat?, Multum

etiam in tragoedia et in comedia vetere invenias valere, primo statim congressu dictum. Etenim illud

Vale, multumque gaude, sapienter (clare) praepositum habet gaudendi voto illud valetudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

P. 732.
Achaei
Tr. Fr.

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Phil. in
H. Grot.
Excc.

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

P. 777.

p. 753. ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται, τί
Plat. καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν
Legg. γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν· τοῦ χαίρειν δὲ τοπαράπαν *)
II. Bip. οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι ^{e)} τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο, καὶ πᾶσι
T. VIII. P. 75. διὰ στόματος, λέγω,

Ariphr.
ap.
Athen.
L. XV.
extr.

Ὑγίεια ^{f)} προεβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναίοιμι ^{g)}
Τὸ λειπόμενον ^{h)} βιοτᾶς.

ὥστε εἰ προεβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιά-
ναι, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ-
τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδειχθαί σοι

*) τοπαράπαν] Vulg. τὸ παράπαν duabus vocibus. Resti-
tuimus nos frequentatam Luciano scripturam ex utraque Ald.
cf. Timon. c. 16. bis, Tom. I. p. 79. Diall. Mortt. III, 1.
Tom. II. p. 146. et saepius. e) ἵνα σοι] ἵνα μὴ σοι Gen.
conj. haud improbabiler. f) ὑγίεια] „Vulgo ὑγεία. Vid.
nott.“ g) ναίοιμι] „Sic Vorst. et Athen. Adsentiantur P.
et L. νέοιμι Edd.“ h) λειπόμενον] „λοιπόμενον Athen.“

Venio patratris horridis, at
tu vale!

Et Philemon,
Valere sit primum, bene
sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum de-
bere nemini.

Ille vero convivalis cantici
scriptor, cujus etiam Plato
mentionem facit, quid ait?
-Primum volo valere: deinde
vero pulcher esse; deinde di-
ves: gaudendi vero omnino
mentionem non facit. Ut

tibi notissimum illud, quod
omnium in ore est, dicam,
Valetudo Divum senior,
Habitare tecum.
Vitae reliquum liceat.

Si itaque antiquissima est
valetudo, ejusque opus est
valere, utique praeponen-
dum id est bonis reliquit.
Sexcenta autem alia cum
habeam, quae ostendere ti-
bi possim e poetis, histori-
cisque et philosophis, valere
praeponentibus, supersede-

ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, p. 733. ὥς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἄλλω ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ⁱ⁾ ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. "Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ ^{k)} μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὥς Eὐ-P. 734. μενῆς ὁ Καρδιανός ^{l)} ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἔσθ' ἐλθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ^{m)} αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥς περ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάττεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παραδόξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστιῶνους ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε, τὴν κληδὸνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη ⁿ⁾ μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, 9 ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ

i) ἀρχαίας] παλαιάς (παλαιᾶς) 2954. k) Ἰσσοῦ] „Ἰσσοῦ C. Fl. Ἰσσοῦ Ed. Fl. male.“ In A. 1. 2. B. 1. Ἰσσοῦ scriptum eo compendio duplicis literae σ, quod parum difert a figura εθ, quae fortasse etiam in Ed. Fl. est. l) Καρδιανός] „Σαρδιανός Edd. omnes male.“ m) εἰς τὴν σκηνὴν] ἐν τῇ σκηνῇ 2954. n) ἤδη] ἤδ' (κληδὸν] J. Seager. Classic. Journ. Vol. XI. p. 201. An forte etiam σώους ἡμᾶς volet, quo et ibi Subjectum clare appareat? At putidum foret utrumque.

bo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, et forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Issum comissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel

perturbatus, ut ego, et aestuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatus autem ad insolitam salutationem reliquis, et Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *Accipio*, inquit, *omen: salvos enim nos e proelio redituros, jam mihi pollicetur.* Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre si-

- p. 734. τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαν-
 10 μαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδω-
 11 ρος ^ο) ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν. "Ἄξιον δὲ ^ρ)
 p. 735. καὶ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξαν-
 δρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίω-
 μα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολήν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἠύχετο, ὑγιαίνειν ^ι). ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν,
 12 ἔστ' ἂν ^ρ) τὸ ^ς) ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ ^ι). Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου

ο) Διονυσόδωρος] Διονυσιόδωρος conj. Belin. p) δὲ] „Omissa haec particula in J. comparet in Fl. Par. H. B. 2. S. et M.“ Nec non in A. 1. 2. B. 1. q) ὑγιαίνειν] Expectabatur, ni fallor, τὸ ὑγιαίνειν, qui articulus facile ob ultimam verbi praecedentis syllabam negligi a librariis potuit. r) ἔστ' ἂν] „Lege ἔστι, ἂν. Solanus.“ At vid. Adnot. s) τὸ] „τοῦ M“ Sic et 3011. t) μόνον ἀπῇ] „ἀπεῖναι φησί

bi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *valere*: et ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *Valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est, Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui se-

cundas post Alexandrum imperii militaris tulit, et sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicaret, et mactaret, et donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem amplio-rem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, *valere*.

καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις ^{u)}). σὺ p. 735.
 δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ
 δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ-
 τις περὶ ^{x)} τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδήσαιοτο. ἀλλ', ὧ βέλτιστε, φαίην ἂν καὶ γὰρ πρὸς αὐ-
 τὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὕλως καιρὸς ἦν ὑγείας
 μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ
 νύκτωρ, αἰὲ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχου-
 σι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε ^{y)}
 τοῦ σώματος. ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ p. 736.
 ἀρχῇ ἐχρήσατο ^{z)}), καὶ ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν
 παρακελεύόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δοῶ, καὶ ὑπομιμνήσκει ^{a)}
 τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μό-
 τον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει. Τί δ' ^{b)}); οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐν 13

τις W. " Sic et 3011. Gorl. Mira verborum variatio, cuius
 originem non conjicio. u) *τάχα ἂν εἴποι τις*] „Quatuor
 haec verba absunt a W. " Et a Gorl. Nec tamen salvo senten-
 tiarum nexu abesse poterant. x) *περὶ*] „παρὰ male P. et L. "
 y) *δεῖσθε*] „Sic P. δεῖσθαι vulgo Edd. " z) *εὐφῆμῳ τῇ*
ἀρχῇ ἐχρήσατο] *εὐφήμῳ ἐχρήσατο τῇ ἀρχῇ* 3011. Belin. et
 Schmied. a) *δοῶ, καὶ ὑπομιμνήσκει*] *δοῶν καὶ ὑπο-*
μιμνήσκειν 2954. b) *Τί δ'*;] Interrogationis notam, vulgo
 hic neglectam, de meo restitui, natura rei flagitante. Saepe
 jam ejusdem generis negligentia in his scriptis a nobis est
 correcta. Recte verterat Gesnerus: *Quid vero? nonne* etc.

Ast nunc quidem, forte di-
 xerit aliquis, proprium uni-
 cuique verbo et suum tem-
 pus adsignatum est: tu ve-
 ro, illo immutato, etsi ni-
 hil diversum dixisti, tamen,
 si recte rem putemus, ex-
 tra peccatum non fueris,
 non magis quam si tibiae
 galeam alliget aliquis, aut
 ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic
 respondeam, merito ista tu
 quidem dicerēs, si quod o-
 mnino tempus esset, vale-
 tudine non indigens. Jam

vero et mane, et medio die,
 et noctu, semper valere ne-
 cessarium est, et maxime
 imperantibus vobis, et ne-
 gotia multa sustinentibus,
 quo magis corpore ad mul-
 tas res opus habetis. Ad
 haec, qui *Gaude* dicit, bene
 ominato tantum exordio u-
 sus est, et votum est, quid-
 quid agitur. Sed qui *vale-*
re jubet, etiam utile aliquid
 agit, et eorum admonet,
 quae ad valetudinem quid-
 quam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam prae-

P. 736. τολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως^{c)} λαμβάνετε^{d)},
 τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐ-
 τῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα^{e)} εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἀνείη ὄφελος
 ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐ-
 τοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαῖω, τοὺς προσαγο-
 ρεύοντας^{f)} ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις
 14 ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφε-
 λῶν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαί-
 νειν, ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν· ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 P. 737. ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων. Χά-
 15 ριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακροῦ αἰσιώ-
 τερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον^{g)}. καὶ τά-
 χα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπιπνοίᾳ^{h)} τοῦτ' ἐπρά-
 χθη, δι' ἐμοῦ σοὶ τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένουⁱ⁾. ἐπεὶ ἔγωγε,

c) ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] „Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W.“ deest etiam in Gorl. d) λαμβάνετε] „λαμβάνεται W. Sed s subscriptum est.“ e) μάλα] „μάλ W.“ f) προσαγορεύοντας] προσαγορεύσαντας 2954. g) παρώλισθον] παρωλίσθουν Seager. aut παρωλίσθουν, ejecto καί. Imò vero utraque haec lectio, si vulgo ederetur, mutanda esset in eam, quae vulgo editur. De forma hac Aoristi, quam legitimam esse ignoravit Seagerus, vid. Fischer. Animadvv. ad Weller. Vol. III. a. p. 141. h) ἐπιπνοίᾳ] „Sic W. ἐπιπνοία vulgo Edd.“ i) ὑπισχνουμένου] παρακελευομένου 2954. sed in marg. apposita est le-

cipit. Quid vero? nonne et in mandatorum libello, quem semper et ab Imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valeitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *salutis*] nomen saepe reponitis. Et haec dixi *ομπία*, non qui prudens

Gaudere illud omiserim, et *Vale* pro eo dicere adfectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi forte et ridiculus *studiosus* fui (*peregrinitatem affectans*), et tempora salutationum permutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus in longe auspiciatius quidam versus est, quod labascente etiam lingua in melius incidi: et forte Hygeae aut ipsius adeo Aesculapii consilio hoc accidit, *valeitudinem* meo tibi ore promittentis. Quomodo enim

πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ ^k), μηδέπω πρότερον ἐν τῷ p. 737. μακρῷ βίῳ ^l) ταραχθεὶς ὅμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην 16 τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοῦναντίον διαταραχθεὶς ἐνέπεσον. τάχα δ' ἂν τινὰ ἐκπλήξῃε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν ^m) καὶ στρατιωτῶν πληθός, ὧν ⁿ) οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι 17 εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην ἀναφέρωσι ^{*}) τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρσάλεον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστὶ ^o). καὶ ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον ^p) σφάλλεσθαι ^q), εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπε- p. 738.

etio vulg. ^k) πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ] πῶς ἂν ἄνευ θεοῦ τοῦτο ἔπαθον 2954. e quibus τοῦτο mavult *Belinus* scribi, servato tamen vulgato verborum ordine. At omnino nulla opus est mutatione. ^l) μακρῷ βίῳ] „μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl.“ ^m) λογισμὸν] „λογισμῶν W. Sed supra scriptum erat o.“ ⁿ) ὧν] delendum censet *Seager*, temere. Vid. Adnot. ^{*}) ἀναφέρωσι] Ita cum *Schm.* rescripsi ducibus *Codd. W. Gorl.* 2954. 3011. pro eo, quod *Edd.* omnes praebent, παραφέρωσι. Vid. Adn. ^o) ἐστὶ] „ἐστίν W.“ ^p) τοιοῦτον] „Sic *Edd.* omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera v.“ ^q) σφάλλεσθαι] „σφάλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam

sine Deo hoc mihi accidisset, qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fuero? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excusationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio, ut optimis in rebus abs te cognoscerem, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salutandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii ad stuporem, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem referant, pudoris signum et simplicitatis iudicasti, et animi a fori tritura et artis ostentatione abhorrentis: ut fere insignis in talibus fiducia a temeritate et impudentia non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale peccare; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti. Primo

p. 738. σθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιούδε τι λέγε-
 18 ται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινα δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπο-
 λύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον ¹⁾. ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ φωνῇ, χάριν
 οἶδα ²⁾ σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδί-
 κασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπά-
 σασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε ³⁾ χαλεπαίνον-
 τες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώ-
 μην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω ⁴⁾. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώ-
 μην σκέψαιο, πάννυ εὖνουν εὐρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐ-
 19 φημος καὶ αὐτῇ. Ἔοικα δ' ἐνταῦθα ⁵⁾ ἤδη γενόμενος, εἰκό-
 τως ἄλλο τι φοβηθῆσεσθαι, μὴ τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέ-
 ναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἶη γε, ὦ
 φίλτατε Ἀσκληπιε, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπο-
 λογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

facit M. " r) ἀπολύσας — ἄνθρωπον] „Septem haec
 verba sic legi in Fl. H. Coll. et M. notavit Solanus. Nescio
 quare; nam J. A. 1. Par. et S. quoque sic legunt, et sana
 sunt omnia." s) οἶδα] ἔχειν 2954. Sed subscriptum οἶδα.
 t) παύσασθε] παύσασθαι B. 1. u) οὕτω] „οὕτως Fl. et
 M." x) ἐνταῦθα] Ita B. 1. A. 1. 2. Sed Reitz. et recentt.
 ἐνταῦθ', nescio unde.

quidem Augusto imperante
 etiam tale quid factum nar-
 ratur. Caussam ille quan-
 dam recte judicaverat, ho-
 minemque maximo crimine,
 per summam illi calumniam
 impacto, liberaverat. At
 ille gratias agens, magna
 voce, *Gratiam tibi habeo,*
 inquit, *Imperator, cum ma-*
le et injuste judicasti. Cum-
 que ii, qui essent circa Au-
 gustum, indigne ferrent,
 et dilacerare hominem vel-
 lent, ille, *Desinite,* inquit,
irasci: neque enim linguam
hominis, sed mentem, exa-

minare aequum est. Atque
 ille quidem sic. Tu vero
 sive animum spectes, bene-
 volentissimum reperiēs; si-
 ve linguam, bene ominata
 etiam haec est. Caeterum
 huc delatus non sine caus-
 sa videor alterum quiddam
 veteri, ne sint, quibus de-
 dita opera peccasse videar,
 ut defensionem hanc scri-
 berem. Ac sane contingat
 mihi, Aesculapi optime, ta-
 lem videri hunc libellum,
 ut non defensio, sed osten-
 tandae orationis petita esse
 occasio videatur.

S C H O L I A

E T

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 8. lin. 11. Παραδειῖξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδείξαι.

G.

Ead. 1. 12. Ἐς αὐτό, . .] Παροιμία· πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον^a). G.

Pag. 9. 1. 1. Τὸ πᾶν ἤδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

Ead. 1. 3. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

Ead. 1. 7. Καταφρονεῖν χρ.] Κράτης. G.

Ead. 1. 9. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν] Πλάτων. G. Ἀριστοτέλης. Cod. 2957.

Ead. 1. 11. Καὶ ἀγομένους^b)] Δημόκριτος. G.

Pag. 11. 1. 16. Θεσπεσίῳ] θείῳ, θαυμαστῷ, πράῳ. G.

Pag. 13. 1. 1. ἀκρόδρυα^c)] Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φεινικῶν τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

Ead. 1. 6. ὑποτονθορύσας] ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. V.

Pag. 14. 1. 6. ἀναγωγὴν] Ἡ(ὁ) τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

Pag. 17. 1. 2. Ἀσφοδέλω] Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ^d), κατὰ Ἀσφodelὸν λειμῶνα. V.

a) πῦρ ἐκ τ. καπν.] Adscripsit Solanus: corrupte. Labes facile tolli potest, si refingas: εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius: εἰς τὸ π. ἐ. τ. κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. Hemst. Sic fere dedit scholion Schm. Lehm.

b) ἀγομένους] Leg. ἀτόμους. Solan.

c) Ἀκρόδρυα] Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt J. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II. p. 89. 342. Jac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. Hemst.

d) παρ' Ὁμήρῳ] Od. XI, 538. 572. XXIV, 13. Multa licet apud

Ead. 1. 3. τετριγυῖται] τριζουσαι. G.

Ead. 1. 9. τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

Pag. 19. 1. 4. ἀναπεμπασζόμενοι] ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

Pag. 20. p. 7. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὀρμώμενος^e), δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστῆς· παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχροτάτα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου^f). V. *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus*, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστῆς. *Ad erat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia*, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, *et turpissime parasitans et adulans ultra decorum*. *Notata haec ex G. a Solano.*

Pag. 21. 1. 1. καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. V.

Ead. 1. 10. ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας· ὡς ἐπὶ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχεεν^g) ὑπερβαλλούσῃ τῇ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

Pag. 23. 1. 2. σκελετῶν] ἀπεξηραμμένων. G.

Pag. 25. 1. 9. σεμνῶς] Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato significandi discrimine. *Hemst.*

e) ὁ μεμνηὼς δεινῶς] Ὁμόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεινός etiam habent. *Solan.* In V. vidi ὁ μόμενος^{os} hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμνηὼς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὀρμώμενος, *Cyrenis oriundus*. Mox pro αἰσχροτάτα et παρὰ τοῦ μετρίου ex V. correxi αἰσχροτάτα et πέρα τοῦ μετρίου. *Hemst.*

f) κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim et alii. Sic in *Piscat. c. 31. Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου.* in *Qu. hist. conscr. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταβόιπτοντες.* Adde *c. 10. de Saltat. c. 21. 75.* Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *Jens. E. c. Diall. Mortt. XV, 1. Diall. Deor. XVIII, 2. Char. c. 5.* etiam πέρα τοῦ μέτρον *Diall. Deor. XVI, 1. πέρα πίστεως Icarom. c. 2. Lehm.*

g) δασμοῦ — προσενέγκας — διέχει] Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. et V. δασμοῦ, et mox προενέγκας et διέχεεν. *Solan.* Sensus est: ἡμιτέλεια vero quum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus quasi dimidium dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν pro κακῶν librarii vitium. *Hemst.*

Ead. 1. 13. ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβαταὶ κωμικά ^{h)} ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ ⁱ⁾ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξεργασμένα, τοῦ πρὸς μείζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. V.

Pag. 26. 1. 10. ἐν παρὰ βύστῳ πον ^{k)}] ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. V.

Pag. 27. 1. 1. ἐπειδ' ἂν γὰρ. . . ὁ Αἰακὸς] Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν ^{l)} Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες ^{m)} εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ οὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὠνομαῖσθαι· ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποικοινοῦσι, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδουσι. V.

Ead. 1. 3. τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει ⁿ⁾. V.

Ead. 1. 6. καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας] εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

^{h)} κωμικά] Repugnāt Scholiastes hac voce non solum plerorumque grammaticorum praeceptis, et usui Luciano, de quo vid. Reitz. ad Advers. Indoct. c. 6., sed etiam huius auctoris menti, quin ipse quoque sibi contradicit, quum addat, quae cum socco Comico non conveniant. Nihil itaque certius, quam scripsisse Scholiasten τραγικά pro κωμικά. *Lehm.*

ⁱ⁾ τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. *Solan.*

^{k)} ἐν παρὰ βύστῳ] ἐν παρακεκρυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *Solan.* Habent ἐν παραβύστῳ, quod post *Demosith.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hezych.*, *Suid.*, *Eustath.* ad Od. 4, p. 1489. v. 7., *Etymol.* in παρὰ βύστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παρὰ βύστον sit etiam τόπος μικρός, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *Hemst.*

^{l)} ἐπέστησαν] F. ἐπίστευσαν, et C. *Solan.* Intelliget *Aeacum* praefecerunt, qui jus diceret etc. *Hemst.*

^{m)} ἔτοιμον παραγόντες] In Ed. A. et V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. *Solan.* Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακός, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt *Aeacum* locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν· nam οὖν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδόασι vel παραδίδουσι. *Hemst.* Sic et ego scripsi. *Schmied.* vitiose παραδίδουσι. *Lehm.*

ⁿ⁾ ἐπίσχει] C. ἐπέχει vel περιέχει. *Solan.* Atticam formam servant *Scholia* V. πυρὶ θάπτειν illustravit *G. Cuper.* Obs. I. c. 7. nos alibi plura diximus. *Hemst.*

Ead. 1. 10. ἐδείχθη δέ μοι] Ἰδὼς ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτῆιον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα^ο), τοῦτο διαγελά. V.

Pag. 30. 1. 10. ἐνεβριμήσατο] ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. V.

Ead. 1. 13. ἔνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἄιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῃ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

Pag. 32. 1. 5. πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὁλέθριε, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ ἐδείκνυε^p); Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δὲ^q), οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὥς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησιμωδουμένων. V.

I N C H A R O N E M.

Pag. 34. 1. 4. παρὰ τοῦ Ἄιδου] Πλούτωνος. V.

Ead. 1. 5. ὁ Θέτταλος] ὁ Πρωτεσίλαος. V.

Ead. 1. 8. ὥς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] ὥς ἐπιστάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

Ead. 1. 14. Τεταγὼν] ὁ διατείνας^a) καὶ τινάξας καὶ δίψας. Ἀπὸ τοῦ τάξω τὸ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλον τάξω. ὁ παρακείμενος^b) τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχή, ὁ

ο) ἐσκυβαλισμένα] C. et V. ἐσκυβαλενμένα. *Solan.* Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. *Hemst.*

p) ἐδείκνυες] ἐδείκνυε V. et C. *Solan.*

q) αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τι, quod an V. Godici debeat, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus aut μαντείων, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. *Hemst.* Unde *Schm.* μαντείοις. antea scriptum erat μαντείων. *Lehm.*

a) ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τεινάζας. C. δ. καὶ τιν. *Solan.*

b) παραληλυθὼς] Hoc modo qui Scholia Vossiana descripsit in usum Ed. A. expresserat compendiarium integrae vocis παρακείμενος figuram. Dedi itaque παρακείμενος, quod *Etymologus* habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Vossianum accurate secutus sum, quod, etsi in fine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς servabat: ibi tamen ex C. τεταγὼν adnotavit *Solanus*. *Hemst.* Τεταγὼν in fronte Scholii

ταγών, καὶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τεταγών. V.

Pag. 35. l. 6. πρόσκωπον εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.
'Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἥτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

Ead. l. 8. ὦμους] ὡς παλαιστὴν διαπαίξει. V..

Ead. l. 11. περιήγησαι] λεπτομερῶς εἰπέ. V. Περιε-
πτικῶς διήγησαι, τοῦτ' ἐστὶ, κατὰ περιεκτικὴν πάντων διήγησιν.
Cod. 2954.

Ead. l. 14. σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι. V.

Pag. 36. l. 4. οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος, ὁ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ γρόνθος. °) V.

Pag. 38. l. 1. ὀλίγον τοῦ ποδός] Ποῦς λέγεται τὸ σχοι-
νίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἰστίον. V.

Ibid. τῷ πνέοντι^d)] τῷ πνεύματι. G.

Ead. l. 13. τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὡτον καὶ Ἐφιάλ-
την. V.

scribendum esse, satis patet ex ejusdem fine, qui consilium docet
Scholiastae hoc fuisse, ut *Anadiplasiasmum* illum *Homericum*
grammatice explanaret. *Schmiedererum* quoque video similiter sta-
tuisse. *Lehm.*

c) γρόνθος] Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod
exponit *Hesychius* ἀναφύσσειν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ
καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat *Scholiastes* κόνδυ-
λον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oritur in cute
tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. *Jens.* Vocabulum rarius et Graecae
linguae communis initio *Putr. Junium* in *Ep. Polycarpi* §. 2. ἀπο-
διδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exem-
plis oblatis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad *Il. B.* 219.
Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut *Hercules*
Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνείλεν apud *Lnarrat. Apoll. Rh.* ad I,
1212. *Χεῖρα κραταίων* *Quintus Calaber* testis a *Scholiaste* parvo cita-
tus vocat I, 740. Solemne est *Grammaticis* πνυγμὴν et κόνδυλον
exponere γρόνθον. *Hesych.* in *Πνυγμῇ*, Πύκτας, Πύξ. *Etymol.*
in *Πνυγμαίως* τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lyceophr.* v. 981.
999. *Joann. Diacon.* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλή-
λους, ἡγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. *Judic.* III, 16. *Aquila* et *Sym-*
machus γρόνθον παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis et *Theo-*
dotione fuit ἐπιδαμῆς: cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo.*
Jac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito ν ac-
cessit: vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. et *Du Cangium* in *Γρόθος.* *He-*
sychii γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud
Poll. IV, 83. sicuti jampridem *H. Stephanus* observavit in *Ind.*
Hemst.

d) τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis mem-
branis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Nostrer* τὴν πνεύσαν δι-
xit. *Hemst.* Innuere videtur *Hemsterhusius* locum *Herniot.* c. 28.
ubi pro τῇ πλεούσῃ certissima emendatione restitui a *Reitzio* de-
bebat τῇ πνεούσῃ. Normae esse potuit locus *Actt. Apostst.* XXVII,
40. ubi vid. *Eloner.* et *Fischer.* ad *Weller.* T. III. P. I. p. 252. *Lehm.*

Pag. 39. l. 14. ἡκιστα ποιητικὸς] οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. V.

Pag. 41. l. 11. οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

Ead. l. 12. συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττική ἢ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία. τὰ γὰρ πρὸς *) πείσιν ἢ δρᾶσιν ^{f)} αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐπαθὸν τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυνθον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρος λέγειν, ὡς τὸ ^{ε)}, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

Pag. 46. l. 1. τορύνην ^{h)}] εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Ead. l. 5. ἐκείνος ἀπήμνησε τῶν ῥαψωδιῶν] Ὅτι

e) τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ et ἐνέτριψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thoma Mag.* in Ἐπαθὸν τὴν ψυχὴν. *Hemst.*

f) δρᾶσιν] Correxī Scholiastae vitiosam scripturam δρᾶσιν. *Lehm.*

g) τὸ ἐπὶ μέρος, λέγεται ὡς τὸ etc.] „Codex Paris., n. 2662., qui duo *Gregorii Corinthii* apographa a *Ruhnkenio* collata continet, et fragmenta quoque aliquot *Scholiastae Luciani* complectitur, sic legit hunc Scholii locum: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθ. τὸ ἐπὶ μέρος λέγειν, ὡς τὸ — οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα etc.“ Haec *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 123. sq. ed. *Schaeff.* Nos obsecuti. Cf. Schol. ad *Timon.* c. 48. *Lehm.*

h) τορύνην] L. τορύνην· et ita legisse Excerptorem video. *Solan.* Non aliter in V. sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν etc. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν, ut apud *Suidam* legitur et *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλινὸν (eum in modum refingo σκαλινόν) ξύλινον οὐδέποτε ὀρθοῦται. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *Hemst.* Habet *Suidas* proverbium in duobus locis, s. v. Τὸ σκαμβόν, et s. v. Σκαμβόν, in quo posteriori omissus est Articulus. Sensus proverbii clarus quomodo huic Scholio accommodari debeat, vel possit, neque ego conjicio: neque enim, quod *Hemsterhusius* suspicatur, *Scholiastae* consilium ullo modo satisfacit. Magna mihi suspicio est, interpolatam esse alteram Scholii partem, et scripsisse auctorem hunc fere in modum: εἶδος ξύλου στρογγύλου καὶ σκαμβοῦ. Cetera utcunque, ac nescio, quem in finem, adsuta puto, ab eo quidem, cui vocem σκαμβός legenti in mentem venerit *Suidae* proverbium. De ipsa voce τορύνη vid. *Adnot. Lehm.*

Γαλάτων¹⁾ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνημεσμένα ἀρνομένους. V.

Ead. l. 15. φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Σταδίου ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. Ζ' γὰρ καὶ ζ' στάδια *) ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ ^{k)} αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα καθῆσθαι ¹⁾ μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου τινὸς τῶν στύλων ὄντος, ὑποβάντα ^{m)} τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον πρότερον παρῳσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀπέραιον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ ⁿ⁾, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περισχηθέντα τῇ συμπτώσει, τῶν μερῶν ἀφύκτω ^{o)} πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι δοίην. V.

i) *Φελάτω*] Libuit hic relinquere lectionem Ms. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuerunt, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *Cleric.* Cum *Clerico* facio: longe alius est *Eladas* vel *Geladas* Argivus, *Phidiae* praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec *Scholias* verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata *Catal. Artif. in Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* nomen, de quo agitur, edidit *Γαλάτων*. *Lehm.*

*) Ζ' γὰρ καὶ στ' στάδια] Errat *Scholias*. Octo stadia miliare conficiunt. *Solan.* Καὶ στ', quae deleri volebat *Solanus*, intelligenda sunt καὶ ἡμῖς. Persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholias* erroris absolverent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. 5. *Hemst.*

k) φασὶ γὰρ] In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύλον τροπίδιον . . . ἐταίρους τε . . . ὑπεξαγεῖν genuinas *Fossii* membranae lectiones restitimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν etc. quod et a veteri lectione discedit, et structuram legitimum violat. *Hemst.*

l) μαθῆσαι] καθῆσθαι Cod. S. Germ. 345. καθίσαι cod. 2662. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 405. *Schaeff.* Priorem lectionem praeferendam duxi. E posteriori cod. τινὸς τῶν στύλων recepi pro τινὸς τοῦ στύλου, orationis etiam indole sic flagitante. Cf. idem *Bast.* Epist. Crit. p. 21. et Append. adj. p. 4. *Lehm.*

m) ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *Solan.*

n) κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἐσφηνωμένῳ. *Solan.*

o) ἀφύκτω] Vitium V. ἀφύκτω bene correctum fuit in ed. A. De casu *Milonis* breviter et satis commode vetus interpr. ad *Ib. Ovid.*

Pag. 48. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν] ὑπακουστέον τὸ, ἔχουσιν. V.

Pag. 50. l. 13. ἀοίδιμον] ὑμνητόν. V.

Pag. 51. l. 13. ἀβελτηρίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. V.

Pag. 54. l. 6. καὶ ἔρμαιον] Ἑρμαιον τὸ εὔρημα προπαροξυτόνως^p). τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος^q) ἐστὶ, καὶ Ἑρμεος ἐκθλίψει τοῦ ἰ, ἀλλ' οὐ Ἑρμαῖος. V.

Pag. 56. l. 11. ἐφ' ἐστρίδα] διπλοῖδα. V.

Pag. 57. l. 1. Εὐγε παρωδεῖς] Καλῶς γε ἄλλην^r) ἄδειξ ᾧδὴν. V.

Ed. l. 2. πανευδαίμονα] Εὐτυχία εὐδαιμονίας διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ εὐτυχία ἐπὶ ἐνὸς ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἡ δὲ εὐδαιμονία ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἡ ἀρετῶν, ἡ χρημάτων. Cod. 2954.

Pag. 58. l. 1. τὴν δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὄρω^s)] τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας. τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Pag. 61. l. 12. χρηῖσθαι] χρησασθαι^t). V.

Pag. 63. l. 7. ἀγγέλων^u)] ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

v. 611. Milo Crotoniates, fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys. Perieg.* v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρω τὰς χεῖρας ἐν τῷ τῆς οἰκείας φώμης περᾶσθαι, σφιγντῷ θανάτῳ τὸν βλον μετέλλαξε. *Hemst.* Adde, si placet, *Valer. Max.* IX, 12, 9. ext. Floruit autem Milo non tam Cyro, quam Dario Hystaspis, rege Persarum, ut videre licet ex *Herodot.* III, 137. Verum historica in hoc libello non sunt admodum urgenda. *Lehm.*

p) προπαροξυτόνως] Ita V. non προπαροξυτόνον, ut Ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vid. *Eustath.* ad Od. II. p. 1809. *Hemst.*

q) Ἑρμεῖος] De hac possessivi forma vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 371. *Lehm.*

r) ἄλλην etc.] *Suidas*: Παρωδήκει, ἄλλην ἦσεν ᾧδὴν. Sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *Hemst.*

s) ὄρω] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor, patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *Solan.* *Schmiederus* scripsit ὄρῳς, accommodatius quidem ad textum; at neque sic dilucet *Scholiastae* mens, imo etiam magis est obnubilata. *Lehm.*

t) χρησασθαι] Voluit forte χρησεσθαι, ut variam lectionem indicaret. *Lehm.*

u) ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori

Pag. 64. l. 6. πομφόλυγας] ἄγαν εὐφυνές ^z) παράδειγμα. V.

Pag. 67. l. 7. Ὡ γεννάδα ^y)] Ὡ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. V.

Pag. 71. l. 5. τεθνήκασι] τεθνᾶσι. V.

Pag. 73. l. 1. ἀναγεγράφη ^z)] φανερώς γεγράφη. V.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 74. l. 1. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται ^a) θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὥς ἐξ ἰδίου προφέρει πρὸς ὥπου· ὁ δὲ διάλογος πρὸς ὥπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

Ead. l. 2. πρὸς ὁδοῖς] Πρόσδοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανήγυρις, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. G.

Pag. 75. l. 8. τὰ γούν Αἰτωλικὰ] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θυσίας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνείλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν, ἀνῆρέθη. Καλυδῶν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

Ead. l. 10. καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν ^b)] Ἀλδαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπρον πῦρ·

emendabat Solan. Quorsum haec spectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον· quam suspicionem injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. Hemst.

x) εὐφυνές] In V. et A. Ed. ἐμφνές· quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. Hemst.

y) Ὡ γεννάδα] L. Ὡ γεννάδα] Ὡ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. Solan. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. Hemst.

z) ἀναγεγράφη] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. Hemst.

a) δέεται] Ita V. δεῖται magis usitatum. Hemst.

b) καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν] Ista totidem literis in V.

καὶ ἔμαθαν, ὥς τοσοῦτον χρόνον ζήσῃ Μελέαγρος, ὅσαν ἡ λαμπὰς ἄπτεται^ο). Ὅτι οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῆς Ἀτλαντῆς. ἔρων αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὁργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ^δ) καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν^ε), ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνέβλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφούς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

Pag. 76. l. 1. σχετλιάζουσιν] δυσχεραίνουσιν, ἀγανακτοῦσαν. V.

Ead. l. 4. ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν^ι) εἰς Αἰθιοπῶν, καὶ κεῖ εἰσιτάθη ἡμέρας ιβ'. V.

Ead. l. 11. ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ τῆς^ς) Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔδυσεν, ὥς λέγει αὐτός· ὁ γὰρ Ὀμηρος εἶπεν ἐννάνκις ἐννέα. V.

Pag. 77. l. 2. ὦνια] πράσιμα. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] Ναυσταθμον^h), τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναυσταθμός καλεῖται. V.

Pag. 78. l. 4. κᾶξοστρακισθεῖς] ἔξορισθεῖς. V.

Pag. 79. l. 11. ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν] Καμβύ-

reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in A. Ed. habitus. Hemst.

c) ἄπτεται] Ἀπτεται spiritu vitiatō in Ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλαντῆς Hemst.

d) οἱ θεοὶ] Pro Θεοί, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae, Thestii filii. Cler.

e) ἐπ' αὐ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν ex V. est; φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. Solan. Facilius interseri putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῷ pro αὐτοῖς Ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. Hemst.

f) ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν· quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. Hemst. Mutantem Schmiederum sequi dubitabam, ob eandem causam, quam ipse attulit Hemsterhusius ex Schol. ad c. 11. Lehm.

g) τῆς] Perperam in τοῦ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννάνκις darent, quum in V. proset ἐννάνκις. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. Hemst.

h) Ναυσταθμον] Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Κυστερο quicquam mutes. Hemst.

σης¹⁾ ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν^{k)} ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἶρετο¹⁾ τοὺς βασιληῖους δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι^{m)}, ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ, ἐὰνⁿ⁾ βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφὴν. V.

Pag. 80. l. 6. Ὑπηνέμιον] Ὑπηνέμια^{o)} λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. V.

Pag. 83. l. 14. θρησκείας] λατρείας. V.

Pag. 85. l. 3. ὑπηνήτην] Ὑπὴνη^{p)} τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι, ὑποκείσθαι· καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ ἀκμαῖος. V.

i) Καμβύσης etc.] In his lineis videtur extare fragmentum scriptoris alicujus veteris de connubio Cambysis et Atossae. Non abhorret ab *Herodoti* stylo, quamvis nihil simile apud *Herodotum* potuerim invenire, licet his hujus Atossae meminerit. *Cleric. Herodoti* sunt III, 31. sed paullo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat *Scholiastes*. Atossae vero nomen in hac historia conjecturae debeat, an aliunde cognitum haberit, non liquet: *Herodotus* certe Cambysen duas sorores matrimonio sibi junxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambysi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae Mago, tum Dario fuerit nupta. *Hemst.*

k) Περσῶν] C. Περσέως male. *Solan.* Περσεῶν hic et paullo infra scribi jussit *Solanus*: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur; in paucis enim *Schol.* suo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἐὰν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, et in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεήν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. *Hemst.*

l) εἶρετο etc.] Ed. A. ἤρετα τοὺς βασιλικούς δ. ac pejus καλύων et καλύει, quum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς βασιληῖους δ. κελεύων, κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet *Hesychius* etiam habeat, ἤρετο, ἤρωτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. *Hemst.*

m) ἐξευρηκέναι] V. ἐξευρηκέναι· hoc verbum plane fuerat omissum in E. A. *Hemst.*

n) ὁ ἐὰν] mutarunt *Bip.* et *Schmied.* in ὁ ἄν, et ita etiam *Hermannus* censuit ad *Viger*, p. 795. ed. I. Mihi consultius visum cum *Hemsterkusio* retinere senioris aevi Graecitatem, quam eandem etiam sacri scriptores usurparunt: *Matth.* V, 19. 32. X, 42. *Paul.* ad Ephes. VI, 8. ad Colass. III. 23. e. a. *Lehm.*

o) Ὑπηνέμια] Haec *Suidas* suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. *Hemst.*

p) ὑπὴναι] Lege ὑπεῖναι ex Etymologico Magno. *Cleric.* C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖν. *Solan.* Sumia sunt ab Etymologo. Pro ἀκμαῖος in V. ἀκμαῖος. *Hemst.*

Ead. 1. 5. τὸν νεῶν ^{q)}] εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

Ead. 1. 8. τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἑλικῆς γῆς ^{r)}, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χροσσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασε Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἔνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε ^{s)}, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

Ead. 1. 10. περιῶσαντήρια] τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθῆραντο ^{t)} οἱ θύειν μέλλοντες. V.

Pag. 87. 1. 10. ἐξυρημένων ^{u)} πρότερον] διηγούμενων. V.

Pag. 88. 1. 10. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὗρίσκεται βοῦς ὢν, καὶ ἔχων τινὰ ἴδια σημεῖα ^{x)}. Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

q) οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεῶν. Hemst.

r) τῆς Ἑλικῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἑλικῆς γῆς. COLL. Elidos: recte. Solan. Quamvis in A.E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἑλικῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ — quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἑλικῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κητικὸν Ἑλικὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο Ed. A. Hemst. In χροσσον jam Schmiederus accentum mutaverat. Lehm.

s) μηδέποτε] Coll. ποτε: male. Solan.

t) προκαθῆραντο] Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθῆροντο, in altero legatur προκαθῆραντο. Sunt autem proprie περιῶσαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita temporum, aut manu praelata; vel adspersilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. Jo. Brodaeii Miscell. I, 38. Hadr. Junii Anim. III. p. 193. Theodorit. H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεωκόροι περιῶσαντηρίοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. Hemst. Cf. infra c. 13. Eunuch. c. 6. et Pseudol. c. 23. in quibus locis omnibus commode vasa lustralia intelliguntur. Lehm.

u) ἐξυρημένων] Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. Solan. Clare scribitur in V. ἐξυρημένων, sicut in ipso Luciano: Editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, et pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. Hemst.

x) ἴδια σημεῖα] Aegyptiorum fide novem et viginti Apidis digno-

Ead. l. 13. καὶ τὸν Νίσου ἔχει ^γ) πλόκαμον] βασι-
λέως Μεγαρέων τρίχα. V.

Ibid. τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς
ᾧν ^z), ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρεάν, ἧς ἀποτμη-
θείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευσεν. V.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 92. l. 14. ἀναμνήσω δέ]. Τῶν παρ' Ἑλλησι μετ-
εμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ
τὴν ψυχὴν προϋπάρχειν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτί-
θεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυ-
θαγόραν. G.

Pag. 94. l. 12. τὸν θεὸν] Ἐλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθ-
μὸν καὶ μέτρον ἐνδύεσθαι ^a) τὰς ψυχὰς (καὶ) πάντα σώματα ζώων
μέγροι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κνάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ'
ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μετῶν. G.

Pag. 95. l. 4. ἐφαντάζεο] Τὸ φαντάζεσθαι ^b) ἐπὶ τοῦ
ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὄρωμένων· ἔστι δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα τὰ ὄραθέντα. V.

Pag. 96. l. 7. θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται]

scendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *Aelian.* de Anim. XI,
10. inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν ση-
μείων, quare mirum non est εὐετηρίας, quae Nilo maxime debe-
batur, auspiciū ab eo captum. *Hemst.*

γ) ἔχει] ἔχῃ correxit *Schmiederus* ad textum et hic, et in proximo
Scholio, exstinguens ita variae lectionis vestigiū. *Lehm.*

z) ᾧν] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ᾧν ἔσχεν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς etc. *Hemst.* Hoc alterum praetulimus nos simul
cum *Schm.* Olim scilicet sinistre legebatur: βασιλεὺς ᾧν, ἔχων
ἐπὶ etc. *Lehm.*

a) δῦεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσδύεσθαι vel
ὑποδύεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentio-
ris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. *Hemst.*
Schm. hinc ὑποδύεσθαι. equidem malebam ἐνδύεσθαι. *Lehm.*

b) Τὸ φαντάζεσθαι] Paria docet *Them. Mag.* in Ἀνατυποῦται
et Φάσματα. *Hemst.*

Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπᾶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Ed. 1. 12. ἀμφὶ Κρότωνα °)] Περί Κρότωνα τῆς Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον, ἐν ᾧ τριακόσιοι τὸ πρῶτον αἱ αὐτως ἀγόμενοι πυθαγορικῶς, Ἐνῆσάν γε καὶ γυναῖκες ἀκριβῶς ἐξασκουῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὣν καὶ Θεανὼ ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. Ἀπὸ Κρότωνος δὲ καὶ εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Τὴν ταύτην δὲ φησὶν Ἑλλάδα, διότι Ἑλλήνων πάσαι ἀποικισάντων Ἰταλίαν, συνέβη τῇ τῆς γῆς ἀρετῇ πλούτῳ τε μεγάλῳ πλουτῆσαι αὐτοὺς καὶ εὐανδρῆσαι διαφερόντως, ἀφ' οὗ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη. Cod. 2954.

Pag. 97. 1. 6. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖτο ^d), διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

Ibid. ἐξωμίας] ἐξωμίδια °) γὰρ ἐφόρουν· τὸ δὲ ἦν χιτῶν παχὺς καὶ τραχὺς, ὅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ῥαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ἑτερομασχαλός ^f). Ἀχειρίδωτος δὲ ὢν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, παρ' ᾧ καὶ ἐξωμὶς· οὐ μόνον δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

Ed. 1. 13. προκαλέσεται] Προκαλεῖται ^g) οἰκίτης εἰς βᾶσανον· προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

c) ἀμφὶ Κρότωνα] Quod ad haec verba *Belinus* e cod. 2954. edendum putavit Scholion, non diversum hoc est ab eo, quod in Adnott. legitur e G. desumptum, nisi quod in illo Latina sunt Graecis parum eleganter immixta, et verba ἐν ᾧ τριακόσιοι — πυθαγορικῶς ibidem desiderantur. Ceterum in G. ex 2954. repositi ἀκριβῶς pro ἀκρως, et in hoc ex G. ἐξασκουῦσαι pro eo, quod *Belin.* scripsit et *Schm.* descripsit, ἐξασκουσαι. *Lehm.*

d) ἐξωμίας ἐκαλεῖτο] Εὐξείνου erat in V. et A. Ed. Idem C. separat Πόντον. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο etc. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. *Hemst.*

e) ἐξωμίδια] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδια. *Solan.* Voluitne ἐξωμίδια? atque sic etiam mihi videtur legendum. *Lehm.*

f) ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομάσχαλος. *Solan.* Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμὶς. *Etymol.* in Ἐξωμὶς, *Hesych.* in Ἐτερομάσχαλος. Vid. *Joh. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 1099. *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. c. 34. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* edidit ἑτερομάσχαλος. *Lehm.*

g) προκαλεῖται] Observationem non esse inanem docebit *Harpocr.* in Κλήσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est; altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *Hemst.*

Pag. 98. l. 11. τιθασσός] πρᾶος καὶ ἡμερος. V.

Pag. 99. l. 8. οὐ κελευστός] Εὐρουσθεὺς ἐπέταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Pag. 100. l. 6. ὀπισθογράφων] προγεγραμμένων^{h)}, πεπονημένων. V. G.

Ead. l. 8. ἡ στρεβλοῖⁱ⁾] βασανίξῃ, δεσμῇ, μαστίξῃ. V.

Pag. 101. l. 4. ἴταμόν] ἀναιδῇ καὶ ἀναίσχυντον. V. παρὰ τὸ ἔεσθαι^{k)} καὶ ὀρμαῖν. G.

Ead. l. 8. ἀπηχῆς] ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου^{l)}. V. G.

Ead. l. 12. ἀπόξεσον] Γράφεται καὶ ἀπόξυσον. G.

Pag. 103. l. 10. ἀβρότατον] τρυφερώτατον, ἀπαλάτατον. V.

Pag. 104. l. 6. πεμμάτων] πλακουντίων^{m)}. V.

h) προγεγραμμένων] In Ed. A. textus huius scholii erat ξημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. Solan. In V. et Ed. A. est: ξημον] προγεγραμμένον, πεπονημένον. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. Hemst. Parum abest, ut persuasum habeam, ad vocem ξημον referendum esse Scholion, quemadmodum id in V. et Ed. A. notatur, et velle Grammaticum προγεγραμμένον, supra descriptam, i. e. turrim illam Timonis desertam, cujus descriptio in Timon. c. 42. sane haud inutiliter conferri poterit cum hoc nostro Luciani loco. Sed in voce πεπονημένον vel explicanda, vel emendanda, nondum mihi satisfacio. Lehm.

i) ἡ στρεβλοῖ] In V. ἡ στρεβλῇ τούτων] βασανίξῃ, δεσμῇ, μαστίξῃ. Hemst.

k) παρὰ τὸ ἔεσθαι] ὃ ἐστὶν ὀρμαῖν. Etymol. et Suid. Hemst.

l) τὸν κατὰ πάντων ὅλον] Corruptum: C. τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. Solan. Voss. Codicis depravatam lectionem illam expressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἤχου. discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. Hemst. Scripserunt Seybold. et Schm. παρὰ πάντων. Verum fugerat Hemsterhusium illa scribentem, Scholion hoc e Suida esse depromptum, ubi ad v. Ἀπηχημένον haec glossemata: ἀπόβλητον ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου, sic a Kustero redduntur: Rejiciendum. Quod sono suo aures offendit. Mallem propius ad verba: Rejiciendum. Discrepans a sono, qui adversus omnes emittitur, i. e. a vulgari, communi, consueto; quo ergo aures audientium offendit. Paullo ante idem Suidas: Ἀπηχῆς· κυρίως τὸ σκληρόν καὶ ψευδές, δόσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν, οὐ καὶ τὸν ἤχον ἀποστρεφόμεθα. Lehm.

m) πλακούντων] In priori Ed. et C. legebatur πλακουντίων. So-

Ead. l. 11. ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Pag. 106. l. 8. ἐπικήριον] ἐπιθανάτιον. V. κῆρⁿ) γὰρ ὁ θάνατος. G.

Ead. l. 11. ἀλλὰ κως^o)] ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικὸν, ἐπεὶ τοι καὶ Ἐφεσος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλει-
τος. V.

Ead. l. 12. κυκεῶνα] Κυκεῶν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκεί-
μενος φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι^p) κυ-
χεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Pag. 107. l. 4. διαφερόμενος^q)] συνδιαμαχόμενος. V.

Ead. l. 9. γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμ-
πλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον^r), καὶ ὁ συμπλεκό-
μενος λόγος. V.

lan. Et recte quidem ita legi *Suidas* ostenderit: Πέρματα, πλά-
κούντια. *Hemst.*

n) κῆρ etc.] Accesserunt ex *Etymol.* et *Suida.* *Hemst.*

o) ἀλλὰ κως] Quum in cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἀν-
τὶ τοῦ πῶς . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλητος. Ed. A. dedit
hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] etc. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος.
Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua
commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas
minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *Solanus*:
Refer ad ἀλλὰ κως, ut recte Coll. Hemst.

p) κεχύσθαι] Ex C. supplevi et emendavi. *Solan.* Ed. A. ἀπὸ
τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem *Matth. Sladus* con-
jectarat, κυκᾶσθαι: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V.
Etymol. Κυκεῶν ἡ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι κυχεῶν τις ὤν. Συγ-
κειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος·
nam longius abijt συγκεκρωμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V.
πολλ. *Hemst.*

q) διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *Solan.* Junga-
mus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. pro-
babile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice.
Hemst.

r) Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικός] Pro hisce in C. legitur:
ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίψαν φασί· λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *Solan.*
Primum ὁ πνευματικός unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo:
nam V. literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δυκτίον·
prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur
omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, deriva-
tum ab *Etymol.* p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον,
ἐνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίψιμα φασί· ergo menda non vacat illud
γρίψαν· quanquam ea de significatione γρίψιματος ut tacuerunt
Jo. Meursius et *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia
longe vocis ejus apud Graecos est potestas turpis lucri et rapina-
rum. Γρίφος autem, quo destituuntur V. et Ed. A. in capite
Scholii praeposuit *Solanus.* *Hemst.*

Ead. 1. 13. ἡβηδὸν] ἀκμαστικῶς^s). G.

Pag. 108. 1. 5. τὸν στωμύλον] φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφεδρον^t) τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. V.

Pag. 109. 1. 7. ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθους ὄρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριού, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος^u) ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ ἐσίγων. Κρατίνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ Σακράτους ὄρκοι. V. G.

Pag. 112. 1. 7. λαίμαργία] λαιμαργία^x). V.

Ead. 1. 10. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώ-
θασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ

s) ἀκμαστικῶς] Ἡβην Grammatici exponunt ἀκμήν, ἡβῶν, ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *Hemst.*

t) ἔφεδρον] Si compares *Etymologum* et *Suidam* in Στωμύλος, scribendum esse liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, et loquaciter captat alienos sermones. *Hemst.* Et *Schmiederus* edidit ἔφεδρον, ut par erat. *Lehm.*

u) Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex *Excerptis Gronovianis* p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δὲ σιγάαν.

Quois iusjurandum maximum in re qualibet

Canis est, et anser; nam Deos non nuncupant.

Cleric. Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *Solan.* Ponam Ed. A. lectionem: ὁμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθους (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος et statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὴν. Κρατίνος Χείρωσι. (in V. Χ' εἰ σι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σακράτους ὄρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθους ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγάαν. *Cratini* nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius*, neglecto *Comici* nomine, versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermann* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma *Cratini* Ὀδυσεῖς, Ἀρχιλόχοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum constitui debent:

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἐπειτα χήν· θεοὺς δ' ἐσίγων — —

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *Hemst.*

x) λαίμαργία] In V. scriptum λαμαργία. *Hemst.*

τῶν συγκρούειν τι βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες^{γ)}. V.

Ead. l. 12. τὰ γλυκέα] τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἥδύ, ἀλιτιτόμενος τὸ λείον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηνές. G.

Ead. l. 14. παλάθας τῶν καριπῶν] ὡς τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀπὸ σύκων συγκοπῆς^{α)} συμπλαττομένη. G.

Pag. 113. l. 3. πολὺ τι πλήθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπία σοφισμάτων σημαινόμενοι^{α)} παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου

γ) δηλοῦντες] Multa hic emendavi et supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρούει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασιν λέγειν. G. Solan. In V. et Ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, hand obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρούειν τι, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρούειν τι βουλόμενοι, τῇ ἀοριστίᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κατηγ. (Bis Acc. c. 23.) ubi de τὸ δεῖνα. Hemst.

z) ἀποσγκὸς] (Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.) G. Quid sub ἀποσγκὸς lateat, nescio: sed συμπηπτομένη legendum est pro ultima scholii voce. Solan. Primum ab initio suppleri debet: ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηπτομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων: opportunus est Amyntae locus apud Athenaeum XI. p. 500. D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαίρας ποιοῦντες etc. unde conjicias, pro συμπηπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. Hemst. Atque ita revera scriptum repperit Bastius in C. Par. S. Germ. 345. ut ipse narrat ad Gregor. Cor. p. 456. Idem docet monstruosam illam figuram ἀποσγκὸς compendiarium esse scripturam formulae ἀπὸ συγκοπῆς, idque inde probat, quod manifesto ac plene in eodem Codice exaratum legatur ἀπὸ σύκων συγκοπῆς. Lehm.

α) σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo hand dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. Solan. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati velut signo dato. Deductum lo-

τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρῇει Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. V.

Pag. 115. l. 1. σύμβαμα] Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὧς κατάρτατε, πάντα γελοιῶς ὑπὸ τὴν γλωτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνεώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶς^{b)}). συντεθειμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρειὰν ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῇ πρόφασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβασιν φασιν, ἢ κατηγορημα. συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει τὴν οὐκ αὐτοτελῇ δὲ, ἀλλὰ τινος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα οὖν ὠνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτώσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελής ἐστίν, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι. τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπεὶ μὴ ῥῆμα^{c)}). τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἢ πρότασις ἔχουσι. λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὗτοι μὲν οὖν οὕτως. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

Pag. 115. l. 11. φιμόν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

Pag. 116. l. 12. Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

quendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται et σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad Ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus Enarrator. Hemst.

b) αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, et mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν (pro ἀποτελούντων) κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα (pro ὀνομα) tum prope finem, οὗτοι (Stoici. antea fuerat οὕτω) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observandionem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diog. L. VII, 64. Hemst. Has Scholii emendationes cum Schmiedero et ego recepi, in gratiam quidem summi Hemsterhusii: at ne sic quidem e nugis istis philosophicis, si Diis placet, multum lucri captum iri credo. Lehm.

c) μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. Solan. Lucian. Vol. III.

Pag. 117. l. 1. ἀγνώτος] ἀγνώστου. V.

Pag. 119. l. 14. περιεκτικόν] περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Pag. 123. l. 8 οὐκ ἂν φθάνοις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ αὐτόν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἀποίσεσθαι^{d)} τὸ καταβληθέν σοι. G.

Ibid. ὠνησάμενος] ὠνούμενος. G.

Pag. 124. l. 7. ὁ Πυρρόδιος] Πυρρόδιος τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυρρόδιου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθοῦ, ὧν ὁ μὲν ἦν πυρρόδος τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

Pag. 125. l. 10. νωθῆς^{e)}] ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικόν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν, ἤγουν τρέχειν. V.

IN PISCATOREM.

Pag. 129. l. 1. κατάρατον] ἄθεον. G.

Ead. l. 6. πῆρη . . .] Παρωδεῖ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐν τῷ B. τῆς Ἰλιάδος, ὧς φρητήρη φρητήρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. G.

Pag. 131. l. 8. λακιστόν] σχιστόν. V.

Pag. 133. l. 9. ἀμείλικτα] ἀνήκεστα. V.

Pag. 134. l. 2. παραιτησάμενοι] Παραιτεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα^{a)}. G.

d) ἐποίσεσθαι] Legendum ἀποίσεσθαι. Hemst. Obsecutus Schm. Lehm.

e) νωθῆς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ etc. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθῆς] ῥάθυμος etc. A. Ed. praeferit: παρὰ τοῦ νω στερητικόν καὶ τοῦ θέω . . . θεῖν. Solanus στερητικοῦ correxerat: verum V. quam deductionem literis claris exhibebat: non dissentit Etymol. p. 608. Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος: παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθῆς: ὡς ἀρδω, νεαρδῆς: ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. Hemst.

a) ἢ Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀρφ. ex superioribus hac inscite intrusum est. Solan.

Pag. 135. l. 3. ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ.αι περί. G.

Pag. 137. l. 1. κατὰ τοὺς ῥήτορας] ἐπεὶ παραδειγματικῇ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερικὴ· τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. G.

Ead. l. 10. πρὸς ὀργὴν] ὀργίλως^{b)} G.

Pag. 138. l. 11. ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία^{c)} ἐπὶ τῶν, ὅπηνίκα ἀποχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τὶ καταλληλότερον ἵππος^{d)} πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν· παράλληλαν^{e)} ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ^{f)} καὶ ταῦται (αὗται scribendum) ὕδωρ βατράχῳ^{g)} στέαρ γαλῇ, καὶ Λυδῷ πράγματα. V.

Ibid. παρακρουσάμενος] ἑξαπατήσας. V.

Pag. 139. l. 16. τὸ πρὸ δίκης γὰρ] προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. V.

Ead. l. 17. καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

Pag. 140. l. 2. καταλεύσαντες] λιθοβολήσαντες^{h)} V.

Ead. l. 6. ὕδατος μεταλαβών] Ἰστέον^{*}) ὅτι οἱ Ἀθηνησιⁱ⁾ δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὕδριος ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διὰ τινος διατρήματος παρείχον^{k)} τῷ ὕδατι ἔκροϊαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρου-

b) ὀργίλως] In V. erat . . . γέλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, et ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O. (Φ). Solan.

c) παροιμία] „Hanc enarrationem non agnoscunt C.“ Nec sane operae pretium erat has sordes descripsisse. Ego saltem ex his sani aliquid effingere me posse desperavi. Lehm.

d) ἵππος] „ἵππον legebatur, sed Du Soul ov in os mutavit.“

e) παράλληλαι] Ita manu sua correxit Solan. cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os et ως communiter accipiunt. Reitz.

f) παροιμία] „Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.“

g) βατράχῳ] „Verba duo sequentia στέαρ γαλῇ, in Impr. omitta addidit Solan.

h) λιθοβολήσαντες] λιθοβολεύσαντες. V. Solan.

*) Ἰστέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. Cleric.

i) Ἀθηνησι] οἱ ἐν Ἀθῆνῃσι legitur in V. male. Solan.

k) παρείχον] παρήκων V. Solan.

νίσκου ¹⁾ ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρῃς ἂν τὸ πᾶν ἐκρυῇ ^{m)}). ἄτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνετέμνον ⁿ⁾ καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἔμῳ ὕδατι.

ὕδατος] τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος, πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

Pag. 142. 1. 2. ἀναβολήν] περιβολήν. G.

Ead. 1. 3. ἀθεραπεύτῳ] παντελῶς καταπεφρονημένῳ. V.

Ead. 1. 10. ἐγχέλεων] κλοιῶν G.

Pag. 143. 1. 2. Ἰξίονα] Nota historia, quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic παρὰ τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. G.

Ead. 1. 6. ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τοῦ κεραμεύς κεραμέως γενικῆς ^{o)}, γίνεται κεραμεϊκός καὶ συναιρέσει κεραμεικός. V.

Ead. 1. 8. ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἣν παρ' Ἀθηναίοις ^{p)}· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

Ead. 1. 10. πρὸς ἡνῇ] πρῶν. V.

Ead. 1. 15. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Pag. 144. 1. 13. ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφείτο τὸ θέατρον τοῖς ^{q)} ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν ^{r)}). Ταῦτα δὲ δις τοῦ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια· φθινοπύρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

1) κρουνίσκου] Ita in margine correxit Solanus: cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. Reitz.

m) ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in Impr. quod rursus mutavit manus Solan. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione Ms. C. et V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. Reitz.

n) συνετέμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero Solan. adjecterat συνε. Ita ut legere possis συνενέτεμνον vel συνετέμνον· sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, et iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. Reitz.

o) γενικῆς] Sic corrigere placuit priorum Edd. γενικῆς. Lehm.

p) Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in Impr. sed ων in οἷς mutaverat noster Solan.; ideo sic dedi, quia recte emendavit. Reitz.

q) τοῖς] Omissum in Edit. articulum addidit Solan.

r) ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum antea legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. sine dubio ex collat. Cod. V. Reitz.

Pag. 145. l. 3. μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τοῦ-
τοῦ ἐπιγραφῇ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

Pag. 150. l. 4. οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρά-
τος ὢν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε, ὥστε τὰ φαινόμενα
Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς
κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου ὤρμητο ^{s)}),
καὶ δὴ καὶ Κράντωρ ^{t)}) καὶ Χρυσίππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι
κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀρι-
στοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας ^{u)}),
Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδὴπον ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐν μέσῃς
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μάλ-
λον ὡς σχεδὸν Ἑλληνας παρευδοκιμηκότες ^{x)}) τῇ περὶ τοὺς λόγους
ἀσκήσει. V.

Pag. 151. l. 13. οὐκ ἐχρῆν ^{y)}) . . . καὶ τὰδε φασί,
καὶ τὰδε ^{z)}) διὰ τὸ ἐναντίον ^{a)}) εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.
Τῶν ἐναντίων ἦτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος πολὺν πρότερον ἐπίσταται τὸ
ἀριστερόν· καὶ ὁ τὸ νοσερὸν εἰδὼς, οἶδε καὶ τὸ ὑγιεινόν. ὡσαύτως
καὶ ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὔξεσεως, καὶ τῶν
παραπλησίων, ἃ ὑπὰ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς
τὸν Παρόρησιάδην νῦν διατείμενον ^{b)}) ἀπομαθεῖν τὰναντία τοῦ μι-
σεῖν καὶ τὴν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ἔστι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀντικει-
μένων ἢ αὐτὴ γνῶσις. G.

Pag. 152. l. 9. ἐπίσκοπος] Γρ.αι ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα.
νῦν καιρὸς. G.

s) ὤρμητο] „ὤκατο V.“

t) Κράτων] „Crator. C.“ Restitui Crantorem Solensem, Xenocratis auditorem, et insigne sua quidem aetate Academiae decus, de quo Diog. Laërt. IV, 24. et Cicer. in compluribus locis. Vid. Ernest. Clav. Cic. s. h. v. Lehm.

u) Πρωταγόρας] „Pythagoras. C. prave.“ Solan. Minus exacte in Edd. legebatur Πρωτ. Lehm.

x) παρευδ.] „Παραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solan.

y) ἐχρῆν] „Εχεῖν accentu in prima erat in Impr. Cleuscl, et sic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχεῖν, et Grammatici jubent. Reitz.

z) τὰδε] „Ἡδὲ male legebatur in impress.“

a) ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solan.“

b) διατεινόμενος . . . τοῦτο] „Corrupta haec.“ Emendata vitia et expletæ lacunæ ope Codicis 2954. Ediderat etiam Schmiederus restitutum Scholion. Olim scilicet aberat πολὺν ἀντε πρότερον, legebatur καὶ ἀπὸ νοσερὸν pro ὁ τὸ νοσ. deerant porro οἶδε καὶ τὸ post εἰδὼς, tum editum erat διατεινόμενος colo a sqq. junctum, καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο . . . τῶν ἀντικειμένων etc. Lehm.

Pag. 153. l. 9. προηγορίαν] τὸ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G. et 3011.

Pag. 155. l. 8. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, ἐπείπερ ^ο) τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται ^δ). ὑπερασπίζω σου. προῖσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ πάντων] περὶ πάντων ἔρῳ, περὶ αὐτῶν. G.

Pag. 156. l. 6. ἡ περ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει. διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

Pag. 157. l. 14. ἐπὶ χλευασμῷ] ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

Pag. 158. l. 8. ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρῳ ^ε). V.

Pag. 159. l. 5. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν ^ε) φύσει κεκρημένος γενναῖα καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι. V.

Pag. 160. l. 9. ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· ῥεῖ ^ε) γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεραντοῦ φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὕδριας ὕδατος πληροῦντες, διὰ τινος διατροῆματος παρῆχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφάσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

Pag. 164. l. 5. ἡ τουτουῖ ^h) τὸν ἐπώνυμον] Διογέ-
νους τοῦ κυνικοῦ. V.

c) ἐπεῖπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solan.

d) συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in Impr. male. Sed restituit ex C. Solan. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. Reitz. Et vitium αἰτιατικῇ vulgatum vel sine Codice corrigendum fuit. Nunc video etiam Seyboldum aliter paullo, nec minus commode, correxisse τῷ ὑπ. αἰτιατικῇ σ. Lehm.

e) αὐτὸ δρᾶν] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restitimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρῳ. Reitz. Quid autem sibi voluerit Grammaticus, dubitari potest. Aut enim explicare voluit insolentiam dicendi rationem, aut indicare variam lectionem ἔδρῳ pro δρᾶν. Illa quidem provincia satis sinistre functus est. Nam ἐφειμένον impersonaliter h. l. dictum, ut alias ἐξόν, δέον et similia; quum liceret. Lehm.

f) κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoscunt Coll. Solan.

g) ῥεῖ] Addit Bruno, scilicet clepsydrae. Solan.

h) τουτουῖ] Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ,

Ead. 1. 11. ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας ¹⁾ ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ· ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἀλῶναι. V.

Pag. 165. 1. 3. ἐξαγορεύοντα] τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

Ead. 1. 5. ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα ^{k)} Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὁρχήσεως φησὶν, ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορκεῖσθαι ¹⁾ λέγουσιν οἱ πολλοί. V.

in textu vero ipso est ὅτον. Illud vero τουτονὶ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. *Reitz.* Unde correxerit *Solanus* τουτονὶ, non adnotavit *Reitzius*. In Cod. 2954. saltem ita legitur; ubi quidem hoc totum Scholion textui insertum est, *Belino* referente, hunc in modum: ἡ τουτονὶ τοῦ Διογένους τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο. Quae quidem verba nulla ex parte cum textus rationibus convenientia, apparet illud ipsum Scholion esse, quod e V. descriptum vulgo editur; praeterquam quod in Par. Cod. voces τὸν ἐπώνυμον post τοῦ κυνικοῦ insertae reperiuntur, quae in V. post τουτονὶ locum habent. Jam quaeras, quale sit Scholion ipsum, quorumque textus verborum. *Seyboldus* quidem *Luciani* verba ita legi vult: „ἡ Πλάτωνα, ἡ Πρωταγόραν, ἡ τοῦτον (i. e. Diogenem Cynicum, δεικτικῶς ut saepe vel Noster), ἡ ὅτον — — Stetit enim tanquam Orator in fronte ceterorum Diogenes, adeoque facilius digito poterat innui.“ Satis ingeniose. At non vidit *Seyboldus* huic lectioni ex Scholio depromptae ipsum Scholion adversari. An vero ita credamus jam Scholion esse constituendum: ἡ τοῦτον] Διογένους τοῦ Κυνικοῦ. ? — Imo vero Genitivus glossematis necessario ducit ad Genitivum glossae. Jam τούτου vel τουτονὶ cum omni textus structura pugnat, quae ὅτον potius illud flagitat, in quod omnes libri consentiunt. Ergo nihil reliquum est, nisi ut existimes, Scholiasten vel male inspexisse textum Lucianeum et arripuisse τούτου, vel τουτονὶ pro ὅτον, vel usum esse exemplari, quod vere ineptam istam lectionem exhiberet. *Lehm.*

i) μὴ ἀπαντήσας] Prior vox e *Suida* restituta, unde Scholion desumptum, monente *Schaefero* ad *L. Bos* p. 110. Significat autem, ut *Schaeferus* ibidem docet, ἐρήμη (int. δίκη) vadimonium desertum, aut iudicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus. Et ἐρήμην vel ἐξ ἐρήμης ἀλίσκεσθαι dicitur de reo, qui, cum vadimonium deseruisset, aut ad iudicium non affuisset, damnabatur. *Lehm.*

k) ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικαῶντα *Lucianum* scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: si irascor et obijurgo profunum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio? Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab *Scholiaste* adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum et varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *Reitz.*

l) ἐξορκεῖσθαι] Ἐξορκεῖσθαι editum fuerat, et λέγει pro λέγον.

Pag. 166. l. 10. τεθῆ πασιν] ἐξεπλάγησαν. V.

Pag. 167. l. 6. παρωθούμενοι] παραγκωνιζόμενοι. V.

Pag. 169 l. 3. ἄσπονδα] ἔχθρα. V.

Ibid. ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. V.

Ead. l. 8. πυρρὴ χίλιν] Εἶδος^m) ὀρχήσεως ἢ πυρρὴ χίλιν, σύντομος. V.

Ead. l. 10. Ἀλουργίδας] πορφυρᾶς χλανίδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορφυρᾶ χλανίςⁿ)

Pag. 170. l. 12. Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παρηλλαγμένων καὶ °) ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρείος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρίαν^p) ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι. V.

Pag. 172. l. 6. εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι] Γρ. αὐ ἀνεγράφθαι. G.

Ead. l. 11. ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἔφ' οἷς εἶρηκα. V.

Pag. 174. l. 11. παλάθην] μάζαν σύκων. V.

Pag. 175. l. 4. τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Ead. l. 6. τοῦ Τάλω] Ὁ μὲν Τάλως ἦρως παλαιὸς ἐν τῇ Ἀθηροπόλει τεθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκουρῶν τὸ ἱερόν, ἄνακες γὰρ οἱ Διοσκουροὶ λέγονται^q). V.

σιν, et paullo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeunte correxi. Reitz.

m) Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, et forsitan συντόμως scribendum, pro σύντομος. Reitz. Jeune hoc Scholion e Suida et Hesychio excerptum, quorum hic πυρρὴ χίλιν explicat: τὴν ἐνόπλιον ὀρχεῖσιν καὶ σύντομον. Hanc ultimam vocem Albertius contra Heinsii sententiam, συντόμον conjicientis, recte tuitus est: nam etiam Etym. Magn. habet: πυρρὴ χίλιν· τὴν σύντονον ὀρχεῖσιν. Est autem σύντομος ὀρχησις, vehemens, quae fit intentis viribus; i. q. σφοδρὰ apud eundem Hesychium in sequentibus verbis. Unde in promptu h. l. erat vulgatae vocis σύντομος emendatio. Lehm.

n) χλανίς] Sic fere Grammatici et Lexicographi vetustiores. Unde priora πορφυρᾶς χλαμύδας, ut manifesto mendosa, facile corrigi poterant. Lehm.

o) καὶ] „omisum erat in Edd.“

p) ἀνδρίαν] „Ἀνδρείαν et mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν et ἀνδρίας fecit Solan.

q) λέγονται] Hoc Scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, et pars in Ed. Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. Reitz.

Ead. 1. 7. Ἀνακεῖον] Ἀνακεῖον ^{r)} τῶν Διοσκούρων τὸ ἐξ-
 ρόν· ἀνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

Pag. 177. 1. 4. Ἐπικουρείοις] ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύ-
 τερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

Pag. 178. 1. 8. ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυ-
 ρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδίως ὠπτημένος ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ
 σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φαμέν ^{s)}). V.

Ead. 1. 9. χρυσίον τουτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον ὡς φιλάργυ-
 ροὶ ἔχοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον ὡς τρυφᾶν εἰσθότες. τὸ κάτ-
 σπτρον ὡς εὐθετίζοιεν ^{t)} τὸ πρὸς ὡπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν
 ὑπὴν. οἱ κύβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαί-
 της. V.

Pag. 179. 1. 13. ἐν χρῶ] Κουρίας ἐν χρῶ ^{u)} λέγεται ὁ
 μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. V.

Pag. 181. 1. 7. ὄρμιαν] Ὀρμιὰ λεπτὸν σχοινιον, ἀπὸ τοῦ
 εἶρω, τὸ συμπλέκω. V.

Ead. 1. 8. ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεύς, ὁ ἐν Ἀθήναις λι-
 μὴν· καὶ κλίνεται Πειραιεύς ἀπὸ τοῦ ^{x)} περῶ περαιῶ, περαιεύς,
 καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι περαιεύς. V.

Ead. 1. 12. ἀνύσσα] Περιττὸν τὸ ἀνύσσα, Ἀττικὸν μὲν-
 τοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ παῖζεις ἔχων φασίν, καὶ ἐκῶν ^{y)} εἶναι, καὶ
 ἄλλα τούτοις παραπλήσια. V.

Pag. 182. 1. 11. ὁ σφραῖται τοῦ χρυσοῦ] ὡς φέροι-
 το ^{z)} τοῦ χρυσοῦ. G.

r) Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *Reitz.*

s) φαμέν] Exc. G. φαμέν. C. φασίν. *Solan.*

t) εὐθετίζοιεν] Sic rescripsi pro vitiosa, quam *Reitz.*, *Bip.* et
Schm. Edd. exhibent, forma εὐθετίζοιεν. Itidem correxi in iis-
 dem vulgata vitia σεμνότερον, ὑπὴν, et κύβοι. *Lehm.*

u) ἐν χρῶ] „Haec verba omissa in Ed. supplevit *Solan.*“

x) ἀπὸ τοῦ etc.] Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam
 olim oportebat σχεδία διαπερᾶν, ut ostendit *Meurnius* in libello,
 quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss.
 Viro J. G. *Graevio*. Vid. c. 1. *Cleric.*

y) ἐκ ὧν] „Εχοντα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Co-
 dicis correxit *Solan.*“ De pleonasmō in phrasī παῖζεις ἔχων vid.
Schol. ad *Icarom.* c. 24. Sed ἀνύσσα injuria redundare dicitur,
 et recte a *Weiskio*. Pleonasmorum enarratore, omissum est; nisi
 forte afferri debuisset, ut damnaretur *Scholiasiae* jejuna senten-
 tia. Significat enim in *Luciani* ore vox ἀνύσσα adjecta, nunc
 demum perfectum hami usum fieri posse, ubi Sacerdos etiam ca-
 ricas et aliquantulum auri dederit. Sic expressit etiam *Belinus* in
 versione Francogallica. *Lehm.*

z) ὡς φέροιτο] Varia haec est lectio, in qua et χρυσοῦ notan-
 dum pro eo, quod in textu ipso est, χρυσίου. Quodsi tamen ex-

Pag. 184. l. 1. καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς] ἄμορφος, ἀρεπῆς, μυσαρὸς ^a). V.

Ead. l. 10. ψῆττα τις] Ἰχθύδιον ἢ ψῆττα ^b) τῶν πλατέων, ἐκ δύο δερμάτων συγκολλᾶσθαι ^c) τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅτινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. κακῶς ^d) δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

Pag. 185. l. 8. περισκόπει ἀκριβῶς] Αὐθις ἐπανήλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

Ead. l. 14. Ἀλλ' ἡνιδὸν πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] Ἡθικὸν ^e) ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἔστι ^f) δεικτικὸν ἦνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται. V.

Pag. 186. l. 8. ἐπιτελῇ ^g) τὴν ἄγραν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν, ὥσπερ καὶ τὸ, ἄλλ' ὅπως μὴ πλήξης. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Pag. 188. l. 8. ἀπὸ τοῦ Λυκείου] Ἐν ^h) τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ καὶ Πεισί-

plicationem malis, scripsisse puta Scholiasten ὁσφραίνεται pro ὡς φέρετο, quo illustraret minus usitatam formam ὁσφᾶται. *Lehm.*

a) μυσαρὸς] Μισαρὸς editum erat, sed μυσαρὸς correxit Solan. recte; nempe a μῦσος, scelus. *Reitz.*

b) ψῆττα] Ὀψὸν legebatur, et quidem adspirata prima, id autem noster (Solan.) delevit, et ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen cum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, et ὀψὸν, *orsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθύδιον haberi. *Reitz.*

c) συγκολλᾶσθαι] συγκεῖσθαι G. Solan.

d) βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον et καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typhoteticis scatebat hoc et praecedentia scholia. Sed ad κακῶς et verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *Reitz.*

e) Ἡθικὸν] Sic restituit Solanus ex *Cod.* V. cum editum esset Ἀττικόν, et pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθαλπται. quum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *Reitz.*

f) Καὶ ἔστι] „Ἐς τὸ C.“

g) ἐπιτελῇ] Sic tacite scripsit Schm. In prioribus erat ἐπιτέλει, quod in textu quum sit, tamen cum nota Scholiastae non convenit. Seyboldus jam conjecerat ἐπιτελεῖν, non minus commode. *Lucianum* tamen ipsum haec non tangunt. *Lehm.*

h) Ἐν] „Ἐκ male legebatur in Ed. Cler. Sed recte correxit Solan.“

στρατον ποιῆσαι το Λυκειον, Φιλόχορος ⁱ⁾ δὲ ἐν τῇ δ' ^{k)} Περι-
κλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

Ead. l. 11. καυτηρίων] Κεκαυτηριασμένος ὁ μὴ ἔχων
ὕγιή τὴν συνείδησιν. Cod. 2954.

IN CATAPLUM.

Pag. 189. l. 1. ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἴρηται ἀπὸ
τῶν Τυρρῶν τῶν βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχο-
ρος. Τυρρῶνοί γὰρ ὀλίγον τινα χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ᾧφθησαν ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο
ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Ἀἴμνον καὶ Ἰμβρον
ᾧκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρῶδῶς δια-
κείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατασχόντες εἰς
Βραύρωνα ^{a)} τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρθένους (ἀρκετεύονται ^{b)})

i) Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cujus nomen supra p. 9.
occurrit. scripsit περὶ Ἀττίδος. Vid. Voss. Hist. Graecos et Sui-
dam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. Cler. C. ha-
bent φιλόχορος. Solan.

k) δ'] In priori Edit. horum Scholiorum legebatur λ'. Sed in Exc.
G. est δ'. Solan. In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad princi-
pium Pisc. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dialogum
sive dissertationem non pertinebant; sed ad De Merc. Cond. quod
pervestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli,
quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. Reitz.

a) Βραύρωνα] Βράβρωνα legebatur, et mox iterum Βραβρωνίοις.
Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX. p. 611. vel 399. et quae
mox notamus. Reitz.

b) ἀρκετεύονται] Quenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad
παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. Solan. Ἀρ-
κετεύειν idem esse quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκετυ-
σαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brau-
roniae, et quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero
δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος ursa autem ἀρκετεύειν, quod ursam
quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cujus-
dam; quia illa virginem cum ea ludentem inter fecerat etc. Vid.
Suidam v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν Βραυρωνίοις ἀρκετευόμεναι γυναῖ-
κες τῇ Ἀρτέμιδι ἱερτὰν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ
Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρ-

γὰρ τῇ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις), αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν ^{c)} Ἀθήνῃσι ζήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι, ἕδος ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρόνων. V.

Ead. 1. 2. Εἶεν ^{d)}] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπὶ-

κτῆσαι τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Ἀυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεῦειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur *Lysiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι, sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιεροῦν, quando quidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen *Harpocratio* v. *Δεκατεῦειν* arbitratur id inde factum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκευόμενας et ἀρκετους dictas. Eadem fere habet *Lexicon vetus Coislinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jusserit Dianam placare, et puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro *Αυσίας* — ἔλεγον, ut vitiose in *Suidae* edit. antiqua legitur; recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu et ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit *Plutarch.* de virtut. mulierum, p. m. 247. scribens: Τυρόνων τολῆν τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας etc. Iterum in Quaeest. Graec. p. 296. Τυρόνην φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραυρωνος ἀρπασάντας, ὀπηνίκα Ἀἴμνον καὶ Ἰμβρον κατῶκον, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etsi jam cum *Solano* apud Scholiast. legas *ἱερατεύουσai*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεῦσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur ommissa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum et pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, et ἀρκεῦσαι τῇ θεῷ etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legas; ἡρπασαν παρθένους ἀρκευόμενας τῇ θεῷ, sensus quidem commodus emerget; sed et mallem addi ἐν ante Βραυρωνίοις. nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripuerunt virgines Brauronis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. *Reitz.* Quum semel corrigenda essent vitiose vulgata, maluimus nos, parenthesi facta, retinere ἀρκευόνται et deinceps interponere γὰρ. Ita nec opus fuerit ἐν τοῖς Βραυρωνίοις cum *Reitzio* scribere, sed suffecerit τοῖς Βραυρωνίοις, dictum pro ὑπὸ τῶν Βραυρωνίων. *Lehm.*

c) ἐν] Deleatur praepositio. *Reitz.*

d) Εἶεν], „Ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ etc. legebatur; sed priora duo expunxit *Solanus*, sine dubio ex *Collat.* Item δὲ et ἀφοριστικὸν legebatur pro δὴ et ἀφοριστικόν.“

ῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελεύσεως ἄντι τοῦ ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. V.

Ibid. Κλωθῶ] Τρεῖς ^{e)} λέγουσιν εἶναι τὰς Μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχεσιν, Ἀτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν Μοιρῶν τὴν Κλωθῶ πρὸςδιαλεγόμενον. V.

Ead. 1. 3. ἀναγωγὴν] ἀνάπλουν. V. Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

Ead. 1. 4. ἄντλος] τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

Ead. 1. 5. παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάντη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ^{f)} ναύταις τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

Ibid. τετροπῶται] ἐν τῷ τροπωτῇρι ἐμβέβληται. τροπωτῇρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ^{g)} ἐμβάλλουσιν. V.

Pag. 190. 1. 1. ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ^{h)} ἄδην διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχάς. G.

Ead. 1. 3. ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] περὶ ἐσπέραν, ὅτε ⁱ⁾ τοὺς βόας λύουσιν. V.

Ead. 1. 4. ἐμπεπολήκαμεν] ἐκερδάναμεν. G.

Ead. 1. 7. ὥσπερ] Γρ. αἱ εἶπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

Ead. 1. 9. ἐφήβων] Ἐφηβοὶ καλοῦνται οἱ ἀπὸ ^{k)} ἰέ ^{l)} ἐτῶν νέοι ἄγχι τῶν εἴκοσι. V.

Ibid. ἡ λόγους] ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται. V.

Ead. 1. 11. καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προΐστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

Ead. 1. 13. ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτο ^{l)} οὖν διαπαίξει. V.

e) Τρεῖς] „*Tinès legebatur, male, in Edit. Cler.*“

f) νῦν] „*Omissum erat in Edit. supplevit ex V. Solanus.*“

g) κώπην] Sic vitium vulgatum κώπην dudum corrigendum erat, etiamsi non comparasses *Suidae* verba: Τροπωτῆρες ἱμάντες, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται. *Lehm.*

h) τὸν] *Reitzii* τὴν emendaverant *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

i) ὅταν] „*Ita correxit idem, (Solan.) cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.*“ — Ὅταν — λύουσιν ne hujus quidem generis scriptorum stylus ferre potuit. Secutus tamen *Schmiederus.* Mihi ὅτε revocare placuit. Aut, si malis, non solum ὅταν, sed etiam λύουσιν, corrigendum. *Lehm.*

k) ἰέ] ἰδ' erat in impress. ἰέ in V. ἰς in C. *Solan.*

l) τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam νῦν malo quam οὖν. *Solan.*

Pag. 191. l. 6. ἀσφόδελος] εἶδος βοτάνης ^{m)}), V. Hesiodus meminit in Operibus et Diebus. C.

Ibid. καὶ χοαὶ] τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. καὶ πόπανα] πᾶν ⁿ⁾) εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντια ^{o)}) πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ. G.

Ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα] τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

Ead. l. 8. ἀμβροσία] τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

Ead. l. 9. νέκταρ] τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

Ead. l. 13. χαλέπαινε] ἀγανάκτει. G.

Pag. 192. l. 1. σοβῶν] διώκων. V.

Ead. l. 2. δεδεμένον] τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένδην. V.

Ibid. γελῶντα] Μίκυλλον πένητά φησι ^{p)}) τὸν σκυτοτόμον. G.

Ead. l. 3. ἕνα δέ τινα] τὸν κυνίσκον λέγει. ἐξημμένον δὲ ^{q)}) βαστάζοντα. V.

Ead. l. 5. κεκονιμένον] κονιοροῦ πεπληρωμένον. G.

Ead. l. 6. τοῦ ἄσθματος] τοῦ συνέχοντος πνεύματος, καὶ ἀναπνοήν. G.

Ead. l. 10. λειπόνεως] ὁ καταλιμπάνων τὴν ναῦν. G.

Pag. 193. l. 2. ἀνακωκύει] Κωκυτὸς φωνῆς ἐστὶ μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον ^{r)}) πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

Ead. l. 4. νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ^{s)}) ἢ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἐκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἐκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

Ead. l. 9. ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπός ἐστι μία τῶν Μοιρῶν, ἣ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

Ead. l. 10. ἀντερείδων ^{t)}] ἀντιβαίνων. V.

Ead. l. 11. εὐάγωγος] εὐχερής ^{u)}). V.

m) βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. Solan.

n) πᾶν] „Omissa erat haec vox in Edit.“

o) πλακοῦντια] Sic e Suida correxi vitium hucusque vulgatum πλακοῦντα. Lehm.

p) φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz.

q) δὲ] „Kai editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Solani.“

r) ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα ποιηταὶ τινα εἶναι πόταμόν. Solan.

s) στρέφει] „Στρέφειν editum fuerat, male.“

t) ἀντερείδων] „Αντερίδων erat in impresso.“

u) εὐχερής] Ἀχερής habet edit. Clorici, sed correctum ex V. Solan.

Pag. 194 l. 2. τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ἄδην κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. Apollod. L. 2. p. 54. B.) Solan.

Ead. l. 3. λογιζομένου αὐτοῦς] ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V. Λογαριάζοντος. Cod. 3011.

Ead. l. 5. λαθῶν] ἀγνοηθεῖς. V.

Ead. l. 6. ἐνέδει] ἐνέλειπε ^x). V.

Ibid. τῷ λογισμῷ] τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ ^y). V.

Ibid. ὁ Αἰακὸς] Τίος λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

Ead. l. 8. ἄλις σοι] ἀρκείτω ^z) V. (In V. est ἀρκεταί.)

Ead. l. 11 παρελόγισέ σε] παρηρίδμησεν. V. (παρα-λελόγισται. C.)

Ead. l. 14. συνεῖς] νοήσας. V.

Ead. l. 15. αὐθαίρετος] ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

Pag. 195. l. 1. ὕσπληγγος] ἀφειρητίας. V.

Ead. l. 2. ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo supra, ad verb. στόμιον.

Ead. l. 4 ὀλιγωρίαν] ἑαθυμίαν, ἀμέλειαν ^a). V.

Ead. l. 6. διαμέλλομεν] βραδύνομεν. V.

Ead. l. 9. ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεῶς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

Pag. 196. l. 1. τῆς εὐαγρίας] τῆς καλῆς ἄγρας. V.

Ibid. ὁμφακίας] ἁώρους ^b), ἀνεπήτους, ὃ ἐστὶ μικροῦς. V. (τὰ τετελευτηκότα νήπια. B.)

Ead. l. 6. πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔσθησαν ^c) παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ τούτων ^d) κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καταλυ-

x) ἐνέλειπε] „Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutat Solan.“

y) λογαριασμῷ] „Hoc vocabulum deficiens in Impress. supplavit Solan.“

z) ἀρκείτω] Sic emendavi vocem nihili vulgatam ἀρκέτω. Lehm.

a) ἀμέλειαν] „Omissa erat haec vox in edit.“

b) ἁώρους] Addidit hoc Solanus; in Impress. enim omissum erat; sed et ἦτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat, quo pertineret. Pro μικροῦς autem Gron. legere jubet μικρούς· sed adsentior Solano, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. Reitz.

c) ἔσθησαν] In prioribus erat ἔσθησαν, falso spiritu. Lehm.

d) ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro

θέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου ^{e)} μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα ^{f)} εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

Ead. 1. 8. βεβυσμένοι] πεφραγμένοι. V.

Ead. 1. 9. ἀράμενον] κουφίσαντα. V.

Ead. 1. 11. τακεροὶ] τακέντες. V.

Ibid. τετρουγημένοι] ἠψημένοι ^{g)} ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

Pag. 197. 1 14. ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ξύλον ^{h)} (καὶ ὄργανον κρουστικόν ⁱ⁾ Cod. 2954.) ᾧ ^{k)} τοὺς καταδίκους ἐφόνευον. V.

Pag. 198. 1. 2. Κυνίσκος] Τὸν Κυνίσκον ^{l)} ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ^{m)} ὑλακτεῖν. C. 2954.

Ibid. τῆς Ἐκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἐκάτης δείπνῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἐκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλληνισι θεῶν. ᾧ δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

Ead. 1. 7. τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ⁿ⁾, ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἐκλώσας. V.

hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρητο, alibi legitur ἐχρήσαντο. Solan. Utrumque, praeunte Schmiedero, recepi. Lehm.

e) γενομένου] „Γνωμένον legebatur in Edit. sed correxit Solan.“

f) ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. et B. Solan.

g) ἠψημένοι] Corruptam vocem ἐψ . . . censeo. Solan. Sed si ἠψημένοι vel ἠψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut maturi, cocti intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἐψημα autem mustum decoctum, vid. Foës. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiastes semper apta loqui. Reitz.

h) ξύλον] In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, quā descripsit Vir Doctiss. In C. est ξύλον. Solan.

i) κρουστικόν] In Cod. ipso exaratum κρουστόν, quod mutavit Belinus, probante Schmiedero. Lehm.

k) ᾧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. Solan. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam Not. Cl. Hemst. ad Dial. Mortt. XXIII, 3. Reitz.

l) Τὸν Κυνίσκον] Omittere haec placuit Schmiedero. Melius forsitan omittatur ὃν. Lehm.

m) παρόντας] An voluit παριόντας; Lehm.

n) τοῦ] „Τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere, unde correctio sit profecta.“

Ead. 1. 10. ἔφορον] ἐπόπτην. G.

Pag. 199. 1. 2. ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἀνελθε εἰς τὸ πλοῖον. V.

Ead. 1. 7. ἡμιτελής °)] Εἰς Πρωτεσίλαον τὸν Ὀμηρικόν^{p)} ἀποσκώπτει. V.

Ead. 1. 14. ἄραρεν] ἔδοξεν. V. (κέκριται. B.)

Pag. 200. 1. 1. ἐπιβιώσεται] ἐπιζήσεται. V.

Ead. 1. 2. καὶ μικρόν τι πρὸς] καὶ ἐν τούτοις^{q)}. V. (ἦτοι πρὸς τούτοις. C.)

Ead. 1. 10. Οὐκοῦν ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φάμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. V.

Ead. 1. 14. ἐπισήμου] ἐσφραγισμένου. V.

Pag. 201. 1. 2. ἀπέφθου] ὀβρύζου^{r)}. V. (τοῦ πολλὰς ἐψηθέντος ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου. C.)

Ead. 1. 6. νῆφρια] ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.

Ead. 1. 9. εὐγνωμον] εὐλόγον. V.

Ead. 1. 11. εἰς^{s)} τοσοῦτον] ἐπὶ τοσοῦτον. V.

Ibid. ὑπάγωμαι^{t)}] ὑποτάξω. V.

Pag. 202. 1. 2. αὐτανδρον^{u)}] ὄνομα κύριον. V.

Ead. 1. 13. εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμέ] Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμέ. G.

Pag. 203. 1. 4. ἐγκαταλογήσεται^{x)}] συγκαταριθμήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

o) ἡμιτελής] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πολὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, et quae in Impress. omissa erant, addidit ex V. Reitz.

p) τὸν Ὀμηρικόν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν. Solan. Si vere Homericum illud respexit, de quo vid. Adnot. ad Diall. Mortt. XIX, 1., non potuit Lucianus non cum aliqua cavillatione respicere. Nec probo adeo ἀποσκοπεῖ. Lehm.

q) καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paullo melius enarrant. Solan.

r) εὐρίζου] „Vid. LXX. Interpr. et lege ὀβρύζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. Gronov. et Coll. G. confirmant.“ — Haud dubitans tam certam emendationem recepi. Contra Reitzius, Bipont. et Schm. servarunt manifesto falsam lectionem. Lehm.

s) εἰς] ἐς correxit Schm. haud dubie e textu. Lehm.

t) ὑπάγωμαι] „ἀπάγωμαι editum fuerat, male.“

u) αὐτανδρον] Quam incuriose legerint hi Scholiastae, et hic locus documento sit. Solan.

x) ἐγκαταλογήσεται] Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. Sol. Lucian. Vol. III. Z.

Ead. 1. 9. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως^{γ)} οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες^{z)} αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμενοι^{a)} V.

Pag. 204. 1. 10. ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρευθὺς γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον, τοῦτο εἴργασται, εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἄλλαχού, ἐπεὶ τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ^{b)} ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθύς ἔπραξα. V.

Ead. 1. 13. Γλυκέριον] Ἀττικά ὑποκορίσματα, ἅπερ ὥς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀπφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρονθίδιον, Ἐρώτιον, Πώλιον^{c)} Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους κατηγορεῖται^{d)}. ὣν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον^{e)} ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνον κλίνεται. V.

Γλυκέριον] Ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τῆς Γλυκέρας^{f)} Ἀθηναίων ἔθει. οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζονται^{g)},

lan. Variam esse lectionem, arguit, quod in 3011. est ἐγκαταλήσεται. *Lehm.*

γ) ὅπως] „Ὅτε” legebatur in Schol. edito, sed mutavit *Solan.*

z) πάντες] πάντως quoque male editum fuerat. *Solan.*

a) ἐξωνοῦμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tempori servire.* *Solan.* Mihi quidem haec loquendi formula non innotuit; nec, quomodo sensus ille vel in Sacris literis ei inesse possit, conjicio. Suspicio vitium in ἐξωνοῦμενοι. *Lehm.*

b) τοῦ] „Γὰρ τοῦ” habebat Edit. *Cler.* sed delevit particulam γὰρ *Solanus.*

c) Πόλιον] Mallem Πώλιον. *Solan.* Sic et *Toupius* voluit in *Emend.* Vol. IV. p. 376. Confirmatur haec conjectura Scholio *Codicis Gregorii Corinth.* Paris. 2662. ex quo *Bastius* ad *Gregor. Corinth.* p. 320. et alias hujus Scholii emendationes depromsit; ut Ἀπφίδιον pro Ἀμφίδιον et Στρονθίδιον pro Στρούθιον. Pro Φιλίτιον autem, quod et illic habetur, Φιλίστιον conjicit *Bastius*, non satis, opinor, justa de causa. *Lehm.*

d) καταγορεῖται] Lege κατηγορεῖται. *Solan.* Morem gessit *Schm.* *Lehm.*

e) Ἀβρότιον] „Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit *Solanus.*”

f) ἀντὶ τῆς Γλυκέρας] Sic scripsi, monente *Bastio* ad *Gregor. Corinth.* p. 321., e cod. *Vat.* 90. pro vulgatis τῆς γλυκερίας, et mox οὗτοι indidem pro αὐτοί. *Lehm.*

g) ὑποκορίζουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit. *Cler. Reitz.* Pro ὑποκορίζουσι praeiit *Vat.* ὑποκορίζονται. *Lehm.*

καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταίρων· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον^h). V.

Ibid. Κεκοινωνήκει] Γρ.αι κεκοινωνήκεσαν. G.

Ead. 1. 14. ἐπισπασάμενος] ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος. V. ἐπιβαλλόμενοςⁱ) καὶ κλείσας. C. ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος, παραγαγών. G.

Ibid. σποδεῖν] τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βινεῖν, ὡς ἐνταῦθα etc. G.

Ibid. ἐσπόδει] ὑβριστικῶς ἡφροδισιάζειν. V.

Ead. 1. 17. ἐνέτεινας] ἐπήγαγες. V.

Pag. 205. 1. 1. καὶ τῆς κόρης] καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

Ead. 1. 2. πλατὺ χρεμψάμενος] τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον^k). V.

Ead. 1. 3. ἐνεπιμπράμην] ἐκαιόμην, ἐμαινόμην. V.

Ead. 1. 8. ὦν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἔασθαι^l) τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεοῦς^m) ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶωθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

Ead. 1. 14. ὁ Παδάμανθους] Καὶ οὗτος υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας. V.

Pag. 206. 1. 5. εἶσω τοῦ ποδός] τουτέστι, κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

Ead. 1. 7. καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κενταῦθα ἐλλείπειⁿ), Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκόπει^o) V.

Pag. 207. 1. 3. προσεπαττάλευσα^p)] εἰς πᾶσσαλον ἔδησα, ἀντὶ τοῦ, ἀνεσταύρωσα. V.

h) Εὐπράξιον] Ad verbum Γλυκέριον duo erant Scholia in diversa loca distracta in V. quae conjuncta exhibeo. *Reitz.*

i) ἐπιβαλλόμενος] Scribendum erat ἐπιβαλόμενος, fortassis etiam sic edendum. *Lehm.*

k) πτύελον] παριόμενος C. prave, forsans scripserit πτυσάμενος. *Solan.*

l) συντελεῖν ἔασθαι] „συντελεῖσθαι ἔαν. C.“

m) ἐνδεοῦς] ἐνδεοῦς in prioribus Edd. correxi. *Lehm.*

n) ἐλλείπει] „Ελλειπεν legēbatur in impresso, et ommissa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *Solanus.*“

o) σκόπει] σκοπεῖ *Reitz.*, *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

p) προσεπαττάλευσα] „Προσεπαττάλευσε, editum fuerat; item mox ἔδωσα pro ἔδησα, et ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit *Solanus.*“ — Pro ἔδησα *Jenk.*, nescio unde, scripsit ἔδωσα, per errorem, opinor, visus vel pronuntiationis. *Lehm.*

Ead. 1. 12. ἀγαπητὴ] ἀντὶ, ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος. V. (ἡδεΐα. C.)

Ead. 1. 13. ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ ^{q)} χαρίζομαι τοῦτο, ὅτι μετὰ πάντας ^{r)} ὕστερόν σε ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὐτὶν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα· οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

Ead. 1. 15. ὅτι πύματον] ἔσχατον. V.

Pag. 208. 1. 1. ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ἐν τῷ ^{s)} ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται ^{t)}· ἀπὸ τούτου οὖν ^{u)} τὰ πάνυ διαφέροντα λεγεται ἐκ διαμέτρου. V.

Ead. 1. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δεόν εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε. V.

Ibid. προσέχεται] κρατεῖται. V.

Ead. 1. 9. προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα ^{x)}, προστακῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

Ead. 1. 14. οἱ δυσέρωτες] οἱ πάνυ ἐρωῶντες. V.

Pag. 209. 1. 2. καταλιπαρῶν] παρακαλῶν. G.

Ead. 1. 4. οὐ συνοικίαν] τὰ νῦν ἐνοικικὰ ^{y)}, λεγόμενα. V.

Ead. 1. 5. εὗζωνος ἦν] ὁ ταχύς, καὶ ὀξέως βαδίζων. V. (ἐλαφρός. C.)

Ead. 1. 6. σμίλην] Σμίλη, ἐργαλεῖον σκοτοτομικόν. G.

Ibid. κρηπίδα] ὑπόδημα. V.

Ead. 1. 9. εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν, οὐχ ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς ἐπιθυμῶν ^{z)} τοῦ φωτός. V.

q) σοὶ] „Ὅτι V.“

r) πάντας] „Sic habet C. Edit. πάντων.“

s) ἐν τῷ] „Ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in Edit. sed mutaverat Solan.“

t) μείζων . . . λέγεται] Διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζονι δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi; non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. Reitz.

u) ἀπὸ τούτου οὖν] „Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa.“

x) Προστετηκυῖα] Non agnoscunt hanc vocem C. Solan.

y) ἐνοικικὰ] Ditari hac voce potest Car. Du Fresne Glossar. med. et inf. Graecit. Nam ἐνοικία scripsisse Scholiasten, vix mihi persuadeam, quum ἐνοικία antiquioris sit Graecitatis nomen, hoc autem loco de inferioris aetatis vocabulo agatur. Lehm.

z) ἐπιθυμῶν] „Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impress. sed mutavit Solanus.“

Ead. 1. 14. τὸ δὲ μέγιστον] τὸ ισχυρότερον. G.

Pag. 210 l. 2. ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν, ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. V.

Ead. 1. 12. καὶ ἡ κνίσσα] ὁ καπνός. V.

Ead. 1. 13. ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ, νωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ ἐμάτα ^{a)} καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνενέ με.)

Pag. 211. l. 1. ὁλῶ πήχει] Ἀντὶ τοῦ, μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς ^{b)} ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους. V.

Ead. 1. 2. ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ, τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὃ ἐστὶ, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.

Ead. 1. 5. ἐτεθήπειν] ἐθαύμαζον. V.

Ead. 1. 7. κοχλίδων] Ὅτι ἡ Λακωνικὴ κοχλὸς ^{c)} τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὗρηται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

Ead. 1. 11. ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ, ἐγγύτατα ^{d)}· πλεον πάντων πλησιάζων. V.

Ead. 1. 15. ἐλογίζετο] ἠοίδμει. V.

Pag. 212. l. 4. καὶ ἀνιμήσεται ^{e)}] ἀνασπάσῃ. V.

Ead. 1. 8. ἔωλον] χθεσινόν. V.

Ead. 1. 11. διανήχομαι] κολυμβῶ. G.

Ead. 1. 12. ἀπαγορεύσας ^{f)}) ἀτονήσας. V.

Ead. 1. 13. τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα ^{g)} λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.

Pag. 213. l. 7. τένοντα] τράχηλον. G.

a) ἐμᾶτ'] Ἡμᾶται editum erat; sed in V. est ἐμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἐματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμᾶται editum est. Solan. Ἐματᾶ Schm. edidit: sed debebat scribi ἐμάτα, quod haud dubie Grammaticus voluit. Deinde rectius πονήρως scripsisset Scholii auctor. Lehm.

b) πήχυς] Sic correxi, quod in Reitz., Bip. et Schmied. est, πήχυσ. Lehm.

c) κοχλὸς] κόχλος Reitz. recentt. Lehm.

d) ἐγγύτατα] „Εγγύτα vitiose editum erat.“

e) ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, et ἀνασπάσεται pro ἀνασπάσῃ. Solan. Debebat esse ἀνιμήσεται et ἀνασπάσῃ, ut jam edidit Schm. Lehm.

f) ἀπαγορεύσας] „Αναγορεύσας quoque legebatur in eadem edit.“

g) Πορθμεῖα] „Πορθμίον C.“

Ibid. εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμός ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ, ὡς ἔοικε, τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. V.

Ead. 1. 13. καὶ πρόσκωπος εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ ^{h)} καθήμενος. V.

Ibid. εὐῆρες] καλῶς κωπηλατοῦν. V.

Ead. 1. 14. ἐρετμὸν] κώπην. V.

Pag. 214. 1. 1. ἔρεττε] κωπηλάτει. G.

Ead. 1. 2. ἦ] ἄρα. V. (ἄρα. C.)

Ibid. ὑποκελεῦσαι δεήσει ⁱ⁾] Ὡς ^{k)} ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ὥδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν, ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ἀδόμενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὁδόνην τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Ead. 1. 9. Ὅττο τοῖ] Φεῦ. G.

Ead. 1. 10. σπαθήσει] τρυφήσει. V.

Pag. 215. 1. 6. καττύματα] δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται. G.

Pag. 216. 1. 1. ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Ead. 1. 7. μέτειμι] μετέρχομαι. G.

Ead. 1. 10. τοὺς Σῆρας ^{l)}] Σῆρες εἰσὶν ἔθνος, παρ' ᾧ γίνεται τὰ σερικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ἅπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας

h) τῇ κωπῇ] τῆς κωπῆς C. Nam quod τῇ κωπῆς turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox *Εὐῆρες* pro εὐῆρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz.* Retinuit tamen *Reitzius* mendam κωπῇ, propagatam etiam in *Bip.* et *Schm.* Edd. *Lehm.*

i) δεήσει] *Δέση* editum erat, et παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz.* Neque tamen talia semper nullius sunt momenti, quum nonnunquam variam lectionem, eamque fortassis non omnino despiciendam, indicare possint, ut h. l. *δεήση* Scholiastae cum lectione Codicis 2954. convenit, quamquam pessime. *Lehm.*

k) Ὡς] Lege "O. Habent tamen etiam C. ὡς. *Solan.*

l) τοὺς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. *Graev.*) Ubi juxta *Benedicti* editionem *Σύρας* legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur *Σῆρας*, quae lectio confirmatur a Scholiasta. *Cler.*

νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν^{m)} } Δια-
παίξει δὲ ἐν τῷ χωρίῳⁿ⁾ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι^{o)} τὰς
τῶν ἀλόγων ψυχὰς. V.

Ead. 1. 14. Μέγιλλος] Οὗτος^{p)} ὁ Μέγιλλος Κορίν-
θιος^{q)} ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Pag. 217. 1. 1. ἢ τῷ] ἢ τίνι^{r)} ὅ ἐστι ἰάζοντος. V.

Ibid. εἰ καλλίων] Πορνῶν ὀνόματα^{s)}. V.

Ead. 1. 3. πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο· ἦτοι
τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἄμφω γὰρ ταὐτό^{t)} σημαίνει. V. (Πα-
ρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Ead. 1. 9. ἐτελέσθη] ἐκοινωνήσας. G.

Ead. 1. 10. τὰ Ἑλευσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθη-
ναίοις τὰ Ἑλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ
ἐγένοντο^{u)} ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Δουκί-
α-νός νῦν διαπαίξει^{x)}. V.

Ead. 1. 12. δαδουχοῦσα] λαμπάδα φέρουσα. V.

Pag. 218. 1. 1. Τισιφόνῃ] Τισιφόνῃ μία ἐστὶ τῶν Ἑρι-
νύων. Ἑρινύας δὲ λέγουσι θεὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολάζειν
τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

Ead. 1. 7. πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἑνορκῶ σε κατὰ τοῦ πα-
τρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδάμανθυος
τὸν Δία. V.

Pag. 219. 1. 6. στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι τοὺς
οἰκέτας^{y)} τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφο-
ρῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ^{z)} στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἡρώτη-
σεν. V.

m) τὴν μέταξιν] Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξιν. C. Ab-
surde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. Solan.

n) χωρίῳ] χορίῳ Reitz., Bip. et Schm. inepte. Lehm.

o) εἶναι] „Omissum erat in editis.“

p) Οὗτος] „Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed delevit δὲ Solanus,
et notavit, ordine inverso: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.“

q) Κορίθινος] Facile est conjicere, Κορίνθιος legendum, licet
hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. Emendationem per se
probam recepit Bip. et secutus Schm. Lehm.

r) τίνι] τινι sine accentu Reitz. Bip. Schm. prave. Lehm.

s) ὀνόματα] „Deerat in Impress. Sed ex C. supplevit Solanus.“

t) ταὐτὸ] ταύτῃ legebatur in Impress. In V. integre scriptum
ταυτή. i. e. ταυτὰ. (J. Gron. Ego ταὐτὸ malo.) Solan.

u) ἐγένοντο] „Ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus.“

x) νῦν διαπαίξει] „Συνδιαπαίξει editum legebatur; sed ex col-
lato Cod. V. correxit Solanus.“

y) τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit
reponere οἰκέτας. Solan.

z) ποῦ] Τοῦ male legitur in V. Solan.

Ead. 1. 14. πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων^{a)}] Φρονίμως πάνν αὐνίττεται^{b)}, ὡς φιλόσοφος, εἰ καὶ τι ἔχη^{c)} πρώην ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

Pag. 220. 1. 1. ἐξ ὑπαρχῆς] ἀνωθεν. G.

Ead. 1. 4. ἐμπολήσας] κερδάνας, συνάξας. V.

Ead. 1. 8. Μακάρων^{d)}] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

Pag. 221. 1. 1. ἀνεπίγραφος] μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Ead. 1. 5. πρόβαλλ' αὐτὸν^{e)}] πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Pag. 222. 1. 6. ἐμπαροινῶν] ἐνυβρίζων. V.

Ead. 1. 9. ἀσκαρδαμικτὶ] μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς. V.

Ead. 1. 11. καινουργόν] τὸν ἐπινοοῦντα^{f)} ξένα. V.

Ead. 1. 12. κενὴ τις ἐστὶ] ψευδής, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως. C.)

Pag. 223. 1. 14. προσκάλει μοι] καὶ τοῦτο εἰς πλείονας^{g)} τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φύτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἔμπαίζων, λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

Pag. 224. 1. 8. πὰ μεθ' ἡμέραν] τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.

Ead. 1. 11. ὑπερπέπαικότα] ὑπερβαλλόμενα^{h)} ὑπερβάλλοντα. V.

Pag. 225. 1. 1. πελιδνός] Puto μολυβδοειδής. G.

Ead. 1. 3. ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾗδου. V.

Ead. 1. 7. χάριν εἶσομαι] ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστήσω· τὸ

a) ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan.

b) πάνν αὐνίττεται] „Αὐνίττεται πάνν editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit Solanus.“

c) ἔχη] „ἔχει. C.“

d) Μακάρων] Μακάρους editum erat, et proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz.

e) πρόβαλλ' αὐτὸν] Προκάλει αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz.

f) ἐπινοοῦντα] Ἐπινοοῦν male habebant Impress. Solan. Levitas tamen Grammatici καινουργόν pro masculino habuisse videtur. Lehm.

g) εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. et εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan.

h) ὑπερβαλλόμενα] „Ἐπερβαλλόμενον male editum fuerat, et ὑπερβάλλοντα omissum.“

γὰρ εὐχαριστῶ¹⁾ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V,

Ead. l. 14. ἀναπεμπαζόμενος^{k)}] μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

Pag. 226. l. 1. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες, ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἡξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾄδι· θεωρῶν^{l)} γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμούς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι· αὐτοῦ γὰρ προσιόντος, ἐκείνα φεύγουσιν. V.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.] Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

Pag. 229. l. 1. οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ἐχρῶντο^{a)} σκήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν^{b)} τύχην ὀλοφνρόμενοι. V.

Ead. l. 6. ἐπὶ τῷ καρχησίῳ] Καρχήσιος^{c)}, τὸ ἄκρον τοῦ Ἰσθοῦ. Cod. 3011.

Pag. 230. l. 10. ἐκόντες εἶναι^{d)}] Ὅτι τῷ ἐκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

i) εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. Reitz.

k) ἀναπεμπαζ.] „Vox illa prior omissa erat in edit.“

l) θεωρῶν] θεωρῶν mendose in Reitz. et hinc in recentt. Lehm.

a) ἐχρῶντο] „Ἐπεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus.“

b) αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. Reitz.

c) Καρχήσιος] Ita vox a Belino edita, et repetita a Schm. Sed καρχήσιον scribendum erat, et fortassis etiam Scholiastes ita scripsit: Belinianam autem enarrationem scribendi vitiis scatere saepius jam monitum est. Sic et h. l. apud Belinum ἄκρον et Ἰσθου legas, quae tamen Schmiederus jam emendavit. Lehm.

d) ἐκόντες εἶναι] Hoc scholion in edit Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeunte Solano restitui suo loco. Reitz. Vult autem Scholiastes, h. l. Lucianum formu-

Pag. 232. l. 7. τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὃξὺ ξύλον. V.

Pag. 235. l. 14. Παῖς γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος] Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. V.

Pag. 236. l. 5. ὡς ὁ καλὸς πον^e) ῥήτωρ ἔφη] Δη-
μοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησι, τοῖς τῶν νοσοῦντων^f) σι-
τίοις ξοικότα, αἱ^g) οὔτε σώζειν^h) οὔτε ἀπολλύναι δύνανται. V.

Pag. 237. l. 12. εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡςⁱ) ἐπί-
παν^k) τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

Pag. 238. l. 5. ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτην^l) λέ-
γοντες. G.

Pag. 239. l. 2. καὶ τρίβωνες] Ἀριστοφάνειος^m) ἡ λέ-
ξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ
πολλῆς πείρας ἐληλακότας. V.

Pag. 240. l. 11. τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι
καλοῦσι μυρόλωτονⁿ). V.

lam ἐκὼν εἶναι contra Atticismi legem extra negationem usurpas-
se. Vid. imprimis Lobeck. ad Phrynich. p. 273. sq. Obiter mo-
neo, pro vulgato τὸ ultro me scripsisse τῷ. Lehm.

e) ὡς ὁ καλὸς πον] Misere habitum hoc scholion erat in edit.
Graev. sive Clerici, et nescio quorsum ex sua sede divulgum; re-
latum enim erat ad Dial. Piscat. et admodum vitiose descriptum.
Reitz.

f) νοσοῦντων] „Νοοῦντων legebatur in edit. Sed bene correxit
Solanus.“

g) αἱ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit.
Sed nulla est in C. lacuna; et αἱ tantum legitur. In M. idem ob-
servare est. Solan.

h) σώζειν] Σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. et M.
Sed σώζειν C. habet. Solan.

i) ὡς] Et hoc scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restitui-
mus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Sola-
nus. qui et ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24.
(Ed. Graev.) ubi tamen prave δύνατα pro ἀδύνατα scribebatur.
Reitz.

k) ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est.
Solan.

l) ταύτην] Sic e textu correxi, quod in Reitz. et Bip. vulgatum
erat ταύτων. Schmiedero placuerat τούτων. Lehm.

m) Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 24. (Ed. Graev.)
Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἡ
λέξις. Eaque tria verba scholium non inchoabant, sed claud-
ebant. Reitz.

n) μυρόλωτον] Μυρόλωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat.
Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio cur
dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. lotus herba et arbor sit nomine
notissima, licet de generibus ejus controversia sit, (vid. Matthiol.
ad Dioscorid. p. 157. et Salmas. de homon. hyl. iatr. p. 6.) λωτὸς

Pag. 241. l. 10. εὐπαρύφοις ἀνδράσιν] εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

Pag. 243. l. 9. ἱλιγγος] "Οταν περὶ τὴν καρδίαν^{ο)} στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγον.

Ead. l. 15. καταδικάσας] ἀντὶ τοῦ, κατηγορήσας. V.

Pag. 246. l. 8. ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυνῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινὶ προσρῶνῃ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γάλα^{p)}. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

Pag. 247. l. 12. ὁ δὲ ἀκκισάμενος] προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

Pag. 248. l. 12. ἐκ περιωπῆς] ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως. *Cod.* 2954.

Pag. 250. l. 9. φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν, ἥνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιῶν, τὸ λοιπὸν παρὰσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. V.

Pag. 251. l. 12. ποτνιόμενον] δυσφοροῦντα, μετὰ οὐμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

Pag. 255. l. 5. τιθασσόν] Τιθασσός ὁ ἡμέρος· καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος. V.

Ead. l. 7. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις] Γρ. αἰσάινεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. et M.

Pag. 257. l. 13. ἐπὶ Μανδραβούλου] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. "Ο γὰρ Μανδράβουλος^{q)} οὗτος εὐρὼν ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ^{r)} Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει^{r)} ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν.

vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio inter *loios*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. *Reitz.* Et in *Suida* legitur μυρόλωτον, unde hoc scholion desumptum. *Lehm.*

ο) καρδίαν] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαγία audit, ob vicinitatem et consensum cordis. Vid. *Foës. oecon. Hippocr.* Sic καρδιαγία et καρδιαγικά μετὰ στρόφον. Oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit *Hippocrates*, quam aequè falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. *Reitz.*

p) γάλα] *Eustath.* ad vers. 532. *Dionysii Periegetae*, hanc de *Samo* paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὐτῇ Ἰωνικῇ πάνν ἡντύχησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. Ipsa *Samos Ionica* valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam *Suidam. Cleric.*

q) Μανδράβουλος] „Μανδρόβουλος bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat; sed merito correxit *Solanus*.”

r) ἔτει] „Ἐτη editum erat, quod recte correxit idem.”

V. (μέννεται Πλάτων ὁ κωμικός ἐν Διὶ κακούμενῳ addunt M. et B.)

Pag. 261. l. 8. ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις^{s)} ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

Pag. 264. l. 2. βάδην] ἡρέμα, ἢ θάττον ἢ ταχέως. G. (Cave posteriori enarrationi credas^{t)}). Solan.)

Ead. l. 11. νεαλέστερος] Κυρίως^{u)} ὁ νεωστὶ ἐαλωκὸς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθεῖς. V.

Pag. 267. l. 14. διψῶντα κεκραγέειν] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέειν ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔση καὶ κορυφαῖος. V.

Pag. 268. l. 6. ἐώλου τινός] χθεσινού, ψυχροῦ, ματαίου, ἀνωφελοῦς. ἀνισχύρου^{x)}. V.

Ead. l. 14. πρὸς ἐπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ, καὶ πέρα^{y)} τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. V.

Pag. 277. l. 3. ἐφ' ἐστρίδιον] μανδύαν τινά· ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

Ead. l. 11. βρενθόμενοι] ἀλαξονερόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες· βρένθον δὲ μύρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἀνθινον μύρον. καλεῖται καὶ ὀρνέον τι βρένθος, ὃ ἐνιοὶ κόσσυφον^{z)} καλοῦσι. V.

Pag. 278. l. 1. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Γρ.αι ἄωρα. Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. Solan.

s) Λατίνοις] Λατεῖνοις editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις, vid. Strab. V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατεῖνοις scribere illo aevo; longum enim i et alibi fit ei, ut *Liris* amnis *Λεῖρις* Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. *Λεῖριος*, item *Εὐξείνιος* Pontus *Euxinus*, idem ubique. *Cluver.* quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex *Suid.* Τήλεφος γὰρ — ὑποκληθεῖς Λατεῖνος. Sed in ipso *Suida* legitur Λατῖνος et Λατῖνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. *Reitz.*

t) credas] Stultissima sane foret haec Grammatici explicatio, si ad unam vocem βάδην pertinere eam voluisset. Videntur potius haec posteriora ἢ θάττον etc. ad verba textus, τὰ μὲν παραδραμῶν referenda, et negligentius modo proposita, esse. *Lehm.*

u) Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. J. Gronovius, qui eandem observavit in Schol. ad καταπλ. 73. (Catapl. c. 10.) nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. Solan.

x) ἀνισχύρου] Quae in *Reitz.* et *Bip.* Edd. vulgata fuerant, ἀνωφελούς et ἀνυσχύρου, correxerat jam *Schmiederus.* *Lehm.*

y) πέρα] „παρα editum erat, sed mutavit Solanus.“

z) κόσσυφον] Lege κόσσυφον. Solan. Sic scripsi, quamquam non praeiverant *Reitz.* et recentt. Et quod bis vulgatum erat, μύρον, non dubitabam emendare. Omnino de hoc Scholio nonnulla a *Jensio* monita reperiuntur infra in Adnott. *Lehm.*

Pag. 279. l. 4. θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη ^{a)}). Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἶδη. V.

Pag. 281. l. 11. ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ ^{b)} αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

Pag. 284. l. 1. ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὃ πόποι, οἶον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται· ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἐμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit et Gellius horum versum. G.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 286. l. 6. ὁ στράκου φησὶ μεταπесόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων ^{a)} αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

Pag. 287. l. 4. παλινοδεῖν ^{b)}] ἐναντίως ὁδεύειν. G.

Pag. 288. l. 3. τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι, συνθήκαι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν ^{c)} οἶον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ, ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ, συγγράμματα. καὶ ῥητροφύλακας, τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

Pag. 290. l. 4. τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν ^{d)} νομοθέτης. V.

Ead. l. 8. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ, πάννυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. V.

a) ἀποθήκη] Confidenter scripsi ἀρτοθήκη, Suidae auctoritatem secutus, unde haec descripta. *Lehm.*

b) δὲ] „Δι' editum erat, sed recte correxerat Solanus.“

a) πρώτων] Pro πρώτων C habet πρώην. *Solan.*

b) Παλινοδεῖν] Data opera scripturam codicis expressimus. *Solan.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *Reitz.*

c) καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. *Solan.* Καὶ etiam apud *Suidam* legitur, unde hoc scholion prope ad verba desumptum. Sed scribitur ibi ῥήτρα contra praeceptum *Arcadii De Accentt.* p. 101. edit. *Barker.* Lips. Vid. etiam *Sturz.* in *Lex. Xenoph.* Vol. IV. p. 7. *Lehm.*

d) Κροτωνιατῶν] Κροτωνιατῶν *Reitz.* et recentt. *Lehm.*

Pag. 292. 1. 3. ἡ ἀμύγδαλον ^{e)}] ἡ ἀμύγδαλος. V.

Ead. 1. 4. δυνάμοις] Πυθμός. τάξις εὐμελος ^{f)} ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. V.

Pag. 293. 1. 2. κατόπιν] μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὀπισθεν ἔναι. G.

Ead. 1. 3. τῶν ἄλλων, καταγελαῶν ^{g)}] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τοῦ, μεγαλυνούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου. V.

Ead. 1. 4. καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάντων ^{h)} μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὐς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπτύστους ⁱ⁾ καλεῖ διασύρουσα. V.

Pag. 294. 1. 1. ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ, ἀφθό-
νῳ ^{k)}, πολλαχῶς κεχορηγημένη. V.

Pag. 295. 1. 10. καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

Pag. 296. 1. 1. ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπλότητος ἡθους ^{l)} ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ', ὧ βωμολόχε, εἰς τὴν κακείνοι, ὧν κατέδραμες ἀπηνῶς ^{m)}, καταφεύγοντες ἀπολογία,

e) ἀμύγδαλον κειμένην] Ait *Lucianus*; recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non semel. *Reitz.*

f) εὐμελος] Sic et G. *Solan.*

g) τῶν ἄλλων, καταγελαῶν] Melius hoc referretur ad θρασυνάμενος supra. *Solan.*

h) πάντων] Πάντων legebatur in Edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. *Reitz.* Sic et ego infra correxi scripturam *Reitz.* λαλία, quam et recentt. Edd. adservarunt. Quamquam mihi contra ac *Reitzio* talia quoque paucis saltem monenda videntur, ne vel in minutissima re ne tantillae quidem fraudis suspicioni locus detur. *Lehm.*

i) μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgata tuetur. *Solan.* „Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit *Solanus*.“

k) ἀφθόνῳ] „Male ἀφθόνως editum erat.“

l) ἡθους] Ἡθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit *Solanus*. Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam et mox pro κατασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro ὧ, οὖν, pro ὧν, ὡς etc. quae mox vide. *Reitz.* *Jens. Lectt. Lacc.* p. 208. pro κατασκευ . . . maluit καταχλεν . . . Sed vid. *Adnott. Lehm.*

m) ἀπηνῶς] „Ἀπημελημενῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit *Solanus*.“

λήρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπαⁿ⁾), φασί, μιμούμενον αἰτόν^{o)}). Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷς^{p)} οὗτος Πρόδικον τὸν Κεῖον^{q)} καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστάς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμήρου^{r)} σε βάλλειν ἢ τοιόςδε ἔων... Πόντον ἐπιπλώσας ἐτάρους ἐρίηρας ἀγείρας^{s)}), καὶ ὅσα λοιπά. V.

Ead. l. 10. ἡλίβατον, Ἡλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος^{t)} δὲ τέταρτον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. "Ενιοι δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόασιν, ἡλίω φαινόμενον. V.

Pag. 297. l. 4. κρησφύγετα] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασί, ὅτι τοὺς Κρητῆτας^{u)} οἱ νησιῶται

n) ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα] „Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur Solanus.“

o) αἰτόν] „Pro eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solanus.“

p) οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem Solanus, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: quibus ille Prodicum . . . reprehendit. Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. Reitz.

q) Κεῖον] Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδικὸν τὸν κύν. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) Cleric.

r) Ὀμήρου] „Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait.“

s) ἀγείρας] Ἀγείρας Edit. αἰείρας Coll. Sed Homer. Il. Γ, 47. ἀγείρας habet. Solan. Et ἐρίηρας habet, non ἐριήρας, ut Reitz. et recentt. Neque, ut hi, τοῖος δὲ, sed rectius τοιόςδε. Lehm.

t) Στησίχορος] Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκνίαν, quam corruptum esse patet. Solan.

u) Κρητῆς] Κρητῆτας C. Mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. Solan. Omnino corruptissimum est Scholion, quod partim suspicatus est vir de his Scholiis optime meritus, Solanus. Sed perversam is medelam vel attulit, vel commendavit. Restitui debebat ex Suida, cujus vestigia nondum omnino deleta fuisse videbis, ubi utriusque Grammatici verba inter se accurate comparaveris. Scilicet Κρητῆτας recte in C. legebatur, et recte restituit Schmiederus: Suidas aliam modo formam habet Κρηταιεῖς. Deinde quod ἐφυγον in Scholio est, sicut in Suida, non φεύγειν debebat corrigi, quod Schmiederus revera recepit. Sed post φασί ex Suida ὅτι erat interponendum, ac deinde τοὺς νησιώτας in οἱ νησιῶται mutandum. Quae Scholion habebat, omni carebant sensu, et pugnant in super cum altero Scholio. Tum quod vulgatum fuerat κρατοῦντι, prorsus erat ineptum, quippe vitiose scriptum pro eo, quod Suidas praebebat, θαλαττοκρατοῦντας, vel etiam pro simplici κρατοῦντας. Denique pro πόλιν τινὰ ex eodem Suida posui σπη-

ἄμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ θαλαττοκρατοῦντας ἔφυγον εἰς σπηλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ^{x)} ὠνομάσθησαν κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα ^{y)}]] Φρούριά τινα οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην ^{z)} αὐτὰ ἐστί. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. V.

Ead. l. 12. ἀνεμῶνη] τὸ ἄνθος, διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

Pag. 298. l. 9. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ ^{a)} τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

Pag. 299. l. 2. μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία. V.

Ead. l. 7. καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] ἀντὶ τοῦ, ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. V.

Ead. l. 11. ἀπαξάπαντων] Ἀπαξάπαντων ὑφ' ἑν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη ^{b)} ἀπαξάπαντα καταμεμνυτωτευμένα ^{c)}

Ead. l. 16. παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγορεῖ καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἶχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι περὶ βασιλείας ^{d)} προσθεῖ-

λαιά τινα, quod quidem ipse auctor cogitasse videtur, quum deinde scripserit ὠνομάσθησαν secundum Suidam: quapropter ὠνομάσθη improbus est Solani error. Neque adeo vitium illud vetus ἐκεῖνος in ἐκεῖνη, sed in ἐκεῖνα, transire debebat. Sub initium Scholii στενὰ itidem est e Suida desumptum, ubi tamen fortasse στεγανὰ, ut Portius et Kusterus maluerunt, vel στεγνὰ, ut in Hesychio s. κρησφύγετον legitur, reponendum est. Lehm.

x) ἐκεῖνη] „Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum fuerat. Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.“ Imo vero pessime correctum hoc, quum illa, πόλιν τινα corrigenda fuissent. Lehm.

y) Κρησφύγετα] Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex variis auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. Cleric.

z) Κρήτην] Κρητήν falso accentu priores Edd. Lehm.

a) ἀναιρήσῃ] „Sic ex G. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit Solanus.“

b) Εἰρήνη] „Εἰρήνῃ male G.“

c) καταμεμνυτωτευμένα] Ita ex Aristophane ipso Pac. v. 247. correxi vitium vulgatum καταμεμνυτομένα. Lehm.

d) περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) Solan. Et sic edidit Schmiederus. Rectius, opinor, corrigatur, παρὰ βασιλεῖ, ut mox scriptum. Omnino scatet hoc Scholion vitiis variis, quae offendet, si, quid auctor sibi voluerit, accurate investigaveris. Sta-

ναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῖ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ *), καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδας εἰς πλήθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενος, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας °) ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐχόμαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. et M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὐχόμαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὄναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἡ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' οὐδὲν διακειμένου Ἀνακενδάξιδος f). καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

Pag. 300. l. 6. φόρους] μερισμοὺς, φορολογίας °). G.

Pag. 302. l. 8. τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψήφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις h) ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετραπημένη. V.

Ead. l. 11. οὐ φροντὶς Ἰππ....] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμεριμνῶς διακειμένων. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

tim ab initio aliquid saltem dicet ineptus *Luciani* adversarius, si eum scripsisse fingas: Εἰ τί σε ἄλλο, ταῦτα etc. Deinde quid voce προθυμηθέντι facias? Quid tota enuntiatione sequente? Verum non multum videmur lucraturi esse, si totos nos in hujus hominis mentem insinuare conaremur. *Lehm.*

*) ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *Hemst.* Facilem se prae-buit *Schmiederus* ad obsequendum tanti viri consilio. Verum nec ὑπερτερεῖν insolens est verbum, ubi velis, *praestantiorem esse.* *Lehm.*

e) φιλοσοφίας] „Μισθοφορίας legendum monuit *Hemsterhusius.*“ Neque hoc *Schmiederus* dedignatus est recipere, aliquo saltem jure. *Lehm.*

f) Ἀνακενδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακυνδαράξου, potius Sardanapali: vid. Schol. ad Jov. Trag. c. 48. *Hemst.* Neque tamen ita multo clarior fit sententia ipsa, sub aliis quoque illa vitiis scribendi latens. *Lehm.*

g) φορολογίας] φωρολογίας *Reitz.* Sed mutarunt *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

h) ἡττωμένοις] ἡττομένοις vitiose priores Edd. *Lehm.*

AD APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 3. ἐπήρειαν] βλάβην. V.

Ead. l. 8. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γὰρ τοὶ τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἐώθιναι, χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπεριναὶ^{a)}, ὑγίαινε. V.

Pag. 305. l. 10. παρ' ἀλλήλων] ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Pag. 306. l. 9. ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικός. V.

Pag. 307. l. 4. ὡς μοχθηρόν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἔστιν, ὧ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. V.

Pag. 308. l. 6. πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur, quod quinque literis constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis, quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων^{b)} ἀναγνωστικόν, καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἔστι τοῦτο

^{c)} V.

Ead. l. 9. οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιάίνειν] Ὅτι τὸ etc. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν etc. G. (et addunt, quaere in Luciani Impresso.)

Ead. l. 10. τετρακτὺν] Quaere in aureis carminibus et commentariis. G.

Pag. 310. l. 5. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως αὐτοτελὲς^{d)}, Ὑγιαίνειν^{e)} μὲν ἄριστον θνη-

a) ἐσπεριναί] In prioribus ἐσπέρναι, inverso accentu. *Lehm.*

b) Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *Solan.*

c) Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *Solan.*

d) αὐτοτελὲς] „Αὐτοτέλει Exc. G. et C.“

e) Ὑγιαίνειν] Hoc scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. lib. III. et Athenaeus lib. XV. paullo aliter quidem,

τῷ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φῦλιν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτέειν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παροι-
νιος ὡδῇ, ὡς καὶ Δικαίσαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. δύο γένη ἦν
ὡδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἓνα ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν
συνετατάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει· ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκο-
λιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν *) τράπεζαν πολλὰς κλῖνας τιθεῖσι παρὰ μέρος,
ἐξῆς μυρσίνας †) ἔχοντες ἥδον γνῶμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ
περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Pag. 311. l. 3. ἄλλῳ ἢ λῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον] *Παροιμία* ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι κατασπυδόντων. V.

Ead. l. 6. ἐν Ἰσῳ] πόλει. V.

Pag. 316. l. 3. τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἐν-
θρωνον ‡). G.

sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Ste-
phano collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa
carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur
apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustuli-
mus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, et quod pro κλινῶν
legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Sui-
dam Phyllis*, reliquimus, quod non constet, utra harum lectio-
num alteri sit praeferenda. *Cleric.*

*) περὶ μίαν] Exc. G. παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *Solan.*

f) μυρσίνας] „Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solanus*.“ In *Suida* tamen est μυρίνας. *Lehm.*

g) Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verbo-
rum *Luciani*; ideo tamen additur, ut adpareat, ea eodem modo
ab Scholiaste lecta esse, quo in Edd. leguntur. Num vero eorum
expositio exciderit, nescio. *Reitz.*

A D N O T A T I O N E S

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 3. l. 2. NEKTOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a juniore *Luciano* scriptum, esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum jam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenseri audies; audies *igne torreri* quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; et alia scurrae faceto et eleganti *Luciano* non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripserat Menippus inter alia *Nekvlay*. *Dio-gen. Laërt.* p. 162. D. Vide, an hanc malis *Menippi*, quam *Luciani* opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. *Tacit. Ann. II, 27.* SOLAN. Adsentiuntur e recentioribus *Belinus, Wielandius, Jacobsius* in Porson. *Adverss.* p. 288. et *Schmiederus*. Neque sane injuria. Sive enim rei, vel rerum, inventionem, sive orationis formam, colorem et cursum, spectes, non modo imitationis, verum hic illic etiam ineptae et putidae cujusdam imitationis, vestigia apparent luculentissima; adeo, ut ne a juniore quidem *Luciano* is libellus compositus videri possit, nisi credas, se ipsum illudere voluisse *Lucianum*, qui idem consilium paene eadem via in hac *Necyomantia* et in *Icaromenippo*, quem equidem vere *Lucianeum* habeo, persecutus sit: nam utriusque hujus libelli eadem prorsus est natura, eadem facies; praeterquam quod ille *Menippus*, quo sui aevi philosophastros denudet, *Icari* instar ad sidera evolat, hic velut *Ulysses* in *Orcum* descendit. Atque ut in *Icaromenippo* nihil facile reperitur, quo offendaris, ita in *Necyomantia* in varia incidas, vel in se inepta et absurda, vel cum vere *Lucianeis*, vel adeo secum ipsa pu-

gnantia. Pertinent huc, quae *Solanus* et *Wielandius* partim tetigerunt, e. g. satrapae et reges in Orco mendicantes, calceamenta consuentes etc. c. 17. — quam fictionem satis ridicule simul ac vere ipse auctor deinde ἄτοπον dicit, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστον, sinistre imitatus *Icarom.* c. 5. Cf. *Somn. s. Gall.* c. 24. — porro populi scitum umbrarum in regno inferno, alias mere monarchico c. 19., deinde *Tiresias* vates de dignissima vitae ratione consultus c. 21. propterea scilicet, quod et *Ulysses* *Homericus* in Orcum descenderat, consultum de futuris fatiis suis. Cf. de *Astrol.* c. 24., et alia. Quibus adde *Cerberum* eodem temporis momento in alio loco, c. 10., ut fere *Luciano* fingitur, custodem Orci, in alio, c. 14., carnificem, ad normam quidem *Catapl.* c. 28., porro *Chimaeram*, cui nunc, c. 13., adligantur malefici, tanquam rupi vel rotae: nunc, c. 14., obijciuntur iidem dilacerandi, tanquam monstro voraci, ut *Diall. Mortt.* XXX, 1. Praeterea attente legas philosophorum descriptionem c. 4. et 5., comparatam cum *Icarom.* c. 4. et 5., imprimis mire affectatam illam et inconcinnam prioris loci gradationem: καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον (quomocunque haec legas) etc. et deinceps: ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον. Ad hoc compara loca de *Sardanapalo* et *Mida* *Nec.* c. 18. et *Diall. Mortt.* II., de *Thersite* et *Nireo* *Nec.* c. 15. et *Diall. Mortt.* XXV., de *Trophonii* spelunca et oraculo *Nec. fin.* et *Diall. Mortt.* III., de *Mausoli* sepulchro *Nec.* c. 17. et *Diall. Mortt.* XXIV., de *Socrate* *Nec.* c. 18. et *Diall. Mortt.* XX, 4. sq. Denique vide, quomodo placeant imagines quaedam ex ipso *Luciano* aliquando lecto, non intellecto, petitae, ut *Danaës* c. 2. cf. *Timon.* c. 13. coecitatis c. 21. cf. *Char.* c. 1. fin., et voces quaedam ac phrases in eodem fere numero habendae, ut ἄνδρες πολυτελεῖς c. 18. cf. *Jov. Trag.* c. 8. et 11. et similiter *Timon.* c. 13., κάτω νενευκότες c. 12. cf. *Somn. s. Vit. Luc.* c. 13. et de *Merc. Cond.* c. 23. προσκυνεῖσθαι περιμένοντες c. 12. cf. *Nigrin.* c. 21. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι etc. c. 3. in. cf. *Char.* c. 2., οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν c. 2. cf. *Pisc.* c. 4., et multa alia e *Nigrino*, *Timone*, *Charone*, *Cataplo*, *Piscatore*, *Dialogis Mortuorum*, et aliunde, vel consuta, vel adsuta, unde, tanquam ex ungue, cognosces leonem. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 4. ὦ χαῖρε etc.) *Euripides* in *Herc. Fur.* v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *BROD.* Hoc omne principium ex *Euripide* et *Homero*, ut ipse ait fine hujus paginae. *Jambi* ex *Euripid.* *Hecuba.* *BOURD.*

Ead. 1. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

Ead. 1. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD. Sic nempe Cynici non solum ab inimicis et adversariis, sed etiam ab amicis ac sodalibus, quin etiam a se ipsi, apud Lucianum appellantur. Vid. Diall. Mortt. I, 1. X, 13. XXI, 1. XXII, 3. LEHM.

Ead. 1. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππους ὅλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππους ὅλους. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmuriensis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat; quid sit παραβλέπειν Μένιππους ὅλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὅλος est idiotismus Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis et Herculis: (Mortt. Diall. XVI. in.) οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος· ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μένιππους ὅλους, ut λημᾶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur ejusmodi hallucinatio visus in re magna et crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in judicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura; hic vero nulla enumeratio partium. Quin et ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I. Sat. III, 25. cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevidetas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μένιππους παραβλέπειν· cum mala tua praevidetas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Heinsio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevideendi, praetervidendi, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poetae veteris

dicto, τ' ἀλλότριον ὀξυδεκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II. p. 314. A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae hujus est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor* et *Hallucinor* est παραβλέπω. HEMST. Παραβλέπειν ὅλους Μενίππους nimium recedit a Luciani usu loquendi. Contra Μένιππος ὅλος imitatore Luciani dignum. Loco, quem Graevius citavit, addi possunt ex iisdem Diall. Mortt. III. fin. ὅλος εἰ νεκρὸς et de Sacrifi. c. 14. καὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον. Quamquam largiendum Clerico, aliquam esse horum locorum dissimilitudinem. Nam in tribus his locis et Hercules, et Trophonius et Πᾶν toti dicuntur, ratione partium suarum habita. In nostro contra non conspirant singulae partes ad efficiendum totum Μενίππον. Tanto minus dubium, quin imitator sic scripserit. De hac vocis ὅλος potestate nonnulla, quamquam non omnia certa, proposuit C. G. Jacob. in Hildes. Krit. Bibl. a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. sq. Certe quum in Vit. Auct. cap. 12. pro καὶ ὅλως σοφιστῆς mavult legi καὶ ὅλος σοφιστῆς, totus erat. LEHM.

Pag. 4. l. 1. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules et Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssem, *leonis exuvias*, ut Herculem, et *lyram*, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II. c. 15. BARL. Hic et infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssem vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus: quali utebantur viatores, et quali proinde usus credebatur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas aspereis pendentibus Maxumais, ubi rigida constat caligo inferum. BOUËD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112. E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN. Ubi metri trochaici caussa Frid. Aug. Wolfius edidit: advenio ab Acherunte. LEHM.

Ead. 1. 9. Οὐκ ἄλλ' etc.) Ex *Euripide* iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

Ibid. 'Αἰδῆς μ' ἐδέξατο) Ipsius *Euripidis* versiculus: et is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur 'Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET. Nullum tamen usquam hujus scriptionis, licet non improbabilis, vestigium. LEHM.

Ead. 1. 12. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius et sententia praeterea. GUYET. Fragmentum *Andromedae Euripidis* p. 451. v. 23. SOLAN.

Ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu *Tragici*, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Ms. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, et audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. J. et Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Ms. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201. AB. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Καταβάς ἀπὸ τῶν λαμβείων) Quos in scena proferentes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. *Apul.* *Metam.* I. p. 7. Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, et siparium scenicum complicato, et cedo verbis communibus: ibi *Pricaeus* hunc locum, et plura sententiae similis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν λαμβείων, quem sublimiore velut jamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad *Prom.* c. 6. Interpunctione, quae cunctis in edd. post λαμβείων invenitur, sublata jungere licet haud incommode, λέγε οὕτως πῶς ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

Ead. 1. 5. Χρεῖώ με κ.) *Homerus* *Odyss.* A, 163. BROD. Monuit etiam *Hartung.* *Thes. Crit.* T. II. p. 698. HEMST.

Ead. 1. 7. 'Αλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, At tu profecto deliras: verum si cum Juntina circumflectas ἄλλ' ἦ, interrogationem dabit, Heus tu, num deliras? In his alibi quoque variatum; ut in principio *Gorgiae Platonici*, 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν; *Suidas* agnoscit ἄλλ' ἦ, accipitque pro ἄλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit *H. Steph.* *Th. G. L.* T. I. p. 337. F. HEMST. Vid. ad *Tyrannic.* c. 21. adnotata. Mox pro ἐμμέτρως mallet *Jo. Seagerus* ἀμέτρως in *Classic. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 133. Nempe novum pro-

sus argumentum delirationis esse dicit, carmina *modulate* recitare. Imo vero, ego inquam, certissimum esse delirii signum, ubi *alieno loco et tempore*, e. g. in amico colloquio (ut b. l. πρὸς ἄνδρας φίλους) rhapsodorum instar *metrice* carmina declames. Nihil perversius, me iudice, quam ἀμέτρως h. l. LEHM.

Ead. l. 14. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζονσι. Imitatus est auctor *Comicum*, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154. ubi Schol. exponit per δανείζειν, et ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille *Bisetus* est, qui *Suidam* descripsit. HEMST. Vide *Hesych.* et *Etymol. M.* VORST.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in psephismate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BRON, Potius *apud inferos*, ut Versio exhibet, et paullo inferius παρ' αὐτοῖς. LEHM.

Pag. 6. l. 7. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. Catapl. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. et *Harpocr.* in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter iudices ipse assidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paullo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus *Ethic. Nicom. Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athenaeus* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Dio-gen.* L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Ead. l. 8. Μὴ φθονήσης) *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος· ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio. Chrys.* p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπέ, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad *Vit. Auct.* c. 21. quo loco simul occurrit sollemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST. Non stetit promisso summus Vir, cujus quidem cura, in Luciano edendo posita, non ultra Charonem s. Contemplantes pertinuerit. Ceterum formula οὐδεὶς φθόνος alio sensu legitur *Diall. Deor.* XVIII, 1. ubi vid. *Adnott.* LEHM.

Ead. l. 13. Ὡςπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in *Tim.* §. 13. HEMST. Aliter *Horatius* *Od.* III,

16. Danaës utitur exemplo ad execrandam auri cupidinem. LEHM.

Pag. 7. 1. 2. (Ἦτις αἶντα σοι) Aliter legisse *Thomas Mag.* videtur v. κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebebat *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο· quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

Ead. 1. 5. Φιλόκαλον] Ridiculum vero epitheton Menippi τοῦ κύνος. Intuere ad oculos depictum a Luciano Diall. Mortt. I, 2. et compara cum Paride τῷ φιλοκάλῳ Diall. Marr. V, 2., vel cum Anacharside Scyth. c. 1. Et cernes inepti imitatoris vestigium. An mavis librarii errorem? Tum leges φιλόκαινον. LEHM.

Ead. 1. 7. Τί γάρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Charon. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST. Cf. Diall. Mortt. X, 6. XV, 3. XXVI, 2. LEHM.

Ead. 1. 8. Δίειμι) Commemorabo. BROD. Enarrabo, persequar, ut Icarom. c. 3. LEHM.

Ead. 1. 10. Ἐν παισὶν ἦν) *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. postquam monuisset, pro eo, quod apud *Herodianum* sit ἐν παιδί, a pueritia, *Lucianum* etiam dixisse ἐν παισὶν, adjungit: quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρώαμην, ubi juvenibus annumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi. Perinde solent ἐκ παιδός et ἐκ παίδων inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST. *Lucianus* fere ἐκ παίδων dicit, etiam ubi de uno sermo est, ut de *Merc. Cond.* cap. 20. et 23. pro *Merc. Cond.* c. 1. *Demon.* c. 3. LEHM.

Ead. 1. 11. Πολέμους) *Basil.* De Leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἡκίστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξέλωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμονοούντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὐθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμός ἐστιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ πορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διός, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καταλείψομεν. *Clem. Alex.* pag. 14. B. Immo antiquissimus *Xenophanes*

Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste *Diogen. Laërt.* II, 46. ejus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. et lib. VIII, 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέδθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε
 "Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστίν,
 Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκ νώμην πρὸς αὐτά.] *Schmiederus*: nec mihi mediocris pruritus adferebatur ad eadem facienda. Est autem κνᾶσθαι verbum Luciano familiare, quamquam fere sensu physico, ut *Bis Accus.* c. 34. *Rhet. Praec.* c. 11. de Salt. c. 2. *Κινεῖσθαι* contra, quod vulgo exhibetur, rem, opinor, h. l. significaret a puerilis aetatis natura maxime alienam. LEHM.

Pag. 8. l. 12. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ etc.) Senarius proverbialis est, *Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον.* VORST. Non praeteriit *Erasmus* in *Adag.* *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. HEMST.

Ead. l. 15. Χρυσὸν ἀπέδειξαν etc.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc est, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam *ιδιώτης* oppositus philosopho est *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* affirmant. Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili et optando expetatur. *Eunapii Excerpta* p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam et Macedoniam incursus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat *Cantoclarus*, etsi *Valesius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae *Valesius* adnotavit, sed ex pluribus etiam quae suppeditat idem *Suidas*, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stylus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est *Eunapiani*; ne-

que minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit et dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paullo tamen parcius, usurpatur: *Plutarch. Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna et Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241. B. Callippus et Pharaχ χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς* ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* scripsit a *Valesio* non praeteritum Narrat. XIII. Aethillam persuasisse Trojanis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae saluti consulerent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἑλλήσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab *Euripide* sumtum in *Troad. v. 432*, ubi *Cassandra*, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δῆπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇν· quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip. administrationem emendando auream reddere et perfectissimam: facile *Platonis* lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Cassio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi jussit χρυσῇν· male profecto; quamquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exscribens, apud quem, ut recte *Valesius* observat, mendose legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῇν, vel potius χρυσὸν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutteri, nunc uno tantum *Theonis* loco docebo, in cuius *Progygmn. p. 65. οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ Ἐπικλήρῳ* perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ in aurea fabula *Epiclero*. Jam si *Luciano* restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit; ibi omnia multo magis incerta, et inscitiae tanto pejoris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad

turbulentas philosophorum altercationes exigatur. aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσοῦν ἀποδείξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, auream et beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST. Eruditissime haec, et subtilissime, disputata non videbantur tamen mihi ad *Lucianum*, et ad hunc locum proxime pertinere. Unde retinendam ducebam cunctorum librorum lectionem. LEHM.

Ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* de Luct. c. 2. VORST.

Pag. 9. l. 1. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

Ead. l. 2. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: prorsus. BROD. Ait *Noster* ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως etc. in Phalaride I. cap. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπένδουσι· et passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit *Brodaeus*, qui IX. Miscell. c. 9. id fieri negat. Sed docet id ipse *Lucianus*, qui iterum in Phalaride I. c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. c. 1. ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν· nec non *Isocrates* in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. JENS. Cf. *L. Bos* de Ellipss. p. 496. ibique *Schaeferus*. LEHM.

Ead. l. 3. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

Ibid. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae *Paullo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιᾶζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγεῖν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercebantque voverunt cruciatu et suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait *Lucretius*, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata sunt ad *Nigrin.* cap. 27. HEMST. Σταυροῦν τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις nota veri Christiani eidem illi *Paullo* ad Galat. V, 14. De verbo ὑπωπιάζειν vid. *Conr. Schwarz* Commentar. crit. et philol. linguae Gr. Novi foed. Lips. 1736. p. 1368. et *Schleusner.* Lex. s. h. v. Locus autem *Lucretii* reperitur IV, 956. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus *Hesiodi* carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ etc. BROD. Vid. *Hermot.* c. 2. ubi locus ille exstat. SOLAN. Locus est *Hesiodi* "Epy. v. 287. sq. a Socrate ipso sectatoribus suis commendatus in *Xenoph.* Memor. II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur.
BROD.

Ead. l. 11. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN. Intercedo. Ὅς γε post interrogationem vel exclamationem bene Luciano est. Diall. Deor. XXVI, 2. Οὐ ξυνετήν, ὡς Ἐρμῆ, τὴν νομήν· οἱ γε οὐδ' ὄψονται etc. Char. c. 24. Ὡς τῆς ἀνοίας, οἱ γε οὐκ ἴσασιν etc. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. *Demetr.* περὶ Ἐρμ. §. 15. οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπλῆθρον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus. ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad *Jamblich.* idem restituenti verbum in *Phrynicho* p. 32. ἐναντίαςα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίαςα. (Cf. *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. l. p. 194. et *Bast.* Adverss. Mss. in *Scapulae* editione Oxoniensi novissima s. v. ἐναντιῶν. LEHM.) Ceterum et proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus versum unum et forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. etc. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri possit. HEMST. Confirmarunt quidem Florentinam duo codd. Pariss., a *Belino* collati. Nihilominus mihi quidem videtur error librarii in hac scriptura subesse, quippe qui, antecedentium verborum: περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου etc. memor, similia sequentibus inseruerit. Secundum Aldinam vero tam bene procedit narratio, ut vix aliud deprehendas vitium, quam quod auctoris ipsius sit; de quo supra. Nam etiam vocem δεινῶν lubens suscipiam defendendam, quum δεινὰ apud Lucianum omnino sint ea, quae vulgarem modum excedunt, atque adeo propter hanc insolitam magnitudinem in admirationem incurrunt vel audientium vel spectantium,

in utramque partem. Cf. nunc Char. c. 11. δεινὴν τινα λέγεις τὴν ἀβελτερίαν. Alia vide in Glossar. Ergo nihil videtur mutandum; vel, si quid sit, legendum: καὶ τὸ πάντων τῶν δεινῶν ἀτοπώτατον etc. LEMM.

Pag. 10. l. 4. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐνὶ λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἶονεὶ ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὃ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5. 6. et seq. interpretor ad Heliod. lib. 6, tangit in Contempl. capp. 21. 22. BOURD.

Ead. l. 5. Τούτοις) Τοῦτο magis placet. HEMST. Οὔτοις in hoc libello saepe sunt illi, quos quis novit, quamvis non adsunt; vel qui vulgo sunt noti. Sic supra τοὺς φιλοσόφους τούτους καλουμένους. C. 11. ταυτασὶ τὰς—σκιάς. C. 16. τοὺς τραγικούς τούτους ὑποκριτάς. C. 17. τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους. C. 21. τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν. Sunt itaque οἱ νυστάζοντες οὔτοι dormitantes illi, quos haud dubie vidisti. Neque quidquam mutandum. LEMM.

Ead. l. 9. Ἀπρὶς ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68. sed perperam distinctus et ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon.

Πᾶσαι ἅμ' ἐξένθωμες ἀπρὶς ἔχει Εὐνόα ἀμῶν·

Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Distingue, et verte:

Πᾶσαι ἅμ' εἰξένθωμες· ἀπρὶς ἔχει Εὐνόα ἀμῶν.

Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα

Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρὶς ἀπαλαῖσιν ἔχοντα·

Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem.

Habet etiam Aelian. V. H. I, 3. de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐνδακῶν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶς ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, et firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X. c. ult. ἀπρὶς ἐχόμενος καὶ οἶονεὶ συμπεφυκώς· firmiter haerens et tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII. p. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos,

et Scholiastes habet, neque ignoravit *H. Stephan. Th. L. G. T. III. p. 554. G.* Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio p. 90.* ἀπὸ ἑξέσθαι τῆς ὅλης σοφίας· *p. 197.* τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· *p. 222.* τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ ἑξέσθαι. *HEMST.*

Ead. l. 10. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proxima potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de *Vit. Mos. p. 648. A.* τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δοῦν τε καὶ πάσχειν. *Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἑχ. παρθ. συνεισ. p. 245. B.* πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιῦδεῖν· *citius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscantur.* *Leviter corruptum in Juliani Epist. XLII. p. 423. B.* εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως *edd.* habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis Tab. pag. 83.* καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦνται εἶναι, et ad istum *Cebetis locum p. 21.* ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater apud Stob. p. 311.* ὑπομενετέον πάντα ἐτοίμως τῷ δοῦν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· *nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur.* *HEMST.*

Pag. 11. l. 4. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert *Thomas Mag. in Διαβόητος*, cum docuisset, διαβόητον et διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφία *Zenob. C. V. n. 55.* ἐπ' εὐταξία καὶ σωφροσύνη διαβόητος πόλις *Dion Chrysost. p. 408. C.* Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι *Diodor. Sic. XVI. p. 554. D.* Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan. in Εὐκαρπία Λαῖδα* τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut *Antonin. Liber. c. 13.* εἴ τις διαβηθεῖν

παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγυρίων· et c. 22. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συνοφαντία, ἐπὶ δωροδοξία διαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in *Εὐθίας* et *Ἠγῆμων*, atque ex aliis similia. HEMST.

Ead. 1. 9. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV.* Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in *Sapient. Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque *Menippi* Babylonem tendentis et magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ καὶ διάδοχοι, statim esse *Χαλδαίους*, et simul hominis istius magi nomen edi Persicum *Mithrobarzanem*: non quod existimem, Persarum sapientes et Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam et *Hesychius*, ut de aliis taceam, *Χαλδαίους* interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι *Περσῶν οἱ μάγοι*, teste *Clem. Alex. Strom.* I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. *Zoroaster* vero dux et auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, et ad *Alexandri Magni* usque tempora continuata series successorum excepit: *Diogen. L.* in *Prooem.* §. 2. quare non *Plato* tantum *Alcib.* I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed et οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. et apud *Dion. Chrys. Or. XXXVI.* p. 448. D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Vales.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. cap. 6. p. 405. *Marsham.* in *Can. Chron. Stanl. Phil. Orient.* I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad *Form. Recip. Manich.* p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium

evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. Α. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκρομάντις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ ὕδρομάντις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane *Clemens Romanus*, de quo quae prodita reperies *Clem. Homil. I. §. 3. et 5.* ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὼν χρημασί πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκρομαντείαν, ut in *Epitome* legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, *Homerus* est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram *Proserpinae* beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ *Τειρεσίας*, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε *Περσεφόνηα* Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus *Od. K.* 494. Vid. *Barth. ad Stat. Th. IV.* 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri II. *Sermonum* *Ecloga V.* *Ulyssi* quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath. ad Od. K.* pag. 1665. *HEMST.* *Nimia Hemsterhusii* doctrina, quatenus certe h. l. iudicio obfuit. De Tiresia enim, a Menippo in hoc libro in consilium vocato, contulit lectissimus vir *Strabonem*, contulit *Horatium*, contulit alios, neque tamen contulit idem *Lucianum* ipsum, qui *Diall. Mortt. XXVIII.* hunc ipsum vatem adeo deridet, ut profecto non videam, quo tandem modo fieri potuerit, ut idem *Lucianus*, qui in illo dialogo Tiresiam inter vates, h. e. mendaces (sub fin.) refert, qui fere nihil sani (οὐδὲν ὑγιές) loqui consueverint, hunc

ipsum Tiresiam Menippo fingeret sapientiae verae magistrum. Certe dialogum illum et hanc Necyomantiam non posse pro unius ejusdemque auctoris operibus haberi, persuasissimum mihi quidem est. Cf. *Wieland*. in versione Lucianeorum Germanica T. II. p. 357. sqq., qui tamen pro more suo magis sensum quendam suum nativum et elegantem, quam iudicium subtile et subactum secutus est. LEHM.

Pag. 12. 1. 3. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Εἰς αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inserendum est: μόλις ἔτυγον παρ' αὐτοῦ τοῦ . . . καθηγῆσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. *Clement*. χορήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

Ead. 1. 6. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. et postea *Benedictus* et A. Omnes enim reliquae edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

Ead. 1. 9. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. *Des. Herald.* (ad Arnobium p. 43.) emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, et in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: et sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* affert, in ed. *Junt.* invenimus: Salmuriensis editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφές pro ἀσφαλές legendum esse, monuit ad Arnobium *Des. Herald.* p. 43. Ἀσφαλῆς et ἀσαφῆς culpa librorum saepius invicem permutantur. Sic apud *Thucyd.* IV. 86. οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex *Scholias*te liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὐλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἄκριτον ἐγγινομένη. ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσα-

φείας· illum in modum si commode scribi, et primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελής et ἀσφαλής saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Revivisc. 12. HEMST.

Ead. l. 11. Ἐπανήγει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήγειν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II. pag. 64. l. 4. (Diall. Deor. XX, 5.) Poterant autem ritus sacri magici purgationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat *Sil. Italic.* XIII. 405. et adnotata virorum eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Luciani mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Brisson.* de R. P. I. p. 59. HEMST.

Pag. 13. l. 2. Τὸ τοῦ Χ. ὕδαρ) Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδαρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1073. VORST.

Ead. l. 4. Ἐκάθηρε) De hoc ritu *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 302. 303. SOLAN.

Ibid. Ἀτίμαξε) Περιμάξαι et περικαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit et ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph.* *Hesych.* *Suid.* *Eustath.* BOURD.

Ead. l. 5. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen.* L. VIII, 47. HEMST.

Ibid. "Ἀμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum et purgavit, et abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiastes* exponit ἐννυπόπτως λαλήσας, ψιδυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione hujus verbi γογγύζω, una et altera macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γοργύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν etc. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γοργύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθορύζειν originem pervestiget. Eodem significatu dixerunt Graeci et τονθορίζω. *Hesychius* iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιδυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Steph.* τονθορίζειν ex *Hesychio*. JENS.

Ead. l. 6. Περιελθὼν) *Memini*, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus; Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. *Hesych.* quem itidem vide in Θέαγον. Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαυτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in *Philops.* §. 12. θείω καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρεῖς etc. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, *Aelian.* de Anim. XI, 1. καὶ περιελθόντες τὸν νεῶν, καὶ οἰοναὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν et περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρὸν τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστιάρχων erant par-

tes πέρτενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocr.* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. **HEMST.**

Ead. 1. 8. Ὡς οἶκον) Emenda, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. **BROD.** A. 2. οἶχον. Sed A. 1. εἶχον, ut pleraeque edd. **LEHM.**

Ead. 1. 9. Ἐδν) Ἐνέδν orationi prosae melius conveniet. **HEMST.** Reperiebatur etiam a *Belino* in tribus codd. *Pariss.* **LEHM.**

Ead. 1. 10. Φέρων) Φέρων redundat. **BROD.** Imo vero haec observatio. Vid. adnot. ad *Diall. Mortt.* VI, 3. **LEHM.**

Ead. 1. 11. Τῷ πῖλῳ) Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πῖλῳ· quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili *Corragi Macedonis*, atque *Atheniensis Dioxippi* pugna, ubi hic prodiisse nudus et oleo nitens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπάλον· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, *Dioxippum* praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπάλον ιδιότητα πρόσονιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex *Ael.* V. H. X, 22. et *Curtio* IX, 7. qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei et clavae meminit *Philo Jud.* de *Cajo*, qui cultu vario nunc *Deorum* hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντὴν καὶ ῥοπάλον ἀμφοτέρω ἐπύχουσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem *Castorum* et *Ulyssis* multa diximus ad *Deor. Diall.* XXVI. **HEMST.**

Ead. 1. 14. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. **GUYET.** Particularum usus non vulgaris: hunc et alium *Luciani* locum *Diall. Deor.* XX, 4. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817. G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα etc. Haec paullo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in *Not.*

Maussac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μή τὸ σφόδρα εὖωνιν etc. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Ἠγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἠγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. HEMST.

Ead. l. 3. Τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν] Erat enim *Aeacus* secundum *Lucianum* non solum publicanus, τελώνης, sed etiam janitor, πυλωρός, *Orci*, *Diall. Mortt. XX, 1.* cui videndum erat, ne quis vel mortuorum clam ex Orco aufugeret, *ibid. fin.*, vel vivorum citra fatum intraret. Huc jam pertinet nostrum τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν. LEMM.

Ead. l. 7. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7. singulari usus sit. Vid. *Od. A, 27.* ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐμβالόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis simillimis usus est *Xenoph. Ephes. I. p. 13.* Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν et ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι et ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολή et ἐνθήκη. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Vopisc. p. 386.* ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus vel commeatu navim onerare*: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras: nam apud *Hesych.* in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo *Luca A. A. XXVIII, 10.* καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus et de navi, ut fieri solet*: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequae difficile putem, ut in ἀναβάλλειν· nunc, si lectio constet, historici sacri mens fuerit talis: nosque jamjam profecturos onerantibus rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex *Cod. Vienn.* non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· et cum in eo eramus, ut in altum solvcremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγινόμεθα, non aliter *Philost.* de *V. A. T. IV. c. 13.* περὶ τῆς ἀναγωγῆς ἢ ναῦς εἶχεν. HEMST.

Ead. l. 10. Κατὰ δάκρυ χέοντες) *Homer. Odys.* A, 5. **ΒΑΘΥ.**

Ead. l. 11. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρουχας ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νεῖλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θαρρόων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· et mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignariis adiri poterat. Quod autem *Noster* λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam *Otrin* (*Opin* legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Iustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agrós Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, et humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. pag. 1076. A. et plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic

etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ δεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πῶς τῷ Τίγριδι συμμίννται. Tigris etenim et Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. *Arrian.* 'A. 'A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυγας τε πολὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Joh. Malclas* in *Julian.* p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίνννται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* et *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti et expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. HEMST.

Ead. l. 12. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum, errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto*, supra urbem fuisse. SOLAN.

Ead. l. 15. Βόθρον ὠρυξάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide *Od.* K, 517. A, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* *Aen.* VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus *Hieroclem* tribuit, quod *Philostrati* est de V. A. T. IV. c. 16. 'Αλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (*Apollonius*) 'Οδυσσεὺς ὠρυξάμενος, οὐδὲ ἀρνῶν αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ 'Αχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii Theb.* IV, 459. Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piationem facimus: scrobiculo facto inferis etc. *Hesychio* teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etsi non plane repudio, fere malim,

τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniae Persae et magi aquae sacra facerent, XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἔλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST. Cf. etiam Char. s. Contempl. c. 22. LEHM.

Pag. 15. l. 1. Τὸ αἶμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro *Homerus*. BROD.

Ibid. Βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut *Festus* tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

Ead. l. 4. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι et Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est *Barthius* ad *Stat. Theb.* VIII, 25. *Arriani* locum proferens in *Epict.* II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde χαλεπωτέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποινὰι. *Polybius* in *Exc. Vales.* p. 117. τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαλοὺς τῶν δι' ἐκείνων ἡττηγμένων. Pro iisdem habuerit *Aeschin.* in *Axioch.* c. 21. necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Hesychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt *Kuhn.* ad *Paus.* I. p. 105. et *Markland.* *Ep. Crit.* p. 127. emendata proponam: Ποινὰς φοικταῖς, Ἐρινύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in *Poenis* et *Furiis*. Sed haec jamdudum, et a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas *Poenas* reddi oportere *Plutarcho* de *Fluv.* c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil afferam emendationi probandae, quam ejusdem scriptoris locum cap. 23. ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βακτρον. HEMST.

Ead. l. 5. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Apparet satis, desumptum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare *Lucianus* non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Π. GRON.

Ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινήν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus *Hesiodicis* ad *Theogon.* v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem *Graevii*, et ante eum *Vorstii*, de qua controversia moveri non potest. *Ed. Fl.* ἐπαινήν, quod prope ad veram accedit: καίπεινὴν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινή, quamvis vox sit bene Graeca, *Proserpinae* nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale

restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεκυομαντεία *Od. A*, 47. unde jam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. *Od. K*, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat ad *Il. I*, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* Ἐπαινὴ, ἐπαινέτη· ἢ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἢ αἰανὴ, τουτέστιν, ἐν σκότεινι διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* attulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρηῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici: nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poëtae numeri mirifice valebant, ex *Od. A*, 633. hoc solum discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγανή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud *Diacon.* Alleg. Theog. Hesiodi p. 268. Εἰνοδίην Ἐκάτην κλήξω, τριοδίτην ἐπαινὴν· vulgo scribitur ἐφανήν, quod nullius est pretii. *HEMST.* Exstat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei Εὐχῇ* v. 45. ibique legitur ἐφανήν. Praeferendum arbitror, quod restitui. *IDEM* in *Addendis*.

Ead. 1. 11. Βαρβαρικά) Nomina . . . ipso paene timenda sono. *Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. et *Noster* de Luct. cap. 3. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Ἐκεῖνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσλεύετο. *HEMST.*

Ead. 1. 11. Ἐδδειςεν etc.) *Homer.* *Il. N.* *BROD.* *Hom.* versus *Iliad.* γ, 16. aemulatus est *Virgil.* *Aen.* VIII, 243. *HEMST.*

Pag. 16. l. 2. Μικροῦ δεῖν) *Fere.* *BROD.* Potius paene, propetodum. *LEM.* Μικροῦ legendum cum P. et L. et S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. *Πολέμουν*) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. SOLAN. Cogitavit, opinor, Solanus de bello Parthico, eo anno a Cassio, M. Aurelii et L. Veri legato, maxima cum crudelitate gesto. Sed facile est in talibus falli. Neque opus definiri. Nam dicas mihi velim, in quam aetatem historiae Romanae, etiam Augustae, non convenient haec dicta. Facilius, proh dolor! exquiri possunt pacis tempora, passim apud nostrum commemorata, ut Diall. Mortt. IV, 2. LEHM.

Pag. 17. l. 1. *Λειμῶνα μέγιστον*) *Homero* manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. A, 538. 572. Ω, 13. Aegyptiis *Homerus* et *Orpheo*, si *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenuntiat: cujus mirabilis effectus causam manifestam cum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νερόμισται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, *Oneir.* III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχαὶ vel σκιαὶ τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo spectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκε scribens, ὁ γὰρ ποιητῆς φησι κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum *Hipponactis* scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, et κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνήσκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: *Philostat.* V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὥχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἶδωλα. *Icon.* I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἄπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

Ead. 1. 2. *Τῷ ἀσφοδέλῳ*) Sic in Char. §. 22. Reliqua, usque ad c. 19. continentur in Dial. Mort. BOURD.

Ead. 1. 3. *Τετριγυῖαι*) *Homer.* Odyss. Ω, 13. BROD. Vid. ad Timon, c. 21. LEHM.

Ead. 1. 4. *Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον*) *Homerus* tantum descripsit Od. A, 568. Χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat pro-

clivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in *Rufin.* II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuius solio pertinet crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, et urnam movens arbiter Or- ci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum *Apollonius* VIII. p. 352. οὐκ ἄχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν λεγόντων τε αὖ ἐν *Ψυχοστασίᾳ*, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνο^ς ἀποθανόν- τα χροσῶ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊ- δωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. *Ψυχοστασίαν* *Olea- rius* vocari putat *Od. A*, qua *Ulysses* inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quam- quam perraro, non abnuerim insigniri *Odyseam A*. nam in *Heroic.* p. 738. v. 11. δευτέρᾳ *Ψυχοστασίᾳ* volumen ultim- um sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρᾳς, quae alia quidem esse nequit, quam *A*. tum simili- lis argumenti ergo, tum ob communem ambabus *νεκυίας* ap- pellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in *Odysea* tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lem- nius trogoediam *Aeschyli Ψυχοστασίαν*, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente *Iliad.* X, 209. libratas *Achillis* *Memnonisque* animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, et pro suo quaeque filio contenderent: v. *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν *Ψυχοστασίᾳ*, *Aeschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero *Pollucis* enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleji* ad *Catal. Fabul. Aeschyl- li*; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in *Addendis* purgata. Jam quis fuerit *Minois* exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tra- goedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit.

HEMST.

Ead. l. 6. Ποινὰ) Supra c. 9. SOLAN.

Ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* VORST. Aliter

enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. SOLAN.

Ead. 1. 9. Τελῶναι) Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τοκογλύφοι) *Alciph.* I. Ep. 26. Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην et τοκογλύφον *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis et ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculperē. HEMST.

Ibid. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilentī, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

Ead. 1. 12. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in *Thes.* sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat *Obs.* XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positus duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, et ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, et in *Heronis Autom.* p. 259. ἐπίστρεπτος κόραξ, et τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. *Strabo* III. p. 249. B. ex *Artemidoro* refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιαδίων τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, et super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. *Marcus* etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ὀπτρον, ἐπίσπαστρον, κῆκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον·

Gloss. H. Stephani: Uncinus, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, uncinus, repagulum. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῶ commodè jungatur, et ad vinciendos reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber. Semestr. II, 9. et Baron. ad Martyrol. Rom. Jan. 19.* addideritque egregium *Propertii locum IV. El. I, 141.* Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo comper-tum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρα-κας usurpasse: *Dion* certe *Cassius ἄγκιστρά τινα μεγάλα* appel-lavit *LXI. p. 689.* quo pacto uncum Onomasticon vetus in-terpretatur: omitto jam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspi-cienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio πέδη*, et *Χοῖνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι*, quas utrasque copulavit *Aristoph. in Pl. v. 276.* apud *Demosithen. περὶ Στεφ. p. 494. D.* *Tromes Ae-schinis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον.* Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero ple-rumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα de-latus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quo-modo Latini canem et catulum, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν ex-ponit *Poll. X, 167.* prolatis *Platonis comici verbis: Λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κᾶπειτα δῆσον αὐτόν.* — ibidem praecedunt κλωὸς, κλοιὸς et ἄλυσις. *Polyb. p. 1116. M.* *Acilius*, cum tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυ-σιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιδεῖναι περὶ τὸν τράχηλον· videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius ad LL. XII. Tab. c. XVIII.* Jam si legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλα-κα διτάλαντον ἐπικείμενος, et perquam levis erit mutatio, et nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendat. *HEMST.* Impeditum locum expediturus magis etiam impe-diisse videtur magnus etiam sic Criticus. Missis χοῖνιξι, quarum non potest hic locus esse, ob ipsas illas causas, quas *Hemsterhusius* attulit, de voce σκύλαξ videamus. Κλοιὸς quum constet esse collare vinculum ferreum, atque sic a *Lu-ciano* nostro usurpatum occurrat *Toxar. c. 29. 32. et 33.* aut σκύλαξ, quod et ipsum tale περιδέραιον significat, locum ha-bere non potest, quum credibile non sit, unumquemque (ἕκα-στον) illorum maleficorum duo simul gestasse collaria; aut

cum eodem *Hemsterhusio*, qui et ipse illud incommodi sensisse videtur, pro καὶ legendum ἦ. At vero sic non erat, opinor, *perquam levis mutatio*, quae, valde verendum, ut auctoris verba restituat. Quae quum ita sint, subsistendum puto in voce κόρακα, eamque explicandam de corvo quodam, h. e. de tormentorum quodam genere adunco, Romanis forte tum temporis usitato, mihi verò, fateor, ignoto. Nam etiam cum proverbiali ista execratione non arbitror ullam huic corvo nostro intercedere necessitudinem. Sed de hac alias ad Alexandr. c. 46. LEHM.

Pag. 18. l. 3. Ἀποτελουμένας σκιὰς) Hoc docet *Plato* in *Gorgia*. BROD. Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτεινομένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. HEMST. Neque ego putabam. Ἀποτελοῦνται αἱ σκιαὶ ἀπὸ τῶν σωμάτων est: existunt, nascuntur, originem habent umbrae e corporibus, s. de corporibus. Aliud esset ὑπὸ τῶν σ. Quemadmodum aliud est καλεῖσθαι ἀπὸ τινος *Diall. Marr. IX, 1.*, aliud καλεῖσθαι ὑπό τινος. *Πρὸς ἥλιον* autem est sole lucente, bey Sonnenschein. LEHM.

Ead. l. 8. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET. Vid. *Varr. lectt.* LEHM.

Ead. l. 13. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in *Hermot. c. 7.* et passim apud hunc. SOLAN.

Ead. l. 14. Προσκυνεῖσθαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in *Nigrin. §. 21.* ubi multo plura reperies hisce et sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 19. l. 8. Ἐφύσα τότε) Mutaverant *B. 2.* et *Par.* fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

Ibid. Πυλώνων) *Ed. J. προθύρων* et sic *P.* et *L.* Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian. in de Merc. Cond. c. 21.* οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσί σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κυκλίδος διατρέβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινα ἔνδον γεγενημένον. SOLAN. Non profunda opus est architecturae peritia, ut intelligas, h. l. προθύρων interpretamentum esse genuinae lectionis πυλώνων. Scilicet πυλῶν, quem nonnunquam etiam *θυρῶν* dictum fuisse testis est *Pollux I, 77.*, proprie erat porta solito amplior et excelsior, vel urbis, ut *Lystrorum* in *Luc. Actt. Apostst. XIV, 13.* et sanctorum Hierosolymorum

Joh. Apocal. XXI, 12. sq., vel palatii, ut summi Judaeorum sacerdotis regiae apud *Matth. Evang. XXVI, 71.*, vel balnei, ut apud *Nostrum* in *Hipp. c. 5.*, vel etiam domus privatae haud vulgaris magnitudinis, de qua saepissime occurrit. Instructa autem haec porta erat janua, qua introirent introituri domum; unde ἡ θύρα τοῦ πυλῶνος *Actt. Apostst. XII, 13.* in domo Mariae. Ad eam, quae fere in excelso esset exstructa, adscensus erat magnificus, gradibus amplis utrinque ornatus, ut in *Hippiae l. c.* balneo illi erat πυλὼν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. Super ea infixae erant variae inscriptiones et edicta, ut πρόγραμμα illud *Dionis philosophi*, qui auditoribus suis ediceret in tabula a porta suspensa, se hodie non esse philosophaturum, ap. *Lucian. Hermot. c. 11.*, ubi haec leguntur: πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ante eam denique area patebat, Romanis sub nomine vestibuli nota, Graecis vero προαύλιον dicta, ut ap. *Marcum Evang. XIV, 68.*, vel πρόθυρον, s. πρόθυρα plurali numero, vel etiam προπύλαιον, quod posterius tamen vocabulum nonnisi de urbium, vel templorum, vel regiarum, vestibulis usurpatum fuisse existimavit *Budaeus*, teste *Henr. Stephano* in *Thes. T. I. pag. 1615. F.* Jam vero hunc ipsum locum implere mane solebant clientes et parasiti domini, quod dicitur *Nostro Nigrin. c. 23.* ἐμπλήθειν τοὺς πυλῶνας, et ad hanc accommodata phrasi in hoc nostro loco ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεστηκέναι, neque vero ἐπὶ τῶν προθύρων, quod illius est glossema. *Pollucis* verba, in limine hujus notae commemorata, quae sic sonant: Εἰς-ιόντων δὲ, πρόθυρα, καὶ προπύλαια. καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι· τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἴκημα, πυλῶριον, in editione *Hemsterhusii* male reddita sunt: *Ingredientium vero est vestibulum, porticus, et hanc alii πυλῶνα καὶ θυρῶνα vocant: janitoris autem habitatio, πυλῶριον dicitur.* Redde potius: *Ingredientium vero est vestibulum, prothyra dictum, et propylaea: et portam, proprie πυλῶν dictam, etiam θυρῶν vocant; janitoris vero habitationem, πυλῶριον.* LEHM.

Ead. l. 11. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant. *Antigonus Hermodoto poëtae*, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασινοφόρος σύννοιδεν. Usus est *Luciani* loco *Barth. ad Stat. IV. Silv. I, 3. ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodacus ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2.* ubi *Isidorus Eumeli* aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνεῖην ἔκυσεν χεῖρα γαστρὸς ἔκρητι. *HEMST.*

Pag. 20. 1. 2. Στῆθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11. adnotata a me sunt. SOLAN.

Ead. 1. 5. Διονύσιον) Vid. *Corn. Nep. in Dione*. SOLAN.

Ibid. Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) *Plutarch. in Dione*. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, et verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: αὐται (σκιαί) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

Ead. 1. 6. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

Ead. 1. 7. Ἀρίστιππος ὁ Κ.) Laërtius in ejus vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. *Parasit. c. 33*. SOLAN.

Ead. 1. 9. Προσδεθέντα) Lego παραδοθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide *Dial. Mortt. XXX*. SOLAN. Quin etiam paucis interjectis versibus τὸ σπαράττειν tribuitur Chimaerae, cum quo officio infernali quâ ratione conciliari commode possit notio τοῦ προσδεθῆναι τῇ Χιμαίρᾳ, neque ego bene perspicio. Mallet itaque ego quoque scripsisset auctor παραδοθέντα, vel, quod magis aridet, παρατεθέντα, nisi cui praeplacuerit, servato προσδεθέντα, voces τῇ Χιμαίρᾳ mutari in τῷ τροχῷ. Nam τροχοὶ etiam apud Nostrum saepe, ut *Ver. Hist. II, 8. Diall. Mortt. X, extr.* in suppliciis infernalibus numerantur; sequuntur et mox οἱ τροχοί. Nihilominus quidquam mutare nolebam, ubi omnes libros consentire vidi. Cogitavit fortasse auctor Chimaeram suam, qualem pinxerunt *Homerus* et *Hesiodus*, e naribus flammam efflantem. Verum vel sic in alligatione ista remanserit aliquid inepti. *Jo. Seagerus in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134.* vult προτεθέντα et conferri jubet similem hujus verbi, quamquam activum, usum ap. *Sophocl. Ajac. v. 1294*. Maneo tamen in vulgata. LEHM.

Ead. 1. 10. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

Pag. 21. 1. 1. Ὀππωμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra *Dial. Mortt. XXX. infra in Ver. Hist. II. c. 29. et de Luct. c. 8*. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. *Hesych.* Hujus descriptionem vide II. Z. VORST.

Ead. 1. 4. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) *Aristophanes* in *Pluto* v. 552. egregie inter πτωχὸν et πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil deficit tamen. *Terent.* *Eun.* A. II. Sc. II, 12. VORST.

Ead. 1. 8. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram adsecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν π καὶ διάκενον δεδορκότων· hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter prae-tulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες etc. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶει. *Oenom.* apud *Euseb.* Praep. Evang. v. pag. 214. B. Ἐγὼ οὖν ὥς ἤκουσα, πῶς οἶει ἡγανάκτησα. *Plato* *Symp.* p. 1203. A. πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς. *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. HEMST.

Ibid. Τι) L. et ed. J. In aliis τε. SOLAN.

Ead. 1. 10. Διαναπανόμενοι) Ex P. et ed. *Junt.* Reliquae ἀναπανόμενοι. SOLAN.

Ead. 1. 12. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, et *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime sapiunt, et scriptorem arguunt aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum juniorem et nondum subacti ad has res judicii. SOLAN. Hoc si ad Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίνους· sed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut *Ixionem* et *Sisyphum* simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his vir clariss. *Solanus* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST. Non sufficit ἔχοντας. Nunc non patebit, cur solus *Tityus* eximatur numero τῶν χαλεπῶς ἔχόντων. Imo scripsit auctor ἔχοντα, de solo *Tantalo* cogitans, quippe quem pessime omnium in *Orco* damnatorum ab siti aeterna affici meminisset e *Luciani* sui locis, unde *Tantali* sors profecto omnium maxime deploranda patet, ut *Diall. Mortt.* XVII. de Luct. c. 8. e. a. LEHM.

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτνόν· Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτνόν, Ἡράκλεις ὅσον; GRON. Exclamantis admirationi ma-

gis, opinor, convenit abrupta oratio, Ἡράκλεις ὅσος (int. ἦν). Ad eundem fere modum in Epist. Saturnn. c. 33. dictum: μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖωσαν (οἱ πολλοὶ) τὸ ἐκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρόνον ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. Sic enim ibi unice recte legitur. LEHM.

Ibid. Γηγενῇ) *Terrae filium.* BROD.

Pag. 22. l. 1. Τόπον ἀγροῦ) *Homer. Odys.* A, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν

Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα καίτο πέλεθρα.

BROD.

Ead. 1. 5. Εὐρωτιῶντας) - Παλαιὸν et εὐρωτιῶντα junxit itidem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitiosa: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐξέφυτων ἐγενόμεν. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, se didicisse monet D. *Hoeschel.* ad *Phot.* p. 293. HEMST.

Ead. 1. 6. Ἀμενηνοῦς) *Homer. Odys.* K, 521. 536. BROD.

Ead. 1. 7. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτούς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide de Luct. cap. 8. SOLAN. Αὐτούς) Non diffiteor αὔους ingeniose cogitatum, et primo aspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκές τῆς ταρχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujus, cunque vocabuli rationem prodat: jam si forte αὔοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταρχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταρχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit αλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι et διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde αλύτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex *Aristotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν αλύτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μυλῖαι αλύτοι· νίτρον δὲ καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἔστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ αλύτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. *Plato Tim.* pag. 1054. A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργός, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι'

ἔμοῦ γενόμενα ἅλντα, ἔμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τό γε μὴν καλῶς ἄρμωσθαι καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· δι' ἃ καὶ ἐπείπερ γεγέννησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἔστε, οὐδ' ἅλντοι τὸ πᾶμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθαι γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας etc. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; *Aeschin. Dial. III. §. 19.* et corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur; Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura et odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur; ea-que cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus aversas, cito diffunderent. *Plato Phaed. p. 60. F.* συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι· et, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noster*, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότες, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἁλντους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum usurpavit *Gataker. ad Antonin. IV. §. 48.* *Hemst.* Egregie fulta et commendata conjectura ἁλντους pro αὐτοὺς non videbatur tamen adoptanda, dum vulgatam nondum probatum esset abjiciendam videri. *Solanus* quidem αὐτοὺς legi dicit nullo prorsus sensu. Quid vero, si tamen sensus aliquis insit, isque commodior, quam quem αὐτοὺς offert, modo recte capiantur verba? Age videamus. Narrat *Menippus* invenisse se in campo *Acherusio* omnis generis mortuos, alios veteres et putredine jam consumptos, recentes alios, eosque compactos, maxime vero illos *Aegyptiorum* mortuos ipsos (scilicet compactos: repete συνεστηκότες) ob conditurae durabilitatem. Adduntur haec posteriora, ut *Aegyptiorum* mortui etiam veteres cogitentur, non modo recentes. Et αὐτοὶ dicuntur, quia eorum cadavera prae ceteris omnibus maxima diuturnitate gaudere constabat. Satis commode autem καὶ μάλιστα cum praecedenti συνεστηκότες

conjugi posse, nemo facile negaverit. Eandem loci explicandi rationem iniit *T. F. Benedictus*. Sed quum pro αὐτοὺς tamen legi vult τοιούτους, nimium sane aberravit a vestigiis inveteratae scripturae, et, id quod majus est, a legitima quoque Graecitate. Saltem exspectabatur tum τοιούτους ὄντας. Concidit sic etiam *Jo. Seageri* conjectura τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, prolata illa in *Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. LEHM.*

Ead. l. 8. Οὐ πάνν τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI. §. 24. ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνν ἦν τι ῥάδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more conjugungi solent, ut monuit *H. Steph. App. de D. A. p. 74. Saepe Noster: Char. c. 12. Dion Chrys. initio Charidemī: οὐ πάνν τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.*

Pag. 23. l. 2. Ἀμέλει) P. L. et ed. J. ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro subsequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπόρουν οὖν πρὸς ἑμαυτόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, et articuli comprehensionis integrae justiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδοκρότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως majore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. *HEMST.* Revera sic, ut *Hemsterhusio* placeat, interpungi video in *B. 1.* Neque tamen legitur ibi ἡπόρουν οὖν πρὸς ἑμαυτόν· qua particula ad facilem sententiarum nexum efficiendum nec mihi videmur carere posse. Ceterum in cod. 2957. vocī φοβερόν non inepte praefigitur copula, quae in crebriori ejusdem repetitione facile h. l. absorberi potuit. Quod autem *Belinus* ἀμέλει per par exemple reddi maluit, quam, quemadmodum Latinus interpret, quin imo, melius profecto tacuisset. Quodsi tamen cui praeplaceat videlicet, scilicet, vertere, me quidem is non habuerit refragantem. *LEHM.*

Ead. l. 6. Τὸν μεταίτην Ἰρον) Homer. Odys. Σ. BROD.

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odys. H. BROD.

*Ead. l. 7. Πυρρόταν) Vid. de Salt. c. 19. et Tim. c. 22. ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsā ad Comīcorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *SOLAN.**

Ead. 1. 14. Διεσκεύασε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. *Heliodor.* I. pag. 3. μυρίον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *Oenomaüs* apud *Euseb.* Praep. Evang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοῦς γενόμενος θεοφιλῆς· quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster* de Mort. Per. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τοῦ δράματος διασκευή, quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος· a qua re ipsa diversa non est *Cod.* Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur *Salmasius*. Idem verbum in apparatu pompae, quae choraegio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis *Codd.* exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram et diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson.* de R. P. I. p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde κανσία διαδηματοφόρος *Plutarcho* T. I. p. 941. C. quod illustrat *Arrian.* 'A. 'A. VII. cap. 22. *Duris* apud *Athen.* XII. pag. 536. A. 537. F. τὴν κανσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *HEMST.* In λαβοῦσα et διεσκεύασε Subjecti loco Fortunam esse cogitandam, ex antecedentibus per se patet. Superflua itaque, atque adeo inepta est denuo notata ἡ Τύχη. Et peropportune accidit, quod pro his *Belinus* in tribus *codd.* elegantem dictionem εἰ τύχοι deprehendit, de qua *Vigerus* de Idiot. p. 301. ed. Herm. Paulo post iterum occurrit, in verbis: καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν etc. Non dubitabam itaque cum *Schmiedero* et h. l. recipere. *LEHM.*

Pag. 24. 1. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. *SOLAN.* Num legendum ἔδει; *LEHM.*

Ead. 1. 6. Διαπομπεῦσαι) In pompa transvehi, pompaticè transire, *H. Stephan.* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus et ornatu. *HEMST.*

Ead. 1. 8. Μαίανδριον) De eodem in Char. cap. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαίανδρος dicitur ὁ Μαίανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; et semel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαίανδριος, ut

de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII, 53. ubi *Μαϊανδρίου τοῦ Σαπλου.* Simili discrepantia Protagorae pater *Diogeni* L. IX, 50. *Μαϊάνδριος*, *Philostrato* *Μαϊανδρος*. HEMST.

Ead. l. 10. *Μετενέδησε*) Scribe *μετενέδυσε*. BROD. *Μετενέδυσε*) Antiquiores fere edd. *μετενέδησε*, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Gatakerus* ad *M. Aurel.* XI, 24. SOLAN.

Pag. 25. l. 4. *Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*) Abripi se passus fuit interpretum errore *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. *Ἄ ἐχρήσαντο* nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. HEMST.

Ibid. *Ἐχρήσαντο*) *Mutuati sunt*. GUYET.

Ibid. *Οἶμαι δὲ καὶ τῶν etc.*) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos *Ant. Schullingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jan. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

Ead. l. 5. *Ἐωρακέναι σε τοῦς*) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κρέοντας*) Confer infra pro *Merc. Cond.* c. 5. KUSTER.

Ead. l. 10. *Προῆλθεν*) De usu verborum *προέρχεσθαι*, *παρόρχεσθαι*, *παρίεναι*, scenico notavimus Vol. I. pag. 230. sq. HEMST.

Ead. l. 13. *Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν*) Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. et Ser. BOURD.

Ibid. *Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν*) *E* tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. *Ez. Spanhem.* ad *Aristophan.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβαταῖς. HEMST.

Ead. l. 15. *Πῶλος — Σάτυρος*) De priori videsis *A. Gelium* VII, 5. et *Nostrum* pro *Merc. Cond.* c. 5. *Jov. Trag.* c. 3. De utroque *Jov. Trag.* c. 41. SOLAN.

Ibid. *Σουνιεύς*) *Sunium* Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

Pag. 26. l. 1. *Σάτυρος ὁ Θ.*) Cum aliis *Satyris* hunc etiam recenset *J. Jonsius* de *Script. H. Ph.* II. c. 11. p. 169. et ab illo *Satyro* histrione, qui *Demostheni* fuit aequalis, di-

stinguit. De utroque Polo et Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

Ibid. Μαγαθώνιος) E Marathone vico. BROD.

Ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ σου) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, *clam*, *occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum et lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in *Timocr.* p. 780. F. et *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocrat.* in Παραβύστον: quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σοτήριος καὶ ἐν παραβύστῳ junxit *Evagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. et Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν παραβύστῳ κασμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ὅσον. HEMST. *Luciani* certe est, dictione παρ' ὅσον ita uti, ut sit *nisi quod*, e. g. *Qu. Hist. Conscr.* c. 18. de Mort. Peregr. c. 1. Verum et h. l. tolerari potest παρ' ὅσον in comparatione, non minus, credo, quam παρὰ πολὺ, vel παρ' ὀλίγον et παρὰ μικρόν in similibus. LEHM.

Pag. 27. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in *Dialog. Mort. Philist.* apud *Stob. Ser.* 330. καὶ μυσίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανῶν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in *Char.* ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Ἀλαχοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* BOURD.

Ead. l. 6. Πτωχεύοντας) Haec et sequentia omnino puerilia et *Luciano* indigna. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat *Desid. Herald.* Anim. ad *Salmás.* Obs. ad J. A. et R. VII. pag. 608. ubi plura de γραματοδιδασκάλοις et γραμματισταῖς. HEMST. Obversabatur auctoris animo, opinor, *Dionysii minoris* sors, qui, testibus saltem *Justino XXI*, 5. et nonnullis aliis, extorris patria et domo apud Corinthios ludimagistrum professus pueros in trivio docebat. Humiliorem etiam quaestum adscribit ei, *Theopompo* auctore, *Aelianus* V. H. VI, 12. et IX, 8. ad quem posteriorem locum adnotarunt nonnulla huc pertinentia *Joh. Schefferus* et *Joach. Kuehnus*. Sed jam vide, qui non sine fastidio *Dionysium* Corinthi inter puerulos conspexeris ludimagistrum, quo sensu affectus ejusdem adspectum concoquas inter umbras elementa literarum docentis! LEHM.

Ead. l. 11. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba *Thomas. Mag.* in Ἀκροῦσις, ubi ex *Vascosani*

supplenda est editio novissima: "Ομ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἠπήτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς et σαπρὸς quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noster* vilissimum opificium, an certa quadam ratione, *Philippo* tribuerit, compertum non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque abhorrens. Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit *Pricaeus* ad *Apul. Miles.* I. p. 4. stipes in triviis erogare. HEMST.

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in *Catapl.* c. 20. BOURD.

Pag. 28. l. 5. Παλαμήδης) Congerrones *Nestorem* et *Palamedem* *Socrati* dedit *Lucianus* apud inferos *Ver. Hist.* II. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile congutinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum *Socrates* est consolatus: παραμυνθείται δ' ἔτι μὲ καὶ Παλαμήδης, inquit in *Xenophont.* *Apol.* p. 411. ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας· atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De *Ulysse* res est alia: ejus enim facinus in *Palamede* designatum fuerat exsecratus; sic enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum *Phaedonem*. HEMST.

Ead. l. 7. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) *E cicutae* potione. BROD. *Plato* in *Phaedro*. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) *Angl.* ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque *Codex* ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* *Ion.* v. 250. Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. *Or.* v. 14. — τί τ' ἄρ' ὄγητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ· plura dicentur alio loco. HEMST. Dubium non est, quin scribendum auctori fuerit *Medium*, quippe quo illud ipsum, quod *Menippus* vult, significetur, quod quis sibi praeteritorum bonorum usum in memoriam revocet et quasi secum rependat. Alterum *Euripidis* locum ex *Oreste* *Noster* quoque in *Amorr.* c. 53. in usum suum convertit. Facit tamen bonorum codd. et *Aldinae* quoque 2. auctoritas, ut paene credam, scripsisse auctorem ἀναμετρούντων, idque ab eruditiori, nescio quo, in elegantiores formam mutatum. In *Diall. Mortt.* II. pro eo est μεμνήσθαι. *Ibidem* quod *Croesus* dicit ἄδων (*Menippus*) ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, conferas sis cum iis, quae hic *Menippus* de eadem re narrat, ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπι-

καλύπτων etc. neque tamem credas forte scripsisse horum auctorem ἐπιταράττων pro ἐπικαλύπτων. Nam omnino dialogum illum vere Lucianum in b. l. a simulato Luciano nostro stolidissime adumbratum apparet. ΛΕΗΜ.

Pag. 29. l. 5. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία· unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. pag. 466. Β. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔτίθετο λέγειν· ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπειδὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασι· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παράπρο. interpretamentum p. 380. Β. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ· idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162. Α. ἀποφανόμενος, ᾧ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38. θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας aut διαγνώμας· c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐθις γνώμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego

τοὺς προτάνεις. c. 42. Οὐτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐ-
θις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* sentio,
et has locutiones omnes esse profectas arbitror a proposita
prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athe-
nienses, sed et qua de re sententiae dicendae forent, ac suf-
fragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde du-
xerit *Sophocl.* in *Antig.* v. 165. "Οτι σύγκλητον τήνδε γερόν-
των Προὔθετο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est
ingeniosissimo poëtae phrases a suae gentis moribus deriva-
tas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι
λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memo-
riam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae,
quare cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur,
ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse *Impe-
ratorum edicta*, ex *Cangii* Gl. M. et I. Gr. constare potest; quam
vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint *Phrynichus* et
Thomas Mag. equidem nescio. HEMST. Eodem indicendi
sensu Bis Accus. c. 4. dicuntur Dii προτιθέναι αὐτοῖς (τοῖς ἀν-
θρώποις) ἄγορὰν δικῶν, et similiter adv. Indoct. c. 19. ἄγο-
ρὰν τῶν βιβλίων προτιθέναι eleganter adhibitum occurrit de in-
sano eodemque indocto librorum multorum coëmtore, qui,
quum non sit solvendo aeri alieno, auctionem indicere co-
gatur librorum suorum palam vendendorum. LEHM.

Ibid. Προτάνεις) Qui sint, vide apud *Etym. M.* VORST.

Ead. l. 9. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ et γοῦν·
idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST. Fieri quidem
poterat, neque tamen probabile vere factum: neque enim ele-
gantissime exciperent sese invicem sententiae deinceps ea-
dem particula indicatae: ἰδὼν οὖν etc. διωκῆθη μὲν οὖν etc.
ἐπεὶ γοῦν αὐτῶν etc. Ceterum de permutatione particularum
γοῦν et γὰρ cf. *Varr. Lectt.* ad c. 17. LEHM.

Ibid. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. BOURD.
Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem
posset, nisi hanc aptiorem et concinniozem scripturam sup-
peditarent A. et ed. J. sic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κιβωτὸν ἐν-
δύμενος. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύεσθαι.
SOLAN. *Somn.* s. Gall. c. 16. ἐνέδν ἐς ἀνθρώπου σῶμα. LEHM.

Ead. l. 7. Κρανίων etc.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέ-
λετος, νέκνς· mortui ἀλίσβαντες a poëtis appellantur. BROD.

Ead. l. 8. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vo-
cem, ut et illas, quae praecedunt. Ἀλίσβαντες sunt νεκροί·
vide *Hesych.* GRAEV.

Ibid. Ἀλιβαντιάδος) *Angl.* Ἀλιβαντίδος. *BOURD.* Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἥγουν ὑγρότητος ἄμοιρος ὢν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc *Lucianus* Ἀλιβαντιάς finxit. *VORST.* Ἀλιβαντίδος) Ἀλίβας est mortuus; et, si *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noster*. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in *Angl.* et *P.* legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. *SOLAN.* Ferri poterat Ἀλιβαντιάς, ut Πελοπὶς, Πελοπιὰς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἰπποδοωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντὶς. *HEMST.*

Ead. l. 9. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus *Graec.* *BOURD.* Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad *Tim.* c. 44. *HEMST.*

Ead. l. 11. Βοιωτῶ) *Etymol.* Βοιωτῶ, ἡ Πελοποννη etc. *GUYET.* V. *Clem. Alex.* 9. f. *Hecate*, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *SOLAN.*

Pag. 31. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) *Scribendum:* ὧ τέκνον, φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἷδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἑαυτῶ, nimirum a se ipso dissentire.* *GRAEVIVS.* Vir cl. J. G. *Graevius* legit γινώσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, *Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: "Ἐτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας etc. Practerea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes etc. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. JENS. Sic *Iso-crates* περὶ Εὐρήνης p. m. 216. f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα (ταῦτα) γινώσκομεν. *SOLAN.**

Ead. 1. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Diall. Deor. XX. §. 5. HEMST.

Ead. 1. 7. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν) *Privatos* vertunt: non injuria dissentit *J. Alb. Fabricius* B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensioem instituit: Quod vero *Tiresias*, inquit, *Menippo* in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a *Luciano* opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους et ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. *Crates*, teste *Diogen.* L. VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Grammat. I. §. 235. ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cujuscunque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu quaesitum esse *Servius* notat ad *Georg.* II, 475. utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. *Plato* Πολ. X. pag. 765. C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνυῖαν ζητεῖν περιούσαν χρόνον πόλυν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi jam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

Ead. 1. 11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) *Praesentem fortunam boni consulens.* Proverbium, quo *Plato* in *Gorg.* utitur p. 302. F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in *Gorg.* p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τιθεῖν (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελεύων: utrumvis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud

quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, ejus paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gatakerus*, *Pittacum*, teste *Diogen.* L. I, 77. interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus *Luciani*, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane *Pittaci* sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* I. §. 78. συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explore cognitis, mire fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre: *Benedictus* nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda; praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit sors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cujus vis et ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, et quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo *Platonis* locum, ubi non insulse *Ficinus*, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. *Aristippum* refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὥς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὕτω καὶ ἄδηλον· ὅποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse graviter utendum praesentibus deliciis statuentes: nam ex *Dalecumpio* nequicquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola *Horatius* eruditus monuit: Quid sit futurum cras, fuge quaerere; et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis *Aristippus* *Dionysio* placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait *Diog.* L. II, 65. ἀρμύσασθαι καὶ τόπω καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περι-

στασιν ἀρμονίως ὑποκρίνασθαι ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in *Hesiodo* Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete *Moschopulo*, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι· in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα etc. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· et, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. *Oed. Tyr.* v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν. *Dionys.* El. apud *Athen.* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans*, tuisque partibus egregie functus: quod non fecit interpretes *Dalecampius*. Aequè solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσθῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex *Pylaea* promisit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmio*, et, qui vestigia summi popularis pressit, *Gataker*o fuit factum, restitui posse arbitror: "Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ· utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὥς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. pag. 303. Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὖ τίθεται τὸ παρὸν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, solerter dextreque curare et administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὖ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον εὖ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. *Ulpianum* describit τὸ παρὸν εὖ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· et *Suidas* in *Anatolio*, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι· altera, si, quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare;

quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in *Adelph. A. IV. Sc. VII, 22*. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in *Not. Maussaci ad Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam vir magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. *Στέργειν δὲ τὰ πεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν* · ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde *στέργειν* est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in *Florileg.* p. 456. *Quod casus offert, ponere ex uso suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in *Κυβευτήν* loco valde mutilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, *Salmasius* operam lusit. Porro quid *Aeschylī* loco clarius, in *Agam.* v. 32. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρὶς ἔξ βαλούσης τῆςδὲ μοι φρονιτωρίας* · audacissima figura, quam castigata *Sophoclis* majestas sibi nunquam permisisset: in *Scholiaste* vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐδυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur.

HEMST.

Ead. l. 12. *Περὶ μηδὲν ἰσπουδακῶς*) Plane noster *Tiresias* cum *Simonide* sensit, cujus erat praeceptum *παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν*. Vid. *Theon. Progymn.* p. 84. Mox autem *κλειθρία* si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. *Κλειθρίδια* dabit *Evagrius* H. E. I, 14. *Πρὸς τῇ ὀροφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι* · *θυρίδας* ἔνιοι καλοῦσι · pauloque post iterum *κλειθρίδιον* · ibi *Langi* et *Christophorsoni* *cancellōs* repudiat *Valesius*, et *clathros* mavult vertere. In *Onomastico*, *Κλειθρία*, *rima*; alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in *Th. L. Gr.* nullo alio, quam hoc ipso *Luciani* loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur, exponere: *κλειῖθρον* vocat *Numenius* in illa

Lucian. Vol. III.

facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb. Εὐαγγ. Προπ.* lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλείθρου et saepius in proximis: ὁπῆν vocavit *Diogen. L. IV, 59. Κλείθρον* paulo diversa potestate reperies in *Hieron. Autom. pag. 251. 262.* HEMST. ex *Addendis.*

Pag. 32. l. 1. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Ead. l. 8. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad Inscript. Cl. I. n. 243. HEMST.

Ibid. Κατέρχονται) Ad inferos migrant. BROD.

Ead. l. 12. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi Trophonius dat responsa. BROD.

IN CHARONEM.

*Pag. 33. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes jam elegantissimum et omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia exacta, et cum urbanitate summa conjuncta severitas: nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, sed et mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN. Alter libelli titulus: ἐπισκοποῦντες, neutiquam, ut nonnulli recentiores, e. g. *Kleinus*, interpretes *Luciani* Germanus, et *Gehrichius*, non sine infelici quadam affectatione verterunt, *visitantes* (die Besuchenden, s. der Besuch) significat, sed, ut veteres interpretes Latini, *contemplantes*. Licet enim ἐπισκοπεῖν non raro de iis dicatur, qui adeunt aliquem visitandi gratia: per hunc tamen dialogum visitationis nulla deprehenduntur vestigia. Certe si quid ejusmodi cogitare velis, Charon fuerit unus visitans. De Mercurio autem, quippe nuntio Deorum terrestri, nemo id cogitaverit. Atqui pluralis numerus ad utrumque, credo, referendus. Denique planus est ac minime dubitatus verbi ἐπισκοπεῖν usus in c. 5. extr., ubi Mercurius ad Charonem: σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα. LEMM.*

Ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) *Miror*, ita scripsisse *Lucianum*. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. *nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν*, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, *in hanc lucem ascendisti*: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάννυ εἰωθῶς etc. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius supersit causa, cur miretur *Solanus*, ita scripsisse *Lucianum*. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) *Protesilaus*, de quo supra in *Νεκρικοῖς Lucianus*. BROD. Intelligit *Protesilaum*, cujus dialogum vide cum *Plutone* et *Proserpina*. CLER. *Protesilaus*. Vide supra *Diall. Mortt. XXIII. SOLAN.*

Ead. l. 6. Λειπόνεως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναντίου persequiebantur: *Poll. VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναντίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπῶς*: ita *Herculem*, qui, ut amissum *Hylan* investigaret, *Argo* navim sociosque deseruerat, — ἦρωες ἐπερτόμεον λιπονάνταν *Theocrit. Eid. XIII, 78. HEMST.*

Ead. l. 7. Ξενάγησεις) Meminit *Moschopul. Ἑκλ. Ἀ. Ὁ* in *Ξενάγησον*. Deductus ad limpidum *Ilissi* flumen, illamque nobilissimae *platani* umbram *Socrates*, ἄριστα σοί, inquit, ξενάγεται, ὃ φίλε *Φαῖδρε*: tum *Phaedrus*: Σὺ δέ γε, ὃ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. *Plato Phaedr. p. 1211. E. HEMST. Cf. Diall. Mortt. XVIII. in. LEHM.*

Ead. l. 11. Τῷ ἄνω Δι) Quia, ut supra visum est, et inferis suus *Jupiter* est. SOLAN. *Diall. Mortt. XXIII, 1. LEHM.*

Ead. l. 12. Ὅλον ὑμέτερον) *vestrum* prorsus: nam *Mercurius*, *Claudio* teste, commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet. BROD.

Ead. l. 14. Ρίψη καὶ τεταγῶς) *Homer. Il. B. BROD. Imo Il. A, 590. LEHM.*

Ibid. Καμὲ) *An χαμαί*; GUYET. Minime. *Vulgata* sancte colenda. LEHM.

Ibid. Τεταγῶν) Sic recte ex *Homero* ipso emendatum: a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τεταγῶς. SOLAN. Reliqui τεταγῶς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille *Grammaticorum* Aoristus 2. τεταγῶν ab ἔταγον: ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST. Non du-

bitabam, quidquid contradixerit *Hemsterhusius*, formam exhibere, quae non Grammaticorum proprie dici potest, sed vere *Homeri*, ad cuius verba *Iliad.* I, 591. noster scriptor, ut solet, hanc *Mercurii* orationem manifesto confinxit. Neque operosum dixerim hunc *Aorist.* 2., certe non magis operosum, quam illa *πεπίθοιμεν* *Iliad.* I, 100. *πεπύθοιτο* *ibid.* VI, 50. *λελάχωσι* *ibid.* VII, 80. *λελάθοιτο* *Hesiod.* Theog. v. 471. Est scilicet haec reduplicatio s. Anadiplasis veteribus poëtis passim usurpatus, in iis quoque temporibus, ubi Grammaticae leges intercedere videantur. De verbi *τάξιν* formatione monuerunt *Scholiastes* ad h. l. et *Fischerus* ad *Weller.* Gramm. T. III. a. p. 176. ex *Etymol. M.* Ceterum ad *Diall. Deor.* XXIV, 1. *Hemsterhusius* notavit illius et huius loci dissensum, quum illic *Mercurius* se dicat nectar infudisse, priusquam *Ganymedes* in coelum advenisset, atque adeo his non obscure significet ex illo inde tempore a pincernae provincia se amotum esse; hoc vero *Charonis* loco, ubi de multo seniori aetate agi constat, idem rursus loquatur de pincernae officio tanquam sibi peculiari, ὥς ὑποσκάων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχόων. Possit huc etiam referri locus *Diall. Deor.* V, 2., ubi *Juno* non ita multo post, quam *Ganymedes* a *Jove* raptus fuerat, ironice ad *Jovem*, exclamat: οὕτως ἡπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἔρα ἢ τε Ἥβη, καὶ ὁ Ἡφαιστος, διακονούμενοι, tacens scilicet *Mercurii* personam inter pincernas coelestes, non tacitura illa, — sic possis dicere — si cum *Hebe* juvenili juvenilem *Mercurium* potuisset componere. Neque in *Cataplo* c. 1. et 2. inter varia *Mercurii* negotia commemoratur pincernae munus. At vero talia in nostro *Luciano* eo minus ad vivum sunt resecanda, quo magis verendum, ne ita pulcherrimam ejus virtutem, liberam dico ingenii vim ac mobilitatem, improba manu sis violaturus. *LENH.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ) *Mosellanus*, e summo coelo: *Benedictus*, e magno coelo. Pater, sacro limine. *Gron.* Vertit *Benedictus*, Vereor, ne me cunctantem, caligini adductum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper *Vulcanum*, ita et me correpto pede, e magno dejiciat coelo. Elegantius et verius haec ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio εὐγενεστάτου filii discimus) a sacro limine, quam vulgati interpretes, e summo coelo, e magno coelo. Desumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipse *Vulcanus* II. A. v. 590. narrat, quemadmodum secum egerit *Jupiter*:

Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
 Εἶψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλός, exponit; Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδός, παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad *Il. O. v. 23.* Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectionem de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat:

Τὸν Λαννοῖον ὕρᾱς, ὃς συρφετὸν Οὐρανίωνων
ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet T. II. p. 216. JENS.*

Pag. 35. l. 3. Ἄλλως πλανώμενον) *Aristoph. Avib. v. 3.* Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφοροῦμένω. *Aristid. T. III. p. 511. B.* περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymol. p. 68.* ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἔχρωντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut *Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704.* ἄλλως ἔχειν πόνους *Hel. v. 713. HEMST.*

Ead. l. 4. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictu est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem et a terminatione vocabuli editi remotam, et a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in *Pseudomante*: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰδόν. In *Dialogo Mercurii et Majae* pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις ἐκείνω, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη, cum distingui debeat ἢ εἰ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνω παρ' ὅλον etc. ut bene versiones videntur advertisse. *GRON.*

Ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: nostrae *reip. ex parte legatus*: et sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαίτωμαι formatur quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, et idem valeret, quod συνδιαιτητής, id est, convictor, contubernalis, vel etiam arbiter simul cum alio; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. *PALM.* Simplex διάκτορος est epithetum *Mercurii* apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide *Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182. et 1393.* Hic

sese ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, trajicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset συνδιάκτορος, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. et Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, ejusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem adsignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῇ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hesychio et Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς etc. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας sic in Etymologo refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103. ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Eustath. ad Od. II. pag. 1809. v. 33. ex vetustis poëtae enarratoribus: Ἐρμῆς γὰρ φασι πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς. Altera transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectorym procuraret: insignis est ad Hesiod. E. καὶ H. v. 84. Procli locus, sed, nī fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων· (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσσος δὲ ὁ Χῖος etc.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρ-

μηνευτικός in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat *Schol. Homer.* ad *Iliad.* B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in *Hesychio* legas Διακτόρος, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῶ. Nessi autem Chii, sic enim quatuor Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* *Caes.* in *Prob. Not.* p. 74. idem etymon *Etymologus* consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est *trahere, transvehere*; de Charonte posuit *Aristoph.* *Ran.* v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυντουτῶϊ σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὴ ὀβολῶ μισθὸν λαβών et commodè *Schol. Aeschyl.* ad *E.* ἐπὶ Θ. v. 864. ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam συνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *HEMST.* Ad priorem nominis διάκτορος vim illustrandam praeter Scholiastarum et Etymologorum adnotationes, quibus solis usus est *Hemsterhusius*, adhiberi etiam poterat *Musaei* locus *Her.* et *Leandr.* v. 6. Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης, lucernam renuntiantem nuntium *Veneris*. Lectio autem συνδιάκτορος, quae *Palmerio* fraudi fuit, vere, ut *Hemsterhusius* suspicatus est, in B. 3. reperitur. *LEM.*

Ead. l. 5. Καλῶς εἶχεν) *H. Stephan.* *App.* de D. A. p. 142. de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse etc. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod saepe fieri consuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἄν, ὧ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν etc. Particula γοῦν eundem hic locum et usum habet, quem §. 7. ὀλίγα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *HEMST.* In iis, quae modo *Hemsterhusius* de particula ἄν tradidit, non reperio equidem textus vulgati tentationem, quam cogitavit

Schmiedertius, quum in Varr. Lectt. indicat conjecturam *Hemst.* καλῶς εἶχεν ἄν. Imo usum dicendi consuetum tetigit summus vir, quo ἄν non a librariis, sed ab ipsis scriptoribus, saepe omittatur. De Merc. Cond. c. 5. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν etc. Nigrin. cap. 10. εἰκας γοῦν κακεῖνα προσθήσειν, ὥς — — — καὶ ὥς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν. Et sic saepissime. LEHM.

Ead. l. 6. Πρὸς κωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 95. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus, et alter §. 7. ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς κωπος ὦν. *HEMST.* Cf. Catapl. c. 19. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba super transtris, non sub transtris, dormiebant, sed et alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. SOLAN. Is. *Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius*, vir, praesertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii, ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κοίλην ναῦν καταβαίη. *HEMST.*

Ead. l. 8. Ὁμοῦς) Quia gymnasiorum praeses. SOLAN.

Ibid. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. *BROD.* Λάλον) Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum *Codd.* auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpretes tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim loquacem: ut mirer, *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Necyom.* c. 18. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὴν δικωπίαν ἔλκων) Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. *B. Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. et *Diss. de Variat. Nav.* p. 773. *F. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέττειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV, 67. modo ne legendum sit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. et ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. *HEMST.*

Ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. GRON.

Ead. l. 11. Ἐρμήδιον) Imo, invitis libris omnibus, emenda, et meo periculo Ἐρμίδιον lege, ut apud *Aristoph.* Pac. v. 881. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἐρμάδιον.

de que monuit jam doctissimus editor *Kusterus*. SOLAN. Vetus etiam h. l. est lectio *Ἐγμαδίον*, quippe reperta in quatuor codd. Pariss. et in Gorl., neque tamen eo magis, opinor, genuina, vel legitimae formae. Multa de formis Deminutivorum Graecae linguae collegit *Fischerus* ad *Weller*. II. p. 24. sq. accuratius paulo distinxit *Matthiae* in *Gramm. Gr.* p. 126. sq. Consulendus etiam *Lobeck*. ad *Phrynich.* p. 74. LEMM.

Ibid. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad *Dial. Mort.* XX. §. 1. pr. Nunc egregius accedat *Basilii* locus *Hom.* VI. in *Hexaem.* p. 50. B. Δεῦρο δὲ οὖν, ὥςπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. HEMST.

Ead. l. 14. Καὶ διολισθαίνουσι) P. et J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

Pag. 38. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud *Aristoph.* πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω etc. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocolae permutatio. HEMST. Probavit πάλαι *Gehrichius*. At genuinam lectionem praebent tres codd. Pariss. Hinc cum *Schmiedero* scripsi ἔμπάλιν, explicans contra, vicissim, ut *Timon.* c. 29., ad quem locum frustra provocat *Abreschius* *Dilucid.* Thuc. p. 142. quum πάλιν vulgatum tueri conatur. Conjecturae meae πάνν, quam olim, memor verborum *Diall. Marr.* V. extr. ἦν μὴ τι πάνν ὁ διαιτητῆς ἀμβλυώτῃ, proposueram, nunc facile valedico. Sed in antecedentibus verbis ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. cave probes T. Fr. *Benedicti* conjecturam, ὅς, ἦν etc. Frequentissimum est ὥς hac potestate, ut sit quippe, nam. Vid. *Prom.* in *Verbb.* c. 1. *Nigr.* c. 8. 10. *Judic. Vocal.* c. 4. *Tim.* c. 19. 27. 46. 48. *Diall. Deor.* XX, 11. *Diall. Mort.* XVII, 2. etc. Adde *Herodot.* VII, 2. Nec praeteriit hunc usum *Hoogeveen* de particc. *Gr. L.* p. 771. Schütz. LEMM.

Ead. l. 4. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. *Petron.* VORST.

Ead. l. 5. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103. C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

Ibid. Πάθοι) Haec vox in L. et B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθη· nota est, et tritissima phrasis. Vide, si lubet, *Dial. Mort.* XV. et in *Tim.* c. 39. et passim. SOLAN. Eadem fere verba leguntur *Necyom.* c. 3., ubi quaedam sunt

notata. Conjunctivo vero in hujus generis formulis locum non esse, et vulgo h. l. pessime legi πάθῃ, facilius credo Solano, quam Hemsterhusio (an potius Reitzio?) in Varr. Lectt. utrumque probum dicenti. Notabilem etiam ducō tum h. l., tum Necyom. l. l., elegantem verbi βιάζεσθαι usum, quo non physicam significat necessitatem, quam alteri imponimus, sed moralem quandam vim, qua efficitur graviter instando, ut alter precibus tandem victus vel fatigatus morem gerere quasi cogatur. Alibi sic usurpatur ἀναγκάζειν. Herodot. VII, 16. Ἀρτάβανος δὲ οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύσματος παιδόμενος — τέλος ὥς ἠναγκάζετο, (regis jussis adactus) εἶπας τάδε, ἐποίησε τὸ κελευόμενον. Matth. Evang. XIV, 22. Jesus dicitur eodem sensu ἀναγκάσαι τοὺς μαθητάς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον. Hinc famosum illud ἀνάγκασον εἰσελθεῖν Luc. Evang. XIV, 23. facile patet, quomodo sit intelligendum. Utinam vero semper recte intellexissent istud divini legati praeceptum ejus ministri! Tum, credo, neque cupidius hi, neque laxius alii, munere suo sacro functi fuissent, vel fungerentur. Egregie cum his conspirant Latinorum cogere, ut Cicer. ad Famil. V, 6, 2., et nostrum νόθιγεν, in familiari quidem loquendi usu. LEHM.

Ead. l. 8. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde et ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; et adscripsit pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Mosch. Ἀ Κύπρις τὸν Ἑρώτα.) locum Petronii intelligens cap. 58. At non servus publicus tam languide egit: sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur etc. Alter locus est Moschi notus. GRON.

Ead. l. 9. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem et agnoscit et indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Vitar. auct. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, et μήνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὔρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49. Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς

καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. cum citharædum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequè commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἄσαντα κιθαρωδὸν, λήψεται χίλλας δραχµάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. 97. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus*. HEMST. Lepidissime *Propertius* III, 22. fin. de tabulis suis perditis:

Quas si quis mihi rettulerit, donabitur auro,

Quis pro divitiis ligna retenta velit?

I puer, et citus haec aliqua propone columna:

Et dominum Exquiliis scribe habitare tuum.

LEHM.

Ibid. (Τὸ τοῦ Διὸς etc.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διὸς. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Caeterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charonem, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munia exsequaris, et imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora et cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. JENS.

Ead. l. 11. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) *Jensius* excidisce putat ὥς, et legendum ὥς καὶ etc. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque

ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis et apertus lectorē decipi non patiat. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken*. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad *Timoth.* IV, 3. κωλύοντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλύοντων γαμεῖν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17. Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam *Lacedaemonios* fama est, sed intra penitus retractis castris: ubi in priore parte supplendum esse positus; nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. *Dukerus* ad *Flor.* II, 7. pag. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit *J. Fr. Gronovius* Obs. IV, 2. p. 26. 27. HEMST. Τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα videbantur de *Orci* persona eadem intelligenda, quae in *Euripidis* *Alcestide* proponitur, quamque et *Noster* passim etiam in hoc libello innuit, e. g. c. 8. ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν, et c. 17. ὁ βέλτιστος, cujus nuntii et ministri ibi dicuntur morbi, gladii etc. Vid. ibi *Hemsterhus*. Sunt autem τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα passive sumenda, quae ad *Orcum* pertinent. Sic in N. T. libris τὰ τοῦ διαβόλου ἔργα, et similia. LEHM.

Pag. 37. l. 4. Σὺ δὲ — δυνατόν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατός ἦς: sed prius magis placet; et ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διηλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἢ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μετὰ πάντα

σωμάτων νεοσφαγῶν. *Adrianus*, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non tantum ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα, et τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in *Polit.* pag. 538. C. τότε δὴ τοῦ παντός ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem *Jupiter* tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait *Claud. Mamertin. Genethl. Maximian.* c. 14. sed idem quae scripsit in *Grat. Act. pro Consul.* c. 10. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta lactantia etc. Poëtis nota fuit — interior coeli qua semita lucet *Dis* tantum, et cunctas juxta videt ardua terras: *Stat. Th.* IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen et editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud *Philostr.* de V. S. II. p. 553. ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Synes.* p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιτάτης περιωπῆς μεγάλῳ καὶ ὑψηλῶ κηρύγματι. *Gregorius Nazianzenus* initio *Stelit.* I. *HEMST.* Cf. de *Merc. Cond.* c. 15. *Pisc.* c. 15. *Imag.* c. 1. *Conviv.* c. 11. Σὺ δὲ autem non minus absolute dictum, quam antea τὸ μὲν ὅλον, ad universum quidem quod attinet, — ad te vero quod attinet. Unde nec σοὶ admittendum, nec δὴ, quod e codd. *Pariss. Schmiederus* pro δὲ posuit. Exemplis *Nominativorum absolutorum* ab *Hemsterhusio* allatis addi potest *Xenophonteum* ex *Oecon.* I, 14. τὸ μὲν δὴ ἀργύριον — οἱ δὲ φίλοι, ἣν τις ἐπίσθηται αὐτοῖς χοῆσθαι ὥστε ὠφελεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι; Vid. etiam *Brunch.* ad *Sophocl. Electr.* v. 480. *LEHM.*

Ead. l. 7. Εἰδῶλοισι) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem imago expressit *Aeneid.* IV, 654. Et nunc magna mei sub terras ibit imago. *PALM.*

Ead. l. 12. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) *Virgil.* *Aen.* V, 830. Una omnes fecere pedem, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpret. Usurpat iterum eandem aut similem vocem *Ver. Hist.* c. 45. et *Jov. Trag.* c. 47. *SOLAN.*

Pag. 38. l. 1. Τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. *Брод.* *Lapogogia.* Una omnes fecere pedem,

Maro etc. Est enim μεταφορικῶς πὲς ἱστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves.* G. — Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. pag. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens; verior tamen est, quam ejus, *Brodagi* sententia ad *Anthol.* II. p. 208. Ποδωτὰ λίνα *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Meursium* et *Potterum.* HEMST. *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poja vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in *Addendis.* In antecedentibus πλαγία male ab interpretibus Latinis ad τῇ ὀθόνη relatum puto, verentibus; in obliquum velum. Aut enim ventus ipse dici debebat obliquus ut Ἰάπυξ πλάγιος *Diall. Mortt.* XI, 2. aut πλαγία adverbialiter sumendum, ut subaudias γραμμῇ s. ὁδῷ, quod fieri posse docuerunt ii, qui de Ellipsis exposuerunt. Sic ἡ ὀρθὴ de navis cursu in *Navig.* c. 9. occurrit. LXXV.

Ead. l. 13. Τοὺς Ἀλωέως νίεας) *Homer.* *Odýss.* A. (v. 304. sq.) BROD. Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in *Cels.* IV. p. 174. qui utitur hoc loco. *Celsus* ibi perquam ridicule dicitur existimasse, *Mosem*, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφέναι· calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸς Ὀμήρου εἰρηκεῖναι, neutiquam probaverim. Ante *Celsum* autem jam diu homines exstitisse impios, et de numero quidem *Judaeorum*, qui narrationes *Mosis* de structa turri, *Homeri* de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararunt, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἔστιν (μῦθος) ὁ εἰκῶς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς δὲ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμήγιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* διανοηθῆναι, sic et *Lucianus* ἐτελέσθαι ἐπιτεῖναι· nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei et incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐπαικδομήσεις καὶ ἀναβαθμοὺς εἰς οὐρανοὺς vocat *Orat.* II. p. 56. B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonnum annum attingebat, *Martem* constrictum in vinculis habuisse.

'Αλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* 'Αλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ 'Αλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας· hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam 'Αλωάδης fieri ab 'Αλωεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam, num 'Αλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπενόουν 'Αλωάδαι, veriores esse scripturam *Sylburgius* observat 'Αλωεῖδαι· idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur, 'Αλωεῖδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non raro 'Αλωῖδαι exarari solent. Utrumque 'Αλωάδαι et 'Αλωῖδων *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad *Π. Α*, 156: *Themist.* p. 36. οἷους ἄδουσι τοὺς 'Αλωάδας οἱ ποιηταί· sed pag. 79. ὅστις ἂν μὴ παρήσι τοὺς 'Αλωῖδας εἰς ἀπόπληξιν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius 'Αλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam 'Αλωεῖδας· adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam 'Αλεάδαι vel 'Αλενάδαι titulum fabulae *Sophocleae*, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. et *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in 'Αλωάδαι· cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de *Anim.* VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus *Aloidis* attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *HEMST.* Praeter *Homeri* locum etiam *Quinti Smyrnaei* L. I. v. 514. citat *Belinus*. Cf. etiam *Virgil.* *Aeneid.* VI, 582. sq. et *Georg.* I, 280. *LENH.*

Ead. l. 15. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in *Aldina* editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους etc. Nec aliter video distingui in *Florentina*. Plana sunt omnia: *Homerus* ποῖτα ait, duos *Aloëi* filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam *Ossam* *Olympo* superimponere; deinde et huic *Pelion*: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum adscendendum. *JENS.*

Pag. 39. l. 3. Νὼ δέ) In Cod. Flor. νῦν δέ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν. BOURD.

Ead. l. 7. Δὴ ὄντες) Hic δὴ ὄντες pro δὴ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Stephan. App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e Luciano pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92. HEMST. Eandem Ellipsin Ellipsium venatores etiam in Panis verbis Bis Accus. c. 10. ποιησάμενοί με (μόνον) τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, quaerere sustinuerunt, refutati tamen illi etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipsis. pag. 308. LEHM.

Ead. l. 10. Τοῖν βρεφυλλίων) Otum et Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi et hoc est, αὐτὰρ ἐπ' "Οσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον. BORD.

Ead. l. 14. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpres. CLER.

Ead. l. 15. Οὕτω ῥ. συνετιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, ἀμβατόν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθει τὰ ὄρη. Illud autem ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν pro δυοὶ στίχοις non aliter est dictum, quam ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλαῶς ἀνιμῶν Theophrasti. H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰκνίξεσθαι Strabo XVII. p. 1184. B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST. Adde Morum ad Isocrat. Paneg. c. 22. p. 58. Spohn., et exempli loco Xenoph. Memorr. I, 2, 9. ubi est τὸν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου (per fabas, s. fabarum opε) καθίστασθαι. Participii cum οὕτως et Adverbio juncti elegantiam, qua exclamatio obliqua significatur, non debebat Hemsterhusius tollere velle, quum συνετίθει legendum censeret. Simili ratione Timon. c. 36. τέλος δέ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ubi nec κατέλιπε quisquam correxerit, nec pro οὕτως cum Hemsterhusio scripserit οὕτος. Pro συνετιθεῖς autem rectius in cod. Gorl. scriptum συνθεῖς, quod non dubitavimus recipere. LEHM.

Pag. 40. l. 4. Ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὥς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν "Ατλαντα· διαδέξαιτο, ut ἀναπαύσειεν· αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν "Ατλαντα scribatur. HEMST. De διαδέξαιτο nemini facile in mentem veniat dubitare, eo minus, quum etiam Codicum accedat auctoritas. Sed αὐτὸς pro αὐτὸν h. l. admodum jejune dictum foret, ac minime Attice. Quae causa fortassis fuit, cur Seyboldo omnino haec vox ejicienda videretur. Verum

nec mutanda est, nec delenda. Scilicet αὐτὸν ἐκεῖνον est illum ipsum, de quo modo loquebar. Sic αὐτοὶ ἐκεῖνοι (philosophi, quorum modo mentio facta) Diall. Mortt. I, 2. ἐκεῖνος αὐτὸς ibid. VII, 1. ille ipse, quem modo dicebas; et sexcenties eadem formula recurrit. Consultius videri possit τὸν Ἀτλαντα pro superfluis exterminanda ducere, ut voluit, idem ille Seyboldus; idque forte eo probabilius, quum in B. 1. et 3. Articulus desit. At huic quoque consilio intercedam, nisi et infra §. 8. τὸν Μίλωνα exturbaveris in verbis: ὃς αὐτὸν σοι τὸν Μίλ. etc., quod nemo quisquam ausit, quamvis novissime Milonis nomen fuerat pronuntiatum. LEMM.

Pag. 41. l. 1. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. ἐξειργασόμεθα. B. 2. S. et Amst. ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Ead. l. 12. Τῶν κρανίων) An συντριβέντες τὸ κρανίον; placet. GUYET. Imo vehementer displicet, vel ob Singularem numerum. Aristoph. Pac. v. 70. ἕως ξυντερίβῃ τῆς κεφαλῆς. Grammaticorum praecepta collegit Fischer. ad Weller. T. III. a. p. 377. LEMM.

Pag. 42. l. 5. Ἐλγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita: ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia. HEMST.

Ead. l. 6. Οὐκ ἐνι) Non licet. BROD.

Ead. l. 7. Φείδου μὴ) Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: imo, ne parcas pedem in lubrico ponere. GUYET.

Ead. l. 11. Αἰμνὴν) Mare. BROD.

Pag. 43. l. 9. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρουν με ὅτι γελῶν· scribe ὅ,τι. Et rogabat me, quid riderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il. A, 64. illud ὅ,τι perperam conjungitur: Ὅς κ' εἶποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, Ὅς κ' εἶποι ὅ,τι τόσσον etc. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apollo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, liqueat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est, Ὅ,τι τόσον, διότι τοσοῦτον· lege ex Homero τόσσον. JENS.

Pag. 44. l. 1. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis interpunctio sequentibus adnectit: nec dissentiunt interpretes: ego contra censui κληθεῖς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

Ead. l. 5. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβῆσεσθαι] Non accuratissime Hemsterhusius vertit: Videor — descensu-

rus: rectius olim Jac. Micyllus: *descendendum censeo*. Scilicet primum *ῥοικα* cum Infinitivo junctum non *speciem* denotat, ut reddendum sit *videor mihi*, quod Graeci dicunt *δοκῶ μοι*, sed *verisimilitudinem*, *probabilitatem*, et reddi debet *par est*, *consentaneum est*, vel similiter pro loci cujusque natura et nexu. Ex infinito locorum Lucianeorum numero, quae maximam partem hactenus in versione Latina non satis bene reddita reperientur, paucis utar ad rem illustrandam. Diall. Mortt. III, 1. Trophonius Menippo dicit: *ὃν δ' ῥοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβადείᾳ τὸ παράπαν*. quae non hoc volunt, quod in versione dicitur: *haud sane videris unquam invisisse Lebadiam*, sed potius: *te par est non peregre unquam fuisse Lebadae*, du *musst* aber doch gar nicht in Leb. gewesen seyn. Colligit hoc inde, quod Menippus modo de ipsius divinitate et divinandi facultate dubitaverat. Ibid. X, 11. *Ψεύδεται ἄλλα γὰρ ῥοικε λυπεῖν αὐτόν*. quae interpretes sic reddit: *Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere*; rectius paullo: *alia enim consentaneum est eum pungere*. Quippe conclusionem facit Menippus ex omni philosophi vita ante acta. Plura loca, quum res certa sit, nolo perlustrare: sentiet jam ubique verum, qui subtiliori sit praeditus iudicio. Addo modo, etiam has formulās, *ὥς ῥοικας*, *ὥς εἰκός*, et ejusdem generis alias, ad eandem interpretandi normam esse revocandas. Quod autem *ὑποκαταβήσεσθαι* redditur *descensurus*, non minus recedit ab eo, quod vere voluit Charon. Infinitivus enim Futuri praeter id, quod futurum est, etiam id nonnunquam Graecis significat, *quod fieri oportet*, *quod faciendum est*; ubi scilicet a verbo pendet; cui *censendi*, *arbitrandi*, *existimandi*, potestas inest. Timon. c. 34. *τοῦτονι δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρέψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ*, — *etiam comminuendum mihi censeo*, — dem werde ich wohl den Hirnschädel zerschmettern müssen. Deor. Concil. c. 8. *ὥστε ταῦτα μὲν ἔάσειν μοι δοκῶ*, *haec itaque mittenda mihi duco*, dieses werde ich wohl mit Stillschweigen übergehen müssen. Cf. Timon. c. 42. de Mort. Peregr. c. 10. Hunc itaque in modum verba *ῥοικα* δὲ καὶ νῦν *ὑποκαταβήσεσθαι* equidem vertere malim: *consentaneum nunc jam mihi paullatim descendendum*; so werde ich mich denn nun nothwendig hinunter verfügen müssen. LEHM.

Ead. l. 12. "Οφο' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BRON.

Ead. l. 13. ΧΑΡ. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat

τι ἔστιν; ἤδη ὄρας; HEMST. Dum versus Homericī a Mercurio recitantur, fingendus Charon paullatim sentire majorem visus sui mutationem; adeo, ut, miram oculorum aciem nactus, priusquam Mercurius alterum versum finivit, admirandus exclamet: *Quid hoc est? Quae tandem facta est visus mei mutatio?* Convenienter tum fascinator ipse: *Jamne vides?* Et bene se cuncta habent secundum hunc vulgatum dictorum ordinem; minus sane placet is, quem *Hemsterhusius* commendat, et in versione quoque secutus fuit, ordo, quamquam *Wielandio* et *Matthiaeio* probatus. *Seyboldus* et *Gehrichius* non sine idonea causa pristinae rationi immanendum censuerunt. LEHM.

Pag. 45. 1. 2. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur.* BROW.

Ead. 1. 3. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. HEMST. Salva est lectio προδιδάσκει, modo ne explices, de quo *Hemsterhusius* cogitavit, ante docere, neque, quod *Abreschio* visum Dilucc. Thuc. p. 736., prorsus, omnino, penitus, docere; sed illud πρὸ statuendum, quod significat in Compositis palam, s. quod ex obscuriori loco aliquid in lucem proferatur, ut *Horatianum* prodocere Epistst. I, 1, 55. ita, ut, si velis, etiam cum *Brunckio* ad *Aristophan.* Nub. v. 987. et *Hermann* ad *Viger.* p. 816. contendere quodammodo possis, simplicis vice poni nonnunquam προδιδάσκειν, etiam apud nostrum scriptorem. Vid. *Pseudol.* c. 4. et *Soloec.* c. 12. Nihil igitur est, quod suspecta videatur lectio; atque adeo tum per se *Schmiederus* erravit, quod *Poli Coll.* lectionem προσδιδάσκει edidit, tum arripuit etiam importunius verbum, cujus quidem potestas aequae aliena ab h. l. sit, ac quam effugere voluerat editor. *Schmiederi* mutationem nimis facile probavit *Traug. Fred. Benedict.* Quod olim conjeceram, πρῶτον δίδασκε, etsi nec per se improbabile, et conveniens etiam cum *Jac. Micylli* interpretatione: *Itaque deinceps hoc primum me velim doceas*, nunc tamen ingenue pro ingenii lusu missum facio. LEHM.

Ead. 1. 5. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. et ed. J. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsā potuerat, ut de Merc. Condd. c. 25. sed ne MSS. Codd. et Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Gall. cap. 18. et Paras. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces criminis sit, facile perspicies. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. "Ωςπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρῖαιναν) Cum vertisset *Moscellanus*, atque tridente velut unco quodam hamo injecto, contraxit *Benedictus*, et injecto tridente tanquam quodam hamo. Quod oui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi κινήτηριον τῆς χύτρας; quod et commodissime et facete ab ridiculo *Luciano* et Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. GROS.

Ibid. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD. Imo *rudiculam*. *Tudicula* enim, i. e. minor tudes s. malleus (*Pomp. Festus* in *Nic. Perotti* Cornu Copiae Bas. 1526. pag. 1222. v. 1. dicit: *Tudites* mallei a tundendo dicuntur) *Perotto* teste pag. 422. v. 17. significat instrumentum, quo vasis signa imprimuntur. Unde *tudicula* imprimere, intundere, sculpere. Videtur igitur *tudicula* idem fuisse instrumentum, ac *caelum* s. *scalprum*, modo latioris fortasse significationis. Quod quam male aptum sit nostro loco, vel ex Scholio subjecto patet, quomodocunque id restituatur. Hoc si audiamus, τορύνη fuit instrumentum ligneum, rotundum et infra incurvatum, quo in culinis veteres usi sunt ad liquores varii generis facilius commiscendos. Latini ad eundem finem inserviit *rudis*, vel *rudicula*: vid. *Plin. H. N. XXXIV*, 18. vernacule: *Quirl*, *Rührlöffel*. Nisi fallor, similitudo vocum *rudicula* et *tudicula*, quam etiam in *Forcellini* Lexico s. *rudicula* notatam reperi, effecit, ut aberrarent h. l. interpretes. Jam sic vocabulo accepto, sententia Charonis, vel tandem *Luciani* ipsius, commodissima et lepidissima existit. Videas sic Neptunum, veluti coquum, linteo praecinctum, tridente, tanquam *rudicula*, mare funditus miscere et conturbare. In quo similis quid insit, quod magis *Lucianum*, quam Charonem, referat, id non offendet nisi eos, qui *Luciani* ingenii prorsus ignari fuerint. Eadem sententia omnino etiam *Jac. Gronovius* fuisse videtur. LEHM.

Ead. l. 15. Τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex *Od. E*, 291. ubi pro — πάσας δ' ὁρόθυνε θυέλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὁρόθυνε θυέλλας sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὁρόθυνε augmento suo instructum non repudiem. *Nicetas* Man. *Comn. II*. p. 109. ὡς ἀχάνεις ἀμπώτιδες καὶ σύρταις, αἱ κῦμα ὁρθὸν ἐπαιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὁροθύνοντο. HEMST.

Ibid. Ὅροθυνε) Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὁρόθυνε. SOLAN.

Ead. 1. 6. *Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.*) Id est, cum ipsa *Scylla et Charybdi* etc. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde et ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo *Homerum* defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, *Homerumque* nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum *Scylla, Charybdi et Cyclope*. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, et Charybdi, et Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, et statuere, *Homerum*, ubi ἀνοστον πλοῦν navigaret, illac, unde negant redire ququam, transvectum esse fretum inter Siciliam et Italiam? Quo quid pote insulsius? Non intellexit bonus *Noster*, τὰ ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ etc. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. JENS. Supra c. 6. τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία. Timon. c. 22. ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, et saepius apud *Nostrum*. Cf. L. Bos de Ellipss. s. v. σύν. Modo τὰ πολλὰ, quod pro τὰς πολλὰς conjecit *Belinus*, quid sibi velit, non adsequor. Neque ὅτεπερ nunc mutandum ullo modo censeo: sequente καὶ non inusitatum *Nostre*, ut valeat tum jam. Vid. adv. Indoct. c. 9. et 12. de Mort. Peregr. c. 11. LEHM.

Ead. 1. 8. Ἐκ τοσοῦτου ἐμέτου) Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori *Galatoni* eam debuit, de quo sic loquitur *Aelian*. V. H. XIII, 22. Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνημεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER. *Palatonem* hujus fictionis auctorem appellat *Coel. Rhodiginus* L. XXI. c. 44. observante *Belino*. LEHM.

Ead. 1. 11. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex *Iliad.* 3. BOURD.

Ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) *Homer.* Il. Γ, 226. BROD.

Pag. 47. 1. 2. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκέλις, parum adjumenti, me judice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST. Quod ad ὑποσκέλις, pro quo et Jo. Seagerus in *Class. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 134. probat ὑποσκέλις, attinet, minime id tentandum videtur, quum unice respondeat dictorum indoli. Non enim significare Charon voluit processum ad futurum tempus, sed recessum ad praeteritum:

ne intelligens quidem (tum scil. quum mortuus erit), *quomodo ille* (Θάνατος) *ipsum supplantando dejecerit.* Ἐποσκελίσσει vero plane alium, eumque alienum, praeberet sensum: *ne intelligens quidem*, (nunc, quum se tantopere inflat) *quomodo ille ipsum dejecturus sit.* Haec patet cum καταπαλαισθεῖς, in quo Futurum exactum latet, conciliari non posse. Atqui notus est hic Praesentis usus et Grammaticorum quoque praeceptis stabilitus. Deor. Diall. XXV, 2. Sol se excusans Jovi, quod filio currum suum commiserit, narrat: ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτόν. Et deinceps ibidem, ubi idem Sol dicit: εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ etc. cavendum, ne, quamquam veritas: *dicebam vero etiam, quantum periculum esset*, Graece substituas ἦν, quod quidem significaret *fuiisset*; sed subintellige *ἐστὶ*. Quod autem *Hemsterhusius* potissimum verbum ὑποσκελίζει emendandum sibi sumsit, hinc colligi posse videtur, universum locum ab eo non recte esse captum. Vertam igitur, quo pateat neque impeditam esse ejus structuram, neque obscurum sensum: *Ecquanto majori jure* (Graeci) *me laudent, qui ipsum tibi Milonem non ita multo post comprehensum imponam cymbulae, quando venerit ad nos, ab invictissimo adversariorum, a Morte, dejectus, ac ne intelligens quidem, qua ratione Mors ipsum prostraverit.* Sic et olim ego locum omnino quidem intellexi, quamquam in singulis explicandis erat, ubi paullulum errarem. LEHM.

Ead. l. 5. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad Diall. Mortt. X, 4. HEMST.

Ead. l. 10. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως· οὐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo et alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 48. l. 4. Ἐλασεῖοντι ἐπὶ Α.) Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallet, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, et partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam

quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si *Xenophon* in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto et quinquagesimo, Babylonem in primo et sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius incubuisset, et ingenio simul servire, et rerum gestarum fidei. HEMST.

Ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit *Jensius* Lectt. *Lucian.* p. 157. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine *Straboni* forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἄκραν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, et prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valesius* ad *Exc. Nicol. Damasc.* p. 68. Adversus Cimmericos, deinde et Athenienses diu post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro, tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen non nihil abit *Xenoph.* K. II. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, et τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδιακῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum servari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro; posterior §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* fluxit, ut ostendunt ejus *Excerpta* p. 635. v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt *Licymnius* et *Hermesianax*, teste *Parthenio* Erot. cap. XXII. quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος

δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σέλενκος τὴν Σαρδεῶν ἄκρην ἀπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυρούς. Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκρην ἐχυρὰν οὖσαν εἰλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi ad-
jungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sum-
tum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Crē-
tensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post
diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat *Polyb.*
VII. p. 705. meminitque τῆς προϋπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν
Σαρδεῶν ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampsacenus vocavit τὸ
τεῖχος τὸ βασιλῆϊον, referens Athenienses Jonibus opitulatos
εἰλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλῆϊου·
verba nobis descripsit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D.
HEMST.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἔχουσιν subaudio. BROD. Τὸ
περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖ-
χος. GUYET. Infra c. 14. ὁ τὸ διάδημα (int. ἔχων) et c. 23.
ἡ τὸν μέγαν περίβολον (int. ἔχουσα). LEHM.

Ead. 1. 9. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur,
quae de Solone cum Croeso habet, adeat *Plutarch.* in Sol. et
Herodot. I, p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo disseren-
tem cum Croeso Solonem audies. Meminit et *Diogenes Laër-
tius* illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob ra-
tionem temporum. SOLAN.

Pag. 49. 1. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat expectan-
dum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissi-
mo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama?
Herodotum adumbravit *Noster*, qui Solonem fecit adulatione
omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔοντι χρη-
σάμενον λέγειν etc. Inhumanus est, neque *Herodoteum*,
quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος.
Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt
pronuntiati, *Lucianus* invertit: Tellum priore, posteriore
loco juvenes Argivos posuit *Herodotus*, sive aequum existi-
mans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive
potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus; Charon
certe mox, simul atque Cleobin et Bitonem audivit nomina-
ri, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud
colligas, dummodo *Luciani* fides auctore certo nitatur, quam

utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem *Herodotum* adhibent, Κλέωβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ξενξάμενοι etc. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανούς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod *Hyginus* tradit, Cydippen, postquam duplicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis J. A. Fabricio ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. J. Davisio ad *Cicer.* T. D. I. cap. 47. HEMST.

Ead. 1. 4. Κλέωβιν καὶ Βίωνα) De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel de *Morte*. SOLAN.

Ead. 1. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN. Potuit sane et sic *Lucianus*, nec invenuste, scripsisse. Verum in libris ipsis hujus disponendi rationis vestigia reperiuntur nulla. Contra voces τῆς Ἀργόθεν et ipsae *Solonis* orationi adjungendae videbantur, quemadmodum praeunte codice 3011. edidit *Schmiederus*; quae quidem emendatio postea etiam *Gorl.* codicis auctoritate confirmata est. LEHM.

Ead. 1. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas*. BROD.

Ead. 1. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibusdam *Diogenis Laërtii* codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. et J. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent *Ver. Hist.* II. c. 17. SOLAN. Ad *Diogen.* L. I, 50. vide *Menagium*. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος· Ἔλλος, Ἔλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλός, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem *Dionis Chrys.* p. 593. D. ut pulchre *Casaubonus* observavit. *Themist.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametsi

non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, pro-
fecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

Ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de
quo *Auson.* BOURD. Sententiam Solonis, quam *Aristoteles*
argumentis sanequam levibus impugnat *Eth. Nic.* I. c. 10.
certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1.
versus *Euripidis* ex *Androm.* v. 100. qui sunt ipsius *Andro-*
machae, perperam *Hecubae* tribuens, et *Jos. Barnes.* ad eum
locum et *Heracl.* v. 865. Cum ergo *Dejanira Trachinias So-*
phocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φα-
νεῖς, Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θά-
νοι τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τῷ κακός, notare operae pre-
tium duxit *Scholias* esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ
Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀπο-
φηνάμενος. Vide *Cicer.* de F. B. et M. II, 27. et *Davis.* p. 164.
Similes veterum sententias plena manu suppeditabit *Stob.*
Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄχρῃ πρὸς τὸ τ.
etc. *Dion Chrys.* p. 598. C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.
Quum per τῶν τοιούτων satis jam clare, quid vellet sibi, So-
lon significaverit, parum commode sequerentur καὶ τοῦ ἄχρῃ
πρὸς τὸ τ. etc. Imo in eo, quod quis ad finem usque vitae
feliciter vixit, indicium est manifestum ac certum eorum,
de quibus philosopho disputatio cum rege fuit. Neque mo-
vet me tantopere *Gorlitiensis* codicis auctoritas, qui vere ex-
hibet τοῦ, ut a sententia mea recedam, quoniam facillimus
fuit istius librarii lapsus. LEHM.

Pag. 50. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,
ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων
κρίσιν, sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censes:
cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus judi-
cium fieri necesse sit. GRAEV. Rem tetigit *Hemsterhusius*, red-
dens κρίσις, iudicandi norma. Quemadmodum ὁ θάνατος mo-
do dicebatur ἔλεγχος τῶν τοιούτων, ita jam τὸ πορθμεῖον ipsum
commode dici potuit ἢ περὶ τῶν τοιούτων κρίσις, h. e. id, e
quo de talibus rebus iudicari, s. statui, debet. Hac translata vi-
uitur et *Xenophon Hist. Gr.* II, 4, 41. Weisk. καὶ τίς ἂν καλ-
λίων κρίσις τοῦτου γένοιτο, ἢ ὥς ἐπολεμήσαμεν πρὸς ἀλλήλους,
h. e. de qua quidem re quae possit melior esse iudicandi norma,
quam ratio, qua nos invicem bellis petimus? Neque opus est,
ut ibi cum *Weiskio* suspiceris, ante ὥς ἐπολ. excidisse, εἴ τις
σκέψαιτο. Neque adeo h. l. bene de *Luciano* meruit *Schmied-*
derus, quod, trium codd. *Pariss.* auctoritatem et *Belini* judi-
cium secutus, scribi curavit: ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ

ἀξ. etc. quae ad hunc sensum efficiendum, quem *Belini* verbis proferam: *Tu veux que ce soit sur le bord de ma barque que l'on decide une pareille question*, vix bene Graeca esse videantur. Quod in *Gorl.* pro αὐτὸ reperitur αὐτὸς, nullius id momenti duco. LEHM.

Ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit *Jov. Conf.* c. 14. et 20. ubi vide *Nōtas*, et c. 43. Latine apud *Ciceronem* sic exstat:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

SOLAN.

Ead. l. 11. Ὠρώχρον) Infra vocat ὥχρον καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, sed luteus et flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Basil. Caesar.* T. II. p. 66. B. ὥχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνθους in *Epit. Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὥχρους, teste *Eustath.* ad II. N. p. 948. v. 45. Eundem habet usum χλωρός, sic ut ab ὥχρος saepe minimum discrepet: quod ostenderunt *Foës. Oecon. Hipp. et Graevius* ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. cap. 79. p. 67. χλωρός γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρὺς. scite *Diogenes* rogatus, διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστίν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud *Diogen.* L. VI, 51. quasi pallidum foret a timore; quippe notum est *Homeri* χλωρόν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in jambos redegit nescio quis *Comicorum*: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσίον; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί. exstant in *Aristophan. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem aurum pallidum: notum est illud *Statii* IV. Silv. VII, 15. Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro. In *Paulino* *Episc. Nol.* ad *Nicet.* v. 269. legendum, Pallidos auri legulos in aurum vertis — pro callidos. HEMST.

Ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι et περιμαθᾶραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophylactum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsitan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut *Rhet. Praec.* c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα *), vel κτῆμα. sed

*) Voluit, nisi egregie fallor, χρῆμα, quamquam et in

sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, et huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero, quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus et dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γαλαῖς et Strabo XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II. p. 73. περίβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: Isocrat. p. 211. C. unde περιμάχητον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα ὅτι περιμάχητος ἔσται, Diogen. L. I, 32. Thucyd. VII, 84. καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσινάρον) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαιότατον, desideratissimum. Demades p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστρ. quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζόμενοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuatur, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀβέβαιον δὲ χοῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. HEMST. Prorsus incogitata sunt, quae Solani calamo ad h. l. exciderunt, ipsiusque elegantia et gravitate, aliunde cognita, indigna. Praeterquam enim quod falso retulit Florentinae lectionem ἐντιμον, ut jam Hemst. animadvertit, verba ἀοίδιμον ὄνομα neque per se poëtica haberi possunt, neque ulli mutationi obnoxia; neque etiam, utrum mutandum esset ἀοίδιμον, an ὄνομα, ipsi constitit. Recte itaque Hemsterhusius quam brevissimis talem judicem absolvit, neque tamen ita Seyboldo satisfecit, qui, relatis summi viri verbis: sarta tecta maneat optima lectio, haec effutit: „Expectandum jam erat, ut dicat Hemsterhusius, cur

Bip., et in principe edit. Reitz. χοῆμα scriptum video. Seyboldus, hanc adnotationis partem ad verba referens in nota ad h. l., χοῆμα scripsit nihil omnino monens, perinde ac si vere ita scriptum reperisset. LENH.

„*maneat optima* haec lectio? aut qui explicanda sit? Postulare enim sensus videtur το χρημα ut, χρημα νυκτων, *Aristoph.* Nub. v. 2. aut tale quid. sed is, qui paullo ante multis Veterum locis, *aurum χλωρον vel pallidum esse demonstraverat*, heic verbum non amplius! — Et nos το ονομα retinemus, et interpretamur ita. Servit hoc verbum heic περιφρασει, et locutio plena haec est: το αοιδιμον ονομα του χρυσου και περιμαχητον. Ονομα του χρυσου itaque idem est, quod χρυσος. Ex Graecis occurrit jam το ονομα της δουλειας, apud *Polyb.* L. 9. c. 23. Latinorum quoque nomen sic usurpari meminimus. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* ex *Petronio* affert nomen amicitiae, quod et *Ovid.* habet, ex *Pont. Epist.* II, 3, 29. et, imperii deserto nomine fugit. ubi vid. eum, p. 255. Cfr. *Vechn.* Hellenol. p. 520. ed. M. Heusing. Non magis h. l. sensus postulat χρημα, quam in *Rhet. Praec.* in. ubi σοφιστης, σεμνότατον και πάνδημον (aut πάντιμον) ὄνομα dicitur, ad eandem quidem loquendi normam, secundum quam h. l. aurum significatur eadem voce. Scilicet ὄνομα, quod omnino vel nomen denotat, quo aliqua persona ab aliis discernitur, vel vocabulum, quo res insignitur, vel titulum, quo ornatur aliquis, vel aliquid, h. l. nihil aliud esse potest, quam vocabulum auri, quam omnium ore celebratam, omniumque studiis expetitam *Mercurius* dicit vocem, ita sane, ut non sonus vocis ipse, sed res, quam ille sonus significat, intelligenda sit. Neque tamen sic periphrasis, quam *Seyboldus* voluit, statuenda: nam ὄνομα χρυσου per se aliud est, aliud χρυσος, quemadmodum et *Seyboldi* haud ignobile nomen aliud vult, aliud *Seyboldus* haud ignobilis. Neque etiam poetica haec dicendi forma cum *Solano* habenda est, quum prosae cuicunque, modo elatiori illi ultra vulgarem sermonem, optime conveniat. Vel unus ille locus *Rhet. Praec.* supra laudatus, cui plura in *Indice* adjicientur, e. g. *Phalar.* I, 7., id satis clare docuerit. Denique vox αοιδιμος scriptori nostro in deliciis fuit. Sic de fulmine *Jovis Timon.* c. 1. αοιδιμον ὄπλον, de *Timone ipso* ibid. c. 38. περίβλεπτος, και αοιδιμος, και περισπούδαστος, de *Delphis Alexandr.* c. 8. e. a. LEHM.

Pag. 51. l. 1. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide *Florentina* sola, ζντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis *Florentinae* mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται etc. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri et integram conservare, modo

unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἐντιμόν, ὅτι βαρύνονται etc. Sententia planissima, nisi fallor, et perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem afferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, et intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST. At mihi quidem, quid *honorifici* in eo inesse possit, quod quis auri pondere prematur, non liquet; quid *boni* habeat, clarius intelligo: sic enim vult Charon molestias talium professionum gravius sentiri, hisque (, si Diis placet!) a cupidiori earum studio deterreri posse mortales. Itaque illud ἐντιμόν τι, quod praeter Fl. etiam codex Gorl. habet, corruptum manifesto et ortum ex ea lectione, quam duo Pariss. exhibent, ἐν τι μόνον, ὅτι. Verum quum τοῦτο μόνον, ὅτι, omisso ab initio ἐν, in omnibus vetustis Edd. legatur, excepta sola Fl. quumque etiam codex 1428., id quod e *Belini* certe silentio colligi posse puto, eandem vulgarem lectionem habere videatur: conciliatis inter se his duabus lectionibus, rescribendum arbitror, ἐν τοῦτο μόνον, ὅτι etc. Diall. Mortt. XII, 2. ἐν μὲν τοῦτο ὀνάμην, ὅτι. Ibid. XXV, 1. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι. et quod ad ἐν μόνον attinet, Hipp. 3. ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος, et Icarom. c. 9. ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον. Utrumque autem conjunctum Adv. Indoct. c. 4. in. 'Αλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις. et Pseudolog. c. 6. ἐν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες etc. cf. ibid. c. 13. Vid. omnino egregii Schaeferi Meletemm. p. 19. LEMM.

Ead. l. 8. 'Εκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus et pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114. IX, 31. Harpocrat. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses qđ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocration ait, quanquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I. p. 611. B. ἡρέθην ἐκλογεὺς· et Capito φόρων ἐκλογεὺς Philoni Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacis-

simo subjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικῶς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem *Aeacum* habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον· et p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. HEMST.

Ead. l. 12. "Ὡς περ ὁ μόλιβδος] Difficile est, utrum μόλιβδος, an μόλιβος, μόλυβδος, an μόλυβος, in quoque loco scribendum sit, definire, quum non modo unius ejusdemque dialecti et aetatis scriptores variare inter se deprehendantur, sed ne iidem quidem scriptores classici constare sibi in hac re soleant. Sic *Lucianus* noster ipse, praeter hunc locum, in quo tamen cod. 3011. μόλυβδος habet, etiam pro *Merc. Cond.* c. 11. Quom. hist. Conscr. c. 34. et *Epist. Saturn.* c. 20. scripsit, siquidem librariis consentientibus fidem habere licet, μόλιβδος. In *Lexiphane* vero c. 5. et *Alexandr.* c. 25. legitur μολύβδαινος et *Gymnas.* c. 27. μολύβδινος. Quodsi igitur decernere quid velis, in Codicum tum fide tum copia existimo acquiescendum esse. Si quis vero Grammaticorum varias sententias cognoscere cupierit, adeat is *Wassium* ad *Thucyd.* T. I. p. 62. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. L. II. p. 125. *Pierson.* ad *Moerid.* Attic. p. 256. sq. et *Fischer.* ad *Weller.* T. I. p. 167. sq. Mox sequentis vocis ἀβελτηρίαν formam vulgatam, etiam in locis de *Luct.* c. 21. et de *Mort. Peregr.* c. 2., pro vitiata emendandam censebam. Vitium esse liquido patet; unde vero probabiliter origo ejus repeti possit, minus mihi quidem constat. LHM.

Pag. 52. l. 6. Τῶν πλίνθων) *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς pluri vocant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi *Apollinem* dicere facit, se *Croesum* utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα

τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dederō. HEMST. Adnotat haec Seyboldus: „Ἐπακούσωμεν οὖν tri-
 „buenda videntur Charonti, et, secus quam Hemsterhusio,
 „referre aliquid putem, an Charon haec dicat, an Mercu-
 „rius? — Enumerarat omnia, quae aurum effossum humano
 „generi induxit, mala Mercurius. Miratur dementiam ho-
 „minum Charon. Esse tamen, regerit Deus, qui id re-
 „spuant. Ais? inquit Charon. sitne tamen unus alterve ita
 „sapiens? id *meis hisce auribus* me oportet. Taceamus itaque,
 „ut audiam, quae dicit Solon!“ Sit suum cuique iudicium.
 Equidem, qui aequae atque Hemsterhusius vix quidquam re-
 ferre putem, impetrare a me non possum, ut verba illa con-
 tra omnium librorum consensum a Mercurii sermone divel-
 lam. LEHM.

Pag. 53. 1. 5. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum et
 argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin.
 c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philo-
 sophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

Ead. 1. 13. Ἐπὶ Ἀνδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cy-
 rum priorem arma Lydis intulisse significant: ab omnibus
 tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis
 Babyloniiis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tu-
 tum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

Ead. 1. 18. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora omi-*
nantibus. Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae
vertant Εὐφημῶ, faveo: Εὐφημεῖτε, favete. Huic verbo
contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφημεῖ, in-
fausta loquitur. CLER. Formula quaedam solemnis, cum ali-
 quid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se
 facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπε in-
 cassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert Theophr.
 Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Vene-
 reae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὃ ἀνθρώπε· ἀσμενέστατά
 μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην
 ἀποδράς· deprompta sunt ex Plat. de Rep. I. p. 573. A. ubi
 pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών· audi
 Ciceronem interpretem Cat. maj. §. 47. Dii meliora: libenter
 vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi. In
 Arriani Epict. III, 5. p. 274. Socrates καθ' ἡμέραν χαίρει παρ-
 ακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξεί-
 δια; ἀνθρώπε, εὐφήμει. Apud Platonem de LL. III. p. 816.
 E. Εὐφήμει· hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit; et

in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian. Caes. p. 330.*
D. HEMST.

Pag. 54. l. 7. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. BROD.

Ibid. Βοιωτοῖς) *Justin. VIII, 1. SOLAN.*

Ead. l. 8. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἡ, quam repones, licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθ' ἀνατεθεικώς Φωκεῦσιν, ἡ Βοιωτοῖς, ἡ Δελοῖς αὐτοῖς, ἡ τινι τυράννω ἡ ληστῇ· vulgo ἡ τινι τυράννω ληστῇ. GRAEV. Illud ἡ, quod in vulgatis deerat, ex ed. J. et MSS. G. P. et L. restituimus. SOLAN. Secutus est *Hemsterhusius*, nec non recentiores editores et interpretes, in his etiam *Belinus*, qui, quum *Hemsterhusiana* editione usus nihil h. l. de lectionis varietate moneat, utrum *Hemsterhusianam* lectionem ἡ τινι τυράννω, ἡ ληστῇ, an vulgatam et veterem ἡ τινι τυράννω ληστῇ in Mss. suis repererit, prorsus incertum est. Quidquid illi suppedient, A. 2. facit cum Junt., praemittens ἡ vocī ληστῇ. Nihilo magis pristinam meam sententiam muto, qui vulgatum restituerim; idque eo minus, quum etiam doctissimus *Joh. Seagerus* in *Classical Journal* a. 1814. Num. XVII. p. 158. eandem lectionem veterem probaverit. Scilicet exquisite simul ac significanter dictum τυράννός τις ληστής, quo non tam *Dionysium* majorem, qui, etsi impudentissimus sacrilegus, tamen, quantum ego quidem scio, Delphicum templum non attrectavit; cf. *Cicer. de Nat. Deor. III, 34.* unde sua habet *Valer. Max. I, 1, 3. Aelian. V. H. I, 20.* neque *Sullam*, de quo *Plutarch. in Vit. et Valer. Max. I, 2, 3.* quam potius *Neronem Imperatorem*, utpote *Luciani* aetati longe propiorem, innui cum *Wielandio* existimo. Is enim, *Pausania* teste L. X. c. 7., aeneas quingentas, partim Deorum, partim hominum, abstulit imagines, donariorum loco in templo Pythico depositas. Neque vero sic *Anachronismum*, uti *Wielandius* dicit, sed vaticinium quoddam *Solonis*, in his inesse arbitror, majus illud *Lucianae* sapientiae qualiscunque, quam *Soloniae* divinationis, monumentum. Variis autem temporibus variisque modis sacrilegia in Pythium commissa fuisse, ex eodem illo *Pausaniae* loco discimus, ubi etiam c. 6. extr. latronis cujusdam *Euboeensis* mentio inficitur, quem vix credo a quoquam, qui sani sit iudicii, cum nostri loci latrone conciliatum iri. Ceterum pro *Boeotis*, quos textus edit, *Belinus* les Bactriens substituit, singulari quodam fato abreptus. LEHM.

Lucian. Vol. III.

F f

Ead. 1. 9. *Χρυσοποιῶν*) Corruptam hanc vocem arbitror: nam si *χρυσῶν πλίνθων* scribere noluerit, debuit aut *metalla ipsa*, aut *χρυσοχόους* dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsitan ut Latini olim aurifices, ita et veteres Graeci *χρυσοποιούς* dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *SOLAN.* Qui sint aetate seriore *χρυσοποιοί*, quae *τέχνη χρυσοποιητική*, sive *χρυσοποιία*, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιούς*, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur *χρυσοχόος*, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, *χρυσοποιός*. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinatur, ut credam, scripsisse Nostrum *χρυσοχόων*. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: *Dioscorid.* V, 173. *Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμῖα γῇ λίθος, ὃ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν.* *Clem. Alex. Paed.* II. p. 190. v. 3. *λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον*: vide *Hesych.* in *Θερμαυστρὶς*, *Suid.* in *Χαλκεὺς*, qui hoc nomen etiam *χρυσοχόον* complecti observat. Inde aurificum officinae *χρυσοχοεῖα*, vel, ut saepe scribuntur, *χρυσοχοῖα*. *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: *μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκετο καὶ χρυσοχοῖοις ἐργησιλογῶν*: eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. *ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια*. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur *Paedag.* III. p. 297. v. 7. quo modo, stae virginis imaginem efformavit: *ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοῖων καὶ ἐριοπωλίων ἄλλος*: ubi vocem ultimam interpretes dum *caliginem* vertit, *ἄλλος* se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. et pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. *HEMST.* Et infra *Deor. Conc.* c. 7. salsissime *Momus τοὺς χρυσοχόους* metuit, ne forte *Jovem*, si quando libidinis caussa aurum sit factus, malleo subactum ex universi mundi gubernatore monile faciant, aut armillam, aut inaurem. Jam quum illic noster usus fuerit proprio ac solenni vocabulo, hic non poterat facile idem de iisdem uti malae notae voce *χρυσοποιοί*, et hinc corruptam esse vocem apparet. Pejus etiam est *Seyboldianum χρυσοποιητῶν*, a *χρυσοποιητὸς* scilicet deducendum et intelligendum de *donis ex auro conflatis*. Equidem praetulerim, quod dudum conjeci, *χρυσοφόρων*, quibus respiciatur ad illos *τοὺς πλίνθους χρυσᾶς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντας* §. 11. in. nisi quis in ambiguitate vocis offendat, quae fere eos significat, qui

auratas vestes gestant, ut Diall. Mortt. XIV, 2. Alioquin levissimam nec incommodam habuerim mutationem, si quis χρυσοῦτων malit. LEHM.

Pag. 55. l. 5. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quicquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene veritur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Jure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ et simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρῆσται· quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἐκαστὸν τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρῆσται, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παραστάν et τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quicquid placuerit, ut Apolloniide medico faciat, permittit. Dion Chrys. Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παρίσταν· Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὀκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν· utrobique peccat interpres: sic autem ille posteriore loco, cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere: nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, non meditatam, sed subitam et extemporalem orationem habere: Plutarch. V. DEMOSTH. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν· ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν et παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II. p. 297. ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι θαρσύνειν τε καὶ δεδιέναι etc. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται· ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν· haec Suidas v. Ἀντωνίνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προεπιδάμενα οἱ etc. Apud Dionem rectius legi, Κα-

sterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est. *Plutarch. Dion. p. 960. B. τὴν παρῳήσιαν ἔφερεν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.*

Ead. l. 5. Πυρρὸν) Herodot. I, 86. Aliter longe et verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

*Pag. 56. l. 1. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto et Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις et Τώμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aequae atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. pag. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valésius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Just. I, 8.* apud quem et alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin. II. cap. 5. §. 5.* *Tomyrin* inveniri testatur in duobus *MSS.* *Justini* a se collatis, et plerisque optimis *Frontini*, Βασιλευούσης Τεμνυρίδος *Eustathii* ad *Dionys. Perieg. v. 739.* sine dubio vitiatum est. *Theon* *Progymn. p. 211.* Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Ματαργέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κρείττων ἐστὶ Κύνρου — ἥδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρσιγέρον: ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in *Excerptis p. 635.* Ἀμώργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέθρης, quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμώγης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub *Dario Sacas* invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. cap. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab *Amorge*, ut perspicuum est, solo litterarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. *Tomyridis* autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad *Autol. III. c. 26.* correxit *Simson*, ad *A. M. 3476.* cui *Fellus* obsecutus bene*

publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναίρεθέντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγετίᾳ, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non ἀμαρτία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκεία, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam et palustrem montibus interjectam, quæ delatos inde torrentes recipiat*. Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, et atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit; imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* et *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quæ tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorre non videtur, ut historicus aliquis Graecus a *Theophilo* descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκείᾳ· hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrys.* p. 106. τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. 1. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum*. Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetas et Tomyrin, quæque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyæn.* VIII, 28. *Frontin. Justinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: præcipue cum ejus aetas in ista inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, et Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot. de Reg.* cap. 1. Cur *Noster Herodoti* fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunæ vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanæ picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xeno-*

phontem dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia doctiss. *Dribergius*. Dicemus ad *Macrobios*.
HEMST.

Ead. 1. 2. 'Εξ ἀσκήν) *Justin.* I, 8. SOLAN.

Ead. 1. 6. 'Αποκτείνας τὸν Ἀπιν) *Justin.* I, 9. SOLAN.
Herodot. III, 28. 29. de ejusdem insania capp. sqq. de morte denique fatali c. 64. sqq. LEHM.

Ead. 1. 8. Ὑπερφρονούντας) Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero *Cyrus*, quem ἀνθρώπων πά-
τέρα fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. HEMST. Nihilominus jure suo etiam hunc vellit *Lucianus*, siquidem vera sunt, quae *Herodotus* narrat de iis, quae *Cyrum* ad bellum *Massagetis* inferendum moverint L. I. c. 204. in quibus πρώ-
τον μὲν ἡ γένεσις, τὸ δοκέειν πλέον τι εἶναι ἀνθρώπου· δεύτερα δὲ ἡ εὐτυχία ἡ κατὰ τοὺς πολέμους γενομένη etc. En tibi hominem superbiae *Polycrateae*, *Croeseae*, *Milonianae*, haud parum consortem! LEHM.

Ead. 1. 11. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut et adv. *Indoct.* c. 7. SOLAN.

Ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV. Πορφυρᾶν sine dubio: etiam alibi apud *Nostrum* similiter peccatum, ut *Timon.* c. 20. Sed cur pro Ἐφεστρίδα *Graevius* legendum putaverit ἐσθῆτα (nisi forte error est scribendi, vel memoriae), non intelligitur. Πορφυρᾶ Ἐφεστρίς idem est, quod infra extr. cap. πορφυρίς, amiculum purpureum, insigne scilicet regium. *Mortt.* Diall. X, 4. in. *Lampichus*, *Gelensium* tyrannus, dicitur ὁ τὴν πορφυρίδα, int. ἔχων, et deinceps in *ead.* §. a *Mercurio* jubetur deponere τὸ διάδημα, καὶ τὴν Ἐφεστρίδα, quae quidem Ἐφεστρίς jam idem illud purpureum amiculum est, quod antea dicebatur πορφυρίς. LEHM.

Ead. 1. 12. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe ὃ τὸ διάδημα. BROD. Idem tamen *Brodaeus* supra §. 9. ad verba τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος recte subaudivit ἔχουσαν, ubi vid. Adnot. Quid igitur h. 1. vult, in re vix uni *Luciani* lectorum ignota, vel dubia? LEHM.

Ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam *Lucianus* hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est *Herodotus*, paucis narrabo. *Polycrates* in omnibus prospera usus fortuna monetur ab *Amasi Aegypti* rege, ut fortunam saevo laetam negotio placet, re tum pretiosissima, tum

sibi carissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum deferitur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113. et 131. SOLAN. Propter id ipsum, quod haec Polycratea tanquam in tabula picta proponuntur, necessarii fuerunt Articuli, ὁ τὴν πορφ. ἐφ. ἐμπ., ὁ τὸ διάδ., ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἔν., τὸν ἰχθῦν etc. atque adeo sine judicio damnavit *Belinus* Articulum ante ἰχθῦν, quem in cod. 3011. librarii incuria omiserat. LEHM.

Ead. l. 13. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium *Odyss. A*, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὔχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est *Odyss. A*, 180.

Μέντης Ἀγγιλάοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Τίος·

aut *Odyss. E*, 450. ἰκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. BRON.

Ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ· et ita recte editio *Flor.* Recte quoque idem hoc in *Philopatri.* de c. 9. Sed et alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his *Contemplantibus* c. 22. legendum,

Κάθ' ἄν' ὅμως ὃ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε
τύμβου.

Non ἔλλαχε, ut editum. Similiter in *Reviviscentib.* c. 41.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Non μέσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri Il. Σ*, 500. JENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici q̄ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

Pag. 57. l. 1. Πολυκράτην) *Herodotus* in *Thalia.* BRON.

Ead. l. 3. Μαιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὁροίτῃ) *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτῃ φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὁρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδὲ ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαρεῖν· idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit; Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὁροίτην vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Cicron.* de F. B. et M. V, 31. Ego,

qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque 'Οροίτην et 'Ορόντην retinendum judico, et MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. 'Ορόντων τοῦ σατρά-
που τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. et alterius VII, 13. et 14. De Maeandrio vide ad *Necyom.* c. 16. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* edd. Μαϊάνδριον fecit ex *Cod. Med. Jac. Gronovius.* HEMST.

Ead. 1. 7. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς) Ms. εὖγε Κλωθοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, et palo suffigendis? Sed forte scrib. γεννικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νῆσῳ ἐν ἀμφιγύτῃ ex *Homer.* *Odyss.* A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio domum suam Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γεννικῶς, ut in *Tyrannicida*: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In *Vitarum* auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν. In *Pseudomante*: πάννυ γεννικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γεννικῶς) Sic, ut emendare jusserant viri docti, ed. J. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. et P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae ad *Somn.* Vol. I. p. 184. sq. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thomae Mag.* Laudat. *Gregor. Nazianz.* pag. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς et γεννικὸς egit, ne adverbio γεννικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γεννικῶς. *Aldus*, γεννικῇ. HEMST. Corruptissimus locus, in quo genuina *Luciani* verba difficulter detegas. Jam primum per se ipsa damnatur codd. trium *Pariss.* lectio: Ἀγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς καὶ αὐτοῦς etc. et exploratum est, compellari a *Charone Clotho*, legendumque esse, ut vulgo legitur, εὖγε, ὦ Κλωθοῖ. Item de sequenti voce nunc post eruditorum disputationes constat, γεννικῶς, non γενικῶς, nec γεννικῇ, multo minus γενικῇ, huius loco convenire; non item constat, quorsum γεννικῶς referendum sit, utrum per se positum, an cum sqq. junctum, cogi-

tari debeat. Illud quidem dubitatione caret, bene quidem εὖγε dici absolute posse, ita, ut intelligas ποιεῖς. cf. c. 21. an vero εὖγε γεννικῶς recte dicatur plena sententia, dubitari potest, vel potius, non potest. Nemo enim facile εὖγε invenierit unquam cum Adverbio alio arctius junctum. Igitur hactenus recte in Edd. optimis, excepta *Matth.*, legitur: εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς etc. Sed de reliquis quid censes? B. 3. interpungit post αὐτοὺς, nullo sensu. *Micyllus* contra in versione recte egit, quiescens post Κλωθοῖ. Jam vero, si legatur: γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἄν. quis non videt, quam absurde καὶ αὐτοὺς ad ἀπότεμνε referatur. Quid enim hoc sibi vult: *Et ipsos* (illos superbos homines) *et capita eorum fortiter amputa*? In his manifestum inest vitium. Quod quum etiam *Seyboldus* et *Jacobsius* vidissent, tolli id posse sperabant, ille mutando: γεννικῶς κατ' αὐτοὺς. ὦ βελτίστη etc. quae mutatio ad sensum insula et languida, ad linguae leges incommoda, quin etiam soloeca, est; hic corrigendo (in *Porson. Adverss.* p. 289.): γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ β., καὶ etc. Verum ut taceam, pro καὶ *Lucianum* Attica forma κάε usurum fuisse, et formam hanc vel etiam illam non facile a librariis cum figura copulae καὶ decurtata, qua antiquitus fere usi sunt, commutari potuisse; hiulci nescio quid et asperi immanet orationi, quod vide, an alia ratione radicitus tollatur. Scilicet καὶ αὐτοὺς ad ἀνασκολόπιζε pertinere puto, quemadmodum τὰς κεφαλὰς ad ἀπότεμνε. Quid igitur, si huic nexui accomodemus letionem hunc in modum, Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ· γεννικῶς, ὦ βελτίστη, καὶ αὐτοὺς ἀνασκολόπιζε (hoc respicit ad *Polycratem*) καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε (hoc ad *Cyrum*). Sic levi transpositione verborum facta bene procedit oratio. Etiam *Micyllum* vidi, postquam de emendandi modo jam constitisset mihi, sic interpretatum: *ita et ipsos suffige, et eorum capita generose detrunca.* — His a. 1811. publici arbitrii factis aliquantum momenti addidit *Joh. Seageri* assensus, qui in *Classical Journal* Num. XVII. a. 1814. p. 159. eandem prorsus loco afferendam judicavit medicinam. Tanto facilius nunc sic edi curabam. L E H M.

Ead. 1. 9. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit *L. Bos Ell. Gr.* pag. 200. H E M S T. Cf. ad *Timon*, Vol. I. p. 395. sq. L E H M.

Ibid. Ἐπαιρέσθων) Ἐπαιρέσθωσαν. B R O D. Probanda omnino est emendatio *Brodae* in *Miscell.* IX. c. 10. legentis ἐπαιρέσθωσαν. Praeterquam enim quod et in praecedentibus,

et sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes et tumidos terrarum dominos, de quibus Charon et Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysen, Polycratem. Hi ut ad altissimum adscendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea, et lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. JENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσθων, utpote Atticam, frustra sollicitant *Bourdelotius* et *Jensius*. Vid. Diall. Mortt. X, 2. SOLAN. Μοχ ἀλγεινότεροι, quod tres codd. Pariss. et Gorl. pro ἀλγεινότερον praebent, et *Schmiederus* recepit, insolentius dictum de personis, quae dolore afficiuntur: vulgo de rebus occurrit, quae dolorem creant; et h. l. Neutrum adverbialiter intelligendum: acerbius, gravius, decisuri. Quod autem praeter ἀλγεινότεροι *Belinus* etiam καταπέσωσι legi vult pro καταπεσούμενοι, vehementer deprecamur hanc licentiam: ὡς ἂν — καταπεσούμενοι est quippe — decisuri. quemadmodum c. 1. ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα, quippe qui cuncta noris. Paulo post pro κλίνην idem *Belinus* fingit χλαῖναν, quod alii videant, qui concoqui possit. Scribit autem Criticus *Franco-gallus*: Quel que soient la liberté et les privilèges de la langue grecque dans les métaphores, celle que présente le texte, tel qu'il est, me paroît un peu forcée. Equidem nullam h. l. video metaphoram, nedum talem, qualem somniat *Belinus*. Κλίνη χρυσῇ commemoratur Charoni, quia modo Croesum viderat ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον c. 9. Hunc vero lectum (non ornatum, ut *Hemst.* interpretatio habet) negat Charon aequae ac tiaras et purpureas vestes a mortuis in Orcum adlatum iri. Quo quid magis proprie dici possit? Uberius hanc materiam tractat *noster* in Diall. Mortt. X. cf. II. Ceterum vere etiam κλίνην aliquam *Lucianus* pro tribunali infernali apparere jussit simul cum lucerna tanquam testes Megapenthis flagitiorum, in Cataplo c. 27. Verum hic de fictionis, non dictionis, audacia quaeritur: et omnino *Lucianus* prius capi, quam judicari corrigive vult. LENM.

Pag. 58. l. 7. "Ἰδιόν τι κ. ῥ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inst. Divin. V. cap. 9. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto,
 Toto itidem pariterque die populusque Patresque
 Jactare indu foro se omnes, decedere nusquam,

*Uni se atque eidem studio omnes dedere, et arti,
Verba dare ut caute possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.*

Ejusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

Ead. l. 8. "Ωςπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex *Aristophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc sycophantae et vespis comparantur, et aculeis instrui solent: *Philostr. de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλῖττουσιν* (editur ὑποβλῖττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένον τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt *Platonis* illi κηφήνες κεκεντρομένοι et δεινὰ κέντρα ἔχοντες de *Rep. VIII. pag. 716. C. de quibus ad Themist. Or. XXIII. p. 287. D. Petavius. HEMST. Nec Lucianum, neque Hemsterhusium, intellexit Seyboldus, alias haud inelegans utriusque cultor, qui ita scribat: „Lucianus, paucas tantummodo vespas depraedari tenuiores, ait. poterat forte ita dicere suis temporibus. at nostra aetate gens vesparum mirum quantum crevit. — Ceterum, qui Hemst. de vespis, adeo noxium (est) animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. haec ita serio potuerit scribere, miror.“ Non miratus fuisset, si Hemsterhusium vidisset his verbis peropportune joculari, infectum h. l. paullulum Momi arte Lucianea. Et Lucianus paucos illos non poterat dicere, nisi comparatos cum vulgo; quae ratio omnino quidem omnibus temporibus reperitur: modo aculei vesparum aetatibus diversis diversi esse possunt acie. Veruntamen et mihi forte accidit, ut Seyboldi jocum non penitus capiam. Quod autem cum hac comparatione idem Seyboldus ait (in proxime superiori nota) ad unguem congruere illam *Virgilii* Aen. I, 430. sq. ipse non videtur rem ad unguem expendisse: toto coelo enim differunt, quod *Virgilius* agit, et quod *Lucianus*. LEHM.*

Ead. l. 11. "Ἄγνοια) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἄνοια reliquae ἄνοια. SOLAN. Florentinum ἄνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi al-

terutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immittenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infestat. Ἄνοιαν equidem, adsiduam mortalium comitem et pestem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc remove nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST. Ibi alia est ratio, nec ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη illa conferri potest cum his verbis, in quibus ἀμαθία manifesto discernitur ab eo, quod praecedit, vitio, sive ἄνοιαν, sive ἄγνοιαν cogites. Atqui hanc non facile discernas, nisi subtilius rem exigas, ab ἀμαθία. Ergo legendum puto ἄνοια, idque eo magis habeo persuasum recte fieri, quum ἄνοιαι, quod cum hoc vitio prorsus congruere auctor vult, secundum vulgarem lectionem praecedat. Codd. 3011. et Gorl., qui exhibent ἄγνοιαι, non magis me h. l. movent, quam *Solani* iudicium et *Schmiederi* auctoritas. Nam facile pro ἄνοιαι scribi poterat ἄγνοιαι. Ceterum cum loco *Charon.* c. 21. conferri potest *Timon.* c. 27. quemadmodum cum hoc nostro *Timon.* c. 28. ubi ob praecedentia ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη *Lenepius* pro ἄνοια legi voluit ἄγνοια, sine ulla necessitate, codicibus non addicentibus. Nam quae supra dicta erat ἄγνοια hominum, eam *Plutus* declaraverat illis insidere, priusquam ipse ad eos veniat, et impedire, quo minus ipsius foeditatem agnoscant: sed quae deinde sistitur ἄνοια, in iis vitiis est, quae simul cum *Pluto* in domicilia et animos hominum sese insinuant: diversos igitur *Lucianus* vult habitus intelligi, Ignorantiam caussam, Amentiam effectum recepti *Pluti*. Utiliter comparabitur etiam locus *De Sacriff.* extr. Jam in h. l. Amentia dicitur ξυναναμεμῖχθαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεσθαι γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος etc. h. e. conversari cum hominibus, quin etiam, quod vix credas, domicilium inter eos figere; ac praeterea odium etc. Pervertit sententiam codicum 2954. et 3011. lectio — ξυμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος, quasi iurjurandi formula ad τὸ μῖσος et sq. sit referenda, quae necessario ad antecedens ξυμπ. pertinet: γε in hac formula saepius a librariis neglectum, ut *Diall. Mortt.* X, 8. Omnino vid. *Adnot. ad Prom. in Verb.* c. 6. Vol. I. p. 227. LEHM.

Pag. 59. l. 4. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magister*, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίο-

τς καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum est, et indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST. Praeterea notandum, non perinde esse, quomodo haec verba interpretantur. Falso interpunxerunt Basileenses 1. et 3. post ἐνίοτε, rectius multo Aldina utraque post ἐκπλήττει, ita ut ἐνίοτε καὶ conjuncta ad sequentia referenda sint, quemadmodum ἐνίοτε καὶ vel ἐνίοτε δὲ καὶ etiam alibi occurrit, ut Prom. in Verb. c. 6. Timon. c. 8. et passim, ubi gravius quid additur. Sed quum non solum *Thomas M.*, sed etiam interpretes nonnulli, vim loci non adsecuti sint, quae potissimum in discrimine verborum ἐκπλήττεσθαι et ὑποπτήσσειν posita est: age jam de discrimine illo videamus. Ἐκπλήττεσθαι ubi metaphorice de animo dictum occurrit, semper de subito animi affectu usurpatur, quum quis re aliqua externa ita est consternatus, ut, quid agat, cogitetve, in hoc certe temporis puncto nesciat; quum obstupefacto et extra se posito mox tamen colligendi sese facultas datur. Sed ὑποπτήσσειν dicuntur, maxime apud nostrum scriptorem, ii, qui perpetuo quodam timore capti tenentur, adeo, ut, a quo timent, servili eum animo colant reveanturque, quod quidem usu fit apud gentes a tyranno crudeli subactas. Unde Mortt. Diall. XII, 6. Alexander Macedo Hannibalem dicit terras occupasse — ὑποπτήσσοντα ἤδη, jam depressas, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. Et Somn. c. 9. Doctrinae deae Lucianus puer, si Artem Statuariam sectatus fuerit, exstiturus videtur αἰετὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, excellentissimum quemque usque demisso animo venerans. Cum προσκυνεῖν conjungitur Timon. c. 5. Supra c. 13. Croeso videbatur nova res esse πένης ἀνθρώπος οὐχ ὑποπτήσσω, non submittens sese aliis prae metu. Atque hujus ipsius, nisi egregie fallor, loci respectu haec, de quibus jam agitur, verba Mercurius dicit, hoc sensu: Metus, quoties in hominem incidit, consternat et obstupefacit confestim, nonnunquam vero etiam cum ita afficit, ut potentioribus, praestantioribusque, uti Croeso Lydiae cives, se submittat, et humili animo eos sectetur reveaturque. Brevius: Metus incidens consternat, nonnunquam etiam prorsus deprimit. LEMM.

Pag. 60. l. 1. Ἐπιπεπλεγμένα) P. et ed. J. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN. Bene etiam vulgata habet, ut mutatione non sit opus. Codicum duorum Paris. περιπεπλεγμένον vel propter sequens ἐπιπλοκή in Mercurii verbis rejiciendum. LEMM.

Ead. l. 7. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. *Erasm. in Paroemia, De filo pendet. BRON. Navig. c. 26. ἀπὸ λεπτῆς κρόκης, qui locus conferendus. LEHM.*

Ead. l. 11. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἑξακουσθέντος τοῦ πτώματος. *HEMST.* In κεῖσεται inest id, quod quis lapsus est, et facile mente subaudiri potest πεσὼν, sine strepitu jacebit (*lapsus*). Sequentia autem proverbii instar dicta esse, optime docuit *Beierus* vir multae et exquisitae lectionis, ad *Cic. de Offic. T. I. p. 170.* collatis locis ejusd. *Ciceronis Cat. II, 10, 21.,* hoc *Luciani*, et *Platonis Alcib. I. p. 121. d. Ed. Steph. ubi Olympiodorus p. 158. Ed. Creuzer.* hoc proverbium *Platoni Comico* adscribit. *LEHM.*

Pag. 61. l. 2. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus et ex *Hec 1660 Barth. ad Stat. Th. IV, 528.* Irritatus in Sisyphum Jupiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον· sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam virilis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer. ad Il. Z, 153.* Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcetidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἀνὰ τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843. et δαιμόνων τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus: Hesychio* Θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. *Xenoph. Ephes. III. p. 49.* ὄνομα ἡνάκειται θεοῖς Ἐρωτι καὶ Θανάτῳ· scite *Lucianus ἀγγέλους* illi et ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat *Aeschinis* exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν etc. *Dial. III. c. 9.* Paulo aliter *Bion* se velut ex conducto ἐκ τοῦ σώματος ἐξοικίσεσθαι agebat, ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῇται, τὰ ὦτα etc. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud eundem p. 573. quorum partem aliquam adscribere juvat, tum quia cum *Lucianeis* et sententia, et verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, deter-

gam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταις κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρῶμεθα, αἱ τινες, ὀλίγω πυρετῷ ἐπιγινόμενῳ, ἀνδρῶν τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπῳ τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI. §. 1. Ad illos autem ἀγγέλους et ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπεψίαι καὶ δυσκινήσiai καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II. p. 127. D. et p. 128. F. ὅφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥςπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539. Κοιρὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κήρυξ. HEMST. Etiam supra ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν ὁ Θάνατος. unde in utroque loco hanc vocem majori initiali scripsi. LEHM.

Pag. 62. l. 5. Ἀπιοί) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST. Confirmant tres codd. ἀπεισι, atque adeo jure suo recepit Schmiederus. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV. Quamquam ἐπταέτης habet 2954. et hinc recepit Schmiederus, tamen nolebam vulgatam formam indicta caussa damnari. Utraque forma usu erat recepta. Certe in Toxar. c. 61. sine variatione legitur ἐπτέτις κόρη. Etiam Latini et septennis scripserunt, et septuennis, et utrumque quidem recte. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

Pag. 63. l. 3. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρούκης ἐκκρέμαται. GUYET.

Ibid. Αὐτῷ) Ut de Luct. §. 15. οὗθ' ὅ,τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755. E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST. Guyeti αὐτὸς, ad patrem referendum, non aptum sententiae loci, quia non de patris ipsius, sed de filiorum vita quaeritur. Contra Hemsterhusii emendatio tum necessaria omnino ob ambiguitatem loci, qualis vulgo legitur, tum levis per se, tum denique ejusmodi, ut claram aptamque sententiam praebeat hanc: neque scit, a quantulo ille (puer mortuus) stamine pependit. Ergo (sic

jam concludi Mercurius vult) neque hoc scit, quam tenue sit illud filum, a quo infans ipsi nuper natus pendeat. LEHM.

Ead. 1. 10. *Τις αὐτῶν*) *Αὐτοῦς* forte. GUYET. Absit hoc! Si Charonis haec verba sunt, rectius dicuntur eorum reges, quoniam id agit Charon, ut, si reges jam hominum miseri sint, quales universos homines esse par sit, ratiocinando videat. LEHM.

Ead. 1. 11. *Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου*) Observandus omnino hic usus vocis *ἔξω* a vulgari longe dissitus. Sic *ἔξω φθόνου*. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN. Xenoph. Hieron. I, 7. *ἔξω τούτων, ὧν εἰρηκας σύ γε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν*, praeter haec, quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Terent. Phorm. I, 2, 28. Neque notus, neque cognatus, extra unam aniculam, quisquam aderat. Cf. Zeux. c. 6. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ὡς φης*) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum *ὥς φασιν* quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit *ὥς ἔφην*. Ante locutus erat de Croëso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβεβαίον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. 15. post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὥδε ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet *ὥς φης*, ut tu, Mercuri, dicis; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, quod tu nimirum ante dicebas, cum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. pag. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST. Hanc sermonis dispositionem probavit quidem Seyboldus, neque vero ea in ipso textu usus est, quemadmodum etiam Hemsterhusius ipse veterem rationem retinendam duxit. Wielandius vero tacite Hemsterhusii iudicium secutus atque ita interpretatus est. Neque sane erat, quod inveteratum loci vitium diutius foveremus. Res ipsa clamat. Neque tamen eo secius servatam velim vulgatam lectionem *ὥς φης*; in

quo Praesenti notio inest continui, vel modo dicti, ut pro ὡς ἔφη dictum videatur. Eodem modo usurpatum reperitur Deor. Diall. VI, 4. XIX, 2. et passim, ita, ut et usus ipse constet. Inepta vero est Longol. Excc. lectio ὡς φασιν, nec digna omnino, quae respiciatur; orta fortassis e scriptura compendiaria. LEHM.

Ibid. Φασιν) L. In reliquis φής. SOLAN.

Pag. 64. 1. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

Ead. 1. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

Ibid. Ὅπου δὲ etc.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit et temporis et negotii, horum hic recensere mala, quam et privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON. Δὲ respondet particulae μὲν, in verbis: ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας (μὲν) ἴδη τις subintelligendae. Neque adeo Guyetus audiendus. LEHM.

Ead. 1. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίας ἀνάγκαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἄλυπον ἐργάσεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

Ead. 1. 6. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. Homo bulla: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesimum. Erasmus in isto adagio et Luciani nostri meminit, et ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὡςπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερ-ηφάνον ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

Ead. 1. 10. Ἀπέσβησαν) Σβεννώ. Hinc adagium: Homo bulla est. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque in super observari jubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde

praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξεῤῥάγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, Is. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71. ad Pers. Sat. II, 5. ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non adsentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. J. XI, 73. J. G. Graev. ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 185. et denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I. p. 28. HEMST.

Pag. 65. 1. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146.

Οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
et Φ, 464.

— οἱ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε

Ζαφλεγέες τελέθουσιν —.

BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146. passim veteres laudant. Simonides dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530. v. 53. Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεῇ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασὶ δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο. — Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμανρόβιοι, φύλλων γενεῇ προσόμοιοι etc. ubi vide Scholiasten, et Junii Adag. in Folii similes homines. HEMST.

Ead. 1. 10. Παμμέγεθες) Ut Plauto exclamare maximum; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Necyom. c. 9. et de Luct. c. 19. παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγότες ὥς περ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσατέ μου. HEMST. Gorl. βούλει. — — παραινέσω ἂν αὐτοῖς, contra solennem dicendi formam, quae merum conjunctivum requirit sine ἂν. Supra c. 7. Ἀλλὰ βούλει (int. ὅπως) κατὰ τὸν Ὀμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε; c. 9. Βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν; Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; et, qui locus nostro propior est natura, Diall. Mortt. XX, 3. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; LEHM.

Pag. 66. 1. 2. Τὸν μὲν] Quia sequitur τὴν οἰκίαν δέ, cape pro αὐτὸν μὲν, ipsum dominum, distinctum a domo reliquisque possessionibus. Similiter supra c. 17. ἡ μὲν (οἰκία) refertur ad sequens ὁ δέ, quod Hemsterhusius quoque explicat αὐτὸς δέ. LEHM.

Ead. 1. 9. Οἶόν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

Ead. 1. 12. Ἡ Λήθη) Lethes fluminis aqua. BROD.

Pag. 67. 1. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non

ἐμβοήσασιν, ut in libris est. Vid. Notam ad Navig. c. 10. et sensum hujus verbi de Luct. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν) Ne quem offendat haec constructio, videat ejus exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186. ubi ἃ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217. Εἴ τι φλαυρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII. Anab. p. 243. ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες "ΟΤΟΤ ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302. Οὐκ ἔστιν "ΟΤΟΤ οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ἐστὶ, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ. Nonnihil tamen h. l. offensionis habet τοῦτο, ἃ. Multo simplicius et clementius est, quod Gorl. suppeditat: Περιττὸν καὶ τοῦτο, (int. ἐστὶ) λέγειν etc. quod reponere non dubitabam. LEHM.

Ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. et ed. J. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admitterim, luculenter patebit ex notis ad Vol. II. p. 64. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggrediatur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III. p. 577. Α. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων quae Kuhnius ab Interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

Ead. l. 10. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

Ead. l. 12. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι: tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. HEMST. Neque ego video. Imo vero ut per totum hunc dialogum, ita in hoc quoque vocum recensu, non doctam magistri institutionem, sed sermonem familiarium hilarem ac jocundum

video. Quippe non intellexit *Solanus*, hac copia, hac varietate, hac magnificentia monumentorum sepulcralium commemoranda Mercurium Charoni materiam ridendi praebere velle. Nomina quidem scire, non poterat Charonis interesse. Verum dum Mercurius varia ista sepulcrorum genera ei recenserebat, et forte etiam digitis monstrabat, docuit eum simul brevibus hisce verbis mirificam ridiculamque curam, quam in mortuis colendis ponere solerent mortales. De structura Charonis verborum prorsus facio cum *Hemsterhusio*. Neque *θεάσασθαι* abundat, quod *εἰδέναι τὰς ἀποθήκας* minus proprie dicatur, et objectum sic etiam nimis longe a verbo suo per satis amplam parenthesin se junctum fuerit; neque etiam *εἰδέναι* superfluum videri potest, quoniam ante adnexam parenthesin requirebatur Infinitivus ad plenitudinem enuntiationis. Quodsi est abundantia, est saltem simplex et perspicuitati orationis inserviens. Verte sic: „Unum adhuc desiderabam scire, Mercuri — et hoc mihi monstrato, perfecturis tandem mihi enarrandarum rerum humanarum officium — scilicet conditoria corporum, in quibus ea defodiant, spectare. Jacobsonianum itaque et *δοκεῖ* pro *εἰδέναι* admitti non facile potuit. *LEM.*

Pag. 68. l. 1. Ἡγία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset: et quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* et *Harpocration* docent, *ἡγία* esse sepulcra humilia, et in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae *Conc. Deor. c. 15.* habentur. *SOLAN.* *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad *J. A.* et *R. II. c. 1. §. 15.* et *Reines.* ad *Inscr. Cl. VII. n. 28.* *Ἡγία* vero et *ἱερά* male nonnunquam permutari, *H. Valesius* indicavit *Not. ad Harpocr.* p. 88. *Ὁμα* similiter et *ἡρῶα* violatorum *ἡγίων* pluribus in locis arceasi posse alias ostendemus. *HEMST.*

Ead. l. 2. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut *Paulus* ait *lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3.* Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tab. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii Interpretam.* et quos ad *Ciceron.* de *LL. II, 23.* indicavit doctiss. *Davisius.* *HEMST.*

Ead. l. 5. Τί οὖν ἐκείνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide *Comparisonem Menandri et Philemonis*, et quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in *Variis Lectionibus Rutgersianis.* *CLER.*

Ibid. Στεφανούσι) Hujus moris meminit iterum Alex. c. 30. Conc. Deor. c. 12. et *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium:

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη.

Ibi Brodaeus, homo sua aetate et perdoctus et plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam:

Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
Αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.

Sed hic columnas sepulcrales et tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. et quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies *Hist. Plant.* VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ὃ χρῶνται περὶ τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ὃ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁράται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu et significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ *Νικαεῦσιν* ἐκ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέκνσι παλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμενος. HEMST. De more hoc veterum epitaphia coronis sertisque ornandi cf. etiam *Nigr.* c. 30. LEM.

Ead. l. 7. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod περιδειπνον vocant, Latine *silicernium*, et *exsequium*, et καθάγισματα. Vide de *Luct.* c. 9. et 19. et *Demonact.* c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κλίσσαν καὶ τὸν καπνόν. *Cornutus* *Eliae* *Vincti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod et *Virgilius* commemorat, dicens, (*Aen.* VI, 225) — congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide *Theod. Marcilium* et *Kirchmann.* de *Funer. Rom.* IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae infertur Diis ma-

nibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV. Sc. II. ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδειπνον· ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις, Scaliger ad Festum acute detexit, silicernium auctorem eum dici voluisse, quasi selucernium: nam Jan. Gulielm. Veris. III, 12. arbitratus literulae mutatione recte restitui λύχνους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι et tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit de Merc. Cond. c. 28. ζοικας γὰρ τότε στήλη εἴωλον τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat: quod praestat ventri, imputat pietati. Varro Meleagris apud Nonium p. 48. Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus: quae nec Heraldum fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II. p. 403. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123. et Hel. v. 1455. sed et δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I. p. 38. ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ· ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, exstructo sepulcro; cum oportuisset, epulis ipsi funebribus apparatus. Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. HEMST. Recte habet καίειν· nam quae scrobi immissae erant dapes, comburebantur ita, ut earum nidore et fumo animae quasi advolantes delectari existimarentur. Conferas, quae deinceps Charoni respondet Mercurius. Omnino digna sunt, quae de his inferiis conferantur, loca Homer. Odys. X, 517. sq. XI, 25. sq. cum Eurip. Iphig. Taur. 159. sq. et Homer. Iliad. XXIII, 19. 179. 221. cum Eurip. Orest. 112 — 126. Uberius id exposuit Natalis Comes in Mythol. L. I. c. 12. et 13. LEBM.

Ead. l. 11. Πεπιστεύκασι) Festo quodam et stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus pārentabant; quos

tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui velit, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τοὺς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὥς μετὰσχοιεν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὡς οἶόν τε) Ed. J. P. et L. ὥς οἴονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

Ibid. Περιπετομένης) In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπεπτομένης reliquae περιπετομένης. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

Pag. 69. l. 1. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BROD.

Ead. l. 4. Ἐπασχες] Sic dudum conjeci scribendum. Nunc minime mihi dubium, quin ἔπασχον ab aliena manu sit profectum. Primum neque κατάγειν, neque ἀνάγειν, verba sunt, quae *Lucianus* Charoni suo tribuere solet: imo κατάγειν semper est Mercurii proprium, qui quidem umbras in Orcum deducat. Et modo κατάγοντι αὐτοὺς praecesserat de hoc Mercurii munere. Deinde etiam haec verba in re nautica aliter usurpata fuisse constat, quam h. l. nauta ipse iis uteretur. Denique, quum Charon modo de Mercurio locutus sit, scribendum certe erat: ἐπεῖτοι καὶ γὰρ παγγέλοια ἂν, ὃ Ἑρμῇ, ἔπασχον etc. quo transitus ad aliam personam significaretur. Dixit ergo Charon ἔπασχες, et verba κατάγειν et ἀνάγειν de duplici Mercurii provincia intellexit, altera deducendi umbras ad inferos, altera vero, siquidem homines isti vera statuissent, ad superos reducendi. Quod sic dicitur Mercurius οὐκ ὀλίγα πράγματα ἔχων, ipse adtestatur miserrimus omnium deorum Diall. Deor. XXIV. LEHM.

Ead. l. 7. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his *Homeri* Il. I. 319. versibus: Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄεργος ἀνήρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργός. BROD. *Homer.* Odyss. BOURD. Hos sex versus *Lucianus* ex variis *Homeri* locis παρωδούμενος contexit. GRAEV.

Ibid. Ἐλλαχε) Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. I, 319. unde potissimum hi centones consarcinati. B. 2. et *Par.* recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in *Homero* *Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

Ead. l. 11. Ἀμεινῆνὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

Ead. l. 12. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Od. A, 538. 572. BROD.

Pag. 70. 1. 3. Σιγείον) Duo sunt Trojae promontoria, inquit Servius, Rhoeteum et Sigeum. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum et Sigeum parvo intervallo dissita promontoria notissimum est tumulis inclarnisse hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroibus tributum defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI. Rhoeteo in litore] Ubi erat asyllum Ajacis, sicut in Sigeo Achillis. Vide Brodaeum ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. et III. c. 14. Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 748.

— ἀμφὶ δὲ τῦμβον

Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλλοντο

Ἀκτὴ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου.

signatius de Ajace V, 654.

— περὶ δὲ σφίσι γαῖαν

Χεῦαν ἀπειρεσίην Ποιτηίδος οὐχ ἑκάς ἀκτῆς.

prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ποιτηίδω ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V. c. 30. sed jampri-dem a magno Pintiano verissime correctae. Miror, cur Is. Vossius ad Melam. I. c. 18. erroris Plinium ineusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Phin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122. in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo jure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in ejusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Ajacis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I. p. 86. HEMST. Nota est Alexandri M. vox, quum is in Sigeo ad tumulum Achillis adstitisset: O fortunate adolescens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris! Cic. pro Arch. c. 10. Epist. ad Divv. V, 12, 24. cf. Arrian. I, 4, 10. Plutarch. Alex. 24. Curt. II, 9. etc. In Rhoeteo etiam Deiphobo per Menelaum occiso tumulus ab Aenea constitutus narratur Virgil. Aen. VI, 505. quamquam id, si conferas libri II. finem et III. initium, vix verosimile est fieri ab Aenea potuisse. LEMM.

Ead. I. 10. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύναντας διαψύξαι ibi commode

Luciani locum adnotavit praestantiss. *Dukerus*. Mirum, ni *Scholiastes* exponens διακαθαῖραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν et ψήχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, et humore salso infectae vitium contraherent: ideo subductae siccabantur, quod non tantum διαψύξαι, sed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydidis*. Apud Graecos ἀναψύχειν et διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere: quae commaduerunt, ad solares radios flatumque venti oppandere: scite *Plutarch*. Themist. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbibebant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνεμίσαι *Hesychio* et Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium est, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refugendum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accuratius habenda sit ratio, Ἀναψυχώσω, licet usus verbi ἀνάπτειν me non praetereat. *Aelian*. Ep. I. Διαψύχοντι μοι πρὸς τὴν εἴλην τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec significandi species, docuēit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδῖον. De navibus, quae subductae ad aërem et ventum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: *Herodot*. VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph*. Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. *Lysander* ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis cum non potuisset νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumpetur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere: *Hesych*. Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, flabellō moto, ventulo facto refrigerare. *Theophrast*. apud *Harpocr*. in *Κεγχρεῶν*· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν· non aliter intelligendum puto in *Xenoph*. K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστώντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψήχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam fricantes, ut aeruginem avertant, quod post *Henr. Stephanum* in *Thes. Tan. Faber* ad *Timonem* libenter se legere profitetur, mihi quidem multum abest, ut approbari possit. *HEMST*.

Ead. l. 11. Ἡ Νῆνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲν ἔχρος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) *Lucianus* cum fuerit Samosate-

nus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, et mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive; si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. *Annal.* de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae.* Sed et *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἡφανίσθη παρὰ χρόνῳ μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra *Strabonem* Amasenum et *Lucianum* Samosatenum, Orientales viros et doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, et eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima et populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, et usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse: et ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaïm usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille milliaria. Sic et hoc tempore multos Hierosolymitanos equites et alios nautas et negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Trojae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojae, cujus jam tempore *Strabonis* nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἔχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, οὐ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάρθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτείχισαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, et cum ratione: nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque *Archaeanactem* ajunt *Mitylenensem* *Sigeum* muro circumdedit ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cujus nullum vestigium exstabat tempore *Strabonis* et Augusti, sub quo *Strabo* florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura

ad id argumentum adducere possem, et illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus* *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad *Eusebium*, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo Ammiani Marcellini*. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul et doctissime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in suo *Phaleg*. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto, lector, et sileo. PALM. Non cogitavit *Lucianus*, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore *Cyri majoris*, cujus proavus *Cyaxares* *Ninum* ceperat sub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore *Cyri* dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore *Luciani*. CLER. V. *Bochart.* *Phaleg.* IV, 20. *Ninum* illam veterem, *Nini* opus, post *Syriacam* monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deletam, ait etiam *Strabo* lib. XVI. p. 737. Sed tamen et *Tacitus* sub *Claudii* regno *Nini* meminit A. XII, 13. Capta in transitu urbs *Ninos* vetustissima, sedes *Assyriae*: et *Ammian.* XXIII, 6. In *Adiabena* *Ninus* est civitas, quae olim *Persidis* regna possederat etc. et *Philostrat.* p. 23. Restaurata igitur *Ninus* est, exstabatque aliqua *Luciani* tempore. Sed hic de *Croesi* aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo* testis est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* SOLAN. Adeas etiam *Christoph.* *Cellarium* *Geogr.* Ant. T. II. pag. 660. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐδὲν ἔχνος etc.) *Ninum* et *Mycenas* ἡρημαῖσθαι πανωλέθρους testatur *Pausan.* VIII. pag. 668. quod integrum caput tertium et trigesimum cum *Luciano* conferendum est. *Mycenae*, inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὅσπερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἔχνος εὐρίσκεσθαι τῆς *Μυκηναίων* πόλεως. Sed *Ninus*, cujus eversio *Nahumi* sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper re floruit; vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De *Babylone* ad *Philopatridem* dicendi locus erit. Non fastidiendum *Epigramma* in *Catalectis*:

Quisquis *Cecropias* hospes cognoscis *Athenas*,
 Quae veteris famae vix tibi signa dabunt;
 Hasne Dei, dices, coelo petiere relicto?
 Regnaque partitis haec fuit una Deis?
 Idem, *Agamemnonias*, dices, cum videris arces,
 Heu victrix victa vastior urbe jaces!

Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas.

Magnarum rerum magna sepulcra vides.

Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixaque: de Athenis Neptunus et Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion desertae. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις. de qua totarum urbium morte plura dabunt P. Faber Sem. I. c. 8, 9. Fabrot. ad Theophil. Inst. II. T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambros. Ep. XXXV. Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funera. HEMST. Sulpicius in elegantissima epistola ad Cicer. ad Famill. IV, 5. ita scribit: „Hem! nos homunculi indignamur, „si quis nostrum interiit, aut occisus est, quorum vita brevior esse debet, cum uno loco tot oppidum cadavera projecta jaceant!“ Cf. Senec. Epist. 91. LEHM.

Ibid. Ὅπου πότε ἦν) Campus ubi fuit. BOURD.

Ead. l. 13. Ἡ Βαβυλῶν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Navig. c. 34. Babylonis et Seleucia, ut diversarum, discrete meminit. Adde Josephum Ant. XVIII. saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X. novissimae Ed. Oxon. §. 6. et 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bocharto ex Plin. VI, 26. et Strab. XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate et deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1. Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463. qui ex Plin. VI. et Pausan. VIII. p. 509. nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

Ibid. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν) Ἐχουσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET. Minime. Vid. supra c. 9. et 14. De ambitu autem Babylonis et magnificentia vid. Herodot. I, 186. et Curt. V, 1. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Μνηκῆνας) V. Strabonem VIII. p. 377. B. cujus aetate ne vestigium quidem ejus exstabat. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta HomERICA, ut et sensus et rationes, quibus nititur. BOURD.

Ead. 1. 7. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) *Anna Fabri*, eruditissima femina, ad *Callimachi Hymnum* in *Delum* v. 74. ex hoc loco colligens, *Inachum* fluvium *Luciani* tempore haud superfuisset, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. JENS. Emendationem *Tan. Fabri* amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime *Faber*: simili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad *Argos* τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφους commemorat *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 312. v. 35. *Inachus* autem semper tenuis fluxit, ex quo contra *Neptunum Junoni* Argorum possessionem adjudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. Θέρους δὲ αὖα σφίσις ἐστὶ τὰ φεύματα, πλὴν τῶν ἐν Αἰγῶν, teste *Pausan.* II. p. 145. HBMST.

Ead. 1. 10. Ἰσθὴν καὶ εὐρυνάγνιαν) *Trojam* his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυνάγνιαν legendum censeo εὐρυνάγνια Μυκῆνη. V. II. A, 52. neque enim usquam de *Troja* usurpatum invenio: ne dicam jam, *Mycenarum* etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit *Solanum* *Iliad.* B. v. 141. Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυνάγνιαν. BELIN.

Pag. 72. 1. 2. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) *Castigo αἵματι*. Hoc alias probavi. BROD. *Casparus Barthius* in *Animadversionibus* ad *Statii Thebaid.* l. 4. v. 48. ubi agit de *Othryadibus*, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. *Argivos videt et Lacedaemonios, Charon*, atque semimortuum imperatorem *Othryaden*, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed *Barthius* ad *Statium* T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusserat *Brodacus* *Miscell.* IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel post *Brodacum* idem emendavit ad oram *Florentini* exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem *Amstelaedamensi* hujus scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, *Barthium*, si videret, agniturum fore, se de *Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egisse. Quot fuere *Othryadae*, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum *Noster* in *Rhetorum praeceptis* c. 18. de *Othryade* meminit, ubi tanquam memorabilem et maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. JENS. Solus *Longolianus* emenda-

tionem Brodaeï et Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide et Rhet. Praec. c. 18. Inscriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. *ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΤΥΧΩΙ.* Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* et *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II, 2, 14. *Herodot.* I, 82. *Valer. Max.* III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* cap. 14. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, licet nihil scripserit sanguine: *Valer. Maxim.* III, 2. ext. §. 4. sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. *Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit,* (hoc pro gessit conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) ut tropaea *Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, tropaeo *Laconum*) inscriberet: o dignum *Spartano* sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine. Argute *Statius* Th. IV, 47. Et *Lacedaemonium* Thyre lectura cruorem: ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret; Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδων, vel Λακώνων sic a literis minimum deflexeris. *Suidae* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς inserendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. Nec foret *Othryades* congestis lectus in armis: ad quem vide *Nic. Heins.* et *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. HEMST.

Ead. l. 8. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum *Miscell.* V. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

Ead. l. 14. Εὐεργέτης ἀναγεγράφῃ) Te pro benefactore habebo: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae num-

mis et statuīs eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. *Lysias* pag. 159. v. 39. Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χορήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξιον. Vid. ad D. Mort. X. §. 6. Plura dicemus Anach. c. 17. HEMST.

Pag. 73. l. 2. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς etc. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST. Ultima haec verba Charon secum murmurans proloqui existimandus. Continent autem ea utilem eorum summam, quae tum portitor, duce Mercurio, ex hac peregrinatione didicerit, tum quae *Lucianus* legentibus quasi inclamat: cogitent scilicet, quam vana et misera sit hominum conditio, quamque utile atque consultum meminisse mori! Quod quidem utrumque per totum colloquium ita ad oculos demonstratum est, ut non solum iis, quibus forte res terrestres, uti Charoni, incognitae fuerint, sed vel indigenis terrarum ipsis, qui mala coecitate capti teneantur, id non possit vel maxime elucere. Ad ea quinque verba quod attinet, quae et ego cum *Schmiedero* pro suspectis notavi, quo saepius ea leguntur, eo minus dubium esse potest, quin recte judicaverint *Hemsterhusius* et *Wielandius*, elegantissimi quippe iudices, qui his venustissimum opusculum ineptissime et absurdissime finiri declararunt. Neque enim haec recensio rerum in hoc libello tractatarum plena est, quia desiderantur nonnulla, neque fidelis, quoniam ἐκατόμβαι commemorantur, de quibus in libro ipso nihil legimus, neque, si vel plena ac fidelis esset, elegans atque *Luciani* inge-

nio digna. Nam quemadmodum strigosus argumenti index, cuicunque libro additus, nihil habet elegantiae, veteribusque nunquam facile in usu fuit, ita imprimis Dialogi summam in fine frigidis verbis repetere putidi profecto scriptoris est, quique magis inelegantioris aetatis Grammaticum, vel Scholiasten, quam *Lucianum*, mellis Attici plenissimum, aequet. LEHM.

Ead. 1. 3. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri εκατόμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

Ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE S A C R I F I C I I S.

Pag. 74. 1. 3. Προσόδοις) Dem. p. m. 159. B. SOLAN.

Pag. 75. 1. 2. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φάη ἡγούν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST. Καταφής de industriale scripserit *Vorstius*, an casu se illud in Reitzianam editionem, et hinc in Bipontinam, insinuaverit, non liquet: certe usu recepta κατηφής et κατηφεῖν originem eam, quam *Vorstius* indicat, vere prae se ferunt; et quemadmodum κατηγορεῖν, παρηγορεῖν, ἐπήκοος, κατήκοος, ἐκηβόλος et alia haud pauca, ex antiquissimi Ionismi, ut videtur, natura prodierunt, (nec definit, nec exhaurit, rem aliquanti ambitus *Lobeckius* Doctiss. ad *Phrynich.* p. 698. sq.) ita et κατηφής manifesto a κατὰ, neque tamen proxime a κάτω, et φάος, descendit, quod ipsum et usus ejus solennis declarat: nam plerumque usurpatur de demisso, i. e. tristi, vultu, ut Euripid. *Heracl.* v. 633.

Τὶ χορήμα κεῖσαι, καὶ κατηφές ὅμμ' ἔχεις;
et verbum κατηφεῖν similiter in *Ejusd.* Med. v. 1012.

Τί δὴ κατηφεῖς ὅμμα, καὶ δακρυρόοις;
Quare *Noster* fere κατηφής et σκυθρωπός conjungit, praeser-

tim ubi de philosophorum austeritate agitur, ut Vit. Auct. cap. 7. et Bis Accus. c. 11. Et Grammatici voce *συνθροπός* utuntur ad interpretandum *κατηφής*, ut *Scholias. Euripid. ad Orest. v. 879.*, cum quo consentit *Suidas. LEHM.*

Ead. l. 7. Ἀνθρώπων ἐνδεές] Similis sententia a *Paulo Apostolo Atheniensibus inculcata Act. Apost. XVII, 25. LEHM.*

Ead. l. 8. Αἰτωλικά πάθη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρναῖνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου συνὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέσμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν. Consule libro primo *Apollodorum. BROD.* Haec et cetera in *Homer. BOURD.* Narrat in sequentibus. V. *Ovid. Met. VIII. et Hom. Il. I. et B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.*

Ead. l. 9. Τοὺς τοσοῦτους φόνους) Aetolorum et Acarnanum caedes. Adde *Meleagrum* eo nomine cum *Philippo* et *Toxeo* dimicasse, eosque interfecisse. *BROD.*

Ead. l. 10. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam *Althaea* fatalem stipitem igni imposuit, quo exstincto, ipse quoque una *Meleager* periit. *Ovidius* citato volumine. *BROD.*

Ead. l. 11. Μεμψιμοιροῦσης) Fabulam recitat *Ovid. Metam. VIII. BROD.* Vid. in *Jove Tragoedo c. 40. et in Convivio c. 25. VORST.*

Ead. l. 13. Καί μοι δοκεῖ ὄρεῖν αὐτήν) Scribendum ex Ms. καί μοι δοκᾷ ὄρεῖν· quamvis et sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De *Diana* vero irata, quod neglecta fuerit in *Oenei* sacrificio, vide *Homerum Iliad. IX. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α. v. 425. GRAEV.* Καί μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam sine MSti ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καί μοι δοκᾷ, videre posse, ait verissime vir summus J. G. Graevius. At unum tamen *Amstelaedamensem* ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, *Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret.* At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro *Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκᾷ, in qua ἐγὼ posse et addi et omitti, pueri, non viri, docendi erant.* Age tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἐγώ γε μοι δοκᾷ, totidem verbis et literis. Ecce *Noster, in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκᾷ. In Eunuchō: Ὡς ἐγώ γε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ*

τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ etc. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἡδίων ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἤττηθῆς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in *Apóthegmate* *Agésilai* (loco ab cl. *Graevio* ad *Luciani* *Demon.* c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* et *Demosthene* ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita et μοι δοκοῦμεν, dixisse *Graecos* etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita et apud *Xenophontem* lib. I. *Κυροπ.* ubi cum *Cyrus* *Cyaxari* contra *Assyrios* auxilio esset mittendus, inter alia *Cambyses* filio suo *Cyro* praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens *Cyrus*, sibi quoque eandem de exercendis et in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προειπὼν ἕκάστοις, καὶ ἅθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅποτε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloeca est, μοι δοκεῖ προειπὼν, et προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Caeterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, et praemiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps consilium filii *Cambyses*, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσῃ. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paullo post eadem loquendi ratione utitur *Cyrus*, τοῦ γε μὲν πειθομένους παρέχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. et continuo post, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὃν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi inclligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia et poena mulces. JENS. Δοκῶ G. P. et L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως· aliis Deis ad domum *Oenci* profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem lo-

quendi ratione dicitur, et passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cujusdam domo, in *Zeuxide* c. 3. ἐν Ἀρισταινέτου, initio *Lapitharum*: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Aelianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Noster* in *Hermotimo* c. 82. εἰς διδασκάλου in *Apologia* c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχελάου. Sic *Plato* in *Symposio*, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut et apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. JENS. Vid. *Suid.* (ἐν ᾧδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud *Aristophanem* tamen p. m. 178. (sive *NEΦ.* 969.) male legit ἐν παιδοτροίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN. Etiam *Dukero* ad *Thuc.* p. 242. et *Abreschio* *Dilucc.* *Thuc.* pag. 417. scribendum videtur εἰς Οἰνέως, et revera εἰς reperitur in 2954. Nihilominus retinebam ἐν. Cogita πεπορευμένους, qui profecti sunt, atque adeo jam versantur in eo loco, quo abierant: et non male respondere sibi videbis ἐν τῷ οὐρανῷ et ἐν Οἰνέως. Magis offendit in *Ocypode* v. 105. ἦλθεν — ἐν δόμοις, de quo tamen suo loco. *Suidae* praeceptum, modo a *Solano* commemoratum, Atticos uti ἐν pro εἰς, nihil habet nec rationis, nec termini. LEHM.

Pag. 76. l. 4. "Ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο] Quod pro postrema voce duo Parisienses exhibent ἐποίησαντο, in eo nihil est per se, quod vituperes: χάριν enim ποιείσθαι aequè probum, ac χαρίζεσθαι, et utrumque fere ejusdem potestatis. Quum igitur *Belinus* ἐποίησαντο minus bene dictum putat, non per se judicium hoc valere potest, sed hujus loci nostri ratione habita, cui magis convenit ἐπιδείκνυσθαι χάριν, de Aethiopibus, ostentandi causa Jovem ceterosque Deos lautissimis duodecim dierum epulis excipientibus. Voces autem interjectas ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμ. π. recte odoratus est *Schmiederus* spuriae esse originis, quod vel hinc patet, ut ipse monet *Schm.*, quod in tribus Codd. Pronomen ἦν ineptissime, quandoquidem illa genuina essent, (quamquam *Belino* secus visum) post ποιήσεως demum collocatum reperitur. Verum et ab orationis forma et structura minus placent. Unde et nos ea pro suspectis notavimus. Locum *Homeri* nemo facile nesciat legi *Iliad.* I, 423. sq. Ceterum interpretatio Latina paullo liberior est: ita instruendam fuisse arbitror: — si gratiam iis recordetur *Jupiter*, quam ipsi exhibuerunt. LEHM.

Ead. l. 7. *Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις*) *Hesiod.* l. *Oper. Lucian.* passim. *BOURD.*

Ead. l. 8. *Τὸ μὲν ὕγ. — τὸ δὲ πλ.)* *Tò Ms. R.* ubique hic habebat, et recte. *VORST.* Lectionem hanc *Ms. R.* in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur *Vorstius*, reperimus. *SOLAN.* Hic et proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δέ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δέ, uti h. l. et c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δέ, τὸν δέ, nos vero *Solano* obsecundantes recepisse τὸ δέ, τὸ δέ etc. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente *Luciani* non adeo discrepantem exhibet. Sed forsán videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι et ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, *Luciani dial.* adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. *Lucian.* de Parasito §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit *clar. Elsner.* ad *Galat.* III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὖνον εἶναι τῇ πατρίδι. *Evang. Luc.* VI, 4. οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem et Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I, XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM.* *Virg. Ecl.* I, 40. — neque servitio *ME* exire licebat. Et *Cic.* VI. ad fam. 21. utinam liceat aliquando aliquo reip. statu *NOS* frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρίασθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς *Αὐλίδος* — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *REITZ.* Accedit haec caussa, quod, si vulgaris obtineret ratio, legendum erat: τὸν μὲν τὸ ὑγιαίνειν — τὸν δὲ τὸ πλουτεῖν — τὸν δὲ τὸ βασιλεύειν. Nihil certius *Solani* emendatione: *Graeviana* contra, ut vim, ita et soloeicismum infert verbis. *LEHM.*

Ead. l. 11. *Τάυρων ἐννέα*) *Od.* Γ, pr. et 178. seq. *GESN.*

Ibid. *Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος*) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς *Αὐλίδος* εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένον βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. Hunc vero ex *Aulide* in *Ilium* navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum *Agamemnonem*, qui *Iphigeniae* sacrificio redemit prosperum cursum et ferentes ventos. *GRAEV.*

Ibid. *Ἐκ τῆς Αὐλίδος*) Vide *Ovid. Metam.* XII. *VORST.*

Ead. 1. 12. Παρθένου βασιλικῆς) *Iphianassae*, quam nonnulli *Iphigeniam* appellant, *Agamemnonis* filiae. *BROD.* Notissima *Iphigenia*, duabus tragoediis ab *Euripide* celebrata. Omnino de ea, ejusque nomine utroque, vid. *Muncker.* ad *Hygin.* XCVIII. *LEHM.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη) Rectius *Ms. Angl. doctissimi Golmani*, ἥ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *BOURD.* Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, et firmant mei libri excerpta: ἥ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* *Iliad.* γ. *GRAEV.* Quemadmodum rectissime et in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, et in excerptis cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη legitur, ἥ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram *Florentini*, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, *Hecubam* duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem *Trojae*, ab *Minerva* redemisse. *JENS.* Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη *Mss. Gr. Angl. P. L.* et *R.* et ed. *J.* optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἐκατόμβη manifesto corrupta. *SOLAN.* Et *A.* 2. exhibet veram lectionem ἥ μὲν γὰρ Ἑκάβη, quae et in margine ab antiqua manu rescripta est exemplaris *B.* 1. ejus, quod ego possideo. In interpretatione horum verborum Latina, quam *Reitzius* dedit, reddideruntque *Bipontini*: Non quidem *Hecuba* etc. haud dubie pro non scribendum erat nam, tum verbis auctoris, tum re ipsa sic jubentibus. *LEHM.*

Ead. 1. 13. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) *Homer.* Il. Z. *BROD.*

Pag. 77. 1. 1. Ἀλεκτρούνοος) Ab *Aesculapio* praesertim, cui moriens *Socrates* a sodali suo adhuc satisfacit. *GESN.*

Ead. 1. 7. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. *BROD.*

Ead. 1. 11. Κατεδυώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam *δυσωπία* est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *CLER.*

Ead. 1. 14. Αὐτοῖς ἡμιόνοις) Eadem rhapsodia A, 50. Οὐρῆας μὲν πρῶτον etc. *BROD.* Αὐταῖς scripsi cum *Schm.*, praecedente Codice 3011. Vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* T. I. p. 370. sq. *LEHM.*

Pag. 78. 1. 4. Κυκλώπων θανάτῳ) *Apollo* enim orbitatem suam in ipsum *Jovem* ulcisci non ausus, *Cyclopas*, a quibus fabricatum erat, quo *Aesculapius* percussus est, fulmen, interfecit. Vid. supra *Diall.* *Deor.* XIII. *SOLAN.*

Ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) *Rhetores Graeci.* Interpr. *Ari-*

stoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN. Orph. Argonn. v. 173.

Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραίοθεν, ᾧ ποτε Παιῶν
Θητεύων ὑπόεικε, Διὸς δ' ἡλεύατο μῆνιν,
Οὔνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴστοις
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λώβης.

Cf. Schol. ad Jov. Confut. c. 8. LEHM.

Ead. l. 5. Χρησάμενος) Quid si legamus *χρησόμενος*; et μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐδήτευσσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. GESN. Illud suppeditat Codex Gori. et recte nos videmur restituisse, re ipsa postulante. Nam quae interpretatio Latina habebat: *sed quod iudicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectionis, humana conditione et sorte uti iussus est, ea per se quidem non reprehendenda, textus vero verbis non satis accommodata sunt, nec esse poterant, nisi absurdi quid dicere velles auctorem. Sed mutavimus ea secundum veriorum lectionem. Alia res est Diall. Marr. IX, 1. ubi χαρισάμενος Schmiederus temere mutavit in χαρισόμενους. Quod autem ad alteram Gesneri conjecturam attinet, ea jam non opus est, quum in duobus Codd. legatur ὅτε δὴ, quod unice rectum est, atque etiam Schmiedero jam receptum, et Jo. Scagero probatum. Vid. Varr. Lectt. Scilicet δὴ a Luciano saepe post voces relativas poni, ubi antecedens enuntiatio per species declaratur vel exponatur, ut μοχ ὑφ' ὧν δὴ etc. nulli ejus lectorum ignotum est. LEHM.*

Ead. l. 8. Ἀμφοτέρω πλινθεύοντες) Haec M. Felix Oct. Serv. ad Virgil. BOURD. Il. Φ, 442. seq. GESN.

Ead. l. 10. Παρὰ τοῦ Φρυγός) A Laomedonte. Il. Φ. BROD. Deinceps προσῶφλεν mutandum censuit Belinus, et vere mutavit Schmiederus, praeceuntibus tribus Codd., qui προσῶφειλεν exhibent; recte factum, siquidem Grammaticorum praecepta audias, qui consentientes hoc inter ὄφλεν et ὀφείλεν discrimen statuunt, quod hoc sit omnino debere aliquid facere, obligatum esse ad aliquid faciendum, illud vero sententia aliqua judiciali lata mulctae cujuscunque damnatum esse. Sic Eustath. ad Odys. E. p. 531. ὄφλει μὲν τις ἐπὶ δίκη, ὀφείλει δὲ, ὡς ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Ammon. ὄφλει μὲν γὰρ τις ἐπὶ καταδίκη, ὀφείλει δὲ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Timaeus Lex. Platon. ὄφλεν, ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. Iisdem verbis utitur Suidas s. ὄφλεν, et similibus alii Grammatici. Atqui quod Laomedon his Diis operariis debebat, non erat mulcta

de tribunali ei adjudicata, sed merces pacta in annum, *Homér. Il. v. 444.* Ergo non convenit in h. l. ὄφλειν, sed ὀφείλειν, e Grammaticorum, inquam, verbis si res judicetur. At non verba, sed sententia, praecepti considerata. Utraque notiones, quas separavit Grammaticorum subtilitas, conjunxit usus haud raro, ut tenenda sit ejus, quod justum est, cogitatio, et ὄφλειν omnino reddendum: *solvere debere* ex jure quocunque. Hinc illa verborum ὄφλειν et ὀφείλειν permutatio, cujus certa reperiuntur documenta, ut ὄφλειν γέλωτα ap. *Euripidem* aliquoties, e. c. *Med. v. 404.* et 1049. (ὄφλειν in exitu Jambici senarii) Apud ipsum nostrum ὄφλημα dictum pro ὀφείλημα *Diall. Mort. IV, 2.* Quid igitur impedit, quominus et h. l. προσόφλειν *Lucianus* dixisse credatur ea potestate, quam propriam verbo προσοφείλειν volunt Grammaticae doctores? praesertim quum, unde προσώφλεν, nisi ab ipso auctore, profectum sit, difficulter, contra, unde προσώφειλεν originem duxerit, clarissime intelligi possit. *LEM.*

Ead. l. 13. Καὶ πολὺ τοῦτων ἱερώτερα] Quod *Jacobsius* alicubi vult μαρώτερα, nihil est, nisi lusus ingenii. Quippe non sensit Vir lectissimus tenorem hujus loci ironicum, per quem οἱ σοφοὶ (ποιηταὶ) dicuntur non solum ea, quae modo enumerabantur, σεμνολογεῖν περὶ τῶν θεῶν, sed etiam alia πολὺ τούτων ἱερώτερα (scilicet!). Qui quaeso huc congruat μαρώτερα; Similem in modum *Noster* infra cap. 14. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια — — ἣν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὅψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. *LEM.*

Pag. 78. l. 4. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. *Lucianum* non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *SOLAN.* His quid sibi velit *Solanus*, equidem non video, praesertim quum illud ἐπ' αὐτῷ in cap. ultimo invenire non potuerim. Videtur eum usus praepositionis ἐν offendisse, cum verbo βασιλεύειν junctae. Verum consulto hanc ipsam viam ingressus est auctor, ut ambiguitatem dicendi vitaret, quae exstitura fuisset, si ἐπ' αὐτῷ, vel αὐτοῦ dixisset, quoniam sic de persona *Urani* necessario cogitandum erat. Neque soloecum videri potest βασιλεύειν ἐν τινι χώρᾳ, quum constet βασιλεύειν ἐν Πέρσαις, et similia. Ceterum h. l. a persona *Coeli* ad locum coeli repentinum fieri eumque paullo audaciorum saltum, haud equidem diffiteor: neque tamen auctor sim, ut haec quantacunque labecula vel tollatur, vel arte aliqua poliat. Ferebat tales μεταβάσεις, quod inter Graecos plurimum valebat, prosopo-

poeiarum studium, nec raro in ejus generis incidas exempla, siquidem in talia attendas. Nunc mihi succurrit e *Somnio Nostri* initium declamationis Artis Statuariae c. 7. Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξαμην μάθάνειν, ubi μάθάνειν, si severe judices, minus ad personam, quae loquitur, quam ad artem, de qua loquitur, accommodari mente potest. Cf. Prom. in Verbb. c. 6. init., imprimis Judicium Vocalium compluribus locis. LEHM.

Ead. l. 6. Ζεὺς κλαπεῖς) *Orpheus, Homer. Callim. Hymno* in Jovem. Doctores sacri, *Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.*

Ead. l. 8. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. Ver. Hist. II. c. 9. Sed et sic stare potest. SOLAN. In Ver. Hist. l. c. legitur *Κῦρον, τὸν πρότερον*, quod utrum Adjectivum sit, an Adverbium, ex ipsis his verbis non potest dispici, neque adeo quidquam in locum, qui nunc agitur, probari. Variant veteres in distinguendo majore Cyro a minore. *Xenoph. Anab. I, 9, 1.* dicitur *Κῦρος ὁ ἀρχαῖος*, *Thucyd. p. 9. 13.* ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων, *Pausan. VIII, 43.* ὁ πρεσβύτερος, apud *Nostrum Macrob. c. 14.* ὁ παλαιός. Jam etsi in Ver. Hist. τὸν πρότερον probabilius pro Adjectivo habetur, ideo tamen h. l. ὁ πρότερον damnari noluerim. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐγήμε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. *Scholiastes* certe *Latonam* harum uxorum priorum unam facit. *Schol. ad Jov. Conf. c. 17.* SOLAN. *Largus* est *Hesiodus* in enumerandis prioribus Jovis uxoribus *Theogon. v. 886. sq.* Recenset deinceps *Metin, Themis, Eurynomen, Cererem, Mnemosynen, Latonam, postremam* denique *Junonem*. LEHM.

Ead. l. 11. Κατὰ τοὺς II. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. *Consulti juris* apud *Persas* antistites, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sed esse legem, qua regi, quicquid vult, licet. *Muretus* (Var. Lect. VII, 1.) adversus *Aemil. Probum*, idem apud *Graecos* licuisse, orationem *Andocidis* adversus *Alcibiadem* adducit, in qua narratur, *Cimonem* eo nomine exulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis *Andocidis* codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod v. cl. emendavit. SOLAN. *Cimonis* exemplum etiam *Corn. Nepos* affert in Cim. c. 1. ubi addit *licere Atheniensibus, eodem patre natas uxores ducere*; de quo *Atheniensium* more idem scriptor jam in Praefat. §. 4. locutus fuerat. LEHM.

Ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: *Catull. M. Felix. BOURD.*

Pag. 80. l. 6. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypenemia ova*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam Ὑπηνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Junonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLER. In Somn. s. Gall. c. 12. divitiae somniatae, simulatque expergefactus sit, Ὑπηνέμια dicuntur φέρεσθαι, *tanquam ventis tradi ferendae et dissipandae*. Rectius enim Suidas Ὑπηνέμιον explicat τὸ ὑπὸ τὸν ἄνεμον, quam Clericus τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Vanitatis et levitatis notio translata ad ova, quorum et Suidas mentionem injicit, et ad alios foetus, quos Socrates ap. Platon. Theaet. p. 150. sq. Steph. nunc εἰδῶλα, nunc ψευδῆ, nunc etiam ἀνεμιαῖα, vocat, opponens τοῖς ἀληθινοῖς, τοῖς ἀληθέσι, τοῖς γονίμοις. De equabus vento gravidis locus insignis Virgil. Georg. III, 271. sq. ubi plura Heynius. Sine marito a Junone conceptum Vulcanum non agnovit Homerus, innuit tamen Hesiodus Theog. v. 927. et clarius posteriores pronuntiant. Noster non sine magna acerbitate Jovem ad Junonem τὸν σὸν νῖόν dicere jubet, quo significetur Vulcanus, Junonis sine patre filius, Diall. Deor. V, 4. LEHM.

Ead. l. 8. Βάνανσον etc.) Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάνανσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *fornacarium, et fabrum aerarium, et ignipotentem*: βάνονσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem et gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄστρος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ms. est πυρητήν· sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in flando, et coquendo aere, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV. De voce βάνανσος vid. T. I. p. 169. Vulcanum iisdem nominibus ipse matris maritus deridet Diall. Deor. V, 4. qui locus omnino cum hoc conferendus, nec non Jov. Confut. c. 8. Prope ridiculus est Belinus, qui, criminandi pruritu abreptus, vocis καμινευτής interpretationem Latinam: *qui camino adstet tota vita*, utpote minus fidelem, reprehendens, ipse vertat, *comme un ramonneur, tanquam caminorum purgator*. LEHM.

Ibid. Πυρίτην) Ed. J. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. et P. πυρητήν. L. πυριήτην, vel πυροιτήν. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὸ πᾶν) Prorsus. BROD.

Ead. l. 11. Ἐρρίφθη) Ita ediderunt *B. 2.* et *Par.* quod in reliquis omnibus scriptum est ἔρριφθη. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Trojae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST. Scamandrium a patre, Astyanacta vulgo, dictum puerum (*Homer.* II. VI, 402.) Ulysse auctore e communi Graecorum decreto de turri praecipitatum esse, ne superesset, qui restitueret regnum Trojanum, canit *Euripides* Troadd. v. 720. sq. imprimis Actu V. Cf. *Ovid.* Met. XIII, 415. et *Hygin.* Fab. CIX. LEHM.

Ead. l. 6. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum *B. 2.* et *Par.* nova sententia inchoanda. SOLAN.

Ead. l. 10. Μηκέτι χρήσιμον) Sed eviratum. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. *Lact.* I, 17. qui paullo aliter rem narrat. SOLAN. Cf. *Diall.* Deor. XII, ibique Adnott. T. II, p. 321. LEHM.

Pag. 82. l. 3. Χαλκοῦς ἐστὶ) *Iliad.* A. 426. Διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ. GRAEV. Haec verba usque ad ἠκούσαμεν, ab interprete Latino omissa, supplevi. In sequentibus autem vertendis lapsus est *Wielandius*, dorsum intelligens ejus, qui contemplatur, et reddens: oder lieber gar auf dem Rücken liegend. At coeli dorsum intelligendum, i. e. convexum, ut recte Latinus interpres. Contra τὰ ἔξω modo significabant concavum. LEHM.

Ead. l. 7. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) *Homer.* *Iliad.* A. 2. Χρυσῶ ἐν δαπέδῳ. BROD.

Ead. l. 8. Πυλωροῦσι) *Homer.* II. E. 749. Θ. 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὦραι, τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD. Janum simul cum Horis janitorem coeli facit *Ovid.* Fast. I, 125. LEHM.

Pag. 83. l. 1. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι) *Homer.* II. A. 1. BROD. Passim in *Homero*: ut et illa ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ. Quae rursum repetit in *Icarom.* BOURD.

Ead. l. 5. Ἐλίσσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκινε ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ, II. A. 317. BROD.

Ead. l. 6. Ἐπικεληνότες τῷ καπνῶ) *Horat.* Sat. 2, 7, 38. Nasum nidore supinor. Vid. *Arnob.* p. 212. qui classicus prope locus, ubi cuissas etiam appellat. GESN.

Ead. l. 8. Ὡς περ αἱ μυῖαι) Idem Muscae encom. *Athen.* lib. 1. *Aristoph.* BOURD.

Ead. l. 9. Συνέπινον αὐτοῖς) *Pausan.* in *Arcad.* Οἱ γὰρ δὴ τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας. BROD.

Ead. 1. 11. Λάλοι) V. Eurip. Or. 8. SOLAN. Cf. Diall. Deor. VI. LEHM.

Ead. 1. 12. Ἀπόρρητος) Forsan ἀπόρρευτος vel ἄπορος, ut de Dipsadd. cap. 2. SOLAN. Frustra tentat Solanus probam vocem et vere Lucianeam, quamquam minus frequenter de locis, quae adire vel intrare non licet, usurpatam. Omnino autem ἀπόρρητα sunt, quaecunque prohibita sunt et vetita, interpositis gravibus minis. Noster utitur fere de rebus sacris, quas nefas sit profanas reddere, ut de arcanis, quae effutire non licet, Prom. s. Caucas. extr. Anach. c. 38. Pisc. c. 33. cf. Necyom. c. 2. 8. Philopatr. c. 14. nec non de cibis, quos sumere interdictum, Somn. s. Gall. c. 5. de Mort. Peregr. c. 16. Jam quaeso quem offenderit locus ἀπόρρητος, i. e. sacrosanctus, atque adeo οὐρανός ἀπόρρητος, i. e. cujus limen adire, vel transire, nefas habetur? Accedit, quod in eo quidem loco, quem Solanus affert, Dipss. c. 2. δύσβατος καὶ ἄπορος bene jungi poterant, minus tamen recte in hoc nostro ἄβατος καὶ ἄπορος. LEHM.

Ead. 1. 15. Τλας) Silvas ac saltus: ὀργάδας vocant. BROD. Vulgare nomen τέμενος, lucus, qualis commemoratus Veneris in Amor. c. 12. et 27. LEHM.

Ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum resecuerunt, ἀπετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

Ibid. Ὅρη ἀνέθεσαν) Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem 53. a. 5. SOLAN.

Ibid. Ὅρνεα) Nam pica Baccho sacra est, Jovi aquila, Minervae noctua. BROD.

Pag. 84. 1. 1. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Jovi quercus. BROD.

Ead. 1. 2. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

Ead. 1. 3. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit caetera hujus tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor. BOURD.

Ead. 1. 5. Ἦραν) Vid. Il. 1, 8. it. 51. seq. praesertim Spanh. ad Callim. p. 372. seq. GESN.

Ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀργεῖος P. L. et A. alii Ἀργος. SOLAN.

Ibid. Μυγδόνιος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, poëtica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρονέει τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Siat. Theb. 2, 134. GESN.

Ead. 1. 8. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn.

in Jov. ejusque interpretes. CLER. Vid. supra Tim. c. 4. infra Jov. Trag. c. 45. et Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Ead. l. 10. Πάλαι τεθνεώς] Reddendum erat: *dudum mortuus*, non *olim*, ut placuerat interpreti Latino. De qua vocis πάλαι potestate monuimus T. I. p. 483. LEHM.

Pag. 85. l. 2. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores et statuarii; nisi forte et ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas tulerit. CLER.

Ibid. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) αἰὲ καλὸς καὶ αἰὲ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis et monumentis passim conspici ait vir harum, et omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

Ead. l. 3. Ὑπηνήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπηνήτην adscripsit, se conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἡρι τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Imo cum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενεάδος, apprime convenit Mercurio, semper juveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed et Homerus tribuit, ubi Il. Ω. v. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη,
cui sunt flavescentes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc versu Homerico omnino apud Aelianum, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἠρώσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὤμειλσε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ ὑπηνήτη) emendandum censeo πρῶτον ὑπηνήτη; abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. JENS. Iis, quos cl. Jensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆνῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348. et Od. K. 279. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Jovis Olympici, ad quam hic respicit. v. Quom. Hist. Conscri. c. 51. SOLAN. Adi ipsam ejus descriptionem satis accuratam apud Pausan. V, 11. LEHM.

Ead. 1. 7. Τὸν Κρόνον καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de statu Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. CLER.

Ead. 1. 8. Πισαίων ἐρημίαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

Ead. 1. 9. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notanda hujus locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, et quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi et de re eadem utitur iterum in Icarom. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in De Mort. Peregr. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

Ead. 1. 10. Προῶρήσεις καὶ περιῶρήντηρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προῶρήσεις) Non satis apte haec vox voci θέμενοι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Alex. c. 38. et Demonact. Vit. c. 34. Consule Meursii Eleusin, et emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μετὰ πρόσρησιν, pro μετὰ προῶρήσιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προῶρήσεις καὶ περιῶρήντηρια) Accipio illud, quod deinde Programma vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκάς, ἐκάς etc. GESN.

Ead. 1. 11. Βοῦν ἀροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2. Op. Nefas autem fuit, et capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

Ead. 1. 13. Φιλήσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. De Saltat. c. 17. Apul. Miles. IV. et in Apol. et Salmasium. SOLAN. Cf. etiam Amorr. c. 13. qui locus simul tuetur lectionem nostri, αὐτοῦ, pro qua maluit Belinus αὐτοῦ, vel εαυτοῦ, uti vere habent duo codd. Pariss. LEHM.

Ead. 1. 15. Τὸ ζῶον) Quam immolavit, victimam. BROD.

Pag. 86. l. 1. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470.

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο ·
quo illustratur *Virg.* 2. G. 528.

— et socii cratera coronant!

quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. cap. 11. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλῆς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad *Hom.* l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad *Lucian.* non adeo pertineat. REITZ.

Ead. l. 4. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὔφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον · jam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2. quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68. f. ita et hic jam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, et τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in *Addendis.* In errorem seduxit *Reitzium* suspicio *Solani.* Locus est et sanissimus, ut medelam desideret nullam, et satis quoque perspicuus; modo teneas, ἐπαυλοῦν non minus, quam μυκώμενον et εὐφημοῦν, ad Objectum pertinere τὸ ζῶον, et ἐπαυλεῖν ἡμίφωνον ad normam Grammaticam eodem modo dici, quo μυκᾶσθαι γοερόν. Jam constat verba cum ἐπὶ composita, et Dativo juncta, si sonum qualemcunque significant, denotare, sonos suos concentus instar intermiscere iis, quae Dativus indicat, qualiacunque demum sint. Sic ἐπάδειν dicitur *Diall. Mortt.* II, 2. sic ἐπιβομβεῖν et ἐπικυπτεῖν *Diall. Deor.* XII, 1. (ubi tamen addita τῷ τυμπάνῳ et τῷ κυμβάλῳ Ablativi sunt instrumentales, non hi, quos modo dicebam, Dativi.) sic ἐπικράζειν, ἐπικροτεῖν (*Char.* c. 8.) ἐπιστενάζειν, ἐπιδακρύειν, ἐπιγελᾶν, et ejus generis alia. Nunc ἡμίφωνον dicitur hostia ἐπαυλεῖν τῇ θυσίᾳ, i. e. dimidiata voce (leniori jam ac tenuiori paullatim, quum antea majori mugisset) tibiae instar accinere rei sacrae, donec omnino vox omnis cum anima simul deficiat. Qua immolationis descriptione quid vividius, quidve simul salsius, esse possit, ubi addit statim auctor, his vagitibus, et illis mugitibus, jam non posse non quam maxime delectari numina divina. Contra quae *Reitzio* placuerunt, εὔφωνον, ἡδύφωνον, et ὁμόφωνον quoque ipsum, quam jejuna ista, quam aliena ab omni loci indole! Omnino hoc etiam *Wielandii* est iudicium, et multo ante eum *Jo. Phil. Pfeifferi* in *Antiquitt.*

Graecc. Lib. I. cap. 23. qui hunc locum ita reddidit: *Deinde ad aram applicant (pecudem), ac sub oculis Dei jugulant, flebile quiddam emugientem, beneque (sicut licet conjicere) ominatam; denique voce jam leniore ad sacri tibias respondentem.* His ultimis nempe respicitur tibiatarum usus in sacris, de quo idem *Pfeifferus* L. I. c. 33. alique alibi. *Belinus* contra longissime aberravit, ubi vertit: et ils accompagnent de leurs flûtes ses mugissemens douloureux, qui sont, comme de raison, d'un favorable augure. LEHM.

Ead. 1. 5. *Πρόγραμμα*) *Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.*

Ead. 1. 6. *Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας*) *Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.*

Ead. 1. 8. *Ὁ Κύκλωψ*) *Homerici Polyphemus Od. K. BROD.*

Ead. 1. 9. *Τῷ βωμῷ π.)* *Qui mos non gentium solum, sed et Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII, 2. SOLAN.*

Ead. 1. 13. *Διασκίδναται*) *Homerica dictio, ut et versus sequens, qui lib. 5. BOURD.*

Ead. 1. 14. *Σκύθης*) *Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Jov. Trag. SOLAN. Cf. Diall. Deor. XVI, 1. LEHM.*

Ead. 1. 15. *Τῇ Ἀρτέμιδι*) *Dianae Scythicae. BROD.*

Pag. 87. 1. 4. Κριοπρόσωπον) *Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent et Orig. c. Cels. 121, 1. et Clem. Alex. 16. C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, Hircus Mendesius Panis symbolum. SOLAN. Κυνοπρόσωπος Ἐρμῆς, Aegyptiis Anubis dictus, Isidi praesto est Diall. Marr. VII. extr. LEHM.*

Ead. 1. 6. *Κροκόδειλον*) *Colebant enim Aegyptii crocodilum. V. Stephanum Byz. in Διοσπόλις, et Clem. Alex. στρωμ. V. Cyprian. etiam ad Demetrian. et Tertull. adv. Marc. II, 14. quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Juv. XV, 2.*

Qualia demens

Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat

Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.

et v. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Δαήμεναι* etc.) *Homer. Il. Φ, 487. Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς. BROD. Iliad. Z, 150. GESN.*

Ead. l. 10. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solenne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde *Virgil.* *procul o, procul este profani.* *Callim.* H. in Apoll. ἐκάς, ἐκάς ὅστις ἀλιτρός. BIRD. Male Angl. βεβήλοις. *Callim.* alii. Καρδιονλκεῖν, et caetera hujus tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἐκάς, ἐκάς ἔστε βέβηλοι. legendum ex Anglicano Codice, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi βέβηλοι, qui hunc versum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, *Orpheo* assignant auctori. Sed apud plerosque et *Suidam* aliter, et ex doctorum sententia rectius, αἰέσω συνετοῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, *Πᾶσιν ὁμως*, (uti et hic Angl. eod.) quanquam et multi libri habent βέβηλοι et πάντες (v. Not. G. *Worth* ad Tatianum p. 34. et *Clem. Alex.* 28. B.) Sed emendare viri docti jubent. Vid. et Chil. *Erasmii*, *Stob.* s. v. p. 59. et *Grot.* flor. spars. 143. A. 161. A. qui testatur se reperisse βέβηλοι, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ex. *Spanhemius*, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus addubitare visus est, in suis ad *Callimachum* eruditissimis observationibus p. 49. allato *Galen*i loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6. ὥςπερ οὖν ΤΟΙΣ ὩΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΤΣ ΒΕΒΗΛΟΤΣ κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποινος νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι κελεύω ΤΟΙΣ ὩΣΙ ΤΟΤΣ ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita et ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse vir ampliss. tum *Galen*i commentator eruditus *Caspar. Hofmannus*, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex *Platone*, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οἰκείται καὶ εἰ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, ΠΙΤΤΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὩΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΕ. Famuli autem, et si quis alius adsit PROFANUS et agrestis, AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.

Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. *Ἰππ.* 882.

Τόδε μὲν οὐκ ἐτι στόματος ἐν πύλαις

Καθέξω δυσκέρατον.

Theogn. 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται

Ἀρμόδιαι.

De aliis formulis v. *Callim.* l. c. *Lampr.* in *Alexand. Sev. et Meurs.* SOLAN. Inclamari hac formula profanos ipsos, non, ut *Graevius* vult, praecones vel janitores sacros, vel Medium ἐπίθεσθε docet: ὀρρονίτε, ὀστροῖτε vobis (h. e. auribus vestris) januas, i. e. occludite aures quasi januis, quo minus, quae hic agantur, audiat: docent vero idem etiam clarissime *Galen*i et *Platon*i, quae *Solanus* huc contulit, loca, in quibus τοῖς ὡσὶν explicationis loco addiderunt auctores ipsi: Ergo salvus maneat Vocativus βέβηλοι. Dativus ab iis profectus, qui pariter, ac *Graevius*, θύρας proprie capientes de janua templi, jam non possent, quin absurdam haberent acclamationem, ad profanos factam. LEHM.

Pag. 88. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra et patrum memoria praestitum est id, quod *Lucianus* pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

Ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re *Herodotus*, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN. Et *Lucianus* fere verbo τύπτεσθαι utitur: στέρνον τύπτεσθαι dicuntur lugentes *De Luct.* c. 12. et *Diall. Meretr.* IX, 2. et ipsa haec luctus significatio στερνοτυπία *De Luct.* c. 19. Sed variant etiam veteres, et incides passim in πλαταγεῖν τὰ στήθεα, παλεῖν τὸ στέρνον, nec non κόπτεσθαι usurpant probati scriptores, ubi pectus volunt a lugentibus percuti palmis pugnisque. Succurrit locus ex ipso *Herodoto* VI, 58. ubi, sive τὰ μέτωπα cum *Schäfero* omittas, sive cum *Schweighaeusero* addas, certe de flagellis, quae *Gesnerus* modo commemorabat, cogitari nullo modo potest. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 411. ed Lips. Si recte memini, etiam στερνοκοπία pro στερνοτυπία, vel στερνοκοπιεσθαι, nescio ubi, occurrit. Sive ergo h. l. *Gesnerus* verbi κόπτεσθαι usum ut ineptum taxare, sive emendationem tentare, voluerit, — quorum utrum placuerit ipsi, non satis clarum est — neutrum equidem probabo. LEHM.

Ead. l. 11. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque rasa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST.

Lamprid. in Commodio IX. *Sacra Isidis coluit, ut et caput raderet et Anubin portaret.* V. *Casaub.* not. *Minuc. Fel.* et *Herod.* in *Euterpe*, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῖνται. *Plin.* etiam VIII. *SOLAN.* *Bion.* Epitaph. Adon. v. 81. *Eurip.* Suppl. v. 973. sq. *Hom.* *Iliad.* X, 15. *Odys.* IV, 198. Omnino vid. *Kirchmann.* de Funerib. L. II. cap. 13. 14. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ψιλὸν — τὸ πένθος*) Dura omnino phrasis. Vide an arrideat *Par.* et edit. J. scriptura, ὑψηλὸν legentium. *SOLAN.* *Jacobsio* quoque in *Animm. critt.* in *Callistrati* statuas et *Philostratorum* imagines p. 14. minime ferenda videtur vulgata lectio, quippe rato eam mire ineptam esse locutionem. Emendat itaque: καὶ ψιλότητι τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο. et vertit: nemo comam tanti fecerit, quin eam tondeat, capitisque calvitie luctum significet. Contra tam graves et elegantes linguae classicae censores quis ausit jam defendendam suscipere vulgatam? Mihi vero audere liceat. Rem, quam innuit auctor, ineptissimam et stolidissimam esse, hoc quidem facile *Jacobsio* largiar; non item, quod de locutione idem contendit, quam equidem aptissimam judico ad ineptiam istorum hominum illustrandam, qui detonsis capitibus lugere videri volunt. Hunc, quem prae se ferunt, quem ostentant, (ἐπιδείκνυνται) luctum, comica usus locutione, quem colorem totus locus induit, ψιλὸν dicit, i. e. calvum, nudum luctum, eine kahle, nackte, Trauer. Quid hoc est? Quod si rem spectes, commentario erit libelli de Luctu initium, ubi omnino perstringitur lugentium vulgus, qui non clare scientes, utrum ea, quae lugent, eventa vere mala sint et lugenda, necne, mori tantum majorum et consuetudini obsequantur (νόμῳ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες). Eundem luctum ineptum nunc, quum de singulari quodam ejus signo, de calvitie scilicet affectata, loquitur, ψιλὸν vocat ipsum, i. e. vanum et inanem, rationis ac veritatis expertem; nec sane importunam imaginem intrudens, quum usus non repugnet. *Ψιλὰ* enim metaphorico sensu dicta, ut *nuda* Lat. Graecis erant omnia, quae vacant iis, quae quis jure suo ab iis exspectet vel optet. Ita ager ψιλός, i. e. expers graminum et frumentorum: ita milites ψιλοὶ, vel plane non, vel leviter, armati. Ita *Lucianus* ipse *Anachars.* cap. 10. postquam *Anacharsis* selinum, apium, pinum, et hujusmodi alia certaminum praemia instituta ob nimiam eorum levitatem et simplicitatem contemnere visus esset, jam *Solonem* respondere jubet: Ἀλλ', ὦ ἄνθρωπε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν· ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης etc. non *nuda* re-

spicimus ea, quae dantur, quae quidem minimi sane pretii sunt; sed ea spectamus, quae iis adhaerent, atque cum his conjuncta cogitantur, victoriam et gloriam. Tantum igitur abest, ut offendar ea, quae auctori placuit, dicendi ratione: ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείκνυσθαι, ut potius eam consilio auctoris accommodatissimam judicem, et ὑψηλὸν illud Solani non minus quam Jacobsii ingeniosum commentum, arcendum omni studio censeam. LEHM.

Ead. l. 14. "Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armeno jam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, et quando existit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor et quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, et in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν: ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήγεις αὐτὸ, καὶ πάννυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο etc. video reddi, sed quid interim in singula diceres, cum certe debuissent, sed quae interim et post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

Ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπιδιεσκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν etc. V. Casaubon. ad Athen. 210. 47. SOLAN.

Pag. 89. l. 4. Τοῦ μὲν — τοῦ δὲ] Quam ad h. l. Reitzius in Ed. Belg. reposuerat notam, eam nos, Bipontini Editoris exemplum secuti, eo transtulimus, quo pertinebat, ad p. 484. De Democrito autem et Heraclito Noster ipse Vit. Auct. c. 13. 14. LEHM.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 90. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ) Vertant, *Vitarum auc-*
tio. Verte, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατε-
 γίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκευῆ μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκο-
 πούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus,
 qui *Βίων πρᾶσις*, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetis-
 simus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis
 omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum
 proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis
 philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pytha-
 goras, venum proponitur; interpret verba haec, τὸν ἀρίστον
 βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit, *optimam vitam*
vendo, et maxime venerandam. Verum quidem est, posse
 haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum
 vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum* etc.
 genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelli-
 gitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ
 τὸν βίον ἀριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος
 ὁ Πυθαγορικὸς κατὰβηθαι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας.
 Sed et inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum
 πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi.
 Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur
 philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει.
 Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σέ φημι, τὸν πλούσιον. Ma-
 nifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσχε-
 πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς.
 Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιδυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείττει τὸν ἀβρό-
 τaton; Respondet emtor, et alloquitur hunc Βίον, quasi ho-
 minem, Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque
 13. Mercurius Heraclitum et Democritum proponens, ait,
 Τὰ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ. τὸ σφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Cae-
 terum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων
 πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine Βίων
 πρᾶσις, ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, et
 aliis. JENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile
 colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo ho-
 die dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic et in ipso libel-
 lo βίους non dubitavi; nec enim adsentior Leopardo, qui
 Emendat. 14. *mancia* significare dicit, hic et in Aristippi

apophthegmate apud *Laërt.* II, 78. cui de utroque adsentitur ad *Laërtium Menagius*. Ita autem ille de Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκευή μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere, quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud *Lucianum vitae* sunt umbrae, εἰδῶλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292.

— *tenues sine corpore vitae.*

Sed retinet βίος solennem et frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae et instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit *Lucianus* in acta et sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GESN.

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem et vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem et similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequantur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne et ipsi in eisdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse *Lucianus* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime sequenti, inprimis ab c. 15. ad finem fere. REITZ. Non negat tamen *Wielandius* ipse, nimium genio suo in hoc opusculo indulsisse *Lucianum*, et maxima fere injuria risui expo-

suisse sapientissimos ac meritissimos antiquitatis viros. Eandem *Noster* licentiam, magis illam in vitiis cujuscunque generis et ubicunque obviis acerbè perstringendis, quam in virtutibus laudandis et commendandis, conspicuam et alibi offendimus non sine aliquo indignationis sensu; e. g. Diall. Mortt. XXI. XIII, 5. XX, 5. Quod ne Servatori quidem nostro pepercit, id vero tanto minus mirandum, quum hunc ne nosset quidem satis, is, qui Socratis, Platonis, Aristotelis, Homeri, aliorumque principum peritissimus erat censor ac derisor. **LEHM.**

Ead. l. 3. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial. Bourd.*

Pag. 91. l. 2. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum, vel, per praeconem vendere bona*. *Thomas Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν et *Harpocr.* Ἀποκηρύττοντες, ἐντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosih.* contra *Aristocr.* Ὡςπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπεωνίζοντες. *L. Bos.* At ubinam est Mercurii praeconium? Praeconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suae non satis memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, monetque et quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthac sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, et Mercurii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* et ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ et in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc ferme modum vertē: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere fungi, et, quod bene vertat, jam ad Porsenae regis bona emenda allicere.* **SOLAN.** Meræ hae argutiae, vel potius nugae vixque dignae, quae respiciantur. Non intellexit scilicet *Solanus*, dominum h. l. loqui Jovem, non praeconem, praeconis autem personam agere, ut par erat, Mercurium a principio ad finem usque dramatis. Nec vidit idem *V. D.*, si Mercurii sermo a verbis Ἀγαθῇ τύχῃ initium caperet, nullam prorsus, ne Grammaticam quidem, sic exstituram esse sententiarum cohaerentiam. Salva itaque maneat, quae vulgatur, loci dispositio. **LEHM.**

Ead. l. 4. Καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere*, usurpatur. *Noster* in Dial. *Meretr.* κα-

ταβαλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag. Κατάβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ καταβάλλω ὄψμα· vide, quae ibi diximus. L. Bos.*

Ead. l. 10. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich. l. p. 31. LEED. Diogen. Laërt. p. 225. E. SOLAN.*

Ead. l. 12. Πυθαγορικός) Pythagoram ipsum, simul et omnes Pythagoricos petit. In *L. Πυθαγόρας*, rectius. *SOLAN.* Imo scripsit auctor ὁ Πυθαγορικός, i. e. βίος, quod proxime intelligendum esse, supra monuit *Gesnerus*. Sic infra etiam ὁ Περιπατητικός c. 26. et ὁ Σκεπτικός c. 27. qui proprie significantur Aristoteles et Pyrrho, omnino autem intelligendi eorum asseclae. *LEHM.*

Ead. l. 15. "Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem praedicabat sine laudatione. *Plaut. Stich. Cic. 3. de Off. Horat. Epist. 2. l. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, vitam optimam vendo; et βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον, vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam et generosam, vitam liberam: rectius vertas, vita optimum, vita virilem, generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum. GRAEV. Vid. supra ad Inscript. Adnot. Gesneri. LEHM.*

Pag. 92. l. 1. Τὸν ἀνθρώπον) Pythagoram divino coli hōnore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui lunam habitant, et cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblichō. LEED. Cf. Diall. Mortt. XX, 3. Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. l. 2. Τοῦ παντὸς ἀρμονίαν) Pythagoras docuit καθ' ἀρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. *A. et Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam mundum canere. LEED. Vid. Jamblich. N. 65. ubi solus musicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur. SOLAN.*

Ead. l. 5. Τερατεῖαν) *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν, i. e. mendacium et falsiloquium. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, et postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich. in V. P. I. c. 18. LEED. De hac τερατεία Pythagorae satis quidem ingenue ipse exponit Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. 1. 6. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita ejus *Jamblichus* cap. 5. et 25. *LEED.* Tonorum proportionem primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* *SOLAN.*

Ibid. Γοντείαν) Dial. Mort. XX. §. 3. Negat Jamblichus c. 31. LEED. Vid. Chrysost. Hom. I. Joh. laud. a Rittershus. in Porphyry. p. 29. b. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul.
BOURD. Cf. Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.

Ead. l. 14. Αναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Jamblich. c. 14. LEED.

Pag. 93. 1. 3. Ἀφωνίη) Vid. Rittersh. ad Porphy. N. 19.

Ead. l. 4. Πέντε ὄλων) *Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216.*
D. et not. *Menag. p. 208. SOLAN.*

Ead. l. 5. Τὸν Κροίσον παῖδα] De quo adeundus
Herodot. I, 34. et 85. LEHM.

Pag. 94. l. 3. "Α σὺ δονέεις τέτταρα) Quatuor cum praece-
dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ενεργ. ά. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρι-
 γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
 Geometras in figuras et ipsi constituerunt
 numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἐξῆς.
 Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι τῆς μο-
 νάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πάντα
 τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ενεργεῖα πολύ-
 γωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντά-
 γωνα, καὶ ἐξῆς· τῆς μὲν οὖν μονάδος, δυ-

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν,

Πᾶσαν ἀεννάου φύσιν.

Hoc ex aureis carminibus *Pythagorac. G.* In praecedentibus pro *A.* notavit *Solanus*, *Lege τριώνων* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras

Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a *Theone Smyrn. Jambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid.* HEMST.

Ead. l. 4. Τρίγωνον ἑντελές) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἑντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, et sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cujus latera sunt quatuor. PALM.

Ibid. "Ορκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi *Plut. de Plac. Ph. I. 3. 1616. 1.* At in *Is. et Os. 679.* idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam *Pro Laps. inter Salut. c. 5. et Brod. Misc. II, 6. et Nostrum iterum Philopatr. c. 12. Rittersh. ad Porph. p. 26. et ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos etc. Jambl. n. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20. m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.*

Ead. l. 12. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα) Cl. *Belin de Ball.* ad h. l. citat *Porphyr. περὶ ἀποχ. II, 36. Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεόν τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ σωφροσύνην. Add. Jamblich. Vit. Pythag. c. 28. et Plut. in Is. et Osir. pag. 381. E. BIR. De numeris Pythagoreis eorumque ad Deum et virtutem ratione non minus utiliter, quam subtiliter, disseruit *Frid. Guil. Ehrenfr. Rostius*, praeceptor olim meus, nunc collega, carissimus, in *Programmate scholastico*, a. 1803. exeunte scripto, hujus tituli: *Super Pythagora virtutem ad numeros referente, non revocante.* Quod post ἀριθμὸν ἔοντα duo codd. Pariss. interponunt καὶ νόον, id adeo arrisit *Belino*, ut *Schmiederus* non dubitaret recipere. Cur exsulaverit e libris hic νόος, caussam *Belinus* fingit maxime improbabilem hanc: quia auctorem noluerint hoc venerandum attributum divinum risui exponere. Quodsi hoc valeret principium iudicandi, mirari satis non possemus, *Lucianum* tam parum exsectum ad nostram aetatem pervenisse. Imo vero alienum esse hoc Pythagoricae doctrinae sacrae supplementum, vel exclamatio emtoris: θαυμάσια λέγεις, ostendere potuit. Inter*

θανμάσια enim minime referri poterat dogma, ne Pythagoreis quidem illud proprium: τὸν θεὸν εἶναι νόον. LEHM.

Pag. 95. l. 4. Αὐτίς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθις. SOLAN.

Ead. l. 9. Ψυχῆτον) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Jambl. N. 107. docet, solos adeptos animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ ἐν τι) Οὐδέεν τι. Sic recte, et Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV. c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίνος ἐνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσιν etc. Interpres verba retinens, vertit, Non odi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter et Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere, horrebat iis uti; id quod satis notum; et praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσσάττομενος τὴν κυάμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia et plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, et Jo. Schef-ferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit et hoc v. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὢν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία

Ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱμάδα τῆς φροντίδος.

Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operas etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ,

καὶ γὰρ. ἄττικῶς. Καλλίμαχος, 'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἤκω. Ita hic *Scholiastes*, ut οὐ γὰρ ἄλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad *Ranas* γ. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς, ait, 'Αντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἄλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἄλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed et *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad *Nubes* vidimus, quam quae hic ad *Ranas*; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum et truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. 'Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἄλλὰ καὶ γὰρ, 'Αττικῶς ὡς Καλλίμαχος· 'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἤκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, et male ex *Aristophanicis* Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἄλλὰ καὶ γὰρ· et male in verbis *Callimachi* omitti ἄλλ', cum clare *Aristophanes*, οὐ γὰρ ἄλλὰ· cumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiasten* illud idem adsit. Est namque integer *Scazon*,

'Ακούσαθ' 'Ιππώναντος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἤκω.

Aristophanes porro in *Ranis* A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἄλλὰ πειστέον vertens, non ausim, sed meo mos est gerendus hero. *Dionysus* herus exigit ab *Xanthia* servo, ut ipsi inter se alter alterius personam adsumant; dum ipse fiat *Xanthias*, *Xanthias* leoninam *Dionysi* induat, clavamque et reliquam σκευὴν *Herculeam* ab hero *Dionyso* sumat. Ad haec respondet *Xanthias*, Φέρε etc. quae ita verte: Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est. In *Ἑκκλησιαζ.* v. 387.

— Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφυνῶς

Ὡς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἢ 'κκλησία.

— Namque insigni ratione

Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἄλλ' ad verbum vertit non enim, sed. Patet etiam, falli *Aem. Portum*, qui hunc locum ex *Thesmophoriazusi* citat apud *Suidam*. Iterum in *Ranis* γ. 54. ab initio *Comoediae*,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέλω'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur enimvero. Apud *Lucianum* quoque in *De Parasito* c. 49. haec eadem recurrit formula, et recte ab interprete enimvero redditur. Quoniam vero is locus quan-

dam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. c. 12. Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (nec video adhuc, cur ejus pœniterè me debeat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* etc. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; et quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidissee. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. *Richardus Bentlejus*, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰππώναντος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, et inter οὐ γὰρ et ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. JENS. Utut recte haec disseruerit *Jensius*, huc tamen nihil faciunt. Scripsit *Lucianus*, ut praeit codex 2954. et edidit *Schmiederus*: Τίνος εἵνεκα; ἢ μυσάττη τοὺς κυάμους; Cur (fabas excipis ex numero comedendorum?)? *an aversaris eas?* Respondet Pythagoras: *Non aversor, sed sacrae sunt* etc. Sacer ergo horror erat, qui vetaret Pythagoram istis vesci; idem ille, qui etiam Ver. Hist. II, 24. significatur verbo μυσάττεσθαι, ubi cave cum *Jensio* cogites de physica quadam stomachi aversatione. Interrogandi autem rationem ipsam, qua utitur emtor, pluribus illustravi ad *Diall. Deor.* XIV, 1. Tom. II. p. 331. sq. LEHM.

Ibid. Ἱσοὶ — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic Ἱσοί, pro communi ἱεσοί· qua in voce passim in *Astrol.* etiam peccatur: et αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN. Et aliae per hunc locum formae communes ad Ionismi legem revocandae erant, adsentiente omnino *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* p. 661. partim etiam codice uno et altero. LEHM.

Ead. l. 13. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεία μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea scilicet significatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hypocratem*. LEED.

Pag. 96. 1. 2. *Ἐψηθέντα*) Turbant hic codices. R. *ἔψηθεῖσαν*. Fl. *ἔψηθέντι*. Vid. *Diogen. Laërt.* p. 222. A. et *Menagii* notam p. 216. qui ex *Origenis* inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN. *Belinus* tradit in cod. 2954. *ἔψηθεῖσι* legi. Verum quum ex iis, quae addit, pateat eum hanc vocem pro feminina habere, et quum codex 2954. et R. (Regius) unde *Solanus* *ἔψηθεῖσαν* refert, unus idemque sit: hinc conjicio optimo jure, errorem admissum esse in *Bel.* relatione, ipsumque *Belinum* aut *ἔψηθείση*, aut, quod *Solanus*, *ἔψηθεῖσαν*, voluisse. *Κύαμος* vero ab Ionibus etiam genere feminino usurpari, me pariter ac *Reitzium* fugit. Corruptam Fl. lectionem *ἔψηθέντι* δὲ, ἣν *ἐπαφῆς τὴν σεληναίην* non debebat *Reitzius* integram appellare, et hoc nomine recipere. Imo integram servarunt codd. 3011. et Gori. *ἔψηθέντα* δὲ ἣν ἀφῆς ἐς τὴν σελ. quam et *Schmiederus* recte edidit. Neglecta forte Praepositio ἐς omnes turbas istas, quas in libris deprehendimus, excitavit, genuitque in hoc Femininum *ἔψηθεῖσαν*, quod ad τὴν σεληναίην responderet, in illo Dativum *ἔψηθέντι*, qui deinde *ἐπαφῆς* traxit. Ineptissimum autem h. l. esse *ἐπαφιέναι*, intelliget, qui vel ex *Zeuxide* c. 9. usum et naturam verbi cognoverit. Ceterum versionem *Gesneri* inconvenientem ex mente *Jacobsii* ad *Achill. Tat.* p. 661. correxi. L. EHM.

Ead. 1. 3. *Αἷμα*) De faba Pythagorae cognata jam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἷμα hic ortam, proponemus. *Porphyrus* de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖη πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστάς ἐπανελθοὶ μετ' οὐ πολὺ, εὗροι ἂν ὁδωδῶτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor *Philosophumenon* *Origenis* p. 42. *Wolf.* ista, quae obiter emendare et interpretari licebit, cum et *Menagii*, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. et reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λεῖον τὸν κύαμον καταθεῖη πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήπεται προσφερῆ· (sic lego, non προσφέρει aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁδμήν. Hujus rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter adsumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur *Philosophumenon* auctor, et *Porphyrus*. Facile fuerit illos conciliare, si apud *Porphyrum* legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα *Luciani*. Rursus αἷματι hoc obijcitur,

quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus prosiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud *Athenaeum* meretricula putabat, cui *Ptolemaeus*, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἶσι. Quid igitur? γόνον dabimus *Porphyrio*, πτέγμα *Luciano* ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum consanguinei et sanguis meus pro filio, et similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re *Luciano* sermonem esse dicemus, de alia *Origeni* et *Porphyrio*? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini majori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, et vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GERN. Addi potest ad notionem φόνον pro sanguine *Plin.* 21, 16. s. 56. ubi de Scolymo: Idem erat atractylis quoque, nisi candidior esset, et nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in *Addend.* Dignus erat, qui conferretur, locus *Diall. Mortt.* XX, 3., ubi, quae mihi de hoc *Pythagorae* instituto videntur, reposui. LEHM.

Ead. 1. 4. Ἀθηναίοισι νόμος] De hac Atheniensium consuetudine per fabas eligendi magistratus cf. *Xenoph. Memorr.* I, 2, 9. et adeundi *Davis.* ad *Max. Tyr.* 22, 4. et *Duker.* ad *Thucyd.* VIII, 66. quique ibi laudantur, *Meursius* de *Archontt.* Athen. I, 9. *Petitus* *Legg.* Att. p. 219. et *Menagius* ad *Diog. Laërt.* VIII, 34. LEHM.

Ead. 1. 5. Ἀπόδυνθι) Id. in *Eunuch.* *Casaubon.* ad *Suet.* De fabis *Pythagorae* *Plin. Plutarch.* omnes, *Lucian.* passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἶδεν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

Ead. 1. 6. Χρυσοῦς) De *Pythagorae* femore aureo *Porphyr.* N. 28. et not. *Diog. Laërt.* p. 216. et *Jamblich.* N. 92. *Alcian.* V. H. II, 26. *Apollonius Dyscolus* c. 6. aliique. *Meurs.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* solus eburneum dixit, c. *Cels.* VI. SOLAN. Cf. ad *Diall. Mortt.* XX, 3. LEHM.

Ead. 1. 7. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae *Pythagorae* vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσθαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος εὐκλείη θνητός.

De quibus consule *Fabric. Bibl. Gr.* 460. *Jamblich.* etiam passim. SOLAN.

Ead. 1. 12. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia et habitavit Pythagoras, et discipulos habuit magno numero. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἐαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant et feminae ἀκριβῶς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὣν καὶ Θεανὰ ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem et εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate et opulentia et virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G. Cf. Scholion codicis 2954. supra descriptum, ex quo vocem ἀκριβῶς huc transferre placuit in locum τοῦ, ἀκρῶς. LEHM.

Pag. 97. 1. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu consortia, de quibus vide Jo. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse ajunt. Vide Diog. Laërt. 214. et not. SOLAN.

Ead. 1. 4. Ποντικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπέης ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopensis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

Ead. 1. 6. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab *Benedicto* non emendatam versionem editionis praecedentis, sed et ab illo versum esse, cui *ex humeris pera dependet*; ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed neque ἐξωμῆς hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Vestiariae lib. 4. c. 20. et 22. GRON.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὠμία inveniatur pro humero, et legisset deleto articulo ἐξ ὠμίας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, et ea insignis est: ἐξωμῆς autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum et exsertum ostendebat. Vide *Gellium* lib. 7. c. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesychium* et *Suidam* in ea voce. PALM. Vid. *Fabricius* ad *Sext. Empir.* p. 39. *Salmas.* ad *Tertull.* de *Pall.* p. 355. it. p. 396. seqq. GRON.

Ead. 1. 10. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo *Instit. de publ. Jud. Apul.* lib. 8. BOURD.

Ead. 1. 14. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic hujus philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in

Creta traditur, non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* VI. p. 144. F. et 155. D. Adde et *Plut.* 886. 1. et *A. Gell.* II, 18. SOLAN.

Ead. 1. 17. *Τε καὶ*) Longe melius in *Thomae Magistri* codice legebatur; nempe ἦ (v. in *Χωρίς*.) SOLAN. *Thomae* plurimum quidem intererat, verba ea, de quibus ipsi agebatur, accurate ac fideliter ad sua veterum exemplaria reddere: verum eorum, quae minoris essent momenti atque ad explendam tantum sententiam aliquam, vel efficiendam, pertinerent, minus observans erat et diligens enarrator. In *Χωρίς* id agebat, ut particulae *Lucianae* πλὴν εἰ μὴ ex h. l. citatae illustrandae observationi ipsius inservirent, ceterum, utrum καὶ in *Luciano* legeretur, an ἦ, satis securus. Saltem γε quomodo interponere potuisset, nisi simul etiam antecedentia retulisset, quaesierim ex *Solano*. Omisit ergo, quippe ad rem suam non pertinens. Neque adeo pro certo semper variarum lectionum fonte haberi debet vel hic *Thomas*, vel ceteri quoque *Grammatici* et *Lexicographi*, ubi veterum loca citant. LEHM.

Pag. 98. 1. 2. *Κύων αὐτῷ καὶ τοῦ νομα.*] Ipse se canem appellat et cognatum Cerbero *Diall. Mortt.* XXI. init. Convicium scilicet erat, quo petebantur *Cynici* ob similitudinem nominis et vitae rationis. LEHM.

Ead. 1. 7. *Τὸ σκυθρωπὸν*] Inepte *Schoettgenius* ad *L. Bos* de *Ellipss.* p. 420. ed. *Schäf.* subaudit *πρόσωπον*. imo Substantivi vice fungitur τὸ σκυθρωπὸν, observante ibidem *Schoeffero*. Patebit hoc, si quis dubitet, e verbis *Philosophi Diall. Mortt.* X, 9. ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. ubi nemini in mentem venerit *πρόσωπον*, vel etiam aliud Substantivum vocibus ἄλυπον et γενναῖον cogitando adjungere. LEHM.

Pag. 99. 1. 4. *Τὸν Ἡρακλέα*) *Cynici* in tutela *Herculis*. Id. *Lapithis*: dixi alibi. *BOURD.* *Conviv.* s. *Lapith.* c. 16. LEHM.

Ead. 1. 9. *Ἐγκαθάραι τὸν βίον*) Sic *Dial. Hercul.* et *Descul.* *BOURD.* *Diall. Deor.* XIII, 1. ibique *Hemsterh.* T. II. p. 328. *Tribonii* autem *Cynici* descriptionem lege *Diall. Mortt.* I, 2. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ἐλευθερωτῆς*) Apud *Diogen. Laërt.* l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. SOLAN.

Ead. 1. 13. *Προφήτης*) Quis jocus in illa voce a *Luciano* quaesitus sit, nescio. Nisi forte *Cynicorum* aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum *Lucianum*, probat repetitio ejusdem in mercatoris se-

quentibus verbis. SOLAN. *Antistitem* hic verti *προφήτην* voluit in thesauro *Stephanus*; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim *πρόφημι* etiam *proloquor, praedico*. GESN. Ita etiam *Seyboldus*. Nihilominus omnino quidem probo *Solani* iudicium, quamquam alibi jocum *Luciani* situm existimans. Ut *Pythagorae*, ita et *Diogenis*, jactantiam ridet. Ille *Apollinem* affectaverat; hic jam non minus magnifice se *Herculem* quendam profitetur (*ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων*), et *Aesculapium* (*ἱατρὸν τῶν παθῶν*). Omnino, ait singula complectens, *propheta sum veritatis libertatisque dicendi*, i. e. non *prae-co*, ut *Versio* habet, quod foret *κήρυξ* et indicaret *Mercurium*, sed *vates*, quasi oraculorum editor vel interpret, qualis fingeatur *Apollo*. Ita semper vox *προφήτης* in veteribus, et in *Nostro* quoque, occurrit, ut notam omnino habeat impressam scientiae et professionis rei sacrae et arcanae. Sic *Ammoniorum* prophetae *Diall. Mortt. XIII, 1*. Sic per totum librum, *Alexander* inscriptum, prophetae, i. e. magi, vel incantatores, vel rerum futurarum praescii etc. Unde quam jocosè *Lucianus* *Diogenem* se ipsum prophetam τῆς ἀληθείας καὶ παρόρσηας appellare jubeat, apparere puto; modo noris, quae Cynica ista fuerit veritas dicendique licentia. LEHM.

Pag. 100. l. 5. Τάφον) *Sepulcrum* habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt. VI. p. 143*. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχοῖτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. *Dolium* vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, *Diogenem* in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, et pauperriorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex *Nov. Foed. Luc. VIII, 27*. sed et ex *Petron. cap. 111. de matrona Ephesia* aliisque notissimum. REITZ.

Ead. l. 6. Ὀπισθογράφων) Tu vide, an sit ut apud *Satyrarum* poetam, scriptus et in tergo etc. *Juven. I, 6. COLL. GAL.* Vide, quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in v. ὀπισθογράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. *Hugon. de prima orig. scribendi*, et ad eum notas Consultiss. *J. G. Trotzii p. 98. REITZ.*

Ead. l. 7. Τοῦ μεγάλου β.) Sic *Aristoph. in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ*; ubi *Scholiastes* inquit, *Lucian. Vol. III.* K k

Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονι
δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

Ead. l. 11. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. *Aristophan. Vesp. v. 1284.* et *Kust. not. Ms. Hoc Hemsterh. margini adleverat. REITZ.*

Pag. 101. l. 2. Ἡ φρήν) Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φρήν
ἀνώματος. *Eurip. Hippol. 612.* SOLAN. Nobilis versus *Hippol. 612.* Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνώματος, ubi vid. *Barnes*, et add. *Spanhem.* ad *Aristoph. Ran. 102.* *Plato Theaet. p. 119. E.* Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρήν οὐκ ἀνέλεγκτος· idque *Εὐριπίδαίον* τι vocat. GESN.

Ead. l. 7. Βόρβαρος) Stoicos intelligit. *Arnob. adv. gentes I. p. m. 49.* scripturam sacram defendens, *maxime*, inquit, *cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abjecisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatus atque uberius eloqui, triviale studio humilitatem secutos, ne corrumpere scilicet gravitatis rigorem, et sophistica se potius ostentatione jactarent.* SOLAN. Pro eo, quod mox sequitur, ἀπηγῆς *Belinus* maluit ἀπηγῆς, quippe non adsecutus genuinam vocabuli vim, quam quidem in eo ponit, quod nullum edat sonum, vel certe tam tenuem, quem echo reddere nequeat. Rectius explicant Grammatici veteres. Vid. supra ad Scholion adnotata p. 333. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis adsecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum erubescere.* Forte praeferant alii *Erasmii* interpretationem, *erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas.* Sed non de sola facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN. *Seyboldus* haec adnotavit: „ἀπόξυσον] *abrade* penitus. — Legunt alii ἀπόξεσον, *absterge*, quod *Gesnero*, si cum ἀπόξυσον comparetur, parum vehemens videtur. Sed forte ἀπόξυσον nimis vehemens.“ Non cepit itaque *Seyboldus Gesneri* mentem. Non voluit *Gesnerus* inter ἀποξέω et ἀποξύνω, vel inter lectiones varias ἀπόξυσον et ἀπόξεσον distinguere, et, utra utri praestet, decernere; sed iudicat modo de *Erasmii* interpretatione, quam negat vehementiae, quam verbum ἀποξέειν significet, parum esse convenientem. Neque dicit *Erasmus*, quod verterit *absterge*, legisse ἀπόξεσον, vel ita legi voluisse, — quod et ipsum *Schmiederus* falso refert *Tom. II. in Addend. ad Tom. I. p. XXXVI.* — imo clare significat, se ἀπόξυσον et ἀποξέω pro unius ejusdemque gentis et originis verbis habere, nec aliud quidquam agit, quam ut hujus verbi vis h. l. constituatur. Idque rectissime, ut ego existimo. Nam quum

antiquitus ξέω et ξύω, ut χέω et χύω, ῥέω et ῥύω, et ejus generis alia, eadem fuerint verba, forma tantummodo paulum differentia, tum et *Lucianus* his diversis formis, ξέω in Praesenti etc., ξύω in Futuro etc., ita utitur, ut eandem iis tribuat potestatem, quod luculenter docebit Index. De forma itaque ἀπόξυσον h. l. praeferenda vix dubitatio esse potest; minus certum, quae vis ei statuenda, utrum *Gesneriana*, an *Erasmiana*. Qua ratione hic ἀπόξυσον τὸ ἐρυθριῶν, eadem prorsus in Navig. c. 45. ἀποξύσας τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν dictum: utrumque autem dictum *Phoenicis* verborum commonefacit apud *Homerum* *Iliad.* IX, 446.

Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα.

In his tribus locis et omnibus, quae exstant, similibus notio propria *abradendi* in metaphoricam abiit, non *vehementer* quidem, quod h. l. *Gesnero* placuit, sed *prorsus, totum aliquid, deponendi, abjiciendi*, ut nihil pristinae rei relictum maneat; quod alibi, imprimis in N. T. libris, alius metaphorae ope, de vestitu desumtae, exprimitur voce ἐκδύεσθαι, vel ἀποδύεσθαι, *exuere*. Jam si *Homerus* voluit: *senectute exuta, repubescere*, et *Lucianus* ipse in Navigii loco: *inani vanitate deposita resipiscere*: quid idem scriptor noster aliud h. l. cogitare potuit, quam: *ruborem omnino omnem dele e facie*, ut nihil tandem ejus relinquatur? Significatur nempe ἀναίδεια illa, quae summa *Cynicis* philosophis exprobari solebat. LEHM.

Ead. l. 14. Μὴ ξένον προσιέμενος) H. e. ut vertit *interpres*, et sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιέσθαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. *Aelian.* lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προσφυνῶν βαδίζων εἰμάτων τοῖς δεομένοις προσιέτο, *Clitus* vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: et passim alibi apud eundem et alios. L. Bos *Anim.* ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit *Diogenem*, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evilescat. CLER. Manca esse textus verba, intellexit *Belinus*, modo tenuisset manca esse. Sed quum, quo commode explerentur, non haberet, in animum induxit vocem genuinam ἀρχῆς corrigere, et, quod substituendum videbatur, ἀρετῆς fulcire comparato simili loco *Timon.* c. 42. ubi tamen quae leguntur *Timonis* verba: καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, καὶ ἐπι-

κουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατέλυσίς τῶν ἐθῶν, plus ad ἀρχῆς, quam ad ἀρετῆς, commendandum manifesto conferrunt. Imo ἄρχοντα se praedicat Diogenes pariter ac Timon iste, et ἄρχοντα quidem, ut paullo ante diserte dixerat, εὐδαιμονέστερον τοῦ μεγάλου βασιλέως, idque non temere, quum, cui non imperetur, is jure imperare dicatur. Jam de hoc imperio suo actum iri affirmat, ubi vita solitaria relicta amicos, hospitesve, admiserit. Sic apparere puto, salva esse, quae leguntur, verba, modo in textu addas, quem Interpres Latinus ex suo addidit, Genitivum nominis, legasque adeo τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed Pronomen hoc saepe a librariis ob similem praecedentis Articuli vel sonum, vel figuram, omitti solitum, docui ad Timon. c. 34. T. I. p. 436. LEHM.

Pag. 102. l. 1. Ἐν ὅψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos de morte Peregrini, et Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, et turpiora etiam patrasse. Adeant et *Lactantium* III, 15. f. *Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* et notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud *Menagium* invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. et apud ipsam *Diog.* p. 154. B. C. SOLAN.

Ead. l. 2. Ποιήσκειν ἂν τις θαρρόων, ποίει) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; et mala inde, ut varā sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἃ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θαρρόων ποίει, et reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim et remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac.* JENS. Occupaverat rectam interpunctionem B. 1. LEHM.

Ead. l. 3. Πολύποδα ὥμῳ) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diogen. Laërt.* 156. A. B. et in eum locum eruditiss. *Menagii* emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα, πολύποδα restituit. *Tat.* p. 8. *Athen.* VIII, 5. *Julian.* Or. VI. in. et *Plut.* an aqua etc. *Sotades* apud *Stob.* XCVI. SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾗς ἦτοι σκυτοδέψης) Non bene expressit *Benedictus*, *etsi plebejus fueris.* Quid enim? an

συντοδέψης quisquam est non plebejus? Sic et in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, etiamsi ex vulgo aliquis fueris *idiotā*. Sed vertendum simpliciter, sive *ignarus* et *imperitus* fueris, sive *sutor*. GRON. Si sis *imperitus*, non *plebejus*, ut habet *interpres*, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce *ιδιώτης* egerat cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum, *τέχνην βάνανσον*, ad *Dial. Deor.* XV. 1. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. *ιδιώτην* spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, *ιδιώτην βίον* significare aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero satis manifestum puto, capi pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo *rudis* et *ignarus* significatur *Hermotimo* cap. 81. Item *Aelian.* IV. *Ποικιλ.* 15. Et XII, 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in *Verr.* 2.) *intelligenti* et *ingenioso* opponitur *idiotā*. REITZ. Plura vid. in *Indice*. LEHM.

Pag. 103. l. 1. *Κηπωρός*) Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. *κηπουρός*. LEED. Morem gessi *Joh. Seagero* in *Class. Journ.* N. XVII. a. 1814. p. 160. observanti, male *ἐν καιρῷ* versus *opportune*, quum sit *utilis*, et probanti hanc interpretationem loco *Eurip. Troad.* (v. 739.)

Τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός.

quo et ipso loco *Interpres Latinus* vocabulo *opportune* usus est. Quamquam in utroque loco nec incommode, nec obscure, per vocem *opportune* textus Graeci sententiam reddi ingenue fateor. LEHM.

Ead. l. 6. *Κυρηναῖον*) *Aristippum* designat *Cyrenaeum* et famosae *Cyrenaicorum* sectae parentem. SOLAN. Verius haud dubie, et aequius, quam *Noster* hic et alibi, ut *Diall. Mortt.* XX, 5. *Necyom.* c. 13., philosophiam et mores *Aristippi* descripsit *Wielandius* passim ad *Horatii* Epistolas, imprimis ad L. I. Ep. I. et in libro suo *Agathon* P. III. p. 169. LEHM.

Pag. 104. l. 6. Ὅψοποιὸς ἐμπειρότατος] *Parasit.* c. 33. ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον (*Aristippum*) ὁ *Διονύσιος*, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. Deinceps pro verbis: καὶ ὅλως, σοφιστῆς ἡδυνπαθείας C. G. *Jacob.* in *Bibl. Crit.* Hildes. P. I. Fasc. I. p. 160. mavult καὶ ὅλος σοφ. ἡδ. et provocat ad similes, quas cogitat, locutiones *Lucianae* *Diall. Mortt.* XIV, 5. et *De Sacriff.* c. 14. Melius contulisset similia *Diogenis* verba supra c. 8. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ λατρός τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρῳήσιας προφήτης εἶναι βούλομαι. et prudentius omnino respexisset *Luciani* dicendi habitum solennem, quem ex his

cognoscere licebit locis: Timon. c. 55. Prom. s. Cauc. c. 1. Diall. Deor. IV, 3. VI, 3. XII, 1. XVIII, 1. 2. et supra Vit. Auct. c. 10. unde quid sit καὶ ὅλως, et quam parum h. l. tentandum, elucebit. LEHM.

Ead. 1. 8. Περί Σικελίαν) Construe περί Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περί Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περί Πλάτωνα, Platonici. LEED.

Pag. 105. 1. 1. "Ἀπρατος ἔοικεν, ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Ms. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· et sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. sic et eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Ms. repone, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραᾶσθαι βούλομαι· ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλεσθον, volunt: et statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθῶν· quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν· mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, at ego omnes a pueris plorare jubeo, cum ἡβηδὸν, sit omnes, cujuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, et Glosas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Jungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto editas. GRAEV. "Ἀπρατος praeter Ms. P. L. et ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρατος. SOLAN.

Ead. 1. 3. 'Αβδηρόθεν — 'Εφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

Ead. 1. 4. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. et ed. J. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

Ead. 1. 8. "Εοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968. pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fa-teor; sed utrumque amat Noster: nam rursum eadem hac pagina, "Ἀπρατος ἔοικεν ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν· et post c. 20. 'Εοίκασι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτῶν περιμένειν. JENS. Πενθῶν) Iterum ex Ms. Gr. P. et ed. J. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN. Revera sic censuit Belinus. Sed quam optimi Codd. et Ed. Junt. tuentur lectionem, maxime etiam fulcit lectissimi Schaeferi auctoritas ad Long. p. 367. qui ibi contendit frequentiora nos hujus constructionis exempla habituros esse, si per librarios aut editores licuisset. LEHM.

Pag. 106. 1. 2. 'Απειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim Demo-

crito notat. Cic. I. de fin. *infinitis ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. SOLAN. Sed ambiguitate vocis ἀπειρία utitur Lucianus satis jocosè ad deridendum dogma Democriteum de infinito. Quam ambiguitatem haud infeliciter reddidit Wielandius vocibus, das unendliche Leere, et, ein leerer Kopf. Latinus interpres non magis assecutus, quam Francogallicus. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰς ἐκπυρώσεις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

Ead. l. 11. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

Ead. l. 12. Τέρψις ἀτερψίη) Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, et mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψίη, exponentis, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος et similia, et conjunctim legenda, facile per se quisque detegat. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

Pag. 107. l. 1. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γενέσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸν τὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸν τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

Ead. l. 4. Διαφερόμενος) Hesychius etiam μαχώμενος. Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. SOLAN.

Ead. l. 9. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238. C. et 389.) praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. Vid. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X. et Casauboni observationes ad ejusdem libri c. 1. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debebat verti a pueris plorare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipse dialogi index βίων πράσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις Ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2. et alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. confertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN. De voce Ἡβηδὸν cf. Timon. c. 37. ibique Fabr. LEHM.

Pag. 108. l. 3. Ἄπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit J. edit. neque in Codd. quicquam subsidii erat. SOLAN.

Ead. l. 10. Παιδευαστής) Tangunt τὰ ἑρωτικά Socratis Athen. Aristaen. Aristoph. et alii, quos recenset clariss. praeses I. Savar. ad Silon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud

sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Jos. Mercer. ad *Aristaen.* BOURD.

Pag. 109. l. 1. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

Ibid. Κἄν ὑπὸ etc.) Vid. *Plat.* in *συμπ.* 334. (c. 34, 9.) GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. et *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. Vid. *Ver. Hist.* II, 19. et *Eunuch.* 9. SOLAN. Modestius tangit *Diall. Mortt.* XX, 4. ubi vid. *Solan.* et *Faber* ad *De Mort.* *Peregr.* c. 43. et e recentioribus potissimum, quem *Seyboldus* laudavit, *Eberhardus* in libro: *Neue Apologie des Socrates* pag. 5. sq. LEHM.

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) *Vesticontubernium* facere dixit *Petronius.* VORST.

Ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν et τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ et τοιοῦτο. *Aristophan.* *Plut.* 253. ταυτὸν θυμόν. Τὸ θυμόν enim neutr. esse, vid. *Schol.* h. l. Idem v. 898. Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπεύχεται τριβώνιον. Et *Pausan.* p. 281. τοῦτον πέλαγος. Plura *Mattaire* de *Dialect.* p. 37. Sed *Pollucis* interpretes Latinus L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis adferatur αὐτόν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

Ead. l. 7. Κύνα — πλάτανον) Per canem et anserem degerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. et 36. 2. *Suid.* *Aelian.* *Cic.* *Quintil.* III. *Aristoph.* *Avibus.* *Thespesion.* ad *Apollonium Tyan.* apud *Philostr.* p. 257. Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγεῖτο καὶ ὦμνυ. οὐκ ἀπόητος, εἶπεν (*Apollonius*) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὦμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὡς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὦμνυ. Ubi doct. interpretes observat, *Suidam* v. χῆνα ὀμνῦναι, et *Hesychium* v. Ῥαδαμάνθιος ὄρκος, iisque gravio-rem auctorem *Porphyrium* L. III. de abstinentia §. 16. narra- re, *Rhadamanthum* legem tulisse, ut per anserem aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πάσιν ὀνομάζειν. Addereque diserte *Porphyrium*, *Rhadamanthi* imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Icarom.* c. 9. SOLAN.

Pag. 110. l. 3. Οἰκῷ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, et per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis et Platonis personam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re *Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. seq.* Ut Scipionem laudat Cicero apud *Lactantium* de Opif. Dei I, 13. non ipsum librorum de republ. auctorem, quod *Cellario* excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra et sana omnia puto. GESN.

Ead. l. 13. Τί δὲ περὶ — Βαβαὶ τ. φιλοδωρίας) *Max. Tyr. Diss. XXIV, 4. Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τινα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν.* "Ω τοῦ θαυμαστοῦ γέ-
 ρως. *BELIN.* *Luciani* locus ibi non praeteriit *Davisium*. Conf. *Plat. lib. V. de Rep. p. 464. a. BIR.*

Pag. 111. l. 7. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae manent et non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in et cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Ead. l. 10. Καὶ μὲ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῇ καὶ μὲ ἄλλον· sic omnino legendum: perperam, καὶ μὲ ἄλλον in editis. GRAEV. "Ἄλλον ex *Mss. Gr. P. L. et Par. ed. SOLAN.* Cum in *Ed. Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guyet.* jam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

Pag. 112. l. 2. Δίων Συρακ.) Socratem hic a Dione em-
 tum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep. in Dione.* Viginti minis autem revera vaenisse in Sicilia Platonem, tradit *Diodor. Sic. XV. pag. 461.* Συρό — antea mendose hic legebatur. Ceterum quanquam Socratis persona in *Codd. impr. legatur*, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

Ead. l. 4. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet;

Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN

Ead. l. 5. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. ΓΥΓΕΤ.

Ead. l. 10. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τόδ' εἰπὲ ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN. Etiam Seyboldus corrigi vult, sic quidem: τὸν δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, (εἰπέ μοι) τίσι χαίρει etc. atque hunc constituit sensum: *Dixisti jam mihi quaedam de eo, esse gulae deditum improbumque. ut tamen penitius hominem hunc noscam* (damit ich meinen Mann recht kennen lerne) *dic mihi et hoc, quibus gaudeat cibus?* His aliquid fulcri accedere videtur eo, quod Basil. 1. revera hanc lectionem τὸν δεῖνα ostendit; sed casu id factum opinor; certe rationis parum inest huic lectioni, quum notio τοῦ δεῖνα usu recepta eam prorsus respuat. Unice recte legitur τὸ δεῖνα, ut statuit Jo. Seagerus in *Class. Journ.* No. XVII. a. 1814. p. 160. et No. XXXVI. a. 1818. p. 318. qui ita explicat: „Τὸ δεῖνα interjectio est, qua utebantur, quum subito in mentem venisset aliquid, cujus oblivisci periculosum vel certe incommodum fuisset.“ Illustrat hanc loquendi rationem locis *Aristoph.* *Lysistr.* v. 925. *Avv.* v. 648. *Vespp.* 425. et ipsius *Luciani* *Bis Accus.* c. 23. Unde patet familiari potissimum, vel Comico, sermoni hanc locutionem convenire, et respondere Plautinae et Terentianae illi: *Sed quid ais?* Ejusdem coloris est: Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων in *Charon.* c. 24. in. de qua *Tom.* II. p. 543. Ad perspicuitatem juvandam non opus quidem, sed haud inutile tamen, fuerit, cum *Seagero* exclamationis nota naturam terminosque formulae definiri. LEHM.

Ead. l. 13. Τὰς ἰσχάδας) Ἰσχάδας καὶ παλάδας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim *Dial.* seq. et aliis passim. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 14. Παλάδας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare et legere καρικῶν, et vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam et παλάδη, teste *Eustathio*, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: et de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, et praecipue ficibus aridis*: et infra in *Revivisc.* παλάδην ἰσχάδων dicit. At *Caryca* fuit intritum quoddam, vel

condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo et Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, et in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7. de Divinatione (II, 40.): Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat. Sic et Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, et Chelidoniis, vide Athen. lib. 3. c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

Pag. 113. l. 1. Τὸν ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκτείνον) Detonsum. Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκ. BOURD. Κοιρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. et L. et sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Fugitt. c. 27. ὕπωχρον, ἐν χρῶ κοιρίαν, ἐν γενεῖω βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κοιρίας, mendose. Sed jam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut barba et pallio, ita et hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim, ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240. ἐν χρῶ κοιρίας non est curiose caput detonsum, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe et crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Fugitt. c. 27. et quae illic annotata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, p. 70. C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέσῃν κοιρὰν κεκαρμένον.

Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κοιρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδέτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor. Epist.* 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus et nostrum de re ipsa et phrasi *Pisc.* c. 46. et *Bis Acc.* c. 20. SOLAN.

Ead. 1. 3. Πολύ τι πλήθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligunt, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

Ead. 1. 8. [Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς etc.] *Horat. Epist.* I, 1. sub finem:

— sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.
quem locum commodè contulit *Seyboldus*. Facit huc alius quoque ex eodem *Horatio* *Serm.* I, 3. inprimis a v. 124. — fin. citante *Horatianae* sapientiae optimo inter nostrates interprete *Wielandio*. LEHM.

Ead. 1. 10. ΑΓΟ.) Sic legendum pro *EPM.* etiam monuit *Guyetus*. REITZ.

Pag. 114. 1. 4. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμή, ὄρεξις, ἐκκλισις· licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In *Enchiridio Epicteti* circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* *Enchiridion*. LEED.

Ibid. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpretes, *indifferentia* esse solent. Verte, *indifferentia* sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse *indifferentia*, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac et similibus locutionibus aequè παρ-έλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER. Imo non magis hoc, quam illud; de qua quidem re, ex quo *Grammatica* subtilius tractari coeperunt, vix dubitatio amplius esse potest. LEHM.

Ead. 1. 5. Μανθάνω ἢ λέγεις) *Angl.* ὅτι καὶ λεγ. sic idem *Cod.* pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

Ead. 1. 6. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα et ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur; ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* *manuductionem* ad *Stoicam philosophiam* 11, 23. GRAEV. Vid. *Diog. Laërt.* in *Zenone* p. 189. B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura *indifferentibus* ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. SOLAN. *Cic. de finibus* III, 4. Προëγμένα et αποπροëγμένα non minus ferenda esse ait, quam *ephip-*

pia et acratophora, ac tamen deinde praeposita et rejecta dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe valere, locupletem esse, non dolere, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece προηγμένα, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius et mollius. Illa autem, egestatem, morbum, dolorem, non appellat mala, sed si libet rejectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESK. In marg. edit. Paris. additum erat: προηγμένα et αποπροηγμένα Cicero producta et praecipua vertit. vid. 3. de fin. bon. Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur cap. 16. libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (il enim est προηγμένον) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id est, producta nominentur — vel promota et remota, vel — praeposita et praecipua, et illa rejecta etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καταληπτικήν φ.) Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικήν et ἀκατάληπτον. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175. B. et 177. A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III. de Fin. c. 4. ubi προῒγμενις etiam Latinis adsumendum vocabulum docet, et ibid. cap. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, rerum cognitiones et comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus ejusdem Ciceronis testimoniis docet, REITZ.

Ead. l. 12. Σύμβαμα) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absoluntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollo-nius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυνβάματα dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, κατηγορήμα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὥς τὸ περιπατεῖ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὥς ἔχει τὸ μεταμέλει· οἷον, Σωκράτης μεταμέλει. BROD. V. Burs. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog. Laërt. enarrat in Zen. vita jam laudata, pag. 179. C. D. Noster etiam mox, sed jocosè. V. Cogn. 128. et Suid. SOLAN.

Ibid. Ὅποιων καὶ ὁπόσων) Ὅποιον καὶ ὁπόσον. GUYET. Ὅποιον καὶ ὁπόσον L. quod magis arridet, quam ὁποῖα καὶ ὁπόσα A. et P. In Edd. ὁποιων καὶ ὁπόσων. SOLAN.

Pag. 115. l. 6. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex *Apollonio Synt.* lib. 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit et jam *Priscianus* L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum *Lucianus* ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, et παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere et contingere. GESN.

Ead. l. 9. Τῶν λόγων πλετάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, et alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus *Laërt.* in *Zen. Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

Pag. 116. l. 1. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτῆς λόγος *Aphthonio*. Crocodilinam vocat *Quintil.* I, 10. nos supra diximus ad Dial. Mortt. I. SOLAN.

Ead. l. 11. Θερίζοντα) Sophismatis hujus meminerunt et alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex *Ammonio* locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex *Ammonii* verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vide *Menag.* not. ad *Diog.* *Laërt.* p. 161. A. et *Ammonium* ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog.* *Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. SOLAN.

Ibid. Κυριεύοντα) Hujus, dum alia multa recenset *Diogen.* *Laërt.* oblitus videtur, pag. 60. A. et 174. E. Et noster infra c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsitan κεράτινην vel κεράτινον reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. SOLAN. Idem syllogismus occurrit *Plutarch.* Praec. Sanit. tuend. p. 133.

B. ubi *Wytttenbachius* in *Animadv.* ad *Plut. Opp. Morr. T. II.* pag. 157. ed. Lips. adiri jubet *Menagium* ad *Diog. L. II.* 108. *J. Uptonum* et *Jac. Harrisium* ad *Epictet.* Dissert. I, 19. et ante hos dudum veteris Dialecticae doctissimum interpretem *Ad. Bursium* in libro perraro, *Dialectica Ciceronis* inscripto p. 452. Sed unde nomen huic ludicro venerit, non constat. LEHM.

Ead. l. 12. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in *Euclide* p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης et φαλακρός. et apud *Plut.* l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cressoll.* AG. X, 70. SOLAN.

Ibid. Ἐγκεκαλυμμένον) Auctor hujus Cronus Diodorus, teste *Diogen. Laërt.* p. 60. f. meminit et alibi, ut 174. E. et 212. BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. SOLAN.

Pag. 117. l. 14. τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. *Hemsterh.* ad marg. ed. Graev. *Davis.* ad *Cic. Tusc. Disp. L. V.* p. 365. ed. 2. Sunt autem verba *Ciceronis*, quae ad illustrandum *Lucianum* faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui etc.* Ubi *Davis.* pluribus demonstrat, per prima naturae significari sanam mentem, valetudinem prosperam et si qua similia. REITZ. Scribendum primum erat τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν. quippe excidit Articulus ob praecedentis vocis syllabam extremam. Deinde καταγενήσομαι temere describenti librario debetur, qui prae modo lecta Praepositione κατὰ neglecto vocabulo τότε illam in hujus locum substituisset. Sed tuentur τότε *Codd.* 3011. et *Gorl.* Jam quid sibi velit Chrysippus, haud obscurum est, modo scias, id quod constat, εἶναι s. γενέσθαι περὶ τι esse versari in aliqua re, agere aliquid; quod idem et Versio Latina, modo obscurius paullo, expressit. Longissime aberravit *Belinus*, ejecto περὶ sic legens: τὰ πρῶτα τῶν κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, et explicans: j'occuperai alors la première place dans les biens de la nature. Videlicet audiverat is aliquid de locutione τὰ πρῶτα γενέσθαι, qua et *Noster* alicubi usus est; sed non cogitavit, h. l. non potuisse Chrysippum se ipsum facere τὰ πρῶτα, qui deinceps haec prima naturae ipse enumeret, πλοῦτον scilicet, et quae sequuntur. Neque etiam περὶ tam temeraria levitate ejici debuit: quomodo enim illud verborum κατὰ φύσιν glos-

sema esse possit, vix quisquam intelligat. Verum pluribus non opus esse existimo. LEHM.

Pag. 118. l. 3. "Ὅψιν) Non vult, puto, simpliciter ad-moveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN. Rec-te: sed tum non sufficiat παραθήγοντα, quod vel ob respon-dentia συναγείροντα et ἐμπιπλάμενον locum habere non potest: sed legendum est παραθήγοντα, uti e cod. 2954. edidit Schmie-derus. Παραθήγειν autem ὅψιν βιβλίοις est exacuere visum le-gendis libris tenuiter scriptis; quemadmodum in Anachars. c. 23. extr. juvenes Athenienses dicuntur variis exercitationibus musicis παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς. LEHM.

Ibid. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur Gellius V. c. 20. MENAG. Σολοικισμῶν ἐμπι-πλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locu-tiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantia T. II. p. 1047. de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica orna-menta laudasse, et accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φι-λότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γένόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐ-τῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτίονος ἔχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἑλλείψεως καὶ νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accu-ratus et copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhae-rent, sed et quasvis obscuritates et ellipses, et per Jovem soloecis-mos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Ead. l. 5. "Ἦν μὴ τοῖς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD. Cf. Diall. Mortt. XIII, 6. XVII, 2. LEHM.

Ead. l. 8. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox adfinis soni, Γυνυπῶνες, qui sunt στρυγνοί, κατ-ηφεῖς, ἄτολμοι, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πε-πτωκέναι: morosi, tristes, timidi, remissi et molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, et πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Tim. c. 58. in Catapl. c. 17. et Somn. s. Gall. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quaere sen-sum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet.

SOLAN. *Γνίφωνα*, *parcum*, *Guyet*. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare *Solano* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuster*. ad *Aristoph.* *Plut.* 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ. *Seyboldus* haec notavit: „Scribendum forte *Γνιφ*. Esse videtur nomen Viri, tum temporis per avaritiam noti, quem heic pungit *Lucianus*. — Torserunt se Clericus et *Guietus*, quid *γνίφωνα* hunc faciant. non torsissent se, si aliquid suboluissent. Ita multos, qui cum *Luciano* vivebant, a *Satyro* ejus flagellis caesos esse, verisimile est: sed tales hae allusiones ad hunc illum virum, ea aetate ob hoc vel illud vitium celebrem, cujus libri, qui nobis restant, non meminerunt, nobis periere.“ Sic jam *Solanus*, et recte quidem, statuerat. Qui in *Cataplo* et in *Somnio* s. *Gallo* perstringitur foenerator sordidus, isque *Luciano* aequalis, idem h. l. cogitari debet. In *Timone* vero extremo *Γνίφων* fictum est nomen ex aetate *Timonia*, quo tamen et ipso scriptor aequalem suum famosum velle se voluit. LEHM.

Ead. l. 12. "Ἰδιον αὐτῷ συλλογ). *Stoicos* coarguit *γνίφωνας* ὄντας χαιρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit *συλλογίζεσθαι* vellicans *εὐφυνῶς*. G.

Pag. 119. l. 3. (Ἐτέρους τόκους) Vid. *Spanhem.* ad *Aristophanem* *Νεφέλ.* 1155. GESN.

Ead. l. 6. Τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν] Sequuntur ipsa *Syllogismi* verba, quae cum in modum edere placebat, quem constituit *Jo. Seagerus*. Propositionem, quam *Logici* dicunt, minorem una cum ipsa conclusione, hoc est, verba: ἀλλὰ μὴν — δεύτερον, casu, opinor, in *Gorl.* omissa sunt: certe, ubi totus exspectaretur *syllogismus*, hypothesis sola nullo modo satisfaciebat. Καὶ autem in minori inedit formulae rationem, atque adeo recte a *Seagero* exsulare jussum: aberraverat huc ex sequentibus. Denique quaeras, quodnam in λέγεται sit *Subjectum*. *Interpres Latinus* non male quidem suggestit *sapiens*. Vide tamen, quam placeat ipse *Syllogismus*, cujus persona etiam in *Piscat.* c. 39. 40. loquens a *Nostro* producit. Verum ipse, fateor, non multum huic sententiae tribuo. LEHM.

Pag. 120. l. 4. Ἀναποδείκτω) Vox ejusdem ingenii est, ac ἀκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera hujus *syllogismi* memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit et libri, quem de iis scripserat *Chrysippus* p. 211. D. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non
Lucian. Vol. III. I, I

ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcumque exprimere. Nam *efficiam te esse lapilem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 122. l. 5. Τοῦ θερίζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: θερίζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: *adlusione facta ad significationem propriam τοῦ θερίζειν*. REITZ, Seyboldi notam adjiciam: „Ambigue dictum et callide. vel digni sunt, qui syllogismum illum addiscant, vel qui opera faciant messoria. — Quis scit, an non τὸ λόγου ex margine irrepserit? sic quidem mihi videtur.“ Imo abesse debebat ob ipsam illam, quam auctor voluit, ambiguitatem, quae perit necessario, si λόγου addas. Deinde fere simpliciter dixerunt veteres τὸν θερίζοντα, omisso nomine συλλογισμοῦ vel λόγου, ut et supra c. 22. et vere abest a Cod. 2954. ita, ut jam non possis, quin alienae manus foetum agnoscas. Caute tamen Schmiederus uncinis inclusum reposuit. LEHM.

Ead. l. 6. Θερίζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Ead. l. 14. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγο. πῶς λέγεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἔντοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ερ. ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν etc. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

Ead. l. 15. Ἔντοσθεν — ἔνδοσθεν) Ed. J. ἔντοσθεν, haud dubie pro ἔνδοσθεν, uti legitur De Merc. Cond. c. 3. Aliae edd. ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: mōnendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

Ead. l. 17. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἔσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἔξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις etc. διασύρων dixit. G.

Pag. 123. l. 6. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Ead. l. 8. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque jam jam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit

stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deferendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit *ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις*, ubi *Benedictus*, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauctorentur, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. Anach. c. 14. *ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος*. Et sub fin. Disp. c. Hes. *οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μὲ μάντιν λέγων*, c. 8. SOLAN. Versionem *Benedicti*, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi *Solani* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, *Benedicti* versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi ejus Manes, si id negavero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, non nimis cito emeris, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ non prohibendi modo positum esset, significaretque, noli illum tam cito emere, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, non est, cur cesses emere, sive, noli cunctari, nihil amplius hoc adversari videbitur τῷ non poteris, quin emas, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. *Cebet*. p. 8. ed. Rel. *Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος*, quin igitur nobis ista statim explicas. Adde *Aristoph.* Pl. 485. *Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε*. Ubi recte *Scholiast.* *οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε*, nolite differre, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. *Aristoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a *Benedicto* factum erat, et ego posueram, Non nimis cito emeris, i. e. emere potes. Ad verbum, Non praevenieris emens, intellige opportunitatem emendi, quod nihil aliud est, quam statim emendum est, si sapias. GESN. Cf. Toxar. c. 2. Omnino vid. Hermann. ad *Viger.* p. 746. ed. I. et *Schweighaeuser.* ad *Herodot.* VII, 162. LEHM.

Pag. 124. l. 2. "Ονος οὐ γελαστικόν) Contra-disputat *Theod. Marcil.* ad *Pers.* BOURD.

Ead. l. 6. Καταλέλειπται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. J. et, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. *Parasit.* c. 27. SOLAN. Suspecta omnino haec vox visa est *Seyboldo*; neque hoc in-

juria: vel ipsa variatio illa movere potuit suspicionem. Sed quem credamus bonorum scriptorum sic loqui potuisse: τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται, vel etiam καταλέλειπται; Me quidem λοιπὸν καταλείπεσθαι non minus graviter offendit, quam si Latine diceret: *reliquum relinqui*. LEHM.

Ead. l. 7. Πυρρότης) Pyrrhonem innuit, de quo vide Icarom. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus jocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. et *A. Gell.* XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, et *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen; respectus. GESN. Hoc ipsum nomen servile occurrit De Merc. Cond. c. 23. et inter plura ejus generis alia Timon. c. 22. ubi docte de his disseruit Hemst. LEHM.

Ead. l. 12. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in *Pyrrh.* §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γινώσκων αὐτοῦ γεγινώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basil. et in Salm. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. MENAG. Lego ΠΤΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. *Menagius* de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex *Suida* de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a *Diog. Laërtio* *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter *Platonis* de legibus XIII. *Ἐπινομίς* dicitur; nisi quod apud *Suidam* φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN. Nulla ex parte h. l. commendatur *Menagii* Scepticus *Philo*. Neque enim solum *Lucianus*, si hunc minorum gentium philosophum tanquam Scepticae sectae antistitem proferre voluisset, distinctius eum indicasset, quam ambiguo isto signo: ΦΙΛ. Verum disertissime etiam hunc, quem cogitari volebat, hominem proprio ejus nomine insignivit, *Pyrrhiam* appellans. Ergo de Philone isto Sceptico minime omnium cogitandum. Utrum autem rectius cum *Solano* ΠΤΡΡ. (h. e. *Pyrrhias*, quo nomine tum ipse Scepseos conditor significaretur) an ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, uti his ipsis literis plane in *Aldina* utraque expressum legitur, praefigas, hoc jam quaeritur. Mihi quidem, in utram sententiam discedam, non satis constat. Quum enim reliqui philosophi omnes sub peculiaribus suis nominibus prolatis sint, singulari quadam necesse est

Lucianum motum fuisse caussa, ut *Pyrrhonem* solum generis nomine distingueret; quam equidem exputare non possum. Prope igitur abest, ut cum *Solano* faciam. *Seyboldo* tamen nihil mutandum videbatur, quamquam, quo vulgatam rationem tueretur, nihil in medium protulit. *Wielandius* in versione tacite *Solani* conjecturam secutus est. LEMM.

Ibid. Οὐδὲν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὕτη δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De *Pyrrhone* lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιώκειν, et ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 125. l. 9. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendī, h. e. plene et sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur *Noster*. GERN.

Pag. 126. l. 16. Κατὰ τὸν χεῖρω λόγον) Adscripsit his pater notam ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe, Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant. Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρω, vel ad *Lucianeum* λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, et denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In *Harmonide*: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GARN.

Ibid. Τὸν χεῖρω λόγον) *Diog. Laërt.* in *Socr. Gell.* V, 3. VORST. *Aristoph.* Nub. III, 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω (κρείττων) λόγος est, cum verborum industria, s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin.* *Socrat. Dial.* 2. §. 10. f. ἥττω (ἥττων) autem vel χεῖρω (χείρων) λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi caussam justam habeat. *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso *Socrati* tribuit; vid. *Clericum* ad *Aesch.* l. c. Scholiaque et interpret. ad *Aristophan.* REITZ.

I N P I S C A T O R E M.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis *Cressollius* putat, hunc titulum ex *Platonis Sophista* petittum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici et describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, *Lucianum* ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes et avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros et infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN. Hunc Dialogum prioris Apologiam esse, ajunt Interpretes. Mihi Ἀλιεύς sic natus videtur. Riserat *Lucianus* sub priscorum Philosophorum nominibus Philosophos suae aetatis, i. e. simias veterum illorum. qui cum, se peti, vel non sentirent vel sentire nollent, apertius illis dicit hoc Dialogo, ipsos esse eos, qui scutica digni fuerint. „Heus, boni, cur tantos clamores tollitis? cur me *Platonēs* atque *Chrysippos* deridendos propinasse accusatis? Quod igitur nasum non habebatis, et, vobis haec dici, non odorabamini, agedum, aurem jam vobis vellam.“ — SEYB.

Ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum *Brodaeus* *Miscell.* c. 22. l. III. MARCIL. Consului *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram et baculum aliquando philosophi, sed imprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

Pag. 129. l. 1. Βάλλε) Vid. *Aristophan.* *Acharn.* II, 2. quem hic exprimit. VONST. Calidius incipit. audire putes Imperatorem, in medio pugnae fervore mandata militibus dantem! rapit et auctor in res medias. Initium rei gestae, sed placidius, erat ab iis, quae *Plato* ait infra: ἄνθρωποι μὲν εὐγαστοι — SEYB.

Ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. J. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Somn. s. Gall. c. 22. καταλάξῃσας αὐτῶν ἀφθόνοους τοὺς λίθους. GESN. Ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, quod et duo codd. Pariss. confirmant, probat T. F. Benedictus, nec minus amplectitur paullo post elegantiores unius codicis lectionem: καὶ σὺ δὲ καὶ πάντες ἅμα etc. deinde verborum ordinem ἡμῶν ὄντινα vulgato ὄντινα ἡμῶν praefert, praeceuntibus duobus Codd. quos etiam Schmi-derus secutus est. Denique versui Homérico in fine hujus ὅφρῃ cum aliis viris doctis praefigi vult suum initium, quod quidem et ipsum jam a Schmielero factum est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. et videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN. Non excidit: in fervore repressum. Addidi autem non solum δὲ e P. et 2954. quo alia jam a Chrysippi persona cogitetur, sed ex hoc etiam καὶ, quo arctius esset cum sequentibus vinculum, et fervidiori Socratis animo accommodatior oratio. LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς πῆρῃ) Alludit ad hunc Homericum versum II. II. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, et versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. REITZ.

Ibid. Βάκτροις) Homer. II. B, 363. Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clärkii. sed Scholiastes et Brod. in Miscell. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

Ead. l. 8. Εὐλόω) Etiam alias minabantur et percutiebant baculis philosophi; vid. Aelian. V. H. X, 16. REITZ.

Ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

Pag. 130. l. 1. Κεκμήκατε, ὧ Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. et P. restituimus. Aptissime autem Epicurum et Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἔστε σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis exsistentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vi-tarum auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore ani-

mi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Nempe *Homerus* Il. A. v. 287. Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. JENS. *Hom.* Il. A, 287. Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde et hic ἀνδρες excidis conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. II, 270. GESN. *Brod. Miscell.* p. 2. c. 22. ait, *Homer.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. et Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Solano* indicato; ubi semper habet, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non dubitem, ἀνδρες excidis ex *Luciano*, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab *Nostro* citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῆρη pro φρήτη, quo iracundiam philosophis exprobraret, non robur. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Ead. l. 8. Ἑπτάνις) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras et Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. et c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII, jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius et legabantur, et vertebantur. SOLAN. *Septimum* ergo quaerit *Solanus*: est scilicet, quicumque lectorum *Luciani* in minutiis aliquid quaerit. Joco remoto, omnino recte judicat *Seyboldus*, cujus haec sunt verba: „*Mos. Sol.* computat Philosophos, et quod plures sunt, quam septem, male illum habet. — Esse putem numerum certum pro incerto. num enim, cum dicere vellet, pro unoquoque Philosophorum perire debere *Lucianum*, id erat *Socratis ferventis*, numerare antea, quot eum circumstent Philosophi?“ Omnino haec recte, quantum quidem ea ad argutias *Solani* refellendas spectant. Quod autem *Seyboldus* ipse ἑπτάνις de numero Philosophorum illorum aequae ac *Solanus* intelligit, non attendit is, quod adjunctum legitur, καθ' ἕναστρον, ut ab unoquoque horum septem octove philosophorum septem, vel septenis, suppliciiis plectendus *Lucianus* cogitari debeat; i. e. si ipsius summae curiosus sis, undequinquaginta, vel quinquaginta sex, suppliciiis. Jam nihil clarius, numerum ipsum hic non magis, quam in *Epistst. Saturn.* c. 22., urgendum esse, sed a *Socrate* graviter commoto gravissimum omnino intelligi supplicium. Sic jam dudum intellexit censor *Edit. Reitz.* in *Novv.*

Actt. Erudd. a. 1745. p. 248. qui contulit simul Latinorum formulas *bis mori* et *mille mortes* apud *Petronium*. Sic vero etiam interpretes Latini et *Wielandius*, ut par erat, locum ceperunt. LEHM.

Ead. l. 10. ΠΛΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, et sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛΑ. aut distincte, 'Αλλ. 'Αλλ. SOLAN. Platoni heic abeundum erit, 1) quod paulo post diversam ab hac sententiam profert. 2) quod et abest a multis (*nonnullis*, inquit *Collator Poli. Lchm.*) Mss. Recte hoc monuit *Moses Sol.* Num vero in fronte horum verborum ponendi sint ΦΙΛΟΣ. aut "Αλλοι, non ita apertum est. Forte haec sententia est Socratis, quae sic lata est, ut prioribus per iram excussis quam optime conveniat, et cum iis etiam cohaereat. СЕΥВ. Ita et mihi videtur. Platonis nomen per errorem ex sequentibus huc migravit. Socratis autem commotiori animo optime convenit, non exspectare, dum alii sententias suas tulerint, sed statim ipsum gravissimum et exquisitissimum supplicii genus proponere. Quod enim proponitur, unum tantum est, quamquam multiplex et in varios quasi actus distractum; in quo quod cruci affigi placet flagellis antea caesum, humillima haec erat et ignominiosissima poena; quod oculos effodi, pertinet hoc ad *Luciani* audaciam penetrandi in philosophorum arcana; quod denique linguam abscindi, respicitur scelestas ejus licentia et insolentia, quae vidisset vel audivisset, palam effutiendi. Hinc patet, quam parum ea aliena sint a Socratis persona hic delineata; patet vero etiam, quantum sibi arrogaverit *Wielandius*, qui, nimium iudicio suo confisus, priora verba: 'Εμοὶ μὲν — πρότερον *Aristippo*, quae deinceps sequuntur, *Chrysippo*, postrema denique τὴν γλῶτταν — δοκεῖ; *Pythagorae*, ratione plane nulla reddita, tribuit. Interpretis quidem fidem sic audacter laesit. Nec probabilissime *Pythagoram* hic loqui facit, qui paulo post a Platone dicatur ὁ σιωπῶν. Mecum et cum *Scyboldo* etiam *T. F. Benedictus* facit, qui etiam lectionem *P. ἐν πολὺν* pro ἐπιπολὺν recipiendam statuit, et deinde μάθῃ legendum pro μάθοι. Colon autem in *Ed. Reitz.* post 'Ορφέα positum idem *V. D.* in comma mutari, et λακιστόν ad ipsum *Lucianum*, non ad μόρον, referri vult. LEHM.

Pag. 131. l. 1. Μαστιγωθέντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: *μαστίγωσις* ante crucem nota. Sic apud *Dion Hal.* 5. et tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce l. 2. cap. 2. et *Joseph.* de bell. *Jud.* l. 2. c. 14. f. REITZ.

Ibid. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* c. 20. BOURD.

Ead. l. 2. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμήσθω) Cum *Pirckhaimerus* mediarum vocum rationem nullam habuisset, *Benedictus* vertit, et in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna ejus parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur *Lucianus*. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἰεσίου vertere potuerit per supplicem Jovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

Ead. l. 4. Κρατῆρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur *Empedocles*. BROD.

Ead. l. 6. Πενθέα) De hujus exitu *Euripidem* vide in *Bacch.* 1029. et seqq. *Orphei* mors nota. Sed verum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod *Euripideum* credo. SOLAN.

Ead. l. 8. Λακιστόν) Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. BROD. Ex *Euripide*. Cetera *Homericā* sunt ex 7. et 10. II. BOURD. *Brodaeus* (*Misc.* modo citatis) κάκιστον. Fallitur. *λακιστόν* μόρον *Lucianus* dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu *Pentheus* et *Orpheus*. MARCIL. *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. *Tragop.* v. 116. ubi noster id usurpat. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰεσίου) Intellige Διός. BROD. In antiqua versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. *Bened.* ridicule: obsecro, per supplicem Jovem; sed Graeca expressit cl. *Gesn.* non visa manu *Solani*, quae per supplicum praesidem Jovem margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum *Nostro* convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀραρεν) Vid. et *Catapl.* c. 8. et *Eur. Med.* 322, 743. (745.) *Hipp.* p. 224. Adde et *Suid.* SOLAN.

Ead. l. 12. Ὁμηρον ἃ λέγει) II. X. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοὶ περ. Et mox ad *Zωργεῖτο* subjicit idem *Brodaeus* *Hom.* II. Z.

Zωγραῖτο Ἀτρέως υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα etc. vers. est 46. REITZ.

Ead. 1. 13. Οὐκ ἔστι) *Hom.* II. X, 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota *Marcil.* in edit. *Graev.* citabatur II. 10. per errorem literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae edit. adjunctis. REITZ.

Pag. 132. l. 3. *Zωγραῖτ'*) Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. *Homer.* II. K, 378. et *A*, 23. Item *A*, 131. SOLAN.

Ead. 1. 4. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ) *Lucianus* e suo addidit. BROD.

Ead. 1. 6. Ἀντιλογίας) *F. ἀπολογίας.* vid. *Disp.* c. *Hes.* c. 15. (6.) SOLAN.

Ead. 1. 7. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic et *Homeri* vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

Ead. 1. 12. Μὴ κτεῖναι) Ex qua *Eurip.* fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. *Jens.* *Lect. Lucian.* p. 166.) in voce κτεῖναι corripī diphthongum αι etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in *Jov.* id negasset, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singulari excursionē, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inseri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ. Cod. 2954. et duo Vaticani praestantissimi, num. 87. et 90., teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. *Schaeff.* exhibent κτεῖνε· et sic jam *Heathius* in *Eurip. Fragm.* CLXXX. correxerat. Disputatio autem *Jensiana* nunc saltem nihil ad nos attinet. Et *T. F. Benedicto* κτεῖνὲ admittendum videtur. LEHM.

Ead. 1. 14. Οὐ δεινὰ) Expressit *Livius* poëtae Graeci sententiam in orat. *Marcelli* XXVI, 31. Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur? SOLAN.

Pag. 133. l. 1. Ἐκατι) Imitationem *Euripidis* agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. *Med.* 719. et alibi passim. p. 307. A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι δημάτων μὲ κτείνετε. Patet ex responso, versum hic esse debere. GESN.

Ibid. Κτείνετε με) Κτενεῖτε legend. conjicit *Guyetus*.

Ead. 1. 3. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. et

iterum apud hunc sine Pseudolog. Vid. *Euripid. Bacch.* 385. SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐδεμία μηχανή τὸ διαφυγεῖν με) *Nullum mihi restat refugium*: sic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με; *nulla effugii mihi patet via*. Sic supra in *Necyomantia* c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανή τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in *Imaginibus* c. 1. f. Εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανή ἀποστῆναι αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* II. IX. v. 249.

— οὐδέ τι μῆχος

Ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν —

*Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fieri non potest, quin et ille tecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus et in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed et in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίξεσθε, rectius in MS legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίξεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίξεσθαι pro ὀργίξεσθε. JENS. Secutus sum emendationem cl. Jensi, quamvis in omnibus libris legeretur τό. Vid. *Necyom.* c. 2. Confer etiam *Abdic.* c. 10. *Imagg.* c. 1. et *Catapl.* c. 4. SOLAN.*

Ead. l. 8. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἶπατέ μοι, οὔτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίξεσθε. dicite mihi, qui sitis, et quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam *Bourdelotius* in *Anglicano*. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut *Anglicanus*, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est colloquium, et circulus colloquendum, ut docuit *Budaeus* ὁ πᾶνν. GRAEV. *Hom.* II. A, 137. — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN. *Bourdelotius* et *Graevius*, ἀμείλικτα praeferentibus, praeter *Schmiederum* etiam *T. F. Benedictus* adsentitur. LEHM.

Ead. l. 12. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum *Ironia*. BOURD.

Pag. 134. l. 3. Ἐπίκουρος) Excidisse hic *Socratis* nomen, supra jam monui. Putabam itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba *Socrati* ipsi, non *Platoni* tribuenda,

et legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ etc. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN. Apte Seyboldus: — „Non animadvertisse videtur Vir Doctus ad τὸ, καὶ ἅπαντες, ὅπόσους διέστυρες ἐν τοῖς λόγοις. Nominavit Plato obvios quosque, reliquos complectens sub τοῖς ἅπασιν.“ Quod igitur magistri sui nullam Plato mentionem facit, id neque ipsius impietati nec Luciani incogitantiae, nec vero librarium negligentiae, sed unice casui videturtribuendum, qui Socratem forte longius removisset a Platonis conspectu. Δεικτικῶς autem haec omnia pronuntiari, ex ipsis verbis patet. Unde etiam ἐκκεινοσὶ recte scribitur, duce Codice 3011. Quodsi tamen cui casum istum statuendo non prorsus satisfecero, et desideraverit potius curiositas ejus consilium aliquod Luciani, quod quidem secutus haec ita, nec aliter, adornaverit: per me quidem hoc fiat, et suggeram quoque insuper, Socratem et Epimenidem a Platone forte ideo non nominatim commemori, quod ipsi non aequae, ut ceteri, sectarum peculiarium fuerint conditores. Sic et c. 8. prae ceteris nominantur ab auctore Plato, Chrysippus et Aristoteles, reliqui uno verbo comprehenduntur, non quo praestantiores illos reliquis habendos censuerit, sed quod hi earum sectarum principes fuerant, quae Luciani aetate maxime omnium florebant, Academicae, Stoicae et Peripateticae, quas quidem ipsas acriter impugnare ipsi propositum fuit. LEHM.

Ead. l. 8. Περί ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Timon. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περί ἐμὲ ἄδικος, 154. 7. SOLAN. Certissimus est ac notissimus hic Praepositionis περί usus, quem vel ex hoc uno Luciano probare piget. Verum dum prodeat Index, sufficiant interea haec duo exempla: Timon. c. 8. ἀκρισία περί τοὺς φίλους. Vit. Auct. cap. 17. πᾶσαν τὴν περί τοιαῦτα μικρολογίαν. Cf. quae ibidem praecesserant verba τοὺς περί μοιχείας νόμους, ibique in Varr. Lectt. monita. Quam dicat Solanus notam suam ad Tim. c. 6. ignoro. LEHM.

Ead. l. 13. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. III. v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2. c. 22. sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

Pag. 135. l. 3. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

Ead. l. 6. Τῆς κακηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD. Quae sequuntur verba, οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλέγεσθαι; nullo modo tentanda censeo. Lectio οὕτως ὥς, quae est Gorr. et 3011., quantumvis speciem aliquam habeat, nihil tamen est, nisi librarii error, ex ultima vocis οὕτως syllaba ortus: quodsi enim ὥς ἀνδρ. legatur, neque hoc bene cum ἀληθῶς conciliabitur, et desiderabis additum ἡμῖν. Quod autem *Salmur.* praebet οὗτος, haud dubie simili errori acceptum referendum; certe a Codd. haec lectio destituitur. *Belinus*, qui utraque illa lectione conciliata locum restitutum iri speravit sic legens: οὗτος, ὥς ἀνδραπόδους οἶε διαλέγεσθαι; (ipsissima descripsi verba) sordidissime profecto *Lucianum* suum habuit et levissime tractavit. Nam, ne credas ἀνδραπόδους typothetae culpa pro ἀνδραπόδοις editum esse, explicat *Belinus* ipse ὥς pro πρὸς, et vult adeo διαλέγεσθαι ὥς ἀνδραπόδους! Verum ne his diutius immorer, sensus vulgatorum optimus est, nec obscurus: *Adeone* revera putas te cum *mancipiis* colloqui? In priori scilicet Dialogo ficta mancipia proposuerat, quae palam venderentur. Et οὕτως in quaestione admirantis cum indignatione satis frequens. Cf. Diall. Deorr. V, 2. ubi Juno ad Jovem: οὕτως ἡπόρεις οἰνοχῶν, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἢτε Ἡβη καὶ ὁ Ἡφαιστος διακονούμενοι; LEHM.

Ead. l. 12. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλείπει. cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 136. l. 2. Κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθ.] Confert *Seyboldus* locum similem ex *Isocrate* ad *Demon.* extr. p. 26. Ὡς περ τὴν μέλισσαν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν, οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὁρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. LEHM.

Pag. 136. l. 10. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, et pag. eadem, παρ' ὧν ἐλλῆφε τὴν ὥδην. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum *Noster* in *Sympos.* c. 35. οἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In *N. T. Ep. ad Gal. II, 6.* ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et *Act. V, 36.* θευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἐαυτόν. Ad quem l. *Elsner.* etiam ex *Eurip. Ion. 597.* affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

Ead. l. 11. Θάμυριν) Superatus, oculis et lyra privatus est. vid. *Il. B. 102.* — et *Plut. 2074, 1.* SOLAN. *Iliad. II, 494. sq.* LEHM.

Ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. *Odyss.* Θ, 224. Adde *Hygin.* f. 173. et 14. SOLAN. Vid. II. B, 596. *Diod. Sic.* l. 3. pag. 201. et *Apollon.* Arg. l. 1. v. 87. *B. de Ball.*

Ead. l. 13. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) *Homer.* *Odyss.* Θ, 224. SOLAN.

Pag. 137. l. 7. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. BOURD.

Ead. l. 10. Πρὸς ὀργήν) Vid. *L. Bos* ad *Epist.* ad Rom. p. 98. HEMST.

Pag. 138. l. 5. Φαίνωμαι) *Lucianus* exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat iudex, et vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero injurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. JENS. Nondum haec sana. Pro ei enim restituendum ἦν, quod et Codicum optimorum auctoritate commendatur, et a linguae legibus flagitur. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί με et sic interpres. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐς πεδῖον τὸν ἵππον) [Prov. *Plato* in *Theaet.* ἵππον εἰς πεδῖον προκαλεῖς, *Σωκράτην* εἰς λόγους.] VORST. *Platonis* locus est *Theaet.* Steph. p. 183. D. et verba secundum recensionem *Stallb.* Ἰππίας εἰς πεδῖον προκαλεῖ *Σωκράτη* εἰς λόγους προκαλούμενος. LEHM. Vid. et *Brodacum*, qui *Eustathium* affert hoc enodantem. *Thes. Cr.* II, 501. SOLAN. Remittit *Solanus* ad *Brodacum*. Ecce igitur hujus verba, ex *Miscell.* P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: *Equum in planitiem.* *Erasm.* in *Adag. Eq. in pl.* quod ita enodat *Eustathius*: Ἴππος εἰς πεδῖον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵππῳται χρήσιμοι, εἰάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφανλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

Pag. 139. l. 3. Θαρσέετε) *Lucianus* itaque, ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui caussam suam, si posset, probaret, *Plato* totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, *Lucianum* in caussis judicialibus versatissimum simul et versutissimum, aptum satis esse circumscribendo et corrumpendo, quicumque ipse daretur, iudici. Ad id respondet *Λουκ.* Θαρσέετε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic

locus prava interpunctione pessime habitus; et nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, *Θαρόρειτε τούτου γε ἔνεκα. οὐδένα τοιοῦτον* etc. Secus illud *τούτου γε ἔνεκα* fuit ab *Θαρόρειτε* divulgum, et sequentibus adjectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare judicem, qui sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula *γε*, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in Deor. dial. XX. §. 15. *Θάρορει τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἔστων δὴ καλῶ, Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8. *Μεγαπένθης. Απολείται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρορει τούτου γε ἔνεκα.* Pro Imaginib. c. 16. *Θάρορει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἔνεκα, ὥς οὐ φανλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De morte Peregrini c. 26. *Ἀλλὰ θαρόρείτω τούτου γε ἔνεκα. ἐγὼ γάρ διόμοσαιμην ἂν* etc. JENS. Sic exhibui, ut cl. Jensus jussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐκ περισίας) Adleverat orae ed. Graevii cl. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad *Thucyd.* VIII. p. 332. Sed est p. 532. n. 37. (et Bip. Vol. V. p. 255.) ubi *ἐκ τοῦ περιόντος*, et *ἀπὸ περισίας*, *ex abundanti*, sive, *plus quam opus est*, ex *Thucyd.* affertur, et haec *Luciani* verba eodem modo exponuntur. REITZ.

Ead. l. 12. Τί ποιοῦμεν] Possit quis suspicari *τί ποιοῦμεν*, quia haec sint dubitantis et deliberantis potius, quam simpliciter rogantis. idque eo rectius fieri videatur, quum respondeat statim Socrates: *Τί δὲ ἄλλο* (int. *ποιοῦμεν*) *ἢ βαδίζωμεν* (non *βαδίζομεν*) *ἐπὶ τ. δ.* Ac revera *ποιοῦμεν* scribendum suspicatur *Courier.* ad *Asin.* p. 238. et suppeditat eam lectionem 3011. Nihilominus auctor *τί ποιοῦμεν*; scripsisse putandus; modo ne cum *Belino*, qui et ipse *ποιοῦμεν* retineri vult, habeas id pro Futuro Attico vel secundo. Imo Praesens est, et nihil aliud, ut et pleraque eorum exemplorum docebunt, quae jam ad firmandum et illustrandum hunc dicendi morem proferam. Primum cum negativa particula utitur *Noster* creberrime *τί οὐ, τί οὐκ, τί οὐχι*, sequente Indica-

tivo. *Τί οὐκ ἄπιμεν; quidni abimus? pro: quidni abeamus?* Diall. Mortt. XXVII, 1. *Τί οὐχὶ σώζομεν;* Diall. Marr. XII, 2. *Τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν;* Charon. c. 3. *τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα;* Timon. c. 31. *τί οὐκ ἀπερχόμεθα;* Catapl. c. 17. *τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς;* ibid. c. 18. Verum et sine negandi particula eadem ratio adhibetur, ut Necyom. c. 22. *τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν;* Amorr. c. 16. *καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν — διηγοῦμαι;* ubi quae Reizius disputat, non sunt ad persuadendum rite composita. Addam denique simillimum nostro loco exemplum e Luc. s. Asin. cap. 25. *Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον (vel potius: τί δέ ἄλλο, εἶπεν ἕτερος,) ἢ τῇ γοῶν ταύτῃ κάτω ἐπιβρίψωμεν αὐτήν* etc. ubi, ut vides, sine ulla quidem lectionis varietate, Indicativus est in interrogatione, et Coniunctivus in responsione, quod utrumque etiam in nostro loco reperitur. Injuria et illum Lucii locum tentat Courier. l. 1. In iis, quae sequuntur, verbis *δικάζεσθαι Belinus*, ut glossema τοῦ προκαλεῖσθαι, ejiciendum censet, quum praesertim absit a 3011. Sic *ἀξιῶν* cum *ἔοικε* jungendum foret, quod fieri posse probat exemplum Vit. Auct. c. 13. At vim suam habet *δικάζεσθαι*, nec sufficebat illud *προκαλεῖσθαι*. Vult scilicet Plato: *Consentaneum enim est, virum non sine ratione provocare* (ab hac manuum nostrarum vindicta et vi ipsi inferenda), *quum rite judicari postulet.* LEHM.

Ead. l. 17. 'Εν τῇ χειρὶ) In ferro et armis. BROD.

Pag. 140. 6. "Τδατος) *Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi et causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant et clepsydrum.* VORST. Infra cap. 28. Cf. Bis Accus. c. 25. et 26. et quod ad hunc posteriorem locum attinet, *L. Bos* de Ellipss. pag. 503. ed. Schaef. LEHM.

Ead. l. 16. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, ad ipsam. Vid. *L. Bos* Obs. crit. p. 50. REITZ.

Pag. 141. l. 9. Συμπαραβηθεῖς) Emenda *συμπαραβυσθ.* BROD. in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere editi. P. S. etc. In qua igitur malam lectionem — *βηθεῖς* vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu *Solani* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ. Haud dubie in J. est *συμπαραβηθεῖς*. certe *Ald. 2.*, quae fere cum *Junt.* consentit, hoc mendum ostendit. LEHM.

Ead. l. 11. 'Ες τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fūco, etsi in modum quam maxime opportunum et incomtum se aptabat.* Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam ma-

αἴμα opportunitum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, et verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata et inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim et codex Angl. et mea excerpta, longe ἐμπατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγγέλων παχύτερα. Sunt enim τὸ κλοιᾶ et ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus et captorum colla, manus, pedes vincuntur, ut et quibus canes mordaces coercuntur. Xenoph. II. Ἑλληνικ. οἶγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δῆσαντες παραδιδόασιν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τούτῳ δῆμῳ οἴχονται ἀπιόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti injuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio est βοῖα: Colla bovis impedit. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeuentibus Codd. MSS. P. L. et ed. J. Quod enim in reliquis est ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod jam vidit Graevius, ἀφελὲς. GESN. Cf. etiam Hemsterh. ad Necyom. c. 7. LEMM.

Pag. 142. l. 4. Τπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνν ἐταιρικὰ) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: et quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum judicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα. GRON. At χρώματα qui feras, praecedentibus jam ipsis illis coloribus simulatis? Etiam ridicula h. l. sunt, quae conjecit Pell. δύματα. Facile satisfacisse me credo elegantioris judicii lectori, quum post φύκος commatis loco colon posuerim, ut jam non ὑπεφαίνετο cogites, sed ἦν. πάντα autem, quod Cod. 3011. pro πάνν habet, omnino rejiciendum. LEMM.

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, creta et fucus. Sed, cerussa et fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: admodum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudinis no-

mine; ideoque ego comma post ἔραστῶν sustuli, et post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, laudata propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Aelian.* V. H. XIV, 9. Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* et *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. REITZ. De ἐπαινεῖν ἐς cf. *Somn.* cap. 2. τότε δὲ ἔπαινος ἐς τὴν εὐφροῖαν καὶ ταῦτα ἦν. Omnino tamen res nota. LEHM.

Ead. 1. 8. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. *Comicum* in *Plut.* v. 149. et *Schol.* ibid. L. Bos.

Ead. 1. 10. Ἐγγέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer *Pro Merc. Cond.* c. 1. *Eurip.* Cycl. 183. te torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *bovis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. *Scheff.* de torqu. p. 12. GESN. Etiam in *Junt.* cl. *Solan.* deleverat ἐγγέλεων, et κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog.* pro merced. conduct. cap. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. REITZ. Et *Belinus* cum iis facit, qui ἐγγέλεων defendunt, pariterque ac *Gesnerus* monet, respici ad anguillarum figuram, qua nonnunquam veteribus fuerint torques et armillae, laudatque opportune locum *Amorr.* c. 41. qui omnino cum hoc nostro conferri meretur. LEHM.

Pag. 143. 1. 1. Τῆς δινὸς) Eadem locutio occurrebat supra *Deor. Dial.* §. 3. (VI, 3.) REITZ.

Ead. 1. 2. Ἰξίονα) Vid. *Hom.* II. Ε, 317. Conf. *Deor. Dial.* VI. SOLAN.

Ead. 1. 5. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae et veritati. GESN.

Ead. 1. 6. Ἐν Κεραμειῷ) De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis*, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur a varietate pic-

turarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Ead. l. 8. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiád. cap. 6. et Diogen. Laërt. in Zen. p. 165. C. SOLAN.

Ead. l. 9. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

Ead. l. 11. Ἡρέμα) Composite. BOURD. Pro ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζουσιν mallem ἐπὶ συννοίας βαδ. Sic ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων Diall. Mortt. X, 8. ἐπ' ἐλπίδων ἔχειν τινὰ De Merc. Cond. c. 7. Quid, quod eadem formula ἐπὶ συννοίας βαδίζειν Cronos. c. 11. LEHM.

Ead. l. 13. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Justitia, Veritate, et aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huius turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci poterit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Ανκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum et alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Cnidiae c. 12. Καὶ πῶς εὐθύς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὐραὶ. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὥς ἐν Ἀφροδίτῃς, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύνοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro Venerae nobis adspirant aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς esse referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoena tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant etc. - Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26. Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiorem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν

τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικῇ) δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age jam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus.* Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων· respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed et supra c. 13. promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικῇ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in *La-pirthis* c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici styli properantis* notat *Marcilius*, Ἄλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γινώσκων, πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι. *At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiores, quam ego sim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituissent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum et in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paullum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis et librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. c. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie styli ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum et interpretes intellexit. Libro quoque XII. c. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δρᾶσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη. Patet et hic primos pro secundis casibus esse positos. Similia exempla, si non omnino soloecae, nimium certe ἀνακολούθου orationis, notavit in *Hygino Th. Munckerus* in sua de *Hygino* Dissertatione; quale illud in *Fab. CLXIV.* *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in *Hygino* stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est hujus loci. Possint hic quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pulis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρῃν ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι'

ἄρα τοῦτο. *Gesnerus* legit τοῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII. c. 60. de congressu *Dionysii* et *Philippi*, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, *Jac. Perizonio*, ad *Aeliani* locum lib. XIV. c. 37. qui vulgo sic legitur, Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγνῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο etc. Rejiciunt eruditi *Fabrum* legentem χειρουργίας. At sicut nec ego *Fabro* adsentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα et εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμή, (quam etiam non agnoscit Romana editio) et omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem et varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero et illud etc.* Ἐν τούτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae et apud hunc scriptorem et *Lucianum* nostrum supra vidimus. Caeterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contempdere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori hactenus exhibui et proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poëtis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de *Aristarcho* aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum *Scholiastarum* in eos lectio satis testatum cuilibet facere possit. Sic vetus *Scholiastes Homeri* anonymus ad haec ex *Il. I. v. 598.*

— οὐ τί με ταύτης

Χρεὼ τιμῆς —

notat, id esse σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις: debuisse nimirum *Homerum* dicere, οὐτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad *Il. K. v. 43.*

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. —

An vero revera haec locutio sit soloeca, non judico. *H. Stephanus* censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cujus ratio nondum sit plane perspecta. Paullo majore

ris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Iliad. ©. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀρέων πληγέντε κεραυνῷ
"Ἀψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον. —

nimirum πληγέντε positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem et Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντε est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud *Homerum* II. 4, 503. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε,

non est, ut censet Anonymus ille, soloeccismus; nec summa fuit *Homero*, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloeccismo — τοῦ δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψε. Est nimirum solennissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὴν ὅσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit *Homerus*, ut qui II. E, 82. (et II, 333.) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait

— τὸν δὲ κατ' ὅσσε

"Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Hanc parenthesin inseruit *Hemst.*) *Apollonius* quoque *Rhodium* nonnunquam paullo injustius ab *Scholiasta* suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poëta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab *Scholiasta* suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, *Is. Casaubonus* ad *Athen.* IX. c. 4. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachum* pag. 457. Ubi apud hunc lib. I. v. 440. Jason *Apollinis* oraculum comitibus suis hoc modo profatur,

Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, —

interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουσι* (nempe, ut hoc obiter dicam, *Scholiastes* ille in suo libro legēbat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poëtae anonymi apud *Etymol.* III. scriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριτοῖο μεμαῶτας —)

referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpendum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur mihi otioso esse non licet, expedit bonas esse vobis, ita et quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. *Apol-*

Ionii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὁμοῖα μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita et *Homerus* (quod ipsum exemplum adfert quoque *istic Apollonii Scholiastes*) *Il. A. v. 541.*

Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔοντα,

Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν —

hoc est, Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ etc. *semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadvertisse *Jer. Hoelzlinum, Scholiastes* in his *Apollonii I. v. 872.*

Ἰομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

ait illud σφέα se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς *tertia* personae; hic autem sermonem fieri in *prima*; quare debuisse *Apollonium* dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat *Apollonius*, dicens,

Ἰομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

Redeamus quisque ad sua, —

quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes: —

qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est *Scholiastes* ille in *Apollonium*, ubi in *v. 893.*

Πηδῖως δ' ἂν εἰ τοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας,

culpat τὸ εἶναι de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἶναι, quemadmodum et τὸ ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem lectorem relego. *JENS. Ed. Flor. πάντως*, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *SOLAN.* Unice vera lectio est πάντως, quam etiam *Cod. 2954.* confirmat. Valent hic non tam linguae rationes, e quibus πάντων saltem ferri posse nimia cura demonstravit *Jensius*, quam potius sententiae ipsius natura. Nimirum conspicit *Lucianus* appropinquantes complures feminas eodem fere habitus decore, eadem vultus humanitate, eadem denique incessus dignitate, in quibus et Philosophiam esse modo dixerat *Plato*. Recordatus igitur *Lucianus* fucatarum istarum, quas olim cognoverat, Philosophiarum ratusque tali corona stipatam hic prodire veram, quaerit, ex his quae genuina illa sit: nam, inquit, unam modo necesse est (hoc enim est πάντως) genuinam esse illam, quam cognoscere cupio, philosophiam, etiam in hoc choro. Haec postrema referenda sunt ad similes, quas olim vidisset et per aliquod tempus pro vera Philoso-

phia accepisset, meretricias formas. Itaque καὶ, tantum abest, ut oneri sit sententiae, ut contra vi sua destituantur Luciani verba, si cum *Schmiedero* in hujus particulae locum substituere volueris ἐστὶ. LEHM.

Pag. 144. l. 1. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime *principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud *Ciceronem*. At hic non *principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam et epitomen totius suae disciplinae: ipsam disciplinarum mearum capita*. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Quom. Hist. Conscr. c. 28. et Diall. Mortt. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus *Ciceronis* depravatissimus, de Nat. D. initio. Cum perobscuram esse dixisset quaestionem de natura Deorum, sic pergit: De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *caussam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione scientia sit *caussa* philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo *Ciceroni* contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim infert, prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus a Ms. suo haec verba abesse ait, *caussam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *cassam principum philosophiae esse scientiam*. Norunt qui *Ciceronis* opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *cassa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* et ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. Caput etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. *Solanus* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa *Ciceronis*, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum *Davis*. ex Ms. *Eliensi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut *Aldus* quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. REITZ.

Ead. l. 2. Τῆς ψμῆς) Angl. τί. BOUND. Tl et in aliis Codd. lectum praeferendum censuit *Belinus*, et hoc iudicium secutus vere praetulit *Schmiederus*. Mihi quidem videtur ab imprudente librario repetitum esse, quod modo praecesserat, τι. Et τις quidni et ipsum ferri possit, equi-

dem non video. Dialogos certe Mortuorum qui legerit, facile is nec sane invitus de Menippo aliquo vel Diogene h. l. cogitabit, qui illic umbris quibusdam minus sapientibus admodum molesti (λυπηροί, e. g. Diall. Mortt. II, 1.) fuisse perhibentur. LEHM.

Ead. l. 4. Λωποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD. Utrum probes, per se h. l. perinde est: sed utrum eligas, difficulter dijudicaveris, quum utrumque sua commendetur auctoritate. In hac ponderis aequalitate consultius duxi in Editionum lectione acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius et magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN. Neque Wielandius non ingenue fatetur, ea, quae Lucianus h. l. ipsam Philosophiam dicere jubeat, licet versutissime inventa, non tamen sufficere ad cavillatoris insolentiam omni ex parte excusandam. Quod enim quis injuria affectus forti sit et generoso animo, eo tamen non reddi meliorem ejus, qui afferit, caussam. Recte quidem. Sed duo tamen in hac causa teneri velim: primum, quod haec, a Philosophia pronuntiata, haud dubie Lucianus non tam ad se purgandum, quam potius ad adversarios suos pungendos, valere voluerit. Deinde vero, ubi ipse se defendit, imprimis a c. 30. ita caussam suam agit, ut apertius principes illi philosophi ab indignis eorum simiis distinguantur, atque adeo jam non possint non lubenter in gratiam redire cum verissimo ipsorum cultore. Hinc et duo patent: primum, Lucianum, dum magnos illos philosophos hic illic petiit, nonnisi sectas, ab iis profectas, sectarumque maxime studium petere voluisse; alterum, petulantiam scriptoris nostri, etsi nimiam passim, ac vere injuriosam, non tamen perdit, et, cujus a multis iisque cupidioribus hominibus accusatus est, malitiosi animi fuisse. LEHM.

Ead. l. 15. Ὡςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus: tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc inci-

sum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide *Casaubonum* ad *Strabon.* p. 63. ad lib. 3. innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo*. GRON.

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, et scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: et κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσπώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum delersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, et signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum et argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia et scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, monetam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσπώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. *Passion.* S. S. Mart. Tarachi, Probi et Andronii p. 275. HEMST. Ἀποσπώμενον *Solanus* in textum recipi jussit. Ego vero propter consensum optimarum Edd. et plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *Hemsterhusii* sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29. τὸν ῥύπον ἀποσπᾶν· sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare jam et hic ἀποσπώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμεναν. IDEM in *Addend. et Corrig.* Sic praeter *Graevium* ipsum, *Solanum* et *Hemsterhusium*, elegantissimos viros, censuerunt

etiam *Seyboldus* et *Jacobsius*, hic in *Additt. ad Goelleri Edit. Dionys. de comp. verb.* p. 260. sq. qui tamen simul rectissime monet, κόμμασι non referendum esse ad monetariorum malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a scoria purgantur. Citat hanc in rem *Suid.* διασμώμενος ἐρευνῶν. Conferri etiam potest scholion ad *Lexiph.* c. 3. σμῆν· καθαίρειν, et cum hoc ille locus, quem *Hemsterhusius* ex *Nostro* attulit *Anachars.* c. 29. In tanto tantorum virorum consensu, cui etiam Latina *Gesneri* interpretatio accedit, nulla mihi dubitatio amplius relinquitur, quin ἀποσμώμενον vulgatae voci, cui librarii *Luciani* longe magis adsueti locum dedisse videntur, praeferendam existimem. Σκώμμασι autem et κόμμασι h. l. ludentis ingenii esse videntur. *LEM.*

Pag. 145. l. 1. Ὀργίλοι) *Iracundus*, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi *Elsner.* ad *Tit.* I, 7. *REITZ.*

Ead. l. 2. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis *Luciani* collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox *Philosophia*, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων. *GESN.*

Ead. l. 4. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τμήσις, εὐκλεία ἀντι τῆς κολάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, et similia. *Eust.* ad *Iliad.* 1. Inter. *Aristoph.* alii. *BOURD.*

Ead. l. 5. Ἐπιών) Alibi apud hunc et *Demosthenem* παρ-ιών. *SOLAN.* Verum nec ἐπιών reprobandum, quum ἐπιέναι ἐς τὰ πλήθη sit aggredi plebem ea significatione, qua verbum aggredi apud *Sallustium* frequenter occurrit, i. e. progredi, prodire in medium. Temere itaque ἐπιών tum omissum in *Fl.* tum mutatum a *Jo. Seagero* in *Class. Journ.* XVII. a. 1814. p. 161. in εἰπών. Ceterum hoc ipsum *Seageri* εἰπεῖν ἐς τὰ πλήθη vereor, ut unquam a Graece scribente dici potuerit. *LEM.*

Ead. l. 9. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ) *Angl.* ὅ σοι ἂν δοκῇ. *BOURD.* Sic et *P.* Sed *A.* 2. nescio unde depravata exhibet verba καὶ ὅσον ἂν δοκῇ. Ceterum, ne quid celem, vocolae σοι reddidi accentum suum, vulgo ad καὶ retractum. *LEM.*

Ead. l. 12. Ἦπερ καὶ μόνη τάληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο) Malim cum *Ms.* ἦπερ καὶ μόνη τάληθὲς ἂν εὔρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ *Ποικίλῃ* rectius veritas cum *C. Nepote* in *Poecile*, quam cum interpretibus in *Poecilo*. *GRAEV.*

Ead. l. 13. Ἐξευρεῖν) *Ms.* *Gr.* et *P.* ἂν εὔρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse *Lucianum* ἐξερευρῆν. Vide tamen infra c. 45. ἐξεύρισκε eodem, quo hic sensu. *L.* ἀνευρεῖν. *SOLAN.* Quam duorum *Codd.* auctoritas fulcit, et confirmant *Long.* *Excc.* lectionem

ἄν εὐρεῖν, eam jam dudum oportuit ab Editoribus recipi. Aegerrime desideraverit h. l. particulam ἄν, quicunque paulo limatiori fuerit iudicio. Quae mox Plato respondet, mirum in modum interpretatus est *Pirckheymerus*: Nunc, o ex-crande, ipsam dominam appellas, paulo ante vero rem esse turpissimam philosophiam asserebas, cum in tanto theatro, etiam pro duobus obulis unumquemque singulatim venalem proponeres. meministine sermonum? Ultima verba εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων Interpres leviter tantum, credo, inspexit: aliam enim lectionem subesse vix est probabile. LEHM.

Pag. 146. l. 9. Ἄρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes caussam dixit, et ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste *Pausan.* in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci *Arem* vocant) in jus, propterea quod *Alirrhothoum* interfecerat. COGN. De loco et voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Fuliens.* ad *Dionys. Arcopag.* dixit. *Suid.* Interpr. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* BOURD. *Hesychius* in arce Areopagum ponit: *Lucianus* aliter, ut vides, et quidem recte. Vid. *Pausan.* pag. m. 108. C. SOLAN. De loco, ejus iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere interpretes ad *Act. Apost.* c. 17, 19. Inprimis *Hammondus* et *Clericus*, alique, quos vid. apud clar. *Wolffium* in *Cur. Philol.* ad N. T. Conf. nostrum iterum de *Gymn.* c. 19. REITZ. Collem fuisse Areopagum constat, vel ex nomine ipso. Bene itaque habet vulgata praepositio ἐπὶ, et rejicienda Gori. ἐς. Infra Cecropiam situm, et huic confinem fuisse Areopagi collem, docet *Pausan.* I, 28. et patet quodammodo etiam ex hoc nostro loco. Unde simul intelligitur, quo jure locum suum obtineat in sequentibus αὐτήν. quippe altior erat Acropolis Areopago, atque adeo illustrior locus. Perit haec imago, ubi cum *Seyboldo ταύτην* supponere velis. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra *Charon.* c. 2. et alibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 147. l. 14. ΦΙΛ.) P. et L. In impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit *Philosophia*, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas*, et, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius

tamen et longe aptius *Veritatis asseclas* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti et elegantiarum spectatores et exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. et L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN. Probabiliter haec a *Solano* disputata, non tamen sufficiunt ad totius loci formam genuinam restituendam. Non solum haec verba, quae vulgo *Philosophiae* adscribebantur: Ἐπεσθον, ᾧ Ἐλευθερία etc. *Veritati* potius adscribenda erant, sed ex iisdem caussis etiam ea, quae antea eadem illa *Philosophia* dixisse tradebatur: Οὐκοῦν ἐπάγωμαι etc. nam compellata modo fuerat *Veritas* sive a *Philosophia*, sive a *Luciano*, et rogata, ut adesset iudicio, non poterat non ea, quae jam respondentur, respondisse: Tum vero non solum ipsa veniam, sed adducam etiam famulas meas. Jam verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ᾧ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι συνδικάζοις ἂν etc. quibus maxime ad *Veritatis* dictum: οὐδὲν δέομαι etc. respondetur, nullo modo a *Luciano* dici potuerunt, nisi aliquantam ineptiam auctori tribuere velis: nam magna quaedam jam per se inesset arrogantia in Plurali ἡμῖν, si nunc quidem is ex ore *Luciani* proficisceretur; et modo *Philosophia* περὶ τῶν ἡμετέρων diserte locuta fuerat. Neque a polito auctoris iudicio exspectari potest, finxisse eum *Veritatem* ipsi potius cedentem, quam *Philosophiae* hortanti. Atqui si haec *Philosophiae* tribuuntur, necessario etiam, quae deinde sequuntur: Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς, tribuenda sunt eidem *Philosophiae*. Et sic jam prodierit illa loci forma, et ille loquentium ordo, quem textus *Reitzii* recentiorumque editorum exhibet, quique insuper haud vilissima Codicum auctoritate nititur. Imprudenter forsitan factum, quod in interpretatione Latina, reliquis ita, ut textus restitutus postulabat, dispositis, tamen verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ᾧ Ἀλήθεια etc. non, ut par erat, *Philosophiae*, sed *Luciano*, adscripta erant. Quo errore etiam *Wielandius* incaute se abripi passus est. *Belinus* autem in versione sua, nescio qua ratione ductus, utrumque sermonem, et illum: Ἀλλ' ἡμῖν etc. et hunc: Καὶ μάλα etc. *Luciani* fecit. LEHM.

Ead. l. 8. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet *Philosophia*: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti *Socrates*, *Plato*, ceteri. Etiam illud parum provide, quod *Libertas* et loquendi *Fiducia*, ancillae sunt *Philosophiae*. Sed ὅσον μωμεῖσθαι. GESN.

Ead. l. 9. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus. Sic in *Act. Apost.* XXVIII, 2. Οἱ δὲ

Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. *Aelian.* V. H. VI, 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare.* REITZ. Γάμος οὐχ ὁ τυχών *Diall. Marr. XIV, 3. οὐχ ἡ τυχοῦσα τερωπῶλή Diall. Mortt. XXVII, 7. haud vulgares nuptiae, oblectatio haud contemnenda.* Negativa scilicet est haec locutio, nitens affirmativa illa ὁ τυχών, qua denotatur, cuicumque forte occurras primo, der Erste der Beste; ergo qui ex vulgo est, vulgaris; non selectus sedulo, non spectabilis; vili conditione, ordine, virtute; ut τὸ τυχόν παιδισκάριον in *Dialogo Mortt. laud. §. 7. vulgaris, miserae conditionis puellula, optime opposita ibi γενναίῳ, generosi animi, nobilis virtutis, amatori.* Plura in *Indice.* Non praetermittendum puto, quae modo praecesserant verba: καὶ εἴ τις ἄλλος a *Wiclandio* prorsus omissa, a *Gesnero* vero falso reddita esse: si quis alius, quasi non adsit copula καί. Vult autem *Lucianus*: *Adsit nobis etiam Elenchus, et si quem alium habes comitem tuorum.* Hi omnes nobis in tam gravi caussa magno erunt usui. Deinde etiam Ἀποδείξει adsumta omnino omnes comites suos se sequi jubet *Veritas*: Ἐπεσθε πάντες, exclamans. Hunc in modum etiam *Pirckheymerus*, ut oportebat, locum cepit. Ergo καὶ ante εἴ τις cave, ne qua ejiciendum suspiceris. LEHM.

Ead. l. 10. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* conjicit legendum *Solanus*: tum vero et comma post h. v, tollendum, et mox similiter *εὐρισκομένους* scribendum. In marg. J. notaverat, vid. *Thom. Mag.* Is quidem v. *Εὐρισκομαι* haec habet: *Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἀλιεύς· αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις*, ex edit. *Blancardi*; sed ex connexionione et ibi *εὐρισκομένους* videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima *Luciani* verba dederit: tum vero contra conjecturam *Solani* faceret, quod jam non dijudico. REITZ. Levius paullo haec acta tum a *Reitzio*, tum a *Solano* quoque. Quodsi recte haberet, quod nego, *Solani* conjectura *δυσελέγκτους*, non patet, qua ratione similiter etiam *εὐρισκομένους* scribendum *Reitzio* videri potuerit. Imo sic mirum in modum depravatus fuerit locus. Deinde non magis intelligitur, quid idem *Reitzius* sibi velit, quum in *Thoma Mag.* de sanissima voce *εὐρισκομένοις* mutanda cogitat. Scilicet conjicio eum prae nimia quadam festinantia τινὰς et *εὐρισκομένους* conjungi voluisse, quum tamen in oculos incurrat, etiam apud *Thomam* τινὰς cum ἀποφυγὰς, ut apud *Lucianum* ipsum, conjungi debere. Jam vero quod ad *Solani* conjecturam ipsam attinet, minime ea mihi quidem probatur. Cui enim tandem, obse-

cro, placere potuerit insolentissime illud dictum, ἀποφυγὰς δυσέλεγκτοι, *refugia difficilia convictu*? Talia vix Scholasticorum barbariei condonantur. Imo nulla prorsus medela eget sanissimus locus, neque adeo transpositione, quam postulat Solanus, particulae καὶ ante αἰ. Duo enim sunt, quae terribilia ac periculosa in isto hominum genere pronuntiat Lucianus: quod insolenter se jactent, (ἀλαζόνεια) et quod difficulter ab adversariis convinci possint (τὸ δυσελέγκτους εἶναι). Quae vero adduntur, causam indicant, ob quam videantur illi difficiles esse convictu, nempe: quum semper refugia quaedam sibi inveniant, etiamsi quam maxime jam ad incitas videantur redacti. Sed lucente sole nihil opus lucerna! LEHM.

Ead. l. 13. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

Pag. 149. l. 1. API.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum API. Fl. A. tantum habet. SOLAN. Nihil mutari velim de vulgata personae notatione. Ceterorum nomine Aristoteles loqui putandus. Vid. ad Timon. ultimam omnium Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 7. ΦΙΛ.] Et hic turbarunt vulgo personas. Error haud dubie ortus e-confusis notis ΦΙΛ. et ΑΛ. A Veritatis autem partibus haec dicta aliena sunt, conveniunt contra maxime, vel potius unice, Philosophiae, utpote examinatrici et arbitrae litis; quod quidem negotium orditur a verbis: Ἀλλ' εἰπέ μοι, τί σοι τοῦνομα; Nec caret haec ratio sua auctoritate, quum Long. Excc. sic olim scriptum fuisse testentur. Accedit, quod jam Pirckheymerus hanc rationem secutus est: e recentioribus idem fecerunt Wielandius, Belinus (hic vero non in versione, sed in notis Criticis posterius conscriptis) T. F. Benedictus, ut ipse dicit, et Schmiederus. Hac ratione nixus, Belinus e Cod. 3011. ταύτη pro ταύτης scribi voluit, adsentiente T. F. Benedicto, et Schmiederus vere ita edidit; quod non probo. Nam Justitia nondum fuerat commemorata; et sic convenit optime hoc δεικτικόν. Contra nihil valet ταύτη, ad Veritatem relatum: imo tum potius αὐτῇ suo loco fuisset. LEHM.

Ead. l. 10. Παρρησιαδης) Παρρησιαστῆς dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam et procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Leg. Senec. lib. III. de Ira. COGN. Locus Senecae est lib. III. de Ira c. 23. pr. ubi Demochares Lipsius edidit, pro Democares, et rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: Si qua alia in Philippo virtus, fuit et contumeliarum patientia,

ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam et procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suspendere. REITZ.

Pag. 150. l. 1. Ἐπευφρατιδίων) Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὧς Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Conjunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Jac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. JENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac jubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

Ead. l. 4. Σολέας) Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus et Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babyloniis tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157. C.) vide et nostrum de utroque in Macrob. cap. 20. Plut. 1073. f. Alterum Posid. memorat. Diog. Laërt. 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum et Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολεὺς Χρύσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2. et Plut. 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor etc. Diog. Laërt. 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, verum et hoc quaero, quamnam artem nosti? An in Graecis legitur, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἡρόμην, τίς δὴ σοι ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, et verti debuit, frustra igitur id rogabam. (nempe de patria et lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) Verum quod artificium tuum est? Paullo ante scribi debuit, Σῦρος, ὧς Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Diall. XX, 3. SOLAN. Vertebatur male, Verum et hoc quaero. Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. Temere enim illud quaerebam. Proxime tamen Solani nostri, qui orae Ed. Bened. adscripserat: neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem? REITZ. Ἄλλως, temere, sine consilio, haud rarum apud Nostrum. Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Minerva in ipsum suspiciosa narrans: καὶ ποτε, inquit, ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, etc. temere

advolabam, non eo quidem consilio, ut illam vulnerarem, ohne mir gerade Etwas zu denken. Eorundem Diall. XX, 3., quem locum *Solanus* adfert, eadem, quae hic, verba leguntur, ad quae vid. *Hemsterhus.* commodam Adnot. Timon. c. 23. legebatur olim ἄλλος pro ἄλλως. Restituimus autem egregiam *T. Fabri* emendationem. LEHM.

Pag. 151. l. 6. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ) Non potest Latina versio hunc locum adsequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN. Quid autem in hac scribendi ratione insoliti insit, quod se invenire in ea fatetur *T. F. Benedictus*, equidem non invenio. Imo frequentissima haec est non solum Grammaticorum posteriorum, sed etiam optimorum scriptorum Atticorum, *Platonis*, *Xenophontis* e. a. ratio. Quod autem pro φιλῶ legi vult φίλον, ne menti quidem *Luciani* ipsius id convenerit, qui paullo post verbo τῷ φιλεῖσθαι manifesto ostendit, se voces φιλαλήθης, φιλόκαλος, et ceteras ejusdem classis, non ab Adjectivo φίλος, sed a verbo φιλεῖν, deduci velle. LEHM.

Ead. l. 13. Καὶ τὰδε, φασὶ, καὶ τὰδε) Dixerat *Lucianus*, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόνα, μισοψευδῆ etc. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, alteram vero melius addisceret: ad quae *Philosophia*, καὶ μὴν οὐκ ἔχρην, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε, φασὶ, καὶ τὰδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim, ferunt, esse et illa et ista. Ita ille intellexit, quasi diceret *Philosophia*, οἱ ἄνθρωποι φασὶ, ferunt homines, et ista et illa esse ejusdem. Sed τὰδε est nominativi casus, et verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε, φασὶ, τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. Et haec et illa indicant ejusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδῆς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γὰρ ἐστὶν (scil. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. VITRING. Ad haec *Seyboldus* notavit: „Dubito, an haec vere *Horat. Virringa*: multo simplicius videtur: utrumque (et amare et odisse) ejusdem hominis est. Φασὶ enim saepius περιφράσει servit.“ Pleonasmum, nisi fallor, innuit *Seyboldus*; sed neque hoc recte: nam φασὶ notat vulgarem sermonem, quod vulgo ajunt. Cetera *Seyboldi* recte habent. Argutatus enim, manifesto est *Vitringa*. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸ τέχνα) Sic Edd. P. S. F. et Ms. P. sed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. *Maître de dialect.* p. 37. etc.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod

articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. *Schol. ad Sophocl. Ai. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀτικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε.* Sic etiam in proverb. quod *Eustath. adfert ad Hom. Il. B. pag. m. 235, 37. Τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν.* Adde duo alia in voce *Χεῖρ* ab *Lexicogr. ex Xenoph. et Thucydid.* jam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, et *Lucian.* non semel alibi. *REITZ. Vid. Matthiae Gramm. Gr. p. 61. 2. et p. 604. 1. LEHM.*

Pag. 152. l. 4. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: ναὸς cellae. GESN.

Ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. et apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, et Πολιούχος Pindar. BOURD.

Ead. l. 7. Ὡ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Acl. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ. Singularem de Minervae Poliadis sacris et aede in arce Athenarum libellum edidit Car. Godofr. Müller cum tribus tabulis aere incisis ab Ern. Riepenhusio. Gotting. 1820. Hanc Lucianus dicit solam videre, quae agant philosophi, utpote praesidem Athenarum et inspectricem. Sed Jacobsius in Animadvv. in Eurip. Tragg. p. 45. negat apparere caussam, cur Minerva sola hominum (at non omnino hominum, sed horum philosophorum) facinora videre dicatur, atque adeo verba δὲ μόνῃ tanquam corrupta in δαιμονίῃ mutanda censet. A qua quidem suspicione et conjectura abstinuisset, opinor, Vir egregius, si clarius animo ipsius observata fuissent Mercurii verba Diall. Mortt. X, 8. Κατάθου σὺ etc. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Cf. §. 11. et alia similia loca, ubi philosophorum imprimis Atheniensium fraudes et flagitia recensentur, nemini facile, nisi τῇ ἐπισκόπῳ urbis, Minervae Poliadi, cognita. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐπίσκοπος οὐσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὐσα, suppeditant Coll. C. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeux. cap. 4. SOLAN. Tolerabile hoc est Scholion, inepta vero textus lectio, quae Schmiedero non erat recipienda, licet aliquid commendationis nacta a Cod. 2954. et a T. F. Benedicti adsensu. LEHM.

Ead. l. 11. Αἱ μέλαινα) Scil. ψῆφοι. BROD.

Ibid. Σὺ προσθεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

Ibid. Προσθεῖσα) *Albam* scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo enim illum suffragio liberavit. BRÖD. Vid. etiam Harmon. c. 3. et Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN. Σω-
[ξ] Uti Orestem olim: plures enim de Oreste haec, quam de Themistocle, referunt. locus princeps est Aeschyl. Eumen. v. 738. sq. ad quem vid. Stanley. adde Barnes. ad Eurip. p. 106. T. II. (ed. Lips. T. I. p. 603.) SEYB.

Ead. l. 13. Εἰεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, sint ista! q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN. Non probat J. Seager. in Classic. Journ. XVII. a. 1814. p. 161. et conferri jubet Xenoph. Anab. I, 10, 7. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβουλευόντο, καὶ δὴ βασιλεὺς, παραμειψάμενος etc. ibique Hutchins. et Toup. ad Longin. sect. XVI. Καὶ δὴ scilicet, monente Hesychio, est pro ἤδη, non tamen pro simplici ἤδη, sed vellem Grammaticus addidisset: ubi jam aliquid aliud factum ab eodem dictum fuerat, quo καὶ spectat. Ut h. l. modo dixerat Philosophia: Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν. Nunc dicit: Jam etiam (καὶ δὴ) sedemus vobis paratae. De particulis καὶ δὴ post τε positus adeundus Stallbaum. ad Platon. Phileb. p. 205. LEHM.

Ead. l. 15. Ὅστις ἄριστα κατηγορεῖσθαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi: ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ, qui videtur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσειν ex Ms. Gr. et L. arripuimus. Edd. κατηγορεῖσθαι ἄν. SOLAN. Κατηγορεῖσθαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed majorem Edd. et Mss. numerum potiorē habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed adsentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I. IX. p. 5. Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσεσθαι τὸν Κανδαύλεα; ex uno Ms. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. adferat ibidem. Addo Homer. II. A, 161. — μεγάλῳ ἀπέτισσαν, magno luent. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀόριστος χρειαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Diall. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσεσθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. Jens. tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius

fluere, fateor; nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Ms. nec Edit. ulla praebeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticorum dissimilia tempora per conjunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. *Horr.* ubi ad Obs. Miscell. vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. REITZ.

Pag. 153. l. 5. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι sed repugnant Codd. In P. est σὺ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN. Σὺ habet etiam 2954. et deinde ἦτα γὰρ μεγαλόνοια 3011. et Gori. quam quidem rationem magno cum studio commendat *Belinus*, nec omnino frustra: nam ad stipulatus est T. F. *Benedictus*, obsecutus etiam *Schmiederus*. Equidem sequi dubitabam. Neque enim in vulgatis, ut ait *Belinus*, nulla est cohaerentia, neque ea, quam sumit idem sane absurdam: Σοῦ — ἡ μεγαλόνοια — σοι πρόσεστι. Sed construe sic: Σοῦ, ὃ Πλάτων, (ἔστιν) ἦτε μεγαλόνοια — καὶ — καὶ — et nunc singula haec complectitur Philosophia novo membro: πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστι. Tua, o Plato, est illa (quam nos in hac quidem caussa desideramus) admirabilis mentis magnitudo etc. His autem haud incommode responderi a Chrysippo ad superiorem interrogationem, nemo temere negaverit, nisi qui putidius praeconceptae opinioni adhaeserit. Imo etiam exquisitius hoc responsum, uti vulgatur, recte dixit *Seyboldus*. Profectum autem σὺ haud dubie a librariis *Belini* similibus, et traxit deinde sequens γὰρ insertum. Ejusdem ferme originis esse videtur ἡ ante καλλιφωνία, quod et ipsum *Schmiederus*, *Belini* iudicio, quod postea etiam T. F. *Benedictus* probavit, captus, sine idonea ratione inseruit. LEHM.

Ead. l. 9. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὁσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex *Synes.* et *Aristid.* Quare et hic ap. nostrum προηγορίαν legendum arbitror, ut sit: Tu prior caussae dictionem suscipe, i. e. age; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ. προηγορίαν non solum exhibent Codd. 2954. 3011. et Gori. sed edunt etiam A. 1. 2. et B. 1. Non erat itaque, quod *Reitzius* lectionem, per se quoque ipsam praestantiorē,

postponeret receptae. *Schmiederus* recte eam recepit, *Belino* quoque probatam, et *T. F. Benedicto*. LEHM.

Ead. 1. 11. Γοργίας) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Polum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95, et 229. SOLAN. Quae mox leguntur, ἐπίπατε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, *Gesnerus* vertit: Itaque adsperge etiam aliquid de ironia; legit itaque τῆς εἰρωνείας, ut in J. H. et utraque A. editum est; et recte quidem. Elegantiam Genitivi, de qua *Viger.* p. 52. ed. *Zeun.*, exturbavit librarii imperitia. Diall. Deor. XIII, 1. χορήσιμος ἐπιθήσειν ἀνθρώποις τῶν φαρμάκων. Ibid. Diall. XVIII, 2. τὸ ἐμπορεῖσθαι ἀκράτου. LEHM.

Pag. 154. 1. 1. Συνεχεῖ) Συνεχῇ. MARCIL.

Ead. 1. 2. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) *Lucianus Platonem* subsannat, cujus in *Phaedro* verba haec sunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. Meminit iterum Bis Acc. c. 33. et Rhet. Praec. 26. Cf. *Plat.* *Phaedr.* 344. SOLAN. Post ὁ μέγας, duce Cod. 2954. et suadente *Belino* et probante *T. F. Benedicto*, inferiit *Schmiederus* ἐν οὐρανῷ ex ipsius *Platonis* loco. Argumento esse poterat locus Bis Acc. c. 33. ubi eadem *Platonis* verba sic citantur: ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς. Atqui in utroque loco, et in Rhet. Praec. extr., liberius haec *Platonica* profert Noster: nam pro Ζεὺς certe ἡγεμὼν apud *Platonem* est. Ergo in nostro quidem loco in illatis ἐν οὐρανῷ vestigia agnosces alienae manus. LEHM.

Ead. 1. 3. Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων) *Homer. Pind.* a quibus poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *BOURD.* E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. *Athenag.* c. 21. p. 94. *Dechair.* GESN.

Pag. 155. 1. 2. Τὰ κοινὰ) Communem omnium causam. BROD.

Ead. 1. 3. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus discrepamus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est, L. BOS.

Ead. 1. 10. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD. Universa sententia adumbrata ad illam *Periclis*: ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰ κινδυνεύονται, apud *Thucyd.* II, 35. observante *Goellero* ad *Dionys.* de comp. verb. p. 8. LEHM.

Pag. 156. 1. 5. Τοῦτο) *Diogenes* causam et suam et reliquorum philosophorum contra *Parrhesiadem*, sive *Lucianum*, a quo omnia philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam

Philosophia, hujus caussae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera et industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor, legendum esse τούτῳ, non τοῦτο: utique id exigit orationis hujus tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superiores) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere. JENS. Rem non tetigit *Jensius*. Distingue sic: Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, (fiat int. Similiter c. 18. Οὐ τοῦτο.) ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἢ περ τῷ ξύλῳ. scil. caussa est discertanda. Atque eundem in modum disposuit verba Latinus Interpres. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐγκέχνται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose *Galen*. Interpr. *Aristophan*. passim. *Apulej*. *Sen*. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδωρ, *Pollux* l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Hesych*. ΒΟΥΡΔ. Ἐγκέχνται) Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat: quod enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quamquam apud *Nostrum* iterum mendose legatur *Hermot*. c. 79. At recte hic c. 28. et *Abdic*. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *De Merc. Conduct*. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

Ibid. Τὸ ὕδωρ) *Clepsydra*. ΒΡΟΔ.

Ead. l. 13. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis*. ΒΡΟΔ. Inepte olim interpres: Imo plures volo vincere. Ignoravit ellipticam locutionem, et deesse ψήφοις. Est enim, pluribus calculis vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsis. Gr. L. Bos.

Ead. l. 16. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. et P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ jussit reponere *Solanus*, et usitatius et rectius quidem, ac forsanti *Luciani* convenientius, quod videtur significare velle, quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant; et quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro secundum, etiam *Aristot*. I. Hist. Animal. c. 1. p. m. 827. ὥστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. *Lucian* per vel circa vitam. Ut plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl*. cap. 23. ubi haec variatio περὶ et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ. In notis ad hunc *Catapli* locum et ad

De Luctu c. 16. poenituisse videtur *Reitzium*, quod non et hic reposuerit *παρά*. neque id temere. Nam ad Codicum illorum trium, quos *Solanus* secutus est, auctoritatem accedunt etiam duo Pariss. 2954. et 3011. et Edd. A. 1. et 2. ubi figura compendiaria significat *παρά*, non *περί*. Ceterum solenne *Luciano* est dicere *παρά τὸν βίον*, imprimis in Diall. Mortt. e. g. XV, 4. XVI, 3. XXX, 1. ut sit *per vitam, in vita, dum viveres*. Recte itaque probavit *T. F. Benedictus*, recepit *Schmiederus*. LEHM.

Pag. 157. l. 5. *Πρώτῳ*) Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29. rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τὸ μηδὲν ὄντων*) Sic iterum *Lucianus* De Merc. Cond. c. 16. et Bis Acc. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρὸς*) Male legebatur antea in plerisque πρό. Sed Mss. Codd. P. L. et S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 158. l. 4. *Ἀριστοφάνει* etc.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut *Eusebius* observavit; hujus meminit *Cic.* in Bruto. Baptas ejusdem fabula a nostro *Luciano* celebratur. COGN. *Aristophanem* quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed *Eupolis* quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus ad Prom. in Verbb. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὁ θεός*) *Bacchus*. BROD.

Ead. l. 10. *Τοὺς ἀρίστους*) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat *Noster*. SOLAN.

Pag. 159. l. 3. *Τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκεῖον ὄντα*] Necessitudinem, quae Dialogum inter et Socraticos intercessit, fingit *Noster*, ut par erat, eam, quae sit inter familiares. Lege modo Prometh. in Verbb. capp. 6. et 7. ubi *ἐταίρους τοῦ διαλόγου* vocat Socraticos philosophos, et Bis Accus. cap. 33. et seqq. Atqui *οἰκέτης* ubique apud *Nostrum* significat *servum, famulum*, non *familiarem*, quod *Conr. Reitz.* in Ind. ad hunc locum accommodare vult. Documento imprimis esse potest locus Bis Acc. c. 17. ubi *Polemonem Academicum* Academia ipsa dicit *οἰκεῖον ἑαυτῇ*, quem eundem *Ebrietas οἰκέτην ἑαυτῆς* appellet: paullo supra c. 16. voce *ἀνδράποδον* pro *οἰκέτης* usa fuerat. Jam et *Solanus* voci *οἰκέτης* vulgatae litem intendit, suspicans *οἰκοθεν* legendum, et *Gesnerus* vertit *familiaris noster*, vulgari lectioni minus, quam loci rationibus, accommodata. Hinc nihil videbatur certius statui posse, quam pro *οἰκέτην* h. l. *οἰκεῖον* restituendum esse, quam

lectionem tres Codd. exhibent, et *Belino* probatum *Schmiederus* recepit. LEHM.

Ead. 1. 4. Οἰκεῖον ὄντα] Non male quidem *Thom. Mag.* Οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ γυνὴ καὶ τέκνα, praesertim si *Herodoti* morem loquendi respicias. Sed a *Luciano* nostro hunc usum alienum esse animadverti, ut ex indice patebit; unde cognosces, οἰκέλους et οἰκέτας creberrime ab illo usurpari, sed semper diligenter distinctos. Atqui *Dialogus* philosophis non erat famulus, sed familiaris. In *Prom. in Verbb.* c. 6. hi dicuntur τοῦ Διαλόγου ἑταῖροι, non δεσπόται. Et in *Bis Accus.* c. 26. sqq. eadem fere inter utrosque ratio declaratur. Ergo lectionem trium proborum Codd. οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην recipere non magis dubitabam, quam *Schmiederus*. LEHM.

Ead. 1. 5. Μένιππον) Consule in ejus vita *Laërtium*. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud *Lucianum* modo, sed et per se olim in suis scriptis, ut ex *Diog. Laërt.* discimus, hominum vitia salibus comicis insectatus fuerat p. 162. A. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἔχοι) Sic Ox. uti ante conjeceram legendum. Reliqui ἔχη. SOLAN.

Pag. 160.1. 1. Ἀπημύλησεν) Recte ita *Brodæus*. MARCIL. (Nempe in *Misc.* p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. Et sic solet apud *Nostrum* aliosque. Testimonia vid. ad *Tox.* cap. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. et L. emendationem *Brodæi* confirmant. Sed recte jam in S. et A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμνηπολ. nisi quod Par. ἀπεμπώλ. habet. SOLAN.

Ead. 1. 2. Πολλῶν) Oxon. πολλῶ. SOLAN. Hanc procul dubio veram lectionem priores Editores non debebant vilipendere. An unquam quisquam inciderit in illud ἐπὶ πολλῶν, de pretio usurpatum, vel serio contenderit sic usurpari potuisse? Imo qui ἐπὶ πολλῶν h. l. legit, potest is facile aliud quid cogitare, quam voluisse auctorem: multis testibus. Contra exquisitus, quamquam non frequentissimus, est usus formulae ἐπὶ πολλῶ, ut significetur idem, quod alibi fere πολλοῦ. Sic ἐπὶ πόσῳ, quanti? in verbis iis, quae *Cyrus* ad *Armeniorum* regem dicit, ap. *Xenoph.* *Cyrop.* III, 1, 43. (Weisk.) καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναικὰ σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς; LEHM.

Ead. 1. 5. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo *Th. Mag.* qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod *Jens.* observavit ad *Lucian.* *Somn.* in *Lect. Luc.* p. 9.

Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. *Epict. man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἐμαυτοῦ ἀπολέσαι* et cum praesent. *ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε*. Aor. iterum ap. *Ael. V. H. IX, 29. Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα*. *Thucyd. III, 44. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι*. Et ubi non? REITZ. Eundem *Brunckii* errorem, quo ἀξιοῦν et similia verba Infinitivo Futuri jungi posse negatur, castigat *Schaeferus* ad *Theognidem* in *Gnomicorum poetarum Graecorum* edit. *Brunck. Lips. pag. 16. excussa satis larga exemplorum copia, quibus praeceptum illud Thomae Magist., cui praeter Jensium, Reitzium et Brunckium etiam Sturzium in Lexic. Xenoph. T. I. p. 551. subscripsit, evidenter refutatur. In his etiam locus est Polybianus T. II. pag. 115. ubi ἀξιοῦντες καταλύσειν non magis mutandum censet Schaeferus, quam h. l. τιμωρήσειν mutari patietur. Nonnulla in hanc rem etiam Courierius proponit in Not. ad Asin. p. 292. LEHM.*

Ead. l. 6. ANAB.) Φίλ. εὖγε ὦ Διόγενης. Scribendum Πλα. εὖγε etc. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. ANAB. recte L. et Par. ed. Reliquae omnes φίλο. quod minus commodum, quia Philosophiae ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non Philosophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐγγει) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum clepsammis pro clepsydris utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

Ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in J. ed. et Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN. Exstat καὶ praeterea in duobus Pariss., nec sane, si Graecismi legem respicias, bene abesse potest. Cum singulari vi copulam esse additam censet T. F. Benedictus: plura et ea imprimis, quae graviora erant. LEHM.

Pag. 161. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in P. L. et Juntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. SOLAN.

Ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. SOLAN.

Pag. 162. l. 8. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὡμᾶς, prave, nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum cen-

seo. SOLAN. Versio Latina, et hinc, opinor, etiam *Wielandiana*, expressit ὑμᾶς, merito reprehensa a *Seyboldo*. Οἱ καθ' ἡμᾶς videlicet sunt, qui nostra (h. l. mea) aetate vivunt. Quia autem aevum illud *Luciani* prae ceteris spuriorum philosophorum, qui deinde notantur, copia abundabat, nunc, ubi veritatis gratia e numero isto paucos quosdam excipere vult, dicit, οἱ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, ipsa aetate nostra qui vivunt. Neque adeo ita αὐτοὺς vi sua caret, ut cum *Solano* eliminandum censeam. LEHM.

Ibid. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam remp. vexarent et privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem *Casaubonus* et *Salmasius* οἱ πάνυ, quae legere operae pretium erit. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐφ' ἡμετέρου, καὶ] Egrege explet lacunam Codex 2954. vere ab hac parte de *Luciano* meritis. Sic demum plena, sic concinna ac rotunda reddita oratio, ubi haec verba in prioribus Edd. omnibus desiderata textui, cui debentur, restituas. Versio Latina jam sua via orationis vulgatae vitio succurrerat. Ἐφ' ἡμετέρου quid sit, ex ipso scriptore discas. Vid. *Diall. Deor.* XII, 2. *Anach.* cap. 22. LEHM.

Ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. et L. legendum ὑμῖν, aut, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum caussa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis exprimebat. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Γυναικίᾳ) Sola ed. *Junt.* habet hic γυναικίᾳ. Sed vulgata melior. Vid. *Luc. s. Asin.* c. 41. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Paris.* Herculem saltantem, et Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius*. REITZ.

Ead. l. 9. Κατατεθλυμένος] Variant quidem tres Codd. in proferenda hac voce, quam unus scribit κατατεθλυμένος, alius καταθελυμένος, et rursus alius καταθελυνόμενος. Recedit etiam ea, quam *Diall. Deor.* V, 3. e quatuor Mss. recepimus, forma ἐκτεθλυμένος. Nihilo magis vulgata formam, etsi minus forte legitimam, mutare ausus sum, praesertim cum praesidio ei esse videantur similes formae

Lucianeae: ἐκτετραχυσμένος infra c. 51. et ὑφασμένος Ver. Hist. I, 18. Cautè hanc rem in dubio relinquit, Codicumque fidem rite aestimatam sequendam censet *Struvius* in *Grammat. Gr.* Cf. Adnot. ad *Diall. Deor.* V, 3. Tom. II. pag. 295. Quae paullo ante orator dixerat, verba: ἀλλά μοι δοκεῖ etc. ea *Schmiederus* elegantia et vi sua privatum ivit, quando malebat legere: ἀλλά, μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρέψαιτο ῥοπάλω etc. Articulum certe ante ῥοπάλω vulgo positum nullo pretio exturbari patiar. Si recte auguror, movit eum, ut de mutatione cogitaret, ignoratus vel neglectus usus particulae ἂν cum Infinitivo connexae, quem tamen vel ex hoc ipso *Luciano* cognovisse et poterat et debebat. Contuli loca nonnulla in *Varr. Lectt. ad Charon.* c. 17. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 11. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις) *Lucianus* declaturus *Philosophiae*, et reliquo philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, et omnimodo deridendos propinasset, acerbè exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens, tandem comparat illos cum eo, qui ipse mollis et effeminatus in scena sustinere velit personam *Achillis* vel *Herculis*, non sine spectatorum vere judicantium risu, et pudore eorum, quorum personam gerant. Ait itaque: οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κίμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὲ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιδωξε παῖων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, et intellectu facilis hic locus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tractari debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hospes se leonem et asinum videre saepe arguit, et fuste caedens insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo: Talia vos pati ab illis videns, non tulī ὑποκρίσεως dedecus, si cum simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinuerint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat et ipse leo censi, apud ignaros Cumanos rudens valde asperum et horridum; donec eum hospes quidam, qui et leonem et asinum saepe viderat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignoscere) coarguit, et fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita et elephantos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. Jens. Asininam istam, quam Jensius vocat, versio-*

nem genuit asinina; quae in veteribus Edd. reperitur; textus interpunctio. Scilicet post ὄνον comma positum est, ut jam πολλάκις non posset, quin verbo ἤλεγξε adjungeretur. Nihilo praestat, imo etiam ineptior est, ac paene ridicula, *Pirckheymeri* interpretatio: donec hospes quidam ipsum non leonem, sed asinum esse deprehendisset, verbis redarguisset, fustibusque insequutus verberasset. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula *Aesopi* desumpta esse, ipse *Lucianus* alibi (si *Luciani* quidem libellus ille) testatur, in *Fugit.* c. 13. Passim alibi tangit. *Philops.* c. 5. et *Pseudol.* c. 3. Sed in hodiernis *Aesopi* quae dicuntur fabulis, *Cumarum* nulla mentio. Vid. delect. fab. 123. et 157. et ipsum, qui circumfertur, *Aesopum* fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto *Socrates* apud *Platonem* in *Cratylo*, ne recentiores memorem. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD. Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων *Brodaeus*; et omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorstius*; quod et voluisse credo editores J. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si *Luciano* non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὗ τοὺς λόγους ἐπονείτο. In *Apologia* pro *Mercede* conductis ait λόγους ἀσκεῖν, c. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν *Χρύσιππον* — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima, in qua id auctor vult: quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod, ubi pseudophilosophi committerent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam *Philosophiam*, et *Chrysippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cynicus*, sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτοῦ, scribendum. JENS. Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte *Guyetus* corripuit, et αὐτοῦ adspirate scripsit, cui parvum, idemque et alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus

adspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum *Homer.* integre scribat ἑαυτὸν, ubi *se ipsum* significatur, distinctio eadem inter reciprocum et demonstrativum ope spiritus, ex Grammaticorum praeceptis est servanda; inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, et ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post ἐπώννυμον sustulimus. ΡΕΙΤΖ.

Ead. l. 6. Ἐποιεῖτο) Ἄν ἐπονείτο; GUYET. Brodaeus προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

Ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὗτος ψόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο intelligi enim vult *Lucianus*: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL. Mihi de hoc graviter vexato loco ita videtur. Primum legendum esse — ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώννυμον etc. neque esse, quod vel *Scholiastae* lectione, vel *Seyboldi* hinc profecta conjectura turberis, monitum jam in not. ad Schol. In iis vero, quae sequuntur, maxime offendit elegantissimum quemque lectorem verbum ἐποιεῖτο bis parvo intervallo positum; quod tamen *T. F. Benedictus* ad gratam quandam negligentiam referri vult. Nec sane immerito, licet pertinaciter omnes libri utrumque tueantur, de tentando alterutro cogitatum est. Sed utrum tentari debeat, hoc vero quaeritur. *Seyboldus* quidem prius horum omnino ejiciendum ratus, sic legit verba: ὅτου αὐτὸν ἐπώννυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος καὶ ὅτου (vel οὐ) τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Quae quidem Latine versa: *cujus et nomen sceleratus ille et placita professus est*, non male sonant, Graece vero recitata nemini, qui hujus linguae ingenium ceperit, placere possunt. Quidni enim *Lucianus*, si ita loqui voluisset, potius sic simplicius et concinnius mentem suam explicuisset: ὅτου τὸ ὄνομά τε καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο; Placuit autem scriptori simili phrasi uti, ac quae infra adhibetur cap. 51. ubi *Parrhesiades* philosophum quendam adloquitur: φέρ' ἴδω τίνος ἐπώννυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; pro εἶναι λέγεις modo exquisite h. l. uno utitur verbo ποιεῖσθαι, quod magis proprie indicet simulatam nominis professionem. Rectius itaque ab aliis, iisque plurimis, vitium loci in posteriori enuntiatione quaeritur. Et ii quidem, qui adhuc a falsa lectione οὐ suspensi erant, corrigi voluerunt ἐπονείτο, ut *Guyetus* et *Gronovius*. Quid autem *Belinus*, qui οὐ e. cod. 2954. praefert, et tamen ἐπονείτο probat, sibi cogitaverit, difficul-

ter intelligas. Nam si οὐ legitur, quod et utriusque *Aldinae* testimonio comprobatur, ἐπονεῖτο nullo modo locum habere potest. Ergo qui οὐ vel ad exemplum B. 1. abjiciunt, vel melius in οὐ mutant, ii rursus in diversas discedunt partes: alii, ut *Brodaeus* et *Solanus* scribi volunt προξεποιεῖτο, quod, etsi per se haud improbum, h. l. tamen vereor, ut gratus afficiat aures, quam, quod vulgatur, simplex. Quapropter ἐμμεῖτο conjicit *Jo. Seagerus* in *Class. Journ.* XVII. a. 1814. p. 161. paullo jejunius, ut ego sentio, h. l. verbum, quod praeterea etiam haud facile in ἐποιεῖτο transverti potuit. Multo magis placet, quod *Jacobsius* in *Actt. Monacc. T. II.* p. 459. substitui vult, quodque etiam *Göllerus* commendat in iisdem *Actt. Monn. T. I.* p. 213. ἐνεπορεύετο, i. e. *cujus sermones et praecepta quaestum sibi facit.* Illustravit autem hunc verbi ἐμπορεύεσθαι usum *Valcken.* in *Adnott. in N. T.* p. 411. sq. sive in *Opuscc. suis* (ed. Lips.) *T. II.* p. 319. sq. imprimis p. 322. Verum quum ipse adhuc meo judicio non satis fidei haberem, consultius videbatur in vulgata acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ὡστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) *Pirckheymerus*, vos quoque indicta caussa condemnabant. Cur igitur in fine *Hermotimi*, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo *Benedictus*, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco *Hermotimi*, ceteris indicta caussa damnatis. Rursus in eodem *Hermotimo* c. 30. οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαίτῃν, ubi rursus indictam caussam profert. In *Abdic.* c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἡλίσκεσθαι, habet indefensam caussam. Sed ex fine *Hermotimi* apparet, esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκριτον, et καταγινώσκειν ἐρήμην. Imo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *GRON.* Ὡστε ἐρήμην) *Indicta caussa.* *J. Brod.* in *Misc.* jam saepe adductis ita habet pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ. Cf. not. ad Schol. LEHM.

Pag. 165. l. 3. Ταῖν θεαῖν) *Cereris et Proserpinae.* *BROD.* *Cereris et Proserpinae*, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad *De Saltat.* c. 15. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose et erudite explicavit *Laur. Normannus* ad *Aristidis* κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem *T. II.* p. 589. seqq. *Iebb.* *GESN.* Vid. not. *Solani* ad Ἀναβ. (i. e. *Piscat.* ergo hicce ipse est locus, et *Reitzius* adeo subturpicule labitur; vult, opinor, So-

lani notam ad De Salt. c. 15. LEHM.) c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, et explicatur. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Pro Merc. Cond. c. 5. SOLAN. Quod h. l. de histrione, idem de citharoedo dictum occurrit Adv. Indoct. c. 9., qui quidem locus omnino dignus est, qui cum hoc nostro conferatur. Nec contulisse poenitebit Nigr. c. 14. Hinc patebit simul, ἀγωνοθέτην et ἀθλοθέτην eundem Athenis fuisse magistratum, atque adeo vanum esse discrimen illud, quod nonnulli Grammatici his vocibus statui voluerunt, ut *Suidas*, cum quo, sic monente: Ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς. ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς, consentiunt *Ammonius* et *Hesychius*. Nec majoris pretii esse *Thomae Mag.* et *Moeridis* praeceptum intelligetur, quorum ille: Ἀθλοθέτης κρείττον, ἢ ἀγωνοθέτης, hic: Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς. ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς. refutatus jam uterque ex optimorum scriptorum usu ab utriusque Editoribus et Commentatoribus. Tanto magis mireris, *Belinum* etiamnum nugas istas *Suidae*, et sociorum, recoquere potuisse; indigneris etiam, illinc profectum improbasse eundem h. l. lectionem vulgatam ἀθλοθέται, maluisseque e 2954. ἀγωνοθέται. quod temerarium iudicium secutus non minus temere *Schmiederus* spuriam in textum importavit vocem. LEHM.

Ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem interpret *Aristophanis*, et oratores Graeci. BOURD.

Pag. 166. l. 6. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in *Zen.* BOURD. Mox mire interpretatus est *Pirckheimerus*: et splendida quaeque despici debere, bonis aequaliter perfruendum esse. Quid, quaeso, hunc legisse, vel cogitasse, censeas, ut tam longe a recto verborum vulgatorum sensu aberrare potuerit? An forte ἀγαθοῖς διαχρῆσθαι; At nihil ineptius. LEHM.

Pag. 167. l. 1. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud *Plat.* Idem passim. BOURD.

Ead. l. 2. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

Ead. l. 3. Παρωθούμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in *Nigrin.* vide. BOURD. Libri istius excerpta firman- Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdilotius*. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum: τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν

λαγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν
 ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκ-
 τρονόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα.
 καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro
 φιλονεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικότεροι.
 Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. cap. 11. notata.
 Deinde in duobus MSS. Anglico, et quo usus est Graevius,
 legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo
 libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμε-
 νοι interpretatur. Nec videtur satis caussae, cur alterum al-
 tero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβαλεῖν·
 qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβάλ-
 λοντες. Lege omnino παρωδοῦντες· neque enim παρωθεῖν quid-
 quam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὥσας,
 ὠθήσας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudophi-
 losophorum moribus; idque omnium impudentissimum de
 iis memorat, quod, ubi quotidie clamitent, se nullius indi-
 gere, sapientem solum esse divitem, paullo post ipsi acce-
 dant aliquid emendicantes, et nisi accipiant, graviter indig-
 nantes. "Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτούς τι δέη λαμ-
 βάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὥς
 ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν
 τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρειν; Paullo difficilior in
 postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonan-
 dum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit,
Quid enim aurum et argentum littoralibus a lapillis differat? Ut
 verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide
 hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae
 soleant in luxum et intemperantiam concionari, ipsi licet vi-
 tiis iis quam maxime perditis: dein, quomodo, ubi nullius se
 rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus mo-
 lesti sint. *Quin cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid acci-
 piant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis
 communicare, et quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis
 rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum et argentum,
 rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca
 etiam hunc in modum distingui: Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰρ-
 γύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρειν. *Quid
 enim sit aurum et argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis
 dignius. Ut sit interrogatio et responsio ex persona itidem ho-
 rum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in
 fine caret omnino ed. Flor. JENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G.
 P. et L. pro παρωθούμενοι, quod in impr. omnibus legitur.
 Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in textum recipi*

jusserat *Solanus*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur *Noster* τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ. Παρωθεῖσθαι καὶ παραγκωνίζεσθαι conjunguntur in Calumn. Non Tem. Cred. c. 10. Cf. Timon. c. 54. et Jov. Trag. c. 16. Scholiastes h. l. vix παρωθεῖσθαι per παραγκωνίζεσθαι explanare potuit; sed aut voluit significare, *Lucianum* alibi pro illo verbo hoc adhibuisse, aut variam lectionem notare. Quidquid sit, quinque optimorum codicum auctoritas magis videbatur audienda esse, quam omnium Editionum consonae voces. idque tanto lubentius, quod, ut *Seyboldus* ait, paullo ante verbum ejusdem cum παρωθεύμενοι originis praecessit, ὠδιζόμενοι. Placuit itaque, *Bourdelotii*, *Graevii*, *Seyboldi* et *Belini* judicium, exemplumque *Schmiederi*, sequi. An vero prae περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας aliquando elegantiorum Codicis 2954. lectionem περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶνας cum *Belino* et *Schmiedero* eligerem, dubius adhuc haesitabam. Alia certe res esse videbatur in *Necyom* c. 12. ubi ἐπὶ τῶν πυλῶνων et ἐπὶ τῶν προθύρων in libris confunduntur. Vid. ibi Adnott. LEM.

Ead. l. 6. Μεμφίμοιροι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in *Lapith*. Dixi supra. BOURD. Expli-
catur etiam *Timon*. c. 55. in. LEM.

Pag. 168. l. 1. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. et *Plut.* in *Anton.* et *Spanhemium*. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ἐν τοῖς etc.) Versio *Benedicti*, quam impugnat *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas ajunt. REITZ. Falsa scilicet interpunctio, omnibus omnino Edd. inhaerens, nec a *Jensio* penitus emendata, caussa fuit, cur elegantia loci non posset omni ex parte reddi. Distinguendum erat hunc in modum: ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ — λόγος, καὶ, ὥς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χροσίον, ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς διαφέρειν. Similis coloris est locus *Diall. Mortt.* I, 1. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; Cf. etiam *Diall. Meretr.* VII, 1. καὶ πολὺ τὸ, ἐὰν ὁ πατήρ etc. et *Charon*. c. 17. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὅππο-
τοι etc. LEM.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in *Timone*. BOURD. Cap. 56. *Timon*. LEM.

Ead. l. 7. Ἐκ παλαιού) Jam olim. BOURD.

Ead. l. 11. "Οπη ποτὲ) Sic Edd. sed P. et L. rectius ὅποι τότε. SOLAN. Τότε quidem nihil habet, quo praestare videatur voci vulgatae. Sed ὅποι, quod praeter P. et L. etiam duo Parisienses Codd. exhibent, dudum erat recipiendum: et recepit, monente *Belino*, *Schmiederus*, probavit etiam *T. F. Benedictus*. *Thomae M.* praeceptum: "Οπου, καὶ ὅπη, διὰ τοῦ ἡ, ἐπὶ στάσεως τίθεται. "Οποι, διὰ τοῦ ὁ καὶ ἰ, ἐπὶ κινήσεως, etiam a *Nostro* satis diligenter observatum; ut in similibus istis *Diall. Meretr.* IX, extr. ὡς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι. Vid. *Courier.* ad *Asin.* p. 207. LEXEM.

Ead. l. 12. Πτερόεντα ἔπη) Ex *Homero*, cujus copiosus interpretes *Apulej.* lib. 2. Florid. BOURD. "Επεα πτερόεντα apud *Homerum* tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, *Lucian.* iterum tradit De Domo cap. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* II. A, 201.

— ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἰτ, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. pag. m. 64. m. "Οτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. "Ισως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν etc. quae ibi vide, de alis Sirenium, quas *Musae* cum illis cantu certantes iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuerunt, unde putat *verba alata Homero* dici. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλήλιπται, quod et interpreti priori fraudi fuit, et animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in *Catapl.* c. 24. Ἰγνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκανμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN. Imo vero solus ibi Ox. recte scripsit ἐξαλήλιπται, Edd. omnes errarunt. Lex, quam praescribit *Etyim. M.* s. v. ἐρήρειστο p. 372. 55. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν εἰ δίφθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν εὔ, ἐν τοῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ ἐ, tum formatio- nis ordine ac ratione justa nititur, tum confirmatur etiam in hoc verbo optimorum scriptorum exemplis, ut ostenderunt Commentatores ad *Moerid.* pag. 144. *Piers.* et *Fischerus* *Animadvv.* ad *Weller.* Vol. II. pag. 309. Unde etiam recentiorum Grammaticorum, qui subtilissime indolem linguae Graecae indagarunt, ut *Buttmannus* p. 100. ed. 3. *Matthiae* p. 199. et *Thierschius* p. 110. hujus ipsius verbi formam ἀλήλιφα et ἀλή-

λαμμαι ut legitimam proposuerunt. Quod autem h. l. *Reitzius* mendosam, quam vocat, formam ἐξαλήλπται priori interpreti dicit fraudi fuisse, respicitur, nisi fallor, *Pirckheymeri* versio: *libri excidunt*, quam equidem non certo cōjicio, unde repetendam ducam. Sensum saltem etiam genuinae lectionis non absurdissime, quamquam paullo liberius, reddit. LEHM.

Ead. l. 7. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Prometh. in Verbb. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἢ πάνν. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse *Lucianus* infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5. "Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνν φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνν κοσμίως etc. MENAG. Fefellit memoria *Bourdelotium*: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Apol. pro Merc. Cond. cap. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent et regum nomina et nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi caussa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, et majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI, 10. SOLAN.

Ibid. Τις Αἰγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

Ead. l. 8. Πυρρόχιζεν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet De Saltat. BOURD.

Ead. l. 12. ὑπὸ κόλπον) At infra in Hermot. c. 37. legas ὑπὸ κόλπον, iterum ibid. c. 81. ante med. SOLAN. Addi potest Alexandr. c. 26. et 39. et Adv. Indoct. c. 12. Sed ὑπὸ κόλπον legitur etiam in Dissert. c. Hesiod. c. 2. ubi *Reitzius* ex *Herodiani* loco quodam eandem dictionem affert. Et recte sic quoque dici posse, ostendimus supra Tom. II. p. 311. sq. Male itaque *T. F. Benedictus* phrasin ὑπὸ κόλπον linguae legibus adversari arbitratur. LEHM.

Pag. 170. l. 11. "Ἡ οἴκεϊόν τι καὶ ξυγγενὲς] In his abundare τι ratus *T. F. Benedictus* mutari vult in τε, unde, meo quidem iudicio, languidior proveniret sententia, ac putidior. Notiones enim τοῦ οἴκειου et τοῦ ξυγγενοῦς non adeo inter se discrepant, ut particulis τε καὶ tanta cum sub-

tilitate h. l. dissecari potuerint. Verba sic sunt explicanda: *Τί φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ (suppl. τί φατε τοὺς τοιούτους) οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς (ὑμῖν int.) ἐπιδείξασθαι τῷ βίῳ.* I. e. — *aut qua ex parte familiare quidquam cognatumque vobis dicitis tales homines ostendere in vita sua?* Conspirat versio Gesneri, nisi quod formam interrogativam interpres obcausam, quam agnosco et probo, in enuntiativam mutare maluit. Similem syntaxin contulisse juvabit in verbis Hermot. c. 10. *Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ* etc. quae vix erit, cui offensionis sint. LEHM.

Ead. l. 12. (Ἡρακλῆς) *Hercules et simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

Pag. 171. l. 1. (Φιλοσοφεῖν ἀσχοῦσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. (Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos inductiva, ait, eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, *Ἡ δῖός τε πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσχοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους;* MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412. pro ἀσχοῦσι habet φάσκουσι, et sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius pag. 969. rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. *ἅπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν* de Merc. Cond. c. 24. *πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα* de Parasito c. 52. *οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες*. Similiter in Hermotimo c. 52. *Ὅδοί τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι* c. 68. *Οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων;* JENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut et meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, et qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit cap. 41. *ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι*, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσχοῦσι, quod est, *in philosophia se exercent, philosophiae dant operam*, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferrendum est. Hanc enim vim habet: venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. et Ms. Gr. et iterum c. 46. quod autem in vulgatis est ἀσχοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, *πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν.* GESN.

Ibid. Συνθρωποί εἶσι) Ut in Nigrin. et Lapith. et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. APET.) *Virtutis* persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone *Virtutem* alloquitur *Philosophia*, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem* alloquatur *Philosophia*? GESN.

Ead. l. 10. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. (cap. 18.) εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. (cap. 18.) εὐξῇ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic Diall. Merr. (IX, 3.) πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπλοῖ; *ead.* in Conviv. (c. 28.) Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἡνύχου δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri Iliad.* 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est *Aeschyli Suppl.*

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου

Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις.

BOURD.

Pag. 172. l. 3. Ἀρετῇ) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam testem provocarat *Parrhesiades*. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox *Philosophia Virtutem* appellet. Sed ibi pro *Philosophia Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a *Luciano* inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona *AP.* mutanda fuit, et hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ. *Seyboldus* haec adnotavit: „*Ἀλήθειαν* nec heic nec paullo inferius loqui, mirati sunt *Gesnerus* et *Moses Sol.* ex hoc maxime argumento, quod *Parrhesiades* evocaverit eam, ut ea, quae dixerit ipse, vera esse testetur. At obliti videntur hi, quos vix quisquam, quam ego, magis aestimet, Viri, omnia haec ante oculos quasi nostros agi. hinc non opus est, ut ea, quae *Lucianus Philosophos* petiit, crimina sic se habere, verbis testetur Ἀλήθεια poterat enim id vel nutu, et annuit sine dubio. Ceterum quod idem *Moses* (se) ait, alicubi loquatur oportet *Veritas*, nisi personam mutam a *Luciano* inductam censeas, cujus opera potissimum indigebat, immemor erat eorum, quae jam superius locuta est *Dea Veritas*.“ Melius *Solanus* dixisset otiosam personam pro muta: illud enim voluit haud dubie, nec sane temere. Nam profecto aut hoc loco, aut nusquam, provincia sua *Veritati* adsignanda fuit; praesertim quum diserte a reo ad testandum provocetur. Nutus autem in tantae

gravitatis caussa non poterat sufficere. Jam vero personas in libris confusas esse recte viderunt Viri docti, et ostendit etiam Codex 2954. in quo, quae vulgo *Virtuti*, jam *Veritati*, et, quae olim *Philosophiae*, (καὶ πᾶν ἡγουμένη, ὡς Ἀρετῇ, vel potius, quo nunc opus fit, ὡς Ἀλήθεια) jam *Temperantiae*, *Sophrosynae*, tribuuntur. Similem in modum jam *Wielandius*, qua erat iudicii elegantia, personas mutaverat. Et *Schmiederus* hanc integram textus formam suo jure restituit; probavit etiam *T. F. Benedictus*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates ejus priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in *Pseudol.* c. 10. SOLAN. Vid. *Dion Chrysostom.* in Tars. I. p. 266. ed. Ald. BELIN.

Pag. 173. l. 2. Ἀπάσαις) Ψήφοις. *Brod.* Vid. supra hoc *Dial.* c. 21. REITZ.

Ead. l. 4. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην] Pessime haec verba habita sunt a plerisque interpretibus et editoribus. *Pirckheimerus* quidem reddidit: *Hanc primam adoravi: verum aliud* (at non legitur ἄλλο, sed αὐτὸ) *magis Tragicum opus mihi superesse puto; negligentissime haec: nam praeter αὐτὸ etiam τήν γε πρώτην cum summa levitate, vel prorsus non, respectum esse patet: vertit, ac si legisset τήνδε et ἄλλο. Et quaeritur insuper, quatenam sit illa prima? Wielandius non magis tetigit rem, vertens: Auch bin ich immer dein Verehrer gewesen. Ergone προσκυνεῖν de discipulo, colente magistrum, quippe Cynicum forte, eundemque adeo canino more, κυνικῶς, adorandum? — Longe absit. Certe sic addendum fuit σε. Et tales sales etiam omnino h. l. non forent sales. Aliam viam ingressi sunt *Belinus* et *Schmiederus*. Vertit ille, quam hic postea edidit, lectionem L. προσενίκησα. Jam vide, qui concoquas hancce interpretationem: „J'ai déjà gagné ma première cause; mais il me semble que je vais faire encore quelque chose (!) de plus fort et de plus noble.“ Vel insignis haec ineptia lectionem ipsam arguit nihil esse, nisi errorem scribendi. Neque tamen tam parvi fecit *Seyboldus* eam, de qua agitur, lectionem. Is haec adnotavit: „τήν γε πρώτην] quam? — Ex Variante, quam *Excerpta Longolii* dant, (προσενίκησα) conijcere quis possit ponendum esse, προσεκύνησα Νίκην γε πρώτην. Sed non opus est mutatione.*

Dicit haec Parrhesiades conversus ad Victoriam, indigitans eam. — Versio habet: equidem initio jam adoravi; immo vero: primam te (o Dea) jam superius adoravi. Haec qui in verbis vulgatis invenerit, eum credo alia omnia ibidem facili opera inventurum. Imo verbis ipsis inspectis nihil aliud elicitur, quam *Gesneri* versio, quam male intelligentes vituperarunt et deseruerunt. *Τὴν γε πρῶτην* non Objectum est, sed adverbialiter, ut alias, capiendum: *initio*. *Προσκυνεῖν* autem absolute positum *rem sacram* denotat, videlicet *adorationem numinis cujusdam divini*. Cujusnam vero? — Respondeo, si recte memini, *Minervae Poliadis*. Vide modo c. 21. ubi, postquam *Philosophia* dixerat: *ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν*, jam *Lucianus* ipse preces suas ad *Minervae* numen facit. Sed nunc victoria deportata *rem eandem* (αὐτὸ, τὸ προσκυνεῖν) *τραγικώτερον* peragendam sibi declarat. Num quid amplius desideras? LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς μέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet, ut in *Phoen. Orest. Iphig. in Taur.* BROD. Vid. *Isthmia Pind. Od. VI.* in princ. cum Scholiis. VORST. *Eurip. Phoeniss. 1752.* SOLAN.

Ead. l. 9. Δευτέρου κρατήρος) Aut id a *combibonibus ac commessatoribus* translatum, aut ad *clepsydram* rejiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere *Long. lib. 3. Pastoral. Achill. Tat. lib. 2.* BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

Ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. *Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι*. Primus crater ad sitim sumtus, *Jovi Olympico*: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST. Phrasis, ut Interpp. volunt, a secundo cratere, in conviviis posito, desumpta. Idem itaque est, quasi dicat *Philosophia*: age jam, hilarius agamus! SEYB. *Virtus* haec dicit, cui nescio an talis acclamatio, qualem *Seyboldus* vult, minus convenerit. Nihil omnino proverbialis haec locutio significat, quam hoc: *Non dum absolutum est negotium nostrum: pergamus jam ad alterum dramatis nostri actum*. Sic fere etiam *Belinus*: *Passons à la seconde partie de notre opération*. Nec *Wielandius* dissentit, verrens: *Unser Geschäft ist noch nicht zu Ende*. LEHM.

Ead. l. 13. Συλλογισμὲ) Apta huic rei *Syllogismi* persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. GRSN. Ego quidem *Syllogismo* puero praekonis munus condonassem. nec callide satis id perfecit. SEYB.

Nescio, quam *calliditatem* famuli vel praeconis desideraverit *Seyboldus*. Sed condonandum tamen suum cuique iudicium. *Gesneri* certe iudicio adsentitur *Wielandius*, qui Syllogismi personam huic loco satis lepide convenire censet. Nec illepide idem Syllogismus simili verborum lusu supra Vit. Auct. cap. 23. extr. personam induere jussus erat. LEHM.

Ead. l. 15. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χοή, aut simile quid. SOLAN.

Ead. l. 17. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN. Nullus hic novae personae locus erat: sed haud dubie Δίκης e non agnito compendio scribendi provenit: unde et infra Δίκην male scripserunt majori initiali. Non dubitavi itaque *Solari* eleganti sententiae morem gerere. LEHM.

Pag. 174. l. 10. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad *Petr. Bourd.* V. *Dalechamp*. Histoire des plantes Tom. I. l. 4. p. 406. BELIN.

Ibid. Πώγωνα βαθύν) Sic *Noster* iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda sive magna, *Ael.* V. H. 2, 36. βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5. γηράσκων βαθύτατα; sed et *Aristoph.* Nub. βαθὺς τῆς ἡλικίας, (ut observat *Jens.* ad *Dial. Lucian.* de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλοῦτος βαθὺς, *Ael.* V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeschylum*; vid. *Spanh.* obs. ad *Callim.* pag. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. *Apollonium*, *ibid.* Immo et de latitudine, s. densitate; *Herodian.* VIII, 1, 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

Ead. l. 11. Παλάθην ἰσχάδων) Haec passim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl.* *Simoc.* Epist. 14. ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεξόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχήνει, καὶ μοῖραν τινα ἦται μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἴκαδε. posteriorem hanc partem tangit in *Lapith.* BOURD.

Pag. 175. l. 1. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex *Iliad.* Σ. BOURD. *Hom.* II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσσοισι. II. Σ, 507.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χροσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπη.

GESN.

Ibid. Μέσσοισι) Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* et B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN. Idem notaverat *Jens.* ad *Charon.* c. 14. LEHM.

Ead. 1. 3. Ἀνοδος) V. c. 15. et 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

Ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN. Edidimus ἐπὶ e cod. 2954. praeunte Schmiedero. Cf. supra c. 34. ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα. LEHM.

Ead. 1. 4. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ. Vid. *Meurs.* Cecrop. Capp. V. et VI. SEYB. De Pelasgico vid. etiam eund. *Meursium* Lectt. Att. Lib. VI. cap. 1. LEHM.

Ead. 1. 6. Τάλω) Confer De Saltat. c. 49. et Philops. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvus liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. et fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diodor. Sic. c. 76. v. 96. sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus et Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae I, 21. et 26. Κάλως est; unde Simsonio Chron. A. M. 2773. ita et hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9. Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648. Lucian. Reviv. c. 42. ejusque interpres Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21. etc. REITZ. Vid. Meurs. Athen. Att. p. 104. SEYB.*

Ead. 1. 7. Ἀνακείον) De Anaceo ad Tim. c. 10. Hemsterh. GESN.

Ead. 1. 8. Βοτρυδόν) Il. B, 89. SOLAN. Cf. *Virg. Georg. IV, 557.* SEYB.

Ead. 1. 10. Μυριοί) Ex Hom. Il. B. pro ἦρι Angl. ὦρη. BOURD. Recte utique Ms. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνδρα γίνεται ὦρη· est enim ex Hom. Il. B. v. 468. ἦρι est interpretatio: ὦρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

Ibid. Ἡρι) In Angl. L. et Ms. Gr. ὦρη, uti et apud Homerum l. c. et Odyss. I, 51. scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN. Ex memoria haec, ut solent a Luciano, citata. Unde ferri poterat Editionum lectio. In Homero tamen ipso praestat ὦρη. Eandem et Ernestio video sententiam fuisse ad Homeri verba. LEHM.

Ead. l. 11. Μεστὴ δὲ) *Casaub. ad Athen. BOURD.*

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. B, 463. SOLAN.

Pag. 176. l. 6. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex et mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα· quod et videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod et *Bourdelotius* probat, cum Angl. et meo, δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

Ibid. Μὴ δὲ) Angl. μηδέν. BOURD. Μηδέν ed. I. et Mss. P. L. et a Bourd. et Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μηδέ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χροσσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἦ

Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῇ,

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χροὴ τὸν κακὸν διειδέναι

Οὐδείς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

SOLAN. Pertinent huc etiam, quae a *Seyboldo* huc relata. Theseus de amicorum signis dicit apud eundem *Eurip. Hippol. v. 925.*

Φεῦ, χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον

Σαφές τι κείσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,

Ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστίν, ὅς τε μὴ φίλος.

LEHM.

Ead. l. 9. Δεχόμεθα ἤδη) Angl. ἤδη αὐτούς· sic erat legendum: aliter tamen interpres, et MSS. et Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, quam mox accipimus? Nec jam poenitet. GESN. Ingeniosam *Seyboldus* hanc conjecturam vocat, neque injuria. Sed quin vera sit, multum abest. Primum δέχεσθαι pro λαμβάνειν dictum vix probabitur idoneis exemplis. Deinde ne placent quidem haec ab universo philosophorum grege exclamata, quum deinceps statim Platonici, qui et ipsi inter istos exclamantes fuerant, sibi primis duarum minarum pretium arrogant. Multo melius a Philosophia pronuntiantur, rem graviolem ac propiorum nunc minus gravi et remotiori praeferente. Δεχόμεθα autem a commentatoribus promiscue profertur et δεχόμεθα. Haud dubie legendum δεχόμεθα, quemadmodum editum lego in B. 1. A. 1. 2. et *Reitzius* quoque et *Schmielderus* ediderunt. Sed δεχόμεθα Ms. Gr. habere videtur, ut *Graevius* certe refert, et hanc etiam *Belinus* scripturam profert e cod. 2954. et probare eam videtur *Gesnerus*. At si αὐτούς ad priora refertur, id quod jam ex optimis codd. constat, atque adeo haec a

Philosophia dici necesse est: convenientiorem multo Con-junctivum esse patet. LEHM.

Ibid. "Ἡδη αὐτούς. ΠΑ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. et Ms. Gr. In edd. ἡδη. ΠΑ. αὐτούς ἡμᾶς. SOLAN. Certa res confirmatur etiam cod. 2954. LEHM.

Pag. 177. 1. 2. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 178. 1. 7. Θέρομους) Dixi ad Petronii lupinos. BOURD.

Ead. 1. 8. "Ἀγρους τῶν αὐτοπυργιῶν) Haec omnia in Dia-log. Mort. et in Catapl. BOURD.

Ead. 1. 9. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν) Secespita. Casaub. ad Suet. Aug. (imo Tib. 25.) dico fuse alibi. BOURD.

Ead. 1. 10. Μαχαιρίδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. BROD. Brodaeus μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. Verum ἀπὸ πρῆς πάννυ λίαν. Dixisset saltem Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικόν cul-tellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum et voluptatis. Non perstringit au-tem res ad usum hujusce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, un-guentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras etc. quemadmodum sacrificationses gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edissertare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat et enarrat, Scholiastes altum tacet; ne-que satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si ge-nuina haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scholiastae a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur Lu-cianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aequae ac ἐγγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, jocum demum patuisse. At quid tan-dem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte conjecerim, ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in libello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Adv. Indoct. c. 29. Plut. in Dione p. 1667. f. et Polyæn. Strat. VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum

mensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278. 52. De voce autem *ἐγχειρίδιον* quod dixi, notum est ex *Epicteti* libello. Adde tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem *Herodis*. SOLAN. Triplex est, aut esse saltem potest, interpretum hujus loci genus; quorum sententias operae pretium fuerit accuratius vel recensere, vel examinare. Scilicet voces καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, quas omnes ac singulae Editiones praebent, aut mutandas, aut integras servandas, aut etiam prorsus ejiciendas esse, censent. Et eorum quidem, quibus vox θυτικόν offensionem fuit, alii, vel potius unus *Brodæus*, maluit πνθικόν, omnium, ut facile patet vel ex iis, quae *Marcilius* de hac conjectura protulit, infelicissime. Quod autem *Solanus*, per varias sententias aliquamdiu fluctuatus, tandem ad substituendum κουρικόν devenit, neque hunc cultellum video, qua ratione suppellectili istius temporis philosophorum convenire probes. Immo tonsorii instrumenti nullus omnino usus esse potuit philosophis, quos constat in barba promissa summum suum ornamentum posuisse; nec vituperare debuit *Philosophia* ipsa, quod tale humanitatis instrumentum in pera *Cynici* invenisset. Ob eandem causam reprobandum est, quod *Jacobsius* in *Additamm. Animadv.* in *Athen.* p. 299. coniecit, et cui *Vir Doctus* in censura *Epistolae Bastii Criticae* in *Ephemeridd. Ienenss.* a. 1806. N. 281. p. 385. adsentitur, ὀνυχικόν, vel ὀνυχιστικόν. Nam uti recte quidem uterque vir eruditus docet, cultum unguium dedecuisse tum temporis genuinum *Cynicae* familiae adseclam, ita tamen eadem haec unguium praeseccandarum cura minime displicere potuit *Luciano* ejusque dominae, ab elegantiae urbanitatisque studio haud alienae. Quapropter, siquidem vulgata lectio corrigenda est, correxerim equidem cum *Belino* θρυπτικόν, cui rationi etiam *Bastius* accedere non dubitavit in *Epist. Crit.* p. 179. sq. et in *Append. ad hanc Epist.* p. 46. sq. Intelligunt autem hi viri cultellum abacorum, quales sunt ii, quibus homines molles et elegantes utuntur; quem Gallice vocant un couteau de toilette; quemque recte dicunt ab eodem nostro scriptore *Adv. Indoct.* c. 29. significari voce μαχαιρίδιον. Vocem θρυπτικόν autem in hanc rem bene electam esse, probat *Bastius* verbis *Pollucis* *Onomast.* VII, 85. ὑπόδημα πολυτελές καὶ θρυπτικόν. Nihilominus fateor me nondum intelligere corrigendi necessitatem; modo recte capias vulgatum θυτικόν. Falso autem ceperunt vulgo interpretes, ut sic facile suspicio et corrigendi lubido oriri posset. *Secespitae* enim, quam *Casaubonus* vult ad *Sueton. Tib.* c. 25., i. e. cultro ad mactandas hostias destinato, nullus profecto lo-

cus esse potuit in pera Cynici, delicatae vitae adminiculis et praesidiis impleta. Age nunc audiamus *Seyboldum*, sic somniantem: „Innuī puto cultrum, qui major, quam ii, qui *communi usui* adhibebantur, fuerit, talis scilicet, qui mactandis victimis inserviebat, quemque in pera occultavit *Philosophus*, ut habeat statim, *quicquid obtigerit*.“ Mira profecto sententia, et in se ipsa vanissima. Porro quem *Solanus* excogitavit lusum verborum *μαχαιρίδιον* et *ἐγγχειρίδιον*, ingeniose quidem istum, sed nimis tamen artificiose, ac paene opere, quaesitum iudico, recteque postea ipse ei renuntiasse videtur. Restat omnium simplicissima, ut mihi videtur, et probabilissima ratio, quam etiam *Gesnerus* et *Wielandius*, elegantissimi viri, in versionibus suis secuti, quamque etiam *Marcilius*, quamquam non subtiliter satis inter cultrum sacrificatorium et epularem distinguens, amplexus est. Secespitam Graece fere *σπαγίδα* vocabant, *μαχαιρίδιον* vero h. l. est culter, quo in mensa utebantur. Sed h. l. ne quis putet Cynicum *vulgarem* cultellum in pera gestasse, quamquam vel talis cum principiis philosophiae Cynicae pugnare videri debebat, additur etiam *θυτικόν*, h. e. culter in sacrificiis, i. e. in *epulis* sacrificialibus, solennis, non communi et vulgari usui destinatus, uno verbo *epularis*, ein Festmesser, Sonntagsmesser, s. Gastmesser, ut *Wielandius* vertit; cujus generis in Bithynia potissimum in elegantiorum hominum usum fabricatos tum temporis fuisse, auctor est *Casaubonus* ad *Athen.* p. 278. et 279. Cogita itaque, nisi ita etiam scribi velis, quod non absurde fieret, *μαχαιρίδιον Βιθυνικόν*, vel *Βιθυνόν*. Quod *Scholiastes* haec in explicandis singulis hujus loci vocibus omisit, ejus rei variae cogitari possunt caussae; et quod ea revera a cod. 3011. absunt, nihil id probat, nisi librarii indiligentiam; certe ad ejicienda haec verba non sufficiat ista auctoritas. LEHM.

Ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud *Apul.* in *Apol.* BOURD.

Pag. 179. l. 5. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. et L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In Edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN. Ad trium illorum Codd. auctoritatem accedunt et tres alii Codd. recens collati, 2954. 3011. et Gorl., qui et ipsi lectionem, *Belino* probatam et a *Schmiedero* jam receptam, confirmant. Contra tot vocum consensum non amplius profecto tueri se potest vulgata lectio, licet nec ipsa per se fuerit spernenda. LEHM.

Ead. 1. 11. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῷ στεφόμενος. Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλός· quid autem θαλλός, *Theocr.* docet *Eidyll.* *Hesych.* *Suid.* vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος παρῆν χυμένοις etc. vocarunt Latini sagmina: *Gl. vet.* *Sagmina* θαλλός, σπονδεῖα. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaea pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Jun-cus* apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Usi sunt et Latini, ut auctor *Ceir.*

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

Quod *Virgil.* 6. *Aen.* dixit

Ramo frondentis olivae.

BOURD.

Ead. 1. 13. Ἐν χρῶ) Ἐν χρῶτι, ad vivum, ad cutem. BROD. Confer supra *Vit. Auct.* c. 20. SOLAN.

Pag. 180. 1. 2. Ἡ ἐγκανσάτω) Quo modo prisci fugitivorum frontem inurebant. BROD.

Ead. 1. 8. Τπερορῶντα) *Hor.* oculo irretorto II. *Od.* 2. f. SOLAN.

Pag. 181. 1. 2. Ἀλωπεκίας) *Vulpe* notatos. BROD. Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium *Nubium Aristophanis* viri doctissimi. GESN.

Ead. 1. 6. Ἡ ἰέρεια) De qua supra *Lucianus.* BROD.

Ead. 1. 7. Ὡπερ) Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὦπερ hic legis, ex ed. J. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ὡπερ duali numero ex J. recipiendum jusserrat *Solanus.* Obsecundassem certe, si plures *Codd.* et *Edd.* addicerent. REITZ. Lectionem ὦπερ *Juntina* ex *Ald.* 2. desumsit, in quam casu potius, ut haud pauca alia, quam consilio, irrepsisse opinor. Omnino putidi fuisset Grammatici, non liberalis scriptoris, Duali uti, ubi res duae quidem, sed in unam tamen notionem conjunctae, ut h. l. indicari debebant. LEHM.

Ead. 1. 8. Ἀνέθηκεν) *Diis* dicavit. BROD.

Ead. 1. 14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δελεύσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι) *Brodacus*, ubi notata Παρῳησιάρχου persona, reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae, cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti, oratorie τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ, ὃ Παρῳησιάρχῃ; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio

rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae, *τί ταῦτα* etc. MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos adnatantes captet philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῖδ. δειλάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθέζομενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθήκεν ἐς τὴν πόλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖδ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, *Ἱερ.* Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθήκεν. Quin et ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὃ ἄνερ, πράττειν διανοή, vel διανοεῖς;*) sed ab alia persona, *Ἱερεῖα* scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfat: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiade convertens, quaerit, *Τί ταῦτα, ὃ Παῖδῃσιάδῃ, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse *Marcilius* p. 418. pro καθήκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur *Ἱερ.* hoc est, Sacerdotis persona. JENS. *IEP.* ex L. ed. J. et B. 2. restituumus pro vulgato *ΠΑΡ.* absurdissimo, vel absque Cod: auctoritate mutando, uti recte viderat *Jensius*, et ante eum *Brodæus*. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid factururus sit. Neque tamen *Brodæi* sententiam damnaverim. GESN.

Pag. 182. l. 2. Καθήκεν) Καθήκειν. MARCIL.

Ead. l. 5. *Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ*) Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. *Solanum*: adde et supra *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem, quae *Cognatus*, etiam habet *Brod.* in *Miscel.* saepe adduct. p. 2. c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. *ΕΛΕΓ.*) Malim pro *ΕΛΕΤ.* tenuissima mutatione legi *ΕΛΕΓ.* h. e. *ἐλεγχος*. Hujus enim est deprehendere verum: hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

Ibid. *Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστι*) Interpretes, *minime felis est*. Sed quis unquam audivit, *γαλέον* esse *felem*, et feles in mari capi? Discimus praeter alios ex *Ael. hist. anim.* I, 45. *γα-*

λεὸν esse genus canis marini, qui est κατεστιγμένος et ποιη-
λος: qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Aristot. de Animal.*
VI. c. 11. f. *Athen.* IV, 17. et VII, 8. L. Bos. Glossa Pari-
sina: *lupus marinus: meminit Aristot. et Plin. Felis. galeus.*
Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax. REITZ.

Pag. 183. l. 1. Ἄων οὗτός γε) Haec verba non sunt in
Angl. Cod. BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr.
jam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum.
Prius enim ἄων legebatur. In A. autem et P. deerat pror-
sus ea vox. In quibusdam etiam ἄνων erat; ex quibus om-
nibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi ca-
nis marinus piscis sit (de quo *Aelian. de anim.* I, 55.) Cyni-
cum tamen intelligi vult. Vide Vit. Auct. c. 7. SOLAN. Pro
ἄων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eji-
cere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum
tenuissima mutatione κύων: quod viderat etiam L. Bos.
Animadv. c. 14. p. 62. De Cynico philosopho sermonem
hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen
respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam
γαλεὸς s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum spe-
cierum nomina aequae Cynico conveniunt. Res nobis qui-
dem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere
nihil dubitarem. GESN. Quia ἄων olim editum erat, *Brod.*
Misc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel festinans ita legi puta-
vit, (ait enim: ἄνων. Cum muti sint pisces) satis absurde hoc
loco. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐνθα λήσειν ἡλπιδας) *Benedictus, ubi te latita-
turum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare
velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens
versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque *Pirckheimerus,*
ubi pruedari sperabas; et adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

Ibid. Ἀήσειν) Sic recte legi, ex Ver. Hist. I. c. 4. ubi
ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex *Nostro*
probaverat *Solanus*, nimirum ex *Junt.* p. 420. 367. 400. 229.
et 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove
numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπιδας probam esse,
quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens
ἔση φανερόν ἅπασιν. REITZ.

Pag. 184. l. 1. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd.
ut longe elegantius vulgato πολὺ, et magis respondens verbo
et casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis,
πολλοῦ tamen *Lucianum* dedisse credo. Et sic fere in Act.
Apost. c. V, 8. Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον
ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio

casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam et sic plane *Noster* supra in Diall. Mortt. IV. pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26. med. per me licet. REITZ. Utrumque recte dicitur. In Vit. Auct. l. c. non minus certo legitur πολὺ λέγεις, quam in Diall. Mortt. l. l. πολλοῦ λέγεις. Hoc autem loco vulgatam omnium Edd. lectionem tanto majori jure revocari censebam, quum, referente *Belino*, quamquam non probante, duo Codd. Pariss. eandem exhibeant. In Codd. P. et L. quod reperitur πολλοῦ, ortum esse potuit e variantis dictionis observatione. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀφυνῶν ἐλ.) Vid. *Aristoph. Schol.* in Eq. p. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero *Apuas* a Latinis appellari dicit, quod ex aqua et pluvia procreentur. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀφνέστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυνῶν *apuarum*, et ἀφνεστάτων. GESN. Lusum hunc verborum in ἀφύα et ἀφνέστατος non commode servari posse ait *Gesnerus*. vertit itaque, immo maxime sunt cognati apuis infelicissimi ingenii homines. non hoc putem dicere voluisse *Lucianum*, sed esse, omnium *apuarum* vilissimos, contemtiores, quam *apuae*. Cujus interpretationis vadem sisto *Athenaeum*, qui in *Deipnosoph.* VII. 8. de apuis haec refert: τὴν ἀφύην ἐν Ἀθήναις ὑπερορῶσι, καὶ πτωχικὸν εἶναί φασιν ὄψον, et quidem ob multitudinem earum. capiuntur enim, ut *Archestratus* ait,

— — ἐν εὐκόλποισι Φαλήρου

Ἀγκῶσι — ἱεροῖς. —

Hinc pergit *Diogenes* (pisciculi hi quamvis viles sint *Athenis*) eos tamen extrahe. SEYB. Doctrina male hic collocata praestrinxit *Seyboldo* oculos, quo minus id cerneret, quo nihil clarius esse potest. Momentum sententiae unice in vocis ἀφύη cum ἀφνῆς similitudine quaerendum. Atqui ἀφνῆς non vilem significat, sed qui ingenii est haud felicissimi. Ergo nihil dixit *Seyboldus*, et rem tetigit *Gesnerus*; cepit saltem. LEHM.

Ead. l. 9. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo latos illos pisces dimidiatos vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant. GESN.

Ead. l. 10. Ψῆττα) Gloss. Pariss. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles et Suidas.* REITZ.

Ead. 1. 13. *EA.*) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud *EA.* ex *P.* omnia sanat. *SOLAN.* Imo valde vereor, ne turbas auxerit. Quorsum *Elenchi* ad hoc negotium fictio, si quaereret id, ad quod aperiendum unice ipse ab auctore adsumtus cogitari debet. Miror, recentiores et editores, et interpretes, ad unum omnes hanc rationem amplexos esse. Tolerabilior multo, me quidem iudice, fuit vetusta illa ratio, quam etiam *A.* 1. 2. *B.* 1. tuentur: qua verba: — ἀνασπάσθω. τίς ἐστιν; ὁ πλατωνικὸς εἶναι λέγων, continua voce a Parrhesiade recitantur. Ut minor quidem sic sermonis variatio, ita tamen etiam minus offensionis erat. Aliam, nescio quo duce vel auctore, viam iniit *Pirckheymerus* vertens: — *capta est.* *Diog. Attrahatur.* *Quisnam est?* *Parrh. Platonicum se asserit.* Quae, dum modo e *Cod. P.* in Parrhesiadae respondentis locum *Elenchi* persona, quippe nec hic otiosa, transferretur, unice recta, certe omnium commodissima, mihi ratio esse videbatur. Haud longe distat *Schmiederi* conjectura, qui, ignarus, credo, *Pirckheymeriae* versionis, suumque tantum sensum secutus, mallet ita personas distribui: *Διογ. Τίς ἐστιν; Ελ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.* In sequenti sermone faciliiori opera vel tenenda, vel invenienda, erat vera disponendarum partium ratio. Nec erat, quod a *Reitziana* forma, quam posteriores *Editt.* repetierunt, recederemus. *LEHM.*

Pag. 185. 1. 1. *Τί φης*) *EA.* *L.* Impressi plerique *ΠAPP.* *Fl. II.* tantum. Sola *J.* ed. eidem tribuit, recte. *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) *Benedictus*, ac si in profundo varii coloris appareat. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo et vera intelligentia. Verte, *accedentem video*, *prout in profundo videatur*, *varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait, quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet, *GRON.* *Solanus* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. *REITZ.*

Ead. 1. 14. Ἀλλ' ἢν ἰδοὺ) Ex *Schol.* et *Fl.* reposuimus pro vulg. ἀλλ' ἰδοὺ, quod etiam in *P.* est. Vid. init. *Anachars.* *SOLAN.* Adde *Diall. Mortt.* X, 10. ibique not. in *Varr. Lectt.* Hoc loco et *Codex 2954.* suffragatur genuinae lectioni, quam ideo etiam *Belinus* probavit, et *Schmiederus* recepit. *LEHM.*

Pag. 186. l. 1. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem et spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum et ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐρίνων) Gloss. in marg. Paris. *Echinus*. Latine *Erinaceus*, spinis aculeatis. REITZ.

Ead. l. 9. Ὡ Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

Ead. l. 12. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2. εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic et Zeux. c. 10. bis. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἔτω. In Fl. est οὔτος. SOLAN. Ms. Reg. 2954. οὔτος δὲ καὶ αὐτός. BIR. Et sic Schmiedero placuit haec verba, suadente Belino, edere. Sed γοῦν tuetur Codex Gorl. nec convenit δέ. Contra οὔτος, quod duorum Codd. testimonio comprobatur, et in Fl. quoque legitur, multo praestat vulgato οὔτω. Quod autem Solano visum est ἔτω, languidiorem id reddit omnem orationis cursum. Nec magis h. l. requirebatur verbum, quam supra extr. cap. 49. in verbis Platonis: Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὔτος (int. ἀφιεῖσθω). Brevitas scilicet haec est vel irae, vel insolentiae. LEHM.

Pag. 188. l. 2. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

Ead. l. 5. ΠΑΡΡ.) Imo EA. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐδέν) EA. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam EA. inserit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Ms. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud EA. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ. Varie tentatus a Viris Doctis integerrimus locus. Quid modo Solanus voluerit, non omnino conjicio. Dormitasse bonum virum ait Seyboldus, quod primum verba: Ἔσται ταῦτα, et quae sequuntur, Elencho, ac rursus eidem verba inde ab: Οὐδέν διόλσει, tribui jusserit: quodsi enim utrique loco praeponatur EA., colloqui secum ipsum Elenchum, colligit Seyboldus. At haec non potuit Solani sententia esse; sed utraque, quam Reitzius in medium protulit, Solani nota, a dormitante, ni fallor, Reitzio falso intellecta, ad unum locum hunc: οὐδέν διόλσει τοῦτο etc. pertinet. Nam de Elenchi monologo quodam ne somniare quidem quisquam h. l. potuerit.

Utcunque sit, verba; οὐδὲν etc. sine idonea caussa Elenchi haberi, mox patebit. Aliter paullo *Schmiederus*, et, cui haec conjectura probata est, censor editionis *Schmied*. Jenensis loci formam constituunt, in hunc scilicet modum: ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα — παρηγγελμένα. ΕΛ. Ποῖ δὲ — Στοάν; ΠΑΡΡ. Ἀπὸ τοῦ Α. — ἀρχήν. ΕΛ. Οὐδὲν διοίσει etc. Sic quaeret primo Elenchus, unde initium fieri velit *Lucianus*; et quum is responderit, unde sibi placeat, ille rursus satis inconstanter, atque adeo importune, negabit quidquam interesse. Denique *Jo. Seagerus* in *Classic. Journ.* Vol. XI. p. 199. sic singula disponit, ut *Parrhesiades* loquatur usque ad παρηγγελμένα, deinde Elenchus excipiat: Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπέναι δεήσει; μᾶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησάμεθα τὴν ἀρχήν; et nunc *Parrhesiades* rem disceptet: Οὐδὲν διοίσει τοῦτο etc. Aliquanto haec dexterius et rotundius efficta; sed ficta tamen, praeter auctoris ipsius voluntatem. Nam primum particula ἢ verbis: ἀπὸ τοῦ Λυκείου ex mera conjectura praemittitur; quamquam et *Seyboldus* eam casu excidisse suspicatur. Deinde vero incredibilis illius librorum negligentiae ne vestigium quidem usquam in libris nostris omnibus apparuit. Denique quaeso, quorsum tandem tanta fiat mutatio? Quidni haec omnia ipsi *Luciano* bene conveniant? Est haec festiva consultatio, quam *Philosophiae* legatus, praesente famulo vel pedissequo suo — hanc enim, nec aliam, Elenchi personam esse probe tenendum est — secum ipse habet. Et sic lente et quasi pedetentim hoc dramation perinde ac *Charon* s. *Contemplantes* et *Dialogus Mortt.* X., secundum ipsum ipsius *Luciani* morem ad finem suum perducitur, aculeo relicto, qui tanto altius animo infixus insideat necesse est, quanto minus acumen ejus expectabatur. LEHM.

Ead. l. 11. Καυστηρίων) Utitur et *Orig.* c. *Celsum* V. 273. 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46. et infra *Pro Merc. Cond.* c. 2. Quod et *Vorstia* placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur c. *Cels.* 211. SOLAN. Conjectura *Vorstii* nititur exemplo *Pisc.* c. 46. med. Et *Pro Merc. Cond.* c. 2. f. Sed conjectura *Solani* melior, et propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic *Mss. Regg.* et ita supra cap. 46. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος. Ceterum in *Ms. Reg.* 2954. ad h. v. sequens legitur Scholium: κακαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγιῇ τὴν συνείδησιν. BELLIN.

IN CATAPLUM.

Pag. 189. l. 1. *ΚΑΤΑΠΛΟΤΣ*) De hujus vocis significatione et usu fuse et erudite, ut solet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam usurpant *Cicero* et alii a viro illustr. laudati. *SOLAN.*

Ibid. *Η ΤΤΡΑΝΝΟΣ*) Inscriptio Scholiast. impr. *Καὶ τὸ τῶαννος.* Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. *Luciani* ἢ constanter servant. *REITZ.*

Ead. l. 2. *Εἶεν*) *Εἶεν* per ἄγς hic exponit *Scholiastes*, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat; indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecessisse jam sermones alios, quibus hoc ipsum *εἶεν* finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustrent loci duo *Platonis*, alter de rep. I. p. 419. E. *Εγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς* (vid. leg. ταῖς) *γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.* Alter *Phaedro* extremo p. 420. A. *Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρῆ ποιεῖν;* ubi etiam per age licet interpretari. *GESN.* Propria sua vi *εἶεν* omnino est: *haec hactenus, mitte, mittam, mittamus, haec, satis haec sunt.* Dicit itaque *εἶεν* is, qui iis, quae vel ipse, vel alter, dixit, jam finem fieri vult. Vid. *Rhet. Praec.* c. 26. Varias autem haec locutio quasi formas significationis induit, quae in sermone ex loquentis sono, vultu et omni habitu, in libro scripto ex orationis nexu, cognoscuntur. Itaque est e. g. ejus, qui imperio, quasi necessitati, cedit, ut *Diall. Mortt.* X, 4. ubi *Lampichus* tyrannus, depositis jam nonnullis tyrannorum propriis rebus, etiam diadema et amiculum purpureum deponere jussus, *Mercurio* dicit: *Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὥς ὀρεῖς.* *Nihil obnitar, faciam, quod vis: sed quid amplius vis? quippe omnia, ut vides, deposui.* Porro et concedentis est, qui alterum non vult contradicendo diutius morari vel fatigare, ut *ibid.* XXIV, 2. singulari construendi ratione: *ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, concedam his Halicarnassenses quidem se jactare;* es mag seyn. H. l. *εἶεν* in initio libelli positum recte *Gesnerus* monet indicare, acta jam inter *Charonem* et *Clotho* nonnulla fuisse, antequam haec dicantur, quibus quidem voce *εἶεν* a *Charone* finis imponatur, ut ad alia nuno transitus fiat. Recteque adeo idem vertit: *Satis d. his, Clotho.* De more autem *Luciani* nostri perquam fa-

miliari, lectorem statim a dialogi initio in mediam rem introducendi, supra quaedam monui Tom. II. p. 337. sq. Unde patet, quam male Scholiastes h. l. εἶεν per ἄγε δὴ explicuerit, quam temere porro *Belinus*, hujus Scholiastae vestigiis pressis, Latinum interpretem reprehenderit; quamque longe idem *Belinus* aberraverit reddendo: *Allons, Clotho, et Wielandius* quoque ipse, qui, arbitrium quoddam suum secutus, *Charonis* sermonem ita inchoari jubet: *Sehr gerne, Clotho. LEHM.*

Ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγήν) Ἀνάπλουν. BOURD.

Ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic et Grammatici. BOURD.

*Ead. l. 5. Παρακέκρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρακέκρ. Edd. omnes, excepta J. Sic etiam Ms. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias reductus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. J. παρακκέρουσαι. Quomodocunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρας composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακκέρουσαι, simplici κ. SOLAN. At quid sit παρακκέρουσαι, non ostendit ipse portentosae formae inventor, quam nescio, an etiam facillimus quisque grammaticorum repudiaverit. Quam *Juntina* praebet, forma nihil est, nisi transpositio literarum, typothetae culpa nata. In communi itaque omnium librorum lectione, quae et Scholiastae quadam auctoritate et interpretatione confirmatur, acquiescere nobis licebit. LEHM.*

Ibid. Τετρόπωνται) Loro ad scalmum alligata est. BOURD. Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπωτήρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν tangit Hesych. verb. τροπώσασθαι. BOURD.

Ead. l. 6. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BOURD.

Pag. 190. l. 3. Ἀμφὶ βουλευτόν) Quid sit βουλευτόν, satis abunde declarant interpr. Aristophan. ad Vesp. et ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτόν τὴν δειλέην ὥραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. srib. βουλευτόν. Eustath. ad illud Il. π.

Ἦμος δ' ἡέλιος μετενίσσετο βουλευτόνδε. Hoc voluit Virgil. 2. Ecl.

Aspice aratra iugo referunt suspensa iuveni. Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

Ibid. Βουλευτόν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπόνος. Heliod. V. Sol ubi montium — Mutaret umbras, et juga demeret — Bobus fatigatis. Horat. III. Carm. Od. 6. VORST.

Ead. l. 7. *Εἴπερ*) Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco *Luciani* manum. SOLAN.

Ibid. *Τις ἄλλος*) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedies. *Mosellanus* interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones et ejusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim *νεκροπομπός*, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN. Nec mihi vulgata, *ὥςπερ τις ἄλλος* satisfecere. Sive enim de vespillonibus cum *Solano*, sive de umbris ipsis cum reliquis interpretibus plerisque, etiam *Guil. Liangio*, (*Wielandius* autem haec verba prorsus non respexit) cogitare lubeat, frigidior profecto, vel pro Charonei ingenii ac iudicii modulo, evadet oratio. Multo minus convenit *Goelleri* conjectura in *Actt. Monacc. T. I. p. 220.* proposita, *τι ἄλλο*. Nam ob sequens *αὐτὸς* necesse omnino est, ut *τις ἄλλος* praecesserit, non Neutrum genus. Quid multa? genuinam lectionem servarunt *Scholias* et *Galaei Collectanea*. Lege *εἴπερ*, et habebis Charonis sententiam. Verum non urgenda est comparatio quaedam Mercurii cum alio quopiam, e verbis forte nude positis producenda. Sed formulam cape, *εἴ τις ἄλλος*, vel *εἴπερ τις ἄλλος*, nec ab aliis linguis illam alienam, qua omnino indicatur *summus* rei gradus: *quam maxime, vel maxime*. Cf. *Pisc. c. 17.* Sic haec, Charonis quidem persona dignior, sententia efficitur, cum aliqua ironia pronuntiata: *Praeclarus ille mortuorum deductor, si quis alius, terrestris cujusdam Lethes liquore (vino, quod bene intelligit Wielandius) vel maxime poto, oblitus est etc.* LEHM.

Ead. l. 9. *Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων*) Hae omnes artes Mercurii jam enarratae *Diall. Deorr. et Mortt. BOURD.*

Ead. l. 11. *Κλαπέυει*) Vid. *Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141.* GESN.

Ibid. *Ὁ γεννάδας*) Ironia. BROD. Reponendum ex omnibus editionibus veteribus *γεννάδας*, quod novissimae depravarunt. JENS. Vid. *Spanh. l. c.* GESN.

Ead. l. 13. *Ἐξ ἡμισείας*) Hoc supra docuimus. BROD.

Pag. 191. l. 6. Χοαὶ) Dico ad *Heliod. χοαὶ, τὰ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίκρατον*. BOURD.

Ibid. *Καὶ πόπανα*) Horum usus maximus in sacris Deorum, ut patet apud interp. *Aristoph. Thesm. et Lucian. Nescyom.* quid sit autem *πόπανον*, docent *Poll. Hesych. Suid. BOURD.*

Ead. l. 7. *Καὶ ἐναγίσματα*) *Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς*. Interpr. *Aristoph. piacula, ἄγος γὰρ μίasma. Hesych. BOURD.*

Pag. 192. l. 1. *Αἰπόλιον*) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, aegre autem continetur. GESN.

Ead. l. 5. *Κεκονιμένον*) Conf. supra Tim. c. 26. (c. 45.). SOLAN.

Ead. l. 10. *Λειπόνεως*) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 193. l. 7. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225. (ed. Paris.) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra Vit. Auct. pr. et alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κίθαραν, scil. ἔχων, et simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2. Cor. VIII, 15. vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

Ead. l. 9. Παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα] Paulo aliter, quam vulgo, haec leguntur in Lexico Inedito Cod. Reg. Paris. 2562. fol. 209. recto: Ἀντιβαίνει τὸ ἀντιτείνει καὶ ἀντερείδει, ὥς καὶ παρὰ Λουκιανῷ, ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ex his, quae Doctiss. Osannus in medium protulit ad Philemon. p. 239. manifesto quidem patet, Lucianum scripsisse ἀντέβαινε, non, quod vulgatum est hujus glossema, ἀντέτεινε. Sed quod Osannus, dum dicit „hinc mutilum Luciani locum egregie et sanari et compleri,“ significat, etiam verba Lexicographi: ὅδε κατὰ τὴν ὁδὸν πᾶσαν Luciano reddi debere, non adsentior. Debentur enim haec arbitrio cuidam vel memoriae Grammatici falsae, nec agebatur huic, nisi de verbis ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ceterum vel sic haud exiguum a Luciani cultoribus iniit gratiam Osannus, quod ipsi verba illa in usum publicum describere placuit. De hoc verbi ἀντιβαίνειν usu Hemsterhusius nonnulla disseruit supra ad Diall. Mortt. XXVII, 1. Tom. II. p. 639. sq. LEHM.

Ead. l. 12. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris et frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

Ibid. Πολλὰ δώσειν) Ut in Diall. Mortt. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινῷ. BOURD.

Pag. 194. l. 1. Ἀνίσιν) Ἀνίην. GUYET. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 2. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferiorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interprez habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vi-

dent, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνήγον, ἐκπυθρό-
παζόν θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia
ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae et gravita-
tis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. (c. 54.). SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν οὐρανῷ παιδία) Hoc ante in Dialogis Deo-
rum innotuit. BROD. Verborum ipsorum interpretationem
Latinam: satis tibi apud superos lusus est, mutare placuit ad
Scholiastae rationem: melius enim haec imperative accipiun-
tur. De re imprimis Dialogum Deor. VII. contulisse non
poenitebit. LEHM.

Ead. l. 11. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt, c. 12. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. si
quid opus, Bos de ellipsi p. 180. qui docet, modo τὴν φέρου-
σαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso partici-
pio. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἐν Ταινάρῳ) Taenarum Laconiae promon-
torium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm.
inc. 270. πύλη τίς ἐστὶ Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum abfuit, quin effu-
gisset. BROD.

Ead. l. 9. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens.
Hunc integrum versum omisit interpret, scalam reddidimus.
Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hesych.)
κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτω κα-
λεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα.
BOURD.

Ead. l. 12. Στοίβαξε) Πύκαξε, περίβαλλε, στέγαξε, σπία-
ξε, a στίβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpre-
tatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod.
Bourd. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους,
τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad
Aristaen. BOURD.

Ead. l. 3. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Ver-
tunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius veritas, post
hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παρά-
γαγε, saucios adducito post hos. Xen. Cyrop. II, 11. καὶ τάξας
δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. Bos.

Ead. l. 6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem trans-
egimus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses La-
cedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos
statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα
μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε
τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν

πάνν γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, et Hermot. cap. 76. SOLAN. Non integrum locum esse, inde patet, quod πῶς, uti Reitz. et recentt. ex nonnullis vett. Edd. scripserunt, vel omisum est in O. et Fl., vel enclitice scriptum in B. 1. A. 1. 2. Neque ipsum illud πῶς facile explicari potest, ob quam rem etiam factum opinor, ut varie tractaretur. Restituitur locus, si γὰρ addatur, quod ob multas caussas facile excidere potuit. Sic πῶς γάρ; eum in modum, eoque sensu, interjectum orationis cursui habebis, de quo exposuit Hemsterhusius ad Timon. cap. 2. T. I. p. 363. sq. Cf. etiam Diall. Deor. XXVI, 2. ibique Adnot. T. II. p. 402. Simili ratione πόθεν δέ; immixtum vidimus, nec ab omnibus recte intellectum, Timon. c. 8. et Prometh. s. Cauc. c. 12. LEHM.

Ead. 1. 8. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα) Πεφραγμένοι. Sic in Satur. et de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

Ead. 1. 10. Δνεῖν) Priscis Atticis. VORST.

Ead. 1. 11. Πέπειροι) Contra ὀμφακίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

Ibid. Καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

Ead. 1. 12. Ἀσταφίδες) Lucilius, rugosi passique senes. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo Suid. et Zenob. SOLAN.

Pag. 197. 1. 2. Ἐν Μηδίᾳ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum relinquo. SOLAN.

Ead. 1. 5. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Mort. Peregr. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126. et athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucydid. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui et Lucian. de conscrib. hist. et Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, et qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

Ead. 1. 12. Ἐκ δικαστ.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. p. 32. VORST.

Ead. 1. 13. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducerentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum inestarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Trucul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνεον. dixi

de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium nolim crucem vertere, quae *σταυρός* est, et τοῦ *T* figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

Ibid. Τυμπάνον) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

Pag. 198. l. 2. Ἐνάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Diall. Mortt. I. SOLAN.

Ead. l. 4. Σηπύαν ὥμην) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad Vit. Auct. c. 10. ubi recte omnes *σηπίαν*, quod et hic secuti Mss. Ox. et P. et B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur *σηπύαν*. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: jam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

Ead. l. 8. Ἐλθεῖν) Sic et *venire* pro mori, sive ad inferos venire, *Propert.* I, 14, 14. REITZ. Addendum erat: *ubi ex inferis quis loquitur*. Alioquin non intelligitur, qua ratione idem verbum etiam *oriri*, *nasci*, significare possit, ut de sole *Horat.* Ep. I, 16, 6., de arboribus *Virg.* Georg. II, 11., nec non, ut par est, de ipsis hominibus, adhibitum. Ea autem ratione, quam dixi, non solum *ἐλθεῖν* *Nostro*, imprimis in Diall. Mortt., familiare; cf. etiam *προελεύσονται*, a Plutone dictum Diall. Mortt. VI, extr. sed etiam *ἦκειν* passim occurrit, ut in iisdem Diall. V, 2. et IX, in. et infra cap. 8. LEHM.

Ead. l. 10. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic *ἰᾶσθαι* pro *liberare*, *sanare ab errore*, *Noster* infr. in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίνυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γινόμενα οἶμαι. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀμαρτημάτων) Anglic. *πραγμάτων*. minus recte. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. et Edd. omnes, pro quo in A. P. et L. *πραγμάτων*. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem. Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀνάλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφίχθαι ἐξ ᾄδου τῶν ἀμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, et alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τερσούτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν

ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Αὔδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM. „Ignotus est hic Megapenthes in rerum historia: fictum haud dubie ab ipso Luciano nomen, quo maxime omnium luctuosa sors tyranni indicaretur. Menelai filium Homerus nominavit Megapenthen (Odyss. IV, 11. XV, 122.). Lacyden quidem novimus philosophum Cyrenaicum, qui Ptolemaei Evergetae aetate vixit circiter Olymp. 134. Sed an ille habuerit filium, et si habuit, an hic filius tyrannidem fuerit adeptus, ignoratur.“ His a Belino notatis additur citatus Bruckerus Inst. hist. phil. p. m. 177. §. 4. in Bredencampi Excerptis, quae leguntur in Commentatt. Philologg. a Rupertio et Schlichthorstio editis Vol. V. pag. 71. LEHM.

Ead. l. 4. Αὐτόματος) Ultro, sponte, a nemine arcessitus. BROD. Ms. Reg. 3011. αὐτόματος, probante B. de Ball. BR. Et Schmiederus recepit αὐτόματος, quod mihi nihil videtur esse, nisi vulgatae vocis interpretamentum. Conferas modo simillima illa in Bis Accus. c. 17. ubi de Polemone Academia: καὶ τέλος, ἀποδοῶς ὥσπερ εἶχεν, ἡὔτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. Unde simul patebit, Belino verba καλοῦντος μηδενὸς injuria pro glossemate ejicienda esse visa. LEHM.

Ead. l. 7. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος) Haec ad Homericum Prote-silaum videntur spectare. BROD. Jam hac de re diximus in Diall. Mortt. (XIX, 1.) Val. Flacc. lib. 6.

— Conjux miseranda Caïco

Linguitur et primo domus imperfecta cubili.

Sic postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD.

Ead. l. 11. Ἐπισκῆψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17. Tim. c. 18. et in Dial. Diog. et Alex. sive Diall. Mortt. XIII. et apud Ael. Var. H. XII, 49. mandare est, sed indicare; quod omnino observandum; vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucydil. II, 73. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀραρεν) Placet. Sic visum est. Aeschyl. in Prometh. Ἀραρεν, ἥδε γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. GUYET. Vid. supra Pisc. c. 3. pr. SOLAN.

Pag. 200. l. 2. Τὴ πρὸς) Sic Hermot. c. 61. Sic Dem. 116. C. et 437. B. SOLAN.

Ead. 1. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος) 'Εξήκει
 MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae
 bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi et libero-
 rum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque,*
 subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω.
 Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναιότατε, παρειλήφεις,
 ἀποκτείνας τε αὐτόν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Με-
 γαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτή-
 σεως. *Marcilius* p. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus?
 Satis utique commode ἐξίεναι dicitur tempus circumactum,
 plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* et *ex-*
isse, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV, 30. *In-*
duciaeque inde, non pax facta: quarum et dies exierat, et ante
diem rebellaverant. c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti po-*
pulo exierat. Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vul-
 gatam *Luciani* lectionem confirmat. 'Εξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλ-
 θεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντός φαμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόν-
 τος. JENS. 'Εξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra
 vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen.*
Plut. Paus. et aliis patet. Sic *Livius* XXX, 24. 25. *dies exie-*
rat. SOLAN.

Ead. 1. 18. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει,
 προσθήσω] Non tanti apud me est auctoritas Cod. 3011.,
 qui solus omittit εἰ, et Gortitiensis, in quo solo abest δέ,
 ut propterea cum *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* pag. 698. utramque
 vocem ejiciendam esse censeam. Quamquam enim nunc ne-
 gare nolo, quod *Werferus* in *Actt. Monacc.* I, 2. pag. 234. et
Creuzerus ad *Plotin.* p. 238. probare studuerunt, βούλει cum
 Futuro bene construi posse; non video tamen, cur, ubi om-
 nia sunt sanissima, medela opus sit. Mox *Megapenthes* si-
 millima ratione dicit: εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄνταδρον ὑμῖν ἀντ'
 ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. quae, si auctoris consilium
 ferret, etiam ad hanc nostram rationem sic redigi poterant:
 καὶ τὸν ἀγαπητόν δέ, εἰ βούλεσθε, ἄνταδρον ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ
 παραδώσω. Nec quisquam adeo δέ et εἰ temere judicaret de-
 lenda. LEHM.

Pag. 201. 1. 2. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἄπεφ-
 θον ostendunt viri docti ad *Polluc.* III, 87. GESN. Etsi haec
Gesneri interpretatio tum ipsius vocis indoli, tum clarissimae
Pollucis explicationi, congruit, non tamen *Belino*, quae erat
 istius viri novarum rerum cupido, in ea acquiescere lubuit:
 maluit enim aurum intelligere *natura purum*, adeo *purum*, ut
 non opus habeat ignis ope purgari. Ad quod probandum nihil

ille, nisi provocavit ad *Larcheri* auctoritatem, qui tamen et ipse in loco *Herodoti* I, 50. explanando (Tom. I. pag. 263. sq.) in manifesto errore versatur. "Ἀπεφθον χρυσίον semper est excoctum, purgatum, probatum ignis ope, aurum; aurum, quod dicitur obryzum; quemadmodum etiam *Scholiastes* explicat. LEHM.

Ead. l. 6. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabilis suis a Plutone diem postulare, et ut plurimum πέντε. Sic in Diall. Mortt. BOURD.

Ead. l. 12. Ἐαυτῶ) Lege ἐαυτῶ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia Edd. et Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ. Nihilominus mutari vult Censor edit. Reitz. (J. A. Ernesti) in Novv. Actt.. Erudd. Lipss. a. 1745. mens. Maj. p. 242. Cautius paullo *Schmiederus* judicat ἐαυτῶ recipiendum, si in uno modo Ms. haberetur. Bene itaque, quod in nullo habetur. Nam *Luciani* est ἑαυτῶ. Sic Diall. Mortt. I, 3. ἑαυτοὺς τιμωρεῖσθε, pro ὑμᾶς αὐτούς. Cf. etiam De Merc. Cond. 19. et ibi adnotata. Omnino vid. *Fischer*. Animadvv. ad *Weller*. II. pag. 238. sqq. et *Matthiae* Grammat. Gr. §. 489. p. 677. sqq. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπιγράφω ὁπόσα) Eadem antea et in *Toxar.* et in *Dipsad.* tangit *Theophr.* Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

Pag. 202. l. 1. Ἐγγνητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανάδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανάδου. Simili modo *Aristoph.* *Plut.* p. 37. Ἀῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ, L. Bos.

Ead. l. 3. Τὸν ἀγαπητὸν) *Amasium meum*. BROD. Sua-
dent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἄντανδρον succedaneum dare vult, cujus superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii et paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν majuscula litera non modo expressum erat in *Parisina*; sed et ibid. atque in *Benedictina* Latine redditum *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus id cum *Brodaco* in *Misc. L. VIII. c. 12.* et cum *Gesnero* adjective scribere. REITZ. B. 1. Ἀγαπητὸν majori initiali. Sed praevalent et apud me *Gesneri* argumenta. Quid, quod et h. l., ut in aliis haud paucis, haud obscura quaedam allusio inesse videtur ad eum, quem nos *Christiani* credimus

ac profitemur, τὸν ἀγαπητὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν με-
σίτην (ἄντανδρον) τῶν ἀνθρώπων. Tum hoc loco ditari po-
terit talium allusionum collectio *Eichstadiana*, quae praemis-
sa a nobis est huic editioni in Prolegg. pag. LXXXIV. sq.
LEHM.

Ead. l. 6. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. et *Par.* Ag-
noscunt reliquae cum *Ms. Ox.* Vid. *Rhet. Praec.* c. 8. et *Con-*
viv. 23. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνηρημένος) *De medio sublatus.* BROD.

Pag. 203. l. 4. Ἐγκαταλεχθήσεται) *Scholiastes legit ἐγκα-*
ταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. JENS.

Ead. l. 11. Ἐκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convi-*
vae: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad *Pers.*
dixi ad illud *Petron.* ut foris coenares ποῖtam' laudasti. BOURD.

Ead. l. 16. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124. f. εἰ τὸ ἐν χει-
ρὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν· ubi et εἰ infi-
nitivo jungitur. REITZ. In *Aesopo* quidem *Schaeferus* haud
injuria scribi vult εἰ — ἐλπίζοιμι, quemadmodum jam *Jo.*
Chr. Glieb Ernesti, nulla tamen ejus mutationis ratione red-
dita, edidit. In *Cod. August.*, ex quo *Schneiderus* fabulas
Aesopias edidit, piscator idem (*Fab.* 18.) ita loquitur: ἀλλ'
ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἶην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφ' εἰς ἄδηλον ἐλ-
πίδα διώκοιμι. Sed h. l. non opus est emendatione εἶη, quam
jubet *Goeller.* ad *Dionys.* de *Comp. Verbb.* p. 75. sq. nam est
εἰ cum Infinitivo in obliqua oratione, ut *De Merc. Cond.*
c. 33. καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ. qui et ipse locus mi-
nime erat tentandus. LEHM.

Ibid. Ὅλως) Illud ὅλος in *Junt.* vitium typosetarnm es-
se, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in
Hag. punctum minus post ὅλως expressum est. In *Par.* vero
nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis
quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior.
REITZ. Unice verum est καὶ ὅλως, omnino, denique; quam-
quam non sola *Juntina*, sed etiam ejus exemplum *A.* 2., et
insuper *Cod.* 3011., legunt καὶ ὅλος. Vid. *Adnot.* ad *Vit. Auct.*
c. 12. et ad *Necyom.* c. 1. Solebant autem servi per *Genios*
dominorum suorum jurare, ut per *Senecae* villicus ejus jura-
bat in *Epist.* 12. et *Romani* per Imperatorem; in cujus qui-
dem officii intermissionem crudelissime animadvertit *Caligu-*
la, teste *Sueton.* *Calig.* c. 27. LEHM.

Ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ) Jurant Parasiti per reges suos.
BOURD.

Pag. 204. l. 1. Ἐνεχθὲν) Φέρω. BROD.

Ead. l. 10. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere

debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod et notavit Euripidis Schol. BOURD.

Ead. l. 13. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον. BOURD.

Ibid. Κεκοινωνήκει) Vid. supra Deorr. Diall. I. μηδὲν — κοινωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ παλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. Junt. quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ. Quasi vero legitimae distinctionis notae libro cuiquam oneri esse possint, nec potius contra ornamento habeantur maximo. Sed aliud jam, idque gravius, est agendum. In Cod. Barocc. sive Oxon., et in 3011. et Gorl. ante ἐπισπασάμενος insertum legitur παραγαγών, quod in omnibus Edd. deest. Nunc duplex hujus verbi nexus cogitari possit, aut extra parenthesin positi, aut intra. Hanc alteram rationem Codex B. secutus esse videtur, ita ut plena parentheseos sententia evadat haec: *dudum autem, opinor, consuetudine ejus, a se seductae, usus fuerat*; neque id per se male, quum παράγειν in re amatoria hac significatione haud raro usurpatum occurrat. Priorem vero, quam etiam Belinus et Schmiederus acceperunt (modo ne scripsissent semper παραγάγων), obtinent Codd. 3011. et Gorl., eamque etiam necessario, quum lectio κεκοινωνήκεσαν, quam uterque praebet, cogat, ut παραγαγών extra parenthesin collocetur, atque adeo proxime cum Objecto Γλυκέριον τὴν παλακίδα μου conjungatur; neque hoc omnino inepte. Sic enim narraret Megapenthes, Carionem pellicem ipsius secum in conclave adductam (παραγαγών) foribus clausis subegisse: quamquam παραγαγών, sic captum, non solum supervacaneum, sed etiam alieno loco dictum, haberi haud temere possit. At neutra valet ratio. Nam παραγαγών manifesto spuria vox est, ut mirer etiam, nec Belinum, nec Schmiederum, errorem hunc vidisse. Irrepsit scilicet in textum ex interpretamento Scholiastae G., qui ἐπισπασάμενος explicuit verbis non optime selectis hisce: ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγών, quod ultimum verbum ab eo desumptum esse credo e Diall. Merett. XII, 3. ubi haec leguntur: οὐκ ἔκωψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, (ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτό) παραγαγών τὸν στροφέα παρειαῖον (sic enim legendum) ἀποφητί. Ἐπισπᾶν autem et ἐπισπᾶσθαι τὴν θύραν contrarium, atque illud παραγαγεῖν, significare, i. e.

claudere januam, pessulo obdito, discitur ex *Polluc. X, 22. 25. Cf. Xenoph. Hist. Gr. VI, 4. 36.* Quod denique ad lectionem *κεκοινωνήκεσαν* attinet, quam duo Codd. exhibent, dubitabam eam *Belino* et *Schmiedero* obsecutus recipere, quod non constabat mihi satis, an *κοινωνεῖν* hoc sensu de utroque coëunte simul in Plurali numero adhiberi potuerit. Imo *κοινωνεῖν τινι* sic plerumque mas dicitur ad feminam relatus, ut *Jupiter* ad *Thetidem* in loco a *Solano* laudato *Diall. Deorr. et Saturnus* ad mortalem quamvis *ibid. XX, 2. LEHM.*

Ead. l. 16. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familiaris, ut *Jens.* alibi ostendit. Sic *ἀποβλέπειν*, et *βλέπειν πρὸς τινα* et *τι* frequens pro: oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra c. 11. Vel cupere, exspectare. *Ep. ad Hebr. XI, 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.* Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in *Belg. Graeciss. pag. 446.* Sed hic tantum est *respicere. REITZ.*

Ibid. Μικρόν) Conf. notam cl. *Hemst.* ad *Tim. §. 53. f.* ubi frustra *μικρόν* pro *μακρόν*, ex sola *J.* legi voluit *Solan. REITZ.*

Pag. 205. l. 2. Καὶ etc.) Confer infra *De Merc. Cond. c. 26. SOLAN.* Fortasse voluit *Solanus Ver. Hist. II, 26.* locum huic simillimum. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ὡνετο) *E cubiculo exiit. BROD.*

Ead. l. 6. Σιέλω) At infra *Alex. c. 21. m.* in edd. legitur *σιάλω.* Quare et hic forsā sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych. Σιάλος, σιελος, ἀφρός. REITZ.* Ipsi Grammatici non consentiunt inter se, et ne secum quidem ipsi. *Suidas: Σιάλος· ὁ εὐτραφὴς χοῖρος, παρὰ τὸ ἄλις σεσιτεῦσθαι. σιελὸς δὲ ὀξύτόνωρ, τὸ ἀκουσίως ἐκφερόμενον περὶ τὸν στόματος.* et paullo inferius: *Σιελος, ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρός. Thom. Mag. τὸ Σιάλον, Ἀττικοί· ὁ σιελος, Ἕλληνες. Λουκιανὸς ἐν τῷ Κατάπλουρ, ἢ, τύραννος· σιάλω χρίσας τοὺς ὀφθαλμούς.* Non itaque magnopere *Luciano*, vel, quis sciat? ejus librariis, vitio vertendum sit, quod in talibus minor diligentia et constantia reperiat. *LEHM.*

Ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum *δακρύουσα*, quod utroque altero planius. *REITZ.* Imo loci indoles flagitat unice *δακρύσασα*, quasi *lacrimasset*, non, quasi *lacrimaret. LEHM.*

Ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) *Scelerum suorum poenas ab his exigere.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. *BROD. Cf. Diall. Mortt. XXII, extr.* ubi minans *Charon*

similiter: Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὲ excipitur a ridente Menippo: "Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε. δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις. LEHM.

Ead. l. 15. Τὸ νῦν δ' ἔχον) *Ut autem res sese nunc habent.* BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis hujus participii cum verbo. GESN. *Ut Gesn. conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum.* REITZ.

Pag. 206. l. 2. Κἂν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD Cf. Diall. Mortt. XV. LEHM.

Ead. l. 4. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra cap. 4. pr. et non semel alibi. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

Ead. l. 8. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsissem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: *hic pone novam personam.* Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conjeceram, sed ΚΤ. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus, et post ἀμέλει duo puncta adposuerat, ΚΤ. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράφομαι σε παρ' ἀνόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. *Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispescunt in duo membra. REITZ. Solanum et Vorstium rectius judicasse, quam Reitzium, perspicue ostendunt Codices. In C. 2954. intervallum inter ἀσφαλῶς et ἀμέλει vacuum relictum subobscurè indicat nominis notam omissam, quae clarius inseritur in P. sed ita, ut *Cynici* persona significetur, cui minus conveniunt ista dicta, melius, vel potius unice recte, *Charoni*, quem monstrant 3011. et Gorl. Quod in Gorl. καὶ ante ὅπως deest, temere id factum videtur. Sed nondum acquiescentes Viri nonnulli docti in hac mutata loci facie, etiam verba καὶ τὸν δεῖνα tentarunt. Et *Belinus* quidem, qui non intelligeret, quis ille ὁ δεῖνα esset, maluit καὶ τὸ δεῖμα, vel potius δέμα, quod ex versione ejus: *et funem*, conjicere licet, et deinceps ὅπως ἀσφαλῶς legi jussit, omisso καί. Infelicissime profecto, et maxime contorte. Quis enim quaeso ferat δέμα hac quidem potestate? et quis tum δέμα δέχεσθαι, conjunctum cum δέχεσθαι νεκρόν; Non melius res *Courierio* ad Luc. Asin. p. 309. cessit, qui, mancum habens locum, corrigendum censeret, καὶ τοι δεινὰ

ποιούντα. quae quum natura sua nihil aliud significare possint, quam: *licet pessime se gerat, tamen excipe*: cogitarine ullo modo poterit ob maleficia sua aequum esse Megapenthem non trajici? Imo ut maleficientissimus erat, ita justissime ad tribunal judicis ducendus, vel trahendus, videbatur; et gratissimum contra fecisset Clotho scelestissimo homini, cujus quam plurimum interesset in vitam redire, si sine ipso nauticum iter ingredi voluisset. Quid multa? ὁ δεινὰ est *Cyniscus*, quem modo quaesiverat Clotho: Ποῦ'στιν ὁ τὸ ξύλον; Indefinite autem Mercurius eum, ac sine nomine, indigitat, quia Charonis, ad quem haec dicuntur, parum interesse poterat, nomen umbrae nosse, modo sciret, quem eorum, qui aderant, simul cum Megapenthe excipere juberetur. LEHM.

Ead. 1. 13. ΚΥ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in Edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. reponē ΚΥ. SOLAN. In neutro loco nomen *Parcae* vulgatum mutandum videbatur. Certe quae proxime sequuntur Megapenthis verba, non habent vim cogendi. Quae autem in Fl. praepositur litera K. non minus commode, vel, ut rectius dicam, multo commodius, personam *Clothus* significare potest, quam *Cynisci*, quum in proxime antecedentibus non *Cyniscus*, sed *Clotho*, agens et loquens, exstiterit persona. LEHM.

Pag. 207. 1. 3. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei: οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere et aspere ageres, ac identidem objurgares, cruci proremodum adfixi? Graecus interpret: Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἔδυσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα etc. JENS.

Ead. 1. 11. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) *Hom.* Od. K. 326. SOLAN.

Ead. 1. 14. Δωρεά) Od. T, 389. GESN.

Ead. 1. 15. Οὐτίν) Vid. *Hom.* Odyss. IX, 369.

Οὐτίν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, *Neminem, i. e. Ulyssem, ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod. Misc. L. VIII. c. 12.* hunc vers. in Od. IX. quaerendum. REITZ.

Pag. 208. 1. 1. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) *Erasmii Chilides* in adagio *Ex diametro oppositum.* BROD. Ms. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάνν διαφερόντων. BOURD.

Ead. 1. 7. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, et dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

Ibid. Προσέχεται) Forsan *Lucian.* dederit προσίσχεται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph.* *Plut.* 1097.

"Ὡσπερ λεπὰς τῷ μειράκιῳ προσίσχεται, *instar ostreae adolescenti adfixa est.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet idem *Vesp.* 105. REITZ. Quid vero, si προσίσχασθαι et προσέχεσθαι vi prorsus eadem sint, et forma tantummodo diversa? Prior scilicet forma poetico, altera prosaico, magis convenit stylo. Itaque reperiis e. g. ἵσχεο in *Epigr.* XIX. sed in prosaïcis *Luciani* frustra tale quid quaesiveris. LEHM.

Ead. 1. 11. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13. m. huj. *Dial.* REITZ. Frustra citatur locus nunc mutatus. Sed vide, si opus sit, *Indicem* s. ἀμέλει. LEHM.

Pag. 209. 1. 1. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea* amare dicit ille *Terentianus* *Phaedria*, *Eun.* IV, 2, 12. GESN.

Ead. 1. 6. Κάττυμα) Vid. interpretem *Aristoph.* VORST. Infra *Schol.* ad c. 20. quocum *Suidas* prope, ad literas conspirat. Cf. *Gall.* c. 28. Quae proxime sequuntur, κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χειρῶν ἔχων, ita, ut olim vulgabantur, si diligentius consideres, aliqua laborant ambiguitate, quae *Belinum* seducere potuit, ut hunc in modum sumeret redderetque verba, quasi crepidam *Micyllus* secum in Orcum tulisset (et prenant un soulier dans mes mains, en deux sauts je suis accouru ici) adnotaretque ad haec verba, veteres mortuis res attribuisse in Orcum secum portandas, qui ingenium eorum vitaeque genus designarent. Deceperat haud dubie *Belinum* versio Latina: *abjecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim* etc. in qua illud adhuc pariter atque in textu ipso Participium ἔχων sensum illum, quem interpretes Francogallicus finxit, innuere videntur. At vero rectius haec a *Wielandio* ad antecedentia explicanda referuntur vertente: Auf den ersten Wink der Atropos warf ich fröhlich meinen Schusterkneif und den unvollendeten Halbstiefel, den ich eben in Händen hatte, weg etc. quoniam, etsi mos ille omnino concedatur inter veteres exstitisse, in hoc tamen dialogo neque locus huic crepidae apud inferos esse potuit, neque etiam amplius ab auctore commemoratur. Hinc patet, veram lectionem, eamque simplicissimam et clarissimam, suppeditare tres Codices: κρηπίδα γὰρ τινα ἐν ταῖν χειρῶν εἶχον, *Schmiederumque* jure suo eam recepissee. Deinceps ἀνυπόδητος habet *Cod. Barocc.*, reliqui libri omnes ἀνυ-

πόδετος. Jam etsi illud rectius scribatur, et Atticis veteribus in usu fuerit, ut docent *Phrynichus* et lectissimus ejus Commentator *Lobeckius* p. 445. in *Luciano* tamen e Codicum fide singulis locis scriptura sua constituenda esse videtur. Atqui ut ἀνυποδητεῖν *Cynic.* 17. in omnibus libris et c. 1. itidem in omnibus praeter Junt. Edit. legitur, et ἀνυπόδητος *Navig.* c. 1. ita contra *Epistst. Saturnn.* c. 19. in ἀνυπόδετος omnes consentiunt, et in *Icarom.* cap. 31. solae *Salmur.* et *Amst.*, quibus in talibus parum est auctoritatis, exhibent ἀνυπόδητος. Accedit, quod in uno eodemque libello, cujuscunque sit auctoris, *Lucio* s. *Asin.* c. 16. ἀνυπόδετος in omnibus legitur, ubi vid. *Reitz.* capite vero 43. contra in omnibus ἀνυπόδητος. Quae satis superque docent, istius aevi scriptores neque inter se, neque sibi quoque ipsos, constitisse in hujus generis verbis scribendis. Aliter, credo, res habet in quantitate penultima syllabae vocis κρηπίδα statuenda. H. l. in omnibus, praeter *Anap. Pell.*, scriptum erat κρηπίδα, quemadmodum *Adv. Indoct.* c. 6. κρηπίδας, et *Diall. Mortt.* XX, 4. κρηπίσι. Contra in omnibus κρηπίδος *Quom. Hist. Conscr.* c. 27. κρηπίδα *Somn. s. Gall.* c. 1. et 20. et *Demosth. Encom.* cap. 9. κρηπίδας *Diall. Merett.* IV. Ex his unice rectis (vid. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Tom. I. p. XXII. *Spohn.* de extr. *Odyss.* parte p. 171. et *Spitzner.* *Griech. Prosod.* pag. 36.) illa falsa vel contra librorum consensum corrigenda videbantur. Remansit tamen vulgare vitium κρηπίσι in hac nostra editione *Diall. Mortt.* XX, 4. quod jam in priori illorum *Dialogorum* editione in usum scholarum parata emendatum fuerat. LEM.

Ead. l. 11. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in *Diall. Mortt.* et postea p. 231. et passim. BOURD.

Pag. 210. l. 1. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi μήθ' ὑπό. SOLAN. An non cogitavit igitur *Solanus*, aequae μήτε dici ac μηδέ; Cum vero illud μήθ' sit a μήτε, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom.* Il. H, 401. Μηθ' Ἑλένην — et alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ et οὔτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὗθ'. *Theogn.* 178. — οὗθ' ἔρξαι δύναται. At non ignoravit hoc noster; verum quia bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie signif. neque, cum μηδὲ sit non vero, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὔτ' apud *Nostrum* de

Merc. cond. cap. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε — quamvis frequentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. REITZ. Negligentissime inspectus locus de Merc. Cond. nihil probat, nisi contrariam, si id opus fuisset, rationem. En tibi ipsa verba: Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστὰς τινας, καὶ — οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν (οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν), οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει etc. In quibus manifestum est, οὔτε et οὔτε ad se invicem esse referenda, οὐδὲ vero ad enuntiationem per se parenthetice positam pertinere. Leviter et cetera disputata. Nam μήθ' et οὐθ' formas per se esse posse genuinas, nemo dubitabit, qui μήτε et οὔτε norit, et adspirationis leges non ignoret. Sed tum, quum occurrit, simul clarum est, non μηθ', sine accentu, ut Reitzius et recentt. ex eo ediderunt, sed μήθ' cum accentu scribendum esse, ut revera scriptum reperitur in utraque Ald. et B. 1. Quaerebatur autem hic, utrum voci μήθ', i. e. μήτε, hic locus esse possit, praecedente particula μηδέ. Id vero prorsus erat negandum. Quidquid enim a Grammaticis proferatur de multiplici particularum, οὐ, οὔτε, οὐδὲ, et μὴ, μήτε et μηδέ variatione; non tamen infinita haec esse potuit per rei naturam, vel libidinis temeritati permissa. Liberri-me e. g. Plato in eo Parmenidae loco, quem Schützius exponit ad Hoogeveen. de Partt. Grr. p. 512. sq. particulas negativas variat, sed ita tamen, ut ab elegantissimo et subtilissimo scriptore diligenter respiciatur observeturque singulorum particularum vis atque natura. Nam, ut jam ad id veniam, quod nobis nunc agendum est, ut ab οὐ et οὔτε, a μὴ et μήτε, recte transiri potest ad οὐδὲ et μηδέ — exempla apud Nostrum habebis Jov. Trag. c. 6.

Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε ῥήτε τις ἄρσεν,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Μηδέ τε νυμφάων etc.

et Epigr. XXIV.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἢ καθ' Ὀμηρον,
Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὥς ὁ λόγος) πυρίπνους,
Οὐ Λῆμνος σύμπας, οὐχ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
Οὐδ' ὁ Φιλοκλήτου ποῦς ἀποσηπόμενος. etc.

nec desunt alia — ita vice versa vix incideris in ullum probati cujuspiam scriptoris locum, cujus quidem lectio sit indubitata, ubi ab οὐδὲ et μηδέ transitus fiat ad οὔτε et μήτε. Certe hic noster Luciani locus, quem etiam Dorvillius attulit ad Charit. p. 641. Lips., et alia quaedam, quae idem Criticus, et Sturzius in Lexic. Xenoph. s. μηδέ et οὐδὲ imprimis e Xenophontic hunc in finem laudarunt, non sunt extra omnem

dubitationem posita. Imo vero quum h. l. Codex Ox. s. Barrocc., referente *Solano*, vere exhibeat $\mu\eta\delta'$, ceteri autem libri et scripti et impressi promiscue scriptum edant $\mu\eta\theta'$ et $\mu\eta\theta'$, mihi quidem prorsus non dubium amplius fuit, quin *Lucianus*, uti debebat, scripserit $\mu\eta\delta'$. Diall. Mortt. XXVI, 2. verba $\alpha\lambda\lambda\omega\varsigma \tau\epsilon \omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon} \delta\iota\psi\eta\nu$, $\omega\varsigma\pi\epsilon\rho \acute{\alpha}\nu\omega$, $\omicron\upsilon\tau\epsilon \pi\epsilon\iota\nu\eta\nu \delta\epsilon\iota$ etc. nunc fateor mihi suspecta eo nomine esse, quum praesertim vere in Cod. Aug. pro $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}$ legatur $\omicron\upsilon\tau\epsilon$. LEHM.

Ead. 1. 2. $\tau\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon} \mu\pi\alpha\lambda\iota\nu$) Ms. $\epsilon\varsigma \tau\omicron \epsilon\mu\pi\alpha\lambda\iota\nu$, $\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\sigma\tau\iota\nu \epsilon\upsilon\alpha\nu\tau\iota\alpha \tau\omicron\iota\varsigma \gamma\iota\gamma\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma \epsilon\nu \tau\eta \zeta\omega\eta$. BOURD.

Ead. 1. 7. $\acute{\alpha}\nu\omega$) *Apud superos*. BROW.

Ead. 1. 9. $\Pi\omicron\rho\phi\upsilon\rho\alpha\varsigma \acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma$) $\acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma$ de re qualibet ridente, ut $\acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma \acute{\omega}\rho\alpha\varsigma$. Sic apud *Homer.* $\acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma \pi\upsilon\rho\acute{\omicron}\varsigma$.

$\text{A}\acute{\upsilon}\tau\alpha\rho \epsilon\pi\epsilon\iota \pi\upsilon\rho\acute{\omicron}\varsigma \acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma \epsilon\pi\acute{\epsilon}\pi\tau\alpha\tau\omicron$, $\pi\alpha\upsilon\sigma\alpha\tau\omicron \delta\epsilon \phi\lambda\acute{\omicron}\xi$. A quo *Philostr.* in *Scamand.* *Aeschyl.* *Prometh.* victo, $\tau\omicron \sigma\acute{\omicron}\nu \gamma\alpha\rho \acute{\alpha}\nu\theta\omicron\varsigma$. BOURD.

Ead. 1. 11. $\kappa\lambda\iota\nu\alpha\varsigma \acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\pi\omicron\delta\alpha\varsigma$) Potest sumi $\acute{\alpha}\pi\lambda\omega\varsigma$, ut in *Somnio* et alibi, potest etiam significare $\lambda\epsilon\nu\kappa\acute{\omicron}\pi\omicron\delta\alpha\varsigma$, ut $\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\pi\epsilon\zeta\alpha$, $\lambda\epsilon\nu\kappa\acute{\omicron}\pi\omicron\upsilon\varsigma$, ut apud *Catull.* *Epithal.* *Jul.* et *Manlii*:

O cubile quot ó nimis

Candido pede lectuli,

$\tau\eta\varsigma \kappa\lambda\iota\nu\eta\varsigma \acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\pi\omicron\delta\omicron\varsigma$, licet sciam hunc locum capi de lectulis $\epsilon\lambda\epsilon\phi\alpha\nu\tau\acute{\omicron}\pi\omicron\varsigma$. BOURD.

Ead. 1. 13. $\acute{\alpha}\pi\epsilon\kappa\nu\alpha\iota\acute{\epsilon} \mu\epsilon$] Rursus *Belinum* pruritus vituperandi, quae non intellexisset, male habuit. Vituperat enim tanquam malam versionem Latinam: *enecabat me*, et interpretatur ipse: l'odeur des mets qu'on préparoit pour ses festins, me chatouilloit vivement l'odorat. $\acute{\alpha}\pi\omicron\kappa\nu\alpha\iota\epsilon\nu$ admodum eleganter et proprie usurpat *Noster* de iis, quae appetitum voluptatis excitant et alunt, neque tamen explent: unde *excruciare*, *vexare*, *enecare* bene verti potest. Sic de desiderio amoris Diall. Mortt. XXIII, 1. $\acute{\omicron} \xi\rho\omega\varsigma \tau\eta\varsigma \gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{\omicron}\varsigma \omicron\upsilon \mu\epsilon\tau\rho\acute{\iota}\omega\varsigma \acute{\alpha}\pi\omicron\kappa\nu\alpha\iota\epsilon \mu\epsilon$. ubi vid. Adnot. De incensa curiositate, quae ambagibus alterius magis etiam inflammatur, in *Nigr.* c. 8. $\omicron\upsilon \mu\epsilon\tau\rho\acute{\iota}\omega\varsigma \mu\epsilon \acute{\alpha}\pi\omicron\kappa\nu\alpha\iota\epsilon\iota\varsigma \pi\epsilon\rho\iota\acute{\alpha}\gamma\omega\nu$. H. l. nares pauperuli tutoris suaviter adfectae movebant appetitum delicias istas gustandi, cui tamen non satisfacit. Optime igitur *Gesnerus* ipsum dicere jubet: *Enecabat me odor iste*. LEHM.

Ibid. $\tau\pi\epsilon\rho\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\acute{\omicron}\varsigma \tau\iota\varsigma$) Ms. *Regius* $\omega\varsigma\pi\epsilon\rho \acute{\alpha}\nu \theta\epsilon\acute{\iota}\acute{\omicron}\varsigma \tau\iota\varsigma \acute{\alpha}\nu\eta\rho$. BOURD.

Ead. 1. 14. $\tau\tau\epsilon\iota\sigma\acute{\omicron}\lambda\beta\iota\omicron\varsigma$) Ut in principio *Nigrini*. BOURD. Vid. supra *Nigrin.* sub init. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. $\text{O}\lambda\omega \tau\omicron \pi\eta\chi\epsilon\iota \beta\alpha\varsigma\iota\lambda\iota\kappa\omega$) Tangit hunc locum *Th. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem: $\beta\alpha\varsigma\iota\lambda\iota\kappa\omega$, $\acute{\alpha}\nu\tau\iota \tau\omicron\upsilon$,

μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet *Lucianus* tyrannos et ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

Ibid. Πήχει) Πῆχυς βασιλῆως *Herodoto*, qui tribus digitis justo cubito major est. VORST.

Ibid. Βασιλικῶ) Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus. BROD.

Ead. 1. 2. Καὶ ξαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὦμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

Ead. 1. 7. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

Ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

Ead. 1. 8. Γνίφωνα) Confer supra *Timon*. ult. et *Vit. auct.* c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

Ead. 1. 15. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur *Brodacus* ad sequentia respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est *Brodaci* interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis et articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X, 249.

— suos jam dextra computat annos,
et *Taubman.* ad *Plaut.* Mil. glor. p. 673. REITZ. Laudandus proxime erat *Hemst.* ad *Timon.* c. 13. LEHM.

Ibid. Μυριάδας) V. infra De Merc. Cond. c. 20. SOLAN.

Ead. 1. 16. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκχυθ . . . BOURD. Ἐκχυθησόμ.) In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. et P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθησό . . . non placet. V. *Tim.* c. 14. ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi *Solano*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro cap. 14. *Luciani*, quod citat, vid. c. 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in *Juntina* designaverat. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Ἀνιμήσεται) Ms. ἀνασπάση. BOURD.

Ead. 1. 12. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀτονήσας. *Lucianeae* prorsus dictio. BOURD.

Pag. 213. l. 1. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torsit. Video tandem, quid significet. *Κατάγομαι* est *diversari*, *hospitio excipi*. uterque interpretes aliter et intellexit et vertit. SOLAN. At vide secundam ab hac Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 3. Καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῇ) Mirum, *Bourdelotium* non recepissee Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, *καὶ σὺ Ἐρμῇ συνανάσπασον*, et tu simul extrahe, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

Ibid. Συνάσπασον) Angl. *συνανάσπασον*. BOURD. *Συνανάσπασον* A. G. P. et L. *Συνάσπασον* in Ms. O. et edd. Vid. Jud. Voc. c.7. Ver. Hist. II. c.6. et Luc. s. Asin. c.4. SOLAN. Haec citata pertinent, nisi egregie fallor, ad penultimam Solani adnotationem, qua is docere voluit, *κατάγεσθαι* esse *diversari*, *hospitio excipi*, atque adeo Reitzii editoris imprudentia huc sunt delata. Non erat autem, quod Solanus vel se ipsum, vel locum torqueret, modo diligentius paullo respexisset alterum citatorum locorum Ver. Hist. II, 6. ubi *κατήχθημεν* neutiquam est *devertimus*, sed *appulimus*; idque ipsum etiam h. l. valet, ubi Micyllus nihil aliud vult, nisi hoc: ac fortasse prius, quam vos, appellam. *Κατάγεσθαι* autem hac potestate adeo frequenter occurrit, ut ne verbulum quidem nunc addere opus habeam. LEHM.

Ead. l. 9. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur *ἀληθείας*. Sed philosophicum est, et deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις et c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατήρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso *Epict.* Sent. 128. s. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*, Interim pluralis tamen est, veluti et ap. *Joseph.* in vit. T. 2. p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

Ead. l. 13. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud *Grammat.* BOURD.

Pag. 214. l. 3. Κέλευσμα) Sic *κέλευσμα* et *σάλπιγξ* junguntur in l. ep. ad *Thess.* c. IV, 16. ubi vid. *Elsn.* *κελεύειν* autem et *κέλευσμα* non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. *Schol.* et *Wass.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thucyd.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi *κέλομαι*, hortor, saepe retinet. REITZ.

Ead. l. 8. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubi-

tavi personam ἄλλος hic et quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Junt.* quidem et *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

Pag. 215. l. 3. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 216. l. 1. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. *Catull.* BOURD.

Ead. l. 5. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Aristophan.* *Plut.* v. 232. et 433. Et *Nostrum* supra *Rev.* c. 11. et alibi. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐγὼ δὲ αὐτὴν) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

Ead. l. 9. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit *Benedictus*, et vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* est τοὺς Ἐήρας, et *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN. Seras mihi suspectos esse h. l. fateor, quia Graecorum lectorum nihil prorsus interesse potuit, de tam longe ab ipsis remotorum hominum fati aliquid legere. Propiores erant *Syri*, *Luciani* ipsius populares, nec sane multum aberraverim a vero, si Σύρους, id quod et lectiones Σύρας et Σύρας haud obscure innuunt, ab auctore ipso profectum credam. Nihilominus retinui vulgatum nomen, quippe Codicum quoque auctoritate firmatum. In interpretatione *Belini* reperio, *deux frères*, quod typhotetarum videtur vitium esse pro: *deux Sères*. Modo ἀναπλευσοῦμαι, quod in duobus Codd. Parr. vulgati ἀποπλευσοῦμαι loco legitur, id ipsum recte ac proprie exprimit, quod interpretes *Gesnerus*, *Belinus*, *Wielandius*, reddiderunt; minus huc fecit vulgata lectio. Mirum itaque, qui *Belinus* minus probum habere potuerit, quod unice probum erat; mirum etiam, *Schmiederum* tantopere a *Belini* iudicio suspensum fuisse, ut variam illam lectionem ne commemoraverit quidem, tanquam nullius scilicet momenti. LEHM.

Ead. l. 14. Ὁ καλὸς Μέγιλλος) Confer supra *Diall.* *Mortt.* I. §. 3. SOLAN.

Pag. 217. l. 1. Φρόνης Συμμίχη) *Phryne*, *Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2, 15. Et *Phrynem* non *Hyperidis* actione, quamquam admirabili, sed adspectu corporis, quod illa speciosissimum aliqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. *Lucianum* ipsum in *Diall.* *Merr.* IV. SOLAN. Συμμίχη jota subscripto exaratum, etsi manifesto syntaxeos legibus repugnat, inhaesit tamen omnibus, praeter *Schm.*,

editionibus ita, ut etiam interpretibus *Gesnero* et *Wielandio* fraudi fuerit, quorum ille verterat: *pulchriorne Phryne sit Simmicha*; hic eundem in modum. Res quidem levis: sed in levis probatur diligentia. LEHM.

Ead. 1. 3. Τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν] Omissum vulgo ante πρότερον articulum recipere cum *Schm.* placuit e 2954. nemine, spero, improbante. Sed idem *Schmied.* ex eodem Cod., monente *Belino*, post εἶναι etiam μοι inseruit, sententia per se quidem non omnino inepta, cui etiam ponderis aliquantum accedere videri possit ex ingenio sutoris hujus proprio, supra ab ipso enarrato. Verum nec vulgata ratio absurda, vel aliena est ab h. l. modo intelligas ἄμορφον εἶναι δοκοῦν *palliolum*, quod vulgo *deforme* habebatur. Sic alibi apud Nostrum οἱ πονηροὶ εἶναι δοκοῦντες, οἱ σοφοί, φιλόσοφοι etc. εἶναι δοκοῦντες occurrunt, ratione vulgaris opinionis, vel iudicii, habita. LEHM.

Ead. 1. 10. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. *BROD.* Ἑορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνότητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, *Scalig.* ad lib. 4. *Tibulli*, et copiose dico alibi. *BOURD.* Τελεσθῆναι etiam simpliciter de iis dicitur, qui Eleusiniis mysteriis initiati sunt, ut *Navig.* c. 11. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν. Magna itaque non solum *Belino* et *Schmiedero*, sed mihi quoque, suborta est suspicio, quae vulgo h. l. adduntur, τὰ Ἐλευσίνια, explicationis caussa ab aliena manu adjecta esse. Quae suspicio etiam justior et clarior redditur eo, quod in duobus Codd. vocibus his δηλονότι praefixum legitur, quo constat fere uti solitos Glossatores. Neque id, quominus statuatur, impeditur eo, quod deinde sequitur τοῖς ἐκεῖ, quod ex ipso verbo ἐτελέσθης facili opera explanari ita potest, ut τὰς τελετὰς, vel tale quid, quod arcana illa sacra significet, intelligas. LEHM.

Pag. 218. l. 11. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In *Ox.* παρὶ mendose. In impressis περὶ. *SOLAN.* Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco *Lucianum* dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. et Edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. *Noster* hoc *Dial. Catapl.* c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, et non semel alibi. *Aelian.* V. H. IV, 1. παρὰ πάντα τὸν

ἐαυτῶν βίον. Idem XI, 9. pr. Conf. *Periz.* ad *Ael.* XIV, 10. qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ et περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter et recte legitur, et saepe alibi; cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Solano* ejicere. REITZ.

Pag. 219. l. 5. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex *Platone* in *Gorgia* ante disseruimus. BROD.

Ead. l. 8. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inustas esse docet, *Platonem* ridens, qui sic in *Gorgia* loquitur: Ἀλλὰ πολλάνις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὃν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιτορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

*Quid demens manifesta negas? En pectus inustae
Deformant maculae.*

COGN. Plura similia ex *Theophyl. Philostr.* et *Plutarcho* adfert *Elsner.* ad I. *Timoth.* IV, 2. p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adsentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam imprimendam, et ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum et nexus epistolae, et loca parallela biblica suadeant, de obduratione, et quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα et καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ. Verissimam et gravissimam hanc de notis vitiorum scelerumque animis hominum impressis fictionem agnoscent, quicunque naturam humanam recte norint. Neque iidem *Cognati* iudicio subscribent, qui persuaserit sibi, *Platonem* in his a *Nostro* perstringi, perinde ac si ipsam sapientiam et veritatem ipsam *Lucianus* perstringere sibi proposuerit. Imo si quid h. l. *Platonici* loci memor fuit, usus est egregia illa sententia, quam et ab aliis scriptoribus veteribus varie propositam esse constat, ut ita sceleratos aequalium suorum terrore,

stultos pudore, afficeret, videntes inde, non adeo flagitia et scelera abscondi ulla arte posse, quin post mortem saltem certissimis signis et documentis aperiri et dignosci possint. Omnino pessime errant, qui *Lucianum* merum scurram habent, quem unice juverit alios deridere: imo potius etiam, ubi ridet, gravissimus est verae sapientiae praeceptor, vitaeque dux haud indignus, quem cum sana quidem ratione sequaris. LEHM.

Ead. l. 13. Στιγμάτων) Lege *Plut.* π. τῶν βρ. τιμ. 1002. ubi propemodum similia invenies, et de vario macularum genere plura; et *Platonem* in *Gorgia* 313. C. D. et 312. G. vid. *Brod. Th. Crit.* P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 220. l. 5. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) "Ονειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem *Luciani* interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud *Lucian.* BOURD. Quodsi locum *Amor.* c. 15. *Bourdelotius* innuit — amavit autem ille incertas citationes — errat: nam ibi non alia est hujus vocis potestas, quam h. l. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὃ οὗτος necessario est. SOLAN. Nihili haec. Οὗτος simpliciter pro ὃ οὗτος dictum etiam supra c. 9. extr. et 18. occurrit, et saapius. Ἀγαθὸν autem φάρμακον quomodo offendere potuerit, prorsus equidem non perspicio. Utile est remedium, aptum consilio. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀπιθι etc.) Rhadamanthus Cynisco: "Απιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννον, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: "Απιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γε etc. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, et postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, et ultro se offert. L. Bos. Cap. 23. Cyniscus ad judicem dixerat: Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος etc. Non designaverat igitur tyrannum reum futurum. Ergo non poterat nunc Rhadamanthus dicere: κατηγορήσας γε πρότερον οὐ φῆς τυράννον. Patet hinc vocem τυράννου attento lectori

haud injuria suspectam videri posse. Attamen non ideo *Jacobsio* plane adsentior, censi, illam e margine in textum venisse. Nam mox idem *Rhadamanthus*, etsi nondum a *Cynisco*, quis ille reus esset, edoctus, *Mercurio* acclamat: τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Aut igitur *Cyniscus* verba illa, πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, monstrans tyrannum pronuntiasset putandus, aut *Lucianus* hic, ut et alibi passim, humani aliquid passus. LEHM.

Pag. 221. l. 6. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixio. *Heliod.* lib. 8. BOURD.

Ead. l. 11. Καὶ τοῦ λ.) Vid. *Duker.* ad *Thucyd.* V, 61. HEMST.

Pag. 222. l. 1. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. BOURD.

Ead. l. 6. Ἐμπαροινῶν) V. supr. *Deor. D. V. m.* SOLAN.

Ead. l. 8. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae et ferociae nuntius, quem fremitum Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen, anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

Ead. l. 9. Ἀσκαρδαμντι) Ἄνευ τοῦ καμμύνειν. Sic *Grammatici*. dixi antea. BOURD. Ad *Timon.* c. 14. LEHM.

Pag. 223. l. 5. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

Ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea *Necyom.* c. 12. induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam et lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγῶν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φντὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD. De conscio flagitiorum lecto nonnulla ex aliis scriptoribus collegit *Piersonus* ad *Moe-rid.* p. 443. *Luciani* quoque ratione habita. LEHM.

Pag. 224. l. 5. Ἄ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο) Non male quidem *Latinus* interpretes! Quae in me (i. e. super me) patravit. Nescio tamen, an hoc potius voluerit *Lucianus*: coram me, me teste, me spectante. De testimonio enim nunc agitur; et ἐπὶ μαρτύρων esse coram testibus, ex satis multis nostri quoque scriptoris locis constat. Vid. *Philops.* c. 22. in. Pro *Laps.* c. 1. extr. De *Luct.* c. 16. Unde ἐπ' ὀλίγων et ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων in uno eodemque loco *Anachars.* c. 16. variant eandem rem significantia. Eadem elegantia usus auctor *Jud. Vocal.* in. dicit, ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Φωνηέντων, i. e. *judicibus septem vocalibus*. Notiones autem *judicis* et *testis*, per se diversae,

apud Latinos in uno vocabulo *arbitrè* quodammodo conjunctae reperiuntur. LEHM.

Ead. l. 7. "Ἡδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc *Ληγ.* scribendum est. BROD.

Ead. l. 8. Μεθ' ἡμέραν) Sic *Aristoph.* *Plut.* 931. Οἱμοί, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

Ead. l. 11. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter *Scholiast.* etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ. Ipsum *Nostrum* vide *Imagg.* c. 9. extr. πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικώς. LEHM.

Ead. l. 12. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

Ead. l. 14. Ἀπόδνθι τὴν πορφνοίδα) Vid. si lubet, similia exempla adferentem *Elsner.* ad 1. *Tim.* IV, 2. p. 299. m. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Πελιδνός) Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἶονεὶ μολυβδοειδές. *Galen.* VORST.

Ibid. Κατάγραφος) Ex *Platone* *Lucianus*, ex *Luciano* *Julian.* Imper. Caesar. vide *Casaubon.* ad *Pers.* Dixit idem *Lucian.* alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili in *Le-xiph.* *Dialogo.* BOURD.

Ead. l. 7. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut *Belgae* et *Germani*, *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.). Sic et *Aelian.* VII, 17. et *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater *G. O. Reitzius* adduxit in *Belga Graeciss.* p. 460. Recte quidem *Scholiast.* ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud *Eccles.* *Scriptt.* Ita in *N. T.* et *Patrib.* non modo, sed et ap. LXX in lib. *Judith.* *Sap.* et *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex *Phalarid.* et *Arrian.* *Epict.* probatum ab *rev. Alberti* ad 2. *Thessalon.* I, 3. REITZ.

Ead. l. 13. ΠΑΔ.) *Mercurio*, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in *Graecis* illic nihil mutatum sit. *SOLAN.* Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis *Edd.* quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, et in ipsa *Latina* versione *Salm.* et *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in *Graecis* *EP.* legeretur. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Οὐτός) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

Ead. l. 2. Κατά) Quaesivit mutationem *Solanus*, non invenit: forsan quia ante bis, ter, *Noster* dixit *παρά τὸν βίον*, et hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρά τὸν β. ΒΙΡ.* Non solum in *κατὰ Solano* suboluit vitium, sed etiam in *οὐτός*, et illic quidem non temere, quum revera pro *κατὰ* in 3011. legatur *παρά*, quae genuina videtur lectio esse. Minus vero in *οὐτός* caussae est, quod offendas; modo penitus ceperis iudicis sententiam. Scilicet uti supra capp. 9. 18. et 24., quo postremo loco idem *Solanus* sine causa idonea haesit, *οὗτος* pro *ὅ οὗτος* in allocutione de secunda persona valebat, ita h. l. de tertia persona adhibitum non tam allocutionem, quam exclamationem, vel potius obliquam acclamationem, eamque cum indignatione quadam et acerbitate conjunctam, designat. Loquitur enim iudex ad famulum, sed ita, ut monstret simul nebulonem nunc abducendum et vinciendum. Similem formam induit Diall. Mortt. XXX. in. Minois iudicis oratio: *Ὁ μὲν ληστής οὐτός, Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέδοντα ἐμβεβλήσθω.* Conversu difficiliora sint verba, quam explicatu. Equidem reddiderim, ut vis saltem sententiae capiatur: *heus nebulo hicce; vel: vae! nequam iste.* Interpretum nullus hanc vocem expressit. LEHM.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum; acumen et dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul et virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate *Luciani* abripiaris, ut putes, nullos a contagio maiorum istorum immunes. Sunt enim et *Fenelones* inter huius ordinis viros, qui et privatis et principibus educandis de re-

Lucian. Vol. III. R r

publ. et orbe ipso bene meriti, et a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, et a posteris semper maximi fient.
SOLAN.

Ead. 1. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν. *BROD.* Hoc initium sumtum est ex *Homēr.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὅσιστα καταλέξω; *COGN.* Ex *Theocriti* *Ptolemaeo.* *MARCIL.* *Hom.* II. E, 703. et Od. I, 14. SOLAN.

Pag. 228. 1. 6. Ἐξηγόρ. πρὸς με) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia non solum *Edd.* consentiunt, sed et apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. *Aristoph.* *Plut.* 1056. Βούλει — πρὸς με παῖσαι etc. In *Epict.* *Man.* c. 1. fin. *Relandus* tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, et finem periodi, sed et in media oratione c. 29. pr. et c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. *Aesop.* fab. 138. κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημι et simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in *N. T.* *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. etc. Sed et *Epict.* *Sent.* 78. *Dion. Hal.* *Ant.* VII, 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλήν, nuntiavit senatui. *Noster* *Phalar.* altero, cap. 8. χοῆ γὰρ τάληθῃ πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *REITZ.* Et sexcenties. Πρὸς με autem etiam in *Somn.* c. 15. ad fidem exemplarium edidimus. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis et *M.* est. SOLAN. Promisit *Hemsterhusius* in *Adnot.* ad *Diall. Marr.* VII, 2. *Tom.* II. p. 432. de commutatis particulis ἀλλὰ γὰρ et ἀλλὰ καὶ ad hunc locum sese dicturum; ad confirmandamne *Solani* conjecturam, an ad infringendam, conjici ex ipsius verbis non certo potest. Quod debitum quum solvere *Viro* egregio non licuerit, nec *Reitzius* id negotium susceperit, ego jam mihi illud imponam, ita tamen, ut ab *Hemsterhusii* consilio paullulum recedens nihil, nisi ostendam vanam esse hoc quidem loco *Solani* conjecturam. Neque tamen multis hodie verbis in eam rem opus erit, quum particularum Graecarum potestates et usus diligentius ac subtilius, quam olim, tractari coeperint. Primum ἀλλὰ γὰρ vel eo commendatur maxime, quod variae lectionis ne vestigium quidem in libris animadvertitur; nec mutari adeo ullo modo debet; nisi vel in harum particularum, vel in loci ipsius, natura aliquid sit, quod mutationem fieri jubeat. Atqui quod *Solanus* mavult, ἀλλὰ καὶ, alienissimum est ab h. l. Sive enim *sed etiam*, sive *imo vero*, explices, neutrum convenit:

nam sententia, quae sequitur, *ὑποφαίνεται ἀναλογιζόμενοι* etc. non est amplificativa, quum eadem res praecesserit in voce οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, eademque ejusdem gradus; multo minus est adversativa, sed unice declarativa habenda, in qua ἀλλὰ annuntiat, quod modo negative dictum erat οὐκ ἀηδῶς, idem jam affirmative pronuntiatum iri, γὰρ autem rem ipsam indicat jam secuturam esse, de qua homines isti nunc laetandum sibi putarint. Est igitur h. l. illud Latinorum *Sed enim*, de quo *Hoogveen* ad *Viger*. p. 473. non indocte disputat. Liberius paullo, neque tamen contra auctoris mentem, interpretes Latini vertit: *Sane enim*. Exempla alia, si quis ex nostro scriptore desideret, suppeditabuntur in Indice. LEHM.

Ibid. *ὑποφαίνοντο*) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. et Edd. erat *εὐφρ.* Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. *συνεϋφραίνεται τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

Ibid. *Οἶων ἀπηλλάγησαν*) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra *Philops.* c. 16. *ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis*, et alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2, 1, 17. *ἀπαλλάξομαι φόβον*. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττον, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* REITZ.

Ead. l. 10. *Διὰ πάσης*) *Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι*. Proverb. de quo paroem. BOURD.

Ead. l. 11. *Διεξηληλυθότες*) Sic W. et V. recte. In reliquis tantum *ἐξηληλυθότες*. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς*) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐκέχρητο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφνύμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de *Sectis* c. 86. ubi *Hermotimus*, *Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν*, ὥπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigr.* de *Naufragis*:

Γλαῦκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτῃ,

Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρῃ θεοῖς,

Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Δουκίλλιος, ὧδε κέκαρμαι

Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de *Coma*. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. GESN.

Ead. 1. 3. Καὶ ἐμβολὰς) *Mercium ob vim tempestatis in mare jacturas.* BROD.

Ibid. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) *Transversas gubernaculorum fracturas.* BROD.

Ead. 1. 4. Τοὺς Διοσκούρους) *Castorem et Pollucem.* Hoc illustrat *Plinius.* BROD. *Hor.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyll. 22. *Vorst.* Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

Ead. 1. 6. Ἐκ μηχανῆς θεόν) *Erasmus in Proverbio, Deus ex machina.* BROD.

Ibid. Ἐπὶ τῷ καρχήσιῳ) *Καρχήσιος τὸ ἄκρον τοῦ ἱστού* Schol. Ms. Reg. 3011. BIE.

Ead. 1. 10. Εὐμενεία) Sic recte M. S. et A. Reliquae εὐμενία. SOLAN.

Ead. 1. 11. Ἐκείνοι μὲν) *Naufragi.* BROD.

Ibid. Τὴν παραντίκα χρεῖαν) *Beza* non satis accurate in ep. 2. ad *Corinth.* 4, 17. παραντίκα ἐλαφρόν verterat illico praeteriens; cum παραντίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex *Demosth.* *Xenoph.* et *Lucian.* de non cred. calumn. probatum ab *Elsnero* ad N. T. l. c. REITZ.

Ead. 1. 12. Λαμβάνοιεν) *Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant.* BROD.

Pag. 230. l. 1. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. et J. eum addidi. REITZ.

Ibid. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis jam maximus est, et quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque velis adscendere. GESN.

Ead. 1. 5. Τπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab *Erasmio* adoptavit *Benedictus: salo perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum salsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 4. REITZ.

Ead. 1. 11. Ἐκόντες) Apud *Th. Magistr.* mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN. Manifesto peccatum ibi a librariis: repugnant enim scripta iis, quae ipse Grammaticus modo praeceperat. Cf. Adnot. ad Schol. LEHM.

Ead. 1. 14. Τιμόκλεις). Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. *Timoclis* Stoici meminit in *Jov. Trag.* c. 4. et seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter

eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Imo vero eundem esse suspicor, qui *Ἐτοιμοκλῆς* in Conviv. c. 21. et seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN. Non erat, quod curiose *Solanus* alibi quaereret eundem *Timoclem*. Fictum haud dubie est, ut multa alia apud *Nostrum*, hujus amici nomen. Poterat, ait *Wielandius*, etiam *Philocles*, vel *Damocles*, vel etiam *Speusippus*, nominari: nomine quidem non debebat carere; quale vero hoc esset, plane nihil referebat. LEHM.

Pag. 231. 1. 2. *Μισθοφορὰν*) Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. infra c. 6. SOLAN. Et illic scilicet *Solanus* vulgatum *μισθοφορὰν* eodem modo mutandum censet. Veri speciem auget assensus Codicis 2956. ubi *μισθοφορίαν* reperitur. Unde *Schmiederus* altero illo loco novam lectionem recepit, hocce nostro in veteri acquiescere maluit. *Belinus* contra in utroque loco corrigendum censet; me quidem non suffragante. *Μισθοφορὰ* enim proprie quidem est merces operae accepta, vel pacta, ut Pro Merc. Cond. c. 15. φέρειν μεγίστας μισθοφορὰς, et Eunuch. c. 3. συντέτακται ἐκ βασιλέως μισθοφορὰ τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις. *μισθοφορία* vero operam ipsam significat, pro mercede quadam locatam: vid. *Lobeck*. Parergg. ad *Phrynich.* p. 491. Sed ipse *Lobeckius* ibi docet, unum nonnunquam cum altero vices suas commutare, vel scribentium arbitrio, vel librariorum culpa. *Luciani* arbitrium vel inde cognoscitur, quod *μισθοφορίαν ἀποφέρειν* dicit *Navig.* c. 13. pro *μισθοφορὰν*. Aliquanto tolerabilius videtur, ob tropum quidem satis frequentem, *μισθοφορὰ* pro *μισθοφορία*, in phrasibus *μισθοφορὰν ἐπαινεῖν*, ut h. l. et ἀπαντᾶν ἐπὶ μισθοφορὰν, ut cap. 6. ubi facile altera notio in alteram transferri potest; non minus certe facile, quam apud *Xenoph.* Anab. VI, 4, 8. (*Weisk.*) ubi quae leguntur: Τῶν γὰρ στρατιωτῶν οἱ πλεῖστοι ἦσαν οὐ σπάνει τοῦ βίου ἐκπεπλευκότες ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφορὰν etc. cum his nostris conferri merentur. LEHM.

Ead. 1. 2. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν etc.) Per moleste ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum finem pessime claudit, scribens id vero non mediocre vi-

deri. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi scribit *Lucianus*. Adverte, lector, et videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. et Par. cum Bas. καὶ ὧν εὖ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscondi debere ab praecedentibus, et in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut adnotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus*: quibus cum eo, quod etc. peregrinarentur, non parvi esset emolumentum mercedem amicitiae et benefactorum istorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, et τὸ esset acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχουσι ταύτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. GRON.

Ead. 1. 5. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat currum candidis equis tractum. BROD.

Ead. 1. 7. Ἔστιν) Servanda omnino haec vox, et vertenda, *licet*. SOLAN. Imo si comma post λαμβάνειν deleas, et ante ἐστίν reponas, ut facit *Solanus*. REITZ.

Ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον κινί. *Aristoph.* Plut. 109. et 362. Vid. *Scholiast.* et *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. ἀτέχνως autem, mutato accentu, est ruditer. Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X, 10. REITZ.

Ibid. Ἀσπορα) *Hom.* Od. I, 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτόν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἄλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

SOLAN.

Ead. 1. 12. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum carica ficus, quae καρίς eadem *Eustathio*, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, ficum interim hamo addidi. GESN.

Ead. 1. 14. Περιμείναντες ἐξελκομένου) Sic tres editiones, cum tamen *Erasmus* interpretetur *adactio*, *Benedictus* *illecto*. Recte igitur adsripsit pater ἐξελκομένου. GRON. Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ. *Gesnerus* quum vertit, *introtracto*, non necesse est cogitaverit ἐξελκομένου, sed potest idem etiam in verbo vulgato ἐξελκομένου inesse, modo motum introrsum mente suppleas, quod et in aliis verbis cum ἐκ compositis fieri constat, ut in ἐκφέρειν πόλεμον, inferre bellum, ἐξάγειν, ubi significat incitare, παρ-

οἰῶναι, *Hesychio* interprete, e. a. Majorem, et nescio an justiore, suspicionem movere potest totius loci structura, in qua imprimis verbum ὄρῳν offendit *Solanum* et *Belinum*, quippe qui, quo illud referendum sit, non intellexisse videantur. Quod autem *Solanus* conjicit ὄρῳντες, rem adeo non expedit, ut magis etiam impediat. Speciosius est, quod *Belinus* vult ἐωράκαμεν, vel ἐώραμεν, adnexa copula καὶ ante ὅτε. Neque id displicuit *Schmiedero*, postquam paullo diligentius *Belini* mentem expiscari coeperat. Verum et audacior aliquanto haec est loci mutatio, nec per se omnino satisfacit. Nam caret nunc περιμείναντες Objecto suo, quo carere non debet. Simpliciore inveni medicinam, quae tamen adhuc vereor, ut radicitus omnem labem tollat. Maxime impeditur loci ratio colo illo, quod in Edd. *Reitz.* et recentt., excepta *Wolfiana*, post ὄρῳν positum reperitur. Restitue cum *Wolffio* et antiquioribus plerisque comma, et clarius nunc Participii περιμείναντες nexus cum finito verbo ἐπεδακρύομεν patebit. Verum quaeritur jam, quam recte περιμείναντες ὄρῳν, expectantes, dum videant, ad normam vel usum Graecae linguae dici potuerit. Quam quaestionem etsi, qua via disceptem, sentiam, non tamen ea claritate pervideo, ut sperare possim, undique me justis expectationibus responsurum esse. LEHM.

Pag. 232. l. 1. Ὁρῳν) Forsan ὄρῳντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *SOLAN.*

Ead. l. 3. Ἀφυντα) Vid. supra *Deorr. Diall.* XVII. §. 1. *SOLAN.*

Ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. *GUYET.* Non expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse ef-fugere, i. e. non posse caussam nostram defendere; sive demonstrare, nos non peccasse. *REITZ.*

Ead. l. 5. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis sinuum, aut nassae.* *BROD.* Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἄλιεῖς χρῶνται. *Hesych.* εἶδος δικτύου. *Etym. M.* Vid. *Zenob. in Paroem.* ἔνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. *VORST.*

Ead. l. 6. Μυχού) De potestate hujus vocis egit *Th. Selsius* in *Observ.* c. 6. Μυχὸς pro initimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII, 2. *Hesiod.* θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII, 360: *Psalm.* 72. etc. Item pro thalamo et interiore parte aedium, *Homer.* Il. P, 36. — μυχῶ θαλάμοιο. *Musaeus* de amor. *Leand.* et *Her.* 263.

Ἥγαγε νυμφοκόμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενιῶνος.
Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates.* *Ael.* de anim. X, 34. *REITZ.*

Ead. l. 7. Τοῦ σκόλοπος) *Unci, hami.* *BROD.*

Ead. l. 8. Καὶ τῆς τριαίνης) *Tridentis*, quo pisces lanciant ac fodiunt piscatores. *BROD.*

Ibid. Ἀκμάς) *Libellum de Mercede Conductis*, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας caussa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, *Lucianus* scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum *Timoclem*, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi et deliberati, poeniteret; et ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρον δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαινον τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμάς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνν ὀξέα etc. Hic pro ἀκμάς *Brodæus* *Miscell.* IX. c. 13. reponit αἰχμάς. Acute quidem id *Brodæus*; sed longe argutior profecto et venustior lectio vulgata. Ἀκμή est subtilissimum istud et tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή ξυροῦ. *Homerus* *Il.* K. v. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταιται ἀκμῆς

Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ ἐβίωναι.

Nunc enim omnibus in novaculae stat acie

Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita et de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἴσταισθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμή, loco huic *Homerico* convenientissimus ille *Dionysii Hal.* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή τοῦ σιδήρου δι' ὅλον κατελθοῦσα τοῦ λίθου etc. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμή ξυροῦ apud *Homerum* et *Dionysium Hal.* (nam et apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecesserat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit *Lucianus*; cum tridens habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas ἀκμάς, sive

acies. Ἀκμαῖς Hesychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμή transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum et praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256.

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν·

Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.

Ite, properate, currite; neque enim jam tempus est cunctandi;

Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse oportet.

Sic ἀκμή τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II. Πικ. c. 10. Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialogis sive Dear. judic. XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστειὰν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum nubendo tempus, quod et ὦρα γάμου appellatur ab Arriano 4. Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὦρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, et ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Sinosatensis noster in Timone Tom. I. (huj. ed.) p. 68. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita et ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3. ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum et H. Stephanum. JENS.

Ead. l. 9. Ἦν μὴ πᾶν ὀξέα) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρον τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμὰς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Ead. l. 14. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interprett. VORST. Nimirum Neb. v. 591. Ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς etc. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἰππεῦσι· (v. 956.) Λάρος κεκηνὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

Pag. 233. l. 3. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Rhet. Praec. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, et a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστῆς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής· uti videre est ex I. Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστής ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστής, i. e. qui calculis et qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato

p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *atriensem*, aut quos nos *Magnatum Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus et *Γραμματικοὶ* audiunt, et cum *Rhetoribus Philosophisque* inter doctos *πεπαιδευμένους* semper enumerantur. Vid. *Xen. Symp.* pag. 516. lin. 10. SOLAN. C. G. *Jacobus* in *Bibl. Crit.* Hildes. a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. praeferrī vult *γραμματικῶν* ob capp. 25. et 36. „*Γραμματισταὶ*, ait, potius scribeae *Herodot.* VII, 100. vel ludimagistri *Xenoph.* *Symp.* VII, 27. *Γραμματικοὶ* vero philosophi isti abjecti et miselli, qui tum in domibus divitum nutriebantur Romanorum, nec tamen eruditionis doctique commercii gratia, sed ludibrio et irrisioni semper obnoxii pessime ab omnibus fere ut Graecorum parasi tractabantur. Cf. *Boettiger* Sabina T. II. p. 38. sq. “ Cui quidem sententiae etiamnum inhaerere se Vir doctus significat in Epistola nuper ad me amice data, ubi simul monet, de discrimine inter grammaticos et rhetoras conferendum esse *Quintilian.* II, 1, 1 — 6. et *Mansonem* in: *Verm. Schrift. u. Abhandl.* p. 66. sq. At fateor haec mihi non probari, utpote minus accurate disputata. Non philosophi esse poterant illi, de quibus h. l. agitur, *Grammatici*: distinguuntur enim clare et graviter inter se tum h. l., tum iis, quae ex eodem libro *Jacobus* adfert, locis. Deinde et audiendi erant *Suidas*, qui *γραμματιστήν* dicit τὸν τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκοντα (ergo *Grammaticum* vult) et *Hesychius*, qui *γραμματιστής*, inquit, *γραμματοδιδάσκαλος* ergo *Grammaticus*. Nec negligenda *Solan*i observatio, qui e loco *Rhet. Praec.* c. 10. probat, *γραμματιστήν* etiam nostro scriptori pro *Grammatico* valere. Sed addam tamen statim, aliquid certe discriminis esse inter *γραμματιστήν*, et *γραμματικόν*. Hoc enim vocabulum omnino denotat *literatos*, quos tum vocabant homines, vel a peritia et eruditione, vel a vitae certe generis professione. Ita *Histiæus* per Convivium s. *Lapithas* audit ὁ *γραμματικός*, ita distinguuntur in hoc libello *Grammatici* a rhetoribus et philosophis, et musicis. Sed *γραμματιστής* notam habet humilioris conditionis et pretii, significatque ludimagistrum, in pueris elementariis erudiendis operam collocantem. Id patet e *Suidae* et *Hesychii* verbis, patet e *Xenophontis* loco, a *Jacobo* laudato, nec non e *Luciani* ipsius, quibus *Aeschinem* oratorem *γραμματιστοῦ* filium designat, verbis. (*Rhet. Praec.* c. 10.) Jam cur h. l. *Luciano* placuerit potius *γραμματιστὰς* commemorare, quam *γραμματικούς*, quos alibi dicit, ratio, opinor, in promptu est. Cum contentu quodam loquens philosophis, quibus adnumerabat se *Timocles*, τοῖς σπουδαίοις

γε, καὶ τοῖς σεμνοῖς (attente legenti haec occurrent), opponit nunc eos, qui aut vulgo, aut a philosophis certe, minoris fiebant, quam ipsi venerandi philosophi. Hos omnes jam dicit in hac vitae conditione, de qua sermo est, eodem prorsus a divitibus et potentibus haberi pretio et honore, i. e. pariter omnes despici ac debonestari. Deinde recte quidem idem *Jacobus* probat παιδεία. quod autem dictionem universam ad eam rationem revocat, de qua *Matthiae* in *Gramm. Gr.* §. 586. p. 860. mentionem injecit, et τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ explicat *doctos*, graviter hoc quidem loco errat. Nam non absolute dicitur τῶν ἐπὶ παιδείᾳ, sed junctim haec capienda, ut intelligas τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένους. quemadmodum in *Demon. Vit. c. 31.* Apollonius philosophus ejusque sectatores commemorantur ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενοι. Denique ὅλως scripsisse *Lucianum*, neque vero, quod olim vulgatur, ὅλων, nemo dubitabit, nisi qui judicio graviter laboret. Neque adeo opus erit, ut aliis *Luciani* locis, quae paene innumerabilia sunt, haec ratio illustretur. LEHM.

Ead. l. 5. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem et ego γὰρ legere; interim, cum nec Ms. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; et in argumentationibus δέ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus et sequentibus simul. REITZ Ita judicet is, qui levi volatu locum stringat. Intentiorem vultum non potest fugere, κοινῶν δέ etc. respondere praecedentibus τὸ μὲν ὅλον. Vult enim auctor: *Omnino quidem propter te haec disserentur, quamquam* etc. haec adjecta pro parenthesis habeas velim, usque ad ἀξιουμένων. Quum vero communia ut plurimum sint etc. Nihil ergo alienius h. l. particula γὰρ. LEHM.

Ibid. Ἐπίπαν) Ms. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

Ead. l. 7. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Ead. l. 12. Ἐπιτίμιον τί ἐστὶ) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον. nam quod Cod. Angl. et P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. *De Salt. c. 4.* Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκούσασιν ὀλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐπιτίμιον. Sic in *Toxar. cap. 10.* ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυδικῆς ἐπιτίμιον ἐστὶ, et in *Cal. N. Cred. c. 26.* ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in *Saturn. c. 4.* Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην *Pro Imagg. c. 28.* SOLAN.

Ibid. Τοῦ ἄλλου πλήθους] Indicem hujus generis Graeculorum, qui Romae in divitum aedibus alebantur, sup-
peditat, quem *Wielandius* in hunc finem laudat, *Juvenalis*
Sat. III.

Hic alta Sicyone, at hic Amydone relictæ,
etc. Ibi nec γυμναστὰι nostri omissi, quos nimis sibi indul-
gens *Jacobsius* in γελοιαστὰς mutari vellet. *LEHM.*

Pag. 234. l. 4. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic *W. L.*
et *V.* In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam pot-
erat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὸς mercenarius est.
SOLAN.

Ead. l. 10. Οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκεῖνοι) Tripli-
cem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jus-
jur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico: οὐ
δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte:
Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός.
Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. *ibid.* Noster *Philops. c.*
ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. et *adv. Indoct. cap. 27. f.* μηκέτι μὴ
τολήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde *Aristoph. Plut. 522.* Ἄλλ' οὐδ'
ἔσται πρῶτον πάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem
versum *Spanh.* duo similia ex ejusd. Nubibus adfert. Sed sa-
tis frequens est apud quoscunque. Sic eodem *Pluto 511.*
Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio
est bimembris, vix potest dici negatio triplex: at in illo Hip-
pocratis rectius triplex vocari potest. *REITZ.*

Ead. l. 11. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod fac-
to est opus, utentes. Est autem adagium. *BROD. Prov.* in
fastosos divites. Dixi ad *Petron. BOURD.*

Ead. l. 12. Παρέρχονται] *Mallet Belinus* παρειρέχον-
ται contra omnium librorum consensum. Nec defuit tamen,
qui huic temerario commento patrocinaretur. *Largam Jacobus*
tum in publice editis Symbolis suis, tum in literis nu-
perrime ad me datis, profundit doctrinam, quo παρειρέχε-
σθαι ἐς τὰς οἰκίας pateat cum *Luciani* stylo convenire, qui
amet scilicet non solum verbis decompositis uti, sed etiam
repetere Praepositionem, quae jam verbo insit composito.
Bene quidem. Sed quorsum haec, quaeso? Ergone etiam
παρελθὼν εἶσω *Nigr. c. 2.*, ἐς *Λεβάδειαν* παρελθεῖν *Diall. Mortt.*
III, 2., ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίον παρελθόντες *ibid. XIII, 3.*, παρ-
ελθόντες ἐς τὸν νεῶν *Hermot. c. 38.* οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες
Prom. in Verb. c. 2. haecine ergo omnia credamus mutan-
da esse, ut constet modo regula, quam nec ipse sibi *Lucia-
nus* praescripsit, nec etiam praescribere potuit? Facile ad-
sentirer, si modo unus liber probus εἰς excidisse testaretur.

Nunc acquiescere licebit in lectione, quae quum per se nihil habeat, quo offendant, tum etiam omnino omnium librorum suffragiis confirmatur. LEHM.

Pag. 235. l. 5. Προεξετάσας) M. et V. In impressis vero παρεξ . . . prave. SOLAN. Cur prave, non intelligo, quum nec παρεξετάζειν ab h.l. prorsus alienum esse videatur. Quamquam, si codicum auctoritatem respiciamus, praeferendum censeo προεξ . . . In Wolf. tamen Ed., nescio qua ratione, veterum Edd. lectio servata est. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐθελοδοουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

Ead. l. 8. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

Ead. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

Ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

Ibid. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. et vulgatis Edd. legebatur, et in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Juntina, quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide et Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίῃ πάντων δάμνησι μάλιστα,

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

Ἦν δὴ χορὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον

Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν

Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Χορὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης

Δίξεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσειν πενίης.

Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχοῦ βέλτερον ἀνδρὶ,

Ἡ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

SOLAN.

Ibid. Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vineta est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae insererentur; tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. omisum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ. Nempe Brodaeus, opinor, vel Aldina 2., vel Juntina, usus est. Amplius ex scholiis ejus puerilibus nihil concludi potest. Ceterum manifesto haec, de quibus agitur, verba e Scholio in textum sunt tracta, ab eo, qui pariter ac Solanus mutilum haberet locum, nisi eum ex Theognide complevisset. Quippe ignorabant isti morem Luciani, nota veterum loca paucis tantum verbis, ubi res ferret, significandi. LEHM.

Pag. 236. l. 2. Ἐξενηνόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

Ead. 1. 5. Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη) *Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. BROD. in Miscell. L. IX. c. 13. ubi verba Demosthenis subijcit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.*

Ibid. Ῥήτωρ) *Scholiastes, et Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III. sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: "Ἰσως ἂν, Ἰσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόμενοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποθνήσκουσιν ἑᾶ. καὶ ταῦτα ἃ νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ἀφέλειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὔτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἑᾶ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπανξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum et magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augment, neque emori patiuntur: sic et ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.*

Pag. 237. 1. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) *Aut μαγκήτα πόντον. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Timon. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.*

Ead. 1. 2. Πετρῶν) *Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, et ipsum M. codicem, πετρώων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.*

Ead. 1. 9. Μισθοφοράν) *Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Conjecturam Solani firmat Ms. Reg. 2956. BIP. Imo in Codice ego quidem nihil aliud video, nisi manum correctricem. Ergo hic locus ex illo capitis 5., non ille ex hoc vel e Cod. Par., efformandus erat. Vid. ad illum locum Adnot. LEHM.*

Ead. 1. 10. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) *Si e facili, si nullo negotio. BROD. Misc. L. IX. cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥάστον, male. REITZ.*

Ead. 1. 11. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσι, περιγίγνεται ἂ. τ. δ.) *Hic ordo verborum ex W. et V. est. In reliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. et V. consentiunt Mss. Regg. 2954. et 2956. teste Belino; atque sic omnino videtur legendum. BIP. Acquievi in vulgato ordine, quamquam Solani sententiae, quam et Be-*

linus ac *Schmiederus* adoptarunt, majus quoddam pondus addit Codex Gorl. Nam non intelligo, quid commodius et expeditius, ut *Solanus* et *Belinus* ajunt, in eo, quem Codd. suppeditant, ordine insit. Imo si *πονοῦσιν* ante verba *περιγίγνεται αὐτοῖς* legatur, non potest, quin *πονοῦσιν*, utrum Participium, an indicativus, habendum sit, aliquantisper ambigatur; quod secus fit, ubi leniori ac faciliiori ordine αὐτοῖς praecedit, et nunc demum *πονοῦσιν* Appositionis instar sequitur. *Schmiederus* vulgatum ordinem mutavit, ne indicans quidem factum, ac si res vel per se certa, vel nullius momenti, ipsi videretur. LEHM.

Ead. l. 12. *Εὐχῇ γάρ*) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud *Lucian.* Navig. BOURD. Cl. *Hemsterh.* orae ed. *Graev.* adleverat: vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. pag. 132. ed. 2. p. 149. ed. 3. Is autem et haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. V. p. 340. ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ *ΕΤΧΑΙΣ* ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. Et VI. p. 44. Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα ὡς ἄλλως *ΕΤΧΑΙΣ* ὅμοια λέγοντες. Conf. *Nostrum* in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

Pag. 238. l. 1. *Ῥγείας*) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. *Ῥγεία* ubique ap. *Ael.* ὑγίεια vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. et vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40. D. etc. Apud LXX quoque ὑγίεια semper. REITZ. Supra quoque *Vit.* Auct. c. 23. ὑγεία vulgatum (licet in Cod. Gorl. sit ὑγίεια.) et sic fere ubique in *Luciano.* Vid Indic. LEHM.

Ead. l. 5. *Ταύτην*) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN. Διὰ ταύτην τὴν πρόφασιν, propter hanc, de qua modo sermo fuerat, causam praetextam, desumtam illam ex ipsorum valetudine vel aetate. Quomodo in his *Solano* suspicio suboriri potuerit, ne conjicio quidem. Ceterum *Scholiastes* tamen, ubi ejus verba a *Reitzio* et *Bipontino* Editore exhibita sunt, variam quandam lectionem suppeditare videtur, διὰ ταύτων. Sed hoc, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi foede vitiata textus lectio, διὰ ταύτην. LEHM.

Ead. l. 6. *Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον*) *Erasmus* cum *Benedicto*: Superest jam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime profertur. At non id vult *Lucianus*, nec innuit jam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, reliquum

igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) et verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκείνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epict. III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν etc. SOLAN.

Ead. l. 10. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Somn c. 7. Bis Accus. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονέω vid. Anachars. c. 10. SOLAN. Somnii locum falso citavit Solanus. Est vel c. 12. vel 13. Mira autem prorsus est Solani argumentatio, mirum iudicium. Quum εὐδαιμονίζειν active constet significare *felicem praedicare*, εὐδαιμονεῖν vero *felicem esse*, vel *felicem se habere*, quod et εὐδαιμονίζεσθαι dicitur, quem quidem usum etiam a Luciano accurate, ut par erat, observatum esse, ipsi illi, quos Solanus attulit, loci, et praeterea multi alii, qui in Indicem conferentur, satis luculenter testantur: sequitur h. l. vel εὐδαιμονισαμένους scribendum fuisse, vel, quod plerique libri habent, εὐδαιμονήσαντας. Nihilominus Reitzius, seductus a Solano, et recentiores Editt., a Reitzio seducti, εὐδαιμονίσαντας receperunt. LEHM.

Ead. l. 15. Πολυτελεῶν) An πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 239. l. 2. "Εντεχνοὶ καὶ τρίβωνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1. ἄτεκνοι, quod ἄτεκνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI. etc. SOLAN. In Dial. mort. VI. ad quem Solanus remittit, §. 3. ἄτεκνοι et ἔντεκνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: et licet ex Ms. Vat. ἄτεκνοι, conjicias illum voluisse ἄτεκνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεκνοι probum sit, et sequenti verbo τρίβωνες conveniens, quod *adsuetum*, *peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867. 868. pro *adsueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275. Ὡς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Aj. 104. ἐπίτριπτον κίναδος, *callida*, *scelesta*, *vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I. p. 222. ὧ συνοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus* et *perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω respiciens, vel quia in eodem versu

Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἱ κνήμαι δέ σου βοῶσιν 'Ιοῦ, 'Ιοῦ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu tritus, callidus. Si jam *scelestus*, *veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita *Noster* in *Diall. Mortt.* et *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, et *Demosth.* de *Cor.* p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante *ibid. Spanh.* Vid. iterum *Aristoph.* *Nub.* 446. ubi *Kuster.* duo alia ex eodem testimonia adfert. REITZ.

Ead. 1. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

Ead. 1. 7. Ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι] *Schaeferus* Meletemm. p. 92. ὀχοῦσι scribendum putat, et de formula ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖν et ὀχεῖσθαι adiri jubet *Porson.* ad *Eurip.* *Orest.* v. 68. Addi possunt *Wytttenbach.* ad *Platon.* *Phaedon.* p. 227. et *Astius* ad *Plat.* de *Legg.* p. 189. Verum etsi magna quadam probabilitate gaudeat conjectura illa, recipere tamen eam, tamquam certam, non videbar mihi debere. Quemadmodum enim ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων (int. ὦν) *Diall. Mortt.* X, 8. et βαδίζειν ἐπὶ συννοίας *Cronos.* cap. 11. bene a nostro scriptore dicitur, ita non minus bene arbitror eundem dicere potuisse ἐπ' ἐλπίδος τινὰ ἔχειν, quo exprimeretur illud, quod alibi idem amat, ἐπελπίζειν, de quo vid. *Adnot.* ad *Diall. Mortt.* V, 2. vel quod *Sallustius* Latine elocutus est, spe attinere aliquem, mit der Hoffnung hinhalten. Vid. *Cort.* ad *Iug.* c. 108. sub fin. LEHM.

Ead. 1. 9. Ἀνέραστος — γένηται) Ita *M.* et impr. Sed debuit esse ἀνέραστοι γένωνται. SOLAN.

Ead. 1. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod et *Vorstius* vidit, et in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN. Confirmat Adverbium Codex 2956., qui idem sermonem paullo concisiorem explet praemissis vocibus ποτε αὐτῶν. *Schmiederum* in iis recipiendis non dubitabam sequi. LEHM.

Ibid. Εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι. prorsus ita, ac *Graevius* in notis p. 970. legendum esse monuerat, habet ed. *Flor.* nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. JENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpret veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες.

Lucian. Vol. III.

S s

Recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* GRAEV.
 "Ἀμφω W. L. P. Fl. et Par. recte. Reliquae ἄφνω. SOLAN.

Ead. l. 12. "Εξωροι) Ut passim in Diall. Mortt. et alibi,
 contra ἄνθος ὥρας. Lucian. alibi. Dion. in Julio. BOURD.

Ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano adsentior jubenti, παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24. med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, *praeter modum*, an, *ultra modum*, et hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, *praeter spem*; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum, πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos, quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; et hoc voluit. REITZ. Fallitur Reitzius. Πέπρακται οὐδὲν αὐτοῖς παρ' ἐλπίδα foret: *nihil iis actum est praeter spem*, h. e. omnia proposita iis ita successerunt, ut speraverant. Quod toto coelo ab eo differt, quod vere vult auctor. Contra πέρα τῆς ἐλπίδος οὐδὲν αὐτοῖς πέπρακται est: *ultra spem iis nihil actum est*; h. e. per totam vitam nihil perfecerunt, nisi ut spem foverent inanem; numquam nacti sunt revera, quae concupiverant, et vero speraverant. Idque unice menti auctoris convenit. Deceptus Reitzius per-versa phraseos πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος comparatione, quam sane perinde est veritasne, *ultra modum*, an, *praeter modum*. Verum inter πέρα τῆς ἐλπίδος et παρ' ἐλπίδα aliquantum est discriminis, quod et ipsum, ut jam patet, Reitzio fraudi fuit. Explodenda itaque potius sine ambagibus erat Solani conjectura, quam ullo modo commendanda. Explosa etiam ab erudito censore edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247., qui tamen Solani sententiam praeter veritatem refert. LEHM.

Pag. 240. l. 2. Θεραπείη) Mihi placebat θηρεύη, venetur. GESN. Vult haud dubie Gesnerus θηρεύει. Sed tuetur vulgatam Censor edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. pag. 253. et provocat ad locum Qu. Hist. Conscr. c. 13. ubi θεραπεύειν eodem sensu, quamquam alia structura, ponatur. Sed eandem prorsus phrasin, idemque plane significantem, ἡδονὴν θεραπεύειν, habes Bis Accus. c. 21. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἔχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: ubi primum desideratur nominativus verbi ἔχέτω, deinde male respondet dativus

αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: nec dubito, quin ita *Lucianus* dederit. *GESN.* Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum *Gesn.* legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive, *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum *Solano* opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere, quo αὐτοῖς referatur: nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; et pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, et quasi collectivum. Immo et dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμννόμενος — ἔδοξας. Itaque et hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, et exponere, *haec res illis veniam tribuat* etc. *REITZ.* Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui habeto, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis.* *IDEM in Addend.* Corruptum esse totum locum, arguit tam ipsa ejus indoles, quam *Codicis* 2956. lectio, τότε τὸ δὲ δι' ἡδονῆς etc. quae, per se ineptissima, hoc certe indicat, τότε, quod ad sequentia referri nequeat, cum antecedentibus nectendum esse; ostendit nunc etiam, unde mira ista forma ἐπιτυγχάνοιτο originem duxerit. Scilicet syllaba το ex τότε juncta per imprudentiam cum genuina voce ἐπιτυγχάνοι. Jam legas ἐπιτυγχάνοι ποτέ, nec erit, quod cum *Vorstio*, *Solano* et *Belino* corrigendum putes ἐπιτυγχάνοιτο. Plurali autem tanto minus opus est, quum αὐτοῖς falso legatur, quidquid narret *Reitzius*. Nam πρᾶγμα illud, quod *Pisc.* c. 26. in simili sermone additur, h. l. non debebat deficere, si eandem, atque illic, velles exprimi sententiam. Imo in ἐχέτω subiectum est ipse ille τις, de quo agitur; et nunc pro incommodo αὐτοῖς succurrit opportune, quod in *Long.* *Excc.* est, αὐτῆς, *veniam is habeat ejus*, (voluptatis) *siquidem ea tandem potiatur.* In hunc modum recte interpretatus est *Gesnerus*, et edidit *Schmiederus*. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἐπιτυγχάνοιτο) *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιτο: quod probō. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς δια

πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο etc., quod quum ad bonam Graecitatem difficulter referri posse videretur, pro πρὸς in marg. A. 1. W. scriptum conjecturae, opinor, instar reperitur περὶ. Verum πρὸς τινι πράγματι εἶναι, vel διατρίβειν, phrases sunt a nostro scriptore haud prorsus alienae, ubi velis, *occupatum esse in aliqua re, mente intenta et quasi infixæ*. Cf. Diall. Deorr. XIX. extr. Tetigit itaque rem versio Latina, quamquam pravam, secuta lectionem, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο. *Belinus* vero, probam sui Codicis lectionem amplexus, a vero longe aberravit, reddens: *supra hanc voluptatem immorabatur anima*. Cogitavit scilicet sibi eam Praepositionis πρὸς cum tertio casu junctae potestatem, qua additionem aliquam significat, ut in illo πρὸς τούτοις, et similibus. LEHM.

Pag. 241. 1. 2. Τοῦ καὶν αὐτὸν) Legendum τοῦ καὶν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτε δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus *Lucianum*. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM in *Addend.* Pro καὶν Ms. Reg. 2956. rectius legit καί. Αὐτὸν δεδόςθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum *Belin.* pro αὐτῷ. Exempla collegit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. I. v. 10.* BIR. Καὶν facilius a librariis in καί, quam καί in καὶν, mutari potuit. H. l. αὐν, quod est in καὶν, cum Infinitivo δεδόςθαι cohaeret, atque adeo eadem h. l. ratio est, de qua actum in Varr. *Lectt. ad Charon. c. 17.* Δεδόςθαι autem Praeteritum cum verbo sperandi junctum non minus ferri potest, quam ἐλπίζοντα γενέσθαι *Ἀνουβιν Diall. Mortt. XIII, 3.* et προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα *Ibid. XI, 3.* ubi vid. not. Denique αὐτὸν recte censet *Belinus* positum esse pro αὐτῷ. Eodem modo capiendum, quod frequentius occurrit, ὁ ἐπιτετραμμένος τι, cui aliquid est commissum, *mandatum*. vid. *Nigr. c. 34. Toxar. c. 33.* Ad παραγεύσασθαι vero facile e prioribus suppleri potest λωτὸν. LEHM.

Ead. 1. 3. Δεδόςθαι) Probo, quod in Fl. et J. est δεδέσθαι; quamvis etiam Mss. P. M. et V. praeferant vulgatam. SOLAN.

Ead. 1. 4. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud *Paroemiographos* frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste *Suida*, *Ptolemaeus* Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν. Adde et *Herc. c. 7.* Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur *Lucianus*, quod *Od. IX, 98.* de sociis, qui lotum gustaverant, narrat

Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN. Gesnero et Wielandius ac Belinus adsentiuntur, nec, puto, temere. Ad sensum loci Homerici, quamquam non ad ipsa verba, respexit h. l. Lucianus. LEHM.

Ead. l. 6. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

Ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus cap. 24. h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπόληκας. REITZ.

Ead. l. 11. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

Ead. l. 12. Τοῦμόν ἴδιον) Quod ad me privatim attinet. BROD.

Ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra Vit. Auct. c. 9. VONST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 242. l. 5. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, Catastrophe fabulae. BROD.

Ead. l. 9. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θυρῶν διατρέβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

Ead. l. 10. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. cap. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 12. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe janitoris barbariem notet, uti et mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis januis praeficiunt, ita et Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, et pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII. sub finem et alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse janitoribus ex Navig. c. 22. constat. SOLAN. Quod Solanus in verbo posterioris Graecitatis Συριάζειν invenit, idem illud in Συρίζειν inest, ut mirer, qui offendere potuerit vir eruditus in verbo, quod sono statim suo probissima alia verba ejusdem classis in memoriam revocare potuit, ut Μηδίζειν, Ἑλληνίζειν, Ῥωμαΐζειν, ξενίζειν, βαρβαρίζειν etc. Jacobus in Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. pag. 280. sq. ubi de h. l. copiose agit, non solum hanc verbi vim, sed etiam illam, qua imprimis apud Nostrum occurrit, syringe canendi, prorsus tacens nonnisi de forma συρίττειν, ejusque potestate sibilandi et exsibilandi disserit, et docet eam ab h. l. alienam esse. Venit tandem eo, ut Lucianum existimet scri-

psisse κακῶ Σύρω ὄντι, quam admodum languidam περιττολογίαν equidem elegantissimo scriptori obtrudere noluerim; idque tanto aegrius, quum *Lucianus* ipse non solum fuerit Syrus natus, sed etiam in scriptis suis hanc patriam suam saepius profiteatur. Imo janitorem istum dicit κακῶς Συρίζοντα, quatenus sermoni suo Latino passim voces et sonos admisceat e patrio solo petitos, male, misere, perditae, syriasantem, ein kauderwelscher Syrischer Thuerhueter, ut bene *Wielandius*, *Gesnerum* secutus. Hanc simplicissimam, opinor, explicationem neque nunc quidem, cur mittam, video, postquam humanissimus *Jacobus* nuper in literis ad me missis conjecturam suam argumentis imprimis e facilitate emendationis suae repetitis stabilire studuit. *Belinus* recte quidem verba in Francogallicum sermonem convertit, sed notavit simul, se a vulgata lectione Συρίζοντι recessisse, et *Solani* emendationem secutum esse. Ergo et hic verbi Συρίξειν vim non sane latentem ignoravit. LEHM.

Ibid. Ὀνομα. ἡγορι Αἰβυκῶ) Hac de re *Casaub.* ad *Suet.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad *Sid.* dixi ad *Petron.* *Bourd.* Praeter *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in Cat. 526, 1. ubi ὀνοματολόγοι audiunt, et *Hor.* Ep. I, 6.

*Si fortunatum species et gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus etc.*

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *SOLAN.* *Afro* nomenclatori, *Brod.* *Miscell.* IX. c. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα et κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Χρώματα) Vetustissimus itaque et a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet, mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. *SOLAN.* Hoc certe probabilius sumere licet, quam quod *Belinus* factionum colores huc, paene ridicule, trahit. Ostendit quidem ista Romanis in eligendis factionum coloribus usitata varietas, nobiles ac potentes amasse proprium quemque suum colorem. Sed eundem a gladiatoribus etiam ad parasitos heri literatos extendere velle, plus quam audax, opinor, fuerit. LEHM.

Ead. l. 3. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκεῖνος. *BROD.* loc. modo adducto. Sed ἐκεῖνος ego in omnibus jam inveni. REITZ. Fortasse *Brodæus* usus est *Aldina* 2., ubi ἐκείνοις editum, typothetae culpa. LEHM.

Ead. 1. 8. *Εἴρηται*) Nimirum lego *ἔρηται*· *εἴρηται* nondum observavi active positum; melius ad *ἔρηται* convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus etc. Ceterum tale genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, et quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. "*Ερηται* Mss. Regg. 2956. et 3011. BIP. Sic et A. 1. et. 2., unde jam *Wolfius* restituerat legitimam formam, quam a *Pariss.* Mss. postea etiam *Schmiederus* recepit. Vitium vulgatum *εἴρηται* in B. 1. reperitur, unde ceteras opinor sumsisse. LEHM.

Ibid. *Τότε δὴ τότε*) Confer supra de Sacrif. §. 14. pr. *τότε δὴ τότε ὅψει πολλὰ* etc. Et videbis, posteriora *δὴ τότε* hic in *Merc. cond.* male omissa in ed. *Benedict.* REITZ.

Ead. 1. 15. *Καταδικάσας*) *Κατηγορήσας.* BOURD.

Pag. 244. 1. 1. *Πολλὰς μὲν αὖπνους* etc.) *Hom.* II. IX. 325. SOLAN.

Ead. 1. 2. "*Ἡματα δ' αἱματόεντα*) *Hom.* II. IX.

Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἴανον,
"*Ἡματα δ' αἶματ.*

BROD.

Ead. 1. 4. *Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν*) Ex hoc loco licet conjicere, temporibus *Luciani* quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, et idem potuisse. Nam omnia officia salutationum et deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus et parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud *Martialem* passim discimus, quam summam Graecis suis videtur *Lucianus* per *πέντε ὀβόλους* exprimere voluisse. PALM. Conf. infra c. 24.

SOLAN.

Ead. 1. 5. *Τραγικοῦ τινοῦ θεοῦ*) Affine est adagium huic; *Deus e machina.* BROD. Unde et *θεὸς ἀπὸ μηχανῆς* in proverbium abiit. SOLAN.

Ead. 1. 11. *Ἀνάγκη τοίνυν* etc.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invid eas, (fac enim et alios earundem rerum esse competitores) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas et speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. Bos.

Pag. 245. 1. 1. *Ἀκούοι*) Sic M. et V. quod in aliis prave scribitur *ἀκούει.* SOLAN.

Ead. 1. 4. *Ἐν βαθεῖ πάγωνι*) Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41. Adde eandem significationem τοῦ *βαθὺς* ex *Simonid.* carm. I.

qui κόμαν βαθεῖαν similiter dixit: *Nostrum* infra c. 19. et saepe alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) *Erasmus* in paroemia, ex *Jovis tabulis testis*. BROD. Proverb. BOURD.

Ead. l. 13. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Ms. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es.* GRAEV. Τῆς εὐχῆς μείζονως) Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονως. G. P. M. et V. εὐτυχεῖς μείζονως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἧς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicitur, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia *Luciani* loca inspecta: hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε et c. 13. τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in *Herod.* ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam *Alex.* c. 9. (imo c. 8. secundum veterem quidem lectionem) et 26. SOLAN.

Pag. 246. l. 6. Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια) Sic in *Tim.* BOURD. Dicit forsitan *Brodaeus* *Timon.* c. 50. Sed propius ad hujus loci phrasin accedit, quod de *Nerone* dicitur *Ner. cap.* 2. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀμαλθείας κέρας) *Erasmus* in adagio, *Copiae cornu.* BROD.

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* BROD. *Paroem.* ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD. Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* v. 506.) *Strab.* XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De cornu *Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui et hoc ex *Pherecyde* habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὖ-ξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt *Mythologorum* traditiones. Alii enim ad *Acheloi* cornu referunt, cujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae *Jovem* lactavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. *Philemonis* tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus p. 322. Et *Ovid.* *Fast.* V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam *Acheloi* traditam, adi etiam, si lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. et *Apollod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 10. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

Ead. l. 14. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum vide-

tur Paras. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petatum videri vult.
SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀποτείναντα τῷ πόδε) Erasmus in adagio, por-
rectis dormire pedibus. BROD. Quod p. 237. dixit ἐξυπνιάζον-
τα. Sic in Paras. ὑπτιος ἀφεικῶς. tangit Casaub. ad lib. 2. Suet.
BOURD.

Pag. 247. l. 8. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν,
ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet
apud Achill. Tat. lib. 2 Scholiast. Aeschlyli ad Agamn. BOURD.
Vid. etiam Suidas. s. h. v. Sed ex his omnibus, ut et e no-
stro loco, patet, non de προτέλεια, sed de προτέλειοις, loqui
debuisset Bourdelotium. Nam etiam in Hesychio πολυτέλεια,
neutro genere, non πολυτελεία, feminino, legendum esse,
docuerunt Commentatores. Ceterum eadem sacra, vel eae-
dem epulae sacrificiales, dicebantur etiam προγάμεια, teste
Polluce, quasi ad praeludendum nuptiis institutae. Unde
sensus scriptoris nostri, eleganti ac paene jocosa oratione in-
volutus, perspicietur. LEHM.

Ead. l. 11. Δοῖς) Emendatio Vorstii, quam firmat M.
Codicis auctoritas. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum in-
dignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vor-
stius tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo: ve-
rum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non
viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est deprava-
tissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, et in M. etiam
reperitur. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἄπαγε) Apage. Servi oratio est, pecuniam ac-
cipere nolentis. BROD.

Ibid. Παρὰ σοῦ) Abs te ego quidquam sumam? BROD.

Ead. l. 13. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

Ibid. Τέλος ἐπέσθη) Tandem flectitur. BROD.

Ead. l. 14. Καὶ ἄπεισί σοι) Ac discedit, te late diducto ore
ridens. BROD.

Ibid. Ἐγγανών) Vid. supr. Diall. Mortt. V. med. SOLAN.
Erravit Solanus, levius inspiciens locum citatum, ubi μάτην
ἐπιχανόντες hereditatum captatores dicuntur, qui senioris
opibus frustra inhient, i. e. avari earum sint inutili opera.
Sed ἐγγαίνειν πλατὺ h. l. longe aliud significat; est scilicet
ejus, qui, ut bene Brodaeus vertit, late diducto ore alterum
deridet. Sic De Mort. Peregr. c. 13. πλούσιος, ἰδιώταις ἀν-
θρώποις ἐγγανών. ubi vid. T. Fabri not. Sed Solanus ibi, dum
errorem hic ab ipso commissum agnoscit et confitetur, in
aliud non magis condonandum labitur; verba enim haec no-

stra interpretatur: *emuncta*, scil. pecunia. Imo *sol* est objectum cavillationis, non pecunia, ut non solum textus fert, sed etiam omnis rei indoles. LEHM.

Ead. l. 15. (Ως) Sic M. ut Quom. Hist. Conscr. c. 12. et saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 248. l. 4. (Τπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Conviv. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Conviv. c. 9. et *Theophr.* Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione *Solani* nihil opus esse, recte monuit doctiss. *Belinus*. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. *Petr. Ciacconius* de Triclinio p. 47. sqq. ed. Amst. 1664. BIP. Nec *Guil. Langius* necessariam esse censet *Solani* emendationem; fieri enim facile potuisse, ut domini urbanitas talem convivarum ordinem praeceperit, conferri jubet *Plut.* Symp. I, 2, 3. sq. et *Xenoph.* Cyrop. VIII, 4, 3. LEHM.

Ead. l. 6. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον) Tangit *Heliod.* l. 2. BOURD. Vid. *Homer.* Od. Δ, 75. SOLAN.

Ibid. Τεθαύμακας) Et apud *Cicer.* in parad. BOURD.

Ead. l. 11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεως. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspicientia*, *Gellius.* πρόσοψις *Hesych.* VORST. Ms. Reg. 2954. ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως. BIP. *Marcilii* meretricibus non opus habemus. Oratio concisa est, dominoque tum imperioso, tum suspicioso, accommodata. Παῖδας vero, qui modo commemorabantur, *Wielandius* et *Belinus* de liberis hospitis intellexerunt. Rectius Latinus interpres pueros vertit: in suspicione enim bonus novitius habetur μοιχείας ἢ παιδεραστίας. Vid. c. 12. Et infra c. 16. iidem dicuntur μεράκια ὠραῖα διακονούμενα etc. Liberis nullus hic locus. Contra minus apte paullo inferius τὰ ὄψα Latinus interpres per *fructus* reddidit, cuius quidem criminis eum simul cum ejus servis interpretibus, *Franklino* et *Massievio*, haud lenissime notavit *Wielandius*, cui tamen et ipsi nonnunquam placuit, interpretationem potius Latinam, quam textum Graecum, exprimere. LEHM.

Ead. 1. 13. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16. pr. REITZ.

Pag. 249. 1. 1. Καὶ τὸ χειρόμ. τ.) Καὶ ex J. est. W. Fl. et J. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, et ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

Ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad *Athen.* Profert hanc *Lucian.* saepe alibi. BOURD.

Ead. 1. 3. Μήτε τῶν ὕψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ἐσκευασμένων] Ita verba ad *Schmiederi* exemplum expleta dedi e Cod. 2956., unde inserui καὶ, vulgo omissum. Neque nunc opus erit, ut cum *Courierio* ad Luc. Asin. p. 296. ποικίλων in ποικίλως mutemus, et verba ita construamus, ut ποικίλως ad ἐσκευασμένων, πρὸς τινα τάξιν vero ad παρατεθέντων, referatur. Quam verborum transpositionem ingeniosus vir exemplis illustrat similibus, ex *Lucii Asino* petitis. Sed h. l jam τὰ ὅσα dicuntur et ποικίλα, (*varii generis*) et secundum ordinem quendam apparatus, h. e. disposita. LEHM.

Ead. 1. 11. Τὸ μηδὲν ᾧν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Bis Acc. c. 20. τάχιστα ᾧν γνωσθεῖη τὸ μηδὲν οὔσα. Et in Pisc. c. 25. Vid. et *Plat.* 334. E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad *Reviv.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. REITZ. *Diall. Mortt.* XII, 2. ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες etc. LEHM.

Ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

Pag. 250. 1. 1. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen.* *Herald.* ad *Mart.* BOURD.

Ead. 1. 2. Διονύσια) *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. BROD.

Ead. 1. 3. Μειράκια ὥραϊα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et *Clementis* similem querelam, οἰνοχόων τε ὄμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων

ὄφραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλ-
λος. SOLAN.

Ead. 1. 7. Οὐ νέμεσις) *Hom. Il. Γ, 156.* BROD. Alium
in finem iidem versus Homerici tanguntur Diall. Mortt.
XVIII, 2. LEHM.

Ead. 1. 9. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis
est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt,
cum invidia et offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc
facto honorem. SOLAN. Ejusdem sententiae et *Guil. Langius*
esse videtur in libello saepius laudato p. 24. LEHM.

Ead. 1. 15. Πολυετῇ δουλείαν ἡντληκότων) Vide, quid di-
xerim ad hunc *Petron.* locum, veterem convivam. BOURD. Con-
firmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic. Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107.*
ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in *Cic. p. 35.* existimarat,
ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad *Autol.*
L. 2. p. 102. ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ,
ὁδύνην, λύπην. *Eurip.* in *Cyclope v. 10.* — μείζον' ἐξαντλῶ
πόνον. Idem *Med. 79. Alcest. 354. Androm. 1217.* Haec ex
Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους,
verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum
sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de *Mort. Peregr. c. 5.* quod si-
militer tuetur *Jens.* in *Lectt. Luc. p. 367. sq.* quodque ibi,
si eo usque curam nostram continuare dabitur, inseremus.
REITZ.

Pag. 251. 1. 4. Ἀνέωπται) Patet. BROD.

Ead. 1. 8. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens.* MENAG.
Idem Scholion habet *F. Guyet.* REITZ.

Ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo
vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet vi-
det: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

Ead. 1. 9. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) *Albo pane.* Graecis album
panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur *Lucianus.*
Apud *Athen. l. IV.* describitur convivium Atticum, in quo
commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes ele-
gantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Le-
pidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi
Wagenseilius, eum in contubernium principis adsumtum, col-
lare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse,
ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

Ibid. Νομαδικοῦ ὀρνέου) *Gallinae Africanæ seu Numi-
diae.* *Horatius Afram avem* appellat. *J. Brod. l.* saepe adlato:
ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθος, quod quidem parum refert, et
Numidia pro *Numidicae.* REITZ.

Ead. 1. 11. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BRÖD.

Pag. 252. 1. 1. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, et in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere prae-positionem nullus dubitavi, prae-eunte margine *A.* 1. *W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe in-elegans esset illud bis repetitum ὑπό· immo vel solum si es-set illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam-si analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen te-reor, ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax vide-bitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλάσθῃ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, sensus, et comparatio cum calceis postu-labat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω et ἀναπλάσσω saepe cum *luto* conjungi, homi-nesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed ist-hoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem, quaeso, *figgere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figuli-num sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo-minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse, ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλάσθῃ, *a luto obducatur et obli-natur*, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud *Herodot.* II, 73. de Phoe-nice: et ἀναπλάσας de collyrio apud *Nostrum Alex.* c. 21. GESN. Quomodo in Codd. Pariss. legatur, non liquet: si-lentio *Belini* paene eo adducor, ut credam *Solani* et *Reitzii* lectio-nem illis confirmari. Et *Gorlitiensis* collator tacet. Quid-quid sit, omnino subscribo *Gesneri* iudicio: comica enim quaedam vis inest in verbo ἀναπλάττεσθαι, quod significat, philosophum nostrum, nunc nitentem, mox luto obductum, plane diversam formam prae se laturum esse. Contra si le-gas τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, offendere necesse est, quod statim sequitur in eadem enuntiatione κόρεων ἀνάπλεως. Quod au-tem in marg. *A.* 1. *W.* notatum est τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, mihi quidem, dum de Codd. Pariss. et *Gorl.* non constet, conjectura potius nescio cujus viri docti, quam varia lectio, esse videtur. LEHM.

Ead. 1. 2. Τὸ τῇ κλίνῃ) Laudat. h. 1. *Casaub.* ad *Suet.* p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit *Lucian.* BOUND.

Ead. 1. 12. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

Pag. 253. l. 7. Ὀξυρρυμίαν) In ed. Par. ὀξυρρυμίαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ. Quod modo praecessit ἐσθιομένῳ, Activa vi adhibitum, magnopere offendit: nusquam alibi, quod sciam, ita occurrit. Nam Medicorum ille ἔρπης ἐσθιομένος, i. e. *ulcus serpens et vorans*, de quo exponit H. Stephan. Thes. L. Gr. T. I. p. 1258. c. et p. 1909. e., huc certe referri non potest. Placere posset ἐσθιομένων, quam lectionem suppeditant W. Fl. et margo A. 1. W., conjunctum cum Genitivis τοῦ θύμου καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν, nisi verba ὀπηνίκα βούλομαι et omnis loci indoles Dativum flagitarent ad ἔμοιγε referendum; ergo vel ἐσθίουσι, vel ἐσθιωμένῳ. Veruntamen et harum vocum neutra, si recipiatur, mihi prorsus satisfecerit. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀτραγώδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia*. BROD.

Pag. 254. l. 1. Πεζὰ) *Humilia, tenuia*. BROD.

Ead. l. 3. Ἐμαντοῦ) Sic W. L. et Fl. In reliquis prave ἔαυτοῦ. SOLAN. At vid. Adnot. ad Catapl. c. 9. LEHM.

Ead. l. 8. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίγηεν ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίγηε, male in novissimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut jam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίγη' etc. Est ex Il. X. v. 495. ubi plane ita scribitur. JENS.

Ead. l. 11. Ἐν ἑορταῖς) Ut pote Saturnalibus. BROD. *Annua* festa, i. e. quaecunque volvente unoquoque anno ab ejus initio ad finem usque, uti instituta publica ferunt, se invicem excipiunt, Graece dicuntur διετήσιοι ἑορταί, quibus comprehenduntur omnia ac singula singulorum annorum solennia. Sed ἐτήσιοι ἑορταί sunt festa *anniversaria*, quae eadem eodemque die stato singulis annis recurrunt. Illud quum et paciscentium nostrarum partium menti et consilio optime conveniat, et quatuor quoque Codd. auctoritate commendetur, cum Schmiedero lectioni vulgatae praetulimus. LEHM.

Ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν) Jens. Lectt. Luc. p. 9. bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὸς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam et sic iterum Noster supra in Nigrin. §. 23. φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 255. l. 5. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Catapl. c. 17. SOLAN.

Ead. 1. 7. *Σαίνεις* — τὴν ὑπόσχεσιν) *Σαίνειν* proprie canum esse caudam agitantium, et hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, et exemplis firmat *Elsner.* ad I. Thess. 3, 3. *μηδένα σαίνεσθαι* etc. Verum, cum et haec *Luciani* verba ibidem adferat *σαίνεις ὑπόσχεσιν*, veritatque, *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποσχέσεσιν legisse, pro ὑπόσχεσιν, quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum *cl. Gesn.* ad νομίζεις referendum. *REITZ.* Varie explicata et tentata verba nunc paullo uberius explanare licebit. In omnibus, quotquot collati sunt, libris tum editis tum manuscriptis, exceptis modo iis, qui postea commemorabuntur, legitur: *σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν*, et ita quidem, ut post ὑπόσχεσιν in *Edd.* saltem vett. plene interpungatur. Jam hoc quidem facile intelligitur, τὴν ὑπόσχεσιν cum antecedentibus esse nectendum, nec cum *Gesnero* ad sequentia referri posse. Nam etsi inconcinnitatem orationis ad *Gesneri* rationem dispositae, admodum illam ingratam, patienter feramus, certe copula, quae utramque enuntiationem neceret, post ὅμως desiderari minime debebat. Quid autem nunc est *σαίνεις τὴν ὑπόσχεσιν*; Hanc constructionem bene Graecam esse negans *Belinus* magna cum liberalitate auxilia sua laboranti scilicet loco offert. Suadet, aut αἰνεῖς δὲ ὅμως τ. ὑπ. legatur, aut corrigatur *σαίνει δὲ σε ὅμως τ. ὑπ.*, aut denique, exhaustis forte suis copiis, nec reprobare se dicit antiquam *Coll.* lectionem ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Verum *Belinianis* quidem auxiliis istis nullus omnino hic locus esse potest: αἰνεῖς enim, uti jam *Bipontinus* editor animadvertit (*Tom. X: p. 221.*), magis est poeticum vocabulum, quam quod huic maxime pedestri orationi conveniat. Quod autem secundo loco commendatur, *σαίνει δὲ σε ὅμως τὴν ὑπ.*, vertit ea *Belinus*: *il vous flatte, par sa promesse.* At quae tandem ista loci structura. Attende modo: Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, — πεποίηκε· σὺ δὲ — συνίης μὲν — *σαίνει* δὲ (eandem secundam personam, quae in συνίης inest, et hic necessario requiri, non sensit Critici vel stupor, vel levitas) — καὶ τὸ — νομίζεις etc. Et qualis, obsecro, ipsa sententia! De philosophi, non de domini, indignitate et humilitate sensus agitur; neque adeo, nisi admodum sinistre, ne dicam absurde, τὸ *σαίνειν* tribui potest ei, qui modo dicebatur alterum τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποιηκέναι, non ipse τιθασσὸς γεγενημένος. Restat tertia ratio, qua probes lectionem *Coll.* ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Probarunt autem eam, prae-

ter *Belinum* inter varia consilia fluctuantem, *Gailius* in *Diverses Traités* etc. p. 25. (referente Censore edit. Schmied. Tomi I. in *Ephemeridd. Jenenss.* a. 1800. Num. 122. p. 240.), forsitan etiam idem hic censor, et *Schmiederus* postea ipse in Tom. II. p. XXXVIII., denique *C. G. Jacobus* in *Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3.* p. 280. sq. Nec diffitendum sane, si corrigenda sit omnium omnino praeter *Coll.* librorum lectio, hanc rationem omnium optimam habendam esse. At non est, quod corrigamus ipsius *Luciani* manum. Amavit enim scriptor noster verbum *σαλνεν* non solum proprio, sed etiam translato, sensu adhibere. Quum enim proprie vel de canibus (ut *Fugit.* c. 16.) vel de leonibus (ut *Diall. Deor.* XII, 2.) vel etiam de belluis marinis (ut *Philops.* c. 34.), causas adulationis causa quatientibus, dicatur, maximeque, id quod duo postrema exempla clare docent, feris bestiis, jam domitis et ad mansuetudinem redactis, tribuatur: optime h. l. a libelli auctore *σαλνεν* dici potuit is, quem modo *τιθασσόν* factum significaverat, i. e. remissiore ac molliorem in iis, quae antea somniasset (*ὄνειροπολήσας*) sibi postulanda et expectanda, ingentibus bonis. Quae quidem notio cum universo loco adeo bene convenit, ut prorsus non intelligam, quomodo quis, si non omni iudicio careat, ad aliam quamcunque sententiam inclinare potuerit. Verum offendit Accusativus rei, *τὴν ὑπόσχεσιν*. Quid? aliumne tu, si Graece calleas, et quemnam alium, desiderabis casum, quo causa τοῦ *σαλνεν* breviter et graviter exprimatur? Sive σκοπῶν intelligas, sive κατὰ, sive etiam διὰ, *σαλνεν* τὶ ad genuinum Graecismum exacte dictum de eo, qui adhuc blanditur (et sibi, et domino) ratione illius pollicitationis habita, respiciens mente et revolvens ea, quae modo ipse dominus promississet. Comice autem id dictum, ut Latine vix imiteris. *Wielandius* vertit: du duckst dich, so gut du kannst. Omisit ergo *τὴν ὑπόσχεσιν*, quod nollem factum, ne vox superflua forte videretur. Equidem vertissem: Dennoch kirrt dich jenes Versprechen. Ceterum idem *Jacobus*, qui *Schmiederi* negligentiam in describenda hujus loci varietate lectionis notandam putat — at ipse *Schmiederus*, a censore monitus, mox vitium istud in Tomo secundo emendavit l. c. — idem, inquam, gravissime labitur eo, quod lectionem *σαλνεις*, quae communis est omnium librorum, *Belini* et *Schmiederi* conjecturae tribuit, et sub adnotationis suae finem haec addit: „Ceterum verbum *σαλνεν* in h. l. minus me offenderet, si quis codex vel vetus editio addiderit.“ Ergo haud dubie nullo

modo offendisset, si, diligentius perspecta loci historia, rem ita, uti est, cognovisset. LEHM.

Ead. l. 10. *Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηεν*) *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, *χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'*. MARCIL. II. XXII, 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

Ibid. 'Ἐδίην') Sic restituiamus, uti apud *Homerum* II. XXII, 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἐδίηεν, quod omnes turpat Edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδίηεν editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

Ead. l. 13. *Μέσον*) Jam interfuisse amicum unum, aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haec suscipit. Vid. iterum Adv. Indoct. c. 29. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. *Ὁμογέρων*) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praefereunt ὠμογέρων; Quid velit apud *Homerum*, non ignoro, II. F, 791. neque me latet *Virgilii cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304. et *Tacit.* in vit. Agric. Scio a *Nostro* de anu quadam dictum ὠμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγνῖα *Diall.* Merett. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Cod. hoc scholium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γεγηρακὼς διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. SOLAN. *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὠμ. REITZ. Ego vero, quid ὁμογέρων ad rem faciat, non intelligo; quamquam non solum *Bipontini* Editores et *Schmiederus*, et hic adeo ne indicata quidem communi omnium vett. Edd. lectione, illud receperunt, sed etiam *Gesnerus*, *Belinus* et *Wiclandius* interpretando satis quidem contorte expresserunt. De *aequali*, quem *Parisiensis* interpret, indice *Reitzio*, reddidit, omnium minime cogitari potuit. Hunc si voluisset *Lucianus*, scripsisset haud dubie pro more suo ἡλικιώτης, nec de aetate omnino eadem, sed de pari senectute, debebat cogitari, quam *Gesnerus* jam et *Belinus* rectius tenuerunt. Verum nunc quaero, quorsum senectutis ejusdem commemoratio? *Wiclandium* respondere audio, verentem: einer von seinen aeltesten Bekannten. At nec hoc sine interpretis quodam arbitrio. Nam *vetustae* cujusdam *fa-*

miliaritatis equidem in hoc vocabulo nullum deprehendo vestigium. Restiterit igitur, ut physicae notioni *senectutis* mente adjungamus *moralem astutiae* et *versutiae*, veluti Diall. Deor. II, 1. Cupido puer a Jove dicitur γέρων καὶ πανούργος ὦν. Sic occurrerit legenti amicus domini, ejusdem cum ipso et senectutis et versutiae; non male. At nonne, obsecro, idem hoc, idque longe venustius et salsius, significatur voce HomERICA ὁμογέρων, qua, tanquam foedissimo mendo, inquinatos esse libros *Solanus* contendere ausus est? Quin ipsa legas Antilochi verba Iliad. XXIII, 791. de Ulysse crudae, i. e. vividae adhuc et versutae senectutis viro agentia, vel potius totum istum locum, et facile fateberis, nisi *Lucianei* ingenii prorsus fueris ignarus, non ὁμογέρων in libris omnibus, sed ὁμογέρων in Cod. L., habendum esse foedissimum mendum. Ceterum *Vorstii* scholion, quod *Solanus* descripsit, maximam partem e *Suida* desumptum est; qui tamen post ἡ συμφορὰν addit, quae proprie huc pertinebant: καὶ πρὸς βύτης, οὗ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη. LEHM.

Ead. l. 8. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδῶν. Certe inter dictantem et excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN. Praetuli εἰδῶς, quod suppeditat margo A. 1. W. LEHM.

Ead. l. 13. Μισθὸν εὖ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2. Fr. et Pat. μ. ἐκ τ. quidd cur inserant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὖ conjicit Marc. recte quidem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. et Fr. Graeviana autem absurdum illud εὖ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum et Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὖ. GESN. Quod ne bene quidem Graecum judico, si ita, ut Gesnerus, interpreteris: ad hanc felicitatem insuper. Recte plurimae Edd. vet. et omnes recentt. τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας, in quo haud illepida inest Antilogia, susceptae felicitatis etiam mercèdem accipere. Contraria ratione peccatum a librariis in simili loco Abdic. cap. 25. ubi recte Reitzius καὶ μισθὸν τὸ (non τοῦ, ut nonnulli alii) δουλεύειν αὐτοῖς — προδεδωκότες, vel potius, ut Gronovius mavult, προδεδωκότες. LEHM.

Pag. 257. l. 1. Ἄσωτος εἶ) *Vorstium* legere ἄσωτος εἶ, accentu enclitice trajecto, notat *Solanus*; sed vix mihi persuadeo, eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secundam person. sing. verb. εἰμι non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἶ atona. REITZ. In τὸσόνδε τι

Wielandius cogitandos esse conjicit quinque illos obolos in singulos dies mercedis loco pendendos, de quibus supra c. 11. mentio injiciebatur. At minor etiam merces videtur intelligenda esse, quoniam illic *sperati* (ἐλπιζόμενοι) dicuntur quinque oboli, h. l. merces *infra* amici *spem* pacta. LEHM.

Ead. l. 4. Μύσας) *Menand.* apud *Stobaeum* *Grot.* ed. pag. 323.

Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς φέρειν,
Μύσαντα πολλὴν προῖκα; καὶ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ver. Hist. II. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) *Erasmus* in paroemia; *Mandrabuli* more res succedit. BROD. Paroem. de his, quae vergunt eis τὸ χειρόν. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χουσοῦν πρόβατον ἀνέδηκε τῇ Ἥρᾳ; τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν; καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit *Plautio* *Comic.* ἐν *Αἰὶ κακουμένῳ*. BOURD. Vid. *Suid.* ἐπὶ τοῦ Μανδρ. et *Zenob. Ael.* de anim. XII, 40. qui *Aristotelem* adducit testem. SOLAN. Ad *Schol.* dixi (v. *Var. Lect.*) *Solanum* merito correxisse Μανδραβούλου; pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare ausim. Ita Μανδροβούλου *Aristot.* de *Soph.* repreh. 1. f. *Alciph.* 1. Ep. 9. ubi *Bergl.* idem ex *Laërt.* et *Arist.* 1. d. adfert, et ex *Luciani* h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent *J. Ald. Fl. H. Par. S.* In *Suid.* etiam ed. 1544. Μανδροβούλου. At *Hesych.* in Ἐπὶ τὰ habet Μανδραβούλου; item *Zenob.* p. 213. allegante *Stephano*. Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi conjunctiss. *F. L. Abresch.* Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum α in o mutant, ut μολοχὴ pro μαλαχὴ etc. de quibus agit frater in *Belg. Graec.* p. 124. REITZ. In *Suida*, et in eadem quidem editione, qua usum se esse modo profitebatur *Reitzius*, Basileensi a. 1544., ego Μανδραβούλου invenio et Μανδράβουλος, non alteram, quam *Reitzius*, nescio qua ratione deceptus, se invenisse tradit, scripturam. Utra autem omnino praestet, difficile fuerit definire. Hoc quidem loco plerorumque librorum lectio praevallet. LEHM.

Pag. 258. l. 1. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. et P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. et glossam oleant; non recepi. REITZ. Cum Mss. W. et P. consentiunt tres Codd. Regg. testē *Belino*. BIR. Hinc et *Schmiederus* ea inseruit. Glossae autem specie ne quis in talibus formulis decipi se patiatur; bene monet *Dobvill.* ad *Clarit.* p. 409. Lips. LEHM.

Ead. l. 3. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Deor. Diall. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Charon. cap. 19. SOLAN. Magnam particulae istae ἄλλ' ἢ vel librariorum negligentiam, vel Criticorum licentiam expertae sunt, ut vel ἄλλ' ἢ alieno loco scriptae, vel ἄλλ' ἢ, quasi ἄλλο ἢ, vel aliis etiam modis editae, reperiantur. De hujus generis fraudibus et erroribus ad Tyrannicid. c. 21. uberius agere decrevi. Nunc sufficiat monuisse, recte legi in B. 1. οὐδὲν ἄλλ' ἢ, et eodem modo in Wolf. Ed., et vertendum: nihil, nisi. Vid. Hermann. ad Viger. p. 778. Loci Diall. Deor. V, 5., quem Solanus confert, cujusque generis multa alia conferri potuissent, longe alia ratio est. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic et infra Hermot. c. 77. ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. et c. 24. et supra Reviv. c. 27. et saepe alibi. REITZ.

Pag. 259. l. 3. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικλίω ἐπὶ μισθῶ. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀεικλίω ἐπὶ μισθῶ) Ex Odys. T, 341. SOLAN. Hemistichium est, ait Brod. Miscell. IX. c. 13. m. Interim ἀεικλίω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem ejus ostendendam. REITZ.

Ead. l. 6. Ὀψιμαθήσας) Sibi ipsi interpres, dum subjungit καὶ πόρρω τοῦ (που) τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

Ead. l. 8. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. BOURD.

Ead. l. 10. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, et πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265. et Ammonium de simil. et differ. Ἀπαλλάττω autem pro dego, etiam Hippocr. aph. 53. Sect. 2. ubi βέλτιον ἀπαλλάσσουνσι, et μοχ χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, et multa jam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

Ead. l. 12. Πυρρῶιον) Iterum in Timon. cap. 14. SOLAN. Sed illud c. 14. in hac ed. est §. 22. Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

Ibid. "Ὡςπερ τις B.) *Ut Bithynum quoddam mancipium.*
BROD.

Ead. 1. 16. "Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, et mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam et Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954. legitur καλοῖς. BIF.

Pag. 260. 1. 1. Γιγνόμενον) Sic W. uti Somn. cap. 1. et Toxar. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante Belino. BIF.

Ead. 1. 3. Μνηστευσάμ.) Rursus infra Soloec. c. 9. SOLAN.

Ead. 1. 5. Καταποντιστῆς) *Pirata.* BROD.

Ead. 1. 10. 'Ολίγων ἔνεκα ἔβ.) Conf. supra c. 11. SOLAN.

Ibid. 'Εν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis.* BROD.

Ead. 1. 12. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petatum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra c. 9. habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22. ἔφερε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. et id et praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphy. adfert, ὥτε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V. segm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi et φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀποδόσῃ φέρων, et forte in aliis a Budaco adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. et 39. de mort. Peregr. et Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, 3. BIF.

Ibid. 'Απημπόληκας) Constans lectio et vera: quare su-

pra Rev. cap. 27. falsum illud ἀμπηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23. pr. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verba saepissime solet conjungere. Posterius alibi interpretor, prius *Hesych.* verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

Ibid. Βωμολόχοις) Sic *Aelian.* V. H. II, 13. *Aristophanem* vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex *Suida* tradit ibi *Periz.* N. 4. REITZ.

Ead. l. 3. Πλήθει Ρωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεικῶ. BOURD.

Ibid. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad *Nigr.* c. 14. Πῶγωνι tamen hic habent A. P. et L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, et mirari. Conf. *Nostrum* Gall. c. 18. Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς. Et vid. *Bos* ad I. epist. Petri IV, 12. Item *Elsner.* ad I. Petr. 4, 4. REITZ.

Ead. l. 4. Τρίβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πῶγωνι. BOURD.

Ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia *Gesnerus* vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Ead. l. 6. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

Ead. l. 8. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤγησε. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. BOURD. Vid. iterum cap. 31. Sed cave *Jos. Laurentio* credas, de machina intelligenti, quae ponderum et rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

Ead. l. 9. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

Ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad *Propert.* Eleg. 3. L. III. MARCIL.

Ead. l. 10. Θέρμων) Euriporum, cujuscunque cibi. BROD.

Pag. 262. l. 3. Λιχνείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, et in ipso M. SOLAN.

Ibid. Τάπιχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a

διαπείρω, et paullo supra ad ἐάλως, esse ab ἀλίσκω· sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. REITZ.

Ead. l. 11. Δρόμωνι κ. T.) *Postremae classis servitiis.* BROD.

Ibid. Τιβίω) Supra Timon. c. 14. m. citat Solanus, sed jam est c. vel §. 22. ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀύρα καὶ ὄ.) *Erasm. in adag. Asinus ad lyram.* BROD.

Ibid. Πάνυ γοῦν (οὐχ ὀρᾶς;) ἐκτετήκασι] Acerbissima ironia, qua auctor vult, omnium minime captos istius generis homines teneri amore sapientiae etc. nec nisi speciem ejus studii prae se ferre. Forma enim orationis ejusmodi est, ac si alius quis, forte ipse Timocles, haec objiciat disserenti amico; ad quae deinde ab hoc respondetur a verbis inde, ὦν ἦν τις etc. Hinc patet, loci faciem eam, quam Belinus refert in 2954. reperiri: πάνυ γὰρ, ὥς ὀρᾶς, ἐντετήκασι etc. multum abesse, ut huic auctoris consilio conveniat. Accedit, quod ἐντετήκῃναι τῷ πόθῳ, etsi Latinae interpretationi: *intabescunt cupiditati* ad verba respondeat, re tamen, si linguae Graecae indolem consideres, aliam prorsus, eamque ineptissimam, sententiam prodiderit. Certe De Morte Peregr. c. 22. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ manifesto vertendum: *tantus amor gloriae insecit ei impressus.* Imo ἐκτετήκῃναι (cf. Timon. c. 17.) τῷ πόθῳ idem valet, ac si dictum fuisset ὑπὸ τοῦ πόθου, *tabescere, macrescere, prae cupiditate*, quod idem Latini etiam *intabescere cupiditati* exprimunt. Nulla itaque ex parte erat, cur pravissima ista lectio vel Belino probaretur, vel etiam a Schmiedero reciperetur. LEHM.

Pag. 264. l. 1. Εἰς καλὸν) *In re quapiam honesta.* BROD. Phrasis est εἰς καλὸν διατίθεσθαι τι, rem bene collocare, quam illustravit Schaeferus Meletemm. p. 87. ex Heliodoro et Longo, collato etiam Luciani loco Philops. c. 29. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. LEHM.

Ead. l. 2. Ἄνατα πολλὰ etc.) *Hom. Il. Ψ, 116.* SOLAN.

Ead. l. 3. Καὶ κάτακτα) *Ac declives.* Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

Ead. l. 5. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molesta et servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: ἀκείνου (δεσπότης, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· et dum dominus intus cum amicorum aliquo; ad quem adierit, col-

loquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lectitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu adnotatum inveni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζοις foret, longe rotundius. JENS. W. Codex καθίζης. In L. καθίσης. Jensius et alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζοις reponendum conjiciebant. SOLAN. Non male quidem Jensius καθίζοις· sic enim Optativus scriptori nostro admodum familiaris. Verum quum libri non adstipulentur, praefero, quem Cod. W. praebet, Conjunctivum καθίζης, nec a vulgari lectione multum recedentem, nec a Luciano in hac syntaxi prorsus alienum. Supra Catapl. cap. 17. οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα. LEMM.

Ead. l. 7. "Ασιτόν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sane Codicis L. scriptura, σε pro τε exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, τε et καὶ apud omnes auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δρωντές τε καὶ πάσχοντες, et sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. Hom. *Iliad.* E, 501. — καρπὸν τε καὶ ἄγνας. *Dion. Hal. Ant.* X. p. 638. v. 33. πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Notster paullo supra ἰδρωκάς τε καὶ πνευστ. et sexcenties alibi. REITZ.

Ead. l. 11. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

Ead. l. 14. Ὡς τὰ ἄλλα) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15. scribendum ὥς τοὺς ἁλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. GESN.

Ead. l. 15. Τὰ ἄλλα) Forsan τοὺς ἁλλᾶντας εἰλοῦσιν. Casaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

Ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quisquillas involvunt. Ὡς τὰ ἄλλα parenthesis. ἢ τὸ σκληρόν τῆς μαλάχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος. BROD.

Pag. 265. l. 1. Παραψόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum suum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumrosa ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti et hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος, lege παραψόμενος, a παραψάομαι. JENS. Παραψάμ.) Genuina haec scriptura, quae in P. et J. ed. reperitur. Vid. Epist. Sat. versus fin. Ubi quamquam tangendi sensu usurpatur, furtim id fieri

connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ἄπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat *Jambl.* N. 61. Pleraeque edd. et M. παραψόμενος. SOLAN. Nimirum παραψόμενος legendum arbitror, non, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. *Bourdel.* f. *arrepturus*) vel *accepturus* (ed. *Amst.*). Sed, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sensum habebit facilem et commodum, παροψόμενος, cum pane, opsonii instar, edens. GESN. Non improbo correctionem *Jensii*, quam et *Gesnerus* amplectitur, immo recepissem in contextum, si verum foret, priscas edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta *J.* habeant παραψου. et *P.* atque ed. *J.* παραψάμενος exhibeant, a παράπτουμαι attingo, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. REITZ. Παραψάμενος, quod e *P.* et *I. Reitzius* et recentt. Edd. receperunt, et *Jacobus* quoque probat, non magis probari potest, quam, in quo vett. Edd. pleraeque omnes consentiunt, παραψόμενος. Utroque enim laeditur legitima verbi ἄπτεσθαι structura cum Genitivo, quae etiam ad compositum παράπτεσθαι pertinet. Utriusque etiam tempus minime convenit cum loci indole, quae nec Futurum facile, nec Aoristum, admittat, sed unice Praesens requirat. Optio itaque est inter *Gesneri* conjecturam παραψόμενος, a παρα-ψάω derivandam, et *Jensii* παροψόμενος, a παρ-οψᾶν deducendam. Utrique per se quidem habet, quo arrideat: prior tamen ad vulgatae lectionis literas magis accedit, quam altera. Comicae autem voci παραψᾶσθαι, decerpere, abradere, hic opportunissimus est locus. Difficilior autem quaestio est, quid verbis ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν facias, quae aliquo certe vitio manifesto laborant. Quidquid enim sit τὰ ἄλλα, non minus facile haec vox, quam τὸ φύλλον, Subjectum verbi ὑπεροφθείη haberi poterit. Quae structurae asperitas sensusque ambiguitas non potest non documento esse, aut, id quod *Casaubono* et nuper *Jacobo* placuit, τὰ ἄλλα corrigenda, aut, quam equidem rationem prae-tulerim, omnem hanc enuntiationem, ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, pro spuria ejiciendam esse. Etsi autem ejiciatur, non tamen respectu indigna videbitur, quippe quum malvae foliorum usum veteribus in culinis tricliniisve illa quidem aetate solennem, doceat; ita tamen. ut, qui hinc novi aliquid discere cupierit, jam ipse rei culinariae, vel antiquae, vel recentioris, haud vulgarem scientiam comparaverit sibi necesse sit; quam laudem equidem mihi neutiquam arrogo. Lubenter igitur alios audiam, modo ne cum *Casaubono* cogitent de τοὺς ἀλλᾶντας, a quibus, non video, quomodo ullus librarius ad

scripturam τὰ ἄλλα aberrare potuerit, neque etiam cum Jacobo de τὰ ἀπαλά, vel τοὺς ἄλας, quae ne ipsi quidem conjectori satisfecerunt. De permutatione tamen hujus posterioria vocis οἱ ἄλες, i. e. *cibi viliores*, cum voce ἄλλος fuse disserit, ut bene Jacobus monet, Jacobsius in Additamm. Animadv. ad Athen. p. 141. et 153. Quod autem Brodaeus τὰ ἄλλα *quiskuilias* vertit, merito a Jacobo repellitur, quoniam, etsi haec explicatio non plane aliena sit ab ipsa τῶν ἄλλων significatione, in hoc tamen verborum nexu non apta esse videatur. Scilicet, hoc ego jam addam, requiri mihi videtur vocabulum, quod genus quoddam *lautiorum* ciborum significet, involutum illud a coquis veteribus malvae foliis eum fere in modum, quo hodie coqui lactucae vel pampini foliis artis suae opera involvere solent. Quam quidem nunc video etiam Wielandii sententiam esse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀγνώμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε] Vituperat Belinus versionem Latinam: *illa enim esset impudentia tua*, tanquam absurdam, et reddit sic: *falleris enim egregie*, scil. si cogitares eundem tibi, atque hospitibus, habitum iri honorem. Sed fallitur Belinus, non intelligens, haec ironice ab auctore, i. e. ex mente ipsius divitis ejusque assentatorum, dici. Est enim ἀγνώμοσύνη *neglectus officii*, maxime in eum, a quo beneficiis sis affectus. Sic ἀγνώμονες, *ingrati*, Pisc. c. 5. et ἀγνώμοσύνη ipsa Necyom. c. 16. cernitur in eo, quod reddere nolis, quae nonnisi commodata sunt in aliquod tempus, *Impudentiam* itaque h. l. Gesnerus paullo liberius quidem vertit, neque tamen absurde. Nam *ingratus* videbatur philosophus domino suo, atque adeo *impudens*, si eodem, quo hospites, honore dignus haberi voluit. LEHM.

Ead. l. 6. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos respuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I.

Aut positum ante mea quia pullum parte catini etc.

SOLAN.

Ead. l. 7. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλον τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν) Sic distinguunt Basileenses et Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διάκονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente miniser te praesente

tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens *Luciani*. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλον τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνω παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

Ead. l. 8. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti acutissimam simul et certissimam *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Constantino* in *Lexico* visam, nisi forte ex *Codice* habeat, invenio. Certe in *W.* et *P.* recte conjunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. Vid. *Conviv. c. 20.* ubi iterum habet ἐπιπαρών. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἡμέτερος εἶ) *Noster es. tu e domo es ac familia.* BROD.

Ead. l. 10. Ἡ σὺς) *Aut apri.* BROD.

Ibid. Σὺς ὑπογάστριον) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σὺς sit *porcellus subrumis, lactens*; an, quod *Erasmus* placuit, *sus foeta*; (et scimus *vulvam* inprimis probatam *ejectionem*) jam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN. *Belinus*, vertit *un ventre de truie*, et subjicit notam: *morceau délicat de la cuisine des Grecs.* *Wiclandius* non expressit, sed utrumque ferculum, quod h.l. commemoratur, complexus in generalem notionem conjunxit *carnis assae*: Kommt es endlich an den grossen Braten, an den du dich etwa noch zu erhalten hoffst. Verum haec non est interpretis fides. De *vulva suilla*, veteribus in deliciis habita, vid. *Gesner. ad Horat. Epist. I, 15, 41.* LEHM.

Ead. l. 11. Δεων) *Tibi faventem ac propitium.* BROD.

Ead. l. 12. Ὅστ᾽ αὖ κεκαλ. τ. π.) Vid. *Theogon. Hesiod. 541.* SOLAN. Cf. *Prometh. s. Caucas. et Diall. Deorr. I.* LEHM.

Pag. 266. l. 1. Τὴν γ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD. Vid. *Aristot. Hist. Anim. II, 15.* et *De Part. Anim. IV, 2.* citante *Belino.* LEHM.

Ead. l. 4. Θεραπεύων αἰεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων. Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad *θεραπεύων* referatur, Ceterum ex hoc *Luciani* loco colligitur, jam eo tempore vi-

trum fuisse in usu, vel *crystallum*, sed credo potius *vitrum*: nam *crystallina* pocula pretiosiora erant, quam ut *Graeculis* dari solerent, aurum et argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *PAISM.* Quid mirum, vitrum jam in usu fuisse *Luciani* tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro.* *Lucret.* IV. p. 127. ed. *Gifan.* *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis.* Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, *crystallo* viliores, et perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmas.* in *Plin.* Exercit. p. 769. et alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. *Memoires de Literature* T. I. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. *Cuper.* Obs. L. 2. c. 8. et libellum nostrum de *Ambiguis*. Ita vicissim ἐξ pro ἐν *Strabo* I. p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει· ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1. W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. *REITZ.* Πίνειν ἐν etiam *Diall. Deorr.* VI, 2. occurrit, ubi temere tentatur a *Belino*. Praeter *Cuperum*, a *Reitzio* laudatum, vide etiam *Vigerum* de *Idiott.* p. 610. *LEHM.*

Ead. 1. 5. Ὡς μὴ ἐλεγχθῆν) In vitreo calice bibens. *Martial.* Prodat perspicuus ne duo vina calix. *BROD.*

Ead. 1. 7. Ὁ παῖς) Servus potum ministrans. *BROD.*

Ead. 1. 8. Οὐδ' αἶοντι ἔοικεν) *Hom.* II. Ψ, 430. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi enclitica possit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23. quoque male edebatur ὥσπερ τις, quod similiter correximus. *REITZ.* Non erat corrigendum, si distincte ὥς πέρ τις pronuntiabatur et scribebatur. Neque adeo in ὅτ' ἄν περ accentu in media carere possemus, si quis ita scribere et pronuntiare vellet. At quum ὥσπερ, ὅταν et similia vocabula per usum in compositorum numerum redacta sint, rectius ad regulam eam, quam *Reitzius* urget, revocatur scriptura, ita ut jam scribendum

sit ὡςπερ τις, ὅταν σε, εἴθε γε (quod in modo praecedentibus *Wolfius* minus recte εἴθε γε edi curavit) etc. Hanc rationem et ego constanter tenui per hanc editionem, etiam ubi veteres Edd. sibi non constituisse videram. LEHM.

Ead. l. 11. Ἰωνικά ξυνείρων) Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquādiu, *histrionem*, an *Musicum* designaret: cum subito succurrit, quod in *Conviv.* de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem *Luciano* obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικά ξυνείρων assererem: interpretes enim de eo, qui jocos Ionicos contexit, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco jam laudato ait, Ἀλγυπτιάζων τῇ φωνῇ, satis id evincere putarem, nisi *Meursium* viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. *Tac. Ann. XIV, 60. Alexandrinas* delicias vocat *Quintil. I. p. 14. B.* Saltatores etiam *Iones* plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, et fingitur artubus, Jam nunc, et incestos amores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. SOLAN.*

Ead. l. 16. Ἐπιψεκ.) De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp. p. ed. St. 512. l. 35.* Ἦν δὲ ἡμῶν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Ἰοργυείοις ῥήμασιν εἶπω) οὕτως etc. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. et L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. *Acl. Lamprid. in Commodio I. quem parem astrorum cursu Commodio Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore et *Luciani* libellus editus. SOLAN.

Ead. l. 13. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. *Plinius* *epist. 7, 24, 7.* ubi alienissimi homines in honorem *Quadratillae* per adulationis officium in theatrum cursitant etc. GESN.

Ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι *Aristophan. Plut. 348.* Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

Ead. l. 14. Χρη οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur *Lucianus* abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, et per id nomen φρύνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus et passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus et aquis degunt, immo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.* l. XI. c. 37. et 51. Ergo procul dubio *Lucianus* per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. *PALM.* Repetit libro adversus Indoctum c. 20. *KUSTER.*

Pag. 268. l. 6. Ἡρέμα καὶ γελοῖον). Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. *BROD.* Ridiculum esse ait, si quis unctus et coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ νῆ Δία γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem et certe sitientem unguento collini, et caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ' ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodæus* IX. *Miscell.* 13. caussam nullam video. Ceterum expressit planissime *Lucianus* lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. *Epigram.* XII.

Unguentum, fateor, bonum dedisti

Convivis herc: sed nihil scidisti.

Res salsa est, bene olere, et esurire,

Qui non coenat, et ungitur, Fabulle;

Hic verè mihi mortuus videtur.

JENS. Locus corruptus, nec placet *Brodæi* conjectura *Misc.* IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet; ut: ἐδυσχέραινον ἡρέμα, *Necyom.* c. 6. ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, *Icarom.* c. 9. et *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀνὴρ στέφανόν μὲν ἔχει δίψει δ' ἀπόλλυται. Et *Aristophan.* *Schol.* 230. A. *SOLAN.* Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Solanus*, jam est c. vel §. 8. ubi *Hemsterh.* προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit; sensim cogare. Quod hic tamen sensum non efficeret. *Paris.* versio ἡρέμα γελοῖον reddit, magis noperè ridiculum, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum compèri, neque credo. Iensis locum sanum pronuntiare videtur; vertens aliquantulum est ridiculum; quod melius ad Græca; sed requiritur efficacius adverbium, quam aliquantulum. *REITZ.* Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον *Gisb. Koen:* ad *Gregori de Dial.* p. 10. legebat χοῆμα

παγγέλοιον· cui emendationi, ut verissimae, adsentitur clariss. *Belinus*. BIP. Vehementer falluntur, qui *Koenii* blandam conjecturam probant; in quorum numero juxta *Belinum* etiam *Gailius* est in libro: *Divers traités de Lucien, Xenophon, Platon et Plutarque*, p. 492., quem tamen falsi testimonii arguit *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 26. ed. Schaefer. referentem, lectionem illam *χοῖμα παγγέλοιον* revera in eccellente quodam Codice Paris. inveniri. Exquisitam phrasin ἡρέμα καὶ agnoscant, qui haec *Luciani* loca: *Nigr.* c. 8. δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξῳ γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι — — κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος, *Icaroin.* c. 9. ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι, *Ibid.* c. 27. καὶ τῆς ἀμβρουσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην, etc. cum hoc nostro comparaverit. Scilicet denotat ea quandam urbane ac lepidè moderatam gradationem, qua gravitas rei ipsius cum grata ac paene ironica modestia mitigetur; i. e. proprie: *sensim adeo, paullatim etiam; quin etiam fere;* quod nostrates fere dicunt, *nachgerade auch, sogar*. H. l. commemoratis modo, quae periculosam et miseram philosophi nostri conditionem indicarent, nunc adjicitur, quod jam parum absit, quin etiam ridiculum videri possit; vult autem auctor, maxime hoc omnium ridiculum esse. In proxime sequentibus *Courierius* ad *Luc. Asin.* p. 312. pro ἄγοντος ἐναγίσματα scribi vult ἀγόντων ἐναγ., ut enuntiatio existat absoluta, intellecto τινῶν. At et mortuus ipse secundum vulgarem veterum cogitandi rationem, quam *Lucianus* potissimum in *Charon.* c. 22. deridet, dici poterat ἄγειν ἐναγίσματα, celebrare; agere, inferias suas; quamquam vere non ipsius erat voluptas, sed superstitem amicorum. Aliud etiam in h. l. desiderat *Wielandii* elegantia, cohaerentiam hujus sententiæ: τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα — — τὰ παρεσκευασμένα cum iis, quae proxime praecesserant. Unde laconam suspicatur aliquot versuum. Equidem, licet liberio-rem quendam sententiarum nexum esse concedam, nihil tamen desidero, nec video saltum violentum. Esurire enim ac sitire jam cogi misellum homuncionem vel inter convivium ipsum lautissimum, demonstraverat auctor cap. 26. Tum addit c. 27. et sq. accedere ad istud malum dolores quosdam ac molestias, e. g. quod humillimi generis hominibus se postpositum videat, et obligatus etiam sit ad laudandos, quos contemnat; (et hic obiter quasi immiscet, quam ridiculum sit spectaculum homo bene unctus et belle coronatus, qui simul esuriat ac sitiatur) quod porro timendum sit, (c. 29.) ne zelotypiam domini excitet etc. *LENH.*

Ibid. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra *Charon:* c. 22. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. "Αγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Charon. c. 22. SOLAN.

Ead. 1. 9. "Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ᾗ) "Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL. Haud inepta quidem conjectura. Nam quinquies repetita particula γὰρ in deinceps sese excipientibus enuntiationibus non potest non offendere. Nihilominus in constanti omnium librorum lectione acquiescere placebat. Ceterum haec ipsa domini zelotypia requirit necessario, ut, qui statim commemorantur, παῖδες-εὐμορφοί, ἢ γυνὴ νέα, non de liberis ejus et uxore, sed de pueris formosis, vel uxore, capiantur. Priorem interpretationem Gesnerus, et hinc Belinus et Wielandius amplexi sunt. Sed Erasmus olim rectius sensum expresserat. Vid. ad cap. 15. LEHM.

Ibid. Ζηλότυπός τις ᾗ) Civis ille Romanus. BROD.

Ead. 1. 12. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοί) Erasm. in prov. Regum aures atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristoph. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

Ead. 1. 13. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, et patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Juvenale et Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo risu Aristophan. in Acharnis. PALM.

Pag. 269. l. 1. Ἀ μὴ θέμις ὁρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. BROD. Explicat haec verba Jens. Lectt. Luc. p. 113. vid. ejus notam ad Diall. Mortt. XI. §. 4. ad verba, ἐς τὸ χροσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Ibid. Διαπείρας τῷ οἷστῳ) Placet διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἂν τ. ὁ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus et minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; et quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, et funeribus inquinari, et omnem convivandi licentiam exstingui mortis cogitatione et metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ οἷστόν. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insusurrando regis auribus, et ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non potest enim hic ferri participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Diall. Merr. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Jov. Aescul. et Herc.

ἂ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN. Non tantum in aspectu, sed vel in visu, nonnunquam culpam aliquam esse posse, triste Ovidii exemplum testatur, qui de se ipse Trist. II, 103. acerbè queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?

Cur imprudenti cognita culpa mihi?

Ἦος volo, nec mihi videri Brodae emendatione εἰς ἂν ὅπῳ esse. Quamquam μοχ προσβλέψαντα μὲ τῶν παλλακίδων. Participium διαπείρας, quod, quum rationibus syntacticis repugnare videretur, varia pro suo quisque ingenio mutandi pericula fecerunt, (vid. Varr. Lectt.) equidem corrigere religioni ducebam. Similem dicendi licentiam admisit noster Timon. c. 17. in. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναικὰ εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳ, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτειτο etc. Similiorem etiam Diall. Mortt. XXVI, 1. in verbis: ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, quae Belinus et Schmiederus e cod. 2954. falso corrigenda censuerunt: ἔζων ἀεὶ, καὶ ἀπέλαυον. Cf. etiam infra Pro Merc. Cond. c. 9. ibique notam. De Accusativo absoluto vide, quae adnotavimus ad Halcyon. c. 8. Tom. I. p. 496. Ἐπεὶ autem et alibi breviter dictum occurrit, ut Diall. Mortt. XXX, 2. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό, i. e. οὐ δύναμαι αἰτιάσθαι. Guil. Langius aliam excogitavit loci construendi rationem, quam vereor tamen, ut multi sint probaturi; hanc scilicet: ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος — ἔχων (scē ἴδη, ex super.) ἂ μὴ θέμις ὀρῶντα, διαπείρας τῷ ὀϊστῷ μεταξὺ πίνοντος (propter sequ.) τὴν γνάθον. Quod denique ad Palmerii sententiam attinet, qui τὸν ὀϊστὸν h. l. allegorice de calumnia capit, quam sententiam etiam in exemplari meo Bas. 1. a manu veteri ad marginem exaratam deprehendo, haud cunctanter Wielandio adsentior et Belino, qui proprie haec de more quodam Persico, quamquam nec aliunde noto, nec per se humanissimo, intelligunt, rati, allegoriam, qualem Palmerius vult, nimis adfectatam h. l. et importunam, atque adeo a Luciani indole alienissimam, videri. LEHM.

Ead. l. 2. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

Ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24. de hoc verbo dixi. REITZ.

Ibid. Ἐμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. et ed. Flor. SOLAN. Ἐμαυτὸν ab iis profectum esse, qui Solani similes fuerint Critici, nimium scilicet a rigore quodam Grammatico

suspensi, *Luciani* vero haud dubie esse *ἑαυτὸν*, patebit ex iis, quae supra ad c. 19. in Varr. Lectt. m) et ad Catapl. c. 9. in Adnott. a me dicta sunt. Mox etiam verba *ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ* (melius *αὐτοῦ*) ne quis corrigeret *αὐτὸς ἑαυτοῦ*, graviter, opinor, ipse intercessisset *Solanus*. LEHM.

Ead. l. 10. *Λέων κρόκη δεθείς*) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud *Ael.* de anim. VII, 48. Et *Gell.* V, 14. Postea, inquit, videbamus *Androclum et leonem loro tenui revinctum*, urbe tota circum tabernas ire etc. SOLAN. *Erasm.* in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi *κρόκη* pro *κρόκη* errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin *κρόκη* et ipse scripserit, ac legerit. Est enim *κρόκη* tenue filum, immo *floccus* et *pluma*. *Epict.* Sent. 26. *Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται*, nec avis ob floccos (*plumas*) *elata* est. Et a *κρόκη* forsitan Latinorum *crocus*. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῶν τοιούτων*) Scribe *τοιούτων*. BROD. l. modo adducto. Sed *τοιούτων* ego sine variatione ubique inveni, et si Brod. *τοιούτων* alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. *τοιούτων* dare in animo habuisse. REITZ.

Ead. l. 14. *Τέχνην τὸ πρ. π.*) Idem rursus De Saltat. c. 9. 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

Pag. 270. l. 1. *Ἀχάριστος*) Lege, meo periculo, *ἀχάριτος*, aut probos auctores profer, qui *ἀχάριστος* ita usurparint. SOLAN. Suppeditabunt exempla *Wesseling.* ad *Herodot.* I, 207. et *Sturz.* Lexic. Xenoph. Tom. I. p. 511. Quod autem pro *ὡς δὲ J. Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 200. legi vult *ὃς γε*, non id quidem inelegans foret, neque extra *Luciani* usum. Verum vulgaris, et quae ipsa quoque bona sit, lectio, cur propterea mutari debeat, non video. LEHM.

Ead. l. 3. *Αὐτὸς αὐτοῦ*) Ubi ex persona Mercede conducti *Lucianus* ait, *Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ*. ultima ita refingenda existimo, *ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλω*. *ἑαυτοῦ* pro *ἑαυτοῦ*, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse jucundior et gravior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemptus

et invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. *Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso jucundior et suavior esse cupio.* (Josephus p. 371. C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δειπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterh.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris et vultus servare conor, morosus videor, et tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, et ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit et respuit.* JENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Jensius in εἰαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς εἰαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθήνησι Πήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμοτήτος etc. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut jam vidit Jensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro εἰαυτοῦ, idque pro εἰαυτοῦ. GESN. Αὐτοῦ est: me ipso; nec debebat mutari. Idem jam saepius a nobis observatum est, ut in Varr. Lectt. ad Diall. Marr. V, 2. XII, 2. ad Diall. Mortt. XII, 2. XXIV, 3. et in Adnott. ad Timon. c. 57. Tom. I. p. 480. Recte Charon. c. 20. legitur: οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ (non αὐτῷ) ἀποθανών. et ibid. c. 24. τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ (non, ut Reitzius maluit, αὐτοῦ) αἵματι. et infra Pro Merc. Cond. c. 14. πείραν αὐτοῦ (sic in omnibus libris) διδόνς, i. e. *experimentum sui praebens*, ut recte Interpres. Θέλω autem pro vulg. θέλλω probissimam et ego, ac certissimam, judico Jensi conjecturam. LEHM.

Ead. 1. 12. Ὁ κῶδων ἦχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24. Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas *Luciani* tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. voce κῶδων, et Latino, v. Campana. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annorum aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferbat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent.

Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum; vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Thes. *Graev.* T. XII. p. 324. Quin et tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse, ex *Plin.* Hist. VII, 55. jam retulit *Magius* cap. 2. REITZ.

Pag. 271. l. 7. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum non-dum*, i. e. *propemodum*, *jam jam*. Sic noster Ver. hist. I. c. 8. f. Ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *jam jam fructus laturi erant*. Plura ex *Thucyd.* et *Herodian.* Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

Ead. l. 9. Ὁντος δὲ πολλάκις) Διὸς subauditur. BROD.

Ead. l. 11. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN. Frustra sollicitant innoxiam particulam καί. Neque enim delenda, neque, id quod *Seagerus* vult, mutanda in κατὰ, ita, ut κατὰ ζεύγος sit apud *vehiculum*; Genuinam intelliges, si tenueris, referri eam ad sequens οὐδέ, quemadmodum *Gesnerus* in versione expressit: „et jumenta exspectas — et ne virgultorum quidem satis substernunt.“ Similiter vice versa οὔτε et καὶ inter se referuntur *Diall. Marr.* XIV, 1. οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησαν, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Quod autem Participium ὑποβαλόντες non strictissime verbo finito περιμένεις respondet, nunc tanto minus offendet, quanto certius tibi supra c. 29. extr. de probitate Participii διαπείρας persuaseris. LEHM.

Ead. l. 12. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? *Galenum* audi, *Λευκότερον* τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλὰς ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον ἀνῆλθονόμενας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud *Nostrum* feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, *Gallicis* solis nostris nobilibus feminis, post *Christinae Suecorum* reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consularent, uterentur. SOLAN.

Ead. l. 14. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10. et in *Hermot.* c. 9. et seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

Pag. 272. l. 1. Ἀνέπιστον) Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. SOLAN.

Ead. l. 4. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

Ead. 1. 6. Πεπιτωμένων τὰ σκέλη) *Athen.* lib. 12. *Alexis*, ex quo *Lucian.* hoc loco, ut patet postea:

Ὅρξς δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἡ
ἔνρημενον.

Dixi ad illud *Petron.* *Salamandra*. Sic pag. 554. ubi pessime interpr. qui crura totumque corpus unguento solebant perungere. verte, ut hic *Erasm.* *BOURD.* Jubet *Bourdelotius* cum *Erasmo* vertere, picatis cruribus; et nos, ut solet, ad *Petronium* amandat. Ego vero, cui *Bourdelotii* *Petronius* ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, depilatis cruribus: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex piee et oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Demonact.* loco ab eo laudato (c. 50.) legitur, δρωπακισθῆναι. Cf. *Rhet.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἡγε) Nequaquam significat διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par.* et *Salm.*) sed aliquem in honore et pretio habere, colere et honorare. Quemadmodum δι' ἐπαίνων ἄγειν apud *Aelian.* *Hist. An.* XIV, 29. *VITRING.* Cf. *Prom.* in *Verbb.* c. 4. et *Fugit.* c. 3. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic *Cleopatrae* cinaedus *Χελιδών.* *Suidas* in *Κίναϊδα.* *MARCIL.*

Ead. 1. 12. Παρακαθίζεσθαι) *W. P. L.* et ed. *Junt.* In reliquis παρακαθέζεσθαι. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Διασεσαλευμένον) Sic iterum infra *Rhet.* *Praec.* c. 11. *SOLAN.*

Ead. 1. 16. Δεηθῆναι) Absque *Codicum* ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. *SOLAN.* Δεήθετε αὐτοῦ in suo exemplari legebat *Brod.* *Misc.* IX, 13. pag. 67. Et corrigere jubebat ἐδεήθη αὐτοῦ. merito quidem; verum cum ego δεηθῆναι constanter scriptum inveni, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *REITZ.* Vid. ad *Catapl.* c. 11. *LEHM.*

Pag. 273. l. 2. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in *W. Cod.* *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Αὐτῷ) Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur sibi; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. *Sapienti* sat. *REITZ.*

Ead. 1. 6. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te *Dii* bene adjuvent. *BROD.* Idem *Icarom.* et alibi. Et *La-*

mini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. et *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. BOURD.

Ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς) *Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire.* BROD.

Ead. 1. 10. Μυρρίνην) Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: 'Ο καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἥθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καλαβρία. Quod et per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non adnotassem variationem editionum inter μυρρίνην et Μυρρίνην, nisi *Solani* diligentiae ostentandae caussa facerem; nam nimis notum est, Mss. et edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. καρχάρων. REITZ. Non sunt hae profecto minutiae, ubi canem *Melitacum* cum myrto, oratores mordaces cum *Carcharorum* gente etc. commutandi occasio detur. Facilius adnumerem minutiis, quod idem *Reitzius* noster supra vitium *Junctinae* Ed. οὔτος pro οὔτος, et similia multa commemorare operae duxit. LEHM.

Pag. 274. 1. 5. Βαῦζον) Hanc vocem attigi ad principium *Petron.* BOURD.

Ead. 1. 6. Τὰ μελιταῖα) Hujusmodi enim sunt *Melitaei* canes. *Erasm.* in proverb. *Melitaeus catulus.* BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Malitha*, *Scaliger* docet ex *Plinio* in fine L. III. cap. 26. Vid. notas ad *Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟΟ ΜΕΛΙΤΑΙΟΟ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli *Parisiis* dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Philops.* c. 27. et *Conviv.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. et *Aesop.* f. 88. SOLAN.

Ead. 1. 9. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκόπτων) *Benedictus, nunquam insulse alios etiam — dicteriis petens.* Conjungit separanda, et

hinc vehementer torquet *Lucianum*. Melior *Erasmus*, cum non insulse super convivium dicteria quaedam jecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse jocatus esset. GRON. Nec correctoris ipsius interpretatio omnino vera est. Non enim legitur ἀποσκώψας, ut jocatus esset vertere posses, sed ἀποσκώπτων, quo fere quid ille fecerit, significari quis non videat? Verte igitur cum *Gesnero*: qui alioqui (proprie aliquando, i. e. h. l. nonnunquam, suo tempore fere) non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet. Hanc vim vocis ποτὲ, ut verti possit fere, tangit *Sturzius Lexic. Xenoph.* s. v. ποτὲ n. 5) LEHM.

Ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρκαρον. BROD. (Miscell. IX, 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἓνα, ut *Dial. Mort.* IX. §. 2. μακάριος αὐτῶν. *Aristophan.* Pl. 345. εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut *Eumolpidae*, *Phoenices*, *Eteobutadae*. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, et interpretandum mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium: nam κάρκαρος nihil aliud est, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco et aliis, quos jam superius notavi, conjicio, *Erasmum* adhuc juvenem et nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignorance. PALM. Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentienti, et *Hesychio* ita scribenti: κάρκαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci *Erasmus*. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod et etymon docet) aqua tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Piscat.* c. 24. SOLAN.

Ead. l. 4. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio ὑποστῆναι. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus edd. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπὶ διακοσίαις δραγμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit: Gallicas veteres ad octogin-

ta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

Ead. l. 8. Διαδόγῃναι) *Clamore disrupti.* (διδόγῃναι legebatur in Miscell.) BROD.

Ead. l. 9. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — εἶνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit *Belinus*. BIR. Idem fecit *Schmiederus*. Sed non aliam video caussam a *Belino* afferri, quam quod ea, quae de Dionysio sequantur dicta, non ad pulchritudinis, sed ad doctrinae, laudem referri debeant. Quod secus est. Cogitavit auctor de Dionysiis, non de Dionysio isto solo, cujus invidiam movit Philoxeni pertinax veracitas. Et moneri illo exemplo potuit, quicumque rem haberet cum cujuscunque generis dominis ambitiosis, sive doctrinae, sive pulchritudinis, sive alius cujuscunque dotis, virtutisve, laudem captarent. Omnino liberior h. l. est, ut alibi quoque interdum, auctoris stylus. Quod si non manifesto appareret, mallet ego ea, quae inferius adnexa sunt, verba: χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς — οὕτω λέγειν, pro alienis habere. Sed caute abstinerebo. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita et bene *audire Epict.* Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. *Noster* in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν' plura simil. *Jens. Lectt. Luc.* p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis et Latinis communes collegit. REITZ.

Ibid. Πήχεως ἐνίστε τὴν εἶνα ἔχοντας) En delicias interpretum. *Benedictus*, si nares cubitali magnitudine amplas habent. *Erasmus*, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu. Ubi tantam auxesin? et cur malunt de nare et naribus, quam nasum appellare? Sane cum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν εἶνα ὁ γέρον, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit et maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ εἰνῶν εἶναι, initio conscrib. hist. Sed ut nunc εἶναι, ita etiam πῆγος in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris* et *Cupidinis*, cum scriberet ex *Veneris* ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆγυν, Latine dixit *Erasmus*, *Corybantum* alius suum ipse penem ense desecat. *Benedictus* eadem, nisi quod resecat, ut apparet ex *Salmuriensi* et hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio *Attios*, ut *Deliacos* fecerint quoque *Corybantas*. An miseri non recordabantur *Prudentii* de eodem collegio? *Cultrum* in *lacertos* exserit fanaticus *Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; et laudabilius fecissent cubitum simpliciter interpretantes. GRON.

Ead. 1. 12. Ἐς τὰς λιθοτομίας) *In lapicidinas Dionysiacas.* Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act.* 7. in *Verr. Plaut. in Capt. et Liv. COGN.* Τὰς Διονυσίου λιθοτομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. *Jun.* in *Adag. Turn.* c. 16. lib. 22. lautumias vult legi. dico alibi. *BOURD.* Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Adv. Indoct.* c. 15. *SOLAN.* Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. *GESN.* *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poetae exemplo. *Brod. Misc.* IX, 13. f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia et alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius tyrannus*, alius, Διώνυσος *Bacchus*, vel herus ille *Xanthiae*, de quo *Jens.* ad *Vit. Auct.* c. 6. *REITZ.*

Pag. 276. 1. 3. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) *Conf.* supra cap. 10. *SOLAN.*

Ead. 1. 9. Κοσμούμεναι) *Ms.* κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι. essetque δις τὸ αὐτό. *BOURD.*

Ead. 1. 13. Ἡ ἄβρα) *Ancilla.* Sic *Dromo* et *Xanthias* pro servis usurpantur. *BROD.* *Serva.* *Hesych.* ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *BOURD.*

Pag. 277. 1. 3. Παναθηναίων) *Quid Romae Panathenaea?* *SOLAN.* „Ad hanc quaestionem,” inquit *Wielandius*, „vel ipse *Lucianus*, quid respondeat, laboraverit.” Minime, credo. Imo ne ego quidem magnopere laboro. Mirum sane, qui tam incredibilis temeritas, tam vere caecus stupor, scriptori nostro a tam familiaribus ejus cultoribus tribui, credique serio potuerit, adeo sui oblitum *Lucianum* Athenas Romanam transportasse. Non *Attica* Panathenaea cogitavit auctor, sed *Romana*, i. e. festum illud Romanorum, quod cum Atheniensium Panathenaeis maxime conveniret. Erant haec *Quinquatria*, in Minervae honorem celebrata. Quae quum haud commode Latino suo nomine a Graeco scriptore reddi potuissent, Graecum substituit callidus auctor *Athenaeorum.* *Panathenaea* autem nominare placebat, ut intelligerentur majora *Quinquatria*, per quinque continuos dies acta, discernenda quidem illa a minoribus, unius tantum diei festo. *Vid. Ovid. Fast.* III, 809. sq. cf. VI, 651. sq. Nempe majoribus, quas ferias puerorum fuisse discimus ex *Horat. Epist.* II, 2, 196. sq., Minerval accipiebant juventutis doctores, quod satis clare patet e loco *Ovidii* priore v. 829. et sq. nec non forte dona doctis nobilium amicis dabantur, quod hic noster

locus docet. *Saturnalibus autem literatos homines a dominis suis donari solitos fuisse, testatur lex illa salsa, quam Cronosolon fert Cronosol. cap. 15. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια (praecesserant servi domestici) πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι.* LEHM.

Ibid. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere *Persii* interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna.* Ms. Reg. ad hunc locum *μανδύαν* τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. leg. *Casaub.* fin. lib. 6. Anim. ad *Athen. Hesych.* et *Suid.* verbo χειρόμακτρον. BOURD. Interpretatur *Erasmus* ἔφεστρίδιον *umbellam*, ut *umbella* Graece σκίρον dicitur. Debebat *vertere amiculum, paenulam, vel tale quid.* PALM.

Ead. l. 5. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice *refringendum* esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου προδραμῶν καὶ προμηνύσας ἀέρεται. *Et primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμῶν. Vertunt: *ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subausciliarit dominum, praecurrit, priorque monet.* Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. et L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam adferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8. ubi de ea plura: *mandatum* autem hic intelligi commode posse, *munus*, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *considero* apud *Aristotelem* frequens, Eth. Nic. p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic *Noster* etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ver. Hist. cap. 10. Demon. c. 57. Herm. c. 50. et 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψάμενον, jubente, et mandante familiae? GESN.

Ead. l. 8. Κομίζοντες) *Pallium deferentes.* BROD.

Ead. l. 9. Πολλὰ εἶπε) *Multos de te apud dominum sermones fecit.* BROD.

Ibid. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) *Utque, cum id arbitrio ejus permissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* BROD. Perperam *Erasmus*, quemadmodum adhortans commodiora subjecerit. Concinnius *Benedictus*, ut sibi dato arbitrio commodio-

ra subjecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius et simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia hujus dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

Ead. l. 10. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

Ibid. Διεξιῶν) Commemorans. BROD.

Ead. l. 11. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

Ibid. Βρενθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei adportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύομενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθων δὲ μῦθον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦθον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ξνιοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni auctor; quibus et conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium juxta et Helladium in Chrestomathia p. 14. ed. cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, et Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθων· an vero apud hunc, ut et in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro et ex Hesychio, et Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦθόν τι ὡς Βάκκαρις etc. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκκαρις, et ex adjecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Ερένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi Βρεναιάται, δυσχεραίνει, προς-

ποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin *Βρενθύεται* sit rescribendum; plane uti infra *Βρενθύεσθαι* inter alia etiam per *δυσχεραίνεσθαι*, *προσποιεῖσθαι*, redditur. Vide quoque *Etymologicum M.* in eadem hac voce. JENS. - Cf. Schol. ad Timon. c. 54. Omnino autem erudite disserit de hoc verbo *Hemsterh.* ad Diall. Mortt. X, 8. in Tom. II. p. 531. sq. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἄνθ' ὁβολοῦς ἢ τ.*) Summam et infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. et L. est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Μὲν αὐτὸς*) Ipse dominus. BRON.

Ead. l. 15. *Οὗτος*) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ἐμβολος*) Revocandum ex editionibus prioribus *Ἐμβόδουλος*, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. JENS.

Pag. 278. l. 1. *Ἄωρα*) An ἄδωρα; BRON. *Ἄωρα δῶρα*) Ita et vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum et eorum spe in cultu domini et mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab *Barlaeo* πλοῦτος ἀπλουτος. Sic in Vitarum Auctione *Bourdelotius* advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi *Odyss. M.* v. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεα πάντες ἄωροι.

Idque *Scholiastes* vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud *Homerum* sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio*, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc *Homeri* locum respicit, et non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem *Scholiasta* vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti *prosilire* nequeant. Hanc quoque sententiam po-

nit et *Hesychius*. Quod vero ad hunc *Luciani* locum attinet, haud dubie est certissima et venustissima lectio cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. "Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερψή, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις, ἀγνώσις eodem loco apud *Nōstrum* in *Vitar. Auctione* c. 14. quo τέρψις ἀτερψή. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol. Epigr.* c. III. *Epigr.* I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάσας

Ἄσῃ. Ἄσῃ, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα·

et apud *Aeschylum* in *Prometheo* victo p. 35. edit. *Steph.*

— φέῳ ὅπως ἄχαρις Χάρις,

ὦ φίλοι, εἰπέ πον τίς ἀλκά.

Apud eundem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα

Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλά τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξεται. (Apud *Cic.* III. de *Orat. veteris Tragici* est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in *Hec. Sophocl.* *Oedip. Tyr.* p. H. S. 200. *Aeschylus Prom.* πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος *Persis.* νᾶες ἄναες *Choeph.* χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius Medea* vita invita: *Amphis Com.* θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit *B. Martin.* V. L. III, 9. *Hom. Il.* I, 34. ἀλκή ἀναλκίς. *Aeschylo* in *Persis* p. 157. νᾶες ἄναες, naves perditae, et p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in *Electr.* v. 1157. Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *Hemst.*) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium* *injusta justa*, II. *Met.* 627. de *Apolline Coronidem* ab se temeraria et injusta caede trucidatam tumultante,

Et dedit amplexus, injustaque justa pergit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de *Or.* 58. dixit *innuptas nuptias*:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,

Ego tum gravida etc.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis Phil.* I. citat *Torrentius* ad *Suetonii Julium* c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in *Or.* cap. 23. *Inops potentia* apud eundem *Pro Quintio* c. 10. *Insaniciens sapientia* apud *Horatium*. Ita et *Ardeliones* apud *Phaedrum* dicuntur multa agendo nihil agere. Sed ut ad *Luciani* locum revertar, eum ita emendandum viderat jam olim *Brodæus* IX. *Misc.* c. 17. adferens illud *Sophoclis* ex *Ajace* *Flagellifero*,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, οὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem et impiam fraudem, qua perspeciem beneficii quempiam irretiat et quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aen.

— ulla putatis

Dona carere dolis Danaūm? —

Ita Venus in suavissimo et cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante *Moschi Eidylio*, quod inscribitur Ἐως δραπέτης, *Amor fugitivus*.

Ἦν δὲ λέγῃ (Ἐως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα,

Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πύρι πάντα βέβηπται. JENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testatur *Galaci Collectanea*, quae etiam ἄωρα memorant, et restituta *Sophoclem* ejus, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer sic habet:

Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.

M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* etc. collegi in libello de Aubig. et contrar. Tit. ADJECTIVUM, et OXYMORON. REITZ. *Gailius* retinuit vulgatum ἄωρα. At *Sophocleum* illum locum (*Ajac. v. 675.*) respici, manifesto ostendit vox ἀνόνητα, respondens *Sophocleae* οὐκ ὀνήσιμα. Quod si ita est, ἄωρα δῶρα non amplius se tueri possunt, idque tanto minus, quum ἄδωρα, quae quidem *Brodæi* juxta ac *Gronovii* conjectura est, etiam *Galaci Collectaneis* confirmetur. Optimo itaque jure *Reitzius* ἄδωρα recepit, recentioresque praeter *Gailium* omnes secuti sunt. LEHM.

Ead. 1. 2. Καὶ ἀνόνητα) Ex *Sophocle* in *Ajace Mastigoph.* Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

Ead. 1. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα) Incredibile est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem et obaudientem*. Quid oro illud est? Utique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαιδῶν esse collabi, deficere? GRON.

Ead. 1. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. *Lucianus* porro accumulans et exaggerans miseriae, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se ca-

lumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρι-
χωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν
ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ,
ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορῥί-
ψη etc. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπαν-
θισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus
dicto loco. Perspicit enim te, jam assiduis laboribus attritum,
et ad munia famulatus obeunda claudicantem, et deficientem, jam-
que podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat
in te florentissimum, decerpserit — circumspicit jam, in quod ster-
quilinium te abjiciat etc. JENS.

Ibid. Νοστιμώτατον) Ἠδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. in-
terpretatur Theod. Marci. ad Pers. BOURD. Vid. iterum in-
fra De Luct. c. 19. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀπορῥίψη φέρων) Hic quidem potest otiosum
dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen
valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinium) portet et ab-
jiciat. REITZ.

Ead. l. 12. Πότε etc.) Recensens Lucianus caussas, quas
dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum
ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit et has, καὶ ἦτοι
μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπιείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθέ-
νον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκ-
τωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀ-
πάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento et eru-
dito lectori persuadeam legendum πότε et διέφθειας, non au-
tem, ut adhuc, τότε et διαφθείρας. Quem enim alium sensum,
quam hunc, recipere possit hic locus, et mens auctoris? *Vel*
etiam quod pusionem ejus aliquando tentasti, vel uxoris ancillam
virginem homo senex vitasti, vel simili alio nomine insimulatus,
noctu, obvolutus, in cervices extrusus, egressus et orbatus omnium.

JENS. Πότε L. uti conjecerat Jensius, pro vulgato τότε. SO-
LAN. In Lectt. Lucian. Jensi p. 204. unde haec desumta
sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut*
adhuc πότε. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens
viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non
scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε de-
dimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ. Nimia
fuit h. l. Jensi seduli as, corrigentis ποτε, nec magis laudan-
dum Reitzii recentiorumque editorum obsequium, etsi in Co-
dicis L. adsensu haec conjectura aliquantum commendatio-
nis invenisse videatur. Non ποτε, *aliquando*, ut tempus sit
indefinitum, sed τότε, *tum*, de ipso illo tempore, quo phi-
losophus noster jam γέρον factus erat, explicandum conve-

nit in nostrum locum. Et alibi τότε similem Criticorum injuriam est expertum, ut Nigr. c. 7. ubi vid. Adnot. Tom. I. p. 254. Addam, si opus sit, ad confirmandum hunc τοῦ τότε usum e *Lycurgi* Orat. Leocrateae locum c. 3 p. 141. Παρεῖσθαι δὲ τὴν ὑπὲρ τούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὧς ἄνδρες, οὐ διὰ ῥαθυμίας τῶν τότε (i. e. olim) νομοθετούντων, ἀλλὰ etc. De lectione διέφθειας omnino *Reitzio* adsentior. Requirebatur verbum, cujus et Tempus et Modus ab ὅτι penderent; ergo nec Participium, (διαφθείρας) nec Praesens, (διαφθείρεις) sed, quod A. 2. recte suppeditat, διέφθειας, respondens illud praecedenti ἐπείρασας. LEM.

Ead. l. 13. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut conjecerant viri docti; et sic in Ald. (2.) prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque *Solano* obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad *Piscat. med. fere*: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 279. l. 6. Ἐκ τοῦ ἔθνους) Ea, quibus adsuevit. BRON.

Ead. l. 12. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio in *facinus primum* ex hoc loco, et alio, qui est in *Alex. c. 4.* ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, malletm alio sensu intelligere, quo occurrit in *Anach. c. 34.* Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitatem Livius* aliiue Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN. Leuitas morum (ῥαδιουργία) notatur h. l. in Graecis; quam famam jam *Ciceronis* aetate illi sustinuerunt, ut hic ipse, quamquam studiosissimus nationis illius cultor et admirator, testatur variis in locis, e. g. pro *Flacc. c. 4. sq. Epist. ad Famill. XVI, 4, 4.* „Lyso enim noster vereor ne negligentior sit: primum quia omnes Graeci. deinde,“ etc. LEM.

Ead. l. 14. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς et paullo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 280. l. 1. *Μαντείας*] Quod *Valckenarius* et *Wyttenbachius* malunt, *μαγείας* e loco *Alexandr. cap. 5.*, quem et ipsum paullo post *Jensius* et *Solanus* conferri iubent, sane aliquid commendationis accipit. At h. l. in *μαντείας* omnes libri consentiunt. Neque ego intelligo, quidni etiam vaticinandi professio iis artibus, quas *Pseudophilosophi* isti prae se tulerunt, adnumerari potuerit. LEHM.

Ead. l. 3. *Ἐπαγωγὰς*) Cum legerem semel et iterum, *Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρησίμῳ εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς* quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio *Flor.* habens diserte *ἐπαγωγὰς*, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum *Noster* ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia et veneficia, nec non amoris conciliationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in *Pseudomanti c. 5.* *Λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπιδόας θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς.* Accipit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias et sacras incantationes profitentur, tum artes et ad conciliandam in amoribus gratiam, et ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo ἐπαγωγή vel generatim cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, *Ἐπαγωγή, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὁπωσοῦν κακὸν ἐπαγόμενον* atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. JENS. *Ἐπαγωγὰς* W. et edd. FL. *All. (?) Junt.* et A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. *Alex. c. 15. (5.) SOLAN.*

Ead. l. 12. *Φύσεως*) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis et animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

Pag. 281. l. 2. *Θυσίης*) Vid. supra de *Sacrif. c. 5.* SOLAN.

Ead. l. 3. *Τηρεῖς*) *Tereus* cum sequeretur Progen uxorem et ejus sororem *Philomelam*, ambae versae sunt in aves. *Ovid. VI. Met. Pers. Sat. VI. COGN.*

Ibid. Ὀπνίων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. et Alex. c. 19. (c. 50.) SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων omisso, tamen edidi ὀπνίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ὀπνιομένη, μισγομένη. ὀπνιομένη, γεγαμημένη. ὀπνῖεν, γαμῖεν etc. et sic *Noster* supra. Quare vel nullo Ms. praeëunte, olim correxi. Jam vero, cum Cod. Wit. adsentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. *Guyeti* quoque inveni, illum ὀπνίων legi velle. REITZ.

Ead. l. 7. Εὐανθήs) Ait de divitibus et potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξεκλήsης, δοῶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορράρα εὐανθήs etc. Quisquilliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθήs. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαιθήs. JENS.

Ead. l. 11. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cujus exstat libellus. BROD.

Ead. l. 12. Σοῖ) Sic optime W. et L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum Coll. exhibeant βιονς. Vulgatum σοῦ enim minime ferendum. SOLAN.

Ead. l. 13. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, et ita legisse videtur interp. BOURD.

Ibid. Ἐς αὐτήν) Sic rursus fin. hujus Dial. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. Ἐδεήθην) Cupiam. BROD.

Ead. l. 6. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἄναντες. BROD. *Lucianus* exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua *Mercede* conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπύχουσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα etc. Quid hic non bene saui sit, ut cum *Brodæo* legendum sit ἄναντες, non video. Atque adscensus sit valde et acclivis et lubricus. JENS. Itaque *Jensius* ἐπὶ πολὺ pro Adverbio sumit, et cum sequentibus jungit, quam quidem rationem interpunctio Editionum B. 1. et *Wolf.*, in quibus post ἐπὶ πολὺ nulla mora indigitata est, indicat. Minus recte in utraque *Aldina*, *Reitziana*, *Bipontina* et *Schmiedariana* comma positum post ἐπὶ πολὺ, quo Adjectivi notio significetur, quam et *Gesnerus* expressit, longus vertens. Similiter etiam *Belinus* et *Wielandius*. Sed priori rationi magis favent et usus linguae, et loci contextus. Sic etiam facile supersederis *Brodæi* conjectura ἄναντες. LEHM.

Ead. l. 8. Χρυσοῦς ὅλος) Angl. ὅλως. Quod *Luciani* cum est, ut etiam antea notavimus. sic pag. 374. et passim. BOURD. Vid. Adnot. ad *Necyom.* c. 1. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλέγον ad animum. Longo-

lius in excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 14. Διαδέξαμεν αὐτόν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

Pag. 283. l. 1. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχειρισάσθω αὐτόν τῷ γήρῳ, ἥδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμμένον τὸν χρώτα, cujus color est detritus, cujus vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρώτα, cujus color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P. v. 733.

— Τῶν δὲ τρέπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη

Πρόσσον αἰτίας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Abdic. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Eunuch. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Jov. Trag. cap. 30. ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς etc. Nam quod accusativus hic mutata phiasī additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Ead. l. 4. Αἰληθυίας) M. recte. In reliquis fere omnibus αἰληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῇ ἐταίρῳ) Corrige τῇ ἐτέρῳ μὲν. BROD.

Ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

Ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.

Pag. 284. l. 1. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in caussa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, Deum in culpa non esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam et numina. Homer. Odys. I. Aeschyl. in Prometh. Cogn. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέστως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΛΟΤ ΘΝΗΤΟΤ ΓΕΝΟΤΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΤ, ΟΥΧ ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΑΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ' ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΤΗΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ

ΑΤΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ, ΘΕΟΣ
ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἐλομένου) *Ejus, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 285. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, *Petrum Mosellanum*, hujus Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi. Hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλοιῶ τινι χρυσῶ, et pag. seq. BOURD.

Ead. 1. 4. "H) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN. Deest etiam in Cod. 2954., non improbante *Belino*. Imo vero manifestum est, ἦν alienae manui deberi, quae vel Substantivum verbum supplere, vel etiam ingratum verborum ἐπιλθεῖν εἰπεῖν sonum inserta illa voce vitare vellet. Ex ἦν autem per errorem ortum est illud ἦ, quod Cod. Witt. exhibet, quodque *Reitzius*, quem secuti sunt recentiores, sine idonea caussa praeferendum censuit. Neque enim solum sententia valde jejuna est, si *cogitationem* sic a *sermone* sejungere velis, sed verba quoque ipsa structurae vitio laborant vix condonando. Quis enim tandem, qui tersum colat stylum, sic loqui sustinuerit: Ἀτινά σοι ἐπῆλθεν, ἦ εἶπες, ita, ut in eadem voce ἄτινα Objectum simul et Subjectum quaeri oporteat? LEHM.

Pag. 286. l. 1. Καὶ) Adseverantis est.

Ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in *Miscell. L. IX. c. 14.* Quod *Brod.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedictus* vero: *Sed quid interim in singula diceret; Solanus* vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, et perlecto libro.* REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae interjecto tempore inter libelli mei prioris editionem et hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me et ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere et conciliare his, quae legisti superiori libello a me scripta, studeo, ut appareat, ra-*

tiones meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

Ead. 1. 2. Ἀνεγνώσμενοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid servem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec jam addere, *adjungere paro praecedentibus a te jam lectis*. Conf. supra Revivisc. c. 38. ἀφ' ἑμοῦ μεταξὺ τοῖς λεγομένοις. REITZ. Recte Gesnerus et Reitzius mentem auctoris ceperunt. Quam etsi paullo contortius et obscurius verbis expressam esse facile Solano et Wielandio concedam, nihil tamen per totum locum, quod corruptum sit, equidem suspicari possum. Neque usquam cujusquam corruptelae vestigia certa comparent, nisi quod in Cod. 3011. voces καὶ ἐπὶ, quas haud dubie incuria librarii ante πᾶσιν omisit, desiderantur. LEHM.

Ead. 1. 3. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. et ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακῶς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φανλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν etc. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, et, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN. Articulo τὴν, quem Gesnerus addit, carent omnes Edd. Neque Ellipsin, quam Gesnerus vult, magis agnosco, quam ipsam lectionem κακῶς. Κακὸς ἐγὼ praeter tres Codd. et Ed. Junt. etiam Ald. 2. habet; idque ad usum linguae aptissime dictum apparet. In vetustis Edd. omisum post μαντικὴν comma facile omnem locum turbare potuit. LEHM.

Ead. 1. 4. Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς] Optime haec ab interprete Latino reddita: *Et est, qui postquam scripsit ipse talia — — demiserit?* non intellexit Belinus, atque adeo pro more suo vituperavit. Nimirum τις enclitice scriptum in A. 1. et 2. recte habet, minus recte τις in B. 1., quamquam et hoc quodammodo ferri possit. Magnopere a vulgatis verbis recedunt, quae, Belino referente, in Cod. 2954. leguntur: εἰτα τις οὗτος; αὐτὸς ὁ ταῦτα γεγραφὼς etc. quae Belinus multo praestantiora vulgatis habet, et sic reddit: *Eh quoi! quel est cet homme, cet auteur? C'est celui même qui a écrit cet ouvrage.* Vereor, ut talis oratio ulli Luciani cultorum placitura sit. Fortassis tamen error commissus est in referendo, et verba in Codice illo sic leguntur: Εἰτά τις, οὗτος, (pro ὧ οὗτος) αὐτὸς etc. LEHM.

Ead. 1. 5. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

Ead. 1. 6. Ὀστράκον φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in par-oemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200. C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκον πε-ριστροφῇ, et adde Marini locum in vita Procli, et quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1161. a Kusiero ad Suidam laudatur, et Diog. Laërt. VI, 95. SOLAN. Desuntum proverbium e lusu quodam puerili, qui dicebatur Ὀστράκινδα, quemque describit Pollux Onom. IX, 3. Lec-tionem φησὶ Götterus ad Dionys. de Comp. Verb. p. 132. in φασὶ mutandam censuit. Et sic jam in A. 2. editum: nec non P. ita scriptum habet. In Reitzianam editionem haud dubie per errorem irrepsit φησὶ, quantum quidem e Reitzii notula in Varr. Lectt., quam accurate descripsi, suspicari licet. Unde et idem Luc. Asin. c. 22. extr. pro vulgato φησὶ ex Ed. Salm. edidit φασὶ, reprobante quidem Courierio, qui ad illum locum p. 230. complura affert aliorum scriptorum loca, ubi φησὶ scriptum exstet pro rectiori φασὶ. Verum mihi quidem ejus generis peccata librariorum potius, quam ipsorum scriptorum, negligentiae tribuenda videntur. (His jam conscriptis indicavit mihi amiciss. Stallbaumius, in Pla-tonis Gorg. p. 522. E. ed. Steph. omnes editt. et libros manu scriptos, "Ἄζουε δὴ, φασὶ, exhibere, φησὶ vero Plutarchum et Stobaeum, qui locum exscripserint. Addebat etiam Vir lectissimus: „Apud seniores quidem scriptores φησὶ pro φασὶ occurrere docet Toup. ad Longin. p. 275. sed apud probos re-periri omnino negat Heindorf. pag. 262.“) Pro ἐνῆκε, quod Reitzius, praeceuntibus plerisque Edd. veteribus, et recentt. ediderunt, malebam ἐνσέσεις, quod princeps Florentina, et quinque Codd. tuentur, recipere. Cf. De Merc. Cond. c. 30. LEHM.

Ead. 1. 7. Φέρον — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi su-pra, ad Dial. de Merc. cond. cap. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Ead. 1. 10. Πρὸς) Hinc, ut ex aliis locis, patet, Lu-cianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegyp-tu, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsitan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis c. 14. habet, ab

eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque et absurdas eorum de iis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Soloec. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, *Luciani* vita, huic editioni praemittenda, et in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Αἰακῷ) *Tam morti proximum.* BROD.

Ead. l. 11. Ἐν τῷ πορθυείῳ) *Erasm.* in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

Pag. 287. l. 2. Τὰ σφιγγία) *Torques.* BROD. Hanc vocem interpretor alibi, ut sequentem κουράλια. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, et credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίων, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίων. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα, et ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, et eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium et ἐξαιρετόν τι· nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, et ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίων *amuletum*, sed nulum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Graece dicitur περίσμμα, περίσπτον, ἀποτροπαῖον, nec puto *Lucianum* in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, et ignotus. Igitur σφιγγίων, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus et exilius, eo pretiosius et magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* et *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, et luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando et sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, et sic alligata παρέχουσι

ἑαυτὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, et auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse *Lucianus* infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησὶ, καὶ χρύσει ἔχῃ σύμβολα.* His positis, pro *κουράλια* (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κωράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, et duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* *Hesychius* habet sic: *Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, et paullo post, *κωράλισκον, μειράκιον.* Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites et luxuriantes pueros pulchritudine et corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro et gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille *Philocommodus* imperatori *Commodo* percarus, de quo *Herodianus* in *Commodo*: *ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἔσθῃτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς αἱ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες.* Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro et gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti. De iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. *παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνά, ὥς πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι.* Quae sic vertit *Xylander*: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obijciatur, pueris non convenire vocem ἔλκεσθαι et κλοιῷ δεθέντα: vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια et aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus *J. Borchartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de *Animalibus sacr.* script. lib. 5. c. 7. Part. II. p. 703. ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce *κουράλια*, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, et quam sit indignum docto homine et liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Caesaris* aulam se contulerat. Quod illi obijciens *Sabinus* quidam petit, quot *Midae*, quot *Croesi*, quot *Pactoli* illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ etc. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatorem divitum monilia et corallia (id est, monilia e corallio facta) ita*

reddidit cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges*, non *monilia*. 2. Et vel si *monilia* reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio*, sed *monilia et corallia*. 3. Praeter τοὺς πλουσίους *divites* inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse *monilia corallina*, merum somnium est, cum ne *monilia* quidem habuerint. *Monile* enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Aeneidos*. 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum *monilia corallina*. Nam utut ponas, *divites* habere *monilia*, tamen iis *monilibus* non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec *monile corallinum* cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum *corallio*. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, et verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere *sphingia*, et *pardalia*, seu *pantherae* vinciri solent in opulentiorum aedibus. *Sphingia* dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiae animalium* capite undecimo, et *Photio* in Exc. ex *Philostrato*. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de *Grentemesnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae* et *collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum *armillae* et *torques*. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed et *armillae anguium figuram habentes*, quaeque brachium in anguium modum circumplicant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philostratus* in *Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto *Dionysiae*. *Collarium* autem pro *torque* est Romana vox, qua *Plautus*, *Lucilius* et *Varro* usi sunt: unde קולארא Kolarin vel קולארא Kolaraja a Chaldaeis et Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. *Hesychius* κλοιός, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακῆς. *Philoxenus* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis Scholiastes* ad *Vespas*, κλοιός τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστὶ ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιὸν, lege κολλάριον. Itaque videbantur *Luciani* σφιγγία in ὀφίδια et κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum ablu-

dunt. Sed jam displicet haec conjectatio. 1. Quia divites torquatos et armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. *Κολλάγια* ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo *Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, et monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, et pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi Epigrammate 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo, quem occidit *Cyparissus*, *Metamorphoseos* libro decimo.

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. c. 52. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque et pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius* Act. 241. *Ἀχωναι (ἀλῶναι) ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερῇ (δέρῃ) ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γραμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo.* Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem *κουράλια* in *Luciano* esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de coralio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni *Bochartus* et *Palmerius*, nec non cl. *Bootius*: *Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκουργία. Alciph. I. Ep. 39. pag. 194.)* Vocem *κουράλια* nihili esse, et Graecis ignotam, jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces *σφιγγία καὶ κουράλια* significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* *κωράλλια*, vel *κουράσια* legendum esse scivit. Puerbs, illas

delicias dominorum et dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus *Philostrati*, quem ex *Photio* attulit *Bochartus*, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum et consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur et duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum et hinnulorum cervices collatibus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur et traheretur ad libitum domini, instar σπιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur *Lucianus*, faciat iste locus *Philostrati*, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro *Bocharto*, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur p. 471. (c. 30. p. 269.) Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθεὶς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex *Gellio* et *Aeliano*. vide *Plin. Hist. Natural. lib. VIII. c. 16*. Sic et pantheras et pardos cicuratos et olim fuisse constat ex vita *Elagabali*, et aliis historicorum monumentis, uti e iam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis lib. 1. Ep. 84*.

Picta quoil jugo deligata collo

Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni *Bocharti*; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *GRAEV.* Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est *Bocharti* disputatio contra *Bootium*: disputare debuit in ipsa voce ζουγάλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret: quod stabile et certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σπιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia p. 377. sic

κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη p. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια) Et torques e corallio, quod, inquit *Plinius*, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? v. Codd. vett. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, illustr. *Spanhemii* emendatio (p. 242.) legentis κο-
λούρας, vel κλόρας, quae alia simiarum cauda carentium species a *Salmasio* memoratur, *Plin.* Exerc. p. 267. *Spanh.* autem p. 242. novae ed. de Usu et praest. num. Pro priore *Palmerii*, qua, ut ex *Bocharto* patet, κυνάρια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλου-
σίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plu-
tarchum* legitur in fragmento *Timocreonis* Lyrici, quod in *Themistocle* affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουράλλοις, in tanta sententiarum diversitate placuit et nobis aliquid audere, et ponere interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex *Martialis* V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem *Jens.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad *Hesychianum* κωράλλιον, παιδάριον, accedit; et cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, et corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ. *Gesneri* conjecturam σκιουράλια, quam et versio Latina secuta est, *Wielandius* quoque et *Belinus* probabilissimam omnium habuerunt. Hoc certe cum ex loco ipso, tum e virorum doctorum disputationibus, patere videtur, animalculorum quoddam genus sub voce illa suspecta latere, quod *Luciani* tempore imprimis delicatulis Romanorum matronis in deliciis fuerit. Phrasin, quae praecessit, ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, nollem a *Schmiedero* mutatam, quamquam σύρεσθαι pro φέρεσθαι editum compluribus Codd. confirmatur. Ἐλκεσθαι enim καὶ φέρεσθαι formula esse videtur similis illi usitatiori ἄγειν καὶ φέρειν. Neque ego in lectione σύρεσθαι

aliud quidquam video, quam genuinae lectionis scholion.
LEHM.

Ead. 1. 3. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) *Erasm.* in proverbio, ἄνω ποταμῶν. *BROD.* Vid. *Diall. Mortt.* VI. Et *Eurip.* *Med.* 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi se *Diogenes Cynicus* dixisset, Ἀγε, fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146. C. *SOLAN.* Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμόν; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. *GESN.* Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter *L.* etiam *Ms. Reg.* 3011. probante *Belino.* *BIP.* Erravit *Gesnerus.* Sonat proverbium, ἄνω τοῦ ποταμοῦ, vel τῶν ποταμῶν, de quo dictum ad *Diall. Mortt.* VI. 2. *Tom. II.* p. 498. hujus *Ed.* Neque h. l. agitur de eo quod mirum est, sed quod perverse fit. Ergo *Schmiederus*, quum, *Belini* iudicio seductus, lectionem *Cod.* 3011. ἄνω τοὺς ποταμοὺς recepit, textum magis corrupisse, quam emendasse, putandus est. LEHM.

Ead. 1. 4. Καὶ παλινῳδεῖν) *Erasm.* in adagio, *Palinodiam* canere *BROD.*

Ead. 1. 5. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) *Stesichori* poëtae lyrici exemplo. *BROD.* *Stesichori* palinodia de *Helena.* *GUYET.* Conf. supra *De Merc. Cond.* c. 11. *SOLAN.* Ut *Stesichorus*, caecitate punitus, quod maledixisset *Helenae.* Sed exposuit omnia *Erasm.* *GESN.*

Ead. 1. 6. Ἰλίῳ) Tangit in *Pisc.* et in *Pseudolog.* *BOURD.*

Ead. 1. 7. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi et a *Nostro* alibi et ab aliis ita usurpari passim cernerem. *SOLAN.* Recte: cf. quae dicta sunt in adnott. ad *Catapl.* c. 9 ad *De Merc. Cond.* c. 29. et in *Varr. Lectt.* ad *De Merc. Cond.* c. 19. LEHM.

Ead. 1. 10. Καὶ οἷῳ σοι χρηστῷ) Et quae tibi viro bono congruat. *BROD.* De hac dicendi ratione vid. *Schaefer.* ad *L. Bos de Ellips.* p. 479. LEHM.

Ead. 1. 11. Ὑποδύς) *L.* optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδέσθαι, omnia conturbat. *SOLAN.*

Ead. 1. 12. Τῷ λογίῳ) Et *Mercurio*, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. *BROD.* Conf. infra *Pseudol.* cap. 24. Κατὼν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἐρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra *Deor. Dial.* Plura *Elsner.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. et *Th. Sellius* *Observatt.* c. 16. REITZ.

Pag. 288. 1. 2. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* *BROD.* *Misc. L.* IX. c. 14. Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in *Parisina* id redditum esse, acum; falso: nam quia

urendum et secandum se vult praeberē, *scalprum* et *ferrum candens* istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad cap. 15. Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον σκνυτομικόν. Sed recte Gesnerius et ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula diserte distinguitur eod. Catapl. c. 20. *fin.* τις ἄρα μὲν τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

Ead. l. 3. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Toxar. (c. 35.) SOLAN

Ead. l. 4. Πάσαι) Diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

Ead. l. 7. (Ὅποσοι ὀμιλεῖν etc.) Ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, et prae manibus habere dignati sunt. Maiim ego: quotquot eum (librum) versare, et in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare et versare aliquam rem, ea uti, et διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obsopoci sic habet: tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed et de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epict. Sent. 2. ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedicata. Noster infra de Salt. cap. 2. ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo et de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI. de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος, brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11. et alibi. Sed et διὰ στόμα ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeensis. Erot. c. 12. Διὰ μνήμης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2. §. 19. aliique. REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ] Versionem Latinam: verborum apparatus, Censor editionis Reitz. in Novv. Actt. Eruditt. a. 1745. p. 244. reprehendit, tanquam parum perspicuam, vel etiam, si copia orationis intelligatur, falsam. At obscuritatis crimen, si quod h. l. est, non in interpretem, sed in ipsum auctorem libelli, ceciderit necesse est, cujus quidem verba aptius reddi non potuerunt. Παρασκευὴ autem τῶν λόγων non tantum est copia orationis, sed etiam elegantia in verborum delectu; omnino omnes orationis virtutes, quae a diligente scriptore adhibentur in opere rite componendo et instruendo. Hoc autem non minus recte apparatus

verborum dici potuit, quam contrarium Cicero expressit dicere nullo apparatu Orat. I, 53. Sic et παρασκευὴν ἐλεγκτικὴν καὶ δικάσιμην Pisc. c. 23. reddidit Gesnerus, apparatus convincendi et judiciale. Itidem Hermot. c. 64 παρασκευὴ ἐξεταστικὴ καὶ κρίτικη, apparatus explorandi et judicandi. Propius etiam ad hanc nostram sententiam in Prom. s. Cauc. c. 6. Mercurius ad Prometheum dicit: Πάνν γοῦν μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἑκὰς τινος παρασκευῆς, longa opus est oratione, et sufficiente quodam, i. e. rei magnitudini accommodato, verborum apparatu. LEHM.

Pag. 289. l. 1. "Ὅπου τὸ κέρδος etc.) Versus est Euripidis, ad quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille; dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam et Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias adspernabatur; dixit filio pater: "Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

Ead. l. 3. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

Ead. l. 7. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasm. in adag. Bellerophon-tis literae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom. II. Z, 155 — 99. SOLAN.

Ead. l. 8. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. VI, 12. Elsner. REITZ.

Ead. l. 13. Καὶ σὲ τὸν κολοῖόν) Erasm. in paroemia, græculus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infia Pseudol. c. 5. plene efficit: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖόν. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκῳ, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD. De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Acl. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

Pag 290. l. 3. Περί πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν ἐγγὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam alicujus ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse

paullo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. *Περὶ πόδα τοίνυν*, inquit Sabinus p. 506. καὶ σε τὸν Σάλαιθον ἐκείνον φατὴ τις ἄν. *Brodæus* Misc. IX. c. 14. legit παραπόδως. Sed post eum satis hunc locum munivit *Is. Casaubonus* ad *Theophrasti* *Charact.* c. 5 ubi docet, *περὶ πόδα* Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, et convenirent; ubi et hunc eundem locum adfert. Interpretes *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quispiam te Salaeium illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit.* JENS. Retinui *περὶ* nam *περὶ πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt et conveniunt, vid. *Casaub.* ad *Theophr.* *Char.* c. 5. de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ. Cf. *Adnot.* ad *Quom. Hist. Conscr.* c. 14 et *Adv. Indoct.* c. 10. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat *Solanus*, sibi in animo fuisse illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκῶν*. BROD. In *Miscell. L.* IX. c. 14. Sed quid sibi veli, adsequi non possum: nam aperta et sana est vulgata lectio. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐνδιδόντων φυγεῖν*) Hic recte interpretes Atticam expressit dictionem. BOURD.

Ead. l. 10. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) Οἶκον subaudio. BROD.

Ead. l. 12. *Ἐν γήρᾳ* etc.) V. supra ad c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἐπὲρ τὸν οὐδὸν*) Ἐπὲρ τὸν γήραος οὐδὸν. *Erasm.* in adagio, *Limen senectae*. BROD. Frequens istud apud *Homerum*. VORST. *Hom.* II. Ω, 487. et *Odyss.* O, 246. et 347. *Hesiod.* *Egy.* 329. ἐπὶ γήραος οὐδῶ. *Plato* etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Hermot.* c. 77. SOLAN.

Pag. 291. l. 2. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpretes quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe ai et ε confusa inde toties ἔτερος pro ἑταῖρος, et ex adverso; de quo infra plura. JENS. *Καινὴν* ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam J. ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit, SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. et vestigiis *Junt.* quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito,

καινήν in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par.* ed. licet enim textus καινήν exhibeat, tamen novam versio Latina redidit, quam versionem *Benedictus* ac *Grævius* quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim καινήν in Graeco edi patebantur. REITZ.

Ead. 1. 4. Μισῶ σοφιστήν) *Euripidis* senarius. BROD. *Euripidis* versus, teste *Cicerone* *Epist.* ad *Famil.* XIII, 15. VORST. Ex *Medea*; (vide eundem *Cicer.* VII, 6. et in eum locum *Victorii* notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam *Medeam* scripserat *Euripides*, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius *Euripidis* *Medea* sit oportet. Vid. not. ed. *Grævii* ad eam *Epistolam*. Citat et *Plut.* 2067. sed sine nomine; et 1275. In *Grotii* *Florilegio* inter incerta ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad v. 255. Incert. *Eurip.* qui tamen *Victorium* non videtur vidisse. SOLAN. *Cic.* ad *Trebatiū* fam. 7, 6. Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit. GESN.

Ead. 1. 6. Τραγικοῖς) Conf. supr. *Menipp.* sive *Necyom.* cap. 16. SOLAN.

Ead. 1. 8. Πῶλος) Vid. supra *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ἐκπύροντες δὲ) *Exacti*, *expulsi*. BROD. in *Misc.* nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

Ead. 1. 11. Μαστιγούμενοι) Vid. supra *Reviv.* cap. 33. SOLAN.

Ibid. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνν. *Nobilissimae illi Cleopatrae*. BROD.

Ead. 1. 12. Πιθήκων) Supra quoque non semel, ut *Reviv.* cap. 36. etc. REITZ.

Pag. 292. 1. 2. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOUND. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Etsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut convenientiam, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, et versiones jam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de *Salt.* c. 62. et 80. quae *Solanus* in marg. *Junt.* consulenda monuerat. REITZ.

Ead. 1. 10. Ἔτερον) Aliud clausum in pectore, aliud promtum in lingua habere. *Sallust.* VORST. *Hom.* II. I, 313. SOLAN.

Ibid. Κεύθει ἐνὶ φρεσὶ) *Hom.* II. I.

Ὅς ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη.

Lucian. Vol. III.

Y y

BROD. (Sic ille: sed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπη legas, quod tamen hic parvi refert. **REITZ.**) Male omnes κεύδων patet ap. *Homer.* II. 9. **BOURD.**

Ead. I. 12. Χείλεα —) *Hom.* II. X, 495. Vid. supra *Dial. praeced.* (cap. 20.) **REITZ.**

Ead. I. 14. Θρασυνόμενος) Sic quoque in *Junt.* legebatur; sed mutavit *Solanus* in θρασυνόμενος, nulla auctoritate *Cod.* nec edit. Ego caussam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin et statim sequitur ἐξομωσάμενος. **REITZ.**

Pag. 293. l. 5. Εἰς τὸν κόλπον πύσας) *Erasm.* in adag. *In tuum ipsius sinum inspuet.* **BROD.** Sic p. 936. hac de re copiose ad illud *Petron.* ter me jussit exspuere. **BOURD.** Hujus moris, quod quidem sciam, praeter *Lucianum* meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophrastum* aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi caussa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, *Adrasteae* mox iram deprecaturus se, malaque averruncaturus superstitiosi homines sperabant. Confer etiam *Navig.* cap. 15. Vide tamen locum ex *Aeschilo* a *Plutarcho* allatum in lib. de *Iside* ed. *Han.* p. 258. Ε. ἀπόπύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophrasti* hic est in *Eth. Char.* XVI. p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπλήπτον φρίξας εἰς κόλπον πύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI, 39. et XXIV, 19. ὥς μὴ βῦσθαι δὲ τοῖς εἰς ἐμὸν ἐπύσαι κόλπον. Ubi *Scholias* factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νευροσητὸν averruncantibus, *Callimachumque* adducit testem. **SOLAN.**

Ead. I. 7. Αἰσχίην) *Aeschinem* contra *Timarch.* V. *Plut.* 624, 1. **SOLAN.**

Ead. I. 8. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) *Muliebria patientem.* **BROD.**

Ead. I. 10. Εὐθύνει ἐπὶ τοῖς) *Ejus reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae.* **BROD.**

Ead. I. 13. Ἀποκηρύττειν) *Scribe ἀποκηρύττων.* **BROD.** Ἀποκηρύττων) *Finis deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.* Nemini prorsus dubium esse possit, quia *Lucianus* scripserit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tussis praedicans, et se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male*

habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeus dicto loco. JENS. Ἀποκηρύττων M. et L. uti Jensius conjecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 294. l. 15. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum caussam ait, quod, quidquid faciat, lege et vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488. apud Homerum legitur:

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

JENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut et jam citandum Il. T, 128. Od. H, 198. GESN.

Ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

Pag. 295. l. 2. Γεινομένην ἀπένησε λίνω) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian. et Hom. habent, dat ἀπένησε; et pro v, lege T. Ibiq̄ue v. 128. REITZ.

Ead. l. 7. Δέδοικα μὴ — αἰτίαν προσλάβων, καὶ τὰ εὐρίσκωμαι] Hujus structurae insolentia movit J. Seagerum Classic. Journ. Vol. XI. p. 201., ut scribi mallet προσλάβω. Non attendit igitur abusum Participiorum, passim in Luciani scriptis obvium, cujus exempla nonnulla, huic nostro haud dissimillima collecta repereris in Adnot. ad De Merc. Cond. c. 29. p. 673. Etiam Schaeferus Meletemm. p. 86. tuitus est vulgatam lectionem. LEHM.

Ead. l. 9. Ἠλῶ τὸν ἥλον) Erasm. in adag. clavum clavo pellere. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davis. ad Cicer. Tusc. D. cap 35 ubi Cic. ait: Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo ejiciendum putant. Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39. Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere. Notum proverbium, Ἠλῶ τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πάτταλον. Vid. Pollucem L. IX. c. VII, 120. Suidam in Ἠλῶ. Adde Nostrum infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀγκυρά ἐτι ἄβροχος) Erasm. in proverbio, Sacram ancoram solvere. BROD.

Pag. 296. l. 1. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat et excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας etc. Graecus in-

terpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἡθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταγλευαστικά. id quod requirit sensus: loquitur enim ibi *Lucianus* κατὰ γλευασμόν. JENS.

Ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

Ead. 1. 5. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

Ead. 1. 6. Καὶ μανθάνω etc.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὡς περ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Sed δοῶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947, 1. *Arrian.* ad *Epict.* p. 101. B. et *Clem. Alex. Strom.* II, 151, 1. SOLAN.

Ead. 1. 7. Πενία δὲ κρείσσω) *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσω. BROD. Melius alius, Κρείσσω δὲ πείνα. BOURD.

Ead. 1. 9. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad c. 16. ubi et locum exhibeo integrum. SOLAN. Dicit *Solanus*, nisi fallor, locum De Merc. Cond. c. 5., ubi quidem in nota integrum *Theognidis* locum, de paupertate agentem, descripsit. Cf. etiam *Timon.* c. 26. ibique notata *Tom. I.* p. 428. LEHM.

Ead. 1. 12. Οὐ πάνν εὐπρόσωπον) An οὐ πάνν δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

Pag. 297. 1. 2. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poëta desumptum. BROD.

Ibid. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torsit, vanisque conjecturis diu me, et virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρσσει, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενον, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὥς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos ungere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον *Sophocli*, uti *Εὐβοίην* κοίλην eidem, et *Homero* Λακεδαιμόνα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, et humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa sabulosa et deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expisca-

ri, quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit et sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, adlato hoc loco *Luciani*. *Plutarchi* locus, quem *Luciano* attexit, est plane ἀπροσδιόνυστος, et male a summo viro intellectus et translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperiēs, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta scribunt protentosius ὥς τὴν κυλλάρabiαν. (istiusmodi varia lectio in *Synes. Ep. 4. p. 160. C.*) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὥς τὴν Κυλλάρabiν σπείρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin velint serere*. Fuit *Cyllarabis* gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάρabis δῖος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. *Plutarch.* in *Pyrrh.* pag. 404. D. *Cleom.* pag. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam *Plutarchus* in vita *Agidis* et *Cleomenis*, cum narrasset, *Cleomenem* agrum *Argivorum* et omnem segetem perdidisse funditus: addit, ὥς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλάρabiν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρουν προσφέρειν πῦρ, ἐκόλυσεν, ὥς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτοῖ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad *Cyllarabin* est, et subdere facies aggressi sunt gymnasio, obstilit; ostendens, illa, quae *Megalopoli* egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. *Liv. XXXIV, 26.* Misit expeditos pedites equitesque, qui circa *Cyllarabin* (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta *Lacedaemoniis* proclium commiserunt. *Pausanias* in *Corinthiacis* (p. 65, 13.) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, et sic a *Stheneli* filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi circa *Cyllarabis* gymnasium, *Jac. Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, et ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *Graev.* (Quae uncis inclusa sunt in *Graevii* notis, ea addiderat *Hemst.*) *Κυλλάρabiν*) Doctam et optimam hanc *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem *Cleomene*, alterum in *Pyrrho* sub finem, p. 739. A. (ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potis-

simum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*· nam in *Pyrrho* *Κυλλάραβις* scribitur, in vita autem *Cleomenis* τὸ *Κυλλαράβιον* p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox *Κυλλάραβις* scriptum est p. 714. B. (*Junt.* 175. C.) Ms. W. et P. etiam hic *Σκυλλα-ραβίην* habent. L. autem *Σκύλλαν ραβιειήν* et *Σκυλλαραβίαν*. Interpres *Pausaniae* Rom. Amasaëus *Cyllarabīn* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper *Κυλλάραβος* unico λ. scribitur. SOLAN. *Κοιλὴν Ἀραβίην*) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod *Ἀραβίην* legunt omnes, non *Ἀραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse *Lucianus*, si *Arabiam* voluisset. GESN. Quam felicissima *Graevii* manus restituit, lectionem uno animo omnes recentiores et interpretes et editores vel reddiderunt, vel receperunt. Proverbiū esse antiquum, dubitari non potest. Incertior est ejus origo, omnino tamen illa ex antiquitate *Argiva* repetenda, aut e *Gymnasii* illius, *Cyllarabis* dicti, de quo inprimis *Pausan.* *Corinthh.* c. 22. et *Liv.* 1. c. adeundi sunt, sanctitatē, aut e singulari quadam historia, quam *Belinus* nimis confidenter definit. Clara autem vis ejus est et natura: significatur enim eo summa atque extrema omnium rerum desperatio, ut vel id, quod sanctissimum est, impie violare cogaris. Quem veterem poetam sibi *Brodaeus* finxerit, cui haec *Luciani* verba debeantur, vellem iste, si poterat, apertius declarasset. LEHM.

Ibid. *Ἀραβίην*) Quae longissime *Argis* distat. BRØD.

Ead. 1. 3. *ἥτ' ἀπορίας*) Leve est, quod pro variante lectione ex Ms. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe et apud alios negligi. Ita apud *Dion. Halic.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joseph.* *Antiq.* I, 3, 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀποκοπήν. *Acl.* V. H. I, 30. ἐπὶ ἵππῳ· sed cum suspectus sit ille locus, et ἐφ' ἵππων legendum velit *Periz.* ecce similia ex eodem, nimirum I, 31. ὑπὸ ἐκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Evang. Matth.* cap. III, 3. ὑπὸ Ἡσαίου· et II, 17. ὑπὸ Ἰερεμίου· et XI, 7. ὑπὸ ἀνέμου· et saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom. Iliad.* Z, 15. — ὁδὸν ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56. — πεποιήται κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χεῖρ. *RKITZ.*

Ead. l. 11. *Δις διὰ πασῶν*) *Erasm.* in prov. *BROD.* *Hodie, duplex octava, sive decima quinta; nam διὰ πασῶν octava est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5. et II, 4. REITZ. Cf. Adnot. ad Prometh. in Verb. c. 6. Tom. I. p. 233. sq. LEHM.*

Ibid. *Πρᾶγμα*) An Musicorum vocabulum sit hac in re *γράμμα*, quod in plerisque reperitur, et in ipso *W.*, viderint Musici. *πρᾶγμα* vero exstat in *L.* uti et in *S.* Mutatum est et ante ab *Erasmio* in *Adagiis.* εἶναι etiam addendum putat *Vorstius.* De *δις διὰ πασῶν* vide nos ad *Prom. in Verb. c. 7. (6.)* Quom. *Hist. Conscr. c. 7. et Advers. Indoct. c. 21.* ubi itidem *πρᾶγμα* non *γράμμα* occurrit. *SOLAN.* Plurimorum *Codd.* et *edd.* scripturam servavi: nam licet τὸ *γράμμα* videatur esse posse vocabulum Musicum, quia *διάγραμμα* id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. *supr. cit. Ptolem. Harmon.*) tamen id vix locum habet; nam *πρᾶγμα* hic *Nostro* est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, et quem deinceps non semel *πράγματος* nomine denotat, ut statim c. seq. *τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα* etc. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Ἀνεμόνη ῥόδω*) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum *Mss.* fidem, in quibus *ἀνεμώνη ῥόδω*, ut in *W.* et *L.* legitur. Nam quod in *W.* jota subscriptum habet *ἀνεμώνη*, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Hactenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, et quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam in-curiosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore et magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *SOLAN.* *Ἀνεμόνη ῥόδον*) Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti *ἀνθρώπῳ πίδηκος.* Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, *μόλιβδος ἀργύρου, χαλκὸς χρυσῷ* dicens; jam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, *ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πίδηκος* ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi *anemonae*; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is

vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores et nullius odoris essent, prae rosis contemptas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, et *Dioscorid.* Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile, anemonen ad eum pulchritudinis gradum productam et excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. et W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum et interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ. Cf. Varr. Lectt. ad h. l. LEHM.

Pag. 298. l. 5. *Διὰ χειρὸς*) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

Ead. l. 9. *Οὐκ ἂν φθάνοι*) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. et quae Gronov. ibid. REITZ.

Ead. l. 13. *Οὐκ ἂφ' ἐνὸς*) Intellige πράγματος. BROD. Sic *Virg.* Aen. II.

*Accipe nunc Danaum insidias, et crimine ab uno
Disce omnes. —*

Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνὸς, disce ex Hermot. c. 61. nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic et in Conviv. c. 32. ἂφ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. SOLAN.

Pag. 299. l. 9. *Τὰς δίκας εἰς ἀγείν*] Multus est *Bellinus* in hac phrasi ex jure Attico explicanda et illustranda (tum in Adnot. ad versionem Tom II. p. 201. tum in notis Criticis Tom. VI. ad h. l.). Quae uti per se non inutiliter fecit (cf. *Budaei* Comment. ling. Gr. p. 23.), ita tamen a *Luciani* aetate et foro Aegyptio quam maxime aliena egit. Imo vero haec εἰσαγωγή τῶν δικῶν ad Romanorum potius ritus forenses pertinet, qui omnino saltem eo tempore in Aegypto valebant. Et est εἰσάγειν τὰς δίκας omnino instituere caussarum vias et rationes, die Prozesse einleiten. Quod officium cum reliquis, quae h. l. uni *Luciano* adscribuntur, conjunctum, uti recte *Wiclandius* observat (in not. ad vers. Tom. V. pag. 167. cf. p. 179.) non ejus ipsius esse potuisse, qui procurator Aegypti ab Imperatore constitutus erat: (nam partem tantum imperii Aegyptii, quamquam non minimam (οὐ τὸ σπουδαιότατον τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς) ipse commemorat) ita nec graphiarii, vel actuarii, quod *Tillemontius* (Vid. Prolegg. pag. XLIV.) et alii statuerunt, munus *Luciano* tribui posse, patet ex ipso, quem ante oculos hic habemus, negotiorum ejus recensu. Et omnino quidem lubens subscribo iis, quae *Reitzius* Prolegg. p. LXX. de ea re haud imperite disserit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀπαξάπαντων) Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eund. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. *Π. Α.* Μὰ Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic *ibid.* 206. Εὐρῶν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. *REITZ.*

Ead. l. 15. Τὸν αἰὶ χρόνον) Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic et *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν αἰὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I, 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. *REITZ.*

Ead. l. 16. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem *Marci*, aut *Commodo* jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *SOLAN.*

Pag. 300. l. 14. Τοῦ σοροῦ) Dedi, quia ὁ σορὸς *acervus* est, ἡ σορὸς *sepulcrum*, ut infra *Hermot.* c. 78. ἕτερον πόδα, φασίν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, *alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens.* Et *Aristoph.* Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu *Homer.* *Iliad.* Ψ, 91. qui vulgo sic a *Lexicogr.* adfertur:

Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτει.

Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμῇ una voce, i. e. ὁμοία, ut *Scholiast.* ibi bene monet. *REITZ.* Ms. Reg. 2954. τοῦ ὄρους, probante *Belino.* *BIP.* Scilicet *acervi* imaginem minus nobilem (*noble*) habet *Belinus*, *Wielandius* vero etiam rei ipsi minus aptam, quum *acervi* imago non tam magnitudinem, et exiguitatem rerum, quam h. l. auctor agit, quam potius altitudinem et profunditatem, ostendat. Hoc tamen certum, τοῦ ὄρους non potuisse *Lucianum* scribere. Quodsi enim *montem* is voluisset, quaenam quaeso essent illa singula, quibus mons constare (ταῦτα, ἀφ' ὧν σύγκειται) diceretur? *LEM.*

Pag. 301. l. 9. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος) *Homer.* Il. Σ. et *Odyss.* γ. *BROD.* *Homer.* Il. Σ, 104. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνησθαι) Cum omisisset *Mosellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere προντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, ante omnia vero. Sic in *Scytha*, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς πρώτο πρὸς τὰ ὅλα. *GRON.* In *Saln.* conversum erat, ante alia, quod *Solanus* noster jam mutaverat in ante omnia. *REITZ.*

Pag. 302. l. 3. Ἐπὶ δημοτικῇ etc.) Vid. *Somn.* c. 8. et 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam *Bis Accus.* c. 27. *SOLAN.*

Ead. 1. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Bis Accus. cap. 27. SOLAN.

Ead. 1. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque *Lucianus* inter *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me *Vossio* jam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12. p. 83. Sed non mirum est a *Philostrato* praetermissum; non quia, ut *Oleario* visum, *Pseudonymus*, et larva mera *Lucianus*, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia *Lucianus* *Sophisticae* quadragenarius repudium misit, et in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 3. Quia de *Philostrati* heroë, *Apollonio Tyanensi*, aliisque similibus, cum superstitioso *Philostrato* minime sentiebat. SOLAN.

Ead. 1. 8. Οὐκ ἐν παρόργῳ θέμενος) Non in postremis habens, neque neglectui. BROD.

Ibid. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετραπημένην ψῆφον, non perforatum calculum; quod absolutebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut et album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, et calculi quidem integri et πλήρεις absolutebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετραπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad *Vespas* p. 500. PALM. Vid. *Erasm.* in *Adag.* Album calculum adjicere. VORST.

Ead. 1. 9. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus *Aeschinis* in *Timarchum* pag. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστηκώς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετραπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορνεῦσθαι *Τίμαρχος*· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde *Poll.* VIII, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπημένην καὶ ἀτρύπητον. GESN

Ead. 1. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) *Erasm.* in *adagio*, Non est curae *Hippoclidii*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in *Hercule Ogmio*. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάντῃ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* BOURD. Εἴη μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ etc. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. *Plut.* 1592. f. et *Zenob.* Confer infra *Philopatr.* c. ult. Et *Herod.* VI. pag. 238. C. SOLAN. Cf. et Schol. ad *Herc.* c. 8. LEHM.

IN APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 1. ΤΗΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προδόσεις αἱ μὲν ἐωθινὰί χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναί, ὑγίαινε. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti accessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, et, quod consequens erat, ὑγείαν *valetudinem*, quae *Salus Dea* alióqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d' Ablancourt, qui in Gallica *Luciani* non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, et qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ. *Belinus* tamen non praetermisit, ratus, aliqua saltem ratione haud incommode vocabula Graeca reddi posse, neque omnino hunc libellum indignum esse, qui etiam hodie a popularibus et aequalibus nostris legatur. Ejusdem ferme sententiae et consilii etiam *Wielandius* noster fuit. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, et solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερόν γάρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic *Herodotus* Amasis scribit III, 40. etc. GESN.

Ead. l. 6. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινήν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BOURD. *Matutinum aere* notum est ex *Martiale*, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus *Artemidori* (in somniis) I, 86. "Ἐξῶσο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις,

οὔτε μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαυλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

Ead. l. 7. Χαίρειν κελεύειν) *Thom. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud *Lucian.* excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud *Aristaen.* Epist. 1. et alibi, quod notavit *Mercer.* Cetera summi Rhetoris et Philosophi doctrinam declarant. BOURD. Ὁ χρυσοῦς audiebat fortasse tum *Lucianus* a sodalibus suis ob oris, opinor, facundiam morumque quandam elegantiam. Notum autem hoc epitheton erat *Veneris*, petatum illud ex *Homero*, quod ut *Virgilius* Aen. X, 16., ita et *Noster* crebro usurpavit de eadem *Dea*, ut *Diall. Mortt.* IX, 3. Pro Imagg. c. 24. 25. et *Jov. Trag.* c. 10. Cf. *Anacreont.* Od. XXXVI, 8. et *Horat.* Od. I, 5, 9. LEHM.

Ibid. Τυταίναν) Contendit *Lucianus*, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit τυταίνε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, et in aditu, et in abscessu. JENS.

Pag. 304. l. 2. Ἐγὼ) Empedocli apud *Origenem* (in libro *Philosophumena*) tribuitur. Vid. et *Anthol.* I, 86. ubi additur sequens hemistichium: πωλεῖναι μετὰ πᾶσι τιμημένος; teste *Davasio* I. Tusc. p. 15. Adde, si lubet, *Lil. Gyrald.* p. 293. s. *Diog. Laërt.* VII. *Emped.* p. 229. ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra *Math.* pag. 60. et *Rittershus.* pag. 37. ad *Porphyr.* SOLAN.

Ibid. Ἰδιον) Deleverat *Solanus* posteriorem hujus vocis syllabam in *Junt.* et margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἰδίω, quod et *Parisina* habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, *Fl. H.* et *S.* male legere ἰδιον. Unde primo conjicio ἰδιον quoque habuisse *Junt.* aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Solanum* deceptum esse sequenti sono verbi ἡνωθρίων, ex quo forsitan festinans conjecit ἰδίω similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* et reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, et imperfectum tempus ab ἰδίω sudo, ut ἡνωθρίων et sequens ἦν satis docent: et *Brod.* quoque *Miscell.* IX. c. 15. ἰδίω τε sulabam, scribit. REITZ.

Pag. 305. l. 3. Προῶτον μὴ) Non dubitavi cum *Gracviana* μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non solum habeat, sed et *Par.* voluisse exprimere videtur, in cujus versione negativa quoque expressa erat,

qui antea se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἔντευξιν respicias, eique πρώτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarī velit, posse dici, qui πρώτον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si addatur, et πρώτον valet πρότερον. REITZ. Quod etsi negare nolim, πρώτον nonnunquam, imprimis in posterioris Graecitatis scriptoribus pro πρότερον occurrere, h. l. tamen cum Belino dubito, quin salvis linguae legibus sic usurpari potuerit. Scripsit haud dubie auctor μὲν, ut non solum Edd. pleraeque vett., sed etiam Codd. 2954. 3011. et Gori. edunt. Unde et Schmiederus recte veterem lectionem revocavit. LEHM.

Ead. l. 5. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

Ead. l. 8. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Homer. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

Ead. l. 11. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1. et Diog. Laërt. 8, 62. et 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. "Τμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Ἰωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὧ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. et ille apud Callimachum Cleombrotus Εἵπας, ἦλπε χαίρε etc. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyss. O, 151. Χαίρετον. ὦ κόρυς, καὶ Νέστορι ποιμενὶ λαῶν Εἵπεῖν, Valete et salvere jubete. GESN. Pro ὑμῖν Ms. Reg. 2954. habet εἵμι. BROD. Probat εἵμι Belinus. At unius Codicis auctoritas nihil hic valet contra omnium eorum librorum, qui hunc versum servarunt, fidem. LEHM.

Pag. 306. l. 1. Χαίρετ', ἦδη) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui et multa per se invenit, et saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaco, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si

semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam et patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Ead. 1. 4. Πρώτος) Non *primus*, cum ante eum apud *Homerum* ipsum legeretur; quod ipse *Lucianus* paullo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An *Marathoniam* pugnam ante *Homerum* fuisse credidit *Lucianus*? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempori apta censebatur, coeperit compellationi et epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a *Phidippide* in sermone, et a *Cleone* in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a clarissimo *Euripidis* editore non sine specie vitio haec *Luciano* dabantur in notis ad *Electr.* v. 1357. SOLAN.

Ead. 1. 5. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομῆσας) Erratum est saepissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* I. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto et exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἡλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἴδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Τπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκίως ἐκινδύνευε et sexcenta talia. PALM. Etsi *Palmerio Solano*que plane adsentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus perfectos credas, legere. Vid. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* et *Sardianus* confusa. REITZ. *Belinus* quoque nomen hic vulgatum mutandum censet. Verum et ego cum *Reitzio* arbitror corrigi sic non librariorum, sed auctorem ipsum. *Leviuscus* hic error est, et ejus generis, ut facile a *Luciano*, talium minutiarum minus curioso scriptore, committi potuerit. Quin graviores etiam ejus errores occurrunt, de quibus aliquando, si Deo placuerit, in peculiari commentatione exponere mihi proposui. Interim cf. *Hemsterh.* ad *Charon.* c. 9. v. ἐλασεῖοντι et meam adnot. ad *Diall. Mortt.* XII, 7. *Tom.* II. p. 566. sq. LEHM.

Ead. 1. 8. Συναποθανεῖν) *Valckenar.* ad *Herodot.* VI, p. 487. conjiciebat ἐναποθανεῖν. Sic *Lucianus* in *Hermot.* c. 75.

p. 101. ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallem, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. BELIN. Vide, quam diversa sic evadat loci facies ab illa, quam libri omnes edunt: τοῦτο εἰπὼν ἐναποθνήσκειν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. At nulla ex parte necessaria est mutatio: nec *Valckenarii* ἐναποθανεῖν pro συναποθανεῖν, quia sequitur ad eandem normam usurpatum verbum συνεκπνεῦσαι, nec *Belini* ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι, quia praecedit eadem ratione compositum verbum συναποθανεῖν. Hoc volo, vel ex hoc ipso loco demonstrari satis certo posse, Praepositionem σὺν in compositis verbis etiam hanc vim passim apud veteres habuisse, ut significaret eodem tempore aliquid factum esse, quo aliud quid, quod adjungitur fere Dativo casu. Verum et Genitivis absolutis in hac structura locus esse potuit, ut ap. *Xenophont.* Symp. VIII, 14. τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τοῦτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεισθαι, i. e. marcescere una cum deficiente juventutis flore; eodem tempore, quo juvenus defloreat. LEHM.

Ead. l. 9. Κλέων) Vid. Schol. *Aristoph.* ad ἐπευδ. κώλων στ. in Pluto, et in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. SOLAN. *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράφαι πρῶτος· καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) *Thomam*, observat *Menagius* ad *Diog. Laërt.* L. III. segm. 61. p. 159. debetque h. l. *Moeridi* Atticistae. Cetera, quae *Thomas* ex hoc *Luciani* dialogo descripsit, non addam. REITZ. *Moeridis* Atticistae locus, de quo *Menagius*, habetur p. 46. ed. Oxon. 1712. GESN.

Ead. l. 10. Ἀπὸ Σφακτηρίας) *Plutarch.* in Nicia. BROD.

Ead. l. 11. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligi. BROD.

Ibid. Τὴν νίκ.) Atheniensium contra Persas (imo *Lacedaemonios*. LEHM.) victoriam. BROD.

Pag. 307. l. 3. Πλάτων) *Plat.* Ep. III. 708. B. SOLAN. Et hoc ex *Brodae*o habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Ald.* 1. additur: *Plato* in Charmida. REITZ.

Ibid. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic *Lucianus* scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνν ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνν χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. *Marcilius* hac nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, verbum hoc salvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravam, cum *Benedictus* abeat licentius a Graesis, notavit ille,

forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut et margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse *Lucianum*, et de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque *Luciani* oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in *Hermotimo*, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾗ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *GRONOV.* Ἄλλ' ὁ θαυμαστός *Πλάτων* (ait noster) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνν ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, Sed mirabilis ille *Plato*, vir fide dignus, et legum hujusmodi lator, hoc verbum servare jubet plane improbare tanquam malum etc. Non persuadeo mihi, *Lucianum* ita scripsisse, sed, Ἄλλ' ὁ μὲν θαυμαστός *Πλάτων* — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνν ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν etc. Sed admirabilis *Plato* — illud salvere jubere plane abrogat tanquam molestum. Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere jubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517. B. δεὸν τὴν συνήθη τρύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, et salvere jubere. Sic paullo post p. 521. Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (*Πυθαγόρου*) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei* itaque omnes invicem literas dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio jubebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse *Lucianum*, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodae*o, qui IX. Miscell. c. 15. illud idem habet. *JENS.* De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνν suspecta et spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic, ut primo auctori tribuuntur, ea *Epicuro* a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum Nostro εὖ πράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab *Epicuro* epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, *Epicuri* epistolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, εὖ πράττεινve praeponitur. *SOLAN.* Multa possem ex anti-

quitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad *Aristophan.* l. a Schol. indicatum, quam *Glaudio*, atque ipsis fontibus; sed jam nimius in his nugis est *Lucianus*, et vereor, ne lector cum *Erasmio* dicat, *Satis jam salveo.* Vid. *Ekhard.* Obs. philol. ex *Aristoph. Plut.* p. 27. REITZ. Praeclaram *Jensii* emendationem firmat Ms. Reg. 2954. legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνν ἀποδοκιμάζει etc. BIP. Facilis erat librorum lapsus in commutandis Infinitivis et Indicativis verborum κελεύειν et ἀποδοκιμάζειν, ita, ut pro κελεύειν, κελεύει, et vice versa pro ἀποδοκιμάζει, ἀποδοκιμάζειν scribere possent. Itaque vix dubium adhuc esse potest, quin probissima Codicis Regii lectio restituenda sit. Nec dubitavit *Schmiederus* restituere. Χαίρειν autem κελεύειν idem est, quod alibi χαίρειν φράζειν, ἔαν et similia. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione (quam tamen nunc ego admutata textus verba refingendam duxi. LEHM.) expressi, *Luciano* non indignum, et similem illi, versiculo, Τὸ μηδὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi, quod mox de *Epicuro* ait, ἀνὴρ πάνν χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν et totam adeo lectionem antiquam. *Plato* κελεύει ἀποδοκιμάζειν jubet rejicere, pro quo magis Latine dicitur *rejici.* Χαίρειν vel bis positum a *Luciano* semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in *Lex. rustico* voc. *Duplex*, et ad *Plin. epist.* 8, 6, 17. GESN.

Ead. l. 8. Ποιῶν) Versum ipsum *Dionysii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰ σώζε τυράννον. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Adnotaverat in marg. ed. Graev. *Hemsterhusius*, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. no. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti *Latinorum non modo, pro non modo non.* REITZ.

Ead. l. 11. Μηδὲν) Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not. p. 206. et *Jambl.* N. 146. et passim 158. *Porphyr.* N. 57. cum not. Ea de re pluribus disputat *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. SOLAN.

Ead. l. 12. Οκέλλω) Cod. Florent. Ὀκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, hujus περὶ τοῦ παντὸς liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκελον facit. Vid.

Stob. Ecl. Phys. I. 18. et Jambl. p. 217. 'Οκέλλω scribitur hic in P. L. et ed. FL. In Commel. et Bon. edd. Ocelli "Οκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Λευκανῷ) Natione Lucano. BROD.

Ead. l. 13. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πορ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituumus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vid. Var. Lectt. BIP.

Pag. 308. l. 2. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) Omnes post eum Pythagorici. BROD.

Ead. l. 6. Τὸ γε τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatii anguli ab angulis distent. Verum age, geometricae jam ejus constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequeretur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, et depicta, et a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. Pentalpha etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam ejus literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. et usu n. 14. ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fateatur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Judaeos et Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud den Druidenfuss. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiq. Septemtr. p. 503. GESN. Quia numus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra jam descripta est, ideo numum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Ead. 1. 7. Ὀμοδόξους) Qui eandem sequuntur doctrinam atque haeresin. BROD.

Ead. 1. 8. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011. legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum Belinus: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν. BIR. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 9. Εἶναι) Locus mutilus et corruptus, quique adeo in ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

Ibid. Τὸ εὐπράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Εὖ πράττειν) Interim εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elsner. ad Act. Apost. XV, 29. εὖ πράττειν significare, felicem, beatum esse. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin et notet, recte aliquid facere, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2. de divit. §. 6. Ἀλλ' ἄρ' ἄγε γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονιστάτους ἡγήσασμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα

ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σοφῆς αὐτοῦς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους etc. Ubi *Clericus* putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, et bene se gerere, et secundis rebus uti. Nihil refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis et loci angustia prohibent. REITZ.

Ead. l. 10. Τὴν τετρακτὴν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae:

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρῃ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὴν
Παγὰν ἀεννάου φύσεως.

BOURD. Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu et quasi cultu. Ait porro *Noster*, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὴν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod *Noster* ait, quosdam τὴν τετρακτὴν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. p. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὴν,
Παγὰν ἀεννάου φύσεως ὀϊζῶματ' ἔχουσαν.

Primum verum habet et *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρῃ γενεῇ ibi ἀμετέρῃ ψυχᾷ. plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eundem illum versum p. 138. ubi ait, distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari:

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὴν,
Παγὰν ἀεννάου etc.

JENS. Ea de re jam supra in Vit. Auct. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudi-

ni, lato illo sensu, consulissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii et *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX, 1378. c. VI. SOLAN.

Pag. 309. l. 1. "Ορκον) "Η τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. "Η τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

Ead. l. 2. "Η — ἀποτελεῖν) *Rittershusius* hunc locum laudans ad *Porphyrimum* p. 26. pro ἧ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἧ reponit, et ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant *Eusebius* in *Hieroclem* p. 439. (ed. *Philostr.*) et *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. p. 22. m. De ἀποτελεῖν vide *Hermot.* c. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brodt.* Misc. IX, 15. Castigo ἧ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. 'Εντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, additque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non repetimus. REITZ. Hic *Marcili* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN. Cf. *Varr. Lectt.* ad h. l. LEHM.

Ead. l. 3. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Επίκουρος) Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin et *Diogenes* ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando snum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

Ead. l. 7. 'Υγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

Ead. l. 8. 'Εν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Ead. l. 10. Οὐλέ τε —) *Hom. Od.* Ω, 401. SOLAN.

Ead. l. 11. Σοφῶς) Ita, ut conjeceram, habet *Cod. L.* Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀλεξίς, et Ἀχαιὸς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil superest. *Achaeus* Eretrius, poëta Tragicus, *Sophocle* paullo junior. De *Philemone* vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum

Menandreis *J. Clericus*, in quae paullo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic *Comicos a Nostro* recensetur c. 25. SOLAN.

Pag. 310. l. 5. Πλάτων) Habet etiam *Cl. Alex. Strom. III.* teste *Steph.* in *Lyr.* qui *Simonidi* tribuit p. 103. uti et *Scholiastes. Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἄ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φῦαν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud *Stobaeum Scleriae* tribuitur, et aliter scribitur. Vide *Grot. Flor.* 425. SOLAN. *Πλάτων μέμνηται*) In *Gorgia* 283. A. et *Legg. II.*, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat *Plat. de Legg. II.*, 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, v. *Plat. l. c.* REITZ.

Ead. l. 8. Ἰνα σοι) Suspiscabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN. Haud dubie excidit μή, quamquam id non ausim textui inserere, quum certa ejus lectionis vestigia desint. Alia ratio est in verbis *Timon. c. 5.* in. ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας τὰ μὰ εἶπω, et in similibus locis, ubi verbum εἶν notionem negativam includit. LEHM.

Ead. l. 10. Ὑγία) Sic incipit Ἀσκληπιοῦ τοῦ Σικωνίου παιδὸς εἰς ὑγίαν, quem totum v. apud *Athen. XV.* in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, et ναίωμι cum *Athenaeo* scribendum, quod et P. et L. praeferunt. Vocem ὑγία ex *Athenaeo* etiam sic scripsimus, quae antea ὑγία scribebatur. Hunc hymnum inter *Miscellanea Graecorum* aliquot carmina *Londini* nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγία hic pro vulgato ὑγία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγία propter versum scribatur, veluti et in fragm. *Menandr.* 42, 1. Οὐκ ἐστ' ὑγίας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγία καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem *Luciani* locis non erit operae inquirere, sitne ὑγία an ὑγία scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὑγία scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Confer ad c. 6. de *Merced. cond.* REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἥλον ἥλω) Clavum clavo. Id est, malum alio malo. *Aristot. L. V. Polit. c. penult. Cic. IV. Tusc. Cogn. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9.* ubi idem proverb. usurpat *Noster*, et quae ibi notavimus. REITZ.

Ead. l. 5. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Ead. l. 6. Ἐν Ἰσῳ) *Plutarchus* in *Alexandro.* BROD. *Cod. Flor. ἐν Ἰσῳ.* BOURD.

Ibid. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *Corn. Nepotē* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus *Luciani* codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III, 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus seculi XVI. edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X, 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* et *Plutarchus*. Cardianus dicitur ab oppido Thraciæ in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam et μνημονικὸν ἀμαρτήματα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis* in Orat. pro *Ligario*, quod ipse corrigit in *Epist.* ad *Att.* XIII, 44. Et alibi *Ajacem* posuisse pro *Hectore*, *Gell.* XV, 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in *Animadv. hist.* p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare *Lucianus*: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognoscas itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, sigma Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, et ex CARDIANUS Καρδιανὸς faciendum. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ. Cf. supra Adnot. ad c. 3. LEHM.

Pag. 312. l. 6. Ἀντὶ τοῦ ἐξῆῶσθαι) Graeci enim ἐξῆῶσο subscribunt. BROD.

Ibid. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN. Rhe-torem ejus nominis producit *Noster* in *Sympos.* c. 6. 9. sqq. Verum num hic idem cum collectore epistolarum *Ptolemaei* fuerit, non liquet, nec multum curo. *Belini* solertia mavult h. l. *Dionysiodorum* quendam Boetum, historiae Graecae scriptorem, ad *Philippi* usque, *Alexandri* patris, aetatem perductae. Habeat sibi. LEHM.

Ead. l. 8. Πύρρον τοῦ Ἡπειρώτου) De quo *Justin.* L. XVIII. COGN.

Ead. l. 15. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam *Coī senis*, L. III. de *diaeta*, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτα

χορημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἄτερ τῆς ὑγείας. VORST.

Ead. l. 16. "Ἐστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἔστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. Nam etsi paullo praecedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8. ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, ομνίνο vero, inquit, haec ita se habent. REITZ. Cur h. l. minus aptum sit ἔστ' ἂν — ἀπῇ, non video; hoc autem sentio, languidiorem fore orationem, si οὐδὲν ὄφελος — ἔστι scribatur, quum usus ferat, ut in hac phrasi Substantivum verbum plerumque omittatur. LEHM.

Pag. 313. l. 2. Μηδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi jamjam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅσῳ) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. adleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435. no. 5.) Id est ad lib. VI, 89. fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. et ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθε mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. "Ὅσον — — — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἔστι intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4. ὅσον ἀρπάσαι, ac ibis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefelisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92. illud frustraingere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσῳ τις ἂν ἀφρων ἦ, τοσούτῳ πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eo usque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem Nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ἐνίξοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forsitan dabimus. Adde Nostrum I. Phal. cap. 1. ὅσῳ δὲ ἱεροί τέ ἴστε. REITZ.

Ead. l. 14. 'Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ etc. Et in mandatorum libello. MARCIL.

Ibid. 'Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium

harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *GESN.*

Pag. 314. l. 2. Πρῶτον) Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὖχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. et sexcentos alios: *Si vales, bene est* etc. ad quam respexisse *Lucianum* credo. *SOLAN.* *Wielandius* putat, *Lucianum*, utpote literarum formularumque Latinarum, ante quidem quam Imperatoris castra sequeretur, minus peritum, commiscuisse h. l. epistolarum initia (*Si vales, bene est*) et fines (*Cura valetudinem tuam.*). Verum non omnino de quovis epistolarum genere h. l. agitur, sed, quod bene *Marcilius* observat, de mandatorum imperatoriorum libellis, (τὰ τῶν ἐντολῶν βιβλία, ἃ αἰὲ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, verba autem forte facit ad provinciae nescio cujus vel Proconsulem, vel Procuratorem, Sabinum) qui libelli tum temporis omnino quidem epistolarum forma induti eo vero a vulgaribus epistolis aliquantum distulisse videntur, quod hortatio illa ad valetudinis curam statim a principio eorum poneretur. Idque probabilius, opinor, statuitur, quam si in novi peccati crimen *Lucianum* nostrum impedire vellemus. *LEHM.*

Ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut valeas*, aut, *fac, ut valetudinem cures.* Quae formula in *M. Tullii* epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides et procoss. et ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* libro LIII. *MARCIL.*

Ead. l. 3. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας, et ὑπὸ ἀπορίας. *REITZ.*

Ead. l. 6. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *MARCIL.* Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurso usurpatum invenies. Notum, *Salve*

Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. οὔτι γε τῷ ἑωδινῷ προσήματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἐσπερινῷ τῷ ὑγίαινε χρησάμενος. Adde *Muret.* var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

Ead. 1. 7. Ἐκ προνοίας) Sic infra *Philopatr.* c. 1. ἐκ προνοίας συνήντηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo caussae, et pleonastice, ut *Herodian.* I, 4, 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. *Noster Catapl.* cap. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III, 9. ἐξ Ἀρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. *Cic.* ad *Attic.* VI, 1. ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

Ead. 1. 8. Ὑγιάινειν) Ut Augustus, apud *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχ. pag. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium secreti proditorum, χαίρει Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caesaris nuntia, et voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Ead. 1. 13. Ὑγείας) Quae Aesculapii fuit filia. *J. Brod.* *Miscell.* IX, 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Aristoph.* *Plut.* v. 702 — 3. *Jāso* et *Panacaea*. Addit tertiam *Scholiast.* *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaso* Aesculapii, an potius *Amphiarai* filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aesculapii adnumerant. Ὑγείαν illam Deam etiam Ὑτίαν vel Ionice Ὑτίην dictam invenio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, apud *Gruter.* p. 68.

ΚΤΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΤΤΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΤΡΠΙΟΙΣ.

Quod jam notavit *Cellar.* in libello *Antiquit. medicar.* p. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, et plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὑγεία aliter jam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. *Macrob.* I. Sat. 20. REITZ.

Ibid. Ἐπιπνοία) Sic *W.* pro vulgato ἐπινοία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus verò. SOLAN.

Pag. 315. 1. 5. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adjectivo, ut supra, *Apolog.* c. 12. ὁ αἰὶ χρόνος, ubi quaedam similia jam dedimus. *Herodian.* I, 3, 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἐκρωσίας. *Aelian.* V. H. XIII, 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura *Jens.* ad *Dial. Amor.* REITZ.

Ead. 1. 7. Ἐν τῇ τάξει) Vid. *Brisson.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *Vorst.* Modo ὦν expungendum

censuit *Seagerus* in *Classic. Journ.* Vol. XII. p. 71. temerario profecto consilio. Elegans est haec brevitās, quam, si opus sit, explere poteris collatis verbis *Concil. Deor.* cap. 4. ubi *Momus* compluribus diis rusticis recensitis, pergit: ὦν ὁ μὲν (Πᾶν) κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ζοικῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν. ὁ δὲ (Σεληνὸς) φαλακρὸς γέρον etc. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀναφέρωσι τὸ πρᾶγμα] Nititur haec lectio quatuor Codicum fide, et applausum *Belini* ac *Schmiederi* tulit meritum. Est autem ἀναφέρειν τι εἰς ἄνοιαν etc. eodem modo dictum, quo *Rhetor. Praec.* c. 23. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, nam hoc quoque (τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) referent vulgo ad rhetoricam, attribuent tanquam propriam virtutem rhetoricae, Sed quae in Edd. vulgabatur, lectio παραφέρωσι originem suam proxime praecedenti voci παραφροσύνην debere videtur. LEHM.

Ead. l. 13. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, et Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. Vit. Auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

*Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt
Lipsiae:*

Aristophanis Nubes, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 6 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr. 16 gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi seculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. IXi Pars I. Supplementa Commentariorum, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Commentarii in Aristophanis Comoedias. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VIIIi Pars Ia. Supplementa commentariorum. 8 maj. Charta script. 3 thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 6 thlr.

Aristophanis Comoediae etc. Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias. Edidit Guil. Dindorfius. Vol. Ium. 8. maj. Charta script. 3 thlr. 20. gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt, 6 thlr. 16 gr.

Aristophanis Pax. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristophanis Equites. Ex recensione Guil. Dindorfii 8 maj. 1821. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristotelis de arte poetica librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermannii, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robertelli aliorumque complurium editionibus edidit cum

prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Graefenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 2 thlr.

Benedicti, Traug. Fred., Observationes in septem Sophoclis Tragoedias. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 6 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.

Choerili, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poësi aliisque Cchoerilis disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressiora.

1 thlr. 6 gr.

— — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 12 gr.

Demosthenis Philippica I. Olynthiaca III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 thlr.

— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 4 gr.

Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjecit. Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.

— — Idem liber, charta script. 1 thlr. 18 gr.

Hesychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopoleos et cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis, Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr. Stephani, Joa. Meursii, Petri Lambecii, Gisb. Cuperi; F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius. Cum indicibus necess. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 18 gr.

— — Idem liber, charta script. 2 thlr.

* — — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.

Phrynichi Eclogae nominum et verborum Atticorum. Cum notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Corn. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pau-

- wii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 8 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 6 thlr.
- Polybii editionis Schweighauseranae Supplementum,** continens Aeneae, Tactiti, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8. maj. 1818. Charta script. 1 thlr. 16 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 2 thlr. 12 gr.
- Spitzner, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homérico. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomerorum libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemannii Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices.** 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta scriptor. 2 thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 thlr.
- Spohn, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aevo recentiore orta, quam Homérico.** 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 thlr.
- Theocriti Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. Morellii ad Harlesium et indices.** 8 maj. 1819. Charta impress. 3 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta membranacea. 6 thlr. 16 gr.
-